

BELGISCHE KAMER VAN
VOLKSVERTEGENWOORDIGERS

22 juni 2017

WETSONTWERP

tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen

Blz.

INHOUD

Samenvatting	3
Memorie van toelichting	4
Voorontwerp	166
Impactanalyse	211
Advies van de Raad van State	219
Wetsontwerp	231
Coördinatie van de artikelen	287

CHAMBRE DES REPRÉSENTANTS
DE BELGIQUE

22 juin 2017

PROJET DE LOI

modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et la loi du 12 janvier 2007 sur l'accueil des demandeurs d'asile et de certaines autres catégories d'étrangers

Pages

SOMMAIRE

Résumé	3
Exposé des motifs	4
Avant-projet	166
Analyse d'impact	215
Avis du Conseil d'État	219
Projet de loi	231
Coordination des articles	343

De regering heeft dit wetsontwerp op 22 juni 2017 ingediend.

Le gouvernement a déposé ce projet de loi le 22 juin 2017.

De “goedkeuring tot drukken” werd op 22 juni 2017 door de Kamer ontvangen.

Le “bon à tirer” a été reçu à la Chambre le 22 juin 2017.

N-VA	:	Nieuw-Vlaamse Alliantie
PS	:	Parti Socialiste
MR	:	Mouvement Réformateur
CD&V	:	Christen-Democratisch en Vlaams
Open Vld	:	Open Vlaamse liberalen en democraten
sp.a	:	socialistische partij anders
Ecolo-Groen	:	Ecologistes Confédérés pour l'organisation de luttes originales – Groen
cdH	:	centre démocrate Humaniste
VB	:	Vlaams Belang
PTB-GO!	:	Parti du Travail de Belgique – Gauche d'Ouverture
DéFI	:	Démocrate Fédéraliste Indépendant
PP	:	Parti Populaire
Vuye&Wouters	:	Vuye&Wouters

Afkortingen bij de nummering van de publicaties:

DOC 54 0000/000:	Parlementair document van de 54 ^e zittingsperiode + basisnummer en volgnummer
QRVA:	Schriftelijke Vragen en Antwoorden
CRIV:	Voorlopige versie van het Integraal Verslag
CRABV:	Beknopt Verslag
CRIV:	Integraal Verslag, met links het definitieve integraal verslag en rechts het vertaald beknopt verslag van de toespraken (met de bijlagen)
PLEN:	Plenum
COM:	Commissievergadering
MOT:	Moties tot besluit van interpellaties (beigekleurig papier)

Abréviations dans la numérotation des publications:

DOC 54 0000/000:	Document parlementaire de la 54 ^e législature, suivi du n° de base et du n° consécutif
QRVA:	Questions et Réponses écrites
CRIV:	Version Provisoire du Compte Rendu intégral
CRABV:	Compte Rendu Analytique
CRIV:	Compte Rendu Intégral, avec, à gauche, le compte rendu intégral et, à droite, le compte rendu analytique traduit des interventions (avec les annexes)
PLEN:	Séance plénière
COM:	Réunion de commission
MOT:	Motions déposées en conclusion d'interpellations (papier beige)

Officiële publicaties, uitgegeven door de Kamer van volksvertegenwoordigers

Bestellingen:
Natieplein 2
1008 Brussel
Tel. : 02/ 549 81 60
Fax : 02/549 82 74
www.dekamer.be
e-mail : publicaties@dekamer.be

De publicaties worden uitsluitend gedrukt op FSC gecertificeerd papier

Publications officielles éditées par la Chambre des représentants

Commandes:
Place de la Nation 2
1008 Bruxelles
Tél. : 02/ 549 81 60
Fax : 02/549 82 74
www.lachambre.be
courriel : publicaties@lachambre.be

Les publications sont imprimées exclusivement sur du papier certifié FSC

SAMENVATTING

De richtlijnen 2013/32/EU en 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herziening) en tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herziening) werden aangenomen met de bedoeling om te streven naar een gemeenschappelijk asielbeleid. Het doel is het opzetten van een gemeenschappelijke asielregeling waarbij een uitvoerige en efficiënte evaluatie van de behoeften aan internationale bescherming vanwege de personen die erom verzoeken en een gelijke behandeling van deze verzoekers overal in de Unie worden gewaarborgd. Het nauwer aansluiten van de regels met betrekking tot de procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming en het afstemmen van deze opvangvoorwaarden zouden moeten bijdragen tot het beperken van het aantal secundaire verplaatsingen tussen de lidstaten van personen die om internationale bescherming verzoeken.

Het doel van dit ontwerp is deze richtlijnen in de Belgische rechtsorde om te zetten. De keuze is ook gemaakt om van de gelegenheid gebruik te maken om met deze wetsontwerpen ook andere bepalingen in de vreemdelingen- en opvangwet te wijzigen teneinde de omzetting van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en van richtlijn 2011/51/EU van het Europees Parlement en de Raad van 11 mei 2011 die de richtlijn 2003/109/EG van de Raad wijzigt, ten einde het toepassingsgebied uit te breiden naar personen die een internationaal beschermingsstatuut genieten, onder andere om onze wetgeving te confirmeren aan de opmerkingen van de Europese Commissie.

RÉSUMÉ

Les directives 2013/32/UE et 2013/33/UE du Parlement européen et du Conseil du 26 juin 2013 relative à des procédures communes pour l'octroi et le retrait de la protection internationale (refonte) et établissant des normes pour l'accueil des personnes demandant la protection internationale (refonte) ont été adoptées avec pour but de tendre davantage vers une politique commune dans le domaine de l'asile. L'objectif est la mise en place d'un régime d'asile commun, garantissant une évaluation exhaustive et efficace des besoins de protection internationale des demandeurs de celle-ci ainsi qu'une égalité de traitement de ces demandeurs dans l'ensemble de l'Union. Le rapprochement des règles relatives aux procédures d'octroi et de retrait de la protection internationale et l'harmonisation des conditions d'accueil devraient contribuer à limiter les mouvements secondaires des demandeurs d'une protection internationale entre les États membres.

L'objectif de ce projet est de transposer ces directives dans l'ordre juridique belge. Le choix a également été fait de modifier d'autres dispositions de la loi sur les étrangers et de la loi accueil afin de poursuivre la transposition de la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier et de la directive 2011/51/UE du Parlement européen et du Conseil du 11 mai 2011 modifiant la directive 2003/109/CE du Conseil afin d'étendre son champ d'application aux bénéficiaires d'une protection internationale, entre autres pour rendre notre législation conforme aux remarques de la Commission européenne.

MEMORIE VAN TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

I. — ALGEMENE INLEIDING

1. Doel van het ontwerp

Het wetsontwerp dat u wordt voorgelegd wijzigt de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ('vreemdelingenwet'), en meer in het bijzonder het hoofdstuk II van titel II, en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen ('opvangwet').

Deze wijzigingen vloeien voornamelijk voort uit:

— de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van internationale bescherming (herschikking) ('procedurerichtlijn');

— de richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) ('opvangrichtlijn').

Maar eveneens uit:

— de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven ('terugkeerrichtlijn');

— de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) ('kwalificatierichtlijn');

— de verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door

EXPOSE DES MOTIFS

MESDAMES, MESSIEURS

I. — INTRODUCTION GÉNÉRALE

1. Objectif du projet

Le projet de loi qui vous est soumis modifie la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (dite loi sur les étrangers), plus particulièrement son chapitre II du titre II, et la loi du 12 janvier 2007 sur l'accueil des demandeurs d'asile et de certaines autres catégories d'étrangers (dite loi accueil).

Ces modifications découlent principalement de:

— la directive 2013/32/UE du Parlement européen et du Conseil du 26 juin 2013 relative à des procédures communes pour l'octroi et le retrait de la protection internationale (refonte) (dite directive procédure);

— la directive 2013/33/UE du Parlement européen et du Conseil du 26 juin 2013 établissant des normes pour l'accueil des personnes demandant la protection internationale (refonte) (dite directive accueil).

Mais également de:

— la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier (dite directive retour);

— la directive 2011/95/UE du Parlement européen et du Conseil du 13 décembre 2011 concernant les normes relatives aux conditions que doivent remplir les ressortissants des pays tiers ou les apatrides pouvant bénéficier d'une protection internationale, à un statut uniforme pour les réfugiés ou les personnes pouvant bénéficier de la protection subsidiaire et au contenu de cette protection (refonte) (dite directive qualification);

— règlement (UE) n° 604/2013 du Parlement européen et du Conseil du 26 juin 2013 établissant les critères et mécanismes de détermination de l'État membre responsable de l'examen d'une demande de protection internationale introduite dans l'un des États

een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking ('Dublin III verordening')).

Deze Europese instrumenten op het gebied van internationale bescherming en van terugkeer werden aangenomen met het doel om meer te streven naar een gemeenschappelijk asiel en terugkeerbeleid. Het doel is de totstandbrenging van een gemeenschappelijk asielstelsel, met het oog op het garanderen van een grondige en doeltreffende beoordeling van de behoefte aan internationale bescherming van verzoekers evenals een gelijke behandeling van deze verzoekers in het geheel van de Unie. Daarenboven zou een onderlinge afstemming van de regels betreffende de procedures voor het verlenen of het intrekken van internationale bescherming moeten helpen om de secundaire stromen van personen die om internationale bescherming verzoeken tussen de lidstaten te beperken.

2. Doelstellingen van de richtlijn 2013/32/EU, procedurerichtlijn genaamd

Dit instrument stelt de regels vast die van toepassing zijn op de asielprocedure; deze richtlijn regelt meer in het bijzonder de omstandigheden van het indienen van een verzoek, de wijze van het onderzoek ervan, het soort hulp dat een verzoeker geniet, de manieren om beroep in te dienen en het eventuele recht van verblijf tijdens de beroepsprocedure, de maatregelen die genomen kunnen worden in geval van onderduiken door de betrokkene of de manier waarop herhaalde verzoeken dienen behandeld te worden.

Volgens de Europese Commissie zijn de belangrijkste verwezenlijkingen van deze richtlijn:

— De verduidelijking van de manier waarop een verzoek om internationale bescherming kan worden ingediend: de lidstaten dienen specifieke maatregelen te nemen, bijvoorbeeld aan de grenzen, opdat iedereen die wenst om internationale bescherming te verzoeken dit zo snel mogelijk en daadwerkelijk kan doen.

— Snellere en meer efficiënte procedures. Een asielprocedure duurt normaliter niet langer dan zes maanden. De verzoeker verkrijgt vroeger bijstand zodat zijn verzoek snel en volledig onderzocht kan worden.

— Een aangepaste bijstand voor iedere persoon die een bijzondere steun nodig heeft, bijvoorbeeld omwille van zijn leeftijd, een handicap, een ziekte, zijn seksuele oriëntatie of omdat hij een traumatiserende ervaring heeft ondergaan.

membres par un ressortissant de pays tiers ou un apatride (refonte) (dit Règlement Dublin III).

Ces instruments européens en matière de protection internationale et de retour ont été adoptés avec pour but de tendre davantage vers une politique commune dans le domaine de l'asile et dans le domaine du retour des demandeurs d'asile déboutés. L'objectif est la mise en place d'un régime d'asile commun, garantissant une évaluation exhaustive et efficace des besoins de protection internationale des demandeurs de celle-ci ainsi qu'une égalité de traitement de ces demandeurs dans l'ensemble de l'Union. En outre, le rapprochement des règles relatives aux procédures d'octroi et de retrait de la protection internationale et l'harmonisation des conditions d'accueil devraient contribuer à limiter les mouvements secondaires des demandeurs d'une protection internationale entre les États membres.

2. Objectifs de la directive 2013/32/UE, dite directive procédure

Cet instrument établit les règles qui s'appliqueront tout au long de la procédure de la demande d'asile; il régit notamment: les modalités de l'introduction d'une demande, les modalités d'examen de celle-ci, le type d'aide dont bénéficiera le demandeur, les modalités de recours et le droit éventuel de séjour pendant la procédure de recours, les mesures pouvant être prises en cas de fuite de l'intéressé ou le mode de traitement des demandes répétitives.

Selon la Commission européenne, les principales réalisations de cette directive sont:

— La clarification des modalités de présentation d'une demande de protection internationale: les États membres doivent prendre des dispositions spécifiques, par exemple aux frontières, afin de veiller à ce que quiconque souhaite demander la protection internationale puisse le faire rapidement et effectivement.

— Des procédures plus rapides et plus efficaces. La durée d'une procédure d'asile ne dépassera normalement pas six mois. Le demandeur recevra une aide plus précoce afin que sa demande puisse faire l'objet d'un examen rapide et complet.

— Un soutien plus approprié pour toute personne ayant besoin d'une aide particulière du fait, par exemple, de son âge, d'un handicap, d'une maladie, de son orientation sexuelle ou encore parce qu'elle a subi une expérience traumatisante.

— Een versnelling van de verzoeken die weinig kans maken om gegrond te zijn (“versnelde” procedures en “aan de grens”).

— Meer efficiënte procedures met betrekking tot verzoeken die duidelijk een misbruik vormen, meer in het bijzonder met betrekking tot volgende verzoeken ingediend door dezelfde persoon. Een persoon die geen behoefte heeft aan bescherming zal niet meer in staat zijn om zijn verwijdering onbeperkt te verhinderen door onophoudelijk zijn verzoek om internationale bescherming te hernieuwen.

— Een verduidelijking van de beroepsprocedure.

3. Doelstellingen van de richtlijn 2013/33/EU, opvangrichtlijn genaamd

Deze richtlijn betreft de toegang van verzoekers om internationale bescherming tot de opvangmogelijkheden in afwachting van het onderzoek van hun verzoek. De richtlijn verzekert hen van toegang tot huisvesting, tot bestaansmiddelen, tot gezondheidszorg en werk, evenals tot medische en psychologische zorgen.

Volgens de Europese Commissie zijn de belangrijkste verwezenlijkingen van deze richtlijn:

— De gedetailleerde gemeenschappelijke regels over de vasthouding van verzoekers om internationale bescherming, die er voor zorgen dat hun fundamentele rechten volledig worden gerespecteerd.

— Specifieke opvangomstandigheden in de gesloten centra, zoals de toegang tot open ruimtes en de communicatie met advocaten, niet gouvernementele organisaties en familieleden.

— Belangrijke juridische garanties zoals toegang tot kosteloze rechtsbijstand en tot schriftelijke informatie tijdens het indienen van een beroep tegen een beslissing om hen vast te houden.

— Een bijzondere aandacht voor kwetsbare personen.

— Gemeenschappelijke regels voor de intrekking en opschorting van de materiële hulp.

4. Omzetting van de richtlijnen in Belgische wetgeving

De verplichte bepalingen van de richtlijnen, waarmee de Belgische wetgeving nog niet conform was, worden omgezet door voorliggend ontwerp en het bicameraal

— Une accélération des demandes qui ont peu de chances d’être fondées (procédures “accélérée” et “à la frontière”).

— Des procédures plus efficaces face aux demandes abusives, notamment aux demandes répétitives présentées par la même personne. Une personne qui n’a pas besoin de protection ne sera plus en mesure d’empêcher indéfiniment son éloignement en renouvelant sans cesse sa demande de protection internationale.

— Une clarification de la procédure d’appel.

3. Objectifs de la directive 2013/33/UE, dite directive accueil

Cette directive concerne l’accès des demandeurs de protection internationale aux conditions d’accueil dans l’attente de l’examen de leur demande. Elle leur assure l’accès au logement, aux moyens de subsistance, aux soins de santé et à l’emploi, ainsi qu’aux soins médicaux et psychologiques.

Selon la Commission européenne, les principales réalisations de cette directive sont:

— Des règles communes détaillées sur la question de la rétention des demandeurs de protection internationale, qui garantissent que leurs droits fondamentaux sont pleinement respectés.

— Des conditions d’accueil spécifiques dans les centres de rétention, telles que l’accès à des espaces en plein air et la communication avec des avocats, des organisations non gouvernementales et des membres de la famille.

— Des garanties juridiques importantes telles que l’accès à l’assistance juridique gratuite et à des informations fournies par écrit lors de l’introduction d’un recours contre une décision de placement en rétention.

— Une attention particulière pour les personnes vulnérables.

— Des règles communes pour le retrait et la suspension de l’aide matérielle.

4. Transposition de ces directives en droit belge

Les dispositions obligatoires de ces directives auxquelles le droit belge n’était pas encore conforme sont transposées par ce projet de loi et le projet bicaméral. Il

ontwerp. Er wordt eveneens gebruik gemaakt van de mogelijkheden die door de richtlijnen worden aangeboden, overeenkomstig de verbintenissen van het Regeerakkoord van 11 oktober 2014. Zoals hieronder toegelicht, streven de wetsontwerpen er immers naar om volgende principes zo goed mogelijk na te leven: de bescherming van kwetsbare personen evenals duidelijke, efficiënte, snelle en kwaliteitsvolle procedures met een focus op de strijd tegen misbruik, op de vrijwaring van een effectief terugkeerbeleid en op een rationalisering van de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten.

4.1. Maatregelen tot bescherming van personen die bijzondere procedurele noden hebben

— Procedurele garanties

De bijzondere procedurele noden van verzoekers om internationale bescherming zullen vanaf heden reeds bij het begin van de procedure en op meer systematische wijze worden geïdentificeerd, hetzij via een vragenlijst of via een specifieke evaluatie door Fedasil. Daarenboven wordt de mogelijkheid gecreëerd om een ambtenaar-geneesheer of een andere bevoegde beroepsbeoefenaar in de gezondheidszorg na een medisch onderzoek van de verzoeker aanbevelingen te laten doen over zijn of haar bijzondere procedurele noden. Indien de bijzondere procedurele noden van een verzoeker om internationale bescherming niet verenigbaar zijn met een versnelde behandeling van het verzoek, dan wel een behandeling aan de grens, ziet het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) hiervan af.

Het hoger belang van het kind als cruciaal principe bij de behandeling van verzoeken om internationale bescherming wordt formeel in de Vreemdelingenwet opgenomen. Zo wordt het voor begeleide minderjarige vreemdelingen mogelijk om het CGVS te verzoeken om zelf gehoord te worden.

Ook de mogelijkheden om verzoekers tijdens hun asielprocedure vast te houden worden duidelijk bepaald. De redenen van vasthouding worden beperkend opgesomd en er wordt expliciet bepaald dat het niet mogelijk is om over te gaan tot vasthouding enkel en alleen omdat iemand een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, noch louter omwille van het feit dat iemand onder de toepassing van de Dublinverordening (604/2013) valt.

— Garanties voor opvang

Hoewel er reeds in het kader van de opvang bijzondere aandacht wordt besteed aan de specifieke noden

est fait également usage des possibilités offertes par les directives et ceci, en conformité avec les engagements de l'accord du gouvernement du 11 octobre 2014. Ainsi, les projets de loi tendent à respecter au maximum les principes suivants: la protection des personnes vulnérables ainsi que des procédures claires, efficaces, rapides et de qualité tout en se concentrant sur la lutte contre les abus, sur la garantie d'une politique de retour effective et la rationalisation de la délivrance des ordres de quitter le territoire.

4.1. Mesures de protection des personnes qui nécessitent des besoins procéduraux spéciaux

— Garanties procédurales

Les besoins procéduraux spéciaux des demandeurs de protection internationale seront dorénavant déjà identifiés dès le début de la procédure et ce, de façon plus systématique, que ce soit via une liste de questions ou via une évaluation spécifique par Fedasil. En outre, est créée la possibilité qu'un fonctionnaire médecin ou un autre praticien professionnel des soins de santé compétent donne des recommandations, après examen médical du demandeur, quant à ses besoins procéduraux spéciaux. Si ces besoins procéduraux spéciaux ne peuvent être combinés avec un traitement accéléré de la demande ou un traitement à la frontière, le Commissariat-général aux réfugiés et aux apatrides (ci-après: CGRA) n'y aura pas recours.

L'intérêt supérieur de l'enfant comme principe crucial pour le traitement des dossiers de protection internationale est explicitement repris dans la Loi sur les étrangers. En outre, pour les mineurs étrangers accompagnés, il est maintenant possible de demander au CGRA d'être entendu.

Les possibilités de placement en rétention des demandeurs pendant leur procédure d'asile sont également clairement encadrées. Les motifs de rétention sont limitativement énumérés et il est explicitement prévu qu'une personne ne peut être placée en rétention uniquement en raison de l'introduction de sa demande de protection internationale ou du fait que la personne se trouve sous l'application du Règlement Dublin (604/2013).

— Garanties d'accueil

Si, actuellement, dans le cadre de l'accueil, une attention particulière est déjà octroyée aux besoins

van kwetsbare personen zoals al dan niet begeleide minderjarigen, zwangere vrouwen, personen met een handicap, slachtoffers van mensensmokkel, slachtoffers van geweld of mishandeling of ouderen, werd beslist om deze definitie van kwetsbaarheid expliciet uit te breiden naar personen met een ernstige ziekte, met een mentale stoornis en die verkrachtingen of andere ernstige vormen van geestelijk, fysiek of seksueel geweld hebben ondergaan, bijvoorbeeld slachtoffers van vrouwelijke genitale verminking.

Er is ook beslist om duidelijk aan te geven met welke elementen rekening moet worden gehouden om de belangen van het kind te behartigen, met name zijn mogelijkheden tot gezinshereniging, zijn welzijn en zijn sociale ontwikkeling, zijn zekerheid en veiligheid evenals zijn eventuele mening naargelang zijn leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid.

Ten slotte, hoewel het mogelijk is om de materiële hulp te beperken, zelfs in te trekken in bijzondere omstandigheden, wordt, teneinde de huidige wetgeving in overeenstemming te brengen met de opvangrichtlijn, eveneens bepaald dat, ondanks deze naar behoren gemotiveerde beperking of intrekking, een medische begeleiding en een waardige levensstandaard moeten worden gegarandeerd.

4.2. **Duidelijke, efficiënte, snelle en kwaliteitsvolle procedures**

— *Procedures voor de Dienst Vreemdelingenzaken*

Het voorliggende ontwerp zet de procedure betreffende het indienen van verzoeken om internationale bescherming om zoals voorzien in de procedurerichtlijn. De verschillende fases die overeenstemmen met het doen, het registreren en het indienen van het verzoek worden duidelijk onderscheiden. Er wordt uitdrukkelijk voorzien dat de verzoeker wordt geïnformeerd van zijn medewerkingsplicht en de hieraan verbonden gevolgen, evenals van de draagwijdte van zijn medewerkingsplicht ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ).

— *Procedures voor het CGVS*

Het voorliggende voorontwerp streeft naar heldere, efficiënte en snelle procedures voor het CGVS zonder evenwel te willen inboeten op de kwaliteit. Daartoe wordt een nieuwe structuur van beslissingsprocedures bij het CGVS opgesteld. Deze nieuwe structuur verduidelijkt de verschillende bestaande structuren en past de termijnen die hierop betrekking hebben aan in functie van de complexiteit van de behandeling van de verschillende

spécifiques des personnes vulnérables telles que les mineurs, accompagnés ou non, les femmes enceintes, les personnes ayant un handicap, les victimes du trafic des êtres humains, les personnes victimes de violence ou de tortures ou les personnes âgées, il a été décidé d'étendre explicitement cette définition de vulnérabilité aux personnes ayant des maladies graves, souffrant de troubles mentaux et ayant subi des viols ou d'autres formes graves de violence psychologique, physique ou sexuelle, par exemple les victimes de mutilation génitale féminine.

Il a également été décidé de préciser les éléments dont il faut tenir compte pour assurer l'intérêt supérieur de l'enfant, à savoir ses possibilités de regroupement familial, son bien-être et son développement social, sa sûreté et sa sécurité ainsi que son avis éventuel en fonction de son âge, de sa maturité et de sa vulnérabilité.

Enfin, si des possibilités de limiter l'aide matérielle, voire de la retirer dans des cas exceptionnels ont été retenues, il est également prévu, pour mettre la législation actuelle en conformité avec la directive accueil, que, malgré cette limitation ou ce retrait dûment motivé, un accompagnement médical et un niveau de vie digne doivent être garantis.

4.2. **Procédures claires, efficaces, rapides et de qualité**

— *Procédures devant l'Office des étrangers*

Le présent projet transpose la procédure relative à l'introduction de la demande de protection internationale telle que prévue par la directive procédure. Les différentes étapes correspondant à la présentation, l'enregistrement et l'introduction de la demande sont clairement distinguées. L'information du demandeur quant à son obligation de coopération et les conséquences y relatives est également explicitement prévue, de même que l'étendue de son obligation de coopération vis-à-vis de l'Office des étrangers (ci-après OE).

— *Procédures devant le CGRA*

Le présent projet tend vers des procédures claires, efficaces et rapides devant le CGRA sans toutefois que la qualité de celles-ci n'en soit affectée. Pour cela, une nouvelle structure avec différentes procédures devant le CGRA est adoptée. Cette nouvelle structure clarifie les différentes procédures existantes et adapte les délais relatifs à celles-ci en fonction de la complexité du traitement des différents types de demandes et de

soorten aanvragen en van de noodzaak om sommige ervan prioritair te behandelen.

In de standaardprocedure worden verzoeken om internationale bescherming normaliter behandeld binnen een termijn van zes maanden na ontvangst van het dossier door het CGVS. Indien er onzekerheid bestaat over de situatie in het land van herkomst die naar verwachting tijdelijk is, wordt deze termijn verlengd tot ten hoogste eenentwintig maanden.

Sommige dossiers zullen versneld worden behandeld door het CGVS (15 werkdagen): veilig land van herkomst, fraude en misbruiken, ontvankelijk meervoudige asielaanvragen, vermijden van een verwijdering en openbare orde of nationale veiligheid. Indien het CGVS na een versnelde behandeling de internationale bescherming weigert, kan het verzoek eveneens als kennelijk ongegrond worden beschouwd.

Andere dossiers kunnen, hoewel de normale termijnen blijven gelden, bij voorrang behandeld worden. Het gaat dan onder andere om de personen die worden vastgehouden, verzoeken die waarschijnlijk gegrond zijn of indien de minister of zijn gemachtigde hierom verzoekt.

Het CGVS zal ook voor bepaalde dossiers een ontvankelijkheidstoetsing doen. De mogelijke gronden daartoe worden sterk uitgebreid: eerste land van asiel, veilig derde land, bescherming in een EU lidstaat, EU-onderdanen, afhankelijke minderjarigen. Deze beslissing neemt het CGVS binnen de 15 werkdagen. Ook voor de meervoudige asielaanvragen, omwille van de kennis van het dossier door het CGVS, van het hoogstwaarschijnlijk misleidend karakter van deze aanvraag en van de noodzaak om een effectief terugkeerbeleid te kunnen garanderen, doet het CGVS een voorafgaande ontvankelijkheidstoets, en dit binnen de 10 werkdagen of, zoals nu reeds het geval is, binnen de 2 werkdagen bij volgende aanvragen die in een gesloten centrum of een strafinrichting zijn ingediend.

Het principe van de technische weigering zal worden vervangen door een beslissing tot beëindiging van het verzoek om internationale bescherming.

Ook de bestaande grensprocedure wordt veranderd. Zo wordt de vasthouding aan de grens beperkt. Indien het CGVS niet binnen de 4 weken een beslissing ten gronde via de versnelde procedure of een niet-ontvankelijkheidsbeslissing neemt, wordt de betrokkene toegang tot het grondgebied verleend.

Voor alle deze procedures, wordt elke verzoeker om internationale bescherming minstens eenmaal door het

la nécessité d'accorder la priorité au traitement de certaines d'entre elles.

Dans la procédure ordinaire, les demandes de protection internationale sont normalement traitées dans un délai de 6 mois après la réception du dossier par le CGRA. Si une incertitude existe quant à la situation dans le pays d'origine qui devrait être temporaire, le délai est prolongé au maximum à vingt-et-un mois.

Certains dossiers seront traités de façon accélérée par le CGRA (15 jours ouvrables): pays d'origine sûr, fraude et abus, demandes d'asile multiples recevables, empêcher un éloignement et ordre public ou sécurité nationale. Lorsque le CGRA rejette la demande de protection internationale après un traitement accéléré, la demande est également considérée comme manifestement infondée.

D'autres dossiers peuvent quant à eux être traités de façon prioritaire, même si les délais ordinaires continuent à être d'application. Il s'agit entre autres des personnes en rétention, des demandes qui sont probablement fondées ou en cas de demandes du ministre ou de son délégué.

Le CGRA fera aussi passer pour certains dossiers un test de recevabilité. Les motifs potentiels pour un tel test ont été fortement élargis: premier pays d'asile, pays tiers sûrs, protection dans un État membre UE, ressortissants UE, mineurs à charge. Le CGRA prend ces décisions en 15 jours ouvrables. Également pour les demandes d'asile multiples, en raison de la connaissance du dossier par le CGRA, du caractère abusif plus probable de cette demande et de la nécessité de pouvoir assurer une politique de retour effective, le CGRA fait passer un tel test de recevabilité et ce, endéans les 10 jours ouvrables ou, comme déjà actuellement, endéans les 2 jours ouvrables en cas de demandes ultérieures introduites en centre fermé ou dans un établissement pénitentiaire.

Le principe de refus technique sera remplacé par une décision de clôture de la demande de protection internationale.

La procédure applicable à la frontière est également modifiée. Ainsi, le maintien à la frontière est limité. Lorsque le CGRA ne prend pas de décision au fond via une procédure accélérée ou de décision d'irrecevabilité dans les quatre semaines, l'intéressé se voit accorder l'accès au territoire.

Pour toutes ces procédures, le demandeur de protection internationale est au moins convoqué une fois

CGVS opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud. De schriftelijke weergave van dit gehoor kan door de verzoeker of zijn advocaat worden opgevraagd. Het CGVS zal de eventuele opmerkingen op het schriftelijk verslag onderzoeken indien deze tijdig worden bezorgd. Bij het uitblijven van opmerkingen binnen de hiertoe voorziene termijnen, wordt de verzoeker geacht om in te stemmen met de inhoud van het gehoorverslag.

De bepaling met betrekking tot het gebruik van bronnen door het CGVS wordt eveneens meer uitgewerkt. Zo wordt er gepreciseerd dat het CGVS eveneens beroep kan doen op informatie die publiek beschikbaar is op sociale media. Ook de voorwaarden worden omschreven waaronder het CGVS bepaalde gegevens van de gebruikte bronnen vertrouwelijk kan houden, zoals de naam, de contactgegevens, de activiteiten of de functie van een contactpersoon of instelling.

Tot slot werd ook de medewerkingsplicht voor de verzoeker in het kader van de asielprocedure verder geëxpliciteerd. Er wordt duidelijk gesteld dat de verzoeker alle noodzakelijke elementen voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming dient aan te dragen, in het bijzonder identiteitsdocumenten. Deze identiteitsdocumenten moeten in originele vorm worden voorgelegd aan zowel de DVZ als het CGVS en de verzoeker kan deze niet terugkrijgen voor het einde van de asielprocedure. In het geval van een toekenning van de vluchtelingenstatus zullen de originele identiteitsdocumenten ook na de asielprocedure niet worden teruggegeven. In geval van vermoeden dat bepaalde elementen, noodzakelijk voor de behandeling van de aanvraag, worden achtergehouden, kan het CGVS aan de verzoeker vragen deze elementen voor te leggen. Dit kan bijvoorbeeld betrekking hebben op gegevens die zich mogelijk op de telefoon van verzoeker bevinden. Een weigering van samenwerking zal een negatief, zij het geen bepalend, element vormen in de beoordeling van de vraag om internationale bescherming. Het is cruciaal dat de verzoeker zich aan deze medewerkingsplicht houdt om een snelle en kwalitatieve behandeling van zijn aanvraag mogelijk te maken. Er moet worden opgemerkt dat het voordeel van de twijfel steeds wordt toegekend aan de verzoeker wanneer zijn verklaringen voldoende zijn en zijn globale relaas coherent en plausibel is.

— *Procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen*

Naast het scheppen van klaarheid over deze procedures voor het CGVS wordt ook de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RvV) verduidelijkt in die zin dat alle beroepen die tegen een

par le CGRA pour un entretien personnel. Le compte-rendu écrit de cette audition peut être demandé par le requérant ou via son avocat. Le CGRA examinera les éventuelles remarques émises quant au compte-rendu écrit si la demande de consultation et les remarques sont transmises à temps. En cas d'absence de remarques dans les délais prévus à cet effet, le demandeur est présumé être d'accord avec le contenu du compte-rendu de l'audition.

La disposition relative aux sources utilisées par le CGRA est également davantage détaillée. Il est ainsi précisé que le CGRA pourra également faire usage d'informations disponibles publiquement sur les réseaux sociaux. Sont également stipulées les conditions selon lesquelles le CGRA pourra rendre anonyme certaines données des sources utilisées, comme le nom, les coordonnées, les activités ou la fonction d'une personne de contact ou d'une institution.

Enfin, l'obligation de collaboration de la part du demandeur dans le cadre de ces procédures a également été plus amplement explicitée. Il est rappelé que le demandeur doit produire tous les éléments nécessaires pour le traitement de sa demande de protection internationale, en particulier ses documents d'identité. Ces documents d'identité devront être fournis en original à l'OE et au CGRA et le demandeur ne pourra demander à se les voir restituer, sauf en cas d'octroi du statut de réfugié, uniquement lorsque la procédure d'asile aura été clôturée. En cas de soupçons de rétention d'éléments nécessaires pour le traitement de la demande, le CGRA pourra également demander au demandeur qu'il lui remette ceux-ci. Ceci vaudra, par exemple, pour des informations contenues dans le téléphone du demandeur. Un refus de collaboration constituera une indication défavorable, mais non décisive pour l'appréciation de la demande de protection internationale. En effet, il est crucial d'obtenir la collaboration du demandeur pour que l'examen de son dossier puisse être rapide et de qualité. Il convient de noter que le bénéfice du doute est toujours accordé au demandeur lorsque des explications satisfaisantes sont apportées et que son récit global est cohérent et plausible.

— *Procédures devant le Conseil du Contentieux des Etrangers*

Outre la clarification de ces procédures devant le CGRA, la procédure devant le Conseil du Contentieux des Etrangers (ci-après: CCE) est également simplifiée en ce que tous les recours introduits à l'encontre d'une

door het CGVS genomen beslissing worden ingediend, nu in volle rechtsmacht worden behandeld. Ook werd beslist om van deze verandering in de wet gebruik te maken om de proceduretermijnen voor de RvV te stroomlijnen, onder andere naar aanleiding van kritiek van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in verband met de complexiteit ervan, en om consequent te zijn ten aanzien van de verschillende procedures bij het CGVS. De termijnen worden als volgt bepaald: in het algemeen heeft de verzoeker 30 dagen de tijd om zijn of haar beroep in te dienen en de behandelingstermijn zal 3 maanden bedragen. De termijn waarbinnen het beroep moet worden ingediend, zal echter worden teruggebracht tot 10 dagen voor de beslissingen die niet-ontvankelijk zijn of die op basis van een versnelde procedure zijn genomen. De behandelingstermijn voor deze aanvragen zal worden teruggebracht tot 2 maanden. Voor de beroepen die door een vastgehouden verzoeker worden ingediend tegen de beslissingen van niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek, bedraagt de termijn waarbinnen de beroepen moeten worden ingediend, 5 dagen en de termijn waarbinnen die moeten worden behandeld, maximum 12 dagen.

Er wordt voor meer uitleg verwezen naar het bicameraal wetsontwerp.

– *Dublin-procedure*

De vasthoudingstermijnen met betrekking tot de Dublin-procedures zijn eveneens vereenvoudigd en in overeenstemming gebracht met de termijnen die in de Dublin III-Verordening zijn voorzien. Indien de verzoeker wordt vastgehouden in afwachting van het antwoord van de verantwoordelijke lidstaat, en voor zover er een significant risico op onderduiken is, de vasthouding evenredig is en andere, minder dwingende maatregelen niet kunnen worden toegepast, mag de verzoeker niet langer dan 6 weken worden vastgehouden. Indien de verzoeker wordt vastgehouden om dezelfde eerder vermelde redenen, in afwachting van de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, mag de vasthouding ook niet langer duren dan 6 weken.

4.3. *Strijd tegen misbruik*

– *Volgende verzoeken*

Naast de eerder beschreven strengere termijnen die zijn voorzien voor de volgende verzoeken om internationale bescherming werd ook beslist, in overeenstemming met de procedurerichtlijn, om de mogelijkheden tot het indienen van zulke verzoeken te beperken in die zin dat de verzoeker slechts een nieuwverzoek zal kunnen indienen wanneer de termijn waarbinnen het beroep tegen de beslissing tot weigering van het vorige verzoek

décision prise par le CGRA sont dorénavant traités en plein contentieux. Il a également été décidé de profiter de ce changement de loi pour rationaliser les délais de procédure devant le CCE, notamment suite aux critiques de la Cour européenne des droits de l'homme quant à sa complexité, et pour être cohérent vis-à-vis des différentes procédures au CGRA. Les délais seront les suivants: de façon générale, le requérant disposera de 30 jours pour introduire son recours et le délai de traitement de celui-ci s'élèvera à 3 mois. Le délai d'introduction du recours sera toutefois ramené à 10 jours pour les décisions irrecevables ou prises sur base d'une procédure accélérée et le délai de traitement de ces demandes sera lui ramené à 2 mois. Pour les recours introduits par un requérant en rétention à l'encontre d'une décision d'irrecevabilité d'une demande ultérieure, le délai d'introduction de ceux-ci est maintenu à 5 jours et leur délai de traitement est de maximum 12 jours.

Il est renvoyé pour plus de détails au projet de loi bicaméral.

– *Procédure Dublin*

Les délais de rétention relatifs aux procédures Dublin sont également simplifiés et mis en conformité avec ceux prévus par le Règlement Dublin III. Si le demandeur est placé en rétention le temps de la détermination de l'État responsable dès lors qu'il existe un risque non négligeable de fuite, que le maintien est proportionné et qu'il n'y a pas de mesures moins coercitives, le demandeur ne peut rester plus de 6 semaines en détention. Si le demandeur est placé en rétention, pour les mêmes raisons que précédemment citées, en attente du transfert dans cet État responsable, la rétention ne peut également dépasser les 6 semaines.

4.3. *Lutte contre les abus*

– *Demandes ultérieures*

Outre les délais plus stricts prévus pour les demandes ultérieures de protection internationale décrits précédemment, il a également été décidé, en conformité avec la directive procédure, de restreindre les possibilités d'introduire de telles demandes dès lors que le demandeur ne pourra introduire une nouvelle demande que si le délai d'introduction du recours contre la décision de refus de la demande de protection internationale

om internationale bescherming moet worden ingediend, is verstreken of wanneer de RvV zich over dit beroep heeft uitgesproken. Om “shopping” tussen de taalrollen te vermijden werd ook uitdrukkelijk bepaald dat het volgende verzoek dat wordt ingediend, in principe in de taal waarin het vorig verzoek om internationale bescherming werd ingediend, zal worden behandeld.

Ten slotte, zal het beroep van de vastgehouden verzoekers tegen de niet-ontvankelijkheidsbeslissingen van een daarop volgend verzoek pas opschortend zijn indien het CGVS van oordeel is dat een risico op schending van het verbod op direct of indirect refoulement mogelijk is of bij een tweede verzoek enkel wanneer de definitieve beslissing betreffende het eerste verzoek meer dan één jaar voor het indienen van het tweede verzoek werd genomen.

— *Veilig derde land*

Naast het bestaande concept “veilig land van herkomst” wordt nu het principe “veilig derde land” in de Vreemdelingenwet ingeschreven. Op deze manier zal het voor het CGVS mogelijk worden om het verzoek om internationale bescherming onontvankelijk te verklaren indien de verzoeker zich in een derde land in veiligheid bevond. Op deze manier wordt getracht om de huidige praktijk, waarbij asielzoekers zelf vrij hun land van asiel kiezen te doorbreken. De essentie van internationale bescherming is immers dat iemand zich in veiligheid moet kunnen brengen indien hij/zij een gegronde vrees voor vervolging koestert dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt. Het kan dan ook niet de bedoeling zijn dat iemand voorafgaand in meerdere veilige landen verblijft om vervolgens een verzoek om internationale bescherming in te dienen in het land met de meest gunstige socio-economische omstandigheden.

— *Heronderzoek van het statuut*

De modaliteiten voor het heronderzoek van de geldigheid van het vluchtelingen- of subsidiaire beschermingsstatuut worden middels dit wetsontwerp ook in de Vreemdelingenwet vastgelegd. Voorheen werd deze procedure omschreven in het KB van het CGVS (Artt. 35/1-35/4 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen). Om ervoor te zorgen dat deze procedure geen dode letter zal blijven wordt bepaald dat de rechtgebende op internationale bescherming gedurende de eerste 5 jaar van zijn verblijf elke reis naar zijn land van oorsprong of, in geval van een staatloze, naar zijn land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, moet medelen aan het gemeentebestuur van zijn hoofdverblijfplaats.

précédente est expiré ou que le CCE s’est prononcé sur ce recours. Pour éviter le “shopping” entre les rôles linguistiques, il a également été prévu explicitement que la demande ultérieure soit traitée en principe dans la langue de la demande précédente de protection internationale.

Enfin, le recours des demandeurs placés en rétention contre les décisions d’irrecevabilité d’une demande ultérieure ne sera suspensif que si le CGRA estime qu’il y a un risque de violation de l’interdiction de refoulement direct ou indirect ou, pour une deuxième demande, uniquement lorsque la décision finale sur la première demande est prise plus d’un 1 an avant l’introduction de la deuxième demande.

— *Pays tiers sûr*

Outre le concept existant de “pays d’origine sûr”, sont également inscrits dans la Loi des étrangers le principe de “pays tiers sûr”. De cette manière, il sera possible pour le CGRA de déclarer une demande de protection internationale irrecevable si le demandeur pourrait se trouver en sécurité dans un pays tiers. Ceci afin d’essayer de mettre fin à la pratique actuelle où les demandeurs d’asile choisissent eux-mêmes leur pays d’asile. L’essence de la protection internationale est en effet qu’une personne doit se mettre en sécurité si elle nourrit une crainte fondée de persécution ou encourt un risque réel d’atteintes graves. Le but ne peut toutefois pas être qu’une personne réside dans plusieurs pays sûrs avant d’introduire une demande de protection internationale dans le pays avec les conditions socio-économiques les plus favorables.

— *Réexamen du statut*

Les modalités pour le réexamen de la validité du statut de réfugié ou de protection subsidiaire sont également précisées dans la Loi des étrangers au moyen de ce projet de loi. Auparavant, cette procédure était inscrite dans l’arrêté royal relatif au CGRA (Art. 35/1-35/4 de l’AR du 11 juillet 2003 fixant la procédure devant le Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides ainsi que son fonctionnement). Afin que cette procédure ne reste pas lettre morte, il a été prévu que le bénéficiaire de la protection internationale, dans les 5 premières années de son séjour, doit faire part à l’administration communale de son lieu de résidence de tout voyage vers son pays d’origine ou, dans le cas d’un apatride, dans son pays dans lequel il avait sa résidence habituelle.

— *Kennelijk ongegronde asielaanvraag*

Om asielmisbruik tegen te gaan en het indienen van duidelijk ongegronde aanvragen te ontmoedigen is voorzien dat, indien het CGVS besluit dat een verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is, kan worden afgewezen van de termijn van 30 dagen om het grondgebied te verlaten.

4.4. Effectief terugkeerbeleid en een rationalisering van de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten

Hoewel het niet is toegelaten om een persoon die om internationale bescherming verzoekt, vast te houden enkel omwille van het indienen van zijn verzoek, is echter beslist, met het oog op een effectieve terugkeer bij een negatieve beslissing over het verzoek, om gebruik te maken van de mogelijkheden die door de opvangrichtlijn worden aangeboden om zo'n verzoeker op te sluiten, als gevolg van een gebrek aan medewerking vanwege de verzoeker bij het vaststellen van zijn identiteit, van een risico op onderduiken, van aanwijzing van het dilatoir karakter van het verzoek of van risico's voor de nationale veiligheid en/of de openbare orde, en dit alles bij gebrek aan minder dwingende maatregelen. Tijdens de procedure mag een verzoeker in principe niet langer dan 2 maanden worden vastgehouden (deze termijn wordt opgeschort voor de periode die nodig is om het beroep in te dienen) behalve indien de bescherming van de nationale veiligheid of de openbare orde dit vereist. In dit geval kan de vasthouding verlengd worden met eenmaal twee maand en met tweemaal een maand.

In overeenstemming met de internationale verplichtingen die België moet nakomen, kan een persoon die om internationale bescherming verzoekt, tijdens de behandeling van zijn aanvraag door het CGVS en de RvV, bovendien niet met dwang worden verwijderd. Met het oog echter op het waarborgen van een effectief terugkeerbeleid, zoals eerder aangehaald, werd beslist tot het schrappen van het opschortend karakter van alle beroepen die in een gesloten centrum zijn ingediend tegen een beslissing van niet-ontvankelijkheid over een volgend verzoek wanneer de definitieve beslissing betreffende de eerste aanvraag minder dan één jaar voor het indienen van het eerste volgende verzoek werd genomen, en van alle derde verzoeken en volgende die in een gesloten centrum zijn ingediend nadat een tweede verzoek reeds in een gesloten centrum werd ingediend dat niet-ontvankelijk werd verklaard. Er wordt herhaald dat de behandelingstermijn voor zo'n beslissing 2 werkdagen bedraagt.

Nog steeds met de bedoeling om een effectief terugkeerbeleid te garanderen en om dilatoire verzoeken en

— *Demande manifestement infondée*

Afin de dissuader l'introduction d'une demande d'asile non sincère, il est également prévu que, lorsque le CGRA déclare une demande de protection internationale manifestement infondée, il puisse être dérogé au délai ordinaire de 30 jours pour quitter le territoire.

4.4. Politique de retour effective et rationalisation de la délivrance des ordres de quitter le territoire

S'il n'est pas permis de placer en rétention un demandeur de protection internationale uniquement en raison de l'introduction de sa demande, il a toutefois été décidé, afin de permettre un retour effectif en cas de clôture négative de la demande, de faire usage des possibilités offertes par la directive accueil pour détenir un tel demandeur, ceci en raison du manque de collaboration de sa part quant à l'élaboration de son identité, d'un risque de fuite, d'indices du caractère dilatoire de la demande ou de risques pour la sécurité nationale et/ou l'ordre public et ceci, en cas d'absence de mesures moins coercitives. Le maintien en rétention d'un demandeur en cours de procédure ne peut en principe dépasser les 2 mois (délai suspendu le temps de l'introduction du recours) sauf lorsque la protection de la sécurité nationale ou de l'ordre public l'exige. Dans ce cas, la détention peut être prolongée une fois par deux mois et deux fois par un mois.

En outre, en conformité avec les obligations internationales qui pèsent sur la Belgique, un demandeur de protection internationale ne peut faire l'objet d'un éloignement forcé lors du traitement de sa demande par le CGRA et le CCE. Toutefois, afin de pouvoir assurer une politique de retour effective, comme exposé auparavant, il a été décidé de supprimer le caractère suspensif de tous les recours introduits en centre fermé à l'encontre d'une décision d'irrecevabilité d'une deuxième demande, uniquement lorsque la décision finale sur la première demande est prise moins d'un 1 an avant l'introduction de la première demande ultérieure, et de toutes les 3^{ème} demandes et suivantes introduites en centre fermé après une deuxième demande déjà introduite en centre fermé et déclarée irrecevable. Il est rappelé que le délai de traitement d'une telle décision est de 2 jours ouvrables.

Toujours dans ce même ordre d'idée d'assurer une politique de retour effective et d'éviter les demandes et

beroepen te voorkomen werd ook beslist om het beleid inzake aflevering van bevelen om het grondgebied te verlaten, te rationaliseren en om de afgifte ervan tot een minimum te beperken. Zo, zal een bevel om het grondgebied te verlaten vanaf nu enkel nog worden afgeleverd na afloop van de termijn waarbinnen een beroep bij de RvV moet worden ingediend of, bij het indienen van zo'n beroep, na het arrest dat de RvV hierover heeft gewezen. Wat de aanvragen betreft die aan de grens worden ingediend en onderzocht, wordt de teruggedrijvingsmaatregel afgeleverd na de beslissing van het CGVS. Dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten of teruggedrijvingsmaatregel zal echter niet worden afgeleverd indien de vreemdeling reeds een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel had ontvangen nog vóór zijn verzoek om internationale bescherming en indien deze maatregel nog uitvoerbaar is.

5. Andere wijzigingen

De keuze is gemaakt om van de gelegenheid gebruik te maken om met dit wetsontwerp ook andere bepalingen in de vreemdelingen- en opvangwet te wijzigen teneinde de omzetting van de terugkeerrichtlijn en van de kwalificatierichtlijn verder te zetten, onder andere om onze wetgeving te confirmeren aan de relevante Europese rechtspraak.

II. — ARTIKELSGEWIJZE COMMENTAAR

HOOFDSTUK 1

Algemene bepalingen

Artikel 1

Dit artikel is van louter juridisch-technische aard. Ze vloeit voort uit artikel 83 van de Grondwet, volgens hetwelk elk wetsvoorstel of -ontwerp moet aangeven of het een materie zoals bedoeld in de artikelen 74, 77 of 78 van de Grondwet regelt.

Art. 2

Dit artikel eerbiedigt de voorschriften van:

— artikel 20, lid 1, van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven ('terugkeerrichtlijn');

— artikel 2 van richtlijn 2011/51/EU van het Europees Parlement en de Raad van 11 mei 2011 tot wijziging van

les recours dilatoires, il a également été choisi de rationaliser la politique de délivrance des ordres de quitter le territoire et de limiter au maximum la délivrance de ceux-ci. Ainsi, un ordre de quitter le territoire sera dorénavant délivré uniquement après le délai d'introduction d'un recours auprès du CCE ou, en cas d'introduction d'un tel recours, après l'arrêt du CCE rendu sur celui-ci. Pour les demandes introduites et examinées à la frontière, la mesure de refoulement est délivrée suite à la décision du CGRA. Un tel ordre de quitter le territoire ou mesure de refoulement ne sera toutefois pas délivré si l'étranger avait déjà reçu une mesure d'éloignement ou de refoulement préalablement à sa demande de protection internationale et que cette mesure est encore exécutoire.

5. Autres modifications

Le choix a également été fait de profiter de ce projet de loi pour modifier d'autres dispositions de la loi sur les étrangers et de la loi accueil afin de poursuivre la transposition de la directive retour et de la directive qualification, entre autres pour rendre notre législation conforme aux enseignements de la jurisprudence européenne relative à celles-ci.

II. — COMMENTAIRE DES ARTICLES

CHAPITRE 1^{ER}

Dispositions générales

Article 1

Cet article est de type purement juridico-technique. Elle découle de l'article 83 de la Constitution selon lequel chaque proposition ou projet de loi doit indiquer si la règle est une matière visée aux articles 74, 77 ou 78 de la Constitution.

Art. 2

Cet article vise à respecter les prescrits de:

— l'article 20, § 1^{er}, de la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier ("directive retour");

— l'article 2 de la directive 2011/51/UE du Parlement européen et du Conseil du 11 mai 2011 modifiant la

Richtlijn 2003/109/EG van de Raad teneinde haar werkingssfeer uit te breiden tot personen die internationale bescherming genieten;

— artikel 39, lid 1, van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (“kwalificatierichtlijn”);

— artikel 51, lid 3, van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (“procedurerichtlijn”);

— artikel 31, lid 1, van richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) (“opvangrichtlijn”).

Deze artikelen stellen dat wanneer de lidstaten de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in werking doen treden om aan de bepalingen van de richtlijnen te voldoen, in deze bepalingen zelf of bij de officiële bekendmaking daarvan naar deze richtlijnen moet worden verwezen.

Art. 3

Dit artikel is van louter juridisch-technische aard. Het stelt dat dit wetsontwerp voorziet in een gedeeltelijke uitvoering van verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten worden ingediend (herschikking).

HOOFDSTUK 2

Wijzigingen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Voorafgaande opmerking: in voorliggend ontwerp wordt de nieuwe terminologie van de richtlijnen (bijvoorbeeld verzoek(er) om internationale bescherming) niet

directive 2003/109/CE du Conseil afin d'étendre son champ d'application aux bénéficiaires d'une protection internationale;

— l'article 39, § 1^{er}, de la directive 2011/95/UE du Parlement européen et du Conseil du 13 décembre 2011 concernant les normes relatives aux conditions que doivent remplir les ressortissants des pays tiers ou les apatrides pour pouvoir bénéficier d'une protection internationale, à un statut uniforme pour les réfugiés ou les personnes pouvant bénéficier de la protection subsidiaire et au contenu de cette protection (refonte) (“directive qualification”);

— l'article 51, § 3, de la directive 2013/32/UE du Parlement européen et du Conseil du 26 juin 2013 relative à des procédures communes pour l'octroi et le retrait de la protection internationale (refonte) (“directive procédure”);

— l'article 31, § 1^{er}, de la directive 2013/33/UE du Parlement européen et du Conseil du 26 juin 2013 établissant des normes pour l'accueil des personnes demandant la protection internationale (refonte) (“directive accueil”).

Ces articles prescrivent que lorsque les États membres mettent en vigueur les dispositions législatives et réglementaires pour se conformer aux dispositions des directives, ces dispositions contiennent une référence à lesdites directives ou sont accompagnées d'une telle référence lors de leur publication officielle.

Art. 3

Cet article est de type purement juridico-technique. Il prescrit que ce projet de loi prévoit la mise en œuvre partielle du règlement (UE) n° 604/2013 du Parlement européen et du Conseil du 26 juin 2013 établissant les critères et mécanismes de détermination de l'État membre responsable de l'examen d'une demande de protection internationale introduite dans l'un des États membres par un ressortissant de pays tiers ou un apatride (refonte).

CHAPITRE 2

Modifications de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers

Remarque préalable: dans le présent projet, la nouvelle terminologie des directives (par exemple, demandeur de protection internationale) n'est pas

systematisch overgenomen. Zo maken om redenen van efficiëntie en coherentie bepaalde gewijzigde artikelen nog gebruik van de oude terminologie. Dit kan herbekeken worden in het kader van een eventuele codificatie van de Vreemdelingenwet.

Art. 4

Dit artikel bevat drie wijzigingen:

— de herformulering van de definitie “risico op onderduiken” (artikel 1, § 1, 11°, van de wet) en de bepaling van de objectieve criteria om dit risico vast te stellen (artikel 1, § 2, van de wet);

— de invoeging van de definitie “definitieve beslissing in het kader van een verzoek om internationale bescherming” (nieuw artikel 1, § 1, 19°, van de wet);

— de invoeging van de definitie “volgend verzoek om internationale bescherming” (nieuw artikel 1, § 1, 20°, van de wet).

• Risico op onderduiken

In artikel 1 wordt de definitie van het risico op onderduiken geherformuleerd, zodat het toepassingsgebied ervan uitgebreid wordt tot de vreemdelingen die een verzoek om internationale bescherming ingediend hebben.

Momenteel is het begrip “risico op onderduiken” enkel in het kader van de verwijderingsprocedures van toepassing. Voortaan zal het ook in het kader van de asielprocedure, zowel in de fase van de bepaling van de verantwoordelijke Staat als in de latere fase van het onderzoek van het verzoek door de bevoegde Belgische overheden, van toepassing zijn.

Overeenkomstig de artikelen 7, lid 4, en 15 van de richtlijn 2008/115/EG maakt het feit dat er voor een onderdaan van een derde land een risico op onderduiken bestaat het mogelijk:

— om een termijn voor vrijwillig vertrek van minder dan 7 dagen aan hem toe te kennen, of om geen enkele termijn aan hem toe te kennen;

— om hem in bewaring te houden, om zijn terugkeer voor te bereiden of tot zijn verwijdering over te gaan, behalve indien andere, minder dwingende maatregelen effectief kunnen worden toegepast in dit geval.

In het kader van de asielprocedure maakt artikel 28 van de verordening nr. 604/2013/EU het mogelijk om de betrokkene in bewaring te houden, om de procedure voor de overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk

systematisch opnieuw. Ainsi, pour des raisons d'efficacité et de cohérence, certains articles modifiés portent encore l'ancienne terminologie. Cela pourra être reconsidéré dans le cadre d'une éventuelle codification de la Loi sur les étrangers.

Art. 4

Cet article contient trois modifications:

— la reformulation de la définition du “risque de fuite” (article 1^{er}, § 1^{er}, 11° de la loi) et la fixation de critères objectifs pour définir ce risque (article 1^{er}, § 2, de la loi);

— l'introduction de la définition de “décision finale dans le cadre d'une demande de protection internationale” (nouvel article 1^{er}, § 1^{er}, 19° de la loi);

— l'introduction de la définition de “demande ultérieure de protection internationale” (nouvel article 1^{er}, § 1^{er}, 20° de la loi).

• Risque de fuite

A l'article 1^{er}, la définition du risque de fuite est reformulée afin d'étendre son champ d'application aux étrangers qui ont introduit une demande de protection internationale.

Actuellement, la notion de risque de fuite trouve à s'appliquer uniquement dans le cadre des procédures d'éloignement. Dorénavant, elle s'appliquera aussi dans le cadre de la procédure d'asile, tant au stade de la détermination de l'État responsable, qu'au stade ultérieur de l'examen de la demande par les autorités belges compétentes.

Conformément aux articles 7, § 4, et 15 de la directive 2008/115/CE, le fait qu'un ressortissant de pays tiers présente un risque de fuite permet:

— de lui accorder un délai pour le départ volontaire qui est inférieur à 7 jours ou de lui accorder aucun délai;

— de le maintenir afin de préparer son retour ou de procéder à son éloignement, sauf si d'autres mesures moins coercitives peuvent être appliquées effectivement dans le cas d'espèce;

Dans le cadre de la procédure d'asile, l'article 28 du règlement n° 604/2013/UE permet de maintenir l'intéressé afin de garantir la procédure de transfert vers l'État membre responsable de l'examen de la demande

is voor het onderzoek van het verzoek te garanderen, en dit onder voorwaarden die quasi identiek zijn aan de voorwaarden die voorzien worden door de richtlijn 2008/115/EG. In dit kader zal de bewaring echter enkel kunnen worden gerechtvaardigd indien het risico op onderduiken “significant” is.

Indien België verantwoordelijk is voor het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming maakt artikel 8, lid 3, b) van de richtlijn 2013/33/EU het ook mogelijk om, bij risico op onderduiken, de betrokkene gedurende het onderzoek van zijn verzoek door de Belgische overheden in bewaring te houden.

De richtlijn 2008/115/EG en de verordening nr. 604/2013/EU definiëren het begrip “risico op onderduiken” in gelijkaardige bewoordingen en leggen allebei aan de lidstaten de verplichting op om de objectieve criteria die het mogelijk maken om het risico op onderduiken vast te stellen wettelijk te definiëren.

De richtlijn 2013/33/EU definieert het risico op onderduiken niet en legt geen verplichting op om een lijst van objectieve criteria die het mogelijk maken om het risico op onderduiken te beoordelen op te stellen. Ze bepaalt echter dat de redenen van vrijheidsberoving door het nationaal recht moeten worden voorzien (art. 8, lid 3, tweede alinea). Rekening houdend met de nauwe band tussen deze richtlijn en de verordening nr. 604/2013/EU, en met het oog op de garantie van de rechtszekerheid, werd het echter opportuun geacht om de verzoekers om internationale bescherming wier verzoek door België onderzocht wordt in de definitie van het risico op onderduiken op te nemen.

In het kader van de zaak *Al Chodor* (arrest *Al Chodor*, C-528/15, EU:C:2017:213, punt 28) heeft het Hof van Justitie onlangs de nadruk gelegd op deze band. Het Hof was van mening dat de objectieve criteria tot bepaling van het bestaan van een risico op onderduiken gedefinieerd moeten worden in een dwingende bepaling van algemene strekking die aan de vereisten van duidelijkheid, voorzienbaarheid, toegankelijkheid en bescherming tegen willekeur beantwoordt. Indien dit niet gedaan wordt, moet de bewaring die door middel van een risico op onderduiken gerechtvaardigd wordt als illegaal beschouwd worden (punten 43-47).

Het ontwerp wil aan deze vereisten beantwoorden.

De nieuwe definitie van het risico op onderduiken is gebaseerd op de definitie in de richtlijn 2008/115/EG en de verordening nr. 604/2013/EU.

à des conditions quasi identiques à celles prévues par la directive 2008/115/CE. Toutefois, le maintien ne pourra être justifié dans ce cadre que si le risque de fuite est “non-négligeable”.

Dans le cas où la Belgique est responsable de l'examen de la demande de protection internationale, l'article 8, § 3, b) de la directive 2013/33/UE permet aussi, en cas de risque de fuite, de maintenir l'intéressé durant l'examen de sa demande par les autorités belges.

La directive 2008/115/CE et le règlement n° 604/2013/UE définissent la notion de risque de fuite en des termes similaires et imposent tous les deux aux États membres de définir légalement les critères objectifs permettant d'établir le risque de fuite.

La directive 2013/33/UE ne définit pas le risque de fuite et n'impose pas l'établissement d'une liste de critères objectifs permettant d'évaluer le risque de fuite. Toutefois, elle impose que les motifs de privation de liberté soient prévus par le droit national (art.8, § 3, alinéa 2). Compte tenu du lien étroit qui existe entre cette directive et le règlement n° 604/2013/UE et afin de garantir la sécurité juridique, il a été jugé opportun d'inclure dans la définition du risque de fuite les demandeurs de protection internationale dont la demande est examinée par la Belgique.

Ce lien a été souligné récemment par la Cour de Justice, dans l'affaire *Al Chodor* (arrêt *Al Chodor*, C-528/15, EU:C:2017:213, point 28.). Elle a jugé à cette occasion que les critères objectifs qui permettent de fonder un risque de fuite doivent être définis dans une disposition contraignante à portée générale répondant aux exigences de clarté, de prévisibilité, d'accessibilité et de protection contre l'arbitraire, à défaut de quoi le maintien justifié par un risque de fuite doit être considéré illégal (points 43-47).

Le projet entend répondre à ces impératifs.

La nouvelle définition du risque de fuite est calquée sur celle qu'en donnent la directive 2008/115/CE et le règlement n° 604/2013/UE.

Het risico op onderduiken wordt gedefinieerd als het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat de betrokkene, rekening houdend met de objectieve criteria die wettelijk gedefinieerd zijn, kan onderduiken.

Aangezien het om een Europese definitie gaat, en om de uniforme toepassing van de betrokken Europese akten te garanderen, werd er, rekening houdend met de bijzondere kenmerken van het Belgisch recht en van de bestuurspraktijk, de voorkeur aan gegeven om deze definitie zo getrouw mogelijk te hernemen.

Net zoals in het kader van het huidige regime zal het risico op onderduiken actueel en reëel moeten zijn. Alhoewel ze niet uitdrukkelijk voorzien worden door de toepasselijke Europese akten werden deze vereisten hernomen om de willekeur van de overheid te beperken.

Het risico moet actueel zijn, om te vermijden dat het bestaan van het risico op onderduiken gebaseerd is op een objectief criterium dat te oud is, zonder dat er rekening wordt gehouden met de evolutie van de situatie of van het gedrag van de betrokkene.

Het feit dat het risico op onderduiken reëel is, impliceert dat het kan worden geverifieerd en dat de feiten die gebruikt worden om het risico vast te stellen op afdoende wijze worden vastgesteld.

Er moet trouwens gewezen worden op het feit dat de richtlijn 2008/115/EG en de verordening nr. 604/2013/EU met betrekking tot de definitie van het risico op onderduiken weliswaar een zekere speelruimte voorzien voor de lidstaten, maar dat deze speelruimte beperkt is tot de bepaling van de objectieve criteria die het mogelijk maken om het risico op onderduiken te beoordelen en vast te stellen.

Artikel 1 wordt in paragrafen onderverdeeld. De huidige tekst van dit artikel wordt de eerste paragraaf.

Een tweede paragraaf wordt ingevoegd. Hij vult de eerste paragraaf, wat het risico op onderduiken betreft, aan.

De tweede paragraaf somt de verschillende objectieve criteria die het mogelijk maken om het (significant) risico op onderduiken te beoordelen en vast te stellen op.

Het gaat om feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en

Le risque de fuite est défini comme étant le fait qu'il existe des raisons de croire que l'intéressé peut prendre la fuite, compte tenu des critères objectifs définis légalement.

Etant donné qu'il s'agit d'une définition européenne et afin de garantir l'application uniforme des actes européens concernés, il a été jugé préférable de la reprendre aussi fidèlement que possible, compte tenu des particularités du droit belge et de la pratique administrative.

Ainsi, le risque de fuite devra être actuel et réel, comme dans le régime actuel. Ces exigences ont été reprises afin de limiter l'arbitraire de l'autorité, et ce bien qu'elles ne soient pas expressément prévues par les actes européens applicables.

Le caractère actuel vise à éviter que l'existence du risque de fuite soit fondée sur un critère objectif trop ancien, sans tenir compte de l'évolution de la situation ou du comportement de l'intéressé.

Le caractère réel du risque de fuite implique qu'il soit vérifiable et, donc, que les faits servant à son établissement soient établis à suffisance.

Par ailleurs, il y a lieu de souligner que si la directive 2008/115/CE et le règlement n° 604/2013/UE accordent bien une certaine latitude aux États membres en ce qui concerne la définition du risque de fuite, cette latitude est limitée à la détermination des critères objectifs permettant d'évaluer et d'établir le risque de fuite.

L'article 1^{er} est scindé en paragraphes, le texte actuel de cet article devenant le premier paragraphe.

Un deuxième paragraphe est inséré. Il complète le paragraphe 1^{er}, en ce qui concerne le risque de fuite.

Le paragraphe 2 énumère les différents critères objectifs permettant d'évaluer et d'établir le risque (non négligeable) de fuite.

Il s'agit de faits ou de comportements qui sont susceptibles d'être attribués ou reprochés à l'intéressé et qui peuvent expliquer, en raison de leur nature ou de leur gravité, pourquoi il est raisonnable de penser que l'intéressé présente un risque réel et actuel de se

actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, teruggrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt.

Deze feitelijke elementen zijn afkomstig uit de huidige bestuurspraktijk en de praktijk van de andere lidstaten.

De inleidende zinnen van paragraaf 2 voorzien procedurele garanties die de brede discretionaire bevoegdheid waarover de bestuursoverheid beschikt om het (significant) risico op onderduiken te beoordelen beperken.

Er wordt voorzien dat het bestaan van een actueel en reëel risico op onderduiken geval per geval en op basis van een of meerdere objectieve criteria die in deze paragraaf opgesomd worden, beoordeeld wordt. Het objectief criterium of de objectieve criteria die in aanmerking worden genomen, zullen dus op zich alleen niet volstaan om het bestaan van een dergelijk risico vast te stellen.

Er wordt gepreciseerd dat er in het kader van deze beoordeling rekening zal moeten worden gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval, om zo te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een (significant) risico op onderduiken bestaat omdat een of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn.

Deze vereisten vloeien rechtstreeks voort uit de Europese definitie van het risico op onderduiken in artikel 3, 7), van de richtlijn 2008/115/EG en in artikel 2, n), van de verordening nr. 604/2013/EU. Er werd ook rekening gehouden met de richtlijnen in het Terugkeerhandboek en de rechtspraak van het Hof van Justitie (zie met name arrest *Sagor*, C-430/11, EU:C:2012:777, punt 41; arrest *Mahdi*, C-146/14 PPU, EU:C:2014:1320, punten 65 tot 74).

Zo is het mogelijk dat het (significant) risico op onderduiken in een bepaald geval op basis van een of meerdere feiten kan worden vastgesteld, terwijl dezelfde feiten het in een ander geval niet mogelijk maken om te concluderen dat dit (significant) risico bestaat, en dit omdat de omstandigheden van deze twee individuele gevallen anders zijn. Deze omstandigheden kunnen met name verbonden zijn met het gezinsleven van de betrokkene, zijn gezondheidstoestand, zijn leeftijd, zijn persoonlijkheid of zijn gedrag.

Om te bepalen of er al dan niet een (significant) risico op onderduiken bestaat zal de bevoegde overheid elke individuele situatie in haar totaliteit moeten onderzoeken.

soustraire à la mesure d'éloignement, de refoulement ou de transfert qui est prise ou envisagée à son égard.

Ces éléments factuels sont issus de la pratique administrative actuelle et de la pratique des autres États membres.

Les phrases introductives du paragraphe 2 prévoient des garanties procédurales limitant le large pouvoir discrétionnaire dont l'autorité administrative dispose pour évaluer le risque (non négligeable) de fuite.

Il est prévu que l'existence d'un risque de fuite actuel et réel est évaluée au cas par cas et sur la base d'un ou de plusieurs critères objectifs énumérés à ce paragraphe. Le ou les critères objectifs pris en considération ne suffiront donc pas à eux seuls à établir l'existence d'un tel risque.

Il est précisé que toutes les circonstances particulières du cas d'espèce devront être prises en considération dans le cadre de cette évaluation. Le but est d'éviter qu'il puisse être conclu automatiquement à l'existence d'un risque (non négligeable) de fuite en présence d'un ou de plusieurs faits figurant dans la liste.

Ces exigences résultent directement de la définition européenne du risque de fuite figurant à l'article 3, 7), de la directive 2008/115/CE, et à l'article 2, n), du règlement n° 604/2013/UE. Il a été tenu compte aussi des lignes directrices reprises dans le Manuel sur le retour et de la jurisprudence de la Cour de Justice (voir notamment arrêt *Sagor*, C-430/11, EU:C:2012:777, point 41; arrêt *Mahdi*, C-146/14 PPU, EU:C:2014:1320, points 65 à 74).

Ainsi, il se peut que, dans un cas, le risque (non négligeable) de fuite puisse être établi sur base d'un ou de plusieurs faits, alors que, dans un autre cas, ces mêmes faits ne permettent pas de conclure à son existence, et ce parce que les circonstances propres à chacune de ces deux situations individuelles sont différentes. Ces circonstances peuvent notamment être liées à la vie familiale de l'intéressé, à son état de santé, à son âge, à sa personnalité ou encore à son comportement.

Pour déterminer s'il existe ou non un risque (non négligeable) de fuite, l'autorité compétente devra examiner chaque situation individuelle dans sa globalité.

Er moet trouwens herinnerd worden dat het feit dat er voor een vreemdeling een risico op onderduiken bestaat niet volstaat om zijn vasthouding of de verlenging ervan te rechtvaardigen. In overeenstemming met de uitspraak van het Hof van Justitie in het kader van de zaak *Madhi* moet allereerst worden nagegaan of een minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast. Enkel indien een dergelijke maatregel niet mogelijk is zal de dienst moeten nagaan of er (nog) een risico op onderduiken bestaat. Bij deze gelegenheid heeft het Hof gepreciseerd dat er in het kader van deze beoordeling rekening moet worden gehouden met alle feitelijke omstandigheden van de situatie van de betrokkene en dat er rekening kan worden gehouden met de afwezigheid van identiteitsdocumenten. (arrest *Mahdi*, C-146/14 PPU, EU:C:2014:1320, punt 72).

De Raad van State heeft reeds een advies uitgebracht in verband met een vroeger voorontwerp van wet dat de objectieve criteria die gebruikt worden om het risico op onderduiken vast te stellen eveneens wou invoeren in de wet van 15 december 1980 (advies 57 631/4 van 1 juli 2015).

In dit advies was de Raad van State van mening dat er sprake was van een gebrek aan samenhang tussen de definitie van het risico op onderduiken en andere beoordelingselementen die in andere bepalingen van de wet (art. 7, derde lid, art. 27, § 3, en 74/14, § 3, van de wet) gebruikt worden.

Volgens de Raad was dit gebrek aan samenhang te wijten aan het feit dat bepaalde objectieve criteria tegelijkertijd voor de vaststelling van het risico op onderduiken en als aparte elementen van het risico op onderduiken konden worden gebruikt.

Deze kritiek zou ook met betrekking tot de in dit ontwerp vastgestelde criteria kunnen worden geuit. Deze werkwijze kan echter op eenvoudige en logische wijze verklaard worden.

Het doel is om rekening te houden met de diversiteit, de complexiteit en de evoluerende aard van de situaties en met de bestuursbehoeften, terwijl er tegelijkertijd voldaan wordt aan de vereisten van duidelijkheid, toegankelijkheid, voorzienbaarheid en bescherming tegen willekeur.

Zo is het perfect toelaatbaar dat identieke feiten of identiek gedrag kunnen bijdragen tot de vaststelling van verschillende rechtsgronden en/of de goedkeuring van verschillende maatregelen kunnen rechtvaardigen.

Zo is het bijvoorbeeld zeer goed mogelijk dat het feit dat een preventieve maatregel niet gerespecteerd

Par ailleurs, il y a lieu de rappeler que le fait qu'un étranger présente un risque de fuite ne suffit pas à justifier son maintien ou la prolongation de celui-ci. Conformément à l'enseignement de la Cour de Justice, dans l'affaire *Madhi*, il y a lieu de vérifier d'abord si une mesure moins coercitive peut être appliquée efficacement. Ce n'est que si une telle mesure n'est pas possible que l'administration devra vérifier si un risque de fuite existe (encore). A cette occasion, la Cour a précisé que cette appréciation doit tenir compte de toutes les circonstances factuelles entourant la situation de l'intéressé et que l'absence de documents d'identité peut être pris en compte. (arrêt *Mahdi*, C-146/14 PPU, EU:C:2014:1320, point 72).

Le Conseil d'État a déjà rendu un avis sur un précédent avant-projet de loi qui visait aussi à insérer dans la loi du 15 décembre 1980 les critères objectifs servant à l'établissement du risque de fuite (avis 57 631/4, du 1^{er} juillet 2015).

Dans cet avis, le Conseil d'État a considéré qu'il y avait une incohérence entre la définition du risque de fuite et d'autres éléments d'appréciation utilisés dans d'autres dispositions de la loi (art. 7, alinéa 3; art. 27, § 3, et 74/14, § 3, de la loi).

Selon lui, cette incohérence résidait dans le fait que certains critères objectifs pouvaient servir à la fois à l'établissement du risque de fuite et comme éléments distincts du risque de fuite.

La même critique pourrait être adressée au sujet des critères établis dans le présent projet. Cette façon de procéder peut toutefois s'expliquer de manière simple et logique.

Le but est de tenir compte de la diversité, de la complexité et du caractère évolutif des situations ainsi que des besoins de l'administration, tout en répondant aux exigences de clarté, d'accessibilité, de prévisibilité et de protection contre l'arbitraire.

Ainsi, il est parfaitement admissible que des faits ou des comportements identiques puissent contribuer à l'établissement de motifs de droit différents et/ou puissent justifier l'adoption de mesures différentes.

Par exemple, il se peut très bien que le non-respect d'une mesure préventive puisse justifier une réduction

wordt een vermindering van de termijn voor het vrijwillig vertrek kan rechtvaardigen, maar, met het oog op de omstandigheden die eigen zijn aan het geval, niet volstaat om tot de conclusie te komen dat er sprake is van een actueel en reëel risico op onderduiken dat het (bovendien) mogelijk zou maken om de betrokkene vast te houden.

Het staat eveneens vast dat het gebruik van valse documenten, net zoals de uitdrukkelijke wil om geen gehoor te geven aan een verwijderingsmaatregel, feiten zijn die het, enerzijds, zeer goed mogelijk kunnen maken om te denken dat het risico bestaat dat de betrokkene zich, met het oog op zijn situatie, aan zijn verwijdering wil onttrekken en die, anderzijds, duidelijk maken dat de betrokkene het terugkeer- of verwijderingsproces verijdert of verhindert.

Aangezien elke individuele situatie kan evolueren zouden dezelfde elementen op een moment "t" gebruikt kunnen worden om een actueel en reëel risico vast te stellen en op een moment "t+1" niet volstaan, terwijl ze het in alle gevallen mogelijk zouden maken om de termijn voor het vrijwillig vertrek te verminderen.

Het is eveneens mogelijk dat de elementen van het dossier het niet mogelijk maken om vast te stellen dat de betrokkene de verwijderingsprocedure verhindert, maar het daarentegen mogelijk maken om vast te stellen dat er sprake is van een actueel en reëel risico op onderduiken, zodat de betrokkene zonder termijn zou kunnen worden verwijderd en te dien einde zou kunnen worden vastgehouden.

De bevoegde overheid moet de maatregelen die volgens haar, in functie van de omstandigheden van het geval, het meest geschikt zijn nemen en haar beslissingen in rechte en in feite te motiveren, met respect voor de regels die betrekking hebben op de formele motivering van de bestuurshandelingen.

- definitieve beslissing in het kader van een verzoek om internationale bescherming

Deze definitie is een letterlijke omzetting van artikel 2, e), van richtlijn 2013/32/EU:

"definitieve beslissing: een beslissing of de onderdaan van een derde land of de staatloze de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus wordt verleend overeenkomstig Richtlijn 2011/95/EU, waartegen geen rechtsmiddel meer openstaat in het kader van hoofdstuk V, ongeacht of dit rechtsmiddel tot gevolg heeft dat de verzoekers in de lidstaten mogen blijven in afwachting van het resultaat."

du délai de départ volontaire mais ne suffise pas, vu les circonstances propres au cas d'espèce, de conclure en l'existence d'un risque de fuite actuel et réel qui permettrait (en plus) de maintenir l'intéressé.

De même, il est incontestable que l'usage de faux documents tout comme la volonté expresse de ne pas obtempérer à une mesure d'éloignement sont des faits qui, d'une part, peuvent très bien permettre de penser que l'intéressé, au vu de sa situation, risque de se soustraire à son éloignement et qui, d'autre part, illustrent tout aussi bien le fait que l'intéressé évite ou empêche le processus de retour ou d'éloignement.

Vu que chaque situation individuelle est susceptible d'évoluer, ces mêmes éléments pourraient très bien contribuer à l'établissement d'un risque actuel et réel à un moment "t" et être insuffisants à un moment "t+1", tandis qu'ils permettraient dans tous les cas de réduire le délai de départ volontaire.

Il se peut aussi que les éléments du dossier ne permettent pas d'établir que l'intéressé empêche la procédure d'éloignement mais permettent par contre d'établir un risque de fuite actuel et réel de sorte que l'intéressé pourrait être éloigné sans délai et être maintenu à cette fin.

Il revient à l'autorité compétente de prendre les mesures qu'elle estime les plus adéquates, selon les circonstances propres au cas d'espèce, et de motiver ses décisions en droit et en fait dans le respect des règles relatives à la motivation formelle des actes administratifs.

- décision finale dans le cadre d'une demande de protection internationale

Cette définition est une transposition littérale de l'article 2, e), de la directive 2013/32/UE:

"décision finale: toute décision établissant si le ressortissant d'un pays tiers ou l'apatride se voit accorder le statut de réfugié ou le statut conféré par la protection subsidiaire en vertu de la directive 2011/95/UE et qui n'est plus susceptible d'un recours formé dans le cadre du chapitre V de la présente directive, que ce recours ait ou n'ait pas pour effet de permettre à un demandeur de demeurer sur le territoire des États membres concernés en attendant son aboutissement;"

Het in artikel 39/2 van de wet bedoeld beroep is een effectief beroep, zoals het beroep waarnaar in hoofdstuk V van de richtlijn 2013/32/EU verwezen wordt. Bijgevolg is een definitieve beslissing elke beslissing van de Commissaris-generaal waartegen geen rechtsmiddel meer openstaat bij de in artikel 39/2 van de wet bedoelde Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, omdat de beroepstermijn verstreken is of omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een definitief arrest inzake het geschil met betrekking tot de beslissing in kwestie heeft uitgevaardigd. Een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is definitief wanneer dit arrest het geschil beslecht, en dit zelfs indien tegen dit arrest nog een cassatieberoep zou kunnen worden ingediend bij de Raad van State of het voorwerp zou uitmaken van een dergelijk beroep.

- volgend verzoek om internationale bescherming

Deze definitie is een letterlijke omzetting van artikel 2, q), van richtlijn 2013/32/EU:

“volgend verzoek: een later verzoek om internationale bescherming dat wordt gedaan nadat een definitieve beslissing over een vorig verzoek is genomen, met inbegrip van de gevallen waarin de verzoeker zijn verzoek expliciet heeft ingetrokken en de gevallen waarin de beslissingsautoriteit een verzoek heeft afgewezen na de impliciete intrekking ervan overeenkomstig artikel 28, lid 1.”

Deze definitie omvat ook de verzoeken die worden ingediend nadat in het kader van het vorig verzoek een beslissing tot beëindiging van de behandeling van het verzoek om internationale bescherming genomen werd, overeenkomstig artikel 57/6/5 (ingevoegd in de wet door artikel 45 in voorontwerp). Dit wordt uitdrukkelijk voorzien in de definitie van artikel 1, § 1, 19^o, van de wet, om de formulering van de richtlijn te hernemen. In haar advies 63 399/4 van 31 mei 2017, stelt de Raad van State zich vragen omtrent de verenigbaarheid van de opnemings van de beëindigingsbeslissingen in de definitie van “definitieve beslissing” met het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel, een opneming die impliceert dat elke nieuwe verzoek zal worden beschouwd als een “volgend verzoek”. Echter, zoals het reeds wordt voorzien door het huidige artikel 57/6/2, bepaalt het artikel 57/6/2 van het ontwerp eveneens dat een dergelijk volgend verzoek, dat nooit voorwerp zal hebben uitgemaakt van een onderzoek ten gronde, noodzakelijkerwijs ontvankelijk zal verklaard worden en bijgevolg automatisch zal genieten van een schorsend beroep, in volle rechtsmacht, waarvan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds herhaaldelijk van oordeel was dat dit een daadwerkelijk rechtsmiddel betrof (zie RvV, nr. 138862 van 19 februari 2015; RvV,

Le recours visé à l'article 39/2 de la loi constitue un recours effectif tel que celui dont il est fait état au chapitre V de la directive 2013/32/UE. Est, dès lors, une décision finale toute décision du Commissaire général qui n'est plus susceptible du recours auprès du Conseil du Contentieux des étrangers visé à l'article 39/2 de la loi, soit que le délai de recours a expiré, soit que le Conseil du Contentieux des étrangers a rendu un arrêt définitif quant au litige relatif à la décision en question. Est définitif l'arrêt du Conseil du contentieux des étrangers qui tranche le litige quand bien même cet arrêt serait encore susceptible d'un recours en cassation auprès du Conseil d'État ou ferait l'objet d'un tel recours.

- demande ultérieure de protection internationale

Cette définition est une transposition littérale de l'article 2, q) de la directive 2013/32/UE:

“demande ultérieure: une nouvelle demande de protection internationale présentée après qu'une décision finale a été prise sur une demande antérieure, y compris le cas dans lequel le demandeur a explicitement retiré sa demande et le cas dans lequel l'autorité responsable de la détermination a rejeté une demande à la suite de son retrait implicite, conformément à l'article 28, paragraphe 1”.

Sont ainsi incluses dans cette définition, les demandes introduites après qu'une décision de clôture de l'examen de la demande de protection internationale a été prise dans le cadre de la demande précédente, conformément à l'article 57/6/5 (inséré dans la loi par l'article 45 en avant-projet), ce qui est explicitement prévu par la définition de l'article 1^{er}, § 1^{er}, 19^o, de la loi, pour reprendre la formulation de la directive. Dans son avis 63 399/4 du 31 mai 2017, le Conseil d'État s'interroge sur la compatibilité de l'inclusion des décisions de clôture dans la définition de “décision finale” avec le droit au recours effectif, inclusion qui implique que toute nouvelle demande sera considérée comme “demande ultérieure”. Or, comme le prévoit déjà l'actuel article 57/6/2, l'article 57/6/2 en projet stipule également qu'une telle demande ultérieure, qui n'aura jamais fait l'objet d'un examen au fond, sera nécessairement déclarée recevable et bénéficiera en conséquence automatiquement d'un recours suspensif, de plein contentieux, dont le Conseil du contentieux des étrangers a déjà estimé à maintes reprises qu'il constituait un recours effectif (cf. CCE, n° 138862 du 19 février 2015; CCE, n° 138856 du 19 février 2015; CCE, n° 1580777 du 10 décembre 2015; CCE, n° 160047 du 15 janvier 2016; CCE, n° 139697 du 26 février 2015; CCE, n° 146821 du 29 mai 2015;

nr. 138856 van 19 februari 2015; RvV, nr. 1580777 van 10 december 2015; RvV, nr. 160047 van 15 januari 2016; RvV, nr. 139697 van 26 februari 2015; RvV, nr. 146821 van 29 mei 2015; RvV, nr. 147132 van 4 juni 2015; RvV, nr. 158164 van 10 december 2015). Wat betreft het feit dat het huidige wetsontwerp bepaalt dat de Commissaris-generaal echter de mogelijkheid zou hebben om dergelijk volgend verzoek te behandelen in een versnelde procedure, wordt er verwezen naar de toelichting van artikel 4 van het bicamerale wetsontwerp betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Deze definitie heeft ook betrekking op het verzoek om internationale bescherming dat wordt ingediend door een vreemdeling die tussen zijn vorig verzoek en zijn nieuw verzoek is teruggekeerd of beweert te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst, en die opwerpt dat hij daar nieuwe feiten van vervolging heeft ondergaan. De Commissaris-generaal, op basis van de bevoegdheid die in artikel 57/6/2 van de wet door de wetgever aan hem werd toegekend, onderzoekt of de (beweerde) terugkeer en de aangevoerde vervolgingen “nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt”. Deze bevoegdheid impliceert, met name, dat de Commissaris-generaal de werkelijkheid van de terugkeer en van de aangevoerde vervolgingen moet beoordelen, op basis van de elementen die voorgelegd worden door de verzoeker om internationale beschermingen en de elementen die, in voorkomend geval, op een andere wijze ter beschikking zijn van de Commissaris-generaal.

Het arrest van het Hof van Cassatie van 21 januari 2014 (P.13 2061.N) wordt dus niet gevolgd gelet op de hiervoor vermelde argumenten, gezien hierin het volgende werd gesteld: “De vreemdeling die nadat hij reeds eerder een of meerdere asielaanvragen heeft ingediend en effectief werd gerepatriëerd, terug het Rijk binnenkomt en er een asielaanvraag indient, kan niet worden beschouwd als “de vreemdeling die reeds een andere asielaanvraag heeft ingediend” in de zin van de voormelde bepaling [artikel 74/6, § 1bis, 9°, van de wet van 15 december 1980]. Aangezien de betrokkene na de verwijdering terug aan vervolging kan zijn blootgesteld, dient de ingediende aanvraag als een nieuwe aanvraag te worden aangezien.”

Zoals hiervoor benadrukt voorziet de definitie van “volgend verzoek” in artikel 2, q) in de richtlijn 2013/32/EU geen uitzonderingen voor een terugkeer naar het land van herkomst en vormt het enige criterium in deze definitie of er al dan niet een “definitieve beslissing” over een vorig verzoek is genomen.

CCE, n° 147132 du 4 juin 2015; CCE, n° 158164 du 10 décembre 2015). Quant au fait que l’actuel projet de loi prévoit que le Commissaire général aurait toutefois la possibilité de traiter une telle demande ultérieure en procédure accélérée, il est renvoyé aux explications de l’article 4 du projet de loi bicaméral relatif au Conseil du contentieux des étrangers

Cette définition inclut également la demande de protection internationale introduite par un étranger qui est retourné ou qui prétend être retourné dans son pays d’origine entre la demande précédente et sa nouvelle demande et soulève y avoir vécu de nouveaux faits de persécution. Il appartient au Commissaire général, sur base de la compétence qui lui a été attribuée par le législateur à l’article 57/6/2 de la loi, d’examiner si le retour (vanté) et les persécutions alléguées constituent des “éléments nouveaux qui augmentent de manière significative la probabilité qu’il puisse prétendre à la reconnaissance comme réfugié au sens de l’article 48/3 ou à la protection subsidiaire au sens de l’article 48/4”. Cette compétence implique, notamment, qu’il appartient au Commissaire général d’évaluer la réalité du retour et des persécutions alléguées sur base des éléments présentés par le demandeur de protection internationale et des éléments qui sont, le cas échéant, autrement mis à la disposition du Commissaire général.

L’arrêt de la Cour de Cassation du 21 janvier 2014 (P.13 2061.N) n’est donc pas suivi, compte tenu des arguments invoqués ci-devant, dans la mesure où il y est affirmé que: “L’étranger qui, après avoir déjà introduit une ou plusieurs demandes d’asile et avoir été effectivement rapatrié, entre à nouveau dans le Royaume et y introduit une demande d’asile, ne peut être considéré comme “l’étranger qui a déjà introduit une autre demande d’asile” au sens de la disposition précitée [l’article 74/6, § 1^{er}bis, 9° de la loi du 15 décembre 1980]. Dès lors que, après son éloignement, l’intéressé peut, à nouveau, être exposé à des poursuites, la demande introduite doit être considérée comme une nouvelle demande.”

Comme souligné ci-devant, la définition de “demande ultérieure” contenue dans l’article 2, q) de la directive 2013/32/UE ne prévoit pas d’exception pour un retour dans le pays d’origine, et le seul critère dans cette définition consiste à savoir si une “décision finale” a été prise ou pas quant à une demande précédente.

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde herhaaldelijk dat een tweede verzoek om internationale bescherming na terugkeer uit het land van herkomst een volgend verzoek om internationale bescherming vormt. Het feit dat de verzoeker terugkeerde naar zijn land van herkomst verhindert volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet dat het nieuwe verzoek kan beschouwd worden als een volgend verzoek om internationale bescherming in de zin van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980. De notie “nieuw element” in de zin van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 dekt volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook de hypothese van nieuwe feiten die voorkomen in het land van herkomst en waarvan de verzoeker het slachtoffer of de directe getuige was. De Raad wijst er verder ook op dat het simpele feit dat een verzoeker sinds het einde van de vorige asielprocedure verder op het grondgebied heeft verbleven, op zich niet kan inhouden dat zijn volgend verzoek om internationale bescherming niet in overweging wordt genomen [gezien een gegronde vrees of een reëel risico op ernstige schade eveneens kan ontstaan in het onthaalland] (zie RvV van 30 september 2016, nr. 175 642). Noch uit de richtlijn, noch uit de Belgische wetgeving kan worden afgeleid dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een nieuwe beslissing ten gronde moet nemen indien de vreemdeling een volgend verzoek indient nadat hij naar zijn land van herkomst terugkeerde. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen onderzoekt bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter makten dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 in aanmerking komt (RvV 13 augustus 2014, nr. 128 064).

Uit deze definitie van “volgend verzoek” volgt dat elk nieuw verzoek om internationale bescherming dat wordt ingediend nadat in het kader van het vorig verzoek om internationale bescherming een definitieve beslissing genomen werd, als een volgend verzoek in de zin van de wet moet worden beschouwd.

Art. 5

Dit artikel wijzigt artikel 7, eerste lid, van de wet.

De wijziging in de bepaling onder 10° van artikel 7 betreft de omzetting van artikel 6, lid 3, eerste zin, van richtlijn 2008/115/EG (terugkeerrichtlijn) dat de mogelijkheid voorziet voor lidstaten om af te zien van het uitvaardigen van een terugkeerbesluit ten aanzien van een illegaal op hun grondgebied verblijvende onderdaan van een derde land wanneer die, op grond van een op de datum van de inwerkingtreding van deze richtlijn (zijnde

Le Conseil du contentieux des étrangers a également confirmé à plusieurs reprises qu’une deuxième demande de protection internationale introduite après un retour du pays d’origine constitue une demande ultérieure de protection internationale. Selon le Conseil du contentieux des étrangers, le fait que le demandeur soit retourné dans son pays n’empêche pas que la nouvelle demande puisse être considérée comme une demande ultérieure de protection internationale au sens de l’article 51/8 de la loi du 15 décembre 1980. Selon le Conseil du contentieux des étrangers, la notion “d’élément nouveau” au sens de l’article 51/8 de la loi du 15 décembre 1980 couvre aussi l’hypothèse de faits nouveaux qui seraient survenus au pays d’origine et dont le demandeur aurait été la victime ou le témoin direct. Le Conseil signale par ailleurs que le simple fait qu’un demandeur est resté sur le territoire belge depuis la fin de la procédure d’asile antérieure ne peut, en soi, signifier que sa demande ultérieure de protection internationale n’est pas prise en considération [puisqu’une crainte fondée ou un risque réel de subir des atteintes graves peut également apparaître dans le pays d’accueil] (voir CCE, 30 septembre 2016, n° 175 642). L’on ne peut pas déduire de la directive, ni de la législation belge, que le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides doive prendre une nouvelle décision sur le fond si l’étranger introduit une demande ultérieure après qu’il est rentré dans son pays d’origine. Le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides examine en priorité si de nouveaux éléments apparaissent, ou sont présentés par le demandeur, qui augmentent de manière significative la probabilité que le demandeur puisse prétendre à la reconnaissance du statut de réfugié au sens de l’article 48/3 (CCE, 13 août 2014, n° 128 064).

Il résulte de cette définition de “demande ultérieure” que toute nouvelle demande de protection internationale qui est introduite après qu’une décision finale a été prise dans le cadre de la demande précédente de protection internationale, doit être considérée comme une demande ultérieure au sens de la loi.

Art. 5

Cet article modifie l’article 7, alinéa 1^{er}, de la loi.

La modification dans la disposition sous 10° de l’article 7 concerne la transposition de l’article 6, paragraphe 3, première phrase, de la directive 2008/115/CE (directive Retour), qui prévoit la possibilité, pour les États membres, de ne pas prendre de décision de retour à l’égard d’un ressortissant d’un pays tiers en séjour illégal sur leur territoire lorsque, sur la base de la date d’entrée en vigueur de la présente directive (soit, le

13 januari 2009) geldende bilaterale overeenkomst of regeling, door een andere lidstaat wordt teruggenomen.

De wijziging in de bepaling onder 9° en in de aanhef van eerste lid van artikel 7 betreft de omzetting van artikel 6, lid 3, tweede zin, van richtlijn 2008/115/EG (terugkeerrichtlijn): Voor de lidstaat die de betrokken onderdaan van een derde land heeft teruggenomen, geldt de verplichting tot afgifte van een terugkeerbesluit indien hij illegaal op het grondgebied verblijft.

De mogelijkheid om een illegaal verblijvende onderdaan van een derde land over te dragen aan een andere lidstaat of over te nemen van een andere lidstaat op grond van een op 13 januari 2009 geldende bilaterale overeenkomst, betreft een afwijking van het algemene principe van "direct return" dat met richtlijn 2008/115/EG (terugkeerrichtlijn) beoogd wordt. De achterliggende redenering is dat lidstaten de mogelijkheid wilden behouden om goed functionerende bilaterale overeenkomsten, die reeds geldig waren op het moment van inwerkingtreding van richtlijn 2008/115/EG (terugkeerrichtlijn), te kunnen blijven toepassen (zie *Return Handbook*, punt 5.5, p. 31)¹.

Concreet houdt de omzetting van artikel 6, lid 3, van richtlijn 2008/115/EG (terugkeerrichtlijn) in dat wanneer België een illegaal op het grondgebied verblijvende onderdaan van een derde land, op basis van een op 13 januari 2009 geldende bilaterale overeenkomst, overdraagt aan een andere lidstaat, zij ervan kan afzien een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

België zal daarentegen verplicht zijn om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren aan de illegaal op het grondgebied van een andere lidstaat verblijvende onderdaan van een derde land die op grond van een dergelijke bilaterale overeenkomst door België wordt teruggenomen (en die illegaal op het Belgisch grondgebied verblijft).

¹ *This provision (art. 6(3)) foresees – as an exception and in the form of a "stand still clause" – the possibility for Member States to pass back irregular migrants to other Member States under bilateral agreements or arrangements existing on 13.1.2009. Historic reminder/explanation: The principle upon which the Return Directive is based is direct return of illegally staying persons from the EU to third countries. The possibility to request another Member State to take back an illegally staying person under bilateral agreements which then in turn would carry out the return to a third country ("domino-return") runs contrary to this principle and was only included into the text of the Directive at a late stage of negotiations following a strong request from certain Member States which insisted that the Return Directive should not oblige them to change well established practices of taking/passing back illegally staying third-country nationals to other Member States under bilateral agreements.*

13 janvier 2009), d'un accord ou d'un traité bilatéral en vigueur, il est repris par un autre État membre.

La modification dans la disposition sous 9° et dans l'introduction de l'alinéa 1^{er} de l'article 7 concerne la transposition de l'article 6, paragraphe 3, deuxième phrase, de la directive 2008/115/CE (directive Retour): pour l'État membre qui a repris le ressortissant d'un pays tiers, l'obligation de prendre une décision de retour s'applique lorsqu'il séjourne illégalement sur le territoire.

La possibilité de remettre un ressortissant d'un pays tiers en séjour illégal à un autre État membre ou de le reprendre d'un autre État membre en vertu d'un accord bilatéral en vigueur le 13 janvier 2009, concerne une dérogation au principe général de "direct return" visé par la directive 2008/115/CE (directive Retour). Le raisonnement poursuivi est que les États membres souhaitaient conserver la possibilité de pouvoir appliquer des accords bilatéraux qui fonctionnaient bien et étaient déjà valables au moment de l'entrée en vigueur de la directive 2008/115/CE (directive Retour) (voir *Return Handbook*, point 5.5, p. 31)¹.

Concrètement, la transposition de l'article 6, paragraphe 3, de la directive 2008/115/CE (directive retour) implique que lorsque la Belgique transfère dans un autre État membre un ressortissant d'un pays tiers en séjour illégal sur son territoire sur la base d'un accord bilatéral en vigueur le 13 janvier 2009, elle peut renoncer à lui délivrer un ordre de quitter le territoire.

En revanche, la Belgique sera tenue de délivrer un ordre de quitter le territoire au ressortissant d'un pays tiers en séjour illégal sur le territoire d'un autre État membre qu'elle reprend sur la base d'un tel accord bilatéral (et qui séjourne illégalement sur le territoire belge).

¹ *This provision (art. 6(3)) foresees – as an exception and in the form of a "stand still clause" – the possibility for Member States to pass back irregular migrants to other Member States under bilateral agreements or arrangements existing on 13.1.2009. Historic reminder/explanation: The principle upon which the Return Directive is based is direct return of illegally staying persons from the EU to third countries. The possibility to request another Member State to take back an illegally staying person under bilateral agreements which then in turn would carry out the return to a third country ("domino-return") runs contrary to this principle and was only included into the text of the Directive at a late stage of negotiations following a strong request from certain Member States which insisted that the Return Directive should not oblige them to change well established practices of taking/passing back illegally staying third-country nationals to other Member States under bilateral agreements.*

Art. 6

De wijziging in artikel 15*bis*, § 2, vierde lid, van de wet betreft een louter technische aanpassing.

Artikel 15*bis*, § 2, vierde lid, van de wet verwijst naar artikel 57/6, eerste lid, 6°. Deze verwijzing is echter niet meer conform met Richtlijn 2003/109/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen en met Richtlijn 2011/51/EU van het Europees Parlement en de Raad van 11 mei 2011 tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad teneinde haar werkingssfeer uit te breiden tot personen die internationale bescherming genieten.

Artikel 57/6, eerste lid, 6°, van de wet, werd recentelijk gewijzigd bij de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming (B.S. 24 augustus 2015), en omvat nu de volledige omzetting van de artikelen 14, leden 3 en 4, en 19, leden 2 en 3, van Richtlijn 2011/95/EU in Belgische wetgeving, met name de bevoegdheid van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen om de internationale beschermingsstatus in te trekken op grond van de nieuwe artikelen 55/3/1 en 55/5/1 van de wet.

Artikel 15*bis*, § 2, vierde lid, van de wet betreft de omzetting van artikel 4, lid 1*bis*, van Richtlijn 2003/109/EG, ingevoegd door Richtlijn 2011/51/EU. Artikel 4, lid 1*bis*, stelt dat lidstaten de status van langdurig ingezetene niet toekennen op basis van internationale bescherming, indien de internationale bescherming is ingetrokken of beëindigd, of indien is geweigerd deze te verlengen, overeenkomstig de artikelen 14, lid 3, en 19, lid 3, van Richtlijn 2004/83/EG (nu Richtlijn 2011/95/EU), met name:

— omdat de vreemdeling op grond van de artikelen 12 of 17, leden 1 en 2, van Richtlijn 2004/83/EG (2011/95/EU) uitgesloten is of had moeten zijn van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus (= omgezet in Belgische wetgeving door de artikelen 55/2 en 55/4, §§ 1 en 2, van de wet), of

— omdat hij feiten verkeerd heeft weergegeven of heeft achtergehouden, of valse documenten heeft gebruikt, en dit doorslaggevend is geweest voor de verlening van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus (= omgezet in Belgische wetgeving door de artikelen 55/3/1, § 2, 2°, en 55/5/1, § 2, 2°, van

Art. 6

La modification à l'article 15*bis*, § 2, alinéa 4, de la loi porte sur une adaptation purement technique.

L'article 15*bis*, § 2, alinéa 4, de la loi renvoie à l'article 57/6, alinéa 1^{er}, 6°. Toutefois, cette référence n'est plus conforme à la directive 2003/109/CE du Conseil du 25 novembre 2003 relative au statut des ressortissants de pays tiers résidents de longue durée et à la directive 2011/51/UE du Parlement européen et du Conseil du 11 mai 2011 modifiant la directive 2003/109/CE du Conseil afin d'étendre son champ d'application aux bénéficiaires d'une protection internationale.

L'article 57/6, alinéa 1^{er}, 6°, de la loi a récemment été modifié par la loi du 10 août 2015 modifiant la loi du 15 décembre 1980 relative à l'accès au territoire, au séjour, à l'établissement et à l'éloignement des étrangers afin de mieux tenir compte des menaces pour la société et la sécurité nationale dans les demandes de protection internationale (M.B. du 24 août 2015), et contient à présent la transposition complète dans la législation belge des articles 14, §§ 3 et 4, et 19, §§ 2 et 3, de la directive 2011/95/UE, à savoir la compétence du Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides de procéder au retrait du statut de protection internationale sur la base des nouveaux articles 55/3/1 et 55/5/1 de la loi.

L'article 15*bis*, § 2, alinéa 4, de la loi porte sur la transposition de l'article 4, § 1*bis*, de la directive 2003/109/CE inséré par la directive 2011/51/UE. L'article 4, § 1*bis*, prévoit que les États membres n'accordent pas le statut de résident de longue durée sur la base de la protection internationale en cas de révocation ou de fin de la protection internationale ou de refus de la renouveler, en vertu de l'article 14, § 3, et de l'article 19, § 3, de la directive 2004/83/CE (à présent la directive 2011/95/UE), à savoir:

— parce que, sur la base des articles 12 ou 17, §§ 1^{er} et 2, de la directive 2004/83/CE (2011/95/UE), l'étranger est exclu ou aurait dû être exclu du statut de réfugié ou du statut de protection subsidiaire (= transposé en droit belge par les articles 55/2 et 55/4, §§ 1^{er} et 2 de la loi), ou

— parce qu'il a présenté les faits de manière altérée ou qu'il les a dissimulés, parce qu'il a eu recours à de fausses déclarations ou des documents faux ou falsifiés qui ont été déterminants pour l'octroi du statut de réfugié ou du statut de protection subsidiaire (= transposé en droit belge par les articles 55/3/1, § 2, 2°, et 55/5/1,

de wet, waarin het begrip “fraude” op gedetailleerdere wijze wordt uiteengezet, door eveneens te verwijzen naar het persoonlijk gedrag dat er later op wijst dat de vreemdeling geen vervolging vreest of geen reëel risico op ernstige schade loopt).

Aangezien artikel 4, lid 1*bis*, van Richtlijn 2003/109/EG enkel verwijst naar de artikelen 14, lid 3, en 19, lid 3, van Richtlijn 2004/83/EG (2011/95/EU), kan – bij de omzetting ervan in Belgische wetgeving – in artikel 15*bis*, § 2, vierde lid, van de wet niet meer verwezen worden naar het recentelijk gewijzigd artikel 57/6, eerste lid, 6° vermits deze nu ook de intrekingsgronden zoals omschreven in de artikelen 14, lid 4, en 19, lid 2, van Richtlijn 2004/83/EG (2011/95/EU) omvat.

Artikel 15*bis*, § 2, vierde lid, wordt bijgevolg gewijzigd als volgt:

“De in het derde lid bedoelde perioden en de perioden van verblijf als persoon die internationale bescherming geniet, worden niet in aanmerking genomen indien de internationale bescherming werd ingetrokken overeenkomstig de artikelen 55/3/1, § 2, of 55/5/1, § 2.”

Art. 7

Het nieuwe artikel 19/1 van de wet legt de vreemdeling die internationale bescherming geniet in het Rijk de verplichting op om aan het gemeentebestuur te melden wanneer hij tijdens zijn verblijf van beperkte duur voornemens is het Rijk te verlaten en zich naar zijn land van herkomst of, in geval van een staatloze, naar zijn land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, te begeven.

Artikel 44 van de richtlijn 2013/32/EU voorziet dat de lidstaten ervoor zorgen dat een onderzoek om de internationale bescherming van een bepaalde persoon in te trekken kan beginnen wanneer er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn waaruit blijkt dat er redenen zijn om de geldigheid van de internationale bescherming opnieuw te onderzoeken

Dit artikel wordt in artikel 47 van het huidig ontwerp van wet omgezet. Om er echter voor te zorgen dat dit artikel geen dode letter blijft, moet de Commissaris-generaal op de hoogte kunnen worden gebracht van dergelijke nieuwe elementen of feiten. Deze doelstelling kan bereikt worden door de vreemdeling aan wie de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, en wiens verblijf nog van beperkte duur is, te verplichten om het gemeentebestuur te verwittigen wanneer hij zich naar zijn land van herkomst, of in geval van een staatloze, naar zijn land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, begeeft. Alhoewel een terugkeer naar het land van herkomst of het land van gewoonlijk

§ 2, 2°, de la loi, qui ont détaillé davantage la notion de fraude en se référant également au comportement personnel qui démontre ultérieurement l'absence de crainte de persécution ou de risque réel de subir une atteinte grave).

Dès lors que l'article 4, § 1*bis*, de la directive 2003/109/CE renvoie uniquement aux articles 14, § 3, et 19, § 3, de la directive 2004/83/CE (2011/95/CE), lors de sa transposition dans la législation belge, à l'article 15*bis*, § 2, alinéa 4, de la loi, il ne peut plus être renvoyé au récent article modifié 57/6, alinéa 1^{er}, 6°, puisque celui-ci contient désormais également les motifs de retrait tels que prévus dans les articles 14, § 4, et 19, § 2, de la directive 2004/83/CE (2011/95/CE).

Par conséquent, l'article 15*bis*, § 2, alinéa 4, est modifié comme suit:

“Les périodes visées à l'alinéa 3 et les périodes de séjour en tant que bénéficiaire de la protection internationale, ne sont pas prises en considération si la protection internationale a été retirée conformément aux articles 55/3/1 § 2 ou 55/5/1 § 2.”

Art. 7

Le nouvel article 19/1 de la loi impose à un étranger qui bénéficie d'une protection internationale dans le Royaume l'obligation de se présenter à l'administration communale lorsqu'au cours de son séjour à durée limitée, il a l'intention de quitter le Royaume et de se rendre dans son pays d'origine ou, dans le cas d'une personne apatride, dans le pays où il avait sa résidence habituelle.

L'article 44 de la directive 2013/32/UE prévoit que les États membres veillent à ce qu'un examen en vue de retirer la protection internationale à une personne donnée puisse être engagé dès lors qu'apparaissent des éléments ou des faits nouveaux indiquant qu'il y a lieu de réexaminer la validité de sa protection internationale.

Cet article est transposé à l'article 47 de l'actuel projet de loi. Or, pour que cet article ne reste pas lettre morte, il convient de faire en sorte que le Commissaire général puisse être mis en possession de tels éléments ou faits nouveaux. L'obligation pour l'étranger qui s'est vu accorder le statut de réfugié ou de protection subsidiaire et dont le séjour est encore à durée limitée de prévenir l'administration communale d'un déplacement dans son pays d'origine ou, dans le cas d'un apatride, dans son pays dans lequel il avait sa résidence habituelle, permet d'atteindre ce but. En effet, si un retour dans le pays d'origine ou dans le pays de résidence habituelle n'implique pas nécessairement que le statut de

verblijf niet automatisch impliceert dat de internationale beschermingsstatus moet worden ingetrokken verhindert dit niet dat deze terugkeer een nieuw element vormt op basis waarvan kan worden vermoed dat de toegekende bescherming niet meer noodzakelijk is.

Er wordt voorzien dat deze mededeling aan het gemeentebestuur van de verblijfplaats van de vreemdeling moet gebeuren, om het hem gemakkelijker te maken om dit te doen en om deze verplichting te modelleren naar de reeds bestaande verplichting voor elke vreemdeling om het gemeentebestuur van elke verplaatsing van meer dan drie maanden op de hoogte te brengen (artikel 39, §§ 2 en 6, van het KB van 8 oktober 1981). Het gemeentebestuur geeft deze informatie door aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen onmiddellijk op de hoogte brengt.

De vreemdeling die als vluchteling is erkend of aan wie de subsidiaire beschermingsstatus is verleend, zal via de informatienota van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen die overeenkomstig artikel 30 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt uitgereikt, op de hoogte worden gebracht van deze verplichting.

Vanzelfsprekend blijft artikel 19 (dat betrekking heeft op het recht op terugkeer in het Rijk van vreemdelingen die houder zijn van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning) ook nog steeds van toepassing op vreemdelingen die gebonden zijn door de nieuwe verplichting van nieuw artikel 19/1 van de wet.

Art. 8

In het artikel 30*bis* van de wet wordt, net als in artikel 51/3 van de wet, de terminologie van de definitie van biometrische gegevens in overeenstemming gebracht met de terminologie van Europese regelgeving (vb. het voorstel voor een verordening van het Europees Parlement en de Raad betreffende de instelling van "Eurodac" voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van [Verordening (EU) nr. 604/2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend], voor de identificatie van een illegaal verblijvende onderdaan van een derde

protection internationale doive être retiré, il n'empêche qu'il constitue un élément nouveau lequel constitue une présomption que la protection accordée n'est plus nécessaire.

Il est prévu que cette communication se fasse à l'administration communale du lieu de résidence de l'étranger pour lui faciliter l'accomplissement de cette démarche et afin de calquer cette obligation sur l'obligation déjà existante pour tout étranger de prévenir l'administration communale de tout déplacement de plus de trois mois (article 39, §§ 2 et 6 de l'AR de 8 octobre 1981). L'administration communale transmet cette information à l'Office des Etrangers qui en informe immédiatement le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides.

L'étranger qui a été reconnu réfugié ou à qui le statut de protection subsidiaire a été accordé, sera informé de cette obligation par le biais de la note d'information du Commissariat général aux réfugiés et apatrides, conformément à l'article 30 de l'arrêté royal du 11 juillet 2003 fixant la procédure devant le Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides ainsi que son fonctionnement.

Bien entendu, l'article 19 (qui traite du droit de retour dans le Royaume à l'égard des étrangers titulaires d'un titre de séjour ou d'établissement belge valable) reste applicable aux étrangers soumis à la nouvelle obligation de ce nouvel article 19/1 de la loi.

Art. 8

A l'article 30 bis de la loi, à l'instar de l'article 51/3 de la loi, la terminologie de la définition des données biométriques a été alignée sur celle de la législation européenne (par ex. la proposition de Règlement du Parlement Européen et du Conseil relatif à la création d'"Eurodac" pour la comparaison des empreintes digitales aux fins de l'application efficace du règlement (UE) n° 604/2013 établissant les critères et mécanismes de détermination de l'État membre responsable de l'examen d'une demande de protection internationale introduite dans l'un des États membres par un ressortissant de pays tiers ou un apatride, et de l'identification des ressortissants de pays tiers ou apatrides en séjour irrégulier, et relatif aux demandes de comparaison avec les données d'Eurodac présentées par les autorités

land of staatloze en betreffende verzoeken van rechtshandhavinginstanties van de lidstaten en Europol om vergelijkingen van Eurodac-gegevens ten behoeve van rechtshandhaving (herschikking) COM(2016) 272 final).

Voor de toepassing van de artikelen 30*bis* en 51/3 van de wet, wordt onder “afname van biometrische gegevens” verstaan het nemen van vingerafdrukken en het maken van een gezichtsopname. Onder “gezichtsopname” wordt verstaan de digitale afbeelding van het gezicht met een resolutie en een kwaliteit die voldoende zijn voor gebruik van de afbeelding voor geautomatiseerde biometrische vergelijking.

Art. 9

De opheffing van paragraaf 4 van artikel 48/5 is het gevolg van de invoeging van een paragraaf 3, eerste lid, 1° in artikel 57/6. Te dezen wordt verwezen naar de uiteenzetting in artikel 40 van voorliggend wetsontwerp.

Art. 10

Artikel 48/6 van de wet wordt vervangen om de bepalingen met betrekking tot 1) de vaststelling van de feiten en de omstandigheden en 2) de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming inzichtelijker te maken. Hiertoe wordt zo nauw mogelijk aangesloten bij de tekst van artikel 4 van richtlijn 2011/95/EU. Tevens wordt er een regeling voorzien voor de vertaling van de relevante stukken en bewijzen, zoals vereist door artikel 10 van richtlijn 2013/32/EU.

1° De eerste zin van het eerste lid van artikel 48/6 stond reeds in het huidige artikel 48/6 en maakt duidelijk dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie “*UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*”, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is in de eerste plaats de verantwoordelijkheid van de verzoeker om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor de beoordeling van de juistheid van de feiten en omstandigheden waarop hij zich beroept. Dit neemt niet weg dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Deze samenwerkingsplicht werd door het Hof van Justitie in het voormelde arrest M.M. afgebakend.

répressives des États membres et par Europol à des fins répressives (refonte) COM(2016) 272 final).

Pour l'application des articles 30*bis* et 51/3 de la loi, par “prise de données biométriques”, il y a lieu d'entendre le relevé d'empreintes digitales et la capture de l'image faciale. Par “image faciale”, on entend les images numériques du visage, d'une résolution et d'une qualité d'image suffisantes pour servir à la mise en correspondance biométrique automatique.

Art. 9

L'abrogation du paragraphe 4 de l'article 48/5 découle de l'insertion dans l'article 57/6 du paragraphe 3, alinéa 1^{er}, 1°. A cet égard, il est renvoyé au commentaire de l'article 40 du présent projet de loi.

Art. 10

L'article 48/6 de la loi est remplacé afin de rendre plus intelligibles les dispositions concernant: 1) l'établissement des faits et des circonstances et 2) l'évaluation des demandes de protection internationale. À cet effet, l'on s'en tient aussi étroitement que possible au texte de l'article 4 de la directive 2011/95/UE. Par ailleurs, conformément à l'article 10 de la directive 2013/32/UE, des règles sont prévues relativement à la traduction des documents ou preuves pertinentes.

1° La première phrase de l'alinéa premier de l'article 48/6 figurait déjà dans l'article 48/6 actuel et souligne que la charge de la preuve en matière de bien-fondé d'une demande de protection internationale repose en principe sur le demandeur. Ce principe de base est explicitement reconnu par l'UNHCR (voir “*UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*”, Genève, décembre 2011, § 196), la Cour de justice (CJUE, C-465/07, *Elgafaji c. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 et CJUE, C-277/11, *M.M. c. Irlande*, 2012) et la Cour européenne des droits de l'homme (CEDH, *Saadi c. Italie*, n° 37201/06, 28 février 2008, § 129 et CEDH, *NA c. Royaume-Uni*, n° 25904/07, 17 juillet 2008, § 111). C'est tout d'abord au demandeur qu'incombe la responsabilité de fournir les informations nécessaires à l'examen de l'exactitude des faits et circonstances qu'il invoque. Il n'en demeure pas moins que le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides doit collaborer avec le demandeur à la détermination des éléments pertinents de cette demande. Cette obligation de coopération a été circonscrite par la Cour de justice dans l'arrêt M.M. précité. La Cour a affirmé que l'obligation de collaboration

Het Hof stelde dat de samenwerkingsplicht in twee te onderscheiden fasen verloopt: de eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot het verzoek kunnen vormen (= de vaststelling van de relevante elementen), terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of die bewijselementen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming (= kwalificatie van de feiten). Het Hof benadrukte dat de samenwerkingsplicht beperkt is tot de eerste fase en de vaststellingen van de feiten en omstandigheden betreft die als bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen dienen. Het onderzoek naar de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming (tweede fase) behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De Commissaris-generaal draagt bijgevolg in de eerste fase een deel van de verantwoordelijkheid bij het verzamelen van de relevante elementen noodzakelijk voor de beoordeling van de geloofwaardigheid en de gegrondheid van het verzoek. Dit aspect van de samenwerkingsplicht vindt haar rechtvaardiging in de moeilijkheden die de verzoeker kan ondervinden bij het vergaren van bewijsmateriaal (HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012, conclusie advocaat-generaal Bot, §§ 64-66), de zwaarwichtige gevolgen die een verkeerde beoordeling kan teweegbrengen, alsook het gegeven dat het de taak is van de asielinstantie om een verzoek tot internationale bescherming objectief, onpartijdig en nauwgezet te onderzoeken (HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012, § 88). Concreet houdt deze samenwerkingsplicht volgens het Hof van Justitie in dat *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker.”* (HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012, §§ 65-66). Deze uitlegging vindt ook steun in artikel 10.3, b) van richtlijn 2013/32/EU volgens hetwelke de lidstaten ervoor zorgen dat er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers, en waar nodig, in de landen van doorreis (HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012, §§ 67 en 68).

De plicht tot samenwerking is evenwel geen synoniem van “gedeelde bewijslast”, maar houdt hoogstens een nuancering in van de bewijslast die, overeenkomstig artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU, in beginsel op de schouders van de verzoeker zelf rust (RvV 26 februari 2015, 139 465, RvV 15 januari 2016, nr. 136 358 en

se concrétise en deux phases distinctes. La première phase concerne l'établissement des circonstances factuelles susceptibles de constituer les éléments de preuve au soutien de la demande (= établissement des éléments pertinents); alors que la seconde phase est relative à l'appréciation de ces éléments en droit, consistant à décider si, au vu des faits caractérisant un cas d'espèce, les conditions de fond prévues pour l'octroi d'une protection internationale sont remplies (= qualification des faits). La Cour insiste sur le fait que l'obligation de coopération se limite à la première phase et que l'établissement des faits et circonstances concerne les éléments qui peuvent servir comme éléments de preuve pour étayer la demande. L'examen du bien-fondé de la demande de protection internationale (seconde phase) relève de la compétence exclusive des instances chargées de l'examen de la demande. Dès lors, pendant la première phase, le Commissaire général endosse une partie de la responsabilité dans la réunion des éléments pertinents nécessaires à l'évaluation de la crédibilité et du bien-fondé de la demande. Cet aspect de l'obligation de coopération se justifie par les difficultés que peut rencontrer le demandeur quand il rassemble les éléments de preuve (CJUE, C-277/11, *M.M. c. Irlande*, 2012, conclusion de l'avocat général Bot, §§ 64-66), par les conséquences graves que peut avoir une évaluation erronée, ainsi que par le fait que la tâche de l'instance d'asile est d'examiner une demande de protection internationale de manière objective, impartiale et rigoureuse (CJUE, C-277/11, *M.M. c. Irlande*, 2012, § 88). Concrètement, selon la Cour de justice, cette obligation de coopération implique que *“si, pour quelque raison que ce soit, les éléments fournis par le demandeur d'une protection internationale ne sont pas complets, actuels ou pertinents, il est nécessaire que l'État membre concerné coopère activement, à ce stade de la procédure, avec le demandeur pour permettre la réunion de l'ensemble des éléments de nature à étayer la demande. D'ailleurs, un État membre peut être mieux placé que le demandeur pour avoir accès à certains types de documents.”* (CJUE, C-277/11, *M.M. c. Irlande*, 2012, §§ 65-66). Cette explication trouve également un appui dans l'article 10.3, b) de la directive 2013/32/UE, d'après laquelle les États membres veillent à ce que des informations précises et actualisées soient obtenues sur la situation générale existant dans les pays d'origine des demandeurs d'asile et, le cas échéant, dans les pays par lesquels ils ont transité (CJUE, C-277/11, *M.M. c. Irlande*, 2012, §§ 67 et 68).

L'obligation de coopération n'est cependant pas synonyme de “partage de la charge de la preuve”, mais recouvre tout au plus une nuance de la charge de la preuve qui, conformément à l'article 4 de la directive 2011/95/UE, repose en principe sur les épaules du demandeur lui-même (CCE 26 février 2015, n° 139 465,

RvV 18 januari 2016, nr. 160 170). De samenwerkingsplicht in hoofde van de Commissaris-generaal doet geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om in de eerste plaats zelf te voldoen aan zijn medewerkingsplicht en de relevante elementen noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken (RvV 15 januari 2016, nr. 136 358; RvV 29 februari 2016, nr. 163 225), noch legt het de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie op de lacunes in de bewijsvoering van de verzoeker zelf op te vullen. Het legt de verplichting aan de Commissaris-generaal op zijn onderzoeksmiddelen in te zetten wanneer de verzoeker heeft voldaan aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er ernstige aanwijzingen zijn dat het verzoek gegrond zou kunnen zijn, maar op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om tot een beslissing te komen inzake het verzoek om internationale bescherming (RvV 28 maart 2013, nr. 100 081; RvV 13 juni 2013, nr. 104 971; RvV 22 juli 2013, nr. 107 047; RvV 25 juli 2013, nr. 107 372). Er is bijgevolg slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van de Commissaris-generaal in zoverre de verzoeker verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht (RvV 30 september 2011, nr. 67 749; RvV 19 oktober 2011, nr. 68 739; RvV 23 juli 2013, nr. 107 098, RvV, nr. 112 185 van 17 oktober 2013). De Commissaris-generaal beoordeelt op onafhankelijke wijze alle bewijsmiddelen en oordeelt soeverein over de bewijswaarde van alle voorgelegde elementen.

In zoverre de samenwerkingsplicht vooral een onderzoeksplicht inhoudt, berust dit aspect van de samenwerkingsplicht op de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, gezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen onderzoeksbevoegdheid heeft. Dit belet evenwel niet dat ook op de Raad een samenwerkingsplicht berust, gezien ook de Raad volgens artikel 4.3, a) rekening moet houden met “alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen”, gezien zij zich uitspreekt met volheid van rechtsmacht (RvV nr. 94 534 van 3 januari 2013 en RvV nr. 98 704 van 12 maart 2013). Vandaar dat in het eerste lid van artikel 48/6, § 1 sprake is van “de met het onderzoek belaste instanties”.

De bewoordingen “zo spoedig mogelijk aan te brengen” beogen de verzoeker er toe aan te zetten de relevante elementen ter staving van zijn verzoek over te maken vanaf het moment dat hij zijn verzoek doet.

CCE 15 janvier 2016, n° 136 358 et CCE 18 janvier 2016, n° 160 170). L'obligation de coopération dans le chef du Commissaire général ne décharge pas le demandeur de devoir lui-même satisfaire en premier lieu à son obligation de collaboration et de produire spontanément et aussi rapidement que possible les éléments pertinents nécessaires à l'évaluation du bien-fondé de sa demande de protection internationale (CCE 15 janvier 2016, n° 136 358; CCE 29 février 2016, n° 163 225). Cette obligation de coopération n'impose pas non plus à l'instance chargée de l'examen de la demande de combler les lacunes du demandeur lui-même quant à l'administration de la preuve. Elle impose au Commissaire général l'obligation d'engager ses moyens d'investigation quand le demandeur a satisfait à l'obligation de collaboration qui repose sur lui et quand il existe de sérieuses indications que la demande pourrait être fondée, mais que pour l'heure, il y a insuffisamment d'informations disponibles pour pouvoir statuer concernant la demande de protection internationale (CCE 28 mars 2013, n° 100 081; CCE 13 juin 2013, n° 104 971; CCE 22 juillet 2013, n° 107 047; CCE 25 juillet 2013, n° 107 372). Partant, il n'est question d'obligation d'investigation dans le chef du Commissaire général que pour autant que le demandeur a apporté des éléments vérifiables dont on peut raisonnablement attendre qu'ils soient davantage investigués (CCE 30 septembre 2011, n° 67 749; CCE 19 octobre 2011, n° 68 739; CCE 23 juillet 2013, n° 107 098, CCE 17 octobre 2013, n° 112 185). Le Commissaire général évalue de manière indépendante tous les moyens de preuve et apprécie souverainement la valeur probante de tous les éléments présentés.

Dans la mesure où l'obligation de coopération recouvre surtout une obligation d'investigation, cet aspect de l'obligation de coopération repose sur le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides, étant donné que le Conseil du Contentieux des Etrangers n'a pas de compétence d'investigation. Cela n'empêche toutefois pas que le Conseil soit également soumis à une obligation de coopération. En effet, conformément à l'article 4.3, a), il convient de tenir compte de “tous les faits pertinents concernant le pays d'origine au moment de statuer sur la demande”, dès lors que le Conseil se prononce dans le cadre de sa compétence de plein contentieux (CCE n° 94 534 du 3 janvier 2013 et CCE n° 98 704 du 12 mars 2013). Ainsi, il est question des “instances chargées de l'examen de la demande” dans l'alinéa premier de l'article 48/6, § 1^{er}.

La formulation “présenter aussi rapidement que possible” vise à inciter le demandeur à transmettre les éléments pertinents pour étayer sa demande dès le moment où il présente sa demande.

Het begrip “nodige [elementen]” werd toegevoegd in de eerste zin van het eerste lid in de Nederlandstalige tekst, ook al komt dit begrip niet voor in de Nederlandstalige versie van artikel 4.1 van richtlijn 2011/95/EU. Gezien dit begrip wel voorkomt in de Engelstalige (“*needed*”) en de Franstalige (“*nécessaires*”) versie van artikel 4.1 van richtlijn 2011/95/EU, blijkt duidelijk dat het de bedoeling was van de Europese wetgever om eveneens in het Nederlands het begrip “*nodige* [elementen] te gebruiken. Deze wijziging heeft geen impact op de invulling van dit artikel zoals geïnterpreteerd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In het tweede lid wordt een niet limitatieve opsomming gegeven van de nodige elementen die de verzoeker ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk dient over te maken. Met betrekking tot deze opsomming wordt in de Franstalige versie van het voorliggende voorontwerp er eerder voor geopteerd om de bewoordingen “*ceux des membres de la famille à prendre en compte*” te gebruiken dan de bewoordingen “*ceux des parents à prendre en compte*” van de Franstalige versie van de richtlijn 2011/95/EU om elke dubbelzinnigheid in dit verband te vermijden. Hier worden immers niet enkel de moeder en de vader van de verzoeker beoogd, maar eveneens de familieleden, al dan niet in ruime zin. De Engelstalige versie van deze richtlijn voorziet in de bewoordingen “*that of relevant relatives*”, terwijl in de Nederlandstalige versie de bewoordingen “*die van relevante familieleden*” worden gebruikt.

De toevoeging van het derde lid aan artikel 48/6, paragraaf 1 van de wet vormt de omzetting van de artikelen 4.2 van de richtlijn 2011/95/EU, 13.1 en 13.2, b) van de richtlijn 2013/32/EU, waaruit duidelijk blijkt dat de twee richtlijnen in samenhang en in aanvulling op elkaar moeten gelezen worden. De plicht tot medewerking in hoofde van de verzoeker houdt, zoals hiervoor vermeld, op basis van deze artikelen in dat de verzoeker dient samen te werken om zijn identiteit en de andere in het tweede lid bedoelde elementen vast te stellen. De verzoeker dient bijgevolg zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het in beginsel aan hem is om alle nodige elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal zodat deze zijn verzoek kan beoordelen. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielre-laas. De met het onderzoek belaste instantie mag van een verzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten of stukken verwachten over diens identiteit en nationaliteit, diens leeftijd, achtergrond, ook die van

La notion de “nodige [elementen]” a été ajoutée à la première phrase de l’alinéa 1^{er} du texte néerlandais, bien que cette notion n’apparaisse pas dans la version néerlandaise de l’article 4.1 de la directive 2011/95/UE. Vu que cette notion apparaît bien dans les versions anglaise (“*needed*”) et française (“*nécessaires*”) de la directive, il semble évident que l’intention du législateur européen était d’utiliser la notion “*nodige* [elementen]” en néerlandais également. Cette modification n’a aucun impact quant au contenu de cet article tel qu’interprété par le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides et le Conseil du Contentieux des Etrangers.

Le deuxième alinéa fournit une énumération non limitative des éléments nécessaires qu’il doit transmettre pour étayer sa demande aussi rapidement que possible. Concernant cette énumération, dans la version française du présent avant-projet, il a été choisi d’utiliser la formulation “*ceux des membres de la famille à prendre en compte*” plutôt que la formulation “*ceux des parents à prendre en compte*” de la version française de la directive 2011/95/UE afin d’éviter toute ambiguïté. En effet, ne sont pas visés ici les seuls père et mère du demandeur, mais bien les membres de sa famille, élargie ou non. La version anglaise de cette directive porte la formulation “*that of relevant relatives*”, pendant que la version néerlandaise porte la formulation “*die van relevante familieleden*”.

L’ajout du troisième alinéa au premier paragraphe de l’article 48/6 de la loi est une transposition des articles 4.2 de la directive 2011/95/UE, et 13.1 et 13.2, b) de la directive 2013/32/UE, d’où il ressort manifestement que les deux directives doivent être lues en relation et en complément l’une de l’autre. Comme on l’a déjà mentionné, sur la base de ces articles, l’obligation de coopération dans le chef du demandeur implique que le demandeur doit collaborer pour établir son identité et les autres éléments visés dans le deuxième alinéa. Le demandeur doit par conséquent offrir toute sa collaboration lorsqu’il fournit les informations dans le cadre de sa demande. Dans le cadre de celle-ci, en principe, c’est à lui de produire tous les éléments nécessaires auprès du Commissaire général, de sorte que celui-ci puisse évaluer sa demande. L’obligation de coopération requiert donc du demandeur qu’il donne des informations aussi détaillées et correctes que possible relativement à toutes les facettes de son identité, de sa vie et de son récit d’asile. L’instance chargée de l’examen de la demande peut attendre d’un demandeur des déclarations correctes et, quand c’est possible, des

relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute.

Indien er door de Commissaris-generaal wordt vastgesteld dat van de verzoeker redelijkerwijze kan verwacht worden dat hij bepaalde stavingsstukken neerlegt, hij vervolgens de verzoeker wijst op het belang van deze documenten en uitnodigt om deze alsnog neer te leggen, maar de verzoeker nalaat dit te doen, dient hij een aannemelijke en bevredigende verklaring te kunnen geven voor het ontbreken van deze documenten of stukken. Indien er wordt vastgesteld dat de verzoeker niet tegemoet komt aan zijn medewerkingsplicht, doordat hij niet zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving van zijn verzoek heeft aangebracht, of doordat hij geen bevredigende verklaring heeft gegeven voor het niet neerleggen van de relevante elementen, kan er niet zonder meer worden besloten tot een weigering op die basis. Maar deze vaststellingen vormen wel een belangrijk element in de beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Het ontbreken van het bewijs van identiteit en nationaliteit, zonder dat daarvoor een aannemelijke reden aanwezig is, ondermijnt de algehele geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas (RvS, nr. 162 658 van 25 september 2006; RvS, nr. 96 146 van 5 juni 2001; RvS, nr. 40 037 van 15 juli 1992).

De vaststelling dat de verzoeker door zijn eigen toedoen/eigen handelingen zijn relaas onvoldoende of niet kan staven aan de hand van documenten of stukken maakt dat er kan getwijfeld worden aan zijn oprechte bedoelingen en aan de waarachtigheid van de door hem aangehaalde vrees voor vervolging of het reëel risico op het lopen van ernstige schade.

De mate waarin deze vaststelling al dan niet zal meewegen in de beoordeling van het verzoek zal afhangen van de mate waarin de verzoeker voor het overige zijn medewerking verleent bij het verschaffen van informatie over zijn asielrelaas en de mate waarin zijn asielrelaas al dan niet hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen.

Het vierde lid betreft een variatie op het derde lid van de eerste paragraaf en een gedeeltelijke omzetting van artikel 13, § 2, d) van de richtlijn 2013/32/EU. Niettegenstaande het aan de verzoeker toekomt om spontaan alle elementen voor te leggen relevant voor het onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming, kunnen de met het onderzoek van het verzoek belaste instanties goede redenen hebben om aan te nemen dat de verzoeker informatie, stukken of andere elementen achterhoudt die essentieel zijn

documents ou pièces relatifs à son identité et sa nationalité, son âge, son passé, y compris ceux des membres de la famille à prendre en compte, le(s) endroit(s) où il a résidé auparavant et l'itinéraire qu'il a suivi.

Si le Commissaire général constate que l'on peut raisonnablement attendre du demandeur qu'il produise certaines pièces qui puissent étayer sa demande, il attire ensuite son attention sur l'importance de ces documents et l'invite à encore les déposer. Cependant, si le demandeur néglige de le faire, il doit pouvoir fournir une explication plausible et satisfaisante à l'absence de ces documents ou pièces. Si l'on constate que le demandeur ne remplit pas son obligation de coopération, parce qu'il n'a pas apporté aussi rapidement que possible les éléments pertinents à l'appui de sa demande, ou parce qu'il n'a pas donné d'explication satisfaisante au fait de ne pas déposer d'éléments pertinents, l'on ne peut pour autant statuer à un refus uniquement sur cette base. Toutefois, ces constats constituent un élément important dans l'appréciation de la crédibilité de ses déclarations. L'absence de la preuve d'identité et de nationalité, sans qu'il y ait d'explication plausible, affaiblit la crédibilité générale du récit d'asile des demandeurs (CE, n° 162 658 du 25 septembre 2006; CE, n° 96 146 du 5 juin 2001; CE, n° 40 037 du 15 juillet 1992).

Le constat que le demandeur, de son propre fait, ne peut pas étayer son récit, ou ne peut l'étayer qu'insuffisamment au moyen de documents ou pièces, implique que l'on peut douter de ses intentions sincères et de la véracité de la crainte d'être persécuté ou du risque réel de subir des atteintes graves qu'il invoque.

La mesure dans laquelle ce constat pèsera ou non dans l'évaluation de la demande dépendra de la mesure dans laquelle le demandeur coopère par ailleurs par la production d'informations concernant son récit d'asile et de la mesure dans laquelle son récit recèle ou non des lacunes, des approximations, des détours saugrenus et des contradictions quant aux points pertinents.

Le quatrième alinéa constitue une variante du troisième alinéa du paragraphe 1^{er} et une transposition limitée de l'article 13, § 2, d) de la directive 2013/32/UE. Alors qu'il appartient au demandeur de présenter spontanément les éléments pertinents à l'examen de sa demande de protection internationale, les instances chargées de l'examen de cette demande peuvent avoir de bonne raison de penser que le demandeur procède à de la rétention d'informations, pièces ou autres éléments essentiels à l'évaluation correcte de sa demande.

om een correcte evaluatie van het verzoek te kunnen uitvoeren. Dit lid voorziet dan ook de mogelijkheid voor de met het onderzoek van het verzoek belaste instanties om de verzoeker uit te nodigen om de elementen voor te leggen waarvan zij op goede gronden kunnen aannemen dat deze zich in het bezit bevinden van de verzoeker en deze laatste deze niet spontaan heeft voorgelegd op basis van zijn algemene verplichting tot medewerking, alhoewel het om elementen gaat die essentieel zijn om een correcte evaluatie van het verzoek te kunnen uitvoeren. Hoewel de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de instantie is die over onderzoeksbevoegdheid beschikt, kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eveneens op basis van artikel 39/62 zich alle bescheiden en inlichtingen door de partijen laten overleggen omtrent de zaken waarover hij zich uit te spreken heeft. Uit de voorbereidende werken van het artikel 39/62 (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr. St.*, Kamer, 2005/2006, DOC 51-2479/001, p.123) blijkt dat *“De omstandigheid dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet over een onderzoeksbevoegdheid beschikt, houdt niet in dat de Raad lijdzaam de procesvoering moet ondergaan. [...] Daarnaast is het niet uit te sluiten dat bepaalde inlichtingen of stukken ontbreken alhoewel die noodzakelijk zijn voor de oplossing van het geschil. Is dit het geval, dan kan de Raad deze gegevens inwinnen door middel van rechtstreekse briefwisseling met de partijen.”*

Het behoort tot de appreciatiebevoegdheid van de met het onderzoek van het verzoek belaste instanties om in elk dossier en in functie van de desbetreffende relevante elementen, te beoordelen of er goede redenen aanwezig zijn in de concrete zaak, zonder dat dit aanleiding moet geven tot een bijzondere motivering in dit verband. Het feit dat de verzoeker uitgenodigd wordt om de bedoelde elementen neer te leggen en de verzoeker hier aan beantwoordt maakt immers enkel een andere lezing uit van de medewerkingsplicht in zijn hoofde, zoals dit ook het geval is met het beantwoorden van vragen met betrekking tot zijn achtergrond die hem worden gesteld door de met het onderzoek van het verzoek belaste instanties. Bijvoorbeeld, en dit op niet-limitatieve wijze, kunnen de vaststelling van lacunaire verklaringen (vaagheden, incoherenties, inconsistenties, tegenstrijdigheden, en/of onwaarschijnlijkheden, enz.) in hoofde van de verzoeker op belangrijke punten van zijn verzoek; de vaststelling van incoherenties of tegenstrijdigheden tussen enerzijds de verklaringen van de verzoeker en anderzijds andere beschikbare informatie; het feit dat de verzoeker een profiel heeft waardoor hij ertoe kan gebracht worden om bepaalde aspecten van zijn achtergrond te minimaliseren of -in tegendeel- te overdrijven, goede redenen in de zin van

*Aussi, cet alinéa prévoit la possibilité pour les instances chargées de l'examen de la demande d'inviter le demandeur à produire les éléments dont elles estiment avoir de bonnes raisons de penser qu'ils se trouvent en possession du demandeur et que ce dernier ne les a pas communiqués spontanément sur base de son obligation générale de coopération, alors même qu'il s'agit d'éléments essentiels à une évaluation correcte de sa demande. Bien que le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides soit l'instance dotée de pouvoirs d'instruction, le Conseil du Contentieux des Etrangers peut, également, sur base de l'article 39/62, se faire remettre par les parties toutes les pièces et informations concernant les affaires sur lesquelles il doit se prononcer. Ainsi, il ressort des travaux préparatoires de l'article 39/62 (Projet de loi réformant le Conseil d'État et créant un Conseil du Contentieux des Etrangers, *Doc. Parl.*, Chambre, 2005/2006, DOC 51-2479/001, p. 123) que “[...] [J]e fait que le Conseil du Contentieux des Etrangers ne dispose pas d'une compétence d'instruction, ne signifie pas que le Conseil devrait subir passivement l'instance. [...] De plus, il ne peut pas être exclu que certaines informations ou documents fassent défaut alors que ceux-ci sont indispensables pour la solution du litige. Si tel est le cas, le Conseil peut recueillir ces informations par un échange direct de courriers avec les parties.”*

Il relève du pouvoir d'appréciation des instances chargées de l'examen de la demande d'évaluer, dans chaque dossier, et en fonction des éléments pertinents de l'espèce, si de telles bonnes raisons sont présentes dans le cas concret, sans que cela ne doive donner lieu à une motivation particulière à cet égard. En effet, le fait d'inviter le demandeur à soumettre les éléments susvisés et que celui-ci y réponde ne constitue qu'une variante du devoir de coopération dans son chef, tout comme l'est le fait de répondre aux questions relatives à sa vie privée qui lui sont posées par les instances chargées de l'examen de la demande. Par exemple, et de manière non limitative, pourraient ainsi constituer de bonnes raisons au sens de cet alinéa la présence de déclarations lacunaires (imprécises, incohérentes, inconsistantes, contradictoires, et/ou invraisemblables etc.) dans le chef du demandeur sur des points importants de sa demande; la présence d'incohérences ou de contradictions entre les déclarations du demandeur et d'autres informations disponibles par ailleurs; le fait que le demandeur présente un profil tel qu'il pourrait être amené à vouloir minimiser ou au contraire amplifier certains aspects de son vécu, ayant un impact sur l'évaluation de la réalité de la crainte et des problèmes qu'il pourrait rencontrer en cas de retour, de même

dit lid uitmaken. Deze elementen kunnen een invloed hebben op de beoordeling van de realiteit van de vrees en van de problemen die hij zou kunnen hebben in geval van terugkeer, zelfs op de eventuele toepassing van redenen van intrekking, opheffing, zelfs van uitsluiting van statuten van internationale bescherming, enz.

De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties kunnen de verzoeker uitnodigen om de desbetreffende elementen onverwijld voor te leggen, wat ook hun drager is. De uitnodiging om deze elementen voor te leggen heeft tot doel om de verzoeker toe te laten om deze elementen aan de met het onderzoek van het verzoek belaste instanties voor te leggen, met zijn toelating, opdat hij zou voldoen aan zijn medewerkingsverplichting die op zijn schouders rust en de voormelde instanties toegang kunnen hebben tot deze elementen en deze kunnen onderzoeken om het verzoek om internationale bescherming te kunnen beoordelen. De bevoegde instantie kan de verzoeker uitnodigen dat hij deze elementen onverwijld voorlegt. Deze bepaling beoogt de situatie waarbij, tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal, deze laatste vraagt om de desbetreffende elementen onmiddellijk voor te leggen voor onderzoek. Dit onverminderd elke vraag tot inlichtingen die overigens aan de betrokkene kan gericht worden door het CGVS of iedere vraag tot voorlegging van stukken geformuleerd door de RvV op basis van artikel 39/62. Dit lid voorziet eveneens dat de voorlegging van de desbetreffende elementen kan gebeuren wat ook de drager of het medium is van de gevraagde elementen. Dit houdt in dat de drager van welke aard dan ook kan zijn. Het kan bijgevolg gaan om een materiële of een immateriële drager, met inbegrip van elk stuk, elk voorwerp, elke communicatietoestel (gsm, tablet, draagbare computer, ...), elke toegang tot een sociaal netwerksite op internet (Facebook, ...), elke uitwisseling van briefwisseling (inclusief elektronische), elke elektronische informatiedrager (Usb-sleutel, cd-rom), geheugenkaartje, ...) geschikt om de geviseerde elementen te bevatten en waar de met het onderzoek van het verzoek belaste instanties toegang tot kunnen vragen om kennis te nemen van de inhoud om het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene te kunnen beoordelen.

De verzoeker kan weigeren in te gaan op de uitnodiging van de met het onderzoek van het verzoek belaste instanties en weigeren om de door deze laatste gevraagde elementen voor te leggen. Deze weigering kan op zich geen weigering van internationale bescherming verantwoorden, maar kan beschouwd worden als een aanwijzing van een gebrek aan medewerking in hoofde van de verzoeker, tenzij hij hierover een bevredigende verklaring verstrekt. Een "bevredigende verklaring" is een verklaring die, rekening houdende met het geheel

que sur l'application éventuelle de causes de retrait, de cessation, voire d'exclusion des statuts de protection internationale etc.

Les instances chargées de l'examen de la demande peuvent inviter le demandeur à produire les éléments en question sans délai, quel que soit leur support. L'invitation à produire les éléments en question a pour objet de permettre au demandeur de soumettre aux instances chargées de l'examen de la demande lesdits éléments, avec son consentement, afin qu'il se conforme à son obligation de collaboration et que lesdites instances puissent avoir accès à ces éléments et les examiner aux fins de l'évaluation de la demande de protection internationale. L'instance saisie peut inviter le demandeur à ce qu'il présente les éléments en question sans délai. Cette hypothèse vise la situation où, au cours de l'entretien personnel au Commissariat général, ce dernier demande à ce que les éléments visés lui soient présentés sur-le-champ pour examen. Ceci se fait sans préjudice de toute demande de renseignements qui pourra, par ailleurs, être adressée à l'intéressé, par le CGRA ou de toute demande de communication de pièces formulée par le CCE sur base de l'article 39/62. Cet alinéa prévoit également que la production des éléments en question peut se faire quel que soit le support des éléments sollicités. Cela implique que ce support puisse être de toute nature. Il peut donc s'agir de tout support matériel ou immatériel, en ce compris toute pièce, tout document, tout objet, tout appareil de communication (téléphone portable, tablette, ordinateur portable, ...), tout compte de réseau social sur Internet (Facebook,...), tout échange de courrier (y compris électronique), tout support informatique (clé USB, CD-ROM), carte mémoire, ...) susceptible de contenir les éléments susvisés et auquel les instances chargées de l'examen peuvent demander à avoir accès afin de prendre connaissance de leur contenu aux fins de l'évaluation de la demande de protection internationale de l'intéressé.

Le demandeur peut décliner l'invitation faite par les instances chargées de l'examen de la demande, et refuser de soumettre à celles-ci les éléments sollicités. Ce refus ne peut justifier à lui seul un refus de la protection internationale, mais pourra être considéré comme un indice du refus de collaborer du demandeur, à moins qu'il n'apporte une explication satisfaisante à cet égard. Est "une explication satisfaisante" l'explication qui, compte tenu de l'ensemble des éléments du dossier et des particularités de celui-ci, ainsi que

van de elementen van het dossier en de bijzonderheden er van, alsook met de persoonlijke en individuele omstandigheden van de verzoeker, op geldige wijze de weigering van verzoeker om de gevraagde informatie voor te leggen of toegang te geven tot deze informatie rechtvaardigt. Gezien de uitnodiging in hoofde van de verzoeker om bepaalde informatie voor te leggen noodzakelijkerwijze betrekking heeft op essentiële elementen van zijn verzoek (identiteit, nationaliteit, regio van herkomst, belangrijke feiten/elementen betreffende het verzoek, enz.), zal het bevredigend karakter van de verklaring geapprecieerd worden in het licht van de mate waarin de gevraagde informatie belangrijk is voor het verzoek om internationale bescherming en in het licht van de pertinente omstandigheden van de zaak, bijvoorbeeld de impact die het voorleggen van deze informatie zou kunnen hebben op de verzoeker of een derde, de onmogelijkheid of aanzienlijke moeilijkheden die de verzoeker heeft om toegang te krijgen tot deze informatie (bijvoorbeeld omdat hij er nooit toegang toe gehad heeft of er geen toegang meer toe heeft), enz. Deze verklaring dient omstandig en voldoende onderbouwd te zijn. Gelet op het belang van de gevraagde elementen in het kader van een onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, zal het vereiste niveau met betrekking tot de gegeven verklaring *de facto* dusdanig zijn dat de gevallen waarbij een uitleg als bevredigend zal worden beschouwd, beperkt zijn. Ondanks het uitzonderlijk karakter van situaties waarbij een verklaring als bevredigend zal worden beschouwd, kunnen dergelijke situaties zich voordoen en is het nodig om hier rekening mee te houden. De beoordeling van het bevredigend karakter van een verklaring komt toe aan de met het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming belaste instanties. Indien de verklaring evenwel als bevredigend wordt beschouwd, maar een cruciaal element van het verzoek ontbreekt of is niet afdoende gestaafd (hetzij door verklaringen of stukken die als bevredigend worden beschouwd) en de met het onderzoek van het verzoek belaste instanties zijn bijgevolg niet in staat om zich uit te spreken over dit aspect van het relaas, hoewel het gebrek aan medewerking in hoofde van de betrokkene niet kan worden opgeworpen, zal het verzoek niettemin onderzocht worden op grond van de elementen aanwezig in het administratief dossier van de verzoeker. De instanties kunnen in voorkomend geval vaststellen dat zij zich in de onmogelijkheid bevinden om de reële situatie van de verzoeker te onderzoeken.

Dit lid is in overeenstemming met de wet van 8 december 1992 voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens (*B.S.*, 18 maart 1993). De opdracht van de met het onderzoek van het verzoek belaste instanties is er immers hoofdzakelijk op gericht om bij de verzoeker relevante informatie te verzamelen met het oog op de

des circonstances personnelles et individuelles du demandeur, justifie valablement le refus du demandeur de soumettre les informations demandées ou de donner accès à ces informations. Vu que l'invitation au demandeur de présenter certaines informations portera nécessairement sur des éléments essentiels de sa demande (identité, nationalité, région d'origine, faits/éléments importants de la demande, etc.), le caractère satisfaisant de l'explication sera apprécié à la lueur de l'importance de l'information recherchée pour l'évaluation de la demande de protection internationale et des circonstances de l'espèce pertinentes, par exemple, l'impact que la production de cette information pourra avoir sur le demandeur ou un tiers, l'impossibilité ou les difficultés importantes pour le demandeur d'accéder à cette information (parce qu'il n'y a jamais eu accès ou n'y a plus accès, p.ex.), etc. Cette explication devra être dûment étayée et circonstanciée. De facto, vu l'importance des éléments recherchés dans le cadre de l'examen de la demande de protection internationale, le degré d'exigence quant à l'explication donnée sera tel que les cas où une explication sera jugée satisfaisante seront restreints. Malgré le caractère exceptionnel des situations où une explication sera estimée satisfaisante, de telles situations pourront se présenter et il y aura lieu d'en tenir compte. L'évaluation du caractère satisfaisant de l'explication relève du pouvoir d'appréciation des instances chargées de l'examen de la demande de protection internationale. Au demeurant, si l'explication est jugée satisfaisante, mais qu'un élément central de la demande fait défaut ou n'est pas valablement étayé (que ce soit par des déclarations ou des pièces jugées satisfaisantes) et que, dès lors, les instances chargées de l'examen de la demande ne sont pas en mesure de se prononcer sur cet aspect de la demande, bien que le défaut de collaboration de l'intéressé ne puisse être soulevé, la demande sera néanmoins examinée sur base des seuls éléments présents au dossier administratif du demandeur et ces instances pourront, le cas échéant, constater qu'elles se trouvent dans l'impossibilité d'évaluer la situation réelle du demandeur.

Cet alinéa est conforme à la loi relative à la protection de la vie privée à l'égard des traitements de données à caractère personnel du 8 décembre 1992 (*M.B.*, 18 mars 1993). En effet, la mission des instances chargées de l'examen de la demande de protection internationale consiste principalement à récolter auprès du demandeur les informations pertinentes en vue de

beoordeling van zijn verzoek. Deze relevante informatie bestaan hoofdzakelijk uit de persoonlijke achtergrond van de verzoeker om internationale bescherming, zijn profiel en elementen van zijn privéleven die hem er toe brengen deze op vertrouwelijke wijze bloot te geven (binnen de beperkingen die zijn voorzien in artikel 57/27 van de wet), hoofdzakelijk op basis van zijn verklaringen, eventueel ondersteund door schriftelijke bewijselementen of andere. In asielcontext geldt de vrije bewijsleer (zie onder meer RvV, nr. 115 491 van 11 december 2013; RvV nr. 101 089 van 18 april 2013, RvV nr. 98 253 van 28 februari 2013), elk element kan dus bijdragen tot de beoordeling van het verzoek. Door het indienen van een verzoek om internationale bescherming, hetgeen een weloverwogen stap vormt in hoofde van de verzoeker met het oog op de erkenning of toekenning van een recht, dient de verzoeker te voldoen aan de verplichtingen tot medewerking, zoals bepaald in het eerst lid, en dient hij in te gaan op de vragen van de met het onderzoek van het verzoek belaste instanties, gezien deze gericht zijn op de beoordeling van dit verzoek, en *in fine* de nood aan bescherming in zijn hoofde. De toegang, het verzamelen en het behandelen van deze informatie met een persoonlijk karakter gebeurt bijgevolg met instemming, en draagt op een loyale en wettelijke wijze bij tot de vaststelling van de noodzakelijke feiten opdat de met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hun opdracht kunnen uitvoeren.

Dit lid is van toepassing onverminderd artikel 57/7, paragraaf 2.

2° De nieuwe tweede paragraaf beoogt het wettelijk vastleggen van bepaalde principes betreffende het neerleggen van ondersteunende stukken door de verzoeker om internationale bescherming, die tot op heden geregeld werden door artikel 23 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Het gaat om het gevolg van de verplichting in hoofde van de verzoeker om internationale bescherming om alle nodige elementen om zijn verzoek te ondersteunen, bedoeld in de eerste paragraaf, voor te leggen. Indien immers de verzoeker ondersteunende stukken aanbrengt voor de met het onderzoek van het verzoek belaste instanties, dringt zich de vraag op naar het neerleggen van de stukken in het dossier, van de bewaring er van en hun teruggave.

Het eerste lid heeft betrekking op de bewaring van de originele nationale of internationale documenten die de identiteit of de nationaliteit van de verzoeker vaststellen door de met het onderzoek van het verzoek belaste instanties, en betreft een omzetting van artikel 13.1 van de richtlijn 2013/32/EU en het artikel 4.2 van de richtlijn 2011/95/EU. Het gebruik van de identiteits- en

l'évaluation de sa demande. Ces informations pertinentes relèvent essentiellement du vécu personnel du demandeur de protection internationale, de son profil et d'éléments de sa vie privée qu'il est amené à exposer, de manière confidentielle (dans les limites de ce qui est prévu à l'article 57/27 de la loi), principalement sur base de ses déclarations, éventuellement appuyées par des éléments de preuve documentaire ou autre. En matière d'asile, l'administration de la preuve étant libre (V. not. CCE, n° 115 491 du 11 décembre 2013; CCE, n° 101 089 du 18 avril 2013; CCE, n° 98 253 du 28 février 2013), tout élément peut donc participer à l'évaluation de la demande. En soumettant une demande de protection internationale, ce qui constitue une démarche délibérée dans son chef en vue de la reconnaissance ou de l'octroi d'un droit, le demandeur se soumet aux obligations de coopération visées à l'alinéa premier et se doit de répondre aux sollicitations des instances chargées d'examiner sa demande, dès lors que ces sollicitations visent à évaluer cette demande, et *in fine* le besoin de protection dans son chef. L'accès, la récolte et le traitement de ces informations à caractère privé se font donc de manière consentie et participent, de manière loyale et légitime, à l'établissement de faits nécessaires à l'exercice de la mission poursuivie par les instances chargées de l'examen de la demande.

Cet alinéa s'applique sans préjudice de l'article 57/7, paragrafe 2.

2° Le paragraphe 2 nouveau vise à introduire dans la loi certains des principes liés au dépôt de pièces justificatives par le demandeur de protection internationale, qui étaient réglés jusqu'à présent par l'article 23 de l'arrêté royal du 11 juillet 2003 fixant la procédure devant le Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides ainsi que son fonctionnement. Il s'agit du pendant de l'obligation faite au demandeur de protection internationale de présenter tous les éléments nécessaires pour étayer sa demande, visée au paragraphe 1^{er}. En effet, lorsque le demandeur présente des pièces justificatives devant les instances chargées de l'examen de la demande de protection internationale, se pose la question du dépôt de ces pièces au dossier, de leur conservation et de leur restitution.

Le premier alinéa a trait à la conservation par les instances chargées de l'examen de la demande de documents nationaux ou internationaux originaux de nature à établir l'identité ou la nationalité du demandeur, et constitue une transposition de l'article 13.1 de la directive 2013/32/UE et de l'article 4.2 de la directive 2011/95/UE. L'utilisation de documents d'identité et de voyage

reisdocumenten door de verzoeker tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming is immers onverenigbaar met zijn verzoek om internationale bescherming in het Rijk. Overigens, zoals hoger vermeld, vormt de vaststelling van de identiteit en de nationaliteit van de verzoeker een kernelement in het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, en dit tijdens de volledige duur er van. De bewaring van de originele stukken die deze identiteit en nationaliteit vaststellen laat bijgevolg de met het onderzoek van het verzoek belaste instanties toe om, op elk moment tijdens de procedure, de echtheid er van na te gaan. De verzoeker om internationale bescherming is gehouden om deze stukken zo spoedig mogelijk neer te leggen, en dit vanaf de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming, en de registratie er van bij de minister of zijn gemachtigde.

Dit lid voorziet eveneens de verplichte bewaring in het administratief dossier van de neergelegde, originele identiteitsdocumenten. Immers, gezien het gaat om stukken die betrekking hebben op een kernelement van het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming en gezien het noodzakelijk is dat deze stukken het administratief dossier kunnen volgen en onderzocht worden door de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie die gevat is, is het niet uitsluitend de instantie die de stukken heeft ontvangen die de bewaring er van verzekert, maar de instantie belast met het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, wanneer zij in het bezit wordt gesteld van het administratief dossier. Bijgevolg, indien de stukken worden neergelegd op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en een beroep werd ingediend tegen de beslissing er van bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt het administratief dossier overgedragen aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in overeenstemming met de artikelen 39/72, 39/77 of 39/77/1 met inbegrip van de identiteitsdocumenten die werden neergelegd op het Commissariaat-generaal. Indien de Raad het administratief dossier opnieuw overmaakt aan het Commissariaat-generaal, is dit met inbegrip van de identiteitsdocumenten die werden neergelegd tijdens de beroepsprocedure.

Onder nationale of internationale documenten die de identiteit of de nationaliteit vaststellen, bevinden zich paspoorten en identiteitskaarten, of elk ander document uitgegeven door een openbare overheid van het land van de nationaliteit of het verblijf van de verzoeker of door een internationale organisatie die tot doel heeft om de identiteit of de nationaliteit van de verzoeker vast te stellen, waarop een foto is bevestigd of enig ander biometrisch gegeven (vb. vingerafdrukken) en die toelaat met zekerheid een band vast te stellen

par le demandeur pendant l'instruction de sa demande de protection internationale est, en effet, incompatible avec sa sollicitation de la protection internationale dans le Royaume. Par ailleurs, comme mentionné plus haut, l'établissement de l'identité et de la nationalité du demandeur est un élément central de l'examen de la demande de protection internationale, tout au long de celle-ci. La conservation des pièces originales de nature à établir cette identité et cette nationalité permet dès lors aux instances chargées de l'examen de la demande de faire, tout au long de la procédure, les vérifications nécessaires à cet égard. Le demandeur de protection internationale est tenu de déposer ces pièces le plus vite possible, et ce dès la présentation de sa demande de protection internationale, et son enregistrement auprès du ministre ou de son délégué.

Cet alinéa prévoit ainsi la conservation obligatoire, dans le dossier administratif, des documents d'identité originaux déposés. En effet, dès lors qu'il s'agit de pièces ayant trait à un élément central de l'examen de la demande de protection internationale et vu qu'il est indispensable que ces pièces puissent suivre le dossier administratif et être examinées par l'instance chargée de l'examen de la demande qui en est saisie, ce n'est pas l'autorité qui a réceptionné les pièces qui en assure la conservation de manière exclusive, mais bien l'instance chargée de l'examen de la demande de protection internationale, lorsqu'elle est mise en possession du dossier administratif. Aussi, si les pièces sont déposées au Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides et qu'un recours a été introduit contre sa décision devant le Conseil du Contentieux des Etrangers, le dossier administratif est transmis au Conseil, conformément aux articles 39/72, 39/77 ou 39/77/1 en ce y compris les documents d'identité déposés au Commissariat général. De même, le Conseil devra faire en sorte de restituer le dossier administratif au Commissariat général, en ce compris les pièces d'identité qui auraient été déposées en cours de procédure de recours devant lui.

Parmi les documents nationaux ou internationaux de nature à établir l'identité ou la nationalité du demandeur se trouvent les passeports et les cartes d'identité, ou tout autre document émis par une autorité publique du pays de nationalité ou de résidence du demandeur ou par une organisation internationale qui a pour objet d'établir l'identité ou la nationalité du demandeur et comportant une photographie ou tout autre donnée biométrique (p.ex., des empreintes digitales) qui permette d'établir un lien certain entre le demandeur de protection

tussen de verzoeker om internationale bescherming en het desbetreffende stuk. Door dit lid worden niet de documenten bedoeld die een aanwijzing kunnen vormen van deze identiteit of deze nationaliteit, zonder tot doel te hebben om deze vast te stellen of deze vaststellen, zoals de rijbewijzen, de certificaten of de akten die de geboorte vaststellen, de nationaliteit, de woonst, het huwelijk, de procedurele akten (arrestatiebevel, oproeping, opsporingsbevel, akte van inbeschuldigingstelling, enz.), studentenkaarten, attesten, enz.

Indien andere originele documenten dan deze die de identiteit of de nationaliteit van de verzoeker vaststellen worden voorgelegd aan de met het onderzoek van het verzoek belaste instanties, beoordeelt de bevoegde instantie op het moment van dit neerleggen of het relevant is voor het onderzoek van het verzoek of omwille van een of ander aspect er van, om het originele stuk in het administratief dossier te bewaren. Indien de bewaring van het origineel er van in het administratief dossier niet noodzakelijk lijkt te zijn voor het onderzoek, wordt het origineel document niet toegevoegd in het administratief dossier, maar wordt er enkel een kopie van genomen met de vermelding in het dossier dat het origineel werd gezien. Het is de instantie die belast is met het onderzoek van het verzoek die de noodzaak beoordeelt of het origineel stuk al dan niet wordt toegevoegd aan het dossier. Dit sluit niet uit dat de met het onderzoek van het verzoek belaste instanties op een later moment tijdens de procedure aan de verzoeker kunnen vragen om het originele stuk neer te leggen in het administratief dossier.

De originele stukken worden gedurende de volledige duur van de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene in het administratief dossier bewaard, en dit tot er een definitieve beslissing is genomen betreffende dit verzoek. De originele stukken worden immers bewaard in het dossier omwille van hun belang voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en het is bijgevolg noodzakelijk dat zowel het Commissariaat-generaal als de Raad hun onderzoek kunnen doen zolang er geen definitieve beslissing is genomen betreffende het verzoek. Voor wat betreft een definitie van definitieve beslissing kan er verwezen worden naar het artikel 4 van voorliggend ontwerp.

De met het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming belaste instanties zijn niet in staat, omwille van praktische en technische redenen, aan de verzoeker om internationale bescherming een kopie van de stukken te verstrekken die werden neergelegd op een digitale of elektronische drager. Bijgevolg, voor de toepassing van paragraaf 2, derde lid, zal er geen kopie worden overhandigd van de stukken die werden neergelegd op een elektronische of digitale drager bij

internationale et la pièce en question. Ne sont pas visés par cet alinéa les documents qui peuvent constituer un indice de cette identité et de cette nationalité, sans avoir pour objet de l'établir et être de nature à l'établir, comme les permis de conduire, les certificats ou actes établissant la naissance, la nationalité, la résidence, le mariage, les actes de procédure (mandat d'arrêt, convocation, avis de recherche, acte d'accusation, etc.), les cartes d'étudiant, les attestations, etc.

Si des pièces autres que des documents tendant à établir l'identité ou la nationalité du demandeur sont présentées en original auprès des instances chargées de l'examen de la demande, l'instance saisie au moment de ce dépôt apprécie s'il est pertinent, pour l'examen de la demande ou l'un ou l'autre aspect de celle-ci, de conserver la pièce en original au dossier administratif. Si la conservation de l'original au dossier administratif semble ne pas être nécessaire à cet examen, le document n'est pas versé en original au dossier administratif, mais bien en copie avec une mention au dossier du fait que l'original a été vu. C'est l'instance chargée de l'examen de la demande qui apprécie la nécessité ou non que la pièce soit versée en original au dossier. Ceci ne porte pas préjudice à la possibilité pour les instances chargées de l'examen de la demande de requérir du demandeur qu'il dépose, à un moment ultérieur de la procédure, la pièce originale en question au dossier administratif.

Les pièces originales qui sont conservées au dossier administratif le sont pendant toute la durée de traitement de la demande de protection internationale de l'intéressé, et ce jusqu'à ce qu'une décision finale soit intervenue dans cette demande. En effet, les pièces originales conservées au dossier le sont en raison de leur importance pour l'évaluation de la demande de protection internationale de l'intéressé et il y a, dès lors, lieu de s'assurer que tant le Commissariat général que le Conseil puissent procéder à leur examen aussi longtemps que la demande n'a pas fait l'objet d'une décision finale. Pour une définition de la décision finale, il y a lieu de se référer à l'article 4 du présent projet de loi.

Les instances chargées de l'examen de la demande de protection internationale ne sont pas en mesure, pour des raisons pratiques et techniques, de fournir au demandeur de protection internationale une copie des pièces déposées sur un support numérique ou électronique. Aussi, pour l'application du paragraphe 2, alinéa 3, les supports électroniques ou numériques déposés auprès des instances chargées de l'examen de la demande de protection internationale (VHS, CD-(ROM),

de met het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming belaste instanties (VHS, cd(-rom), dvd(-rom), Usb-stick, geheugenkaartje, enz.) in het geval deze aan het administratief dossier worden toegevoegd.

De teruggave van de originele stukken die de identiteit of de nationaliteit van de verzoeker vaststellen gebeurt enkel op vraag van de verzoeker en voor zover er een definitieve beslissing betreffende het verzoek om internationale bescherming werd genomen tot erkenning als vluchteling of toekenning van subsidiaire bescherming. Indien de verzoeker erkend werd als vluchteling, houdt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het geldig nationaal paspoort evenwel in overeenkomstig artikel 57/8/1. Indien het Commissariaat-generaal reeds over dit document beschikt in het administratief dossier, bewaart het dit verder op grond van deze bepaling.

In al de andere gevallen waarin een definitieve beslissing werd genomen (en bijgevolg, in alle gevallen, met uitzondering van de gevallen waarin een beslissing van toekenning van internationale bescherming werd genomen) worden deze stukken overgemaakt aan de minister of zijn gemachtigde. Het komt bijgevolg aan de vreemdeling toe (gezien hij niet langer een verzoeker om internationale bescherming is) aan de minister of zijn gemachtigde de teruggave te vragen van de originele identiteitsstukken die werden neergelegd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. De minister of zijn gemachtigde neemt een beslissing met betrekking tot deze teruggave op grond van artikel 74/14, § 2, tweede lid of 74/15, § 1. Het komt immers enkel de minister of zijn gemachtigde toe om de noodzaak te beoordelen van preventieve maatregelen ten gevolge van een risico op onderduiken in hoofde van de betrokkene of van maatregelen die er op zijn gericht om de betrokkene te verwijderen.

Voor wat betreft de andere originele stukken die werden neergelegd in de loop van de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, gebeurt de teruggave op vraag van de verzoeker aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen nadat een definitieve beslissing werd genomen betreffende het verzoek om internationale bescherming.

Het zesde lid preciseert overigens dat een vervroegde teruggave (dit wil zeggen een teruggave die plaatsvindt vooraleer een definitieve beslissing wordt genomen in een dossier) van elk origineel stuk (identiteit of andere) kan gebeuren, voor zover deze teruggave noodzakelijk is en geldig wordt gemotiveerd. Het komt toe aan de instanties belast met het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming om dit verzoek tot

DVD(-ROM), clés USB, carte mémoire, etc.) ne feront pas l'objet d'une remise de copie en cas de dépôt au dossier administratif.

La restitution des pièces originales de nature à établir l'identité ou la nationalité du demandeur ne se fait que pour autant que le demandeur en fasse la demande et que la demande de protection internationale ait fait l'objet d'une décision finale de reconnaissance du statut de réfugié ou d'octroi du statut de protection subsidiaire. Toutefois, si le demandeur s'est vu reconnaître le statut de réfugié, le Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides retient le passeport national valable en vertu de l'article 57/8/1. En effet, si le Commissariat général dispose déjà de ce document au dossier administratif, il le conserve sur base de cette disposition.

Dans tous les autres cas où une décision finale a été prise (et donc, dans tous les cas, à l'exception des cas où une décision d'octroi de la protection internationale a été prise), ces pièces sont transmises au ministre ou à son délégué. Il appartient alors à l'étranger (dès lors qu'il n'est plus un demandeur de protection internationale) de demander au ministre ou à son délégué de procéder à la restitution des pièces originales d'identité qui auraient été déposées dans le cadre de sa demande de protection internationale. Le ministre ou son délégué prendra une décision quant à cette restitution sur base de l'article 74/14, § 2, alinéa 2 ou 74/15, § 1^{er}. En effet, le ministre ou son délégué est seul compétent pour évaluer la nécessité de prendre des mesures préventives en raison d'un risque de fuite de l'intéressé ou des mesures visant à permettre l'éloignement de l'intéressé.

Pour les autres pièces qui auraient été déposées sous forme d'original au dossier au cours de la procédure de traitement de la demande de protection internationale, la restitution se fait à la demande du demandeur au Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides, après qu'une décision finale est intervenue dans la demande de protection internationale.

Le sixième alinéa précise, par ailleurs, qu'une restitution anticipée (c'est-à-dire une restitution qui a lieu avant qu'une décision finale ne soit intervenue dans le dossier) de toute pièce originale (d'identité ou autre) peut être accordée, pour autant que cette restitution soit nécessaire et soit valablement justifiée. Il appartient aux instances chargées de l'examen de la demande de protection internationale d'évaluer cette demande de

vervroegde teruggave te beoordelen. Zo kan het voldoen aan bepaalde administratieve (in de ruime zin), wettelijke of andere vereisten waarvoor het neerleggen of voorleggen van de desbetreffende originele stukken noodzakelijk is of wordt aangegeven (bv. stukken van de burgerlijke stand in het kader van een huwelijk, de vereiste documenten voor het openen van een bankrekening, een diploma dat toegang geeft tot een beroep) een geldige reden vormen voor een vervroegde teruggave van de stukken zoals bedoeld in dit lid. Indien de vervroegde teruggave wordt toegestaan, zal deze teruggave geen afbreuk doen aan de mogelijkheid voor de betrokken instantie om van de verzoeker te eisen om het (de) betrokken originele stuk(ken) opnieuw neer te leggen éénmaal de stappen die de vervroegde teruggave rechtvaardigden voltooid zijn.

Rekening houdende met het advies van de Raad van State, wordt er gepreciseerd dat dit lid de met het onderzoek van het verzoek belaste instanties moet toelaten om de stukken tot hun beschikking te hebben die hen noodzakelijk lijken om dit onderzoek te kunnen doen, waarbij er wordt vermeden disproportionele moeilijkheden te creëren in hoofde van de verzoeker om internationale bescherming, die aan een aantal vereisten dient te voldoen in het kader van andere procedures of stappen in verband met zijn sociale en economische leven. Er kan overigens opgemerkt worden dat de verzoekers om internationale bescherming aan minder belangrijke vereisten dienen te voldoen voor wat betreft het voorleggen van documenten in het kader van andere procedures die worden gevoerd in het Rijk, gegeven het feit velen niet beschikken over dergelijke documenten (bv. Identiteitsdocumenten) en ze desalniettemin toegang kunnen hebben tot bepaalde diensten en bepaalde stappen kunnen ondernemen. De documenten die worden afgeleverd door de Belgische autoriteiten worden aldus in het algemeen als voldoende beschouwd om de persoon te identificeren in de procedures waarvan sprake. Zo kunnen verzoekers om internationale bescherming die toegang willen tot financiële basisdiensten zich identificeren door het neerleggen van elk geldig document afgeleverd door de Belgische autoriteiten (waaronder de bijlagen van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, afgeleverd door de minister of zijn gemachtigde). Dit neemt niet weg dat de met het onderzoek van het verzoek belaste instanties met de nodige aandacht het verzoek om vervroegde teruggave zullen onderzoeken en dit rekening houdende met de desbetreffende omstandigheden en problemen die een weigering tot vervroegde teruggave teweeg kunnen brengen in hoofde van de verzoeker om internationale bescherming met betrekking tot zijn sociale en economische leven.

restitution anticipée. Pourra être considérée comme une raison justifiant valablement une restitution anticipée des pièces visées par cet alinéa l'accomplissement de certaines démarches administratives (au sens large), légales ou autres pour lesquelles le dépôt ou la présentation des pièces originales en question est nécessaire ou indiquée (p.ex. pièces d'état civil dans le cadre d'un mariage documents nécessaires à l'ouverture d'un compte bancaire, diplôme donnant accès à une profession). Lorsqu'elle est accordée, cette restitution anticipée s'effectue sans préjudice de la possibilité pour l'instance saisie d'exiger du demandeur qu'il redépose la ou les pièces originales concernées une fois que les démarches ayant justifié la restitution anticipée auront abouti.

Compte tenu de l'avis du Conseil d'État, il est précisé que cet alinéa vise à permettre aux instances chargées de l'examen de la demande d'avoir à leur disposition les pièces qui leur semblent nécessaires à l'accomplissement de cet examen tout en évitant de créer des difficultés disproportionnées dans le chef du demandeur de protection internationale, qui peut être soumis à toute une série d'exigences dans le cadre d'autres procédures ou démarches en lien avec sa vie sociale et économique. Il est, par ailleurs, à noter que les demandeurs de protection internationale sont soumis à des exigences moindres en termes de production de documents dans le cadre d'autres procédures menées dans le Royaume, dès lors que nombreux sont ceux qui ne disposent pas de tels documents (d'identité, p.ex.) et qui doivent néanmoins pouvoir avoir accès à certains services et accomplir certains actes. Aussi, les documents délivrés par les autorités belges sont généralement considérés comme suffisants pour identifier la personne aux fins des procédures en question. Ainsi, les demandeurs de protection internationale peuvent s'identifier, en vue de l'accès au service bancaire de base, par le dépôt de tout document valide délivré par les pouvoirs publics belges (dont les annexes à l'arrêté royal du 8 octobre 1981 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers délivrés par le ministre ou son délégué). Il n'en demeure pas moins que c'est avec l'attention requise et en tenant compte, eu égard aux circonstances de l'espèce, des obstacles que l'absence de restitution anticipée pourrait occasionner dans le chef du demandeur de protection internationale quant à sa vie sociale et économique, que les instances chargées de l'examen de la demande examineront la demande de restitution anticipée.

In alle gevallen vindt er geen teruggave plaats wanneer na een authenticatie door een bevoegde overheid (vb. de politie, een ambassade, een consulaat) wordt vastgesteld dat het een vals of vervalst document betreft. Deze beperking wordt gerechtvaardigd doordat het gebruik van valse documenten een misdrijf uitmaakt dat door de met het onderzoek van het verzoek belaste instanties moet worden aangegeven bij de procureur des Konings overeenkomstig artikel 29 van het Wetboek van Strafvordering. Praktisch gezien betreffen deze authenticaties hoofdzakelijk de originele documenten die de identiteit of de nationaliteit van de verzoeker vaststellen, of elk ander origineel stuk dat essentieel is voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming waarvan de authenticatie mogelijk en relevant is. Gezien de Raad over geen onderzoeksbevoegdheid beschikt, is het de Commissaris-generaal die de opportuniteit beoordeelt om deze originele stukken aan de bevoegde autoriteiten over te maken met het oog op hun authenticatie. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties kunnen er toe gehouden zijn om de stukken te bewaren omdat de wet hen dit oplegt. In dit verband wordt in het bijzonder artikel 29 van het Wetboek van Strafvordering bedoeld, dat van elke autoriteit vereist dat zij bericht geeft aan de bevoegde procureur des Konings van elk wanbedrijf of misdadig waarvan zij kennis neemt en hem "alle desbetreffende inlichtingen processen-verbaal en akten" doet toekomen. Deze bewaring en deze overdracht zijn in overeenstemming met artikel 57/27 van de wet.

3° In de nieuwe derde paragraaf van het artikel 48/6 wordt een regeling voorgesteld met betrekking tot de vertaling van de door verzoeker voorgelegde stukken conform artikel 10 van richtlijn 2013/32/EU. Aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen worden in de praktijk vele anderstalige documenten, die zijn opgesteld in een andere taal dan het Duits, Frans, Nederlands of Engels, voorgelegd, die -om de relevantie en bewijswaarde er van te kunnen beoordelen- door de diensten van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen worden vertaald, ook al is er geen enkele rechtsregel die de Commissaris-generaal verplicht om anderstalige stukken te vertalen naar de taal van de procedure. De vertaling van alle door de verzoeker neerlegde stukken heeft echter een niet te onderschatten invloed op de behandelingstermijn van een verzoek, terwijl het de wil van de wetgever is om door middel van een vlotte, kwaliteitsvolle procedure de verzoeker snel duidelijkheid te geven over zijn verzoek om internationale bescherming. De wetgever legt daarom aan de Commissaris-generaal de verplichting op om bepaalde verzoeken om internationale bescherming bij voorrang en/of binnen korte termijn te behandelen. Bovendien vereist het

Dans tous les cas, la restitution n'a pas lieu lorsqu'il est établi suite à une authentification effectuée par une autorité compétente (p.ex.: la police, une ambassade, un consulat) que le document est un faux ou a été falsifié. Cette limitation se justifie par le fait que l'usage de faux constitue un délit que les instances chargées de l'examen de la demande sont tenues de dénoncer au procureur du Roi compétent en vertu de l'article 29 du Code d'instruction criminelle. En termes pratiques, ces authentications concernent essentiellement les documents originaux tendant à établir l'identité ou la nationalité du demandeur, ou toute autre pièce originale essentielle à l'évaluation de la demande de protection internationale dont une authentification est possible et pertinente. Dès lors que le Conseil est dépourvu de tout pouvoir d'instruction, c'est le Commissaire général qui évalue l'opportunité de transmettre à l'autorité compétente des pièces originales en vue de leur authentification. Dans le même ordre d'idée, les instances chargées de l'examen de la demande de protection internationale peuvent être amenées à conserver des pièces parce que la loi les y contraint. Est visé en particulier l'article 29 du Code d'instruction criminelle, qui exige de toute autorité qu'elle avise le procureur du Roi compétent de tout délit ou de tout crime dont elle acquiert connaissance qu'elle lui transmette "tous les renseignements, procès-verbaux et actes qui y sont relatifs". Cette conservation et cette transmission sont conformes à l'article 57/27 de la loi.

3° Le troisième paragraphe nouveau de l'article 48/6 propose une disposition concernant la traduction des documents présentés par le demandeur, conformément à l'article 10 de la directive 2013/32/UE. Dans les faits, une grande quantité de documents rédigés dans une autre langue que l'allemand, le français, le néerlandais ou l'anglais sont présentés au Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides. En vue d'évaluer leur pertinence et leur valeur probante, ce sont les services du Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides qui se chargent de leur traduction, même si aucune règle de droit n'oblige le Commissaire général à traduire des documents rédigés dans une autre langue que celle de la procédure. Cependant, la traduction de tous les documents déposés par le demandeur a une influence non négligeable sur le délai de traitement d'une demande, alors que la volonté du législateur est d'éclairer rapidement le demandeur quant à sa demande de protection internationale, grâce à une procédure fluide et de qualité. Pour cette raison, le législateur impose au Commissaire général l'obligation de traiter certaines demandes de protection internationale en priorité et/ou dans de brefs délais. Par ailleurs, le principe de précaution requiert seulement du Commissaire général qu'il prenne sa

zorgvuldigheidsbeginsel slechts dat de Commissaris-generaal zijn beslissing neemt met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

Omwille van voorgaande redenen wordt er in het eerste lid van de nieuwe derde paragraaf van artikel 48/6 bepaald dat de door de verzoeker voorgelegde stukken, indien zij in een andere taal dan één van de drie landstalen of het Engels zijn opgesteld, vergezeld dienen te zijn van een vertaling in één van de drie landstalen of het Engels. De Raad van State bevestigde dat “wanneer haar [de overheid] gegevens zijn verstrekt in een taal die ze niet beheerst, staat het aan haar om ervoor te zorgen dat ze daarvan een vertaling krijgt, in voorkomend geval door die aan de asielzoeker te vragen (RvSt (kort geding) nr. 94 109 van 19 maart 2001). Het is aan de verzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming aan te reiken (zie uiteenzetting onder punt 1°). Van elke verzoeker mag dan ook in beginsel verwacht worden dat hij de door hem neergelegde stukken, opgesteld in een vreemde taal, laat vertalen (RvS nr. 170 802 van 4 mei 2007).

Zoals uit artikel 13.1 van richtlijn 2013/32/EU blijkt kunnen lidstaten verzoekers andere verplichtingen tot samenwerking met de bevoegde autoriteiten opleggen (buiten de verplichting tot samenwerking om de identiteit en andere in artikel 4, tweede lid van richtlijn 2011/95/EU bedoelde elementen vast te stellen), voor zover dergelijke verplichtingen nodig zijn voor de behandeling van het verzoek. Het is duidelijk dat een vertaling van de door verzoeker voorgelegde stukken noodzakelijk is om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming.

In het tweede lid van de nieuwe derde paragraaf wordt benadrukt dat de verzoeker bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming dient te worden ingelicht over zijn verplichting om samen te werken door een vertaling te verstrekken van de door hem voorgelegde stukken, die zijn opgesteld in een andere taal dan één van de drie landstalen of het Engels. Tevens wordt hem het belang hiervan uitgelegd, met name om de met het onderzoek belaste instanties toe te laten een zo volledig mogelijk onderzoek naar de gegrondheid van het asielrelaas te voeren en om zich een beeld te vormen van de eventueel daaruit voortvloeiende nood aan bescherming. Van een verzoeker kan verwacht worden dat hij de kansen die hij krijgt om zijn nood aan bescherming toe te lichten en te ondersteunen met (vertaalde) documenten aangrijpt.

décision en tenant compte de toutes les données factuelles de l'affaire.

Pour les raisons qui précèdent, l'alinéa premier du troisième paragraphe nouveau de l'article 48/6 dispose que, s'ils sont rédigés dans une autre langue que l'une des trois langues nationales ou l'anglais, les documents présentés par le demandeur doivent être accompagnés d'une traduction vers l'une des trois langues nationales ou vers l'anglais. Le Conseil d'État a confirmé que: “wanneer haar [de overheid] gegevens zijn verstrekt in een taal die ze niet beheerst, staat het aan haar om ervoor te zorgen dat ze daarvan een vertaling krijgt, in voorkomend geval door die aan de asielzoeker te vragen” (C.E. (référé) n° 94 109 du 19 mars 2001). C'est au demandeur qu'il incombe d'expliquer les différents éléments de son récit et de fournir tous les éléments nécessaires à l'examen de la demande de protection internationale (voir exposé, point 1°). En principe, l'on peut également attendre de chaque demandeur qu'il fasse traduire les documents qu'il a déposés, s'ils sont rédigés dans une langue étrangère (C.E. n° 170 802 du 4 mai 2007).

Comme il ressort de l'article 13.1 de la directive 2013/32/UE, les États membres peuvent imposer aux demandeurs d'autres obligations de coopérer avec les autorités compétentes (outre l'obligation de coopérer à l'établissement de l'identité et des éléments visés à l'article 4, alinéa 2 de la directive 2011/95/UE), pour autant que ces obligations soient nécessaires au traitement de la demande. Il est évident qu'une traduction des documents présentés par le demandeur est nécessaire pour pouvoir statuer en connaissance de cause quant à la demande de protection internationale.

L'alinéa deux du troisième paragraphe nouveau souligne que, lors de l'introduction de sa demande de protection internationale, le demandeur doit être informé de son obligation de coopération en fournissant une traduction des documents qu'il a présentés et qui sont rédigés dans une autre langue que les trois langues nationales ou l'anglais. L'importance de cette coopération lui est aussi expliquée, notamment afin de permettre aux autorités chargées de l'examen d'investiguer aussi exhaustivement que possible le bien-fondé du récit sur lequel repose la demande et d'évaluer l'éventuel besoin de protection qui en découle. L'on peut attendre d'un demandeur qu'il saisisse les opportunités d'expliquer son besoin de protection et de l'étayer au moyen de documents (traduits).

Het derde lid van de nieuwe derde paragraaf stipuleert dat de verzoeker -naast een door hem neergelegde vertaling – tevens in een vertaling kan voorzien door de door hem voorgelegde stukken, indien zij in een andere taal dan in één van de drie landstalen of het Engels zijn opgesteld, zelf toe te lichten tijdens het persoonlijk onderhoud in voorkomend geval via de aanwezige tolk, indien er een tolk werd gevraagd. Deze toelichting betreft minstens de relevante gegevens van de voorgelegde stukken. De *protection officer* hoort de verzoeker hierover tijdens het persoonlijk onderhoud.

Voor de toepassing van de nieuwe derde paragraaf kunnen als “relevante gegevens” beschouwd worden, onder meer:

- de datum en plaats van opmaak of uitgifte van het stuk;
- de auteur van het stuk;
- de geadresseerde of de bestemming van het stuk;
- de al dan niet vermelding van de naam van de verzoeker in het stuk;
- de aard van het stuk;
- een korte samenvatting van de inhoud van het stuk.

Deze opsomming is niet cumulatief.

Wat “relevante gegevens” zijn hangt uiteraard af van de aard of het belang van het stuk (bv. tewerkstellingsattest, aanbevelingsbrief, dreigbrief, convocatie, arrestatiebevel enz.) en wordt geapprecieerd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

In het vierde lid van de nieuwe derde paragraaf wordt de situatie geregeld van de vertaling van de documenten in het geval de verzoeker een volgende asielaanvraag indient. In dat geval dienen de voorgelegde stukken, indien zij in een andere taal dan één van de drie landstalen of het Engels zijn opgesteld, vergezeld te zijn van een vertaling in één van de drie landstalen of het Engels of dient de verzoeker minstens de relevante gegevens er van nauwkeurig aan te duiden in de door hem voorgelegde stukken en toe te lichten in de in artikel 51/8 bedoelde verklaring, die de minister of zijn gemachtigde afneemt van de verzoeker. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met het nieuwe artikel 57/5ter, § 2, 3°, en dient hij binnen korte termijnen een beslissing te nemen. De verzoeker is er toe gehouden zijn medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Dit is des te meer het geval in het kader van een volgend verzoek om internationale bescherming, daar er aangenomen

Le troisième alinéa du troisième paragraphe nouveau stipule que le demandeur – outre une traduction qu’il aurait déposée – peut fournir, au cours de l’entretien personnel, le cas échéant assisté de l’interprète présent, si un interprète a été demandé, une traduction orale des documents qu’il a présentés, s’ils sont rédigés dans une autre langue qu’une des trois langues nationales ou l’anglais. Ce commentaire concerne à tout le moins les informations pertinentes contenues dans les documents présentés. L’officier de protection entend le demandeur à ce sujet lors de l’entretien personnel.

En vue de l’application du troisième paragraphe nouveau, peuvent notamment être considérées comme des “informations pertinentes”:

- la date et le lieu de fabrication ou de délivrance du document;
- l’auteur du document;
- le destinataire du document;
- la mention ou l’absence de mention du nom du demandeur dans le document;
- la nature du document;
- un bref résumé du contenu du document.

Cette énumération n’est pas cumulative.

Naturellement, les “informations pertinentes” dépendront de la nature et de l’importance du document (p.ex. attestation d’emploi, lettre de recommandation, lettre de menaces, mandat d’arrêt, etc.) et seront appréciées par le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides.

Dans le quatrième alinéa du troisième paragraphe nouveau, c’est la situation de la traduction de documents au cas où le demandeur introduit une demande d’asile ultérieure qui est réglée. Dans ce cas, les documents présentés, s’ils sont rédigés dans une autre langue que l’une des trois langues nationales ou l’anglais, doivent être accompagnés d’une traduction vers l’une des trois langues nationales ou vers l’anglais, ou le demandeur doit à tout le moins indiquer avec précision dans les documents présentés les informations pertinentes qu’ils contiennent et commenter celles-ci dans la déclaration visée à l’article 51/8 obtenue du demandeur par le ministre ou son délégué. En effet, en cas de demande ultérieure de protection internationale, le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides n’est pas tenu d’organiser un entretien personnel, conformément à l’article 57/5ter nouveau, §§ 2, 3, et doit statuer dans de brefs délais. Le demandeur est tenu d’apporter sa coopération à la procédure d’asile. C’est d’autant plus le cas dans le cadre d’une demande ultérieure de protection internationale, dès lors que l’on admet

worden dat de verzoeker, gelet op een eerder doorlopen asielprocedure, beter weet waar hij aan toe is en wat er van hem verwacht kan worden met betrekking tot diens zin voor initiatief, belangstelling in de asielprocedure en medewerking bij het vaststellen van de feiten. De met het onderzoek belaste instanties verwachten namelijk van de verzoeker dat hij alle feiten, omstandigheden en andere documenten vanaf dit stadium volledig overlegt, aangezien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet verplicht is hem te horen, overeenkomstig het nieuwe artikel 57/5ter, § 2, 3°. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan in principe slechts op grond van elementen en stukken die werden opgenomen in en werden toegevoegd aan de in artikel 51/8 bedoelde verklaring, beoordelen of deze elementen de kans al dan niet aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming, overeenkomstig artikel 57/6/2. De elementen die de verzoeker schriftelijk meedeelt, alsook de stukken die hij neerlegt, vormen bijgevolg de kern van het verzoek en het centrale onderwerp waarop de beoordeling van de Commissaris-generaal betrekking zal hebben. Bijgevolg moeten die elementen op zichzelf kunnen volstaan bij afwezigheid van elk persoonlijk onderhoud en is het van belang dat er reeds op dat moment een vertaling wordt toegevoegd van de voorgelegde stukken of dat er minstens een toelichting wordt gegeven betreffende de relevante gegevens van de voorgelegde stukken in de artikel 51/8 bedoelde verklaring en de verzoeker de relevante gegevens van de door hem voorgelegde stukken nauwkeurig aanduidt in de door hem voorgelegde stukken, zodat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met de nodige kennis van zaken kan beoordelen of deze elementen de kans al dan niet aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming, overeenkomstig artikel 57/6/2.

Het vijfde en laatste lid van de nieuwe derde paragraaf verduidelijkt verder de draagwijdte van de samenwerkingsplicht in hoofde van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Indien er geen enkele vertaling wordt voorzien door de verzoeker, is de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet verplicht om elk door de verzoeker voorgelegd stuk in zijn volledigheid te vertalen naar één van de drie landstalen of het Engels. Het volstaat om de relevante gegevens te vertalen van de voorgelegde stukken. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gaat dan zelf na wat de voor de beoordeling van het verzoek relevante gegevens zijn van het bewuste stuk met behulp van een tolk. Dit geldt zowel voor eerste als volgende verzoeken om internationale bescherming. De Commissaris-generaal dient weliswaar de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de

que le demandeur, étant donné une procédure d'asile précédemment poursuivie, sait mieux ce qu'il en est et ce qui peut être attendu de lui quant à son sens de l'initiative, son intérêt pour la procédure et sa coopération dans l'établissement des faits. Les instances chargées de l'examen attendent en effet du demandeur qu'il présente intégralement tous les faits, circonstances et autres documents dès cette étape, dans la mesure où le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides n'est pas tenu de l'entendre, conformément au nouvel article 57/5ter, § 2, 3°. En principe et conformément à l'article 57/6/2, le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides peut évaluer si ces éléments augmentent de manière significative la probabilité que le demandeur puisse prétendre à une protection internationale en ne se basant que sur les éléments et documents enregistrés et joints à la déclaration visée dans l'article 51/8. Les éléments communiqués par écrit par le demandeur, ainsi que les documents qu'il dépose, constituent dès lors le cœur de la demande et l'objet central concerné par l'examen du Commissaire général. Partant, ces éléments doivent se suffire à eux-mêmes si l'entretien personnel n'a pas lieu et il est important qu'à ce moment une traduction des documents présentés soit jointe ou qu'à tout le moins, dans la déclaration visée à l'article 51/8, un commentaire soit fait quant aux informations pertinentes contenues dans les documents présentés et que le demandeur indique précisément les informations pertinentes contenues dans les documents présentés de telle sorte que le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides puisse évaluer en connaissance de cause si ces éléments augmentent ou non de manière significative la probabilité qu'il puisse prétendre à la protection internationale, conformément à l'article 57/6/2.

Le cinquième et dernier alinéa du troisième paragraphe nouveau précise davantage l'obligation de coopération dans le chef du Commissaire général aux réfugiés et apatrides. Si aucune traduction n'est fournie par le demandeur, le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides n'est pas tenu de traduire intégralement vers l'une des trois langues nationales ou vers l'anglais chaque document présenté par le demandeur. Il suffit de traduire les informations pertinentes contenues dans les documents présentés. Le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides vérifie alors lui-même, avec l'aide d'un interprète, quelles sont, dans la pièce en question, les informations pertinentes pour l'évaluation de la demande. Cette disposition prévaut tant pour les premières demandes de protection internationale que pour les demandes ultérieures. Le Commissaire général doit en effet évaluer les éléments pertinents

verzoeker te beoordelen, maar hieruit kan niet afgeleid worden dat de Commissaris-generaal verplicht is de verzoeker bij te staan in zijn inspanningen om internationale bescherming te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de verzoeker zelf op te vullen (RvS, nr. 164 792 van 16 november 2006) door bv. anderstalige geschreven stukken die door de verzoeker worden ingediend, in zijn volledigheid te vertalen naar één van de landstalen of het Engels. De onderzoeksplicht in hoofde van de Commissaris-generaal staat in een evenredige verhouding met de medewerkingsplicht die in het kader van de bewijsvoering op de verzoeker rust, en de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming rust in beginsel op de verzoeker zelf. Indien de verzoeker nalaat een vertaling te verstrekken van de door hem voorgelegde stukken en eveneens nalaat de relevante gegevens van de door hem voorgelegde stukken nauwkeurig aan te duiden, kan er van de Commissaris-generaal evenmin verwacht worden dat hij in een volledige vertaling voorziet van het stuk. Een onvolledige vertaling van de voorgelegde stukken kan evenmin leiden tot de onwettigheid van de beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft een aparte regeling voor vertalingen in haar Procedurereglement (zie artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen).

4° De tekst van de vierde paragraaf van artikel 48/6 is niet nieuw, maar stond reeds in het huidige artikel 48/6. De bewoordingen “wordt hij als geloofwaardig geacht en wordt hem het voordeel van de twijfel gegund” uit het huidige artikel 48/6 worden echter vervangen door de bewoordingen “behoeven deze aspecten geen bevestiging”. De bewoordingen “wordt hij als geloofwaardig geacht en wordt hem het voordeel van de twijfel gegund” komen enkel voor in de Nederlandstalige versie van artikel 4.5 van de richtlijn 2011/95/EU, maar niet in de Franstalige, Engelstalige of Duitstalige versie van de richtlijn, waaruit kan worden afgeleid dat het duidelijk de bedoeling is van de Europese wetgever om de bewoordingen “behoeven deze aspecten geen bevestiging” te gebruiken. Om de tekst van de nieuwe vierde paragraaf van artikel 48/6 meer in overeenstemming te brengen met artikel 4.5 van richtlijn 2011/95/EU worden de bewoordingen bijgevolg aangepast aan de versie die in de meerderheid van de taalversies voorkomt. Hetzelfde geldt voor punt e) van de nieuwe vierde paragraaf van artikel 48/6: in de Nederlandstalige versie van de tekst worden de bewoordingen “in grote lijnen” vervangen door “algemene geloofwaardigheid”. Deze wijzigingen

de la demande en coopération avec le demandeur. Toutefois, l'on ne peut en déduire que le Commissaire général est tenu d'assister le demandeur dans ses efforts pour obtenir une protection internationale, ni de combler les lacunes du demandeur dans l'administration de la preuve (C.E., n° 164 792 du 16 novembre 2006), notamment en traduisant intégralement les documents introduits par le demandeur et qui sont rédigés dans une autre langue que l'une des langues nationales ou l'anglais. L'obligation d'instruction s'appréhende de manière proportionnée au regard de l'obligation de coopération – qui repose sur le demandeur dans le cadre de l'administration de la preuve – et de la charge de la preuve quant au bien-fondé d'une demande de protection internationale, qui repose en principe sur le demandeur-même. Si le demandeur ne fournit pas de traduction des documents qu'il a présentés et n'explique pas non plus de manière précise quelles sont les informations pertinentes qu'ils contiennent, l'on ne peut pas attendre non plus du Commissaire général qu'il en fournisse une traduction intégrale. Une traduction partielle des documents présentés ne peut pas davantage entraîner l'illégalité de la décision.

Le Conseil du Contentieux des Etrangers dispose déjà dans son règlement de procédure d'une règle spécifique similaire concernant les traductions (voir article 8 de l'arrêté royal fixant la procédure devant le Conseil du Contentieux des Etrangers).

4° Le texte du paragraphe 4 de l'article 48/6 n'est pas nouveau mais figure déjà dans la version actuelle de l'article 48/6. Les termes “il sera jugé crédible et le bénéficiaire du doute lui sera accordé” de l'actuel article 48/6 sont cependant remplacés par les termes “ces aspects ne nécessitent pas confirmation”. Les termes “wordt hij als geloofwaardig geacht en wordt hem het voordeel van de twijfel gegund” se rencontrent uniquement dans la version néerlandaise de l'article 4.5 de la directive 2011/95/UE, et pas dans la version française, anglaise ou allemande de la directive, ce qui permet de penser que la volonté du législateur européen est clairement d'utiliser les termes “ces aspects ne nécessitent pas confirmation”. Afin de mettre le texte du nouveau paragraphe 4 de l'article 48/6 le plus en conformité avec la directive 2011/95/UE, les termes sont par conséquent adaptés à la terminologie rencontrée dans la majorité des versions linguistiques. Ceci vaut également pour le point e) du nouveau quatrième paragraphe de l'article 48/6: dans la version néerlandaise du texte, les termes “in grote lijnen” sont remplacés par “algemene geloofwaardigheid”. Ces modifications n'ont aucun impact quant au contenu de cet article tel qu'interprété

hebben geen impact op de invulling van dit artikel zoals geïnterpreteerd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Indien de verzoeker cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn verzoek te staven, en hij alle relevante elementen waarover hij beschikt heeft voorgelegd, of een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken van andere relevante elementen, kan aan de verzoeker het voordeel van de twijfel gegund worden, mits zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd met de beschikbare informatie die relevant is voor zijn verzoek, en de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is vast komen te staan. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (zie “*UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*”, Genève, décembre 2011, § 196). Indien de verzoeker er niet in slaagt om de gevraagde gegevens voor te leggen en hij geen bevredigende verklaring geeft voor het ontbreken van stavingsstukken, of het door hem aangereikte bewijsmateriaal gebreken vertoont of het betreffen geen verifieerbare elementen waarvan redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht, dan strekt de onderzoekspllicht in hoofde van de Commissaris-generaal niet zo ver dat de verzoeker moet worden bijgestaan in zijn inspanningen om een beschermingsstatuut te bekomen en de lacunes in zijn bewijsvoering op te vullen, zoals reeds uiteengezet onder punt 1°.

5° De nieuwe vijfde paragraaf van artikel 48/6 is evenmin nieuw, maar is een overname van artikel 27 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Deze bepaling (met uitzondering van punt e)) vormt een omzetting van artikel 4.3 van richtlijn 2011/95/EU en heeft betrekking op de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming door de met het onderzoek belaste instanties. Deze beoordeling gebeurt op individuele basis en houdt onder meer rekening met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen; de door de verzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of andere ernstige schade blootgesteld is dan wel blootgesteld zou kunnen worden; de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en de vraag of de verzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, activiteiten heeft uitgeoefend die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land

par le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides et le Conseil du Contentieux des Etrangers.

Si le demandeur a cumulativement fait des efforts sincères pour étayer sa demande, présenté tous les éléments pertinents dont il dispose et expliqué de manière satisfaisante l'absence d'autres éléments pertinents, le bénéfice du doute peut lui être accordé à condition que ses déclarations soient jugées cohérentes et plausibles; qu'elles ne soient pas contredites par les informations connues et pertinentes pour sa demande; et que la crédibilité générale du demandeur a pu être établie. Le bénéfice du doute ne peut être accordé que lorsque tous les éléments ont été examinés et que l'on est convaincu de la crédibilité du demandeur (voir “*UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*”, Genève, décembre 2011, § 196). Si le demandeur ne parvient pas à présenter les informations demandées et ne peut expliquer de manière satisfaisante l'absence de preuves documentaires, ou si les éléments de preuve qu'il fournit présentent des faiblesses, ou ne sont pas vérifiables et ne peuvent raisonnablement faire l'objet de recherches plus approfondies, alors l'obligation d'instruction qui incombe au Commissaire général ne va pas jusqu'à devoir assister le demandeur dans ses efforts pour obtenir un statut de protection et combler les lacunes dans l'administration de la preuve, comme déjà exposé au point 1°.

5° Le nouveau paragraphe 5 de l'article 48/6 n'est pas non plus nouveau mais reprend l'article 27 de l'arrêté royal fixant la procédure devant le Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides ainsi que son fonctionnement. Cette disposition – à l'exception du point e) – est une transposition de l'article 4.3 de la directive 2011/95/UE et concerne l'évaluation de la demande de protection internationale par les instances chargées de l'examen. Cette évaluation se déroule sur base individuelle et tient, entre autres, compte de tous les faits pertinents concernant le pays d'origine au moment de statuer sur la demande; des déclarations faites et des documents présentés par le demandeur, y compris les informations permettant de déterminer si le demandeur a fait ou pourrait faire l'objet de persécutions ou d'atteintes graves; du statut individuel et de la situation personnelle du demandeur, et de la question de savoir si, après avoir quitté son pays d'origine, le demandeur a exercé des activités qui pourraient l'exposer à une persécution ou une atteinte grave en cas de retour dans son pays d'origine. S'agissant de ce dernier critère, la condition prévue à l'article 4.3, d), à savoir le fait que ces

van herkomst zou terugkeren. Met betrekking tot dit laatste criterium wordt de voorwaarde in artikel 4.3, d), met name de vraag of de activiteiten uitsluitend tot doel hadden de nodige voorwaarden te scheppen om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, niet overgenomen, gezien een eventuele weigeringsbeslissing niet alleen zou kunnen worden gemotiveerd door die vaststelling. Deze omstandigheid zou daarentegen in aanmerking kunnen worden genomen voor de beoordeling van de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker.

Voor de beoordeling wordt voorts niet enkel rekening gehouden met de punten a) tot en met d) van artikel 4.3 van richtlijn 2011/95/EU, maar tevens met de vraag of in redelijkheid kan worden verwacht dat de verzoeker die in het bezit is van minstens één nationaliteit, zich onder de bescherming kan stellen van een van de landen waarvan hij de nationaliteit kan invoeren. Dit is een logisch gevolg van het algemeen aanvaarde principe dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de verzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming.

Deze redenering vindt tevens steun in artikel 1 A (2), § 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, dat bepaalt dat indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, de term "het land waarvan hij de nationaliteit bezit" elk van de landen betekent waarvan hij de nationaliteit bezit. Indien deze persoon de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert zonder dat er daartoe een geldige reden is die wordt ingegeven door een gegronde vrees, kan er nog volgens deze bepaling van worden uitgegaan dat de persoon beroep kan doen op nationale bescherming.

Met betrekking tot het onderzoek naar het verzoek van een verzoeker die in het bezit is van een dubbele of meervoudige nationaliteit, kan verder worden verwezen naar paragraaf 107 van de UNHCR Proceduregids. Deze bepaling wijst op de noodzaak om een onderscheid te maken tussen het bezit van een nationaliteit in juridische zin en de beschikbaarheid van de geboden bescherming door het land in kwestie, wat in wezen een onderzoek naar de effectiviteit van de geboden bescherming betreft.

Tot slot moet worden benadrukt dat uit de verwoording van de omzetting blijkt dat de vraag of in redelijkheid kan worden verwacht dat de verzoeker zich onder de bescherming kan stellen van een ander land zich enkel en alleen opdringt indien de verzoeker de nationaliteit van dit land "kan" invoeren, en zodoende vast staat dat de verzoeker in het bezit is van de nationaliteit ervan.

activités ont été exercées dans le seul but de créer les conditions nécessaires pour présenter une demande de protection internationale, n'est pas reprise, étant donné qu'une décision de refus ne pourra, le cas échéant, se fonder uniquement sur ce constat. Cette circonstance pourrait en revanche être prise en compte pour évaluer la crédibilité générale du demandeur.

Pour l'évaluation, il n'est pas seulement tenu compte des points a) à d) de l'article 4.3 de la directive 2011/95/UE, mais aussi du fait de savoir s'il est raisonnable de penser que le demandeur qui possède au moins une nationalité peut se prévaloir de la protection de l'un des pays dont il peut revendiquer la nationalité. Il s'agit d'une conséquence logique du principe généralement admis selon lequel la protection internationale ne peut être accordée que s'il apparaît que le demandeur ne peut faire appel à une protection nationale.

Ce raisonnement trouve également appui dans l'article 1^{er} A (2), § 2 de la Convention de Genève du 28 juillet 1951 relative au statut des réfugiés, qui dispose que, dans le cas d'une personne qui a plus d'une nationalité, l'expression "du pays dont elle a la nationalité" vise chacun des pays dont elle a la nationalité. Lorsque, sans raison valable fondée sur une crainte justifiée, cette personne ne se réclame pas de la protection de l'un des pays dont elle a la nationalité, cette disposition permet également de partir du principe que cette personne peut se réclamer d'une protection nationale.

En ce qui concerne l'examen d'une demande introduite par un demandeur qui possède deux ou plusieurs nationalités, il est par ailleurs renvoyé au paragraphe 107 du Guide des procédures du HCR. Ce paragraphe rappelle la nécessité de faire la distinction entre la possession d'une nationalité au sens juridique et le bénéfice de la protection du pays en question, ce qui revient essentiellement à évaluer la réalité effective de la protection offerte.

Pour conclure, soulignons qu'il ressort de la formulation utilisée dans la transposition que la question de savoir s'il est raisonnable de penser que le demandeur peut se prévaloir de la protection d'un autre pays ne se pose que lorsque le demandeur "peut" invoquer la nationalité de ce pays, et qu'il doit dès lors être établi qu'il en possède la nationalité.

Dit staat enigszins in contrast met de Engelstalige en Franstalige versies van punt e) onder artikel 4.3 van richtlijn 2011/95/EU, waar deze vermelding maken van een ander land waarvan de verzoeker de nationaliteit “zou kunnen” invoeren. Aangezien in dit geval niet uitdrukkelijk is bewezen dat de verzoeker effectief in het bezit is van de nationaliteit in kwestie, staat zulk een formulering op gespannen voet met de bepalingen van de Vluchtelingenconventie evenals met het niet-terugleidingsprincipe.

De omzetting naar Belgisch recht vormt zodoende een gunstiger norm die de nodige procedurele waarborgen biedt in hoofde van de verzoeker.

Art. 11

Deze bepaling beoogt de omzetting van artikel 18 van de richtlijn 2013/32/EU en betreft de regeling van het medisch onderzoek.

In de eerste paragraaf wordt bepaald dat er door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aan de verzoeker om internationale bescherming gevraagd wordt om zich te onderwerpen aan een medisch onderzoek, mits hij hiervoor de instemming geeft, betreffende mogelijke aanwijzingen van vroegere vervolging of ernstige schade, indien het CGVS dit voor de beoordeling relevant acht en er bepaalde aanwijzingen zijn zoals fysieke tekenen of psychische aandoeningen als gevolg van allerlei vormen van geweld. In dit verband is het vooreerst van essentieel belang er op te wijzen dat de verzoeker om internationale bescherming zelf op voorhand elementen aanbrengt, conform de in artikel 48/6 aangehaalde informatie- en medewerkingsplicht, zodat het CGVS in staat is om voor die situaties waarvoor de asielinstantie het nodig acht en er duidelijke aanwijzingen zijn van vroegere vervolging of ernstige schade een medisch onderzoek te organiseren. De hiervoor vermelde elementen die de verzoeker dient aan te brengen kunnen in voorkomend geval medische attesten omvatten die een voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming relevant medisch probleem aantonen. Gezondheidsproblemen die geen uitstaans hebben met het verzoek om internationale bescherming zijn bijgevolg niet relevant. Het is dus in de eerste plaats aan de verzoeker zelf om een gedetailleerd en geloofwaardig verhaal en alle elementen voor te leggen, waaronder medische attesten.

Dit houdt in dat het CGVS het slechts in bijzondere, uitzonderlijke situaties nodig kan vinden om verzoeker te vragen zich te onderwerpen aan een medisch onderzoek. Het CGVS is volledig vrij om de opportuniteit en noodzaak te beoordelen van het medisch onderzoek, waarbij ook de kostprijs een rol kan spelen. Deze

Cette formulation diffère quelque peu des versions française et anglaise du point e) de l'article 4.3 de la Directive 2011/95/UE, où il est question d'un autre pays dont le demandeur “pourrait” invoquer la nationalité. Étant donné que dans ce cas, il n'est pas nécessairement prouvé que le demandeur possède effectivement la nationalité en question, cette formulation au conditionnel n'est pas tout à fait conforme aux dispositions de la Convention de Genève ni au principe de non-refoulement.

La transposition dans le droit belge prévoit donc un critère plus favorable, qui offre au demandeur toutes les garanties procédurales nécessaires.

Art. 11

Cette disposition transpose l'article 18 de la directive 2013/32/UE et a trait à l'organisation de l'examen médical.

Le premier paragraphe dispose que le Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides invite le demandeur de protection internationale à se soumettre à un examen médical portant sur d'éventuels signes de persécutions ou d'atteintes graves qu'il aurait subies dans le passé, sous réserve du consentement du demandeur, lorsque le CGRA le juge utile pour l'examen de la demande et que certains indices sont présents, tels que des signes physiques ou des troubles psychiques résultant de toutes formes de violence. À cet égard, il est tout d'abord essentiel de préciser que c'est le demandeur de protection internationale qui doit apporter lui-même des éléments, conformément à ses obligations d'information et de collaboration visées à l'article 48/6, afin de permettre au CGRA d'organiser un examen médical dans les cas où il le juge nécessaire et où il y a des signes clairs de persécutions ou d'atteintes graves subies dans le passé. Les éléments en question que le demandeur doit apporter peuvent être, le cas échéant, des attestations médicales qui démontrent l'existence d'un problème médical pertinent pour l'examen de la demande de protection internationale. Les problèmes de santé qui n'ont aucun rapport avec la demande de protection internationale ne sont donc pas pertinents. Il appartient donc en premier lieu au demandeur lui-même de faire un récit détaillé et crédible et de présenter tous les éléments à l'appui, dont des attestations médicales.

Cela implique que ce n'est que dans des situations exceptionnelles que le CGRA pourra juger nécessaire d'inviter le demandeur à se soumettre à un examen médical. Le CGRA a toute liberté d'apprécier l'opportunité et la nécessité d'un tel examen, le coût de celui-ci pouvant également jouer un rôle. Cette liberté

beoordelingsvrijheid houdt ook in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het CGVS niet kan opleggen om een medisch onderzoek te laten uitvoeren. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan haar beoordeling niet in de plaats stellen van deze van het CGVS, althans niet met betrekking tot aspecten die tot de vrije beoordeling van het CGVS behoren. Zij zou haar bevoegdheid overschrijden moest zij dit wel “bevelen” of opleggen aan het CGVS. Het CGVS zal eerder uitzonderlijk aan de verzoeker vragen om zich te onderwerpen aan een medische expertise. In het algemeen zal het CGVS immers in staat zijn om het verzoek om internationale bescherming te beoordelen op grond van de door de verzoeker aangebrachte verklaringen en documenten enerzijds en de elementen (zoals informatie met betrekking tot de situatie in het land van herkomst) verzameld door het CGVS anderzijds, zonder dat er nog bijkomend een medisch onderzoek moet worden uitgevoerd. Een bijkomend medisch onderzoek zal bijvoorbeeld wel aangewezen zijn indien het CGVS zekerheid wenst te bekomen over de aard van het opgeworpen medisch probleem.

Het gebruik van eventuele medische testen of onderzoeken om de homoseksualiteit te bewijzen, is strijdig met de menselijke waardigheid, zoals verankerd in artikel 1 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (HvJ, C-148/13, A, B, C v. *Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie*, 2014, §§ 65 – 66).

In het tweede lid van de eerste paragraaf wordt tevens vermeld dat het CGVS aan de verzoeker kan vragen om zelf zo spoedig mogelijk dit medisch onderzoek te regelen, desgevallend bij een door het Commissariaat-generaal aangeduide bevoegde beroepsbeoefenaar in de gezondheidszorg. In dat geval worden de kosten ten laste genomen door de overheid, conform hetgeen wordt bepaald in de richtlijn, desgevallend via de opvangstructuur.

In het derde lid van de eerste paragraaf wordt bepaald dat de bevoegde beroepsbeoefenaar in de gezondheidszorg aan het CGVS een rapport verstrekt met vaststellingen betreffende aanwijzingen van vroegere vervolging of ernstige schade. Het medisch onderzoek heeft tot doel het verzoek om internationale bescherming te ondersteunen wat betreft vroegere vervolging of schade maar kan op zich geen sluitend bewijs aanbrenge van vroegere vervolging of schade. De bevoegde beroepsbeoefenaar in de gezondheidszorg doet immers vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Hij kan rekening houdend met zijn bevindingen vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen of

d’appréciation implique également que le Conseil du Contentieux des Etrangers ne peut imposer au CGRA de faire procéder à un examen médical. Le Conseil du Contentieux des Etrangers ne peut substituer sa propre appréciation à celle du CGRA, du moins en ce qui concerne les aspects qui relèvent de la libre appréciation du CGRA. En “ordonnant” ou imposant au CGRA de faire procéder à un examen médical, le Conseil outrepasserait sa compétence. Le CGRA n’invitera qu’à titre plutôt exceptionnel le demandeur à se soumettre à une expertise médicale. De manière générale, le CGRA sera en mesure d’examiner la demande de protection internationale sur la base des déclarations et des documents présentés par le demandeur, d’une part, et des éléments (comme les informations sur la situation dans le pays d’origine) qui ont été recueillis par le CGRA, d’autre part, sans qu’il faille en plus organiser un examen médical. Il sera en revanche opportun d’organiser un examen médical en complément lorsque le CGRA souhaite avoir confirmation de la nature des problèmes médicaux invoqués.

Le recours à d’éventuels tests ou examens médicaux afin de prouver l’homosexualité est contraire à la dignité humaine, telle que garantie à l’article 1^{er} de la charte des droits fondamentaux de l’Union européenne (CJUE, C-148/13, A, B, C c. *Staatssecretaris van Justitie*, 2014, §§ 65-66).

Le deuxième alinéa du premier paragraphe précise également que le CGRA peut inviter le demandeur à prendre lui-même, dans les meilleurs délais, les mesures nécessaires pour se soumettre à un tel examen, qui sera le cas échéant réalisé par un praticien professionnel des soins de santé compétent désigné par le Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides. Dans ce cas, les frais sont à la charge de l’autorité publique, conformément aux dispositions de la directive, éventuellement par le biais d’une structure d’accueil.

Le troisième alinéa du premier paragraphe dispose que le praticien professionnel des soins de santé compétent transmet au CGRA un rapport avec ses constatations concernant les signes de persécutions ou d’atteintes graves subies dans le passé. L’examen médical a pour but d’étayer la demande de protection internationale en ce qui concerne les persécutions ou atteintes graves subies par le passé mais ne peut servir en soi de preuve concluante quant à la réalité des persécutions ou atteintes graves. Le praticien professionnel des soins de santé compétent est en effet amené à faire des constatations sur l’état physique et mental du patient. Sur la base de ces constatations, il peut avoir une idée sur l’origine des lésions corporelles ou

psychische aandoeningen, maar hij kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen of waarvan de psychische toestand het gevolg is. In dit opzicht is het dan ook van wezenlijk belang dat de beroepsbeoefenaar een duidelijk onderscheid maakt in zijn rapport tussen enerzijds zuiver objectief medische vaststellingen en anderzijds de beweringen van de verzoeker om internationale bescherming (het zogenaamde “dixit” medisch attest).

Rekening houdende met een opmerking in het advies van de Raad van State betreffende het ontworpen artikel 48/8 en in aansluiting op de vorige paragraaf, wordt er benadrukt dat het rapport van de bevoegde beroepsbeoefenaar objectief medische vaststellingen dient te vermelden, dit wil zeggen objectief medisch onderbouwde gegevens, die het resultaat zijn van onderzoeken die tot een besluit hebben geleid. Het besluit kan niet louter gebaseerd zijn op hetgeen de verzoeker om internationale bescherming heeft verklaard (dus geen “dixit” medische attesten of welwillendheidsattesten). Zo kan een medisch attest op een nauwkeurige wijze de verschillende symptomen analyseren om tot het besluit te komen dat de verzoeker om internationale bescherming aan PTSS (post-traumatische stressstoornis) lijdt. Er moet in het rapport echter duidelijk een onderscheid worden gemaakt tussen hetgeen de bevoegde beroepsbeoefenaar zelf vaststelde op basis van objectief verifieerbare medische onderzoeken (in casu bijvoorbeeld aan de hand van de DSM V (Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders) en hetgeen de verzoeker om internationale bescherming verklaarde.

De betrokkene dient toelating te geven voor het meedelen van zijn medische gegevens, zoniet zou dit in strijd zijn met artikel 10, § 1, eerste lid van de wet van 22 augustus 2002 betreffende de rechten van de patiënt. Artikel 10, § 2 van voormelde wet laat enkel een uitzondering toe indien dit bij wet is bepaald en nodig is voor de bescherming van de volksgezondheid of voor de bescherming van de rechten en de vrijheden van anderen. Overigens dient er op gewezen te worden dat artikel 458 van het Strafwetboek uitdrukkelijk bepaalt dat de arts zijn beroepsgeheim niet schendt wanneer een formele wet hem verplicht geheimen bekend te maken. Door uitdrukkelijk in artikel 48/8 op te nemen dat de beroepsbeoefenaar in de gezondheidszorg bepaalde medische gegevens kan meedelen aan het CGVS, die relevant zouden kunnen zijn voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, wordt hier aan tegemoet gekomen (zie ook verder met betrekking tot het beroepsgeheim).

Het is eveneens duidelijk dat het hier moet gaan om beroepsbeoefenaars in de zin van het koninklijk

troubles psychiques mais il ne pourra jamais avec une certitude absolue décrire les circonstances factuelles dans lesquelles les lésions ont été occasionnées ou dont résulte l'état psychique du demandeur. Il est à cet égard essentiel que le praticien professionnel des soins de santé fasse dans son rapport une distinction claire entre les constatations médicales objectives et les déclarations du demandeur de protection internationale (l'attestation médicale “dixit”).

Tenant compte de l'observation dans d'avis du Conseil d'État concernant l'article 48/8 en projet et en lien avec le paragraphe précédent, il est insisté sur ce que le rapport du praticien professionnel des soins de santé compétent doit porter des constatations médicales objectives, c'est-à-dire des données étayées de manière objective et médicale qui sont le résultat d'un examen ayant mené à une conclusion. La conclusion ne peut uniquement se baser sur ce que le demandeur de protection internationale a déclaré (ne sont donc pas visées les attestations médicales “dixit” ou les attestations de complaisance). Ainsi, une attestation médicale peut analyser de manière précise les différents symptômes pour arriver à la conclusion que le demandeur de protection internationale souffre d'un ESPT (état de stress post-traumatique). Il doit cependant être clairement fait dans le rapport une distinction entre ce que le praticien professionnel a lui-même constaté sur base d'examens médicaux objectifs vérifiables (par exemple en s'appuyant sur le DSM V (*Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders*)) et ce que le demandeur de protection internationale a déclaré.

L'intéressé doit donner son accord pour la communication de ses données médicales, à défaut duquel l'article 10, § 1^{er}, 1^{er} alinéa de la loi du 22 août 2002 relative aux droits du patient serait enfreint. L'article 10, § 2 de cette loi n'autorise d'exception que si cela est prévu par la loi et est nécessaire pour la protection de la santé publique ou pour la protection des droits et des libertés de tiers. Notons également que l'article 458 du Code pénal dispose explicitement que le médecin ne viole pas le secret médical dans le cas où la loi l'oblige à faire connaître ce secret. En précisant explicitement dans l'article 48/8 que le praticien professionnel des soins de santé peut communiquer certaines informations médicales au CGRA lorsque celles-ci pourraient être pertinentes pour l'examen de la demande de protection internationale, ce point est pris en compte (voir également *infra* au sujet du secret professionnel).

Il est également clair qu'il doit s'agir de praticiens professionnels des soins de santé au sens de l'arrêté

besluit nr. 78 van 10 november 1967 betreffende de uitoefening van de gezondheidszorgberoepen. De wetten van 4 april 2014 tot regeling van de geestelijke gezondheidszorgberoepen en tot wijziging van het koninklijk besluit nr. 78 van 10 november 1967 betreffende de uitoefening van de gezondheidszorgberoepen en deze van 10 juli 2016 tot wijziging van de wet van 4 april 2014 tot regeling van de geestelijke gezondheidszorgberoepen en tot wijziging van het koninklijk besluit nr. 78 van 10 november 1967 betreffende de uitoefening van de gezondheidszorgberoepen enerzijds, en tot wijziging van de wet betreffende de uitoefening van de gezondheidszorgberoepen, gecoördineerd op 10 mei 2015 anderzijds, bakenen ook de beroepen af die in de geestelijke gezondheidszorg mogen actief zijn, zoals de beoefenaars van de klinische psychologie en psychotherapie. Het is duidelijk dat in deze context enkel beoefenaars in de geneeskunde of de geestelijke gezondheidszorg zullen worden aangesproken, vandaar de uitdrukkelijke vermelding van “bevoegde” beroepsbeoefenaars in de gezondheidszorg. Het gaat hier bijgevolg bijvoorbeeld om geneesheren, artsenspecialisten en klinisch psychologen.

In de tweede paragraaf wordt bepaald dat indien er door de verzoeker om internationale bescherming een medisch probleem wordt opgeworpen en er geen medisch onderzoek heeft plaatsgevonden, hij wordt ingelicht dat hij op eigen initiatief en kosten een medisch onderzoek kan regelen betreffende aanwijzingen van vroegere vervolging of ernstige schade. Het medisch getuigschrift dient zo spoedig mogelijk aan de asielinstantie te worden meegedeeld, zodat dit nog kan worden meegenomen in de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming. Het Commissariaat-generaal kan dit getuigschrift voorleggen aan een bevoegde beroepsbeoefenaar in de gezondheidszorg voor advies. De in deze paragraaf vermelde informatieverplichting treedt enkel in werking indien er aanwijzingen zijn van een medisch probleem, dat eventueel relevant kan zijn voor de beoordeling van het verzoek. De vaststelling dat er geen medisch onderzoek heeft plaatsgevonden, kan het gevolg zijn van diverse redenen: zo kon het CGVS van oordeel zijn dat een medisch onderzoek niet noodzakelijk is voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming of kon het CGVS het medisch onderzoek wel noodzakelijk vinden, maar werd het onderzoek niet uitgevoerd omdat de instemming van de verzoeker ontbrak.

In de derde paragraaf wordt er bepaald dat het CGVS een beslissing neemt over het verzoek om internationale bescherming, ook al heeft er geen medisch onderzoek plaatsgevonden om welke reden dan ook. Het feit dat de verzoeker bijvoorbeeld weigert om een medisch onderzoek te ondergaan, mag geen permanente hindernis

royal n° 78 du 10 novembre 1967 relatif à l'exercice des professions des soins de santé. Les lois du 4 avril 2014 réglementant les professions des soins de santé mentale et modifiant l'arrêté royal n° 78 du 10 novembre 1967 relatif à l'exercice des professions des soins de santé ainsi que celle du 10 juillet 2016 modifiant la loi du 4 avril 2014 réglementant les professions des soins de santé mentale et modifiant l'arrêté royal n° 78 du 10 novembre 1967 relatif à l'exercice des professions des soins de santé, d'une part, et modifiant la loi relative à l'exercice des professions des soins de santé, coordonnée le 10 mai 2015, d'autre part, déterminent également les professionnels autorisés à exercer dans le domaine des soins de santé mentale, dont les praticiens de la psychologie clinique et la psychothérapie. Il est clair que dans ce contexte seuls des praticiens en médecine ou en soins de santé mentale seront sollicités, d'où la mention expresse de praticiens en soins de santé “compétents”. Sont donc visés, par exemple, les médecins, les médecins spécialistes et les psychologues cliniciens.

Le deuxième paragraphe dispose que si le demandeur de protection internationale invoque un problème médical et qu'aucun examen médical tel que visé au paragraphe 1^{er} n'a eu lieu, il devra être informé du fait qu'il peut, de sa propre initiative et à ses propres frais, prendre les mesures nécessaires pour se soumettre à un examen médical portant sur des signes de persécutions ou d'atteintes graves qu'il aurait subies dans le passé. Le certificat médical est transmis dans les meilleurs délais à l'instance d'asile, afin qu'il puisse en être tenu compte dans l'examen de la demande de protection internationale. Le Commissariat général peut solliciter l'avis d'un praticien professionnel des soins de santé compétent au sujet du certificat en question. L'obligation d'informer prévue dans ce paragraphe ne s'applique que si des éléments se présentent qui pourraient indiquer l'existence d'un problème médical pertinent pour l'examen de la demande. Le fait qu'aucun examen médical n'ait été réalisé peut être dû à diverses raisons: le CGRA pourra par exemple juger qu'un examen médical n'est pas nécessaire pour l'examen de la demande de protection internationale, ou lorsqu'il l'aura jugé nécessaire, l'examen n'a pu avoir lieu faute de consentement du demandeur.

Le troisième paragraphe dispose que le CGRA prend une décision au sujet de la demande de protection internationale même si aucun examen médical n'a eu lieu, pour quelque raison que ce soit. Le fait que le demandeur refuse, par exemple, de subir un examen médical ne peut pas constituer un obstacle permanent

vormen voor het CGVS om een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

In de vierde paragraaf wordt uitdrukkelijk bepaald dat het in paragraaf 1, derde lid bedoelde rapport met vaststellingen of het in paragraaf 2, tweede lid bedoelde medisch getuigschrift door het Commissariaat-generaal wordt beoordeeld samen met de andere elementen van het verzoek om internationale bescherming. Er dient uitdrukkelijk in de beslissing betreffende het verzoek om internationale bescherming te worden aangegeven op welke manier er werd rekening gehouden met het rapport met vaststellingen of met het medisch getuigschrift. Het komt immers aan de Commissaris-generaal toe om alle elementen van het dossier te beoordelen, met inbegrip van het rapport met vaststellingen of het medisch getuigschrift.

In de vijfde paragraaf wordt er uitdrukkelijk bepaald dat artikel 458 van het Strafwetboek van toepassing is op de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen, dit om eventuele problemen te regelen met betrekking tot het beroepsgeheim voor de beroepsbeoefenaars in de gezondheidszorg en om te benadrukken dat ook de ambtenaren van het Commissariaat-generaal gebonden zijn door het beroepsgeheim voor wat betreft medische gegevens die hun worden toevertrouwd (naast de algemene bepaling die reeds is vervat in artikel 57/27 van de Vreemdelingenwet). Artsen zijn gebonden door hun medisch beroepsgeheim, zoals bepaald in artikel 458 Strafwetboek. Zij kunnen dus in principe geen specifieke medische gegevens aan derden meedelen. Zij kunnen wel een algemene appreciatie meedelen met betrekking tot aanwijzingen van vroegere vervolging of ernstige schade, waarbij een duidelijk onderscheid moet worden gemaakt tussen zuiver objectief medische vaststellingen enerzijds en de beweringen van de verzoeker om internationale bescherming in verband met de (oorzaak van de) medische problemen (het zogenaamde "dixit" medisch attest) anderzijds, zonder dat hierbij strikt genomen specifieke medische gegevens dienen te worden bekendgemaakt. Er dient benadrukt te worden dat de mededeling van de medische gegevens beperkt blijft tot aanwijzingen van vroegere vervolging of ernstige schade. Het meedelen van informatie kan niet gelijkgesteld worden met het bekendmaken van geheimen. Het bekendmaken of zelfs meedelen van andere medische gegevens dan vaststellingen betreffende aanwijzingen van vroegere vervolging of ernstige schade kunnen een miskennis van het beroepsgeheim vormen. Enkel de beroepsbeoefenaar in de gezondheidszorg beslist over de inhoud en de wenselijkheid om het rapport met vaststellingen of medisch getuigschrift

qui empêcherait le CGRA de prendre une décision au sujet de la demande de protection internationale.

Le quatrième paragraphe dispose explicitement que le rapport comportant des constatations visé au paragraphe 1^{er}, alinéa 3 ou le certificat médical visé au paragraphe 2, alinéa 2 est examiné par le Commissariat général avec les autres éléments de la demande de protection internationale. Il y a lieu de mentionner explicitement dans la décision relative à la demande de protection internationale de quelle manière le rapport comportant des constatations ou le certificat médical a été pris en compte. Il appartient en effet au Commissaire général d'examiner tous les éléments du dossier, y compris le rapport comportant des constatations ou le certificat médical.

Le cinquième paragraphe dispose explicitement que l'article 458 du Code pénal est applicable aux agents du Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides en ce qui concerne les données médicales dont ils ont connaissance dans l'exercice de leurs fonctions. Cette disposition vise à prévenir d'éventuels problèmes concernant le secret auquel sont tenus les praticiens professionnels des soins de santé et à souligner que les agents du Commissariat général sont également tenus par le secret professionnel en ce qui concerne les informations médicales qui leur sont confiées (outre la disposition d'ordre général à l'article 57/27 de la Loi sur les étrangers). Les médecins sont liés par le secret professionnel en vertu de l'article 458 du Code pénal. Ils ne peuvent donc en principe communiquer aucune information médicale spécifique à des tiers. Ils peuvent toutefois faire part de leur appréciation générale concernant des indications de persécutions ou d'atteintes graves subies dans le passé, en distinguant clairement entre les constatations purement médicales, d'une part, et les déclarations du demandeur de protection internationale au sujet des problèmes médicaux (ou de leur origine), d'autre part (l'attestation médicale "dixit") sans qu'il soit strictement parlant nécessaire de révéler des informations médicales spécifiques. Il convient de noter que la communication des informations médicales se limite aux éléments indiquant une persécution ou des atteintes graves. La communication de ces informations ne peut être mise sur le même plan que la divulgation de secrets. La divulgation ou la simple communication d'informations médicales autres que les constatations faites au sujet des éléments indiquant une persécution ou des atteintes graves subies dans le passé peut constituer une violation du secret médical. Seul le praticien professionnel des soins de santé décide du contenu et de l'opportunité de transmettre son rapport ou son certificat médical au CGRA. La Cour de cassation a confirmé à plusieurs occasions que le secret médical "existe dans

aan het CGVS te verstrekken. Het Hof van Cassatie bevestigde meermaals dat het beroepsgeheim "in het belang van de patiënt bestaat" (Cass. 16 december 2001, *Arr. Cass.* 2001, 135 en Cass. 7 maart 2002, *AJT* 2001-2002, 921). Het is duidelijk dat het medisch onderzoek ook in het belang kan zijn van de verzoeker om internationale bescherming, gezien dit zijn verzoek kan ondersteunen wat betreft vroegere door hem geleden vervolging of schade. Het is ook logisch dat het medisch onderzoek nuttig kan zijn indien de verzoeker zelf niet in staat is om alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming uiteen te zetten en op objectieve wijze medisch vastgesteld kan worden of dit blijvend of tijdelijk van aard is. Het beroepsgeheim dient in die zin genuanceerd te worden, zonder dat er afbreuk wordt gedaan aan het principe dat het enkel de beroepsbeoefenaar in de gezondheidszorg is die beslist over de inhoud van het medisch getuigschrift.

Art. 12

Deze bepaling beoogt de omzetting van artikel 24 van de richtlijn 2013/32/EU en betreft de beoordeling of de verzoeker om internationale bescherming een verzoeker is die bijzondere procedurele noden heeft. In de richtlijn worden de bewoordingen "bijzondere procedurele waarborgen behoeven" gehanteerd. In voorliggend ontwerp wordt geopteerd voor de bewoordingen "hebben van bijzondere procedurele noden", maar het is de bedoeling van de wetgever dat er dezelfde betekenis aan wordt verleend. Er zal dan ook consequent gebruik worden gemaakt van de bewoordingen "hebben van bijzondere procedurele noden" (in de betekenis van "bijzondere procedurele waarborgen").

In de eerste paragraaf wordt er bepaald dat de verzoeker om internationale bescherming de mogelijkheid heeft om een vragenlijst in te vullen vóór het afleggen van de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, waarbij hij zowel medische als niet-medische elementen kan aanbrengen waaruit zou blijken dat hij een verzoeker is die bijzondere procedurele noden heeft. Ingevolge de definitie die wordt vermeld in artikel 2, d) van richtlijn 2013/32/EU betreft dit een verzoeker die ten gevolge van individuele omstandigheden beperkt is in zijn mogelijkheden om aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen waarin de richtlijn voorziet. In overweging 29 van de richtlijn wordt er gesteld dat sommige verzoekers bijzondere procedurele noden hebben op grond van, onder meer, hun leeftijd, geslacht, seksuele gerichtheid, genderidentiteit, handicap, ernstige ziekte, psychische aandoeningen of als gevolg van foltering, verkrachting of andere ernstige vormen van psychologisch, fysiek of seksueel geweld.

"l'intérêt du patient" (Cass. 16 décembre 2001, *Arr. Cass.* 2001, 135 et Cass. 7 mars 2002, *AJT* 2001-2002, 921). Il est évident que l'examen médical peut également aller dans l'intérêt du demandeur de protection internationale, puisque cet examen pourra servir à étayer sa demande pour ce qui est des persécutions ou atteintes graves subies par lui. Il est également évident que l'examen médical peut être utile lorsque le demandeur n'est pas en état d'expliquer tous les éléments à l'appui de sa demande de protection internationale et que cet examen permet d'objectiver médicalement la nature durable ou passagère du problème. Le secret professionnel doit donc être nuancé en ce sens sans pour autant qu'il soit porté atteinte au principe que seul le praticien professionnel des soins de santé décide du contenu du certificat médical.

Art. 12

Cette disposition transpose l'article 24 de la directive 2013/32/UE et porte sur l'examen visant à déterminer si le demandeur de protection internationale est un demandeur qui a des besoins procéduraux spéciaux. Dans la directive, ce sont les mots "nécessitant des garanties procédurales spéciales" qui sont utilisés. Dans le présent projet, il a été choisi d'utiliser les mots "ayant des besoins procéduraux spéciaux", mais l'intention du législateur est bien de leur attribuer la même signification. Il sera donc fait usage de façon conséquente aux mots "ayant des besoins procéduraux spéciaux" (au sens de "nécessitant des garanties procédurales spéciales").

Le premier paragraphe dispose que le demandeur de protection internationale a la possibilité de remplir un questionnaire avant le dépôt de la déclaration prévue à l'article 51/10, et qu'il peut ce faisant présenter des éléments de nature médicale ou non d'où il ressort qu'il est un demandeur qui a des besoins procéduraux spéciaux. Selon la définition reprise à l'article 2, d) de la directive 2013/32/UE, il s'agit d'un demandeur dont l'aptitude à bénéficier des droits, et à se conformer aux obligations, prévus par la directive est limitée en raison de circonstances individuelles. Le considérant 29 de la directive précise que des besoins procéduraux spéciaux peuvent s'avérer nécessaires pour certains demandeurs du fait notamment de leur âge, de leur sexe, de leur orientation sexuelle ou de leur identité de genre, d'un handicap, d'une maladie grave, de troubles mentaux, ou de conséquences de tortures, de viols ou d'autres formes graves de violence psychologique, physique ou sexuelle.

Verzoekers die bijzondere procedurele noden hebben dienen als dusdanig te worden herkend voordat een beslissing door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt genomen. Dit betreft een inspanningsverbintenis van de lidstaten. Dit blijkt uit overweging 29 van de richtlijn: *“De lidstaten moeten trachten verzoekers die bijzondere procedurele waarborgen behoeven als dusdanig te herkennen voordat een beslissing in eerste aanleg wordt genomen”*.

Bijgevolg wordt er bepaald dat een (eerste) identificatie gebeurt op basis van een vragenlijst die de verzoeker om internationale bescherming heeft ontvangen vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring en waarin hij op omstandige en precieze wijze zowel medische als niet-medische elementen dient aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken. Van de verzoeker wordt bijgevolg verantwoordelijkheid verwacht in het aanbrengen van deze elementen. Nogmaals moet in dit verband het belang onderstreept te worden voor de verzoeker om internationale bescherming om in de eerste plaats zelf te voldoen aan zijn medewerkingsplicht en een correct en reëel zicht te bieden op zijn situatie (zie de toelichting in dit verband onder artikel 10). Dit kadert ook in de informatie- en medewerkingsplicht van de verzoeker om internationale bescherming, van wie verwacht kan worden dat hij van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking verleent bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek en waarbij het aan hem is om op precieze wijze de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen, zodat er kan beslist worden over zijn verzoek om internationale bescherming en in voorkomend geval de passende steun kan worden voorzien voor zover de verzoeker hier nood aan heeft en voor zover zijn bijzondere procedurele noden afdoende zijn aangetoond. Er dient enkel tegemoet te worden gekomen aan de bijzondere procedurele noden voor zover dit nodig is om aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in hoofdstuk II van titel II van de Vreemdelingenwet. Deze vragenlijst is bijgevolg een hulp voor de verzoeker om internationale bescherming en het is in zijn belang dat deze elementen zo vroeg mogelijk worden aangebracht, opdat de nodige procedurele maatregelen kunnen getroffen worden voor de verzoekers die dit behoeven. Indien niet duidelijk vaststaat of niet voldoende wordt aangetoond dat de verzoeker om internationale bescherming bijzondere procedurele garanties behoeft, worden er geen specifieke procedurele maatregelen genomen. De verzoeker om internationale bescherming kan wel op elk moment van het onderzoek en de behandeling van het verzoek om internationale bescherming elementen aanbrengen waaruit alsnog zou blijken dat hij bijzondere procedurele noden heeft (zie *infra*). Bovendien sluit voorliggend wettelijk kader niet uit dat ook vanuit de opvangstructuur

Les demandeurs qui ont des besoins procéduraux spéciaux doivent être identifiés comme tels avant que le Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides ne prenne sa décision. Il s'agit d'une obligation de moyens qui incombe aux États membres. Ceci ressort du considérant 29 de la directive: *“Les États membres devraient s'efforcer d'identifier les demandeurs nécessitant des garanties procédurales spéciales avant qu'une décision ne soit prise en première instance”*.

Par conséquent, il est prévu qu'une (première) identification se fera au moyen d'un questionnaire remis au demandeur de protection internationale avant la déclaration visée à l'article 51/10 et dans lequel il doit mentionner de manière précise et circonstanciée tous les éléments d'ordre médical ou non qui font apparaître ses besoins procéduraux spéciaux. On attend donc du demandeur qu'il prenne la responsabilité du dépôt de ces éléments. Il y a encore une fois lieu de souligner l'importance, pour le demandeur de protection internationale de se conformer d'abord lui-même à son obligation de collaboration et de donner un aperçu correct et conforme à la réalité de sa situation (voir l'exposé des motifs relatif à l'article 10). Cela est également conforme à l'obligation d'information et de collaboration du demandeur de protection internationale, dont on est en droit d'attendre qu'il offre dès le début de la procédure son entière collaboration dans la collecte des informations concernant sa demande et auquel il incombe de présenter de manière précise les faits et éléments pertinents afin qu'une décision au sujet de sa demande de protection internationale puisse être prise et qu'un soutien adéquat puisse le cas échéant lui être fourni, pour autant qu'il en éprouve le besoin et que ses besoins spéciaux en matière de procédure soient suffisamment démontrés. Il sera tenu compte des besoins procéduraux spéciaux dans la mesure seulement où cela est nécessaire pour que le demandeur puisse bénéficier des droits et se conformer aux obligations prévus au chapitre II du titre II de la Loi sur les étrangers. Ce questionnaire est donc une aide pour le demandeur de protection internationale et il est dans son intérêt de mentionner le plus tôt possible ces éléments afin que des mesures adéquates puissent être prises en matière de procédure pour les demandeurs qui en ont besoin. S'il n'est pas clairement établi ou suffisamment démontré que le demandeur de protection internationale nécessite des garanties procédurales spéciales, aucune mesure spéciale ne sera prise en matière de procédure. Le demandeur de protection internationale a toutefois quoi qu'il en soit la possibilité de présenter à tout moment au cours de la procédure d'examen et de traitement de sa demande des éléments dont il ressortirait qu'il a des besoins procéduraux spéciaux (voir *infra*). En outre, le présent cadre légal n'exclut pas que des éléments puissent également être transmis par

elementen kunnen worden overgemaakt aan de minister of zijn gemachtigde en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met betrekking tot de bijzondere procedurele noden die de verzoeker zou hebben, mits de verzoeker hiervoor zijn toelating geeft. In dit verband kan verwezen worden naar het gewijzigde artikel 22, § 1bis van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen.

Het invullen van de hiervoor vermelde vragenlijst, die de verzoeker ontvangt na het indienen van het verzoek om internationale bescherming (maar vóór het afleggen van de in artikel 51/10 bedoelde verklaring), betreft dus één van de mogelijkheden waarover de verzoeker beschikt om zijn bijzondere procedurele noden aan te brengen.

In de tweede paragraaf wordt een nieuw mechanisme voorzien dat in bijkomende mate deze bijzondere procedurele noden kan identificeren, met name het medisch onderzoek door een ambtenaar-geneesheer of een daartoe door de minister of zijn gemachtigde aangestelde bevoegde beroepsbeoefenaar in de gezondheidszorg, die vervolgens aanbevelingen verstrekt over de bijzondere procedurele noden die in acht moeten worden genomen. Het is duidelijk dat het hier moet gaan om een medisch deskundige in de zin van het koninklijk besluit nr. 78 van 10 november 1967 betreffende de uitoefening van de gezondheidszorgberoepen. De wetten van 4 april 2014 tot regeling van de geestelijke gezondheidszorgberoepen en tot wijziging van het koninklijk besluit nr. 78 van 10 november 1967 betreffende de uitoefening van de gezondheidszorgberoepen en van 10 juli 2016 tot wijziging van de wet van 4 april 2014 tot regeling van de geestelijke gezondheidszorgberoepen en tot wijziging van het koninklijk besluit nr. 78 van 10 november 1967 betreffende de uitoefening van de gezondheidszorgberoepen enerzijds, en tot wijziging van de wet betreffende de uitoefening van de gezondheidszorgberoepen, gecoördineerd op 10 mei 2015 anderzijds, bakenen ook de beroepen af die in de geestelijke gezondheidszorg mogen actief zijn, zoals de beoefenaars van de klinische psychologie en de psychotherapie. Het is duidelijk dat in deze context enkel beoefenaars in de geneeskunde of de geestelijke gezondheidszorg zullen worden aangesproken, vandaar de uitdrukkelijke vermelding van "bevoegde" beroepsbeoefenaars in de gezondheidszorg. De door de ambtenaar-geneesheer of bevoegde beroepsbeoefenaar in de gezondheidszorg verstrekte aanbevelingen bevatten enkel een algemene appreciatie met betrekking tot het verloop van de procedure en de eventuele bijzondere procedurele noden die in acht moeten worden genomen. Deze aanbevelingen zijn gebaseerd op objectieve medische vaststellingen of gegevens en maken een duidelijk

la structure d'accueil au ministre et son délégué et au Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides en ce qui concerne les besoins procéduraux spéciaux que le demandeur aurait, sous réserve du consentement de ce dernier. A cet égard, il y a lieu de renvoyer à l'article 22, § 1^{er} bis modifié de la loi du 12 janvier 2007 sur l'accueil des demandeurs d'asile et de certaines autres catégories d'étrangers.

Remplir le questionnaire mentionné ci-dessus que le demandeur reçoit après l'introduction de sa demande de protection internationale (mais avant de procéder à la déclaration visée à l'article 51/10) consiste donc en une des possibilités dont dispose le demandeur pour avancer ses besoins procéduraux spéciaux.

Le deuxième paragraphe prévoit un nouveau mécanisme qui permet d'identifier, de façon complémentaire, ces besoins procéduraux spéciaux, à savoir un examen médical par un fonctionnaire médecin ou par un praticien professionnel des soins de santé compétent désigné par le ministre ou son délégué, qui formulera des recommandations au sujet des besoins procéduraux spéciaux dont il convient de tenir compte. Il est évident qu'il doit s'agir d'un expert médical au sens de l'arrêté royal n° 78 du 10 novembre 1967 relatif à l'exercice des professions des soins de santé. Les lois du 4 avril 2014 réglementant les professions des soins de santé mentale et modifiant l'arrêté royal n° 78 du 10 novembre 1967 (relatif à l'exercice des professions des soins de santé ainsi que celle du 10 juillet 2016 modifiant la loi du 4 avril 2014 réglementant les professions des soins de santé mentale et modifiant l'arrêté royal n° 78 du 10 novembre 1967 relatif à l'exercice des professions des soins de santé, d'une part, et modifiant la loi relative à l'exercice des professions des soins de santé, coordonnée le 10 mai 2015, d'autre part, déterminent les professionnels autorisés à exercer dans le domaine des soins de santé mentale, dont les praticiens de la psychologie clinique et la psychothérapie. Il est clair que dans ce contexte seuls des praticiens en médecine ou en soins de santé mentale seront sollicités, d'où la mention expresse de praticiens en soins de santé "compétents". Les recommandations formulées par le fonctionnaire médecin ou par le praticien professionnel des soins de santé compétent se limitent à une appréciation générale concernant le déroulement de la procédure et les besoins procéduraux spéciaux éventuels à prendre en considération. Ces recommandations se fondent sur des données ou constatations médicales objectives, qui sont clairement distinguées des déclarations du demandeur. Ces recommandations ne portent donc pas sur un traitement ou sur des preuves de persécutions ou d'atteintes graves telles que visées à l'article 48/8 nouveau. Seul

onderscheid met de beweringen van de verzoeker. Deze aanbevelingen betreffen dus geen behandeling of een bewijs van een vroegere vervolging of ernstige schade, zoals bedoeld in het nieuwe artikel 48/8. Enkel het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan in overeenstemming met het nieuwe artikel 48/8 aan een beroepsbeoefenaar in de gezondheidszorg vragen een bijzonder medisch onderzoek uit te voeren naar aanwijzingen van vroegere vervolging of ernstige schade. Hiervoor kan verwezen worden naar de toelichting onder artikel 11 van het ontwerp.

Tevens wordt er uitdrukkelijk bepaald dat artikel 458 van het Strafwetboek van toepassing is op alle ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, voor wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen, dit om eventuele problemen te regelen met betrekking tot het beroepsgeheim voor de medisch deskundigen. Overigens kan er volledigheidshalve nog benadrukt worden dat de ambtenaren van het Commissariaat-generaal reeds in het algemeen gebonden zijn door het beroepsgeheim overeenkomstig artikel 57/27. Artsen zijn gebonden door hun medisch beroepsgeheim, zoals bepaald in artikel 458 Strafwetboek. De beroepsbeoefenaars in de gezondheidszorg kunnen dus in principe geen specifieke medische gegevens aan derden meedelen. Zij kunnen wel een algemene aanbeveling geven met betrekking tot het verloop van de procedure en de eventuele bijzondere procedurele noden die in acht moeten worden genomen ten gevolge van de medische situatie van de verzoeker om internationale bescherming. Er wordt tevens bepaald dat indien de aanbevelingen of vaststellingen betrekking hebben op de medische situatie van de verzoeker om internationale bescherming, deze enkel kunnen worden overgemaakt aan de minister of zijn gemachtigde en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen mits toelating van de verzoeker, gezien het hier gaat om gegevens betreffende zijn gezondheidssituatie. Indien de verzoeker weigert dat deze gegevens worden overgemaakt, hoeven voormelde instanties ook niet de gepaste procedurele maatregelen te treffen.

In een derde paragraaf wordt vermeld dat de verzoeker om internationale bescherming ook elementen in een latere fase van de procedure aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan signaleren. Conform artikel 24.4 van de richtlijn kan de asielprocedure verder worden gezet en dient deze niet opnieuw gestart te worden. Hieruit blijkt nogmaals het belang om deze elementen in een zo vroeg mogelijke fase van de procedure aan te brengen en kan er in dit verband ook gewezen worden op de verantwoordelijkheid van de verzoeker om internationale bescherming

le Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides peut, conformément au nouvel article 48/8, demander à un praticien professionnel des soins de santé de procéder à un examen médical spécifique concernant les indications de persécutions ou d'atteintes graves subies par le demandeur. À ce sujet, il est renvoyé à l'exposé des motifs relatif à l'article 11 du présent projet.

Il est en outre disposé explicitement que l'article 458 du Code pénal est applicable à tous les agents de l'Office des Etrangers et du Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides en ce qui concerne les données médicales dont ils ont connaissance dans l'exercice de leurs fonctions, ceci afin de prévenir d'éventuels problèmes concernant le secret auquel sont tenus les professionnels des soins de santé. Par ailleurs, on peut souligner, pour être complet, que les agents du Commissariat général sont déjà tenus de manière générale par le secret professionnel, conformément à l'article 57/27. Les médecins sont liés par leur secret professionnel médical en vertu de l'article 458 du Code pénal. Les praticiens professionnel des soins de santé ne peuvent donc en principe communiquer aucune information médicale spécifique à des tiers. Ils peuvent toutefois formuler des recommandations générales concernant le déroulement de la procédure et les besoins procéduraux spéciaux éventuels dont il convient de tenir compte du fait de la situation médicale du demandeur de protection internationale. De plus, il est disposé que si les recommandations ou constatations ont trait à la situation médicale du demandeur de protection internationale, elles peuvent uniquement être transmises au ministre et à son délégué et au Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides sous réserve du consentement du demandeur, étant donné qu'il s'agit de données concernant son état de santé. Si le demandeur refuse que ces informations soient transmises, les instances susmentionnées ne doivent pas prendre de mesures appropriées en matière de procédure.

Le troisième paragraphe énonce que le demandeur de protection internationale peut également porter à la connaissance du Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides des éléments à un stade ultérieur de la procédure. Conformément à l'article 24.4 de la directive, la procédure d'asile peut se poursuivre et ne doit pas nécessairement être reprise à zéro. Cela montre une fois de plus qu'il est important de présenter ces éléments le plus tôt possible dans la procédure et il y a lieu de renvoyer à la responsabilité qui incombe à cet égard au demandeur de protection internationale (voir *supra*).

(zie *supra*). Indien de verzoeker om internationale bescherming na de door hem ingevulde vragenlijst alsnog elementen wenst aan te brengen met betrekking tot zijn bijzondere procedurele noden, dan dient hij dit op omstandige en precieze wijze schriftelijk over te maken aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, zodat deze in staat is om tijdig de gepaste procedurele maatregelen te treffen indien de noden op afdoende en overtuigende wijze worden aangetoond.

In een vierde paragraaf wordt opgenomen dat de ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tijdens de procedure beoordelen of de verzoeker om internationale bescherming bijzondere procedurele noden heeft en nemen deze in acht nemen ten aanzien van de verzoekers die dit behoeven door het verlenen van “passende steun”, voor zover deze noden voldoende zijn aangetoond en voor zover de in hoofdstuk II van titel II van de Vreemdelingenwet bedoelde rechten in het gedrang zouden komen en verzoeker niet zou kunnen voldoen aan de hem opgelegde verplichtingen. De “passende steun” die de ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken of het Commissariaat-generaal verlenen indien de verzoeker wordt geïdentificeerd als een verzoeker die bijzondere procedurele noden heeft, omvat volgens overweging 29 van de richtlijn het verlenen van voldoende tijd, het tot stand brengen van de nodige voorwaarden voor de daadwerkelijke toegang tot de procedures en voor het aanvoeren van de elementen ter staving van hun verzoek om internationale bescherming. Er dient te worden benadrukt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen reeds vele bijzondere procedurele noden in acht neemt. Nu al treft het Commissariaat-generaal speciale maatregelen met betrekking tot het gehoor wanneer het gaat om niet-begeleide minderjarige vreemdelingen, situaties van seksueel geweld, genderidentiteit, Verzoekers om internationale bescherming geven nu al in hun verklaringen, die zij afleggen voor de minister of zijn gemachtigde, aan of zij een *protection officer* of tolk van hetzelfde geslacht wensen waarop het Commissariaat-generaal in principe ingaat. De *protection officers* van het Commissariaat-generaal krijgen nu al specifiek opleiding rond het horen van verzoekers in een kwetsbare situatie.

Uit het administratieve dossier dient te blijken welke noden met betrekking tot de procedure er werden gesignaleerd en welke passende steun er werd verleend.

Het is niet aangewezen om ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te vermelden bij de instanties die de bijzondere procedurele noden moeten in acht nemen, gezien de procedure voor de Raad conform artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet hoofdzakelijk

Si le demandeur de protection internationale souhaite tout de même présenter des éléments concernant ses besoins procéduraux spéciaux après avoir complété le questionnaire, il doit les transmettre par écrit, de manière détaillée et circonstanciée, au Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides afin que ce dernier puisse prendre en temps utile les mesures appropriées en matière de procédure lorsque l'existence de ces besoins est démontrée de manière satisfaisante et convaincante.

Le quatrième paragraphe énonce que les agents de l'Office des Etrangers et du Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides évaluent au cours de la procédure si le demandeur de protection internationale a des besoins procéduraux spéciaux et en tiennent compte en fournissant au demandeur un “soutien adéquat” lors du traitement et de l'examen de la demande de protection internationale, pour autant que ces besoins soient suffisamment démontrés et qu'il pourrait en résulter que le demandeur ne puisse bénéficier des droits visés au chapitre II du titre II ou se conformer aux obligations qui lui incombent. Le “soutien adéquat” qui doit être fourni par les agents de l'Office des Etrangers ou le Commissariat général au demandeur identifié comme demandeur qui a des besoins procéduraux spéciaux consiste notamment, selon le considérant 29 de la directive, à lui donner un temps suffisant afin de créer les conditions requises pour qu'il ait effectivement accès aux procédures et pour qu'il puisse présenter les éléments nécessaires pour étayer sa demande de protection internationale. Il y a lieu de souligner que le Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides observe déjà un nombre élevé de besoins procéduraux spéciaux. À ce jour, le Commissariat général prend déjà des mesures spécifiques relatives à l'audition lorsqu'il s'agit de mineurs étrangers non accompagnés, de situations d'abus sexuels, ou liées à l'identité de genre etc. Les demandeurs de protection internationale mentionnent déjà, au moment où ils font leur déclaration au ministre ou son délégué, s'ils souhaitent un officier de protection ou un interprète du même sexe, souhait que le Commissariat général satisfait en principe. Les officiers de protection du Commissariat général reçoivent par ailleurs déjà une formation spécifique au sujet de l'audition des demandeurs en situation vulnérable.

Il ressortira du dossier administratif quels sont les besoins procéduraux qui ont été signalés et quel soutien adéquat aura été fourni pour y répondre.

Il n'est pas utile d'inclure le Conseil du Contentieux des Etrangers dans les instances qui doivent observer des besoins procéduraux spéciaux puisque, en vertu de l'article 39/60 de la Loi sur les étrangers, la procédure devant le Conseil est une procédure essentiellement

schriftelijk verloopt en er hierbij een belangrijke rol voor voornamelijk de advocaat is weggelegd. Er vindt als dusdanig geen gehoor plaats van de verzoeker om internationale bescherming voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De beoordeling van de bijzondere procedurele noden is op zich niet vatbaar voor beroep. Artikel 24.2 van de richtlijn vermeldt immers uitdrukkelijk dat de beoordeling of de verzoeker een verzoeker betreft die bijzondere procedurele noden heeft niet de vorm van een formele administratieve procedure dient aan te nemen. De verzoeker beschikt wel over de mogelijkheid om elementen met betrekking tot deze beoordeling aan te brengen in het kader van het beroep tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In de vijfde paragraaf wordt bepaald dat indien in het kader van een versnelde procedure of een grensprocedure niet kan worden voorzien in voldoende passende steun voor een verzoeker die bijzondere procedurele noden heeft, in het bijzonder omwille van foltering, verkrachting of andere ernstige vormen van psychisch, fysiek of seksueel geweld, deze procedures niet of niet langer worden toegepast. Dit betreft echter geen automatisme. In elk individueel geval wordt beoordeeld of er passende steun kan worden verleend aan de verzoeker om internationale bescherming. Indien er wel degelijk passende steun kan worden verleend aan deze verzoeker, zal de versnelde procedure of de grensprocedure worden verdergezet.

In een zesde paragraaf wordt bepaald dat de vaststelling dat de verzoeker de vragenlijst niet heeft beantwoord of niet medisch werd onderzocht, niet verhindert dat de asielpprocedure wordt verder gezet of dat er een beslissing door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt genomen met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming.

Volgens het advies van de Raad van State bestaat er een tegenstrijdigheid tussen het ontworpen artikel 48/9, § 7 en de toelichting er van. Het tweede lid van paragraaf 7 laat immers aan de minister of zijn gemachtigde of de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen toe om in het kader van het volgende verzoek te oordelen dat de verzoeker om internationale bescherming niet langer bijzondere procedurele noden heeft, ook al had hij deze wel in het kader van het vorig verzoek. Het eerste lid van paragraaf 7 daarentegen stelt dat de beoordeling betreffende de bijzondere procedurele noden geldig blijft in het geval een volgend verzoek

écrite, où le rôle principal est réservé à l'avocat. Il n'est pas procédé devant le Conseil du Contentieux des Etrangers à l'audition en tant que telle du demandeur de protection internationale.

L'évaluation des besoins procéduraux spéciaux n'est pas en soi susceptible de recours. L'article 24.2 de la directive précise en effet que l'évaluation visant à identifier les demandeurs qui ont des besoins procéduraux spéciaux ne doit pas nécessairement prendre la forme d'une procédure administrative formelle. Le demandeur dispose bien de la possibilité de produire des éléments en rapport avec cette évaluation dans le cadre du recours contre la décision du Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides auprès du Conseil du Contentieux des Etrangers.

Le cinquième paragraphe dispose que si un soutien adéquat ne peut être fourni dans le cadre d'une procédure accélérée ou d'une procédure à la frontière au demandeur qui a des besoins procéduraux spéciaux, en particulier en cas de torture, de viol ou d'une autre forme grave de violence psychologique, physique ou sexuelle, cette procédure ne sera pas ou plus appliquée. Il ne s'agit cependant pas d'une mesure automatique. Dans chaque cas individuel, il convient d'examiner si un soutien adéquat peut néanmoins être fourni au demandeur de protection internationale. Si un tel soutien peut être fourni, la procédure accélérée ou la procédure à la frontière sera poursuivie.

Le sixième paragraphe dispose que le fait que le demandeur n'a pas répondu au questionnaire ou qu'il n'a pas subi d'examen médical n'empêche pas la poursuite de la procédure d'asile et n'empêche pas le Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides de prendre une décision au sujet de la demande de protection internationale.

Selon l'avis du Conseil d'État, il y a une discordance entre l'article 48/9, § 7 en projet et le commentaire de cet article. L'alinéa 2 du paragraphe 7 permet en effet au ministre ou son délégué ou au Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides de considérer dans le cadre d'une demande ultérieure que le demandeur ne présente plus de besoins procéduraux spéciaux, alors qu'il en présentait dans le cadre de la demande précédente. L'alinéa 1^{er} du paragraphe 7 stipule quant à lui que l'évaluation concernant les besoins procéduraux spéciaux reste valable dans le cas où une demande ultérieure de protection internationale est introduite.

om internationale bescherming wordt ingediend. Zowel het artikel als de toelichting in dit verband worden bijgevolg geherformuleerd om elke onduidelijkheid in dit verband op te heffen.

In de zevende paragraaf wordt vermeld dat de in paragraaf 4 vermelde beoordeling geldig blijft indien de vreemdeling een volgend verzoek indient op grond van artikel 51/8. Er kan immers niet ingezien worden dat wanneer de in paragraaf 4 vermelde instanties van oordeel waren dat het om een verzoeker ging die bijzondere procedurele noden had dit plots niet meer het geval zou zijn bij het indienen van een volgend verzoek. Gelet op de korte termijnen die gelden bij volgende verzoeken is een nieuwe beoordeling niet meer nodig.

Het is echter mogelijk dat bijzondere procedurele noden die nog aan de orde waren tijdens het vorig verzoek, niet langer aanwezig zijn tijdens het volgend verzoek omdat de omstandigheden gewijzigd zijn. Zo kan een verzoeker die nog minderjarig was tijdens zijn vorig verzoek, dit niet langer meer zijn in het kader van zijn volgend verzoek. Een verzoeker die ernstige gezondheidsproblemen had (bijvoorbeeld ten gevolge van een operatieve ingreep, een gebroken ledemaat, ...) tijdens zijn vorig verzoek (waardoor bijvoorbeeld een verplaatsing naar het CGVS voor het persoonlijk onderhoud niet mogelijk was), kan deze problemen niet meer ondervinden in het kader van het volgend verzoek. Om deze reden wordt er in het tweede lid een uitzondering bepaald op het principe dat de beoordeling betreffende de bijzondere procedurele noden die werd gedaan in het kader van het vorig verzoek geldig blijft in het kader van een volgend verzoek.

Dit geldt eveneens voor het omgekeerde geval, wanneer de in paragraaf 4 vermelde instanties van oordeel waren dat het niet ging om een verzoeker die bijzondere procedurele noden had, tenzij de verzoeker om internationale bescherming tijdens het volgend verzoek overtuigende en precieze elementen voorlegt waaruit duidelijk zou blijken dat hij nu wel bijzondere procedurele noden heeft. Dit wordt bepaald in het derde lid van paragraaf 7.

In elk geval dienen niet alle maatregelen om tot de beoordeling te komen opnieuw te gebeuren.

Art. 13

De wijzigingen in artikel 49/2 van de wet zijn louter technische aanpassingen zodat de artikelen 49, § 2, en 49/2, § 4, op dezelfde wijze zijn geformuleerd.

Tant l'article que son commentaire sont par conséquent reformulés pour lever le manque de clarté à cet égard.

Le septième paragraphe énonce que l'évaluation visée au paragraphe 4 reste valable si l'étranger introduit une demande ultérieure sur la base de l'article 51/8. En effet, on ne voit pas pourquoi, dès lors que les instances mentionnées au paragraphe 4 ont estimé que le demandeur avait des besoins procéduraux spéciaux, ce ne serait soudainement plus le cas au moment de l'introduction d'une demande ultérieure. Compte tenu des délais réduits qui s'appliquent aux demandes ultérieures, une nouvelle évaluation n'est pas nécessaire.

Il est cependant possible que des besoins procéduraux spéciaux qui étaient apparus lors de la demande précédente ne sont plus présents durant la demande ultérieure parce que les circonstances ont changé. Ainsi, un demandeur qui était encore mineur lors de sa demande précédente peut ne plus l'être dans le cadre de sa demande ultérieure. Un demandeur qui avait de graves problèmes de santé (par exemple suite à une opération, du fait d'un membre cassé...) au cours de sa demande précédente (ce qui rendait, par exemple, un déplacement au CGRA impossible) peut ne plus connaître ces problèmes dans le cadre de la demande ultérieure. Pour ces raisons est visée une exception dans l'alinéa 2 au principe que l'évaluation concernant les besoins procéduraux spéciaux qui fut faite dans le cadre de la demande précédente reste valable dans le cadre d'une demande ultérieure.

Il en va de même dans le cas inverse, lorsque les instances mentionnées au paragraphe 4 ont estimé que le demandeur de protection internationale n'avait pas des besoins procéduraux spéciaux, à moins qu'il ne présente à l'occasion de sa demande ultérieure des éléments précis et convaincants dont il ressortirait clairement qu'il a à présent des besoins procéduraux spéciaux. Ceci est visé à l'alinéa 3 du paragraphe 7.

En tout état de cause, toutes les mesures portant sur l'évaluation ne devront pas être prises à nouveau.

Art. 13

Les modifications à l'article 49/2 de la loi sont des adaptations purement techniques de sorte que les articles 49, § 2, et 49/2, § 4, soient formulés de la même façon.

Art. 14

Het huidige artikel 49/3 wordt vervangen om aan te passen aan de nieuwe terminologie (verzoek om internationale bescherming) van richtlijn 2013/32/EU. Deze keuze werd gemaakt omdat artikel 49/3 nauw samenhangt met het nieuwe artikel 49/3/1 (zie verder toelichting onder artikel 15) en om consequent dezelfde terminologie in dit verband te gebruiken. Het betreft dus in feite een louter technische aanpassing voor wat betreft artikel 49/3.

Art. 15

Deze bepaling wijst op het algemene beginsel, volgens hetwelk geen gedwongen verwijderingsmaatregel kan worden uitgevoerd zonder het akkoord van de betrokkene vanaf het doen van zijn verzoek om internationale bescherming, en tijdens het onderzoek van dit verzoek door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Het betreft het beginsel in artikel 9 van richtlijn 2013/32/EU, volgens hetwelk een asielzoeker op het grondgebied moet kunnen blijven totdat de beslissingsautoriteit, in dit geval de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, zich heeft uitgesproken over het verzoek. De garantie om niet gedwongen verwijderd te worden indien een verzoek om internationale bescherming werd gedaan of behandeld wordt bij het Commissariaat-generaal kan, louter op grond van artikel 49/3/1, geen enkel recht met zich mee brengen op een regelmatig verblijf in hoofde van de verzoeker om internationale bescherming. Het algemeen principe dat werd neergelegd in artikel 49/3/1 doet immers geen enkele afbreuk aan de bepalingen inzake verblijf, die tot de bevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde behoren.

Voor wat er begrepen dient te worden onder “het doen van zijn verzoek om internationale bescherming”, kan er verwezen worden naar de toelichting onder artikel 16.

De bepaling voorziet bovendien ook in de verwijzing naar de enige beperking in de wet van het recht niet te worden verwijderd vanaf het doen van zijn verzoek om internationale bescherming, en tijdens het onderzoek van dit verzoek door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, in artikel 57/6/2, § 3. Er dient te worden verwezen naar de uiteenzetting betreffende artikel 57/6/2, § 3 onder artikel 42 van voorliggend ontwerp, die de zeer strenge voorwaarden omschrijft waaraan de afwijking van het recht om niet verwijderd te worden van het grondgebied in geval van een volgende aanvraag is onderworpen.

Art. 14

L'actuel article 49/3 est remplacé afin de l'adapter à la nouvelle terminologie (demande de protection internationale) de la directive 2013/32/UE. Ce choix a été fait parce que l'article 49/3 est étroitement lié au nouvel article 49/3/1 (voir également l'exposé des motifs relatif à l'article 15) et afin d'utiliser de façon conséquente la même terminologie à cet égard. Il s'agit donc d'une adaptation purement technique en ce qui concerne l'article 49/3.

Art. 15

Cette disposition vise à rappeler le principe général selon lequel aucune mesure d'éloignement forcé ne peut être exécutée sans l'accord de l'intéressé dès la présentation de sa demande de protection internationale, et pendant l'examen de cette demande par le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides. Il s'agit du rappel du principe présent à l'article 9 de la directive 2013/32/UE selon lequel un demandeur d'asile doit pouvoir rester sur le territoire jusqu'à ce que l'autorité responsable de la détermination, en l'occurrence le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides, se soit prononcée sur la demande. La garantie de ne pas être éloigné de manière forcée lorsqu'une demande de protection internationale a été présentée ou est en cours de traitement auprès du Commissariat général ne peut *per se*, sur l'unique base de l'article 49/3/1, emporter un quelconque droit à un séjour régulier dans le chef du demandeur de protection internationale. Le principe général émis à l'article 49/3/1 ne porte, en effet, pas préjudice aux dispositions relatives au séjour, qui relèvent de la compétence du ministre ou son délégué.

Pour une explication quant à ce qui est compris par “présentation de sa demande de protection internationale”, il y a lieu de se référer à l'exposé des motifs de l'article 16.

La disposition prévoit par ailleurs le renvoi au seul tempérament prévu dans la loi au droit de ne pas être éloigné dès la présentation de sa demande de protection internationale, et pendant l'examen de cette demande par le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides, à l'article 57/6/2, § 3. Il y a lieu de se référer ci-dessous à l'exposé des motifs relatif à l'article 57/6/2, § 3 inséré par l'article 42 du présent avant-projet, qui précise les conditions très strictes auxquelles est soumise la dérogation qu'elle prévoit au droit de ne pas être éloigné du territoire en cas de demande ultérieure.

Art. 16

Dit artikel beoogt de omzetting van artikel 6 van Richtlijn 2013/32/EU.

Artikel 6 van Richtlijn 2013/32/EU waarborgt de effectieve toegang tot de asielpprocedure

Om dit doel te bereiken wordt een duidelijk onderscheid gemaakt tussen het doen van een verzoek om internationale bescherming (*'making an application'*), het registreren van een verzoek om internationale bescherming en het indienen van een verzoek om internationale bescherming (*'lodging an application'*).

- *Het doen van een verzoek om internationale bescherming (nieuw artikel 50, § 1, van de wet)*

Het *doen* van een verzoek om internationale bescherming is de mondelinge uiting van de wens om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen. Vanaf het moment dat een vreemdeling zijn wens heeft geuit om internationale bescherming te verzoeken, dient hij te worden beschouwd als een verzoeker in de zin van artikel 2, c) van Richtlijn 2013/32/EU.

Considerans 27 van Richtlijn 2013/32/EU stelt dat de vreemdeling vanaf dat moment dient te voldoen aan de verplichtingen uit hoofde van de richtlijnen 2013/32/EU en 2013/33/EU en de rechten uit hoofde van deze richtlijnen geniet. Zo rust o.a. vanaf het doen van het verzoek om internationale bescherming op hem de verplichting om met de bevoegde autoriteiten samen te werken om zijn identiteit en andere elementen van zijn verzoek vast te stellen (artikel 13, lid 1, van Richtlijn 2013/32/EU), geniet hij de bescherming tegen refoulement naar zijn land van herkomst (artikelen 9 en 41 van Richtlijn 2013/32/EU), valt hij onder het toepassingsgebied van Richtlijn 2013/33/EU (zie artikel 3 van Richtlijn 2013/33/EU – Engelse versie)...

Paragraaf 1 van het nieuwe artikel 50 van de wet bevat de omzetting in Belgische wetgeving van de bepalingen inzake het doen van een verzoek om internationale bescherming. De vreemdeling dient zijn intentie om internationale bescherming te vragen zo snel mogelijk kenbaar te maken bij de bevoegde autoriteiten.

— De vreemdeling die het Rijk illegaal binnenkomt of binnengekomen is en die de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus wenst te verkrijgen, moet zijn intentie om internationale bescherming te vragen onmiddellijk of althans binnen de acht werkdagen na binnenkomst kenbaar maken bij de bevoegde overheden.

Art. 16

Cet article vise à transposer l'article 6 de la directive 2013/32/UE.

Article 6 de la directive 2013/32/UE garantit l'accès effectif à la procédure d'asile

Pour atteindre cet objectif, une distinction claire est établie entre la présentation d'une demande de protection internationale (*'making an application'*), l'enregistrement d'une demande de protection internationale et l'introduction d'une demande de protection internationale (*'lodging an application'*).

- La présentation d'une demande de protection internationale (nouvel article 50, § 1^{er}, de la loi)

La *présentation* d'une demande de protection internationale est l'expression verbale du souhait d'obtenir le statut de réfugié ou le statut de protection subsidiaire. Dès le moment où un étranger a exprimé son souhait de demander une protection internationale, il doit être considéré comme un demandeur au sens de l'article 2, c), de la directive 2013/32/UE.

Le considérant 27 de la directive 2013/32/UE prévoit qu'à partir de ce moment, l'étranger doit se conformer aux obligations au titre des directives 2013/32/UE et 2013/33/UE et bénéficie des droits au titre de ces directives. Ainsi, à partir du moment où il a présenté la demande de protection internationale, il est soumis à l'obligation de coopérer avec les autorités compétentes pour établir son identité et d'autres éléments de sa demande (article 13, paragraphe 1^{er}, de la directive 2013/32/UE), il bénéficie de la protection contre le refoulement vers son pays d'origine (articles 9 et 41 de la directive 2013/32/UE) et il tombe sous le champ d'application de la directive 2013/33/UE (voir article 3 de la directive 2013/33/UE – version en anglais)...

Le premier paragraphe du nouvel article 50 de la loi contient la transposition en droit belge des dispositions relatives à la présentation d'une demande de protection internationale. L'étranger doit annoncer dans les meilleurs délais son intention de demander une protection internationale auprès des autorités compétentes.

— L'étranger qui entre ou est entré illégalement dans le Royaume et qui souhaite obtenir le statut de réfugié ou de protection subsidiaire, doit annoncer son intention de demander une protection internationale auprès des autorités compétentes, et ce immédiatement ou au plus tard dans les huit jours ouvrables suivant son entrée.

— De vreemdeling die zich bevindt aan de grens en het Rijk illegaal tracht binnen te komen, moet zijn intentie om internationale bescherming te vragen onverwijld kenbaar maken bij de met grenscontrole belaste overheden op het moment dat deze nadere toelichting vragen over zijn motief om naar België te reizen, en dit omdat van een verzoeker om internationale bescherming mag verwacht worden dat hij van in het begin volledige medewerking verleent en eerlijk is over zijn vluchtmotieven bij het eerste contact met de overheid.

Onder illegale binnenkomst in het Rijk wordt verstaan de vreemdeling die niet voldoet aan de toegangsvoorwaarden zoals voorzien in artikel 6, lid 1, van de Schengengrenscore (Verordening (EU) nr. 2016/399), omgezet in Belgische wetgeving in de artikelen 2 en 3 van de wet.

— De vreemdeling die het Rijk legaal is binnengekomen in het kader van een verblijf van maximaal drie maanden, moet voor het einde van het verblijf van maximaal drie maanden, zijn intentie om internationale bescherming te vragen kenbaar maken bij de bevoegde overheden.

— De vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, moet binnen de acht werkdagen nadat zijn verblijf beëindigd of ingetrokken is, zijn intentie om internationale bescherming te vragen kenbaar maken bij de bevoegde overheden.

— De vreemdeling die tijdelijke bescherming geniet zoals bedoeld in artikel 57/29, van de wet kan op elk ogenblik een verzoek om internationale bescherming doen. Eenmaal de regeling van tijdelijke bescherming overeenkomstig artikel 57/36, § 1, van de wet wordt beëindigd, moet de vreemdeling, indien hij de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus wenst te verkrijgen, binnen de acht werkdagen na de beëindiging van de regeling van tijdelijke bescherming een verzoek om internationale bescherming doen.

De niet-naleving van deze termijnen kan niet leiden tot afwijzing van het verzoek. Artikel 10, lid 1, van Richtlijn 2013/32/EU stelt immers dat lidstaten verzoeken om internationale bescherming niet mogen afwijzen of van behandeling uitsluiten louter op grond van het feit dat zij niet zo snel mogelijk zijn gedaan. Het feit dat de vreemdeling het grondgebied van de lidstaat onrechtmatig is binnengekomen of zijn verblijf op onrechtmatige wijze heeft verlengd en zonder gegronde reden niet zo snel mogelijk bij de bevoegde autoriteiten een verzoek om internationale bescherming heeft gedaan, kan echter wel aanleiding geven tot een versnelde behandeling van het verzoek door het CGVS en de RVV (zie artikel

— L'étranger qui se trouve à la frontière et tente d'entrer illégalement dans le Royaume, doit annoncer sans délai son intention de demander une protection internationale aux autorités chargées des contrôles aux frontières au moment où celles-ci lui demandent des précisions sur son motif de séjour en Belgique, dès lors qu'il peut être attendu d'un demandeur de protection internationale qu'il apporte d'emblée sa pleine coopération et se montre honnête sur ses raisons de fuite dès le premier contact avec les autorités.

Par entrée illégale dans le Royaume, il y a lieu d'entendre l'étranger qui ne remplit pas les conditions d'accès telles que prévues à l'article 6, § 1^{er}, du Code frontières Schengen (règlement (UE) n° 2016/399), transposé en droit belge par les articles 2 et 3 de la loi.

— L'étranger qui est entré légalement dans le Royaume dans le cadre d'un séjour n'excédant pas trois mois, doit annoncer son intention de demander une protection internationale auprès des autorités compétentes avant la fin du séjour n'excédant pas trois mois.

— L'étranger qui est admis ou autorisé à séjourner plus de trois mois dans le Royaume ou à s'y établir doit annoncer son intention de demander une protection internationale auprès des autorités compétentes dans les huit jours ouvrables qui suivent la fin ou le retrait de son séjour.

— L'étranger bénéficiant d'une protection temporaire conformément à l'article 57/29 de la loi, peut présenter une demande de protection internationale à tout moment. Dès qu'il est mis fin au régime de protection temporaire conformément à l'article 57/36, § 1^{er}, de la loi s'il souhaite obtenir le statut de réfugié ou le statut de protection subsidiaire, l'étranger doit présenter une demande de protection internationale dans les huit jours ouvrables après qu'il a été mis fin au régime de protection temporaire.

Le non-respect de ces délais ne peut pas entraîner de rejet de la demande. L'article 10, paragraphe 1^{er}, de la directive 2013/32/UE, prévoit en effet que les États membres ne peuvent ni refuser ni exclure les demandes de protection internationale au seul motif que la demande n'a pas été présentée dans les plus brefs délais. Cependant, le fait que l'étranger soit entré illégalement sur le territoire de l'État membre ou ait prolongé son séjour illégalement sans motif fondé sans présenter dans les meilleurs délais une demande de protection internationale auprès des autorités compétentes, peut donner lieu à un traitement accéléré de la demande par le CGRA et le CCE (voir article 31, paragraphe 8, h) de

31, lid 8, h) van Richtlijn 2013/32/EU zoals omgezet in Belgische wetgeving in het nieuwe artikel 57/6/1, § 1, h), van de wet).

De overheid waar de vreemdeling zijn verzoek om internationale bescherming heeft gedaan, verleent hem daarvan een bewijs van aanmelding.

De Koning wijst de overheden aan waar de vreemdeling een verzoek om internationale bescherming kan doen. Artikel 6, lid 1, derde alinea, van Richtlijn 2013/32/EU geeft een opsomming van autoriteiten die wellicht verzoeken om internationale bescherming kunnen ontvangen, met name politie, grenswachters, immigratiediensten en personeel van accommodaties voor bewaring.

In de huidige Belgische asielprocedure zijn al deze overheden, met uitzondering van de politie, door de Koning, reeds aangewezen als overheden waar de vreemdeling zijn verzoek om internationale bescherming kan (doen en) indienen. Huidig artikel 71/2, §§ 1 en 2, van het KB van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de vreemdeling aan de grens een verzoek om internationale bescherming kan (doen en) indienen bij de met grenscontrole belaste overheden, en dat de vreemdeling in het Rijk een verzoek om internationale bescherming kan (doen en) indienen bij de ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken (meer bepaald bij de centrale diensten in Brussel, in de gesloten centra, in de woonunits, in het open terugkeercentrum) of bij de directeurs van strafinrichtingen.

Deze overheden blijven de bevoegde overheden waarbij de vreemdeling een verzoek om internationale bescherming zowel kan doen als indienen.

Gelet op artikel 6, lid 1, derde alinea van Richtlijn 2013/32/EU zal de Koning de politie aanwijzen als bevoegde overheid waarbij de vreemdeling die zich vrij op het grondgebied bevindt, een verzoek om internationale bescherming kan doen. Deze mogelijkheid zal niet voorzien worden voor de vreemdeling die in een welbepaalde plaats aan de grens of op het grondgebied of in strafinrichtingen wordt vastgehouden of opgesloten vermits hij zijn intentie om internationale bescherming te vragen onmiddellijk kenbaar kan/moet maken bij de andere reeds aangewezen bevoegde overheden waarbij het verzoek ook daadwerkelijk kan worden ingediend, meer bepaald bij de met grenscontrole belaste overheden, bij de ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken (in

la directive 2013/32/UE telle que transposée en droit belge dans le nouvel article 57/6/1, § 1^{er}, h) de la loi).

L'autorité auprès de laquelle l'étranger a présenté sa demande de protection internationale lui en fournit une attestation de déclaration.

Le Roi désigne les autorités auprès desquelles l'étranger peut présenter une demande de protection internationale. L'article 6, paragraphe 1^{er}, troisième alinéa, de la directive 2013/32/UE énumère les autorités qui sont susceptibles de recevoir des demandes de protection internationale, par exemple les services de police, des gardes-frontières, les autorités chargées de l'immigration et les agents des centres de rétention.

Dans de la procédure d'asile belge actuelle, toutes ces autorités, à l'exception de la police, ont déjà été désignées par le Roi comme autorités auprès desquelles une demande de protection internationale peut (être présentée et) introduite. L'actuel article 71/2, §§ 1^{er} et 2 de l'arrêté royal du 8 octobre 1981 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers prévoit qu'à la frontière, les autorités auprès desquelles l'étranger peut (présenter et) introduire une demande de protection internationale, sont les autorités chargées du contrôle aux frontières, et qu'à l'intérieur du Royaume, les autorités auprès desquelles l'étranger peut (présenter et) introduire une demande de protection internationale, sont les agents de l'Office des Etrangers (plus spécifiquement ceux des services centraux à Bruxelles, dans les centres fermés, dans les lieux d'hébergement et dans le centre ouvert de retour), ainsi que les directeurs des établissements pénitentiaires.

Ces autorités restent les autorités compétentes auprès desquelles l'étranger peut à la fois présenter et introduire une demande de protection internationale.

Eu égard à l'article 6, paragraphe 1^{er}, troisième alinéa, de la directive 2013/32/UE, le Roi désignera la police comme autorité compétente auprès de laquelle l'étranger se trouvant librement sur le territoire, peut présenter une demande de protection internationale faire. Cette possibilité ne sera pas prévue pour l'étranger qui est maintenu ou enfermé dans un lieu déterminé à la frontière ou sur le territoire ou est détenu dans un établissement pénitentiaire, dès lors qu'il peut/ doit annoncer immédiatement son intention de demander une protection internationale aux autres autorités compétentes déjà désignées auprès desquelles la demande peut également être introduite effectivement, plus spécifiquement, les autorités chargées du contrôle aux

de gesloten centra en woonunits) of bij de directeurs van strafinrichtingen.

Indien een vreemdeling een verzoek om internationale bescherming doet bij de politie, informeert die de vreemdeling over waar (bij de Dienst Vreemdelingenzaken in Brussel) en hoe (persoonlijk, tijdens de kantooruren...) hij dit verzoek daadwerkelijk kan indienen en brengt de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte van deze intentie van de vreemdeling.

• *Het registreren van een verzoek om internationale bescherming (nieuw artikel 50, § 2, van de wet)*

Het registreren van het verzoek om internationale bescherming is de schriftelijke vastlegging van deze intentieverklaring door een autoriteit die naar nationaal recht bevoegd is voor de registratie. Lidstaten moeten deze intentieverklaring binnen een bepaalde termijn registreren:

— Wanneer een persoon een verzoek om internationale bescherming doet bij een autoriteit die naar nationaal recht bevoegd is voor de registratie van deze verzoeken, vindt de registratie plaats binnen de drie werkdagen nadat het verzoek is gedaan (art. 6, lid 1, eerste alinea, van Richtlijn 2013/32/EU).

— Wanneer het verzoek om internationale bescherming wordt gedaan bij autoriteiten die wellicht dergelijke verzoeken ontvangen maar naar nationaal recht niet voor de registratie bevoegd zijn, zorgen de lidstaten ervoor dat de registratie plaatsvindt binnen de zes werkdagen nadat het verzoek is gedaan (art. 6, lid 1, tweede alinea, van Richtlijn 2013/32/EU).

— Wanneer een groot aantal onderdanen van derde landen of staatlozen tegelijk om internationale bescherming verzoekt, waardoor het in de praktijk zeer moeilijk is om de hierboven vastgestelde termijnen na te leven, kunnen lidstaten voorzien in een verlenging van die termijnen tot 10 werkdagen (art. 6, lid 5, van Richtlijn 2013/32/EU).

Paragraaf 2 van het nieuwe artikel 50 van de wet bevat de omzetting in Belgische wetgeving van de bepalingen inzake de registratie van verzoeken om internationale bescherming. De Dienst Vreemdelingenzaken is als gemachtigde van de minister de bevoegde overheid om de verzoeken om internationale bescherming te registreren. Ze zal deze verzoeken in haar centrale databank registreren binnen de drie werkdagen nadat ze kenbaar werden gemaakt bij de door de Koning aangevoerde overheden waar een verzoek om internationale

frontières, les agents de l'Office des Etrangers (dans les centres fermés et les lieux d'hébergement) et ainsi que les directeurs des établissements pénitentiaires.

Si un étranger présente une demande de protection internationale à la police, celle-ci l'informe de l'endroit (à l'Office des Etrangers à Bruxelles) et des modalités selon lesquelles (en personne, pendant les heures de bureau...) il peut effectivement introduire cette demande et elle porte cette intention de l'étranger à la connaissance de l'Office des Etrangers.

• *L'enregistrement d'une demande de protection internationale (nouvel article 50, § 2, de la loi)*

L'enregistrement d'une demande de protection internationale est la constatation écrite de cette déclaration d'intention par une autorité compétente en vertu du droit national pour l'enregistrement. Les États membres sont tenus d'enregistrer cette déclaration d'intention dans des délais précis:

— Lorsqu'une personne présente une demande de protection internationale à une autorité compétente en vertu du droit national pour enregistrer de telles demandes, l'enregistrement a lieu au plus tard trois jours ouvrables après la présentation de la demande (art. 6, § 1^{er}, alinéa 1^{er}, de la directive 2013/32/UE).

— Si la demande de protection internationale est présentée à d'autres autorités susceptibles de recevoir de telles demandes, mais qui ne sont pas, en vertu du droit national, compétentes pour les enregistrer, les États membres veillent à ce que l'enregistrement ait lieu au plus tard six jours ouvrables après la présentation de la demande (art. 6, § 1^{er}, alinéa 2, de la directive 2013/32/UE).

— Lorsque, en raison du nombre élevé de ressortissants de pays tiers ou d'apatrides qui demandent simultanément une protection internationale, il est dans la pratique très difficile de respecter les délais susvisés, les États membres peuvent prévoir de porter ce délai à dix jours ouvrables (art. 6, § 5, de la directive 2013/32/UE).

Le paragraphe 2 du nouvel article 50 de la loi contient la transposition en droit belge des dispositions relatives à l'enregistrement des demandes de protection internationale. L'Office des Etrangers est, en tant que délégué du ministre, l'autorité compétente pour enregistrer les demandes de protection internationale. Elle enregistrera ces demandes dans sa base de données centrale dans les trois jours ouvrables après qu'elles ont été portées à la connaissance des autorités désignées par le Roi auprès desquelles une demande de

bescherming kan worden gedaan. Wanneer een groot aantal vreemdelingen tegelijk een verzoek om internationale bescherming doet, waardoor het in de praktijk zeer moeilijk is om de registratietermijn van drie werkdagen na te leven, kan deze termijn verlengd worden tot tien werkdagen.

• *Het daadwerkelijk indienen van een verzoek om internationale bescherming (nieuw artikel 50, § 3, van de wet)*

Artikel 6, lid 2, van Richtlijn 2013/32/EU voorziet de verplichting voor lidstaten dat zij ervoor moeten zorgen *“dat een persoon die een verzoek om internationale bescherming heeft gedaan, daadwerkelijk de mogelijkheid heeft om het zo snel mogelijk in te dienen. Wanneer de verzoeker zijn verzoek niet indient, kunnen de lidstaten artikel 28 dienovereenkomstig toepassen”* (impliciete intrekking).

Artikel 6, lid 3, van Richtlijn 2013/32/EU stelt dat, *“onverminderd lid 2, lidstaten kunnen eisen dat verzoeken om internationale bescherming persoonlijk en/of op een aangewezen plaats worden ingediend”*.

Paragraaf 3 van het nieuwe artikel 50 van de wet bevat de omzetting in Belgische wetgeving van de bepalingen inzake het indienen van verzoeken om internationale bescherming.

De Koning wijst de overheden aan waar de vreemdeling een verzoek om internationale bescherming kan indienen. Zoals hierboven reeds vermeld blijven de door de Koning (in het huidig artikel 71/2, §§ 1 en 2, van het KB van 8 oktober 1981) aangewezen overheden de bevoegde overheden om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, met name:

— Aan de grens kan een vreemdeling een verzoek om internationale bescherming indienen bij de met grenscontrole belaste overheden,

— In het Rijk kan een vreemdeling een verzoek om internationale bescherming indienen bij de ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken (meer bepaald bij de centrale diensten in Brussel, in de gesloten centra, in de woonunits, in het open terugkeercentrum) of bij de directeurs van strafinrichtingen.

Deze overheden verlenen de vreemdeling een schriftelijk akte van dit verzoek, met name een bijlage 25 of 26 indien het een eerste verzoek om internationale bescherming betreft, of een bijlage 25quinquies of 26quinquies indien het een volgend verzoek om

protection internationale peut être présentée. Lorsqu'un grand nombre d'étrangers présentent simultanément une demande de protection internationale, rendant de ce fait le délai d'enregistrement de trois jours ouvrables particulièrement difficile à respecter dans la pratique, ce délai peut être porté à dix jours ouvrables.

• *L'introduction effective de la demande de protection internationale (nouvel article 50, § 3, de la loi):*

L'article 6, § 2, de la directive 2013/32/UE prévoit l'obligation, pour les États membres, de veiller *“à ce que les personnes qui ont présenté une demande de protection internationale aient la possibilité concrète de l'introduire dans les meilleurs délais. Si les demandeurs n'introduisent pas leur demande, les États membres peuvent appliquer l'article 28 en conséquence”* (révocation implicite).

L'article 6, § 3, de la directive 2013/32/UE prévoit que *“sans préjudice du paragraphe 2, les États membres peuvent exiger que les demandes de protection internationale soient introduites en personne et/ou en un lieu désigné”*.

Le paragraphe 3 du nouvel article 50 de la loi contient la transposition en droit belge des dispositions relatives à l'introduction des demandes de protection internationale.

Le Roi désigne les autorités auprès desquelles l'étranger peut introduire une demande de protection internationale. Comme mentionné ci-dessus, les autorités désignées par le Roi (à l'actuel article 71/2, §§ 1^{er} et 2, de l'AR du 8 octobre 1981) restent les autorités habilitées auprès desquelles une demande de protection internationale peut être introduite, à savoir:

— A la frontière, un étranger peut introduire une demande de protection internationale auprès des autorités chargées du contrôle aux frontières,

— Dans le Royaume, un étranger peut introduire une demande de protection internationale auprès des agents de l'Office des Étrangers (plus spécifiquement auprès de services centraux à Bruxelles, dans les centres fermés, dans les lieux d'hébergement, dans le centre ouvert de retour) ou auprès des directeurs des établissements pénitentiaires.

Ces autorités fournissent à l'étranger un acte écrit attestant de cette demande de protection internationale, à savoir une annexe 25 ou 26 s'il s'agit d'une première demande de protection internationale, ou une annexe 25quinquies ou 26quinquies s'il s'agit d'une demande

internationale bescherming betreft. Vanaf dat moment wordt het verzoek om internationale bescherming geacht te zijn ingediend.

Het doen en indienen van een verzoek om internationale bescherming valt in bepaalde situaties samen (vb. aan de grens, in gesloten centra of in gevangenissen).

Bij de centrale diensten in Brussel verloopt de toegang tot de asielpcedure (sinds de aanvang van de asielcrisis in september 2015) gefaseerd zoals beschreven in het nieuwe artikel 50 van de wet, met name eerst doet de vreemdeling zijn verzoek om internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken, vervolgens wordt dit verzoek door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken geregistreerd en tenslotte wordt de vreemdeling zo snel mogelijk op een aangewezen datum en dit uiterlijk binnen de dertig dagen vanaf de datum waarop het verzoek gedaan werd, op Dienst Vreemdelingenzaken uitgenodigd om zijn verzoek daadwerkelijk te komen indienen. Wanneer een groot aantal vreemdelingen tegelijk een verzoek om internationale bescherming doet, waardoor het in de praktijk zeer moeilijk is om deze termijn van dertig dagen na te leven, kan deze termijn verlengd worden door de Koning bij een in Ministerraad overlegd besluit. Dit besluit treedt drie maanden na zijn inwerkingtreding, buiten werking. Bovendien is het uiteraard evident dat dit in Ministerraad overlegd koninklijk besluit in het algemeen van toepassing is. De Koning moet niet per vreemdeling een apart in Ministerraad overlegd besluit nemen om deze termijn te verlengen.

Eenmaal de vreemdeling zijn verzoek om internationale bescherming daadwerkelijk heeft ingediend, wordt hij in het bezit gesteld van een bijlage 26 (eerste verzoek om internationale bescherming) of een bijlage 26*quinquies* (volgend verzoek om internationale bescherming).

Een verzoek om internationale bescherming dat wordt gedaan maar vervolgens niet op de aangewezen datum daadwerkelijk wordt ingediend, vervalt van rechtswege en het dossier van de vreemdeling wordt afgesloten, tenzij de vreemdeling aantoont dat zulks te wijten was aan omstandigheden waarop hij geen invloed had. Indien de vreemdeling zich op een latere datum toch aanmeldt bij de Dienst Vreemdelingenzaken om zijn verzoek daadwerkelijk in te dienen, dan wordt zijn dossier heropend en zijn verzoek om internationale bescherming opnieuw geregistreerd maar nu als een daadwerkelijk ingediend verzoek. Beide geregistreerde verzoeken (nl. het voorlopig verzoek dat van rechtswege vervallen was verklaard en het daadwerkelijk ingediende verzoek) worden geteld als één en hetzelfde verzoek om internationale bescherming.

ultérieure de protection internationale. Dès ce moment, la demande de protection internationale est réputée avoir été introduite.

Dans certaines situations, la présentation et l'introduction d'une demande de protection internationale coïncident (par exemple à la frontière, dans les centres fermés ou dans les prisons).

Dans les services centraux à Bruxelles, l'accès à la procédure d'asile se déroule en plusieurs phases (depuis le début de la crise de l'asile en septembre 2015), comme précisé dans le nouvel article 50 de la loi, à savoir l'étranger présente d'abord sa demande de protection internationale auprès de l'Office des Etrangers, ensuite cette demande est enregistrée par un agent de l'Office des Etrangers, et enfin l'étranger est invité à venir effectivement introduire sa demande à l'Office des Etrangers dans les meilleurs délais à une date programmée et ce au plus tard dans les trente jours à compter de la date à laquelle la demande a été présentée. Lorsqu'un grand nombre d'étrangers présentent simultanément une demande de protection internationale, rendant de ce fait ce délai de trente jours particulièrement difficile à respecter dans la pratique, ce délai peut être prolongé par le Roi par arrêté délibéré en Conseil des ministres. Cet arrêté cesse d'être applicable trois mois après son entrée en vigueur. En outre, il est bien entendu évident que l'arrêté royal délibéré en Conseil des ministres est généralement d'application. Le Roi ne doit pas prendre pour chaque étranger un arrêté distinct délibéré en Conseil des ministres pour prolonger ce délai.

Une fois que l'étranger a effectivement introduit sa demande de protection internationale, il est mis en possession d'une annexe 26 (première demande de protection internationale) ou d'une annexe 26*quinquies* (demande ultérieure de protection internationale).

Une demande de protection internationale qui est présentée mais n'est pas effectivement introduite par la suite à la date prévue, échoit d'office et le dossier de l'étranger est clôturé, à moins que l'étranger ne démontre que cela était dû à des circonstances qui ne lui sont pas imputables. Si l'étranger se présente toutefois à une date ultérieure à l'Office des Etrangers pour introduire effectivement sa demande, son dossier est rouvert et sa demande de protection internationale est à nouveau enregistrée, mais à présent comme une demande introduite effectivement. Les deux demandes enregistrées (à savoir la demande provisoire annulée de plein droit et la demande introduite effectivement) sont considérées comme une seule et même demande de protection internationale.

- *Geen nieuw (volgend) verzoek om internationale bescherming zolang er geen definitieve beslissing is over een vorig verzoek (nieuw artikel 50, § 4, van de wet)*

Paragraaf 4 van het nieuwe artikel 50 van de wet vormt de toepassing in het Belgische recht van artikel 2, q) van Richtlijn 2013/32/EU. Deze bepaling definieert het “*volgend verzoek*” als “*een later verzoek om internationale bescherming dat wordt gedaan nadat een definitieve beslissing over een vorig verzoek is genomen, met inbegrip van de gevallen waarin de verzoeker zijn verzoek expliciet heeft ingetrokken en de gevallen waarin de beslissingsautoriteit een verzoek heeft afgewezen na de impliciete intrekking ervan overeenkomstig artikel 28, lid 1*” (zie ook definitie in nieuw artikel 1, 20° van de wet).

Opdat er sprake zou zijn van een volgend verzoek, moet er dus een definitieve beslissing over het vorige verzoek zijn genomen. Een “*definitieve beslissing*” in de zin van artikel 2, e) van Richtlijn 2013/32/EU is “*een beslissing of de onderdaan van een derde land of de staatloze de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus wordt verleend overeenkomstig Richtlijn 2011/95/EU, waartegen geen rechtsmiddel meer openstaat in het kader van hoofdstuk V, ongeacht of dit rechtsmiddel tot gevolg heeft dat de verzoekers in de lidstaten mogen blijven in afwachting van het resultaat*”. In België is dit rechtsmiddel in het kader van hoofdstuk V van de richtlijn, het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. (zie ook definitie in nieuw artikel 1, 19° van de wet).

Om te kunnen worden beschouwd als een volgend verzoek moet het desbetreffende verzoek volgen op een vorig verzoek waartegen geen beroep meer kan worden ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bijgevolg kan verzoeker geen nieuw verzoek om internationale bescherming doen zolang de termijn om een beroep in te stellen tegen de beslissing in het kader van het vorige verzoek nog loopt of het beroep tegen de beslissing in het kader van het vorige verzoek nog wordt behandeld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Deze bepaling heeft tot doel, de asielpcedure voor de behandeling van meervoudige verzoeken om internationale bescherming efficiënter te maken. Tot nu toe, wanneer de verzoeker een negatieve beslissing krijgt waartegen een beroep mogelijk is op basis van artikel 39/2, § 1, van de wet, heeft hij de keuze:

- *Pas de nouvelle demande (ultérieure) de protection internationale jusqu'à ce qu'une décision finale sur une demande précédente ne soit prise (nouvel article 50 § 4 de la loi)*

Le paragraphe 4 du nouvel article 50 de la loi constitue l'application en droit belge de l'article 2, q), de la directive 2013/32/UE. Cette disposition définit “*la demande ultérieure*” comme étant “*une nouvelle demande de protection internationale présentée après qu'une décision finale a été prise sur une demande antérieure, y compris le cas dans lequel le demandeur a explicitement retiré sa demande et le cas dans lequel l'autorité responsable de la détermination a rejeté une demande à la suite de son retrait implicite, conformément à l'article 28, paragraphe 1*” (voir également la définition dans le nouvel article 1^{er}, 20°, de la loi).

Pour qu'il y ait une demande ultérieure, il faut donc qu'une décision finale ait été prise concernant la demande précédente. Une “*décision finale*” au sens de l'article 2, e), de la directive 2013/32/EU est “*toute décision établissant si le ressortissant d'un pays tiers ou l'apatride se voit accorder le statut de réfugié ou le statut conféré par la protection subsidiaire en vertu de la directive 2011/95/UE et qui n'est plus susceptible d'un recours formé dans le cadre du chapitre V de la présente directive, que ce recours ait ou n'ait pas pour effet de permettre à un demandeur de demeurer sur le territoire des États membres concernés en attendant son aboutissement*”. En Belgique, cette voie de recours dans le cadre du chapitre V de la directive est le recours auprès du Conseil du contentieux des étrangers (voir également la définition dans le nouvel article 1^{er}, 19°, de la loi).

Pour pouvoir être considérée comme une demande ultérieure, il faut que la demande en question fasse suite à une demande précédente qui n'est plus susceptible de recours auprès du Conseil du contentieux des étrangers. Par conséquent, le demandeur ne peut présenter une nouvelle demande de protection internationale tant qu'il est dans le délai pour introduire un recours contre la décision prise dans le cadre de la demande précédente ou que le recours introduit contre la décision prise dans le cadre de la demande précédente est encore en cours de traitement auprès du Conseil du contentieux des étrangers.

Cette disposition vise à augmenter l'efficacité de la procédure d'asile pour le traitement de demandes multiples de protection internationale. Jusqu'à présent, lorsque le demandeur fait l'objet d'une décision négative susceptible de recours sur base de l'article 39/2, § 1^{er}, de la loi, il a le choix:

— ofwel kan hij een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen instellen om de vernietiging of de hervorming van de bestreden beslissing te verkrijgen,

— ofwel kan hij afzien van dergelijk beroep en een nieuwe verzoek om internationale bescherming indienen.

In deze laatste situatie dwingt de indiening van een nieuw verzoek om internationale bescherming de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen echter de beslissing over het nieuwe verzoek uit te stellen zolang de beroepstermijn, bedoeld in artikel 39/57, betreffende de beslissing in verband met het vorige verzoek niet verstreken is. De verzoeker kan zich namelijk bedenken en een beroep instellen tegen de beslissing in het kader van dit vorig verzoek, met als risico (als in het volgend verzoek ondertussen een beslissing wordt genomen) dat de beslissing in dit volgend verzoek in strijd kan zijn met het gezag van gewijsde van het arrest in het vorig verzoek. Tot nu toe, in de praktijk, als de verzoeker een beroep instelt tegen een vorige beslissing, terwijl hij al een volgend verzoek heeft ingediend, wordt dit volgend verzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken geannuleerd, met alle administratieve lasten die dit kan veroorzaken (met name wanneer er al een dossier met documenten is samengesteld).

Art. 17

Artikel 50bis van de wet wordt opgeheven vermits het opgenomen werd in het nieuwe artikel 50 van de wet.

Art. 18

Artikel 50ter van de wet wordt opgeheven vermits het opgenomen werd in het nieuwe artikel 50 van de wet.

Art. 19

Nieuw artikel 51, eerste lid, van de wet is een omzetting van artikel 13, lid 1, eerste zin, van Richtlijn 2013/32/EU, dat stelt: “*De lidstaten leggen verzoekers de verplichting op om met de bevoegde autoriteiten samen te werken om hun identiteit en andere in artikel 4, lid 2, van Richtlijn 2011/95/EU bedoelde elementen vast te stellen.*”

De in artikel 4, lid 2, van Richtlijn 2011/95/EU bedoelde elementen zijn onder meer: “*de verklaringen van verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden,*

— soit, il peut introduire un recours auprès du Conseil du contentieux des étrangers en vue d’obtenir l’annulation ou la réformation de la décision attaquée,

— soit, il peut renoncer à un tel recours et introduire une nouvelle demande de protection internationale.

Cette dernière situation, l’introduction d’une nouvelle demande de protection internationale, contraint le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides à surseoir à statuer sur la demande ultérieure tant que le délai de recours visé à l’article 39/57, relatif à la décision portant sur la précédente demande, n’est pas écoulé. En effet, le demandeur peut se raviser et introduire un recours contre la décision relative à cette demande précédente, avec pour risque (si une décision intervient entretemps dans la demande ultérieure) que la décision dans cette demande ultérieure puisse être en contradiction avec l’autorité de la chose jugée attachée à l’arrêt intervenu dans la demande précédente. En pratique, jusqu’à présent, si le demandeur de protection internationale introduit un recours contre une décision précédente, alors qu’il a déjà introduit une demande ultérieure, il est procédé à l’annulation de cette demande ultérieure par l’Office des Etrangers, avec le lot de tracasseries administratives que cela peut engendrer (notamment lorsqu’un dossier de pièces est déjà constitué).

Art. 17

L’article 50bis de la loi a été abrogé dès lors qu’il a été repris dans le nouvel article 50 de la loi.

Art. 18

L’article 50ter de la loi a été abrogé dès lors qu’il a été repris dans le nouvel article 50 de la loi.

Art. 19

Le nouvel article 51, alinéa 1^{er}, de la loi est une transposition de l’article 13, paragraphe 1^{er}, première phrase, de la directive 2013/32 /UE, qui prévoit que: “*Les États membres imposent aux demandeurs l’obligation de coopérer avec les autorités compétentes en vue d’établir leur identité et les autres éléments visés à l’article 4, paragraphe 2, de la directive 2011/95/UE.*”

Les éléments visés à l’article 4, paragraphe 2, de la directive 2011/95/UE comprennent: “*les déclarations du demandeur tous les documents dont il dispose concernant son identité, sa ou ses nationalités, son âge, son passé, y compris celui des parents à prendre en*

land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient”.

Deze verplichting voor de verzoeker om internationale bescherming om met de bevoegde overheden mee te werken geldt vanaf het doen van zijn verzoek. Nieuw artikel 51, tweede lid, van de wet voorziet bijgevolg dat een verzoeker om internationale bescherming bij het doen van zijn verzoek, in een taal die hij begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij deze begrijpt, wordt ingelicht over zijn plicht tot medewerking en de gevolgen die kunnen ontstaan indien hij niet met de bevoegde overheden meewerkt (omzetting van artikel 12, lid 1, a) van Richtlijn 2013/32/EU).

Een weigering tot medewerking met de bevoegde overheden om zijn identiteit en andere in artikel 4, lid 2, van Richtlijn 2011/95/EU bedoelde elementen vast te stellen, kan aanleiding geven tot vasthouding op grond van artikel 8, lid 3, van Richtlijn 2013/33/EU, omgezet in Belgische wetgeving door artikel 74/6, § 1, eerste lid (*vb. vasthouding om de identiteit of nationaliteit vast te stellen of na te gaan of vasthouding om de gegevens te verkrijgen die ten grondslag liggen aan het verzoek om internationale bescherming en die niet zouden kunnen worden verkregen als de betrokkene niet in bewaring zou worden gehouden, met name in geval van risico op onderduiken van de verzoeker...*).

Een weigering tot medewerking met de bevoegde overheden kan ook aanleiding geven tot een versnelde behandeling van het verzoek om internationale bescherming door het CGVS en de RVV op grond van artikel 31, lid 8, van Richtlijn 2013/32/EU, omgezet in Belgische wetgeving door artikel 57/6/1, § 1, eerste lid (*vb. versnelde behandeling omdat verzoeker waarschijnlijk, te kwader trouw, een identiteits- of reisdocument dat ertoe kon bijdragen dat zijn identiteit of nationaliteit werd vastgesteld, heeft vernietigd of zich daarvan heeft ontdaan, of omdat weigering te voldoen aan de verplichting tot afname van vingerafdrukken overeenkomstig de Eurodac-Verordening nr. 603/2013...*).

Art. 20

De wijzigingen in artikel 51/2 van de wet zijn louter technische aanpassingen.

Deze bepaling wordt ook in overeenstemming gebracht met artikel 6, lid 1, van de Schengengrenscore. Een vreemdeling die het Rijk wil binnenkomen, moet voldoen aan de binnenkomstvoorwaarden, zoals bepaald in artikel 6, lid 1, van de Schengengrenscore. Hij

compte, le ou les pays ainsi que le ou les lieux où il a résidé auparavant, ses demandes d’asile antérieures, son itinéraire, ses titres de voyage, ainsi que les raisons justifiant la demande de protection internationale”.

Cette obligation pour le demandeur de protection internationale de coopérer avec les autorités compétentes s’applique dès la présentation de sa demande. Le nouvel article 51, alinéa 2, de la loi prévoit dès lors que lorsqu’il présente sa demande, le demandeur est informé, dans une langue qu’il comprend ou dont on peut raisonnablement supposer qu’il la comprend, de son obligation de coopérer et des conséquences qui peuvent survenir s’il ne coopère pas avec les autorités compétentes (transposition de l’article 12, paragraphe 1^{er}, a) de la directive 2013/32/UE).

Un refus de coopérer avec les autorités compétentes afin d’établir son identité et les autres éléments visés à l’article 4, paragraphe 2, de la directive 2011/95/UE, peut donner lieu à un maintien sur la base de l’article 8, paragraphe 3, de la directive 2013/33/UE, transposée en droit belge par article 74/6, § 1^{er}, alinéa 1^{er}) (*par ex. le maintien afin de déterminer l’identité ou la nationalité ou le maintien afin en vue d’obtenir les informations à l’appui de la demande de protection internationale et qui n’auraient pas pu être obtenues si l’intéressé n’avait pas été placé en détention, à savoir en cas de risque de fuite du demandeur...*).

Un refus de coopérer avec les autorités compétentes peut également donner lieu à un traitement accéléré de la demande de protection internationale par le CGRA et le CCE sur la base de l’article 31, paragraphe 8 de la directive 2013/32/UE, transposée en droit belge par l’article 57/6/1, § 1^{er}, alinéa 1^{er}) (*par ex. un traitement accéléré parce que le demandeur est manifestement de mauvaise foi, parce qu’il a détruit ou s’est débarrassé d’un document de voyage ou d’identité qui aurait permis de constater son identité ou sa nationalité ou a refusé de se soumettre à l’obligation de prendre les empreintes digitales, conformément aux dispositions du règlement Eurodac n° 603/2013...*).

Art. 20

Les modifications à l’article 51/2 de la loi sont des adaptations purement techniques:

Cette disposition est également mise en conformité avec l’article 6, alinéa 1^{er}, du Code frontières Schengen. Un étranger qui souhaite entrer dans le Royaume doit répondre aux conditions d’entrée fixées à l’article 6, alinéa 1^{er}, du Code frontières Schengen. Il doit donc non

moet dus niet alleen voldoen aan de in artikel 2 van de wet gestelde voorwaarden maar ook aan die gesteld in artikel 3 van de wet.

Art. 21

In artikel 51/3 van de wet worden een aantal technische wijzigingen aangebracht, met name het in overeenstemming brengen van de Nederlandstalige versie van de wet met de Franstalige versie van de wet enerzijds en met de terminologie van Verordening Nr. 604/2013 (Dublinverordening) en Richtlijn 2013/32/EU anderzijds.

Daarnaast worden ook een aantal inhoudelijke wijzigingen aangebracht in artikel 51/3:

- Uitbreiding van het toepassingsgebied van artikel 51/3 van de wet:

Het toepassingsgebied van artikel 51/3 van de wet wordt uitgebreid zodat het coherent is met artikel 30*bis* van de wet.

Voor de toepassing van beide artikelen wordt onder “afname van biometrische gegevens” verstaan “het nemen van vingerafdrukken en het maken van een gezichtsopname”. Onder “gezichtsopname” wordt verstaan “de digitale afbeelding van het gezicht met een resolutie en een kwaliteit die voldoende zijn voor gebruik van de afbeelding voor geautomatiseerde biometrische vergelijking”.

De terminologie van de definitie van biometrische gegevens in deze artikelen werd in overeenstemming gebracht met de terminologie van Europese regelgeving (vb. het voorstel voor een verordening van het Europees Parlement en de Raad betreffende de instelling van “Eurodac” voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van [Verordening (EU) nr. 604/2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend], voor de identificatie van een illegaal verblijvende onderdaan van een derde land of staatloze en betreffende verzoeken van rechtshandhavinginstanties van de lidstaten en Europol om vergelijkingen van Eurodac-gegevens ten behoeve van rechtshandhaving (herschikking) COM(2016) 272 final).

Elke vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming doet en/of indient of die België verplicht is over te nemen, of terug te nemen krachtens Verordening nr. 604/2013, of voor wie er aanwijzingen bestaan dat

seulement remplir les conditions prévues à l'article 2 de la loi, mais aussi celles prévues à l'article 3 de la loi.

Art. 21

Plusieurs modifications techniques sont apportées à l'article 51/3 en vue d'une part, d'assurer la conformité du texte de la loi en néerlandais par rapport au texte en français et d'autre part, avec la terminologie du règlement n° 604/2013 (règlement Dublin) et de la directive 2013/32/UE.

Un certain nombre de modifications de contenu sont également apportées à l'article 51/3:

- Extension du champ d'application de l'article 51/3 de la loi:

Le champ d'application de l'article 51/3 de la loi est élargi afin d'assurer la cohérence avec l'article 30*bis* de la loi.

Pour l'application des deux articles, par “prise de données biométriques”, il y a lieu d'entendre “le relevé d'empreintes digitales et la capture de l'image faciale”. Par “image faciale”, on entend “les images numériques du visage, d'une résolution et d'une qualité d'image suffisantes pour servir à la mise en correspondance biométrique automatique”.

La terminologie de la définition des données biométriques a été alignée sur celle de la législation européenne (par ex. la proposition de Règlement du Parlement Européen et du Conseil relatif à la création d'“Eurodac” pour la comparaison des empreintes digitales aux fins de l'application efficace du règlement (UE) n° 604/2013 établissant les critères et mécanismes de détermination de l'État membre responsable de l'examen d'une demande de protection internationale introduite dans l'un des États membres par un ressortissant de pays tiers ou un apatride, et de l'identification des ressortissants de pays tiers ou apatrides en séjour irrégulier, et relatif aux demandes de comparaison avec les données d'Eurodac présentées par les autorités répressives des États membres et par Europol à des fins répressives (refonte) COM(2016) 272 final).

Tout étranger qui présente et/ou introduit une demande de protection internationale, ou que la Belgique est contrainte de prendre ou de reprendre en charge en vertu du règlement n° 604/2013, ou à l'égard duquel il

hij reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, wordt onderworpen aan een afname van vingerafdrukken.

Overeenkomstig artikel 17, lid 1, tweede alinea, van Verordening nr. 603/2013, is er reden om na te gaan of de vreemdeling reeds eerder een verzoek om internationale bescherming in een andere lidstaat heeft ingediend:

— indien hij verklaart dat hij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, zonder echter te vermelden in welke lidstaat die heeft plaatsgevonden;

— indien hij niet om internationale bescherming verzoekt, maar tegen terugzending naar zijn land van herkomst bezwaar maakt, omdat hij beweert daar gevaar te lopen; of

— indien hij zijn verwijdering tracht te verhinderen door te weigeren om aan de vaststelling van zijn identiteit mee te werken, in het bijzonder door geen of valse identiteitspapieren te tonen.

De bepaling onder 4° van huidig artikel 51/3, § 1, (“afname vingerafdrukken van de asielzoeker wiens identiteit onzeker is”) wordt niet hernomen in het nieuwe artikel 51/3, § 1, tweede lid, omdat lidstaten, op grond van artikel 9 van Verordening nr. 603/2013, sowieso verplicht zijn om van elke vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, de vingerafdrukken te nemen (ongeacht of de identiteit zeker of onzeker is).

De afname van vingerafdrukken en het fotograferen van verzoekers om internationale bescherming zijn verplichtingen die voortvloeien uit Verordening nr. 603/2013 en Richtlijn 2013/32/EU (artikel 13, lid 2, e)). Elke verzoeker om internationale bescherming heeft immers de verplichting om met de bevoegde overheden samen te werken om zijn identiteit vast te stellen (artikel 13, lid 1, van Richtlijn 2013/32/EU).

• Bewaartermijn van de biometrische gegevens, afgenomen in het kader van artikel 51/3 van de wet

Net zoals in artikel 30*bis*, § 2, tweede lid, van de wet werd voorzien, wordt ook in artikel 51/3, § 5, eerste lid, aan de Koning de bevoegdheid gegeven om de termijn te bepalen gedurende welke de biometrische gegevens, die overeenkomstig dit artikel worden afgenomen, dienen bewaard te worden.

Voor de biometrische gegevens die op basis van artikel 30*bis* worden afgenomen, werd een bewaartermijn

existe des indices donnant à penser qu’il a déjà introduit une demande de protection internationale, doit se soumettre au prélèvement des empreintes digitales.

Conformément l’article 17, § 1^{er}, alinéa 2, du Règlement n° 603/2013, il y a lieu de vérifier si un étranger n’a pas auparavant introduit une demande de protection internationale dans un autre État membre:

— lorsqu’il déclare qu’il a introduit une demande de protection internationale mais n’indique pas l’État membre dans lequel il l’a introduite;

— lorsqu’il ne demande pas de protection internationale mais s’oppose à son renvoi dans son pays d’origine en faisant valoir qu’il s’y trouverait en danger; ou

— lorsqu’il fait en sorte d’empêcher d’une autre manière son éloignement en refusant de coopérer à l’établissement de son identité, notamment en ne présentant aucun document d’identité ou en présentant de faux documents d’identité (article 17, paragraphe 1^{er}, alinéa 2, du règlement n° 603/2013).

La disposition sous 4° de l’actuel article 51/3, § 1^{er} (“prise des empreintes digitales du demandeur d’asile dont l’identité est douteuse”) n’est pas repris dans le nouvel article 51/3, § 1^{er}, alinéa 2, dès lors qu’en vertu de l’article 9 du règlement n° 603/2013, les États membres sont tenus de prendre les empreintes digitales de chaque étranger qui a introduit une demande de protection internationale (que son identité ait été établie ou non).

La prise d’empreintes digitales et la photographie des demandeurs de protection internationale constituent des obligations qui découlent du règlement n° 603/2013 et de la directive 2013/32/UE (article 13, § 2 e)). Tous les demandeurs de protection internationale ont en effet l’obligation de coopérer avec les autorités compétentes afin d’établir leur identité (article 13, § 1^{er}, de la directive 2013/32/UE).

• Délais de conservation des données biométriques prises dans le cadre de l’article 51/3 de la loi

A l’instar de l’article 30*bis*, § 2, alinéa 2, de la loi, l’article 51/3, § 5, alinéa 1^{er}, habilite également le Roi de la compétence de fixer le délai pendant lequel les données biométriques prises conformément à cet article, doivent être conservées.

Pour les données biométriques qui sont prises sur la base de l’article 30*bis*, un délai de conservation

van 10 jaar bepaald (KB van 21 april 2007 houdende vaststelling van de termijn gedurende welke de biometrische gegevens, die in het kader van artikel 30*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen werden afgenomen, dienen bewaard te worden). Een gelijkaardige termijn zal voorzien worden voor de biometrische gegevens die op basis van artikel 51/3 van de wet worden afgenomen en opgeslagen in het nationaal systeem. Dit is conform met artikel 12 van de Eurodac-Verordening Nr. 603/2013 die een bewaartermijn van 10 jaar voorziet voor de gegevens die in het centraal systeem worden bewaard.

Art. 22

De wijziging in artikel 51/3*bis* van de wet is een louter technische aanpassing.

Artikel 51/3*bis* van de wet verleent de gemachtigden van de minister de bevoegdheid om vreemdelingen die zich aanbieden bij de asiendiensten van de Dienst Vreemdelingenzaken in Brussel om een verzoek om internationale bescherming te doen of in te dienen, te onderwerpen aan een veiligheidsfouillering.

Art. 23

Naast een aantal technische wijzigingen in artikel 51/4 van de wet, beoogt het nieuwe vierde lid in paragraaf 2 een evenwichtige verdeling van de dossiers tussen de taalrollen in het kader van volgende verzoeken mogelijk te maken en elk "shopping-risico" tussen taalrollen te vermijden. Zodra het volgend verzoek, bedoeld in het artikel 51/8, wordt ingediend in het Nederlands of in het Frans, naar gelang van de keuze van de vreemdeling, bestaat er een reëel risico dat de keuze gebeurt op basis van overwegingen in verband met de overtuiging van de vreemdeling in verband met betere kansen op "slagen" in de ene taalrol dan in de andere.

Zo lijkt het meer opportuun de taal van het onderzoek niet te verbinden aan de taal waarin de vreemdeling opnieuw een verzoek om internationale bescherming indient, maar wel aan de taal waarin het onderzoek in het kader van zijn vorig verzoek om internationale bescherming reeds plaatsvond, en de minister of zijn gemachtigde de mogelijkheid te laten een ander taal te kiezen in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties.

Art. 24

De wijzigingen van artikel 51/5 van de wet betreffen de omzetting van artikel 8, lid 3, f) van Richtlijn 2013/33/EU en artikel 28 van Verordening Nr. 604/2013.

de 10 ans a été fixé (A.R. du 21 avril 2007 portant détermination du délai durant lequel les données biométriques, prises dans le cadre de l'article 30*bis* de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, doivent être conservées). Un délai identique sera prévu pour les données biométriques prises sur la base de l'article 51/3 de la loi et répertoriées dans le système national. Cette disposition est conforme à l'article 12 du règlement Eurodac n° 603/2013, qui prévoit un délai de conservation de 10 ans pour les données sauvegardées dans le système central.

Art. 22

La modification de l'article 51/3*bis* de la loi est une adaptation purement technique.

L'article 51/3*bis* de la loi habilite le délégué du ministre à soumettre à une fouille de sécurité les étrangers qui se présentent aux services d'asile de l'Office des Etrangers à Bruxelles pour présenter ou introduire une demande de protection internationale.

Art. 23

Outre un certain nombre de modifications techniques à l'article 51/4 de la loi, au paragraphe 2, le nouvel alinéa 4 vise une répartition équilibrée des dossiers entre les rôles linguistiques dans le cadre des demandes ultérieures afin d'éviter tout risque de "shopping" entre les rôles linguistiques. Dès que la demande ultérieure visée dans l'article 51/8 est introduite en néerlandais ou en français, suivant le choix de l'étranger, il y a un risque réel que le choix soit opéré sur la base de considérations liées au fait que l'étranger croit qu'il aura de meilleures probabilités de "réussite" dans un groupe linguistique que dans l'autre.

Il est donc plus opportuun de ne pas associer la langue de l'examen à la langue dans laquelle l'étranger introduit une nouvelle demande de protection internationale, mais à la langue dans laquelle l'examen a déjà été effectué dans le cadre de sa demande précédente de protection internationale, et de laisser la possibilité au ministre ou à son délégué de choisir une autre langue en fonction des nécessités des services et instances.

Art. 24

Les modifications de l'article 51/5 de la loi concernent la transposition de l'article 8, § 3, f) de la directive 2013/33/UE et de l'article 28 du règlement n° 604/2013.

Artikel 8, lid 3, van Richtlijn 2013/33/EU bevat een exhaustieve lijst van vijf vasthoudingsgronden voor vreemdelingen die om internationale bescherming verzoeken

Artikel 8, lid 3, f) bevat de mogelijkheid om een verzoeker vast te houden in overeenstemming met artikel 28 van Verordening Nr. 604/2013.

Artikel 28, lid 1, van de verordening bevat het algemene principe dat lidstaten niemand in bewaring mogen houden om de enkele reden dat hij aan de bij deze verordening ingestelde procedure onderworpen is. Dit principe wordt hernomen in de nieuwe paragraaf 5 van artikel 51/5.

Artikel 28, lid 2, van de verordening bepaalt de voorwaarden waaronder een vreemdeling kan worden vastgehouden in het kader van het Dublin-onderzoek en de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat, met name: *“Wanneer er een significant risico op onderduiken van een persoon bestaat, mogen de lidstaten de betrokken persoon in bewaring houden om overdrachtsprocedures overeenkomstig deze verordening veilig te stellen, op basis van een individuele beoordeling en, enkel voor zover bewaring evenredig is, en wanneer andere, minder dwingende alternatieve maatregelen niet effectief kunnen worden toegepast.”*

Deze voorwaarden worden overgenomen in de nieuwe paragraaf 1, tweede lid (vasthouding tijdens het onderzoek van de vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat) en in de nieuwe paragraaf 4, derde lid (vasthouding met het oog op overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat) van artikel 51/5 van de wet.

Artikel 28, lid 3, van de verordening bepaalt de termijnen waarbinnen de administratieve procedures voor het vaststellen van de verantwoordelijke lidstaat moeten worden afgerond en de overdracht uit hoofde van deze verordening moet worden uitgevoerd, indien de vreemdeling op deze grond wordt vastgehouden.

Artikel 28, lid 3, stelt:

“De bewaring duurt zo kort mogelijk en niet langer dan de tijd die redelijkerwijs nodig is om de vereiste administratieve procedures zorgvuldig af te ronden totdat de overdracht uit hoofde van deze verordening is uitgevoerd.”

Wanneer een persoon op grond van dit artikel in bewaring wordt gehouden, duurt de termijn voor het indienen van een overname- of terugnameverzoek niet langer dan één maand vanaf het tijdstip van indiening van het

L'article 8, § 3, de la directive 2013/33/UE contient une liste exhaustive de cinq motifs de rétention des étrangers qui demandent une protection internationale.

L'article 8, § 3, f), prévoit la possibilité de placer un demandeur en rétention, conformément à l'article 28 du règlement n° 604/2013.

L'article 28, § 1^{er}, du règlement contient le principe général en vertu duquel les États membres ne peuvent placer une personne en rétention au seul motif qu'elle fait l'objet de la procédure établie par ce règlement. Ce principe est intégré dans le nouveau paragraphe 5 de l'article 51/5.

L'article 28, § 2, du règlement prévoit les conditions dans lesquelles un étranger peut être placé en rétention dans le cadre de l'examen Dublin et du transfert à l'État membre responsable, à savoir: *“lorsqu'il existe un risque non négligeable de fuite de ces personnes, sur la base d'une évaluation individuelle et uniquement dans la mesure où le placement en rétention est proportionnel et si d'autres mesures moins coercitives ne peuvent être effectivement appliquées”.*

Ces conditions sont reprises dans le nouveau paragraphe 1^{er}, alinéa 2 (maintien pendant l'examen de la détermination de l'État membre responsable) et dans le nouveau paragraphe 4, alinéa 3 (maintien en vue du transfert dans l'État membre responsable) de l'article 51/5 de la loi.

L'article 28, § 3, du règlement fixe les délais dans lesquels les procédures administratives de détermination de l'État membre responsable doivent être achevées et dans lesquels le transfert doit être effectué en vertu du présent règlement, si l'étranger est maintenu sur cette base.

L'article 28, § 3, est rédigé comme suit:

“Le placement en rétention est d'une durée aussi brève que possible et ne se prolonge pas au-delà du délai raisonnablement nécessaire pour accomplir les procédures administratives requises avec toute la diligence voulue jusqu'à l'exécution du transfert au titre du présent règlement.”

Lorsqu'une personne est placée en rétention en vertu du présent article, le délai de présentation d'une requête aux fins de prise en charge ou de reprise en charge ne dépasse pas un mois à compter de

verzoek. De lidstaat die de procedure uit hoofde van deze verordening uitvoert, vraagt in dergelijke gevallen om een spoedig antwoord. Dit antwoord wordt gegeven binnen twee weken na ontvangst van het overname- of terugnameverzoek. Het zonder antwoord laten verstrijken van de termijn van twee weken staat gelijk met aanvaarding van het verzoek en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen of terug te nemen en te voorzien in een passende aankomstregeling.

Wanneer een persoon op grond van dit artikel in bewaring wordt gehouden, wordt de overdracht van de betrokkene van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zo spoedig uitgevoerd als praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen zes weken vanaf de impliciete of expliciete aanvaarding van het overname- of terugnameverzoek door een andere lidstaat, dan wel vanaf het tijdstip waarop het beroep of het bezwaar niet langer opschortende werking heeft overeenkomstig artikel 27, lid 3.

Wanneer de verzoekende lidstaat zich niet houdt aan de termijnen voor het indienen van een overname- of terugnameverzoek, of wanneer de overdracht niet binnen de in de derde alinea genoemde termijn van zes weken geschiedt, wordt de betrokkene niet langer in bewaring gehouden. De artikelen 21, 23, 24 en 29 blijven van overeenkomstige toepassing.”

De vasthoudingstermijnen zoals voorzien in het huidige artikel 51/5, § 1, tweede en derde lid, en § 3, vierde lid, met name, enerzijds, een vasthoudingstermijn van één maand tijdens het onderzoek en de vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat met de mogelijkheid tot verlenging van één maand indien de behandeling van het overname of terugnameverzoek buitengewoon complex is en, anderzijds, een vasthoudingstermijn van één maand met het oog op de overdracht van de vreemdeling naar de verantwoordelijke lidstaat, zijn niet meer conform met de termijnen zoals omschreven in artikel 28, lid 3, van de verordening. Bijgevolg heeft de Belgische wetgever geopteerd voor een maximale omzetting van deze termijnen.

Twee nieuwe vasthoudingstermijnen worden voorzien:

— Een termijn van 6 weken om het onderzoek tot vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat te doen waarbinnen de Dienst Vreemdelingenzaken een overname- of terugnameverzoek moet richten aan de verantwoordelijke lidstaat en waarbinnen deze lidstaat moet antwoorden op het overname- of terugnameverzoek. Indien de Dienst Vreemdelingenzaken zich niet houdt

l'introduction de la demande. L'État membre qui mène la procédure conformément au présent règlement demande dans ce cas une réponse urgente. Cette réponse est donnée dans un délai de deux semaines à partir de la réception de la requête. L'absence de réponse à l'expiration de ce délai de deux semaines équivaut à l'acceptation de la requête et entraîne l'obligation de prendre ou de reprendre en charge la personne, y compris l'obligation d'assurer la bonne organisation de son arrivée.

Lorsqu'une personne est placée en rétention en vertu du présent article, son transfert de l'État membre requérant vers l'État membre responsable est effectué dès qu'il est matériellement possible et au plus tard dans un délai de six semaines à compter de l'acceptation implicite ou explicite par un autre État membre de la requête aux fins de prise en charge ou de reprise en charge de la personne concernée ou à compter du moment où le recours ou la révision n'a plus d'effet suspensif conformément à l'article 27, paragraphe 3.

Lorsque l'État membre requérant ne respecte pas les délais de présentation d'une requête aux fins de prise en charge ou de reprise en charge ou lorsque le transfert n'intervient pas dans le délai de six semaines visé au troisième alinéa, la personne n'est plus placée en rétention. Les articles 21, 23, 24 et 29 continuent de s'appliquer en conséquence”.

Les périodes de maintien telles que prévues par l'actuel article 51/5, § 1^{er}, alinéas 2 et 3, et § 3, alinéa 4, à savoir, d'une part, un délai de maintien d'un mois pendant l'examen et la détermination de l'État membre responsable, avec possibilité de prolongation d'un mois si le traitement de la demande de prise en charge ou de reprise en charge est extrêmement complexe et, d'autre part, une période de maintien d'un mois en vue du transfert de l'étranger dans l'État membre responsable, ne sont plus conformes aux délais prescrits par l'article 28, § 3, du règlement. Par conséquent, le législateur belge a opté pour une transposition maximale de ces délais.

Deux nouveaux délais de maintien sont prévus:

— Un délai de six semaines pour réaliser l'examen de la détermination de l'État membre responsable, dans lequel l'Office des Étrangers doit adresser une demande de prise en charge ou de reprise en charge à l'État membre responsable et dans lequel cet État membre doit répondre à la demande de prise en charge ou de reprise en charge. Si l'Office des Étrangers ne respecte pas les délais de présentation d'une demande de prise

aan de termijnen voor het indienen van een overname- of terugnameverzoek, kan de vreemdeling niet langer op deze grond worden vastgehouden.

— Een termijn van 6 weken om de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat uit te voeren. Deze vasthoudingstermijn wordt, conform met de verordening, gestuit zolang het beroep ingediend tegen de overdrachtsbeslissing opschortende werking heeft. De vasthoudingstermijn wordt dus van rechtswege verlengd met een termijn van zes weken van zodra het beroep tegen de overdrachtsbeslissing geen opschortende werking meer heeft.

Wat betreft de criteria voor het vaststellen van een significant risico op onderduiken, wordt verwezen naar het nieuwe artikel 1, § 2, van de wet.

Wat betreft de andere, minder dwingende maatregelen, bepaalt artikel 8, lid 4, van Richtlijn 2013/33/EU: *“De lidstaten zorgen ervoor dat in het nationale recht regels worden vastgesteld over alternatieven voor bewaring, zoals het zich regelmatig melden bij de overheid, het stellen van een borgsom of een verplichting om op een bepaalde plaats te blijven.”*

Paragraaf 6 van artikel 51/5 geeft de Koning de bevoegdheid om bij een in Ministerraad overlegd besluit minder dwingende alternatieve maatregelen voor vasthouding te bepalen.

De aanwijzing van een verblijfplaats kan bijvoorbeeld beschouwd worden als een minder dwingende alternatieve maatregel tot vasthouding. Vermits deze maatregel echter een beperking van de vrijheid inhoudt, kan deze maatregel niet door de Koning bepaald worden maar is enkel de wetgever hiervoor bevoegd (zie ook Advies 49 947/2/V, van 27 juli 2011 op voorontwerp van wet die de wet van 19 januari 2012 is geworden “tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”, *Parl. St.*, Kamer, 2011-2012, nr. 1825/1, pp. 46-58). Bijgevolg wordt de aanwijzing van een verblijf als minder dwingende maatregel voor vasthouding voorzien in de nieuwe paragraaf 6, tweede lid, van artikel 51/5 van de wet. Net zoals bij vasthouding, duurt de aanwijzing van een verblijfplaats zo kort mogelijk en niet langer dan de tijd die redelijkerwijs nodig is om de vereiste administratieve procedures zorgvuldig af te ronden totdat de overdracht uit hoofde van artikel 51/5 van de wet is uitgevoerd.

en charge ou de reprise en charge, l'étranger ne peut plus être maintenu sur cette base.

— Un délai de six semaines pour effectuer le transfert dans l'État responsable. Ce délai de maintien est, conformément à la réglementation, interrompu tant que le recours introduit contre la décision de transfert a un effet suspensif. Le délai de maintien est par conséquent prolongé de plein droit d'une durée de six semaines dès que le recours contre la décision de transfert n'a plus d'effet suspensif.

En ce qui concerne les critères pour l'identification d'un risque de fuite important, voir le nouvel article 1^{er}, § 2, de la loi.

En ce qui concerne les autres mesures, moins coercitives, l'article 8, § 4, de la directive 2013/33/UE est libellé comme suit: *“Les États membres veillent à ce que leur droit national fixe les règles relatives aux alternatives au placement en rétention, telles que l'obligation de se présenter régulièrement aux autorités, le dépôt d'une garantie financière ou l'obligation de demeurer dans un lieu déterminé”.*

Le paragraphe 6 de l'article 51/5 habilite le Roi à définir, par arrêté délibéré en Conseil des ministres, des mesures de maintien alternatives moins coercitives.

L'assignation d'un lieu de résidence peut par exemple être considérée comme une mesure de maintien alternative moins coercitive. Toutefois, étant donné que cette mesure constitue une restriction de la liberté, elle ne peut être déterminée par le Roi et seul le législateur est compétent en la matière (voir aussi l'avis 49 947/2/V donné le 27 juillet 2011 sur un avant-projet devenu la loi du 19 janvier 2012 “modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers”, *doc. parl.*, Chambre, 2011-2012, n° 1825/1, pp. 46 à 58). Par conséquent, la désignation d'un lieu de résidence comme mesure de maintien moins coercitive est prévue au nouveau paragraphe 6, alinéa 2, de l'article 51/5 de la loi. A l'instar du maintien, l'assignation d'un lieu de résidence est d'une durée aussi brève que possible et ne se prolonge pas au-delà du délai raisonnablement nécessaire pour accomplir les procédures administratives requises avec toute la diligence voulue jusqu'à l'exécution du transfert au titre de l'article 51/5 de la loi.

Art. 25 tot 29

De wijzigingen in de artikelen 51/6, 51/7, 51/8, 51/9 en 51/10 van de wet zijn louter technische aanpassingen.

Art. 30

Richtlijn 2013/32/EU voert een aantal wijzigingen door inzake de bevoegdheden van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de behandelingstermijnen van de verzoeken. Deze worden ondergebracht in verschillende opeenvolgende artikelen teneinde duidelijkheid te verschaffen. Dubbele bepalingen worden geschrapt. Bijgevolg wordt artikel 52 opgeheven.

Art. 31

Artikel 52/2 wordt met dit ontwerp opgeheven.

Artikel 52/2, § 1 bepaalde dat voor een aantal bijzondere situaties (artikel 74/6, § 1bis, 8° tot 15°) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing bij voorrang diende te nemen en binnen een termijn van twee maanden. De situaties waarbij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verzoeken om internationale bescherming volgens een versnelde procedure kan behandelen worden opgesomd in artikel 31.8 van richtlijn 2013/32/EU. Een aantal van de situaties opgesomd in artikel 74/6, § 1bis, 8° tot 15° van de wet (met name punten 8° tot en met 13°) stemmen overeen met gevallen opgesomd in artikel 31.8 van richtlijn 2013/32/EU. De situaties die aanleiding kunnen geven tot een versnelling worden omgezet in het gewijzigde artikel 57/6/1, § 1 van de wet. Er kan dan ook verwezen worden naar de uiteenzetting onder artikel 41 in dit verband.

Een nieuwe paragraaf 2 bij artikel 57/6 herneemt integraal de gronden van artikel 52/2, § 2 en breidt ze uit met vreemdelingen van wie het verzoek waarschijnlijk gegrond is. Hiervoor kan verwezen worden naar de uiteenzetting onder artikel 40.

Art. 32

Het nieuwe artikel 52/3 van de wet heeft betrekking op de afgifte van terugdrijvings- of verwijderingsmaatregelen aan verzoekers om internationale bescherming die trachten het Rijk illegaal binnen te komen of illegaal in het Rijk verblijven en die geen recht (meer) hebben om overeenkomstig Richtlijn 2013/32/EU louter ten behoeve van de procedure op het grondgebied te blijven.

Art. 25 à 29

Les modifications dans les articles 51/6, 51/7, 51/8, 51/9 en 51/10 de la loi sont des adaptations purement techniques.

Art. 30

La directive 2013/32/UE apporte un certain nombre de modifications en ce qui concerne les compétences du Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides et les délais de traitement des demandes. Par souci de clarté, ces modifications font chacune l'objet d'un article distinct. Les dispositions qui font double emploi sont supprimées. Par conséquent, l'article 52 est abrogé.

Art. 31

L'article 52/2 est abrogé par la présente loi.

L'article 52/2, § 1^{er} disposait que dans un nombre de situations particulières (article 74/6, § 1^{er} bis, 8° à 15°), le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides devait prendre une décision en priorité et dans un délai de deux mois. Les situations dans lesquelles le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides peut traiter des demandes de protection internationale selon une procédure accélérée sont énumérées à l'article 31.8 de la directive 2013/32/UE. Un nombre de situations énumérées à l'article 74/6, § 1^{er} bis, 8° à 15° de la loi (notamment les points 8° au 13° inclus) correspondent aux cas énumérés à l'article 31.8 de la directive 2013/32/UE. Les situations qui peuvent donner lieu à une accélération sont transposées à l'article 57/6/1, § 1^{er} modifié de la loi. Il est donc renvoyé à l'exposé relatif à l'article 41 à cet égard.

À l'article 57/6, un nouveau paragraphe 2 reprend intégralement les motifs énumérés à l'article 52/2, § 2 et les étend aux étrangers dont la demande est probablement fondée. Il est renvoyé à l'exposé des motifs de l'article 40.

Art. 32

Le nouvel article 52/3 de la loi traite de la prise de mesures de refoulement ou d'éloignement à l'égard de demandeurs de protection internationale qui tentent d'entrer illégalement dans le Royaume ou qui séjournent illégalement dans le Royaume et qui n'ont pas (plus) le droit de rester sur le territoire aux seules fins de la procédure, conformément à la directive 2013/32/UE.

Vanaf het moment dat verzoekers overeenkomstig Richtlijn 2013/32/EU niet (meer) op het grondgebied mogen blijven, vallen ze onder het toepassingsgebied van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

Punt 9 van de considerans van Richtlijn 2008/115/EG preciseert in dit verband dat „[o]vereenkomstig Richtlijn 2005/85/EG [...], [...] een onderdaan van een derde land die in een lidstaat asiel heeft aangevraagd niet [mag] worden beschouwd als iemand die illegaal op het grondgebied van die lidstaat verblijft, totdat het afwijzende besluit inzake het verzoek respectievelijk het besluit waarbij het verblijfsrecht van de betrokkene wordt beëindigd, in werking is getreden.”

In het arrest *Arslan* van 30 mei 2013 (C-534/11) heeft het Hof van Justitie dit nader gepreciseerd en op de eerste prejudiciële vraag geantwoord dat “artikel 2, lid 1, van richtlijn 2008/115, gelezen in samenhang met punt 9 van de considerans ervan, aldus moet worden uitgelegd dat die richtlijn niet van toepassing is op derdelanders die om internationale bescherming hebben verzocht in de zin van richtlijn 2005/85, in het tijdvak tussen de indiening van dat verzoek en de vaststelling van de beslissing in eerste aanleg over dat verzoek of, in voorkomend geval, de beslechting van het eventuele beroep tegen die beslissing” (punt 49).

Richtlijn 2013/32/EU (die Richtlijn 2005/85/EG vervangt) voorziet in artikel 9, lid 1, als algemeen principe dat verzoekers om internationale bescherming, louter ten behoeve van de procedure, op het grondgebied van een lidstaat mogen blijven totdat de beslissingsautoriteit in eerste aanleg een beslissing heeft genomen. Dat recht om te blijven houdt niet in dat de betrokkene recht heeft op een verblijfsvergunning.

Artikel 9, lid 2, van Richtlijn 2013/32/EU staat slechts in bepaalde gevallen en onder restrictieve voorwaarden een uitzondering op dit algemeen principe toe, met name bij volgende verzoeken om internationale bescherming of wanneer een persoon zal worden overgedragen of uitgeleverd, naargelang van het geval, hetzij aan een andere lidstaat uit hoofde van verplichtingen overeenkomstig een Europees aanhoudingsbevel of anderszins, hetzij aan een derde land of aan internationale strafhoven of tribunalen.

Dès le moment où les demandeurs n'ont pas (plus) le droit de rester sur le territoire conformément à la directive 2013/32/UE, ils relèvent du champ d'application de la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour illégal.

Le point 9 du considérant de cette directive 2008/115/CE précise à ce sujet que “Conformément à la directive 2005/85/CE [...], le ressortissant d'un pays tiers qui a demandé l'asile dans un État membre ne [peut] pas être considéré comme étant en séjour irrégulier sur le territoire de cet État membre avant qu'une décision négative sur sa demande ou une décision mettant fin à son droit de séjour en tant que demandeur d'asile soit entrée en vigueur.”

Dans l'arrêt *Arslan* du 30 mai 2013 (C-534/11), la Cour de Justice de l'Union européenne a apporté davantage de précisions en répondant à la première question préjudicielle que “l'article 2, paragraphe 1er, de la directive 2008/115, lu en combinaison avec le considérant 9 de celle-ci, doit être interprété en ce sens que cette directive n'est pas applicable à un ressortissant de pays tiers qui a introduit une demande de protection internationale, au sens de la directive 2005/85, et ce pendant la période courant de l'introduction de ladite demande jusqu'à l'adoption de la décision de premier ressort statuant sur cette demande ou, le cas échéant, jusqu'à l'issue du recours qui aurait été introduit contre ladite décision” (point 49).

La directive 2013/32/UE (qui remplace la directive 2005/85/CE) prévoit dans son article 9, § 1^{er}, comme principe général que les demandeurs de protection internationale sont autorisés à rester dans l'État membre, aux seules fins de la procédure, jusqu'à ce que l'autorité responsable de la détermination se soit prononcée conformément aux procédures en première instance. Ce droit de rester dans l'État ne constitue pas un droit à un titre de séjour.

L'article 9, § 2, de la directive 2013/32/UE tolère, dans certains cas uniquement et dans des conditions restrictives, une exception à ce principe général, notamment pour les demandes ultérieures de protection internationale ou lorsqu'une personne est, le cas échéant, livrée à ou extradée vers soit, un autre État membre en vertu des obligations découlant d'un mandat d'arrêt européen ou pour d'autres raisons, soit un pays tiers soit une cour ou un tribunal pénal(e) international(e).

In artikel 41, lid 1, van Richtlijn 2013/32/EU worden de mogelijkheden om af te wijken van het recht om op het grondgebied te blijven in geval van volgende verzoeken nader gepreciseerd, meer bepaald wanneer een persoon:

— een eerste volgend verzoek heeft ingediend – dat krachtens artikel 40, lid 5, niet verder behandeld is – louter teneinde de uitvoering van een beslissing die tot zijn spoedige verwijdering van het grondgebied van die lidstaat zou leiden, te vertragen of te hinderen; of

— in dezelfde lidstaat een ander volgend verzoek doet na een definitieve beslissing om een eerste volgend verzoek als niet-ontvankelijk te beschouwen krachtens artikel 40, lid 5, of na een definitieve beslissing om dat verzoek als ongegrond af te wijzen.

De lidstaten kunnen een dergelijke uitzondering uitsluitend maken wanneer de beslissingsautoriteit van oordeel is dat een terugkeerbesluit niet zal leiden tot direct of indirect refoulement in strijd met de internationale en Unieverplichtingen van die lidstaat.

Voorts voorziet Richtlijn 2013/32/EU in artikel 46, lid 5, als algemeen principe in een automatisch schorsend beroep waarbij verzoekers worden toegestaan op het grondgebied te blijven tot de termijn waarbinnen zij hun recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel kunnen uitoefenen, verstreken is en, wanneer dat recht binnen de termijn werd uitgeoefend, in afwachting van de uitkomst van het rechtsmiddel.

Artikelen 46, leden 6 tot 8 van Richtlijn 2013/32/EU staan slechts in bepaalde gevallen een uitzondering op dit automatisch schorsend beroep toe, meer bepaald:

— bij sommige beslissingen die genomen worden overeenkomstig de versnelde procedure van artikel 31, lid 8;

— bij sommige niet-ontvankelijkheidsbeslissingen die genomen worden overeenkomstig artikel 33, lid 2;

— bij weigeringen tot het opnieuw in behandeling nemen van het dossier van verzoeker nadat de behandeling ervan overeenkomstig artikel 28 (impliciete weigering) is beëindigd;

— bij beslissingen om een verzoek niet of niet volledig te behandelen overeenkomstig artikel 39 (Europees veilig derde land);

A l'article 41, § 1^{er}, de la directive 2013/32/UE, les possibilités de déroger au droit de rester sur le territoire en cas de demandes ultérieures sont davantage précisées, en particulier lorsqu'une personne:

— a introduit une première demande ultérieure de protection internationale, dont l'examen n'est pas poursuivi en vertu de l'article 40, paragraphe 5, qu'afin de retarder ou d'empêcher l'exécution d'une décision qui entraînerait son éloignement imminent de l'État membre concerné; ou

— présente une autre demande ultérieure de protection internationale dans le même État membre à la suite de l'adoption d'une décision finale déclarant une première demande ultérieure irrecevable en vertu de l'article 40, paragraphe 5, ou à la suite d'une décision finale rejetant cette demande comme infondée.

Les États membres ne peuvent faire usage de cette dérogation que si l'autorité responsable de la détermination estime qu'une décision de retour n'entraînera pas de refoulement direct ou indirect en violation des obligations internationales et à l'égard de l'Union incombant à cet État membre.

En outre, dans son article 46, § 5, la directive 2013/32/UE prévoit, comme principe général, un recours automatiquement suspensif autorisant les demandeurs à rester sur le territoire jusqu'à l'expiration du délai prévu pour l'exercice de leur droit à un recours effectif ou, si ce droit a été exercé dans le délai prévu, dans l'attente de l'issue du recours.

L'article 46, §§ 6 à 8, de la directive 2013/32/UE tolère une exception à ce recours automatiquement suspensif dans certains cas uniquement, plus particulièrement:

— pour certaines décisions prises en vertu de la procédure accélérée de l'article 31, § 8;

— pour certaines décisions d'irrecevabilité prises conformément à l'article 33, § 2;

— en cas de rejet de réouverture du dossier du demandeur après qu'il a été clos conformément à l'article 28 (retrait implicite);

— en cas de décision de ne pas procéder à l'examen, ou de ne pas procéder à l'examen complet de la demande en vertu de l'article 39 (le concept de pays tiers européen sûr);

— bij toepassing van de in artikel 43 bedoelde grensprocedures.

Dit algemeen principe van het recht om op het grondgebied te blijven tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming in eerste aanleg en tijdens de beroepsfase, zoals voorzien in de artikelen 9, lid 1, en 46, lid 5, van de richtlijn, werd in Belgische wetgeving omgezet in het nieuwe artikel 52/3 samen gelezen met de artikelen 49/3/1 en 39/70 van de wet.

De Belgische wetgever heeft geopteerd voor een algemeen automatisch schorsend beroep, ongeacht de rechtsbasis waarop de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een weigeringsbeslissing heeft genomen, met als enige uitzondering de beroepen tegen niet-ontvankelijkheidsbeslissingen van volgende verzoeken om internationale bescherming, zoals voorzien in het artikel 39/70, tweede lid, van de wet.

Wat betreft de mogelijkheid voor lidstaten om bij volgende verzoeken om internationale bescherming af te wijken van het recht om op het grondgebied te blijven tijdens de behandeling in eerste aanleg, heeft de Belgische wetgever artikel 41, lid 1, eerste alinea, b) van Richtlijn 2013/32/EU omgezet tegen zeer restrictieve toepassingsvoorwaarden (zie toelichting bij nieuw artikel 57/6/2, § 3 van de wet).

Bovendien heeft de Belgische wetgever geopteerd om in overeenstemming met het regeerakkoord van 9 oktober 2014 om het aantal verwijderings- of terugdrijvingsmaatregelen waar mogelijk te beperken (p. 160). Indien verzoekers om internationale bescherming op het moment van indiening van hun verzoek om internationale bescherming reeds het voorwerp uitmaken van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waaraan nog geen gevolg werd gegeven, tast het feit dat zij omwille van dat verzoek voorlopig op het grondgebied mogen blijven het bestaan van deze maatregel niet aan. In principe wordt er geen nieuwe verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel genomen maar wordt de uitvoerbaarheid van de reeds gegeven maatregel tijdens de behandeling van het verzoek opgeschort overeenkomstig de artikelen 49/3/1 en 39/70 (nieuw artikel 52/3, § 3, van de wet).

- Verwijderingsmaatregel voor een verzoeker om internationale bescherming die illegaal in het Rijk verblijft (nieuw artikel 52/3, § 1, van de wet)

Nieuw artikel 52/3, § 1, van de wet is van toepassing op illegaal in het Rijk verblijvende vreemdelingen die een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend.

— en cas d'application des procédures aux frontières visées à l'article 43.

Ce principe général du droit de rester sur le territoire pendant l'examen de la demande de protection internationale au cours du traitement en première instance et pendant la phase de recours, tel que prévu dans les articles 9, § 1^{er}, et 46, § 5, de la directive, a été transposé en droit belge dans le nouvel article 52/3 lu conjointement avec les articles 49/3/1 et 39/70 de la loi.

Le législateur belge a opté pour un recours suspensif automatique général, quelle que soit la base juridique sur laquelle le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides a statué négativement, avec pour seule exception, les recours contre les décisions d'irrecevabilité des demandes ultérieures de protection internationale, comme le prévoit l'article 39/70, alinéa 2, de la loi.

En ce qui concerne la possibilité pour les États membres de déroger au droit de rester sur le territoire pendant le traitement en première instance en ce qui concerne des demandes ultérieures de protection internationale, le législateur belge a transposé l'article 41, § 1^{er}, alinéa 1^{er}, b), de la directive 2013/32/UE en imposant des conditions d'application très restrictives (voir commentaire au sujet du nouvel article 57/6/2, § 3 de la loi).

Enfin, conformément à l'accord de gouvernement du 9 octobre 2014, le législateur belge a décidé de limiter autant que possible le nombre de mesures d'éloignement ou de refoulement (p. 160). Si les demandeurs de protection internationale font déjà l'objet d'une mesure d'éloignement ou de refoulement à laquelle ils n'ont pas encore été donné suite au moment de l'introduction de leur demande de protection internationale, le fait qu'ils puissent rester provisoirement sur le territoire en raison de cette demande ne modifie en rien l'existence de cette mesure. En principe, aucune nouvelle mesure d'éloignement ou de refoulement n'est prise, mais le caractère exécutoire de la mesure déjà prise est suspendu pendant l'examen de la demande, conformément aux articles 49/3/1 et 39/70 (nouvel article 52/3, § 3, de la loi).

- Mesure d'éloignement à l'égard d'un demandeur de protection internationale en séjour illégal dans le Royaume (nouvel article 52/3, § 1^{er}, de la loi)

Le nouvel article 52/3, § 1^{er}, de la loi s'applique aux étrangers en séjour illégal dans le Royaume qui ont introduit une demande de protection internationale.

In de huidige regelgeving wordt aan deze illegaal verblijvende vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven onmiddellijk nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een weigeringsbeslissing inzake het verzoek om internationale bescherming heeft genomen (huidig artikel 52/3, § 1, eerste lid). Indien er een beroep met volle rechtsmacht wordt ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, overeenkomstig de gewone procedure, geeft het gemeentebestuur, op onderrichting van de minister of zijn gemachtigde, aan de betrokken vreemdeling een bijlage 35, op basis waarvan de vreemdeling niet mag worden verwijderd in afwachting van een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (artikel 111 KB 08/10/1981). Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen de weigeringsbeslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld tot een verlenging van het reeds afgegeven bevel om het grondgebied te verlaten. De termijn van deze verlenging is tien dagen en is tweemaal verlengbaar (huidig artikel 52/3, § 1, tweede en derde lid).

Wanneer de illegaal verblijvende vreemdeling op grond van artikel 74/6, § 1bis, van de wet in een welbepaalde plaats in het Rijk wordt vastgehouden, wordt krachtens de huidige regelgeving onmiddellijk bij het indienen van het verzoek om internationale bescherming een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (huidig artikel 52/3, § 2, eerste lid, eerste zin, van de wet).

In het nieuwe artikel 52/3, § 1, eerste lid, van de wet wordt aan de illegaal in het Rijk verblijvende vreemdeling, ongeacht of deze wordt vastgehouden of niet, pas het bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven nadat een definitieve beslissing inzake zijn verzoek om internationale bescherming waarbij geen internationale beschermingsstatus werd verleend, is genomen, met name: na een beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen waarbij het verzoek om internationale bescherming werd geweigerd (op basis van artikel 57/6, § 1, eerste lid, 1°, 2°, 3°, 5°, artikel 57/6/1, § 1), niet-ontvankelijk werd verklaard (op basis van de artikel 57/6, § 3) of waarbij de behandeling van het verzoek om internationale bescherming werd beëindigd (op basis van artikel 57/6/5), en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep binnen de termijn werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°.

En vertu de la réglementation actuelle, cet étranger en séjour illégal reçoit immédiatement un ordre de quitter le territoire après que le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides a pris une décision de refus par rapport à la demande de protection internationale (actuel article 52/3, § 1^{er}, alinéa 1^{er}). Si un recours de pleine juridiction est introduit auprès du Conseil du contentieux des étrangers, conformément à la procédure ordinaire, sur instruction du ministre ou de son délégué, l'administration communale délivre à l'étranger concerné une annexe 35, sur la base de laquelle l'étranger ne peut pas être éloigné dans l'attente d'une décision du Conseil du contentieux des étrangers (article 111 de l'A.R. du 08/10/1981). Si le Conseil du contentieux des étrangers rejette le recours de l'étranger contre la décision de refus prise par le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides, le ministre ou son délégué décide sans délai de prolonger l'ordre de quitter le territoire déjà délivré. La durée de cette prolongation est de dix jours, renouvelable à deux reprises (actuel article 52/3, § 1^{er}, alinéas 2 et 3).

Lorsque l'étranger en séjour illégal, sur la base de l'article 74/6, § 1^{er} bis de la loi, est maintenu dans un lieu déterminé dans le Royaume, conformément à la législation actuelle, immédiatement après l'introduction de la demande de protection internationale, un ordre de quitter le territoire lui est délivré (actuel article 52/3, § 2, alinéa 1^{er}, première phrase, de la loi).

Dans le nouvel article 52/3, § 1^{er}, alinéa 1^{er}, de la loi, l'ordre de quitter le territoire est délivré à l'étranger en séjour illégal dans le Royaume, que celui-ci soit maintenu ou non, seulement après qu'une décision finale a été prise sur sa demande de protection internationale dans le cadre de laquelle le statut de protection internationale n'a pas été accordé, à savoir: après une décision du Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides refusant la demande de protection internationale (sur la base de l'article 57/6, § 1^{er}, alinéa 1^{er}, 1°, 2°, 3°, 5°, l'article 57/6/1, § 1^{er}), la déclarant irrecevable (sur la base de l'article 57/6, § 3) ou clôturant l'examen de la demande de protection internationale (sur la base de l'article 57/6/5) et lorsque le délai de recours prévu par l'article 39/57 est écoulé, ou, lorsqu'un tel recours a été introduit dans le délai prévu, après que le Conseil du contentieux des étrangers a rejeté le recours en application de l'article 39/2, § 1^{er}, 1°.

Aan de vreemdeling die een automatisch schorsend beroep met volle rechtsmacht indient bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, overeenkomstig de gewone procedure, wordt er geen bijlage 35 meer afgegeven maar wordt het attest van immatriculatie verlengd tot het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Indien het een tweede volgend verzoek om internationale bescherming of meer betreft en indien dit verzoek door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, niet-ontvankelijk wordt verklaard, wordt het bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven na deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing (nieuw artikel 52/3, § 1, tweede lid, van de wet).

Indien de vreemdeling op het moment van indiening van zijn verzoek om internationale bescherming echter reeds het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel waaraan hij nog geen gevolg heeft gegeven, wordt er geen nieuwe verwijderingsmaatregel ter kennis gebracht maar wordt de uitvoerbaarheid van de reeds gegeven maatregel tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming opgeschort overeenkomstig de artikelen 49/3/1 en 39/70 (nieuw artikel 52/3, § 3, eerste lid, van de wet).

Enmaal de uitvoerbaarheid van de reeds gegeven verwijderingsmaatregel niet langer overeenkomstig de artikelen 49/3/1 en 39/70 is opgeschort, kan de Dienst Vreemdelingenzaken, indien zij dit nodig acht, de termijn die aan de vreemdeling was toegekend om het grondgebied vrijwillig te verlaten verlengen (nieuw artikel 52/3, § 3, tweede lid, van de wet).

- Terugrijvingsmaatregel voor een verzoeker om internationale bescherming die tracht het Rijk illegaal binnen te komen (nieuw artikel 52/3, § 2, van de wet)

Nieuw artikel 52/3, § 2, van de wet is van toepassing op vreemdelingen die niet voldoen aan de vereisten voor toegang tot het grondgebied, zoals neergelegd in artikel 6, lid 1, van de Schengengrenscodex en de artikelen 2 en 3 van de wet, en bij de met grenscontrole belaste overheden een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend.

De Schengengrenscodex verplicht in bepaalde gevallen tot weigering van de toegang tot het grondgebied van de Unie (artikel 14 juncto artikel 6). Indien een vreemdeling niet voldoet aan de vereisten voor toegang tot het grondgebied en een verzoek om internationale bescherming indient aan de grens, valt hij echter onder het toepassingsgebied van Richtlijn 2013/32/EU (Procedurerichtlijn) en Richtlijn 2013/33/

L'étranger qui introduit un recours de pleine juridiction automatiquement suspensif auprès du Conseil du contentieux des étrangers, conformément à la procédure ordinaire, ne reçoit plus une annexe 35, mais l'attestation d'immatriculation est prolongée jusqu'à ce que le Conseil du contentieux des étrangers rende un arrêt.

S'il s'agit d'une deuxième demande ultérieure de protection internationale ou plus et si le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides l'a déclarée irrecevable sur la base de l'article 57/6, § 3, alinéa 1^{er}, 5°, l'ordre de quitter le territoire est délivré après cette décision d'irrecevabilité (nouvel article 52/3, § 1^{er}, alinéa 2, de la loi).

Toutefois si l'étranger fait déjà l'objet d'une mesure d'éloignement au moment de l'introduction de la demande de protection internationale, aucune nouvelle mesure d'éloignement est prise, mais le caractère exécutoire de la mesure déjà prise est suspendu pendant l'examen de la demande de protection internationale, conformément aux articles 49/3/1 et 39/70 (nouvel article 52/3, § 3, alinéa 1^{er}, de la loi).

Lorsque le caractère exécutoire de la mesure d'éloignement déjà ordonnée n'est plus suspendu conformément aux articles 49/3/1 et 39/70, l'Office des étrangers peut, s'il l'estime nécessaire, prolonger le délai accordé à l'étranger pour quitter volontairement le territoire (nouvel article 52/3, § 3, alinéa 2, de la loi).

- Mesure de refoulement à l'égard d'un demandeur de protection internationale qui tente d'entrer illégalement dans le Royaume (nouvel article 52/3, § 2, de la loi)

Le nouvel article 52/3, § 2, de la loi s'applique aux étrangers qui ne remplissent pas les conditions d'entrée sur le territoire, telles que fixées par l'article 6, § 1^{er}, du Code frontières Schengen, et les articles 2 et 3 de la loi, et qui ont introduit une demande de protection internationale auprès des autorités chargées du contrôle des frontières.

Dans certains cas, le Code frontières Schengen impose de refuser l'entrée sur le territoire de l'Union (article 14 combiné avec l'article 6). Si un étranger ne respecte pas les conditions d'entrée sur le territoire et introduit une demande de protection internationale à la frontière, il relève du champ d'application de la directive 2013/32/UE (directive Procédure) et de la directive 2013/33/UE (directive Accueil). Pendant l'examen de

EU (Opvangrichtlijn). Hij mag tijdens de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming *“in de lidstaat blijven, daaronder begrepen aan de grens of in een transitzone van die lidstaat”* (art. 2, p) Richtlijn 2013/32/EU). De grensprocedure op grond van artikel 43 van Richtlijn 2013/32/EU (omgezet in Belgische wetgeving door artikel 57/6/4) en de grensvasthouding op grond van artikel 8, lid 3, c) van Richtlijn 2013/33/EU (omgezet in Belgische wetgeving door artikel 74/5, § 1, 2°) zijn op hem van toepassing.

In de huidige regelgeving werd aan deze vreemdelingen onmiddellijk bij het indienen van hun verzoek om internationale bescherming een beslissing tot binnenkomstweigering genomen (huidig artikel 52/3, § 2, eerste lid, tweede zin, van de wet).

Deze Belgische praktijk, is echter niet meer mogelijk ingevolge artikel 4, lid 2, b) van Richtlijn 2013/32/EU, dat stelt dat lidstaten kunnen bepalen dat een andere autoriteit dan de beslissingsautoriteit verantwoordelijk is voor: *“b) het verlenen of het weigeren van de toegang in het kader van de procedure van artikel 43 [grensprocedure] onder de daarin bepaalde voorwaarden en op grond van het met redenen omklede advies van de beslissingsautoriteit”*.

Vermits de Dienst Vreemdelingenzaken de bevoegde autoriteit is voor het weigeren van de toegang tot het grondgebied aan vreemdelingen en de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geen dergelijk met redenen omkleed advies zal geven voorafgaand aan haar beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming, kan de minister of zijn gemachtigde pas een beslissing inzake binnenkomstweigering nemen na de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op basis van artikel 57/6/4, eerste lid, van de wet.

Bijgevolg zal, indien er nog geen beslissing tot binnenkomstweigering was genomen op het moment dat de vreemdeling een verzoek om internationale bescherming indient, de beslissing inzake binnenkomstweigering uitgesteld moeten worden totdat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming op grond van artikel 57/6/4, eerste lid, heeft geweigerd of niet ontvankelijk heeft verklaard (nieuw artikel 52/3, § 2, eerste lid, van de wet). Gevolg gevend aan een opmerking van de Raad van State in advies 61 400/4 van 31 mei 2017 werd in nieuw artikel 52/3, § 2, van de wet verduidelijkt dat de vreemdeling enkel kan worden teruggedreven voor zover artikel 39/70 zich hier niet tegen verzet.

sa demande de protection internationale, il peut *“rester dans l'État membre, y compris à la frontière ou dans une zone de transit de cet État membre”* (art. 2, p), de la directive 2013/32/UE). La procédure à la frontière sur la base de l'article 43 de la directive 2013/32/UE (transposée en droit belge par l'article 57/6/4) et le maintien à la frontière sur la base de l'article 8.3, c), de la directive 2013/33/UE (transposée en droit belge article 74/5, § 1^{er}, 2°) lui sont applicables.

Dans la réglementation actuelle, une décision de refus d'entrée était prise immédiatement à l'encontre des étrangers, lors de l'introduction de leur demande de protection internationale (actuel article 52/3, § 2, alinéa 1^{er}, deuxième phrase, de la loi).

Cette pratique belge, n'est toutefois plus possible à la suite de l'article 4, § 2, b), de la directive 2013/32/UE, qui prévoit que les États membres peuvent déterminer qu'une autorité autre que l'autorité responsable de la détermination est responsable lorsqu'il s'agit *“b) d'octroyer ou de refuser l'autorisation d'entrée dans le cadre de la procédure prévue à l'article 43 [procédure à la frontière], sous réserve des conditions qui y sont énoncées et sur la base de l'avis motivé de l'autorité responsable de la détermination.”*

Dès lors que l'Office des Etrangers est l'autorité responsable pour refuser l'entrée sur le territoire aux étrangers et que le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides ne fournira pas un tel avis motivé préalablement à sa décision relative à la demande de protection internationale, le ministre ou son délégué ne peut prendre une décision relative au refus d'entrée qu'à la suite de la décision du Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides, sur la base de l'article 57/6/4, alinéa 1^{er}, de la loi.

Par conséquent, si aucune décision de refus d'entrée n'a été prise au moment où l'étranger introduit une demande de protection internationale, la décision de refus d'entrée est reportée jusqu'à ce que le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides a refusé ou a déclaré irrecevable la demande de protection internationale sur la base de l'article 57/6/4. Faisant suite à une observation du Conseil d'État dans l'avis 61 400/4 du 31 mai 2017, il a été précisé dans le nouvel article 52/3, § 2, de la loi que l'étranger peut être refoulé pour autant que l'article 39/70 ne s'y oppose pas.

Indien er wel reeds een beslissing tot binnenkomstweigering was genomen op het moment dat de vreemdeling een (eerste of volgend) verzoek om internationale bescherming indient aan de grens, wordt er geen nieuwe terugdrijvingsmaatregel genomen na de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen maar wordt de uitvoerbaarheid van de reeds afgegeven terugdrijvingsmaatregel opgeschort tijdens het onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen overeenkomstig artikel 49/3/1, en tijdens de beroepstermijn en de behandeling van het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/70 (nieuw artikel 52/3, § 3, van de wet).

Art. 33

Naast een technische aanpassing in artikel 52/4 van de wet, worden ook het derde en het vierde lid van dit artikel opgeheven.

De mogelijkheid tot vasthouding van verzoekers wanneer de bescherming van de nationale veiligheid of de openbare orde dat vereisen, is één van de vasthoudingsgronden zoals voorzien in artikel 8, lid 3, van Richtlijn 2013/33/EU en wordt nu voorzien in het nieuwe artikel 74/6, § 1, 4°, van de wet. De mogelijkheid om een vreemdeling te verplichten in een bepaalde plaats te verblijven gedurende de tijd dat zijn verzoek om internationale bescherming wordt nu als minder dwingende maatregel voor vasthouding voorzien in het nieuwe artikel 74/6, § 1, achtste lid, van de wet. Bijgevolg worden deze vasthoudingsgrond en deze vrijheidsbeperkende veiligheidsmaatregel hier opgeheven.

Art. 34

Artikel 53 van de wet heeft betrekking op de opschorting van strafrechtelijke vervolging voor illegale binnenkomst of illegaal verblijf van vreemdelingen die om internationale bescherming verzoeken. Dit artikel is de omzetting van artikel 31, lid 1, van de Vluchtelingenconventie van 28 juli 1951. De terminologie van dit artikel 53 werd in overeenstemming gebracht met de andere artikelen van de wet inzake internationale bescherming.

Art. 35

De wijziging in artikel 53*bis* betreft een technische aanpassing. De vreemdeling bedoeld in artikel 52/3, met name de vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel, kan ingevolge een beslissing van de minister of zijn gemachtigde

Si toutefois une décision de refus d'entrée a déjà été prise au moment où l'étranger introduit une demande de protection internationale (première demande ou demande ultérieure) à la frontière, aucune nouvelle mesure de refoulement est prise après la décision du Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides, mais le caractère exécutoire de la mesure de refoulement ordonnée est suspendu pendant l'examen de cette demande de protection internationale par le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides conformément à l'article 49/3/1, et pendant le délai de recours et le traitement du recours au Conseil du contentieux des étrangers, conformément à l'article 39/70 (nouvel article 52/3, § 3, de la loi).

Art. 33

Outre une adaptation technique de l'article 52/4 de la loi, les alinéas 3 et 4 de cet article sont abrogés.

La possibilité de maintenir des demandeurs lorsque la protection de la sécurité nationale ou de l'ordre public l'exige est l'un des motifs de détention prévu à l'article 8, paragraphe 3, de la Directive 2013/33/UE et figure à présent dans le nouvel article 74/6, § 1^{er}, 4°, de la loi. La possibilité d'enjoindre à l'étranger de résider en un lieu déterminé pendant la durée de l'examen de sa demande de protection internationale, est à présent une mesure de maintien moins coercitive prévue dans le nouvel article 74/6, § 1^{er}, alinéa 8, de la loi. Par conséquent, ce motif de maintien et cette mesure restreignant la liberté sont abrogés.

Art. 34

L'article 53 de la loi porte sur la suspension des poursuites pénales associées à une entrée illégale ou un séjour illégal des étrangers qui demandent la protection internationale. Cet article constitue la transposition de l'article 31, paragraphe 1^{er}, de la Convention sur les réfugiés du 28 juillet 1951. La terminologie de cet article 53 a été mise en conformité avec les autres articles relatifs à la protection internationale.

Art. 35

La modification à l'article 53*bis* est une adaptation technique. L'étranger visé à l'article 52/3, à savoir l'étranger qui fait l'objet d'une mesure de refoulement ou d'éloignement, peut, par décision du ministre ou de son délégué, être reconduit à la frontière du pays qu'il

teruggeleid worden naar de grens van het land waaruit hij gevlucht is en waar volgens zijn verklaring zijn leven of zijn vrijheid bedreigd zou zijn.

Deze beslissing tot terugleiding naar de grens van het land waaruit de vreemdeling gevlucht is, zit vervat in dezelfde beslissing als de teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel. Dus indien de uitvoerbaarheid van de teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel wordt opgeschort overeenkomstig de artikelen 49/3/1 en 39/70, vloeit daar automatisch uit voort dat de uitvoerbaarheid van de terugleidingsmaatregel ook wordt opgeschort.

Art. 36

Naast een aantal technische aanpassingen in artikel 54 van de wet, wordt ook paragraaf 2 van dit artikel opgeheven. De mogelijkheid tot vasthouding van verzoekers om internationale bescherming wanneer de bescherming van de nationale veiligheid of de openbare orde dat vereisen, is één van de vasthoudingsgronden zoals voorzien in artikel 8, lid 3, van Richtlijn 2013/33/EU en wordt nu voorzien in het nieuwe artikel 74/6, § 1, 4^o, van de wet. De mogelijkheid om een vreemdeling te verplichten in een bepaalde plaats te verblijven gedurende de tijd dat zijn verzoek om internationale bescherming wordt nu als minder dwingende maatregel voor vasthouding voorzien in het nieuwe artikel 74/6, § 1, achtste lid, van de wet. Bijgevolg worden deze vasthoudingsgrond en deze vrijheidsbeperkende veiligheidsmaatregel hier opgeheven.

Art. 37

Deze bepaling beoogt onder meer de omzetting van de artikelen 7.3, 7.5 en 14.1 vierde lid van de richtlijn 2013/32/EU. Daarnaast worden enkele bijkomende procedurele waarborgen vastgelegd voor de minderjarigen die worden vergezeld door een verzoeker die het ouderlijk gezag of de voogdij over de minderjarige uitoefent.

In de eerste paragraaf wordt bepaald dat minderjarige vreemdelingen, die worden vergezeld door een verzoeker om internationale bescherming die het ouderlijk gezag of de voogdij op basis van de nationale wet van de minderjarige over hen uitoefent, worden vermoed dezelfde procedure te volgen als de ouder(s) of de voogd. Het belang van het kind zal immers volgens het Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: IVRK) ook in principe hun eerste zorg zijn (artikel 18, lid 1, IVRK).

Niettegenstaande het vermoeden bestaat dat de minderjarige vreemdeling de asielpprocedure van zijn ouder(s) of voogd volgt, kan de minderjarige vreemdeling toch vragen om gehoord te worden door het CGVS

a fui et où, selon sa déclaration, sa vie ou sa liberté serait menacée.

Cette décision de reconduite à la frontière du pays que l'étranger a fui, est contenue dans la même décision que la mesure de refoulement ou d'éloignement. Par conséquent, si le caractère exécutoire de la mesure de refoulement ou d'éloignement est suspendu conformément aux articles 49/3/1 et 39/70, il en découle automatiquement que le caractère exécutoire de la mesure de reconduite est également suspendu.

Art. 36

Outre un certain nombre d'adaptations techniques de l'article 54 de la loi, le paragraphe 2, de cet article est abrogé. La possibilité de maintenir des demandeurs de protection internationale lorsque la protection de la sécurité nationale ou de l'ordre public l'exige est l'un des motifs de détention prévu à l'article 8, paragraphe 3, de la Directive 2013/33/UE et figure à présent dans le nouvel article 74/6, § 1^{er}, 4^o, de la loi. La possibilité d'enjoindre à l'étranger de résider en un lieu déterminé pendant la durée de l'examen de sa demande de protection internationale, est à présent une mesure de maintien moins coercitive prévue dans le nouvel article 74/6, § 1^{er}, alinéa 8, de la loi. Par conséquent, ce motif de maintien et cette mesure restreignant la liberté sont abrogés.

Art. 37

Cette disposition vise notamment à la transposition des articles 7.3, 7.5 et 14.1, alinéa 4 de la directive 2013/32/UE. En outre, plusieurs dispositions procédurales complémentaires sont établies à l'intention des mineurs accompagnés par un demandeur qui exerce l'autorité parentale ou la tutelle sur le mineur.

Le premier paragraphe dispose que les mineurs étrangers accompagnés d'un demandeur de protection internationale qui exerce sur eux l'autorité parentale ou la tutelle sur la base de la loi nationale du mineur sont présumés suivre la même procédure que celle suivie par le(s) parent(s) ou par le tuteur. En effet, conformément à la Convention internationale des droits de l'enfant (ci-après CIDE), l'intérêt supérieur de l'enfant sera aussi, en principe, leur première préoccupation (article 18 alinéa 1^{er} de la CIDE).

Nonobstant la présomption selon laquelle le mineur étranger suit la procédure d'asile de son (ses) parent(s) ou de son tuteur, le mineur étranger peut demander à être entendu par le CGRA et ce, indépendamment du fait

en dit onafhankelijk of de minderjarige vreemdeling een apart verzoek om internationale bescherming indient of niet. Het participatie- en hoorrecht van het kind is neergelegd in artikel 12 van het IVRK en is één van de kernbepalingen van dit verdrag. Door de minderjarige de *mogelijkheid* te geven om zijn mening te uiten, wordt het recht op horen van het kind geïmplementeerd in de wetgeving. Dit is ook naar analogie van de regeling die bij de familierechtbanken bestaat: elk kind die dat wenst zal gehoord worden. Er wordt niet voor geopteerd om de begeleide minderjarige systematisch op te roepen voor gehoor, gezien dit een bovenmatige druk zou teweegbrengen in hoofde van de minderjarige. Bovendien stelt ook het Comité voor de Rechten van het kind (hierna: CRC) in haar Algemeen Commentaar nr. 12, "*The right of the child to be heard*", dat het kind weliswaar het recht heeft om gehoord te worden, maar dit geen verplichting vormt in hoofde van het kind. Een systematische uitnodiging door het CGVS aan de minderjarige vreemdeling om verklaringen af te leggen zou hier afbreuk aan doen. Bovendien wordt in het voorgestelde artikel uitdrukkelijk bepaald dat de minderjarige vreemdeling op adequate wijze geïnformeerd moet worden over dit recht om gehoord te worden zodat de minderjarige hieromtrent een beslissing kan nemen in zijn of haar belang. Ook dit strookt met de richtlijnen van het CRC in haar Algemeen Commentaar nr. 12. Het CRC benadrukt dat kinderen moeten geïnformeerd en ingelicht worden over de concrete materies, opties, beslissingen en de gevolgen hiervan en dat het recht op informatie van essentieel belang is vermits het dé vereiste is opdat kinderen een duidelijke beslissing kunnen nemen. Tevens moet het kind geïnformeerd worden over de voorwaarden en de omstandigheden waaronder hij of zij zal gehoord worden. Hiertoe zal een informatiecampagne georganiseerd worden. De minderjarige vreemdeling kan het CGVS op elke mogelijke manier – schriftelijk, telefonisch, via een hulpverlener of een vertrouwenspersoon – op de hoogte stellen van zijn wens om gehoord te worden. Om organisatorische redenen wordt er in de wet bepaald dat dit tot vijf dagen vóór het persoonlijk onderhoud kan.

Het CGVS kan tevens op eigen initiatief overgaan tot een gehoor van de begeleide minderjarige vreemdeling, indien hiertoe redenen zijn en indien dit nodig is in het belang van het kind. Conform het Algemeen Commentaar nr. 12, "*The right of the child to be heard*" van het CRC moeten kinderen in de eerste plaats kunnen kiezen of ze hun recht om gehoord te worden al dan niet willen uitoefenen, en vormt het geen verplichting in het hoofd van het kind. Naar analogie van de regeling die bij de familierechtbanken bestaat, kan het kind weigeren om gehoord te worden. De omstandigheid dat het kind niet werd gehoord door het CGVS belet deze asielinstantie niet om een beslissing te nemen op basis van onder meer de elementen die werden aangereikt

que le mineur étranger introduit une demande de protection internationale distincte ou non. Le droit de l'enfant à participer et à être entendu est fixé dans l'article 12 de la CIDE et constitue l'une des dispositions clés de cette convention. En offrant au mineur la *possibilité* d'exprimer son opinion, le droit de l'enfant à être entendu est introduit dans la législation. Il l'est aussi par analogie avec la réglementation en vigueur dans le cadre des tribunaux de la famille: chaque enfant qui le désire sera entendu. L'on n'opte pas pour une convocation systématique à l'audition du mineur accompagné, dans la mesure où cela susciterait une pression excessive dans le chef du mineur. Par ailleurs, dans son commentaire n° 12, *The right of the child to be heard*, le Comité des droits de l'enfant (ci-après CRC) affirme que si l'enfant a bien le droit d'être entendu, cela ne constitue pas une obligation dans son chef. Une invitation systématique du mineur étranger par le CGRA à faire des déclarations y contreviendrait. D'autre part, il est expressément stipulé dans l'article proposé que le mineur étranger doit être adéquatement informé sur son droit à être entendu, de façon à ce que le mineur puisse prendre une décision à ce sujet, dans son intérêt. Cela correspond aussi aux directives du CRC dans son commentaire général n° 12. Le CRC souligne que les enfants doivent recevoir des informations et explications concrètes sur les sujets, options, décisions et leurs conséquences, ce droit à l'information étant essentiel pour que l'enfant puisse prendre une décision en toute connaissance de cause. De même, l'enfant doit être informé des conditions et des circonstances dans lesquelles il sera entendu. Une campagne d'information sera organisée à cet effet. Le mineur étranger peut informer le CGRA de son souhait à être entendu et ce, par n'importe quel moyen: par écrit, par téléphone, via un assistant social ou une personne de confiance. Pour des raisons d'organisation, la loi établit qu'il est possible d'informer le CGRA jusqu'à cinq jours avant l'entretien personnel.

Le CGRA peut également procéder de sa propre initiative à une audition du mineur étranger accompagné pour des raisons justifiées et si c'est nécessaire dans l'intérêt supérieur de l'enfant. Conformément au commentaire général n° 12 du CRC, *The right of the child to be heard*, les enfants doivent en premier lieu pouvoir choisir s'ils veulent exercer leur droit à être entendu ou non. Cela ne constitue pas une obligation dans le chef de l'enfant. Par analogie avec la réglementation en vigueur dans le cadre des tribunaux de la famille, l'enfant peut refuser d'être entendu. Le fait que l'enfant n'a pas été entendu par le CGRA n'empêche pas cette instance d'asile de prendre une décision sur la base, notamment, des éléments fournis par le(s) parent(s) ou

door de ouder(s) of de voogd. In tegenstelling tot de niet-begeleide minderjarige vreemdeling wordt de in deze bepaling bedoelde minderjarige vreemdeling immers steeds vergezeld door een ouder of voogd, zodat de beoordeling kan gebeuren op basis van de elementen aangebracht door de ouders. Tevens wordt er uitdrukkelijk bepaald dat de weigering van het kind om gehoord te worden geen negatieve invloed heeft op de beslissing van de Commissaris-generaal.

Opdat de minderjarige vreemdeling kan gehoord worden, is vereist dat deze over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt. Als volgens de *protection officer* blijkt uit het onderhoud dat de minderjarige niet over het nodige onderscheidingsvermogen beschikt, wordt hiervan ook melding gemaakt in het gehoorverslag. Er wordt geen minimumleeftijd gehanteerd om dit onderscheidingsvermogen te bepalen. Het CRC heeft herhaaldelijk benadrukt dat in artikel 12 van het IVRK geen minimumleeftijd wordt opgelegd en ontmoedigt ook staten om in hun wetgeving of in de praktijk leeftijdsbeperkingen in te voeren, gezien dit het recht van het kind om gehoord te worden zou beperken. Het CRC stelt dat onderzoek heeft aangetoond dat kinderen in staat zijn om reeds vanaf zeer jonge leeftijd een mening te vormen. Ook sommige ervaringen kunnen maken dat kinderen al op jongere leeftijd een maturiteit verwerven waarvan andere kinderen, die in normale omstandigheden opgroeien, maar veel later blijk geven. Opdat een kind de mogelijkheid heeft om zijn of haar mening te vormen, is het niet noodzakelijk dat het kind alle aspecten begrijpt van de concrete aangelegenheid waarover het gaat. Het kind dient te beschikken over voldoende inzicht om een eigen mening mogelijk te maken. Het CRC raadt de overheden af om leeftijdslimieten in te voeren die tot gevolg zouden hebben dat het recht van kinderen om gehoord te worden, in materies die hen aanbelangen, beperkt zou worden. Ook de creatie van een multidisciplinair team die over het horen van de minderjarige vreemdeling een advies verleent aan de asielinstantie, is niet aangewezen, gezien de mogelijkheid die aan de minderjarige vreemdeling wordt gegeven om gehoord te worden, gebaseerd is op vrijwilligheid.

In de tweede paragraaf wordt voorzien dat begeleide minderjarige vreemdelingen zelf of via hun ouder(s) of voogd een verzoek om internationale bescherming in eigen naam kunnen indienen. De beweegredenen van ouders en kinderen om een verzoek om internationale bescherming in te dienen komen immers vaak overeen, maar kunnen ook van elkaar verschillen en zelfs conflicterend zijn. Voor die zeldzame uitzonderingen voorziet artikel 7.3 van de richtlijn 2013/32/EU in de mogelijkheid voor de begeleide minderjarige vreemdeling om autonoom een verzoek om internationale bescherming in te dienen, hetgeen wordt omgezet door uitdrukkelijk

par le tuteur. Contrairement au mineur étranger non accompagné, le mineur étranger visé par cette disposition est en effet toujours accompagné d'un parent ou d'un tuteur, de sorte que l'examen puisse avoir lieu sur la base d'éléments fournis par les parents. Il est également expressément précisé que le refus de l'enfant d'être entendu n'a pas d'influence négative sur la décision du Commissaire général.

Afin que le mineur étranger puisse être entendu, il est nécessaire qu'il dispose d'une capacité de discernement suffisante. Si, selon l'officier de protection, il ressort de l'entretien que le mineur ne dispose pas d'une capacité de discernement suffisante, il en sera fait mention dans le rapport d'audition. Aucun âge minimum n'est fixé pour déterminer cette capacité de discernement. Le CRC a insisté à plusieurs reprises sur le fait que l'article 12 de la CIDE n'impose pas d'âge minimum et décourage aussi les États d'introduire des limitations en termes d'âge dans leur législation ou dans la pratique, étant donné que cela restreindrait le droit de l'enfant à être entendu. Le CRC affirme que des recherches ont montré que les enfants sont en mesure de se forger une opinion dès un très jeune âge. Certaines expériences peuvent engendrer précocement chez les enfants une maturité dont d'autres enfants, qui grandissent dans des conditions normales, ne feront preuve que beaucoup plus tard. Afin que l'enfant ait la possibilité de se faire une opinion, il n'est pas nécessaire qu'il comprenne tous les aspects de la problématique concrète dont il est question. L'enfant doit disposer d'une capacité de compréhension suffisante pour permettre de se faire une opinion personnelle. Le CRC déconseille aux autorités d'introduire des limites en termes d'âge qui auraient pour conséquence de restreindre le droit des enfants à être entendus dans des matières qui les concernent. La création d'une équipe multidisciplinaire qui donne un avis à l'instance d'asile quant à l'audition du mineur étranger n'est pas non plus indiquée, dans la mesure où la possibilité donnée au mineur étranger d'être entendu repose sur une base volontaire.

Dans le deuxième paragraphe, il est prévu que les mineurs étrangers accompagnés peuvent introduire une demande de protection internationale en leur propre nom, en personne ou par le biais de leur(s) parent(s) ou leur tuteur. En effet, les motifs qu'ont les parents et les enfants d'introduire une demande de protection internationale correspondent souvent, mais peuvent aussi différer, voire être opposés. Pour ces rares exceptions, l'article 7.3 de la directive 2013/32/UE prévoit la possibilité pour le mineur étranger accompagné d'introduire une demande de protection internationale de manière autonome. Cette disposition est transposée en précisant

te bepalen dat de minderjarige vreemdeling er ook voor kan kiezen om zelf een verzoek om internationale bescherming in eigen naam in te dienen.

In principe zal de minderjarige vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming in eigen naam indient ook gehoord worden door het CGVS indien deze over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt. Het CGVS kan echter ook louter een beslissing nemen op basis van de elementen die worden aangebracht door de ouder(s) of voogd in het kader van hun verzoek om internationale bescherming of op basis van informatie over het land van herkomst van de minderjarige vreemdeling of andere elementen.

In de derde en de vierde paragraaf worden twee belangrijke basisprincipes van het IVRK omgezet: het principe van het belang van het kind (artikel 3) en de mening van het kind (artikel 12). Het CRC benadrukt dat het niet voldoende is om naar het kind (pro forma) te luisteren; de mening van het kind moet tevens op een ernstige manier in overweging worden genomen wanneer het kind in staat is om zijn of haar mening te vormen. Er zal door het CGVS bijgevolg passend belang gehecht worden aan de verklaringen van de minderjarige vreemdeling in overeenstemming met zijn leeftijd en maturiteit en andere kwetsbaarheden. Maar tegelijkertijd moet er gewezen worden op het risico dat dit voor het kind ongewenste neveneffecten kan teweegbrengen: conflict met de ouders; oprakelen traumatische ervaringen, enz. Wanneer de begeleide minderjarige vreemdeling aldus aangeeft om van de mogelijkheid gebruik te maken om gehoord te worden door het CGVS, zal de opzet van het gehoor zijn dat deze minderjarige zijn zeg kan doen, daarin bijgestaan door een advocaat en, indien hij dit wenst, een vertrouwenspersoon. Het CGVS kan vragen ter verduidelijking stellen. In principe worden er echter geen bijkomende vragen gesteld om bijvoorbeeld de verklaringen van de ouders te controleren en zullen de verklaringen van de minderjarige vreemdeling ook niet als element tegen de ouder(s) of voogd gebruikt worden in een beslissing. Uitzonderlijk kunnen de verklaringen van de minderjarige vreemdeling toch aanleiding geven tot bijkomend onderzoek wanneer er bijzonder ernstige feiten aan het licht komen die niet werden aangehaald door de ouder(s) of de voogd of wanneer uit de verklaringen van de minderjarige vreemdeling blijkt dat deze zich in gevaar bevindt.

De omstandigheden waarin de minderjarige vreemdeling wordt gehoord door het CGVS worden vastgelegd bij koninklijk besluit. In de wet wordt alvast het principe vastgelegd dat het gehoor van de minderjarige door de ambtenaar alleen plaats vindt in aanwezigheid van de advocaat en in voorkomend geval één enkele vertrouwenspersoon. Het persoonlijk onderhoud kan

explicitement que le mineur étranger peut également choisir d'introduire lui-même une demande de protection internationale en son propre nom.

En principe, le mineur étranger qui introduit une demande de protection internationale en son propre nom sera aussi entendu par le CGRA s'il dispose d'une capacité de discernement suffisante. Cependant, le CGRA peut aussi ne prendre une décision que sur la base des éléments fournis par les parent(s) ou par le tuteur dans le cadre de leur demande de protection internationale, ou sur la base des informations relatives au pays d'origine du mineur étranger ou d'autres éléments.

Dans les troisième et quatrième paragraphes, deux importants principes de base de la CIDE sont transposés: le principe d'intérêt supérieur de l'enfant (article 3) et celui d'expression de l'opinion de l'enfant (article 12). Le CRC souligne qu'il ne suffit pas d'écouter l'enfant (pour la forme); l'opinion de l'enfant doit aussi être sérieusement prise en considération quand l'enfant est en mesure de se former une opinion. Le CGRA prendra dès lors dûment en compte les déclarations du mineur étranger, en fonction de son âge, de sa maturité et de ses autres vulnérabilités. Il convient toutefois de signaler le risque d'effets secondaires non désirés que cela peut entraîner pour l'enfant: conflit avec les parents; expériences traumatiques ravivées, etc. Quand le mineur étranger accompagné fait savoir qu'il souhaite faire usage de la possibilité d'être entendu par le CGRA, le but de l'audition sera de permettre au mineur de s'exprimer, assisté en cela par un avocat et, s'il le désire, par une personne de confiance. Le CGRA peut poser des questions en vue d'éclaircissements. En principe, aucune question supplémentaire ne sera cependant posée pour, par exemple, vérifier les déclarations des parents. Les déclarations du mineur étranger ne seront pas non plus utilisées dans une décision en tant qu'élément contre les parent(s) ou contre le tuteur. Exceptionnellement, les déclarations du mineur étranger peuvent donner lieu à un examen complémentaire quand apparaissent des faits particulièrement graves qui n'ont pas été évoqués par le(s) parent(s) ou le tuteur, ou quand il ressort des déclarations du mineur étranger qu'il est en danger.

Les conditions dans lesquelles le mineur étranger est entendu par le CGRA sont fixées par arrêté royal. La loi fixe déjà le principe selon lequel l'audition du mineur par le fonctionnaire n'a lieu qu'en présence de l'avocat et, le cas échéant, d'une seule personne de confiance. L'entretien personnel suite à une première convocation peut n'avoir lieu que si l'avocat ou la personne de

na een eerste oproeping enkel plaatsvinden indien de advocaat of de vertrouwenspersoon aanwezig zijn. Dit wil zeggen dat minstens één van beide betrokkenen aanwezig moet zijn. De afwezigheid van de advocaat en, in voorkomend geval, de vertrouwenspersoon na latere oproepingen belet de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet om de minderjarige vreemdeling te horen. De aanwezigheid van de ouder(s) is niet aangewezen om diverse redenen. Zo zou de aanwezigheid van de ouder(s) het onderhoud met de minderjarige kunnen bemoeilijken of het kind zelfs intimideren, zeker in het geval de minderjarige tegenstrijdige belangen heeft met de ouder(s). Opnieuw kan er verwezen worden naar het Algemeen Commentaar nr. 12, "*The right of the child to be heard*" van het CRC dat benadrukt dat kinderen het recht hebben hun mening *vrijelijk* te uiten zonder dat ze onder druk worden gezet of gemanipuleerd worden. Het CRC haalt verder ook aan dat in veel gevallen er een belangenconflict is tussen het kind en hun meest voor de hand liggende vertegenwoordiger(s): hun ouder(s), terwijl het uitermate belangrijk is dat de mening van het kind op een correcte manier wordt ter kennis gebracht van de beslissende autoriteit door de vertegenwoordiger. In tegenstelling tot niet-begeleide minderjarige vreemdelingen beschikken begeleide minderjarigen niet over een voogd die zijn opdracht in onafhankelijkheid uitoefent. In dit opzicht en in het belang van de begeleide minderjarige vreemdeling (de redenen worden hiervoor uiteengezet) is het verantwoord dat minderjarigen opgeroepen voor een gehoor niet in dezelfde omstandigheden kunnen worden bijgestaan door de persoon die over hen het ouderlijk gezag uitoefent, de voogdij geregeld volgens hun nationale wet of de specifieke voogdij geregeld bij de Belgische wet. Daarom wordt in de wet bepaald dat begeleide minderjarige vreemdelingen worden gehoord in aanwezigheid van één enkele vertrouwenspersoon. De voorwaarden waaraan deze vertrouwenspersoon moet voldoen worden bepaald door de Koning, maar het lijkt nogal evident te zijn dat het moet gaan om een persoon die beroepshalve gespecialiseerd is in bijstand aan personen of asiel en dus in onafhankelijkheid zijn opdracht kan uitoefenen, zonder dat de minderjarige zich geïntimideerd voelt. De advocaat levert de juridische bijstand aan de minderjarige, maar zijn aanwezigheid is niet verplicht, noch is de minderjarige verplicht om een advocaat te nemen. Indien de advocaat van de persoon die het ouderlijk gezag over de minderjarige uitoefent wordt aangesproken, kan er van uitgegaan worden dat deze advocaat conform de deontologische code voor advocaten niet zal optreden indien er een belangenconflict bestaat en de minderjarige zal doorverwijzen naar een confrater. In tegenstelling tot de niet-begeleide minderjarige vreemdelingen die conform de Voogdijwet van 24 december 2002 (Titel XIII, Hoofdstuk VI "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van

confiance est présent. Cela signifie qu'au moins l'un des deux doit être présent. L'absence de l'avocat et, le cas échéant, de la personne de confiance suite à une convocation ultérieure n'empêche pas le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides d'entendre le mineur étranger. La présence du/des parent(s) n'est pas indiquée et ce, pour plusieurs raisons. Ainsi, la présence du/des parent(s) peut compliquer l'entretien avec le mineur ou même intimider l'enfant, surtout dans le cas d'intérêts contraires entre le mineur et le(s) parent(s). De nouveau, l'on peut renvoyer au commentaire général n° 12 du CRC, *The right of the child to be heard*, qui insiste sur le fait que les enfants ont le droit d'exprimer *librement* leur opinion sans être soumis à des pressions et sans être manipulés. Le CRC indique aussi que, dans de nombreux cas, il y a conflit d'intérêts entre l'enfant et son/ses représentant(s) le(s) plus proche(s): son/ses parent(s), alors qu'il est extrêmement important que le représentant porte l'opinion de l'enfant à la connaissance de l'autorité décisionnelle. Contrairement aux mineurs étrangers non accompagnés, les mineurs accompagnés ne disposent pas de tuteur qui exerce sa mission en toute indépendance. À cet égard, et dans l'intérêt du mineur étranger accompagné (les motifs en seront exposés), le fait que des mineurs convoqués à une audition ne soient pas assistés dans les mêmes conditions par la personne qui exerce sur eux l'autorité parentale, la tutelle prévue par leur loi nationale ou la tutelle spécifique prévue par la loi belge, se justifie. Dès lors, la loi dispose que les mineurs étrangers accompagnés sont entendus en présence d'une seule personne de confiance. Les conditions auxquelles cette personne de confiance doit satisfaire sont fixées par le Roi, mais il semble assez évident qu'il doit s'agir d'une personne professionnellement spécialisée dans l'assistance aux personnes ou dans l'asile et qui peut donc exercer sa mission en toute indépendance, sans que le mineur se sente intimidé. L'avocat fournit une assistance juridique au mineur mais sa présence n'est pas obligatoire. Le mineur n'est pas non plus obligé de prendre un avocat. Si l'avocat de la personne qui exerce l'autorité parentale sur le mineur est sollicité, il peut être tenu pour acquis que cet avocat n'interviendra pas, conformément au code de déontologie de l'avocat, en cas de conflit d'intérêt et que le mineur sera orienté vers un confrère. Contrairement aux mineurs étrangers non accompagnés, qui, conformément à la Loi sur les tutelles du 24 décembre 2002 (Titre XIII, chapitre VI *Tutelle des mineurs étrangers non accompagnés* de la loi-programme du 24 décembre 2002), doivent obligatoirement être entendus par le CGRA s'ils disposent d'une capacité de discernement suffisante, il s'agit dans cette procédure de respecter le droit du mineur accompagné à exprimer son opinion et à lui donner cette possibilité. L'organisation de l'audition du demandeur de la protection internationale mineur par les agents de l'Office

de programmawet van 24 december 2002) verplicht moeten worden gehoord door het CGVS indien deze over het nodige onderscheidingsvermogen beschikken, gaat het in deze procedure over het respecteren van het recht van de begeleide minderjarige om zijn of haar mening te kunnen geven en om hem of haar deze mogelijkheid te bieden. De organisatie van het gehoor van de minderjarige verzoeker om internationale bescherming door de ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken, en meer bepaald de verklaring die deze dient af te leggen bedoeld in artikel 51/10, zal aangepast worden in het koninklijk besluit van 11 juli 2003 houdende vaststelling van bepaalde elementen van de procedure die dienen gevolgd te worden door de dienst van de Dienst Vreemdelingenzaken die belast is met het onderzoek van de asielaanvragen op basis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Het CRC geeft geen eenduidige definitie van het concept “belang van het kind”. Het CRC benadrukt in haar Algemeen Commentaar nr. 14, dat het belang van het kind een complex begrip is dat in samenhang met alle andere bepalingen van het IVRK moet gezien worden en dat het altijd op het niveau van het individueel kind moet beoordeeld worden, rekening houdende met zijn persoonlijke achtergrond, situatie en behoeften. De afweging van het belang van de minderjarige vreemdeling dient beoordeeld te worden binnen de definitie van vluchteling en de voorwaarden voor subsidiaire bescherming. Het concept van het “belang van het kind” is in die zin niet absoluut, zoals ook de Raad van State aanhaalde in haar arrest nr. 223 630 van 29 mei 2013: *“Bovendien kan de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in uitvoering van Europese regelgeving en van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus”*. Het recht van het kind om in aanmerking te komen voor internationale bescherming (samen met of onafhankelijk van zijn ouders), zoals ook vermeld in artikel 22 van het IVRK, vloeit niet voort uit het kind-zijn als dusdanig, maar een kind heeft, net als ieder ander, het recht om in aanmerking te komen als hij of zij voldoet aan de insluitingscriteria. Dit kan bijvoorbeeld het geval zijn voor daden van vervolging van kindspecifieke aard zoals gedwongen huwelijk, kindsoldaten, vrouwelijke genitale verminking, ...

des étrangers, et en particulier la déclaration visée à l'article 51/10 que ce dernier doit consigner, sera mise en conformité dans l'arrêté royal du 11 juillet 2003 fixant certains éléments de la procédure à suivre par le service de l'Office des étrangers chargé de l'examen des demandes d'asile sur la base de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers.

Le CRC ne fournit pas de définition univoque du concept d'“intérêt supérieur de l'enfant”. Dans son commentaire général n° 14, le CRC souligne que l'intérêt supérieur de l'enfant est une notion complexe qui doit être considérée conjointement avec toutes les autres dispositions de la CIDE et qu'il convient toujours de procéder à un examen individuel de l'enfant, en tenant compte de son histoire, de sa situation et de ses besoins personnels. L'intérêt supérieur du mineur étranger doit être apprécié dans le cadre de la définition du réfugié et des conditions de la protection subsidiaire. En ce sens, l'“intérêt supérieur de l'enfant” n'a pas valeur absolue, comme le soutient le Conseil d'État dans son arrêt n° 223 630 du 29 mai 2013: *“Bovendien kan de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikels 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in uitvoering van Europese regelgeving en van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus”*. Le droit de l'enfant à prétendre à une protection internationale (avec ses parents ou indépendamment d'eux), comme également mentionné dans l'article 22 de la CIDE, ne découle pas de l'état d'enfant en tant que tel. Toutefois, comme n'importe quelle autre personne, un enfant a le droit d'y prétendre s'il satisfait aux critères d'inclusion. Il peut s'agir, par exemple, d'actes de persécution spécifiquement liés à l'enfance, comme un mariage forcé, l'enrôlement comme enfant soldat, des mutilations génitales féminines...

In de vijfde paragraaf wordt er gepreciseerd dat wanneer een verzoeker een verzoek om internationale bescherming indient namens de hem vergezellende minderjarige vreemdelingen er één beslissing kan worden genomen door het CGVS die geldt voor alle voormelde personen, hetgeen de administratieve vereenvoudiging bevordert.

In de zesde paragraaf wordt er bepaald dat in afwijking van het principe dat er één beslissing zal worden genomen die geldt voor alle minderjarige vreemdelingen bedoeld in paragraaf 1, er toch een afzonderlijke beslissing of arrest kan worden genomen door de asielinstanties indien er bijzondere elementen worden vastgesteld die noodzaken tot een afzonderlijke beslissing of arrest. Dit kan het geval zijn indien het nemen van één beslissing zou leiden tot de bekendmaking van specifieke omstandigheden van één van deze minderjarige vreemdelingen die zijn belangen zou kunnen schaden, met name in het geval van vervolging op grond van gender, seksuele gerichtheid, genderidentiteit en/of leeftijd of indien de minderjarige vreemdeling een andere nationaliteit zou bezitten dan de verzoeker die namens hem een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

In de zevende paragraaf wordt het algemene recht op inzage, zoals bepaald in de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, vertaald naar de specifieke regeling met betrekking de minderjarige vreemdelingen bedoeld in paragraaf 1. Het recht op openbaarheid bestaat erin dat één ieder elk bestuursdocument ter plaatse kan inzien, erover uitleg kan krijgen en ervan een afschrift kan bekomen. Aan dit algemene principe wordt geen afbreuk gedaan met betrekking tot gegevens die minderjarige vreemdelingen betreffen van wie het verzoek werd ingediend overeenkomstig het nieuwe artikel 57/1, § 1, eerste lid. Het toegangsrecht wordt echter beperkt in twee gevallen:

1° wanneer het gaat om een vertrouwelijk en uit vrije wil meegedeeld advies of mening van een derde. Dit kan bijvoorbeeld gaan om informatie die een hulpverlener meedeelt aan het CGVS betreffende problemen die een minderjarige zou ervaren en die van belang zouden kunnen zijn voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming;

2° wanneer het gaat over gegevens betreffende de minderjarige vreemdeling bedoeld in paragraaf 1 in geval er tegenstrijdige belangen zijn met de ouder(s) of voogd. Ook in dit specifieke en uitzonderlijke geval moet de toegang tot het dossier van deze minderjarige worden beperkt voor de ouder(s) of de voogd.

Dans le cinquième paragraphe, il est précisé que, lorsqu'un demandeur introduit une demande de protection internationale au nom des mineurs étrangers qui l'accompagnent, le CGRA ne peut prendre qu'une seule décision qui s'applique à toutes les personnes précitées. La simplification administrative s'en trouve favorisée.

Le sixième paragraphe, dispose que, par dérogation au principe selon lequel ne sera prise qu'une seule décision applicable à toutes les mineurs étrangers visés au paragraphe 1^{er}, les instances d'asile peuvent prendre une décision ou arrêt distinct(e) si l'existence d'éléments particuliers nécessitant une décision ou arrêt distinct(e) est constaté(e). Ce peut être le cas lorsque le fait de prendre une seule décision implique la découverte de circonstances spécifiques à l'un de ces mineurs étrangers et que, ce faisant, il peut être porté atteinte à ses intérêts, notamment dans le cas d'une persécution pour un motif lié au genre, à l'orientation sexuelle, à l'identité de genre et/ou à l'âge, ou lorsque le mineur étranger possède une autre nationalité que celle du demandeur qui a introduit une demande de protection internationale en son nom.

Dans le septième paragraphe, le droit général à accéder aux informations, tel que prévu par la Loi du 11 avril 1994 relative à la publicité de l'administration se traduit dans la règle spécifique relative aux mineurs étrangers visés au paragraphe 1^{er}. Le droit à la publicité consiste en ce que chacun puisse avoir accès sur place à chaque document administratif, qu'il puisse recevoir une explication à son sujet et qu'il puisse en obtenir une copie. Il n'est pas porté atteinte à ce principe général, en ce qui concerne les données concernant des mineurs étrangers dont la demande a été introduite conformément au nouvel article 57/1, § 1^{er}, alinéa 1^{er}. Le droit d'accès est néanmoins limité dans deux situations:

1° Quand il s'agit d'un avis ou d'une opinion confidentielle et spontanée d'un tiers. Par exemple, il peut s'agir d'informations communiquées au CGRA par un assistant social, concernant des problèmes vécus par un mineur et éventuellement importants pour l'examen de la demande de protection internationale;

2° Quand il s'agit d'informations relatives au mineur étranger visé au paragraphe 1^{er}, en cas d'intérêts contraires avec ceux des parents ou du tuteur. Dans ce cas spécifique et exceptionnel, l'accès au dossier du mineur doit être également limité à l'égard du/des parent(s) ou du tuteur.

Dit betreffen uitzonderingen die reeds zijn voorzien in de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur. De openbaarmaking van dergelijke gegevens zou in ernstige mate afbreuk doen aan de persoonlijke levenssfeer van de betrokken verzoeker (art. 6, § 2 van de wet van 11 april 1994). Deze uitzonderingen worden enkel vertaald naar de bijzondere situatie van de minderjarige vreemdelingen bedoeld in paragraaf 1 (om hen extra te beschermen), maar zijn (reeds) algemeen toepasbaar. Omwille van redenen van verduidelijking en transparantie wordt dit in deze bijzondere bepaling voor de minderjarige vreemdelingen nogmaals aangehaald.

Art. 28

Deze bepaling beoogt de omzetting van artikel 14 van de richtlijn 2013/32/EU.

Het organiseren van een persoonlijk onderhoud door de Commissaris-generaal waarbij elke verzoeker minstens eenmaal de kans krijgt de inhoud van zijn verzoek om internationale bescherming toe te lichten is een praktijk die reeds jarenlang wordt toegepast op het CGVS. Deze praktijk werd reeds vastgelegd in het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Gezien het persoonlijk onderhoud als een fundamenteel beginsel en waarborg geldt in de behandelingsprocedure van een verzoek om internationale bescherming is het aangewezen het principe van het persoonlijk onderhoud eveneens op te nemen in de wet.

De omstandigheden waarin het persoonlijk onderhoud plaatsvindt, worden bepaald bij koninklijk besluit, zoals nu reeds het geval is in het hogervermelde koninklijk besluit van 11 juli 2003.

Het derde lid voorziet de mogelijkheid om bij situaties van een groot aantal gelijktijdige verzoeken, het personeel van een andere instantie tijdelijk in te schakelen voor het afnemen van het persoonlijk onderhoud over de inhoud van het verzoek. Het blijft echter in eerste instantie wel de bedoeling om bij een toegenomen werklast (ten gevolge van een groot aantal gelijktijdige verzoeken) bijkomend personeel aan te werven voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en bijkomende middelen hiervoor toe te kennen.

Nu al stelt de minister aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het personeel en de middelen ter beschikking die nodig zijn voor het vervullen van hun opdracht (op basis van artikel 57/25 van de wet) en zijn er verschillende mogelijkheden om het personeelskader van het Commissariaat-generaal al

Ceci concerne des exceptions déjà prévues dans la Loi du 11 avril 1994 relative à la publicité de l'administration. La divulgation de ce genre d'informations porterait gravement atteinte à la vie privée du demandeur concerné (art. 6, § 2 de la loi du 11 avril 1994). Ces exceptions ne s'appliquent qu'à la situation particulière des mineurs étrangers visés au paragraphe 1^{er} (afin de les protéger particulièrement), mais sont (déjà) généralement applicables. Dans un souci de précision et de transparence, ceci est réitéré dans cette disposition particulière pour les mineurs étrangers.

Art. 38

Cet article transpose l'article 14 de la directive 2013/32/UE.

Depuis longtemps déjà, le CGRA organise pour chaque demandeur de protection internationale au moins un entretien individuel lui permettant d'expliquer les motifs de sa demande. Cette pratique a été inscrite dans l'arrêté royal du 11 juillet 2003 fixant la procédure devant le Commissariat général aux Réfugiés et aux Apatrides ainsi que son fonctionnement. L'entretien individuel étant une garantie fondamentale et un principe de base dans la procédure d'examen d'une demande de protection internationale, il convient de reprendre également le principe de l'entretien personnel dans la loi.

Les modalités selon lesquelles l'entretien individuel se déroule sont fixées par un arrêté royal, comme c'est déjà le cas dans l'arrêté royal précité du 11 juillet 2003.

Le troisième alinéa prévoit la possibilité, dans les cas d'un grand nombre de demandes simultanées, d'affecter provisoirement le personnel d'une autre instance à la conduite de l'entretien individuel concernant le contenu de la demande. En cas de charge de travail accrue (du fait d'un grand nombre de demandes simultanées), il reste cependant indiqué en premier lieu d'engager du personnel supplémentaire pour le Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides et d'octroyer des moyens supplémentaires à cet égard.

Le ministre met déjà à la disposition du Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides le personnel et les moyens nécessaires à l'accomplissement de sa mission (sur la base de l'article 57/25 de la loi) et il existe plusieurs possibilités de renforcer, provisoirement ou pas, le cadre du personnel du Commissariat général par des

dan niet tijdelijk te versterken via detacheringen van ambtenaren vanuit andere overheidsdiensten (Koninklijk besluit van 15 januari 2007 betreffende de mobiliteit van de statutaire ambtenaren in het federaal administratief openbaar ambt) of door interne mobiliteit binnen de FOD Binnenlandse zaken.

Deze nieuwe bepaling laat echter toe om ook personeel van een andere instantie – dus zonder dat zij voor het Commissariaat-generaal werken – in te schakelen voor het afnemen van het gehoor ingeval van een groot aantal gelijktijdige verzoeken. Het gehoor dient te gebeuren conform de voor het Commissariaat-generaal geldende procedureregels.

De minister kan dergelijke beslissing enkel nemen mits instemming van de Commissaris-generaal. De Europese Commissie dient in overeenstemming met artikel 49 van richtlijn 2013/32/EU over deze uitzonderlijke maatregel te worden ingelicht.

Er kan in de eerste plaats gedacht worden aan het tijdelijk inschakelen van het personeel van de Dienst Vreemdelingenzaken dat verantwoordelijk is voor de registratie van de asielaanvraag en de verklaring en de vragenlijst afneemt van de verzoeker. Daarnaast zou ook het personeel van andere (overheids)instanties of experts van een asiendienst van een andere EU lidstaat kunnen worden ingeschakeld voor het afnemen van het persoonlijk onderhoud. Het kan ook gaan om experts aangesteld door EASO.

De Commissaris-generaal kan vervolgens zonder nieuw gehoor op basis van het dossier en het inhoudelijk gehoor afgenomen door het personeel van een andere instantie een beslissing nemen over het verzoek. Dit laat het Commissariaat-generaal toe om in dergelijke uitzonderlijke situatie van een groot aantal gelijktijdige verzoeken efficiënter te werken en garandeert de tijdige afhandeling van de asielprocedure. Het blijft voor het Commissariaat-generaal echter steeds mogelijk om ingeval van twijfel een bijkomend gehoor te organiseren.

Een belangrijke voorwaarde voor de toepassing van deze bepaling is dat in dergelijke gevallen het personeel van die andere instantie vooraf de relevante opleidingen moet krijgen voor het afnemen van een persoonlijk onderhoud. Het gaat enerzijds om de opleidingen die onder meer de in artikel 6, lid 4, onder a) tot en met e) van Verordening nr. 439/2010 opgesomde elementen bevatten, zoals internationale mensenrechten en het acquis inzake asiel van de Unie, gesprekstechnieken, enz. en anderzijds algemene kennis betreffende problemen die de geschiktheid van de verzoeker om een onderhoud te hebben negatief kunnen beïnvloeden,

détachements à partir d'autres services publics (Arrêté royal du 15 janvier 2007 relatif à la mobilité des agents statutaires dans la fonction publique fédérale administrative) ou par la mobilité interne au sein du SPF Intérieur.

Cette nouvelle disposition permet cependant d'affecter du personnel d'une autre instance – et donc, sans qu'il travaille pour le Commissariat général – à la conduite de l'entretien dans le cas d'un grand nombre de demandes simultanées. L'entretien doit se dérouler conformément aux règles de procédure qui prévalent devant le Commissariat général.

Le ministre ne peut prendre cette décision que moyennant l'accord du Commissaire général. Conformément à l'article 49 de la directive 2013/32/UE, la Commission européenne doit être informée de cette disposition exceptionnelle.

L'on peut tout d'abord penser à l'affectation provisoire du personnel de l'Office des étrangers qui est responsable de l'enregistrement de la demande d'asile et des déclarations, ainsi que de la remise du questionnaire du demandeur. Par ailleurs, le personnel d'autres instances (fédérales) ou d'experts d'un service responsable de l'asile dans un autre État membre de l'UE pourraient être affectés à la conduite de l'entretien individuel. Il peut également s'agir d'experts désignés par l'EASO.

Ensuite, le Commissaire général peut prendre une décision quant à la demande, sans nouvel entretien, sur la base du dossier et du contenu de l'entretien mené par le personnel d'une autre instance. C'est ce qui permet au Commissariat général de travailler plus efficacement dans la situation exceptionnelle où un grand nombre de demandes sont introduites simultanément. Cela garantit aussi le déroulement de la procédure d'asile dans les délais. Toutefois, en cas de doute, il est toujours possible pour le Commissariat général d'organiser un entretien complémentaire.

Une condition importante à l'application de cette disposition est que, le cas échéant, le personnel de l'autre instance doit recevoir préalablement les formations pertinentes pour la conduite d'un entretien individuel. Il s'agit d'une part des formations qui contiennent, notamment, les éléments énumérés dans l'article 6, alinéa 4, a) à e) du règlement n° 439/2010, tels le droit international relatif aux droits de l'homme et l'acquis de l'Union en matière d'asile, les techniques d'entretien, etc. D'autre part, est visée l'acquisition d'une connaissance générale des problèmes qui pourraient nuire à la capacité du demandeur de participer à un entretien, par exemple

zoals aanwijzingen dat de verzoeker mogelijk in het verleden gefolterd is. Deze opleidingen zijn identiek aan de opleidingen die conform artikel 4.3 van de richtlijn 2013/32/EU en verder bepaald bij koninklijk besluit minimaal voorzien moeten worden voor het personeel van de beslissingsautoriteit.

De tijdelijke inschakeling van personeel van een andere instantie blijft beperkt tot het afnemen van het gehoor. De inhoudelijke beoordeling van het verzoek, namelijk het opstellen van de ontwerpbeslissingen en het superviseren van de ontwerpbeslissingen blijft de exclusieve bevoegdheid van het personeel van het Commissariaat-generaal dat bovendien houder dient te zijn van een diploma dat toegang geeft tot betrekkingen van niveau A van de Staat (artikel 2 koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen). Artikel 15.2 van de richtlijn 2013/32/EU en art. 13.1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stellen dat het gehoor plaatsvindt in zodanige omstandigheden dat een passende geheimhouding wordt gewaarborgd. Dit principe geldt eveneens als het gehoor wordt afgenomen door personeel van een andere instantie. Daarnaast stelt artikel 48 van de richtlijn 2013/32/EU dat de autoriteiten die uitvoering geven aan deze richtlijn ten aanzien van alle informatie welke zij tijdens hun werk verkrijgen, gebonden zijn door het vertrouwelijkheidsbeginsel zoals omschreven in de nationale wetgeving. Dit betreft het beroepsgeheim bepaald in artikel 57/27 van de Vreemdelingenwet.

De richtlijn 2013/32/EU voorziet in een aantal gevallen waarin de beslissingsautoriteit kan afzien van een persoonlijk onderhoud. Artikel 14.2, a) en b) stelt dat er geen persoonlijk gehoor dient plaats te vinden indien de beslissingsautoriteit op basis van het beschikbare bewijs een positieve beslissing kan nemen inzake de erkenning van de vluchtelingenstatus of indien de beslissingsautoriteit van oordeel is dat de verzoeker niet persoonlijk kan gehoord worden als gevolg van blijvende omstandigheden waarop hij geen invloed heeft. Deze laatste situatie kan bijvoorbeeld van toepassing zijn wanneer de verzoeker om internationale bescherming niet verschijnt voor zijn persoonlijk onderhoud, maar hiervoor telkenmale een geldige reden (bijvoorbeeld medische omstandigheden) voorlegt, waaruit blijkt dat deze van blijvende aard zullen zijn. Het zou onredelijk zijn om de verzoeker in deze omstandigheden te blijven oproepen. Daarom wordt er in de wet bepaald, conform de richtlijn, dat er redelijke inspanningen zullen worden geleverd om de verzoeker de kans te bieden de nodige

des éléments selon lesquels le demandeur peut avoir été soumis à la torture dans le passé. Ces formations sont identiques à celles qui doivent être minimalement prévues à l'intention du personnel de l'autorité compétente en matière de décision, conformément à l'article 4.3 de la directive 2013/32/UE, ultérieurement fixées par un arrêté royal.

L'affectation provisoire du personnel reste limitée à la conduite de l'entretien. L'examen du contenu de la demande, à savoir la rédaction et la supervision des propositions de décision restent de la compétence exclusive du personnel du Commissariat général qui, en outre, doit être titulaire d'un diplôme donnant accès à des emplois de niveau A de l'État (article 2 de l'arrêté royal du 11 juillet 2003 fixant la procédure devant le Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides ainsi que son fonctionnement). L'article 15.2 de la directive 2013/32/UE et l'article 13.1 de l'arrêté royal du 11 juillet 2003 fixant la procédure devant le Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides ainsi que son fonctionnement prévoient que l'audition doit avoir lieu dans des conditions garantissant dûment la confidentialité. Ce principe s'applique également lorsque l'audition est recueillie par un agent d'une autre instance. L'article 48 de la directive 2013/32/UE dispose que les autorités chargées de mettre en œuvre la directive sont liées par le principe de confidentialité, tel que défini dans le droit national, pour les informations qu'elles obtiendraient dans le cadre de leur travail. Il s'agit du respect du secret professionnel prévu à l'article 57/27 de la Loi sur les étrangers.

La directive 2013/32/UE prévoit un certain nombre de cas où l'autorité responsable de la détermination peut renoncer à l'organisation d'un entretien personnel. Selon l'article 14.2, a) et b), un entretien individuel peut ne pas être organisé lorsque l'autorité responsable de la détermination est en mesure de prendre une décision positive relative au statut de réfugié sur la base des éléments de preuve disponibles ou lorsque cette autorité estime que le demandeur n'est pas en état ou en mesure d'être interrogé en raison de circonstances durables indépendantes de sa volonté. Cette dernière situation peut par exemple se présenter lorsque le demandeur de protection internationale ne se présente pas pour l'entretien personnel et fournit à chaque fois des raisons valables (par exemple de nature médicale) qui ont un caractère durable. Dans ces circonstances, il ne serait pas raisonnable de reconvoquer sans cesse le demandeur. C'est pourquoi la loi précise que des efforts raisonnables seront fournis pour donner au demandeur l'opportunité de fournir les informations

informatie in verband met zijn verzoek te verstrekken. Dit kan bijvoorbeeld aan de hand van een door het CGVS toegestuurde vragenlijst gebeuren. Of via het gehoor van een persoon ten laste in voorkomend geval. In elk geval heeft het feit dat er geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden geen negatieve invloed op de beslissing, noch kan dit het CGVS verhinderen een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming aan de hand van onder meer de elementen aangebracht in de vragenlijst.

In geval van twijfel met betrekking tot het blijvend karakter van de omstandigheden die teweeg brengen dat de verzoeker niet kan worden gehoord, raadpleegt het CGVS een bevoegde beroepsbeoefenaar in de gezondheidszorg om na te gaan of de toestand die de verzoeker niet in staat maakt om te worden gehoord tijdelijk of aanhoudend van aard is. Dit kan een door de Commissaris-generaal aangeduide bevoegde beroepsbeoefenaar in de gezondheidszorg of de behandelende geneesheer van de verzoeker zelf zijn. Het koninklijk besluit nr. 78 van 10 november 1967 betreffende de uitoefening van de gezondheidszorgberoepen bepaalt wie een medisch beroep mag uitoefenen. Het gaat om artsen, tandartsen, vroedvrouwen, apothekers, kinesitherapeuten, verpleegkundigen, paramedici en zorgkundigen. De wetten van 4 april 2014 tot regeling van de geestelijke gezondheidszorgberoepen en tot wijziging van het koninklijk besluit nr. 78 van 10 november 1967 betreffende de uitoefening van de gezondheidszorgberoepen en van 10 juli 2016 tot wijziging van de wet van 4 april 2014 tot regeling van de geestelijke gezondheidszorgberoepen en tot wijziging van het koninklijk besluit nr. 78 van 10 november 1967 betreffende de uitoefening van de gezondheidszorgberoepen enerzijds, en tot wijziging van de wet betreffende de uitoefening van de gezondheidszorgberoepen, gecoördineerd op 10 mei 2015 anderzijds, bakenen ook de beroepen af die in de geestelijke gezondheidszorg mogen actief zijn, zoals de beoefenaars van de klinische psychologie en de psychotherapie. Het is duidelijk dat in deze context enkel beoefenaars in de geneeskunde of de geestelijke gezondheidszorg zullen worden aangesproken vandaar de uitdrukkelijke vermelding van "bevoegde" beroepsbeoefenaars in de gezondheidszorg.

Artikel 34.1 voorziet verder in de mogelijkheid om af te zien van een persoonlijk onderhoud in het geval van een volgend verzoek overeenkomstig artikel 42 van de richtlijn.

Deze uitzonderingen op de verplichting om een persoonlijk onderhoud te organiseren worden opgesomd in artikel 57/5^{ter}, paragraaf 2, 1°, 2° en 3° en betreffen een omzetting van de artikelen 14.2 a) en b) en 34.1 van de richtlijn.

nécessaires concernant sa demande, par exemple en lui envoyant un questionnaire ou en procédant à l'audition d'une personne à charge, le cas échéant. En tout état de cause, l'absence d'entretien personnel n'a dans ce cas de figure pas d'influence négative sur la décision et ne saurait empêcher le CGRA de prendre une décision concernant la demande de protection internationale, notamment sur la base des éléments invoqués dans les réponses au questionnaire.

En cas de doute sur le caractère durable des circonstances empêchant le demandeur d'être entendu, le CGRA consulte un praticien professionnel des soins de santé compétent désigné par le Commissaire général pour déterminer si les circonstances qui font que le demandeur n'est pas en état ou en mesure de participer à un entretien revêtent un caractère temporaire ou permanent. Il peut s'agir d'un professionnel des soins de santé compétent désigné par le Commissaire général ou du médecin traitant du demandeur même. L'arrêté royal n° 78 du 10 novembre 1967 relatif à l'exercice des professions des soins de santé définit les personnes autorisées à pratiquer une profession médicale. Il s'agit des médecins, dentistes, sages-femmes, pharmaciens, kinésithérapeutes, infirmiers, des praticiens paramédicaux et des aides-soignants. Les lois du 4 avril 2014 réglementant les professions des soins de santé mentale et modifiant l'arrêté royal n° 78 du 10 novembre 1967 relatif à l'exercice des professions des soins de santé ainsi que celle du 10 juillet 2016 modifiant la loi du 4 avril 2014 réglementant les professions des soins de santé mentale et modifiant l'arrêté royal n° 78 du 10 novembre 1967 relatif à l'exercice des professions des soins de santé, d'une part, et modifiant la loi relative à l'exercice des professions des soins de santé, coordonnée le 10 mai 2015, d'autre part, déterminent les professionnels autorisés à exercer dans le domaine des soins de santé mentale, dont les praticiens de la psychologie clinique et la psychothérapie. Il est clair que dans ce contexte seuls des praticiens en médecine ou en soins de santé mentale seront sollicités, d'où la mention expresse de praticiens en soins de santé "compétents".

L'article 34.1 prévoit en outre la possibilité de renoncer à l'organisation d'un entretien personnel dans le cas d'une demande ultérieure, conformément à l'article 42 de la directive.

Ces exceptions à l'obligation d'organiser un entretien personnel sont énumérées à l'article 57/5^{ter}, paragraphe 2, 1°, 2° et 3° et procèdent d'une transposition des articles 14.2 a) et b) et 34.1 de la directive.

De derde paragraaf stelt dat het feit dat er geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet belet een beslissing te nemen over het verzoek tot internationale bescherming. Dit betreft de omzetting van artikel 14.3 van de richtlijn. Het principe blijft dat elke verzoeker minstens eenmaal de kans moet krijgen de inhoud van zijn verzoek om internationale bescherming toe te lichten (behoudens in de hiervoor vermelde uitzonderlijke situaties).

Onder artikel 14.5 van de richtlijn vallen de situaties waarin de verzoeker om internationale bescherming wel wordt uitgenodigd om de inhoud van zijn verzoek om internationale bescherming toe te lichten, maar hij niet komt opdagen zonder enige geldige reden naar voor te brengen. Hiervoor kan verder verwezen worden naar de toelichting onder artikel 45 van het voorontwerp.

Art. 39

Deze bepaling zet artikel 17 van richtlijn 2013/32/EU om en heeft betrekking op de regeling in verband met het verslag van het persoonlijk onderhoud.

De eerste paragraaf bepaalt dat het verslag van het persoonlijk onderhoud een getrouwe (schriftelijke) weergave van de vragen die werden gesteld aan de verzoeker, en van zijn verklaringen bevat. Deze bepaling beantwoordt aan artikel 17.1 van de richtlijn. Een koninklijk besluit bepaalt de minimale gegevens die moeten worden opgenomen in de notities van het persoonlijk onderhoud, zoals dit op dit ogenblik al het geval is (zie artikel 16, § 1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

Artikel 17.3 van de richtlijn bepaalt dat de verzoeker in de gelegenheid wordt gesteld, mondelinge en/of schriftelijke opmerkingen te maken en/of opheldering te verschaffen over elke vertaalfout of elke misvatting in het verslag of in de schriftelijke weergave, bij de afsluiting van het persoonlijk onderhoud of binnen een bepaalde termijn voordat de beslissing wordt genomen. Dit vormt geen wijziging van de huidige praktijk. Artikel 17, § 3 van het voormelde koninklijk besluit bepaalt al dat de verzoeker, zijn advocaat of de vertrouwenspersoon per aangetekende brief of door afgifte tegen ontvangstbewijs aanvullende opmerkingen of aanvullende stukken naar de Commissaris-generaal kunnen sturen en dat de ambtenaar rekening zal houden met de opmerkingen en de stukken als ze hem tijdig zijn overhandigd. Omdat de verzoeker om internationale bescherming de mogelijkheid heeft opmerkingen te maken over de notities van het persoonlijk onderhoud, moet hij volledig

Le troisième paragraphe dispose que le fait qu'aucun entretien personnel n'ait eu lieu n'empêche pas le Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides de prendre une décision au sujet de la demande de protection internationale. Cette disposition transpose l'article 14.3 de la directive. Le principe est maintenu selon lequel tout demandeur doit avoir au moins une fois la possibilité de s'expliquer sur le fond sa demande de protection internationale (sous réserve des situations exceptionnelles mentionnées ci-avant).

L'article 14.5 de la directive concerne les cas où le demandeur de protection internationale est invité à un entretien personnel sur le fond mais ne se présente pas, et ce sans fournir de motif valable. Pour le reste, il est renvoyé à l'exposé des motifs concernant l'article 45 de l'avant-projet.

Art. 39

Cette disposition transpose l'article 17 de la directive 2013/32/UE et porte sur la réglementation du rapport relatif à l'entretien personnel.

Le premier paragraphe dispose que le rapport concernant l'entretien personnel contient une transcription – écrite – fidèle des questions posées au demandeur de même que de ses déclarations. Cette disposition répond à l'article 17.1 de la directive. Un arrêté royal détermine les données minimales qui doivent être reprises dans les notes de l'entretien personnel, comme c'est déjà le cas actuellement (voir article 16, § 1^{er} de l'arrêté royal du 11 juillet 2003 fixant la procédure devant le Commissariat général aux Réfugiés et aux Apatrides ainsi que son fonctionnement).

L'article 17.3 de la directive prévoit que le demandeur se voit donner la possibilité de faire des commentaires et/ou d'apporter des précisions, oralement et/ou par écrit, concernant toute erreur de traduction ou tout malentendu dans le rapport ou la transcription, à la fin de l'entretien personnel ou dans un délai précis avant la prise de la décision. Il n'en découle aucune modification pour la pratique actuelle. L'article 17, § 3 de l'arrêté royal précité prévoit déjà que le demandeur, son avocat ou la personne de confiance peut transmettre au Commissaire général, sous pli recommandé à la poste, ou par remise contre accusé de réception, des remarques complémentaires ou des pièces complémentaires, qui seront prises en compte par l'agent si elles lui sont transmises en temps utile. Pour que le demandeur de protection internationale ait la possibilité de faire des remarques sur les notes de l'entretien personnel, il doit être pleinement informé du contenu de celles-ci.

op de hoogte worden gebracht van de inhoud van de notities. De richtlijn legt echter niet op dat de notities systematisch worden meegedeeld aan de persoon die om internationale bescherming verzoekt.

Daarom bepaalt de wet voortaan uitdrukkelijk in de tweede paragraaf dat een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud op schriftelijke aanvraag wordt bezorgd aan de verzoeker om internationale bescherming of aan zijn advocaat. De aanvraag kan worden geformuleerd per (gewone of aangetekende) brief, per fax, per e-mail, door het afgeven van een ad-hocformulier aan het onthaal van het Commissariaat-generaal of aan de protection officer aan het einde van het persoonlijk onderhoud, De aanvraag voor het bezorgen van een kopie moet het Commissariaat-generaal bereiken binnen twee werkdagen na de datum van het persoonlijk onderhoud, indien de verzoeker zeker wil zijn dat de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud aan hem of aan zijn advocaat worden betekend vóór een beslissing in verband met zijn verzoek tot internationale bescherming wordt genomen en zijn eventuele opmerkingen over de inhoud van deze notities ook kunnen worden onderzocht door de Commissaris-generaal (zie hierna) vóór een beslissing in verband met zijn verzoek tot internationale bescherming wordt genomen. Als de aanvraag voor een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud het Commissariaat-generaal later dan twee werkdagen na het persoonlijk onderhoud bereikt, betekent het Commissariaat-generaal de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud vóór, met of na de betekening van de beslissing in verband met het verzoek tot internationale bescherming, naargelang van het ogenblik waarop deze aanvraag voor een kopie het Commissariaat-generaal bereikt, en dit op grond van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur en de beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zullen de eventuele opmerkingen van de verzoeker of van zijn advocaat in dergelijk geval slechts worden onderzocht voor zover deze opmerkingen het Commissariaat-generaal bereiken vóór de beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming wordt genomen (zie hierna).

De kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud zal worden bezorgd volgens de bepalingen van artikel 51/2. Een betekening kan slechts geldig gebeuren op het kantoor van de raadsman van de persoon die om internationale bescherming verzoekt, voor zover de persoon die om internationale bescherming verzoekt, woonplaats heeft gekozen op dit kantoor. In casu kan een kopie worden bezorgd aan de raadsman van de persoon die om internationale bescherming verzoekt, op basis van de hiertoe voorziene bepalingen van het

La directive n'impose toutefois pas que les notes soient systématiquement communiquées au demandeur de protection internationale.

C'est pourquoi, la loi prévoira désormais explicitement, au deuxième paragraphe, qu'une copie des notes de l'entretien personnel est transmise, sur demande écrite, au demandeur de protection internationale ou à son avocat. La demande peut être formulée par courrier (recommandé ou ordinaire), par fax, par courriel, par le dépôt d'un formulaire ad hoc à l'accueil du Commissariat général, ou à l'officier de protection à la fin de l'entretien personnel, La demande de communication d'une copie doit parvenir au Commissariat général dans les deux jours ouvrables après la date de l'entretien personnel, si le demandeur veut s'assurer que la copie des notes de l'entretien personnel lui soit notifiée à lui ou son avocat avant qu'une décision ne soit prise quant à sa demande de protection internationale et que ses observations éventuelles quant au contenu de ces notes puissent être examinées par le Commissaire général (voir ci-dessous) également avant qu'une décision ne soit prise quant à sa demande de protection internationale. Si la demande de copie des notes de l'entretien personnel parvient au Commissariat général plus de deux jours ouvrables après l'entretien personnel, le Commissariat général notifiera la copie des notes de l'entretien personnel soit avant soit en même temps soit après la notification de la décision concernant la demande de protection internationale, en fonction du moment où cette demande de copie lui sera parvenue, et ce en application de la loi du 11 avril 1994 relative à la publicité de l'administration et des principes de bonne administration. Par ailleurs, en pareil cas, les observations éventuelles que le demandeur ou son avocat transmettraient, ne seront examinées, le cas échéant, que pour autant que ces observations parviennent au Commissariat général avant que la décision ne soit prise quant à la demande de protection internationale (voir ci-dessous).

La copie des notes de l'entretien personnel sera transmise conformément aux dispositions de l'article 51/2. Aussi, une notification ne pourra être valablement faite au cabinet du conseil du demandeur de protection internationale que pour autant que le demandeur de protection internationale ait élu domicile en ce cabinet. Une copie pourra, le cas échéant, être transmise au conseil du demandeur de protection internationale sur base des dispositions prévues à cet effet par l'arrêté royal du 11 juillet 2003 fixant la procédure au Commissariat

koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Een derde paragraaf bepaalt dat de verzoeker om internationale bescherming of zijn advocaat aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen opmerkingen kunnen bezorgen over de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud die hem op zijn verzoek betekend zal worden, overeenkomstig paragraaf 2. Deze bepaling biedt de verzoeker om internationale bescherming of zijn advocaat de mogelijkheid hun opmerkingen over eventuele vertaalfouten of misvattingen in de notities mee te delen. Deze bepaling stemt overeen met de richtlijn, die oplegt dat een bepaalde (niet gespecificeerde) termijn aan de verzoeker wordt toegekend voordat een beslissing wordt genomen, opdat hij zijn opmerkingen zou kunnen meedelen. Deze bepaling is eveneens een vertaling van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur in de context van asiel. De asielzoeker kan nu al op verzoek een kopie van het gehoorverslag krijgen en heeft het recht correcties of aanvullingen te vragen als hij bewijst dat dit document verkeerde of onvolledige informatie bevat.

Deze opmerkingen moeten schriftelijk (bv. fax, mail, per brief die aan de postdiensten wordt overhandigd, per brief die wordt neergelegd aan het onthaal van het Commissariaat-generaal) worden meegedeeld aan het Commissariaat-generaal in de proceduretaal. De richtlijn bepaalt dat de verzoeker moet kunnen rekenen op de bijstand van een tolk indien nodig (om volledig op de hoogte te zijn van de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud). Met dat doel, kan de verzoeker beroep doen op een advocaat, die hem kan bijstaan tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal (zie in dit verband artikel 33 van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en de artikelen 508/1 tot 508/23 van het Gerechtelijk Wetboek, en meer bepaald het artikel 508/10 van het Gerechtelijk Wetboek). Er kan inderdaad van uitgegaan worden dat de advocaat, die de verzoeker vertegenwoordigt en het gehoor in principe bijwoont, in staat is elke nuttige opmerking over de notities van het persoonlijk onderhoud te maken in naam van zijn cliënt.

Het derde lid van de derde paragraaf bepaalt de voorwaarden waaraan de indiening van de aanvraag van een kopie van de gehoornotities en eventuele opmerkingen over deze kopie moeten beantwoorden (behalve de voorwaarde dat ze schriftelijk, in de proceduretaal worden geformuleerd) opdat de Commissaris-generaal verplicht zou zijn deze opmerkingen te onderzoeken in het kader van het onderzoek van het verzoek om

général aux réfugiés et aux apatrides ainsi que son fonctionnement.

Un troisième paragraphe dispose que le demandeur de protection internationale ou son avocat peut transmettre au Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides des observations concernant la copie des notes de l'entretien personnel qui lui aura été notifiée à sa demande, conformément au paragraphe 2. Ainsi, cette disposition permet au demandeur de protection internationale ou à son avocat de faire part de ses observations concernant d'éventuelles erreurs de traduction ou mauvaises interprétations dans les notes. Cette disposition est conforme à la directive, qui impose qu'un délai précis (non spécifié) soit accordé au demandeur avant la prise d'une décision pour qu'il puisse faire part de ses remarques. Cette disposition est également une traduction de la loi du 11 avril 1994 relative à la publicité de l'administration en ce qui concerne le contentieux en matière d'asile. Le demandeur d'asile a déjà actuellement la possibilité d'obtenir sur demande une copie du rapport d'audition et le droit de demander des rectifications ou des ajouts s'il démontre que ce document contient des informations erronées ou incomplètes.

Ces observations doivent être communiquées au Commissariat général par écrit (fax, courriel, courrier remis à la poste, courrier déposé à l'accueil du Commissariat général, p.ex.) dans la langue de la procédure. La directive prévoit que le demandeur doit pouvoir compter sur l'assistance d'un interprète si nécessaire (pour être pleinement informé du contenu des notes de l'entretien personnel). A cette fin, le demandeur de protection internationale peut faire appel à un avocat, qui pourra l'assister lors de son entretien personnel au Commissariat général (voir à cet égard l'article 33 de la loi du 12 janvier 2007 sur l'accueil des demandeurs d'asile et certaines autres catégories d'étrangers et les articles 508/1 à 508/23 du Code judiciaire, en particulier l'article 508/10 du Code judiciaire). Il est en effet à supposer que l'avocat, qui représente le demandeur et assiste en principe à l'audition, soit en mesure de faire toute remarque utile au nom de son client concernant les notes de l'entretien personnel.

Le troisième alinéa du troisième paragraphe prévoit les conditions auxquelles le dépôt de la demande de copie des notes d'audition et des observations éventuelles afférentes à cette copie doivent répondre (outre donc la condition qu'elles soient formulées par écrit, dans la langue de la procédure), pour que le Commissaire général soit tenu d'analyser ces observations dans le cadre de l'examen de la demande de protection

internationale bescherming, en dus alvorens een beslissing in verband met deze aanvraag te nemen.

Met andere woorden, het naleven van deze voorwaarden verzekert de verzoeker en, in casu, zijn advocaat dat de eventuele opmerkingen die ze zouden doen gelden, behoorlijk worden onderzocht door de Commissaris-generaal en dat er rekening mee zal worden gehouden voordat een beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming wordt genomen.

In het tegengestelde geval, zoals dit wordt bepaald in het vierde lid, en dus als die voorwaarden niet zijn vervuld, zal de Commissaris-generaal de eventuele opmerkingen slechts onderzoeken als deze hem minstens een werkdag vóór het nemen van een beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming bereiken. Het betreft hier een toepassing van het beginsel van behoorlijk bestuur, dat enerzijds de verplichting omvat van de Commissaris-generaal om een beslissing te nemen op basis van alle elementen in zijn bezit op het ogenblik dat deze beslissing wordt genomen, en dus om in de mate van het mogelijke, rekening te houden met de opmerkingen die hem eventueel zouden hebben bereikt, maar anderzijds ook de verplichtingen in verband met het administratieve en beslissingsproces op het Commissariaat-generaal regelt. Met andere woorden, door te laat de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud aan te vragen en/of door aan het Commissariaat-generaal de opmerkingen in verband hiermee binnen de voorziene termijn niet te bezorgen, loopt de verzoeker het risico dat zijn eventuele opmerkingen niet worden onderzocht, in de mate van wat hierboven werd aangegeven.

Bovendien vermeldt deze bepaling in haar vijfde lid dat de verzoeker om internationale bescherming geacht wordt in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud wanneer op de werkdag vóór de aanvaarding van de beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming geen enkele opmerking het Commissariaat-generaal bereikt heeft. Als de verzoeker geen gebruik maakt van zijn consultatie- en correctierecht, dient te worden aangenomen dat hij de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud goedkeurt. Het vijfde lid bepaalt bovendien dat indien opmerkingen werden geformuleerd, in casu door de verzoeker om internationale bescherming of door zijn advocaat, over de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud, er ook een vermoeden van instemming bestaat van de elementen van diezelfde notities waarover geen opmerkingen zouden zijn gemaakt. Ondanks het bestaan van eventuele opmerkingen over andere punten, wordt de rest van de inhoud van het persoonlijk onderhoud geacht te zijn bevestigd. Zodra de verzoeker om internationale bescherming wettelijk

internationale, et donc avant de prendre une décision quant à cette demande.

En d'autres termes, le respect de ces conditions assure le demandeur et, le cas échéant, son avocat que les observations éventuelles qu'ils auraient à faire valoir seront dûment examinées par le Commissaire général, et qu'il en sera tenu compte avant qu'une décision ne soit prise quant à la demande de protection internationale.

Dans le cas contraire, comme cela est prévu au quatrième alinéa, et donc si ces conditions ne sont pas remplies, le Commissaire général n'examinera les observations éventuelles que si celles-ci lui parviennent au moins un jour ouvrable avant l'adoption de la décision relative à la demande de protection internationale. Il s'agit ici d'une application du principe de bonne administration qui ménage d'un côté l'obligation faite au Commissaire général de prendre une décision sur base de tous les éléments qui se trouvent en sa possession au moment où cette décision est prise, et donc de tenir compte, dans la mesure du raisonnable, des observations qui lui seraient éventuellement parvenues, mais également, de l'autre côté, les contraintes liées au processus décisionnel et administratif au sein du Commissariat général. En d'autres termes, en demandant tardivement la copie des notes de l'entretien personnel et/ou en ne faisant pas parvenir au Commissariat général les observations y afférentes dans le délai prévu à cet effet, le demandeur s'expose à ce que ses observations éventuelles puissent ne pas être examinées, dans la mesure de ce qui est indiqué ci-dessus.

Par ailleurs, cette disposition précise en son cinquième alinéa que le demandeur de protection internationale est réputé confirmer le contenu des notes de l'entretien personnel lorsqu'au jour ouvrable qui précède celui de l'adoption de la décision relative à la demande de protection internationale, aucune observation n'est parvenue au Commissariat général. Si le demandeur ne fait pas usage de son droit de consultation et de rectification, il est à présumer qu'il approuve le contenu des notes de l'entretien personnel. Le cinquième alinéa précise par ailleurs que si des observations ont été formulées, le cas échéant, par le demandeur de protection internationale ou son avocat concernant le contenu des notes de l'entretien personnel, il existe également une présomption de confirmation des éléments de ces mêmes notes qui n'auraient pas fait l'objet d'observations. Malgré l'existence d'observations éventuelles sur d'autres points, le reste du contenu de l'entretien personnel est réputé confirmé. Dès lors que le demandeur de protection internationale se voit octroyer, légalement, la possibilité d'émettre, *in tempore non suspecto*, des

de mogelijkheid krijgt om, *in tempore non suspecto*, opmerkingen of commentaar te geven over de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud, en dit door de kans te hebben zich een kopie van het gehoor-rapport te laten uitreiken vóór een beslissing in verband met zijn verzoek om internationale bescherming wordt genomen, kan elke kritiek die in casu te laat en in ieder geval vanaf de dag dat de beslissing wordt genomen, over deze inhoud zou zijn geuit, slechts worden aanvaard indien de verzoeker om internationale bescherming of zijn advocaat bewijzen dat ze die opmerkingen niet konden maken vóór de beslissing werd genomen, en dit wegens overmacht.

De Commissaris-generaal beoordeelt de relevantie van de opmerkingen die de verzoeker of zijn raadsman meedeelt. Merk op dat de bewijslast volledig bij de betrokkene berust en dat hij voldoende bewijselementen moet aanbrengen om eventuele leemten aan te vullen en om eventuele onduidelijkheden of fouten te corrigeren. Alle opmerkingen die de verzoeker of zijn raadsman meedelen, moeten dus geenszins automatisch worden aanvaard of als bewezen worden beschouwd. Deze opmerkingen zullen worden beoordeeld door de Commissaris-generaal.

Er dient te worden opgemerkt dat, overeenkomstig de informatieplicht die op het Commissariaat-generaal berust, de *protection officer* die het persoonlijk onderhoud voert met de persoon die om internationale bescherming verzoekt, hem en in voorkomend geval zijn advocaat tijdens het persoonlijk onderhoud op de hoogte brengt van de principes, de termijnen en de gevolgen voorzien in deze bepaling. In het bijzonder wordt de aandacht van de verzoeker en, in voorkomend geval, van zijn advocaat gevestigd op het belang om een communicatiemiddel te verkiezen dat toelaat om een vaste datum te plaatsen op elke aanvraag om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud of op het overmaken van de opmerkingen met betrekking tot deze notities. De in dit verband verstrekte informatie wordt opgenomen in de notities van het persoonlijk onderhoud.

Ten slotte bepaalt de vierde paragraaf dat zodra de artikelen 57/6, § 2, 57/6 § 3, 57/6/1, § 1 of 57/6/4 worden toegepast, een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud kan worden betekend op hetzelfde ogenblik als de betekening van de beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming, gezien deze procedures korte termijnen voorzien. Dit betekent logischerwijs dat men niet zal wachten op de opmerkingen van de verzoeker of van zijn advocaat om een beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming te nemen. De eventuele opmerkingen in verband met de overeenstemming van de notities met de inhoud

observations ou commentaires concernant le contenu des notes relatives à l'entretien personnel, et ce en ayant l'occasion de se faire remettre une copie du rapport d'audition avant qu'une décision concernant sa demande de protection internationale ne soit prise, toute critique qui serait le cas échéant émise tardivement, et en tout cas à partir du jour de l'adoption de la décision, quant à ce contenu, ne pourra être acceptée que si le demandeur de protection internationale ou son avocat établissent qu'ils se trouvaient dans l'impossibilité de faire ces remarques ou observations avant que la décision ne soit prise, et ce pour cause de force majeure.

Le Commissaire général évalue la pertinence des observations communiquées par le demandeur ou son conseil. Notons qu'en la matière la charge de la preuve repose entièrement sur l'intéressé et qu'il doit apporter suffisamment d'éléments de preuve pour combler d'éventuelles omissions et pour rectifier d'éventuelles imprécisions ou erreurs. Il ne s'agit donc nullement d'accepter automatiquement toutes les observations communiquées par le demandeur ou son conseil ou de les tenir pour établies. Ces observations seront soumises à l'évaluation du Commissaire général.

Il est à noter que, conformément au devoir d'information qui pèse sur le Commissariat général, l'officier de protection qui mène l'entretien personnel du demandeur de protection internationale informe ce dernier et, le cas échéant, son avocat, au cours de l'entretien personnel, des principes, des délais et des conséquences prévus par cette disposition. En particulier, l'attention du demandeur et, le cas échéant, de son conseil, sera attirée sur l'importance de privilégier un moyen de communication qui permette de donner une date certaine à toute demande de copie des notes de l'entretien personnel ou à toute transmission d'observations quant à ces mêmes notes. Les informations ainsi fournies seront consignées dans les notes de l'entretien personnel.

Finalement, le quatrième paragraphe dispose que lorsqu'il est fait application des articles 57/6, § 2, 57/6 § 3, 57/6/1, § 1^{er} ou 57/6/4, une copie des notes de l'entretien personnel peut être notifiée au même moment que la notification de la décision au sujet de la demande de protection internationale, compte tenu de la brièveté des délais dans les procédures en question. Cela implique en toute logique que l'on n'attendra pas les remarques du demandeur ou de son avocat sur le contenu des notes de l'entretien personnel pour prendre une décision au sujet de la demande de protection internationale. Les remarques éventuelles concernant

van het persoonlijk onderhoud zullen worden onderzocht in het kader van de beroepsprocedure.

Art. 40

Artikel 57/6 wordt grondig gewijzigd.

De omzetting van richtlijn 2013/32/EU biedt de gelegenheid om in de Vreemdelingenwet een overzichtelijke structuur aan te brengen binnen de verschillende beslissingen en procedures (beslissing ten gronde, de behandeling bij voorrang, de niet-ontvankelijke verzoeken, de versnelde behandeling, de grensprocedure, de herhaalde verzoeken, ...). Om redenen van efficiëntie en transparantie worden de verschillende bevoegdheden van de Commissaris-generaal ondergebracht in artikel 57/6 en volgende, ook al zou dit beter in aparte artikelen gebeuren. Dit vormt een meer logische structuur, die kan herbekeken worden bij een eventuele codificatie van de Vreemdelingenwet. De beslissingen ten gronde, worden weergegeven in paragraaf 1. De behandelingsprocedure bij voorrang wordt ondergebracht onder paragraaf 2 en paragraaf 3 omvat de niet-ontvankelijke verzoeken.

De huidige tekst van artikel 57/6 zal een eerste paragraaf vormen. Hierna volgt een overzicht van de belangrijkste wijzigingen in de huidige tekst:

1° Dit betreft een louter technische aanpassing.

2° De vervanging van de bepaling onder 2° is het gevolg van de invoeging van een paragraaf 3, eerste lid, 5° in onderhavig artikel. Te dezen wordt verwezen naar de uiteenzetting die volgt onder 9°.

In plaats daarvan wordt de bevoegdheid bepaald van de Commissaris-generaal om bepaalde verzoeken om internationale bescherming als kennelijk ongegrond te beschouwen, op basis van de nieuwe paragraaf 2 van het artikel 57/6/1. In dit verband kan verwezen worden naar de uiteenzetting onder artikel 41 van voorliggend ontwerp.

3° Dit betreft een louter technische aanpassing.

4° De bepaling onder 10° wordt vervangen, ten gevolge van een wijziging van artikel 55. Hiervoor kan verwezen worden naar de uiteenzetting onder artikel 11 van het bicamerale ontwerp. Indien de verzoeker nalaat de verderzetting van de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming te vragen overeenkomstig artikel 55, kan de Commissaris-generaal een beslissing tot beëindiging van de behandeling van het verzoek om internationale bescherming nemen, overeenkomstig het nieuwe artikel 57/6/5, § 1, 3°. De

la conformité des notes avec le contenu de l'entretien personnel seront examinées dans le cadre de la procédure de recours.

Art. 40

L'article 57/6 est modifié en profondeur.

La transposition de la directive 2013/32/UE est l'occasion de réorganiser d'une manière plus claire la Loi sur les étrangers en ce qui concerne les différentes décisions et procédures (décision au fond, examen prioritaire, demande irrecevable, traitement accéléré, procédure aux frontières, demandes répétées,...). Par souci d'efficacité et de transparence, les différentes compétences du Commissaire général sont regroupées dans l'article 57/6 et suivants, même s'il eût été préférable de les énumérer dans des articles distincts. La structure ainsi obtenue est plus logique, et peut être réaménagée lors d'une éventuelle codification de la Loi sur les étrangers. Les décisions au fond sont décrites au paragraphe 1^{er}. La procédure d'examen prioritaire fait l'objet du paragraphe 2 et le paragraphe 3 traite des demandes irrecevables.

Un premier paragraphe reprendra l'article 57/6 dans sa formulation actuelle. Voici les principales modifications apportées au texte actuel:

1° Il s'agit d'une adaptation purement technique.

2° Le remplacement du 2° découle de l'insertion d'un paragraphe 3, alinéa 1^{er}, 5°, dans le présent article. Il est renvoyé à cet égard aux explications qui suivent au point 9°.

Et en lieu et place, est exposée la compétence du Commissaire général de considérer certaines demandes de protection internationale comme manifestement infondées, sur base du nouveau paragraphe 2 de l'article 57/6/1. À ce sujet, il est renvoyé à l'exposé des motifs relatif à l'article 41 du présent projet.

3° Il s'agit d'une adaptation purement technique.

4° La disposition sous le 10° est remplacée, du fait de la modification de l'article 55. Il peut être renvoyé à l'exposé des motifs concernant l'article 11 du projet bicaméral. Si le demandeur s'abstient de demander la poursuite de l'examen de sa demande de protection internationale conformément à l'article 55, le Commissaire général peut prendre une décision de clôture de l'examen de la demande de protection internationale, conformément au nouvel article 57/6/5, § 1^{er}, 3°. Le demandeur peut introduire une demande d'asile

verzoeker kan een volgende asielaanvraag indienen die automatisch ontvankelijk zal worden verklaard met toepassing van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, voorzover er nooit eerder een inhoudelijke beoordeling van de nood aan internationale bescherming heeft plaatsgevonden. Een advies over de overeenstemming van de verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 is bijgevolg niet langer noodzakelijk. Er kan in dit verband verder verwezen worden naar de toelichting onder de artikelen 42 en 45.

De nieuwe bepaling onder punt 10° verwijst nu naar de adviesbevoegdheid die wordt bepaald in artikel 57/6/2, § 2 van het ontwerp. In dit verband kan verwezen worden naar de toelichting onder artikel 42.

5° Dit betreft een louter technische aanpassing, ten gevolge van de wijziging van artikel 57/6/1. Er kan verwezen worden naar de toelichting onder artikel 41.

6° Het tweede en het derde lid van het huidige artikel 57/6 worden vervangen. Deze bepaling beoogt de omzetting van artikel 31.3. van de richtlijn 2013/32/EU dewelke de lidstaten voorschrijft de ten gronde behandelingsprocedure af te ronden binnen zes maanden na de indiening van het verzoek.

De Raad van State merkte in haar advies op dat het artikel 31.3 van de richtlijn 2013/32/EU niet correct wordt omgezet door artikel 57/6, § 1, tweede en derde lid van het ontwerp, gezien artikel 31.3, dat verschillende situaties van verlenging voorziet, slechts toelaat om de termijn van zes maanden te verlengen mits verschillende voorwaarden zijn vervuld. Het ontworpen artikel 57/6, § 1, tweede en derde lid werd bijgevolg geherformuleerd. Ook de toelichting hieronder werd in voorkomend geval aangepast.

Het tweede lid bepaalt dat de ten gronde behandelingsprocedure binnen een termijn van zes maanden, na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgemaakt, dient te zijn afgerond.

Deze termijn kan volgens het derde lid met ten hoogste negen maanden worden wanneer complexe en/of juridische kwesties aan de orde zijn, wanneer een groot aantal onderdanen van derde landen of staatlozen tegelijk om internationale bescherming verzoeken, of wanneer de vertraging duidelijk is toe te schrijven aan een gebrek aan medewerking in hoofde van verzoeker.

Indien dit noodzakelijk is met het oog op een behoorlijke en volledige behandeling van het verzoek, kan de termijn na verlenging, bedoeld in het derde lid, nogmaals

ultérieure qui sera automatiquement déclarée recevable en application de l'article 57/6/2, § 1^{er}, alinéa 1^{er}, pour autant que le besoin de protection internationale n'ait jamais été évalué au fond auparavant. Un avis sur la compatibilité d'une mesure d'éloignement avec les articles 48/3 et 48/4 n'est par conséquent plus nécessaire. Pour le reste, il peut être renvoyé à cet égard à l'exposé des motifs concernant les articles 42 et 45.

La disposition sous le 10° renvoie à présent vers la compétence d'avis qui est inscrite à l'article 57/6/2, § 2 en projet. Il est renvoyé à ce sujet à l'exposé des motifs de l'article 42.

5° Il s'agit d'une simple adaptation technique, conséquence de la modification de l'article 57/6/1. Il est renvoyé à l'exposé des motifs relatif à l'article 41.

6° Les alinéas 2 et 3 de l'article actuel sont remplacés. Cette disposition opère la transposition de l'article 31.3 de la directive 2013/32/UE, qui prescrit aux États membres de mener à terme la procédure d'examen dans les six mois à compter de l'introduction de la demande.

Le Conseil d'État observe dans son avis que l'article 31.3 de la directive 2013/32/UE n'est pas correctement transposé par l'article 57/6, § 1^{er}, alinéa 2 et 3 en projet vu que l'article 31.3 qui prévoit différentes hypothèses de prolongation, n'autorise à prolonger le délai de six mois que lorsque plusieurs critères sont remplis. L'article 57/6, § 1^{er}, alinéa 2 et 3 en projet a été par conséquent reformulé. L'exposé des motifs a été également adapté en conséquence.

L'alinéa 2 stipule que la procédure de traitement au fond doit être clôturée dans un délai de six mois après la réception de la demande de protection internationale transmise par le ministre ou son délégué.

Ce délai peut selon l'alinéa 3 être prolongé d'une durée ne pouvant excéder neuf mois supplémentaires se justifier lorsque des questions de nature complexe et/ou juridique se posent, lorsqu'un grand nombre de ressortissants d'un pays tiers ou d'apatrides demandent en même temps une protection internationale ou lorsque le retard est clairement imputable à un manque de coopération du demandeur.

Lorsque cela est nécessaire pour assurer un examen approprié et exhaustif de la demande, le délai prolongé visé à l'alinéa 3 peut être encore prolongé d'une durée

verlengd worden met ten hoogste drie maanden, zoals wordt bepaald in het vierde lid.

De termijn van zes maanden kan tot maximum eenentwintig maanden verlengd worden, zoals bepaald in het vijfde lid, indien het uitstel van de beslissing is ingegeven door een onzekere situatie in het land van herkomst die naar verwachting tijdelijk is. In dat geval onderzoekt de Commissaris-generaal de situatie zesmaandelijks opnieuw. De verzoeker en de Commissie worden in kennis gesteld van de redenen van het uitstel. Deze verlenging tot maximum eenentwintig maanden omwille van een onzekere situatie in het land van herkomst betreft een uitzonderlijke maatregel. Zoals hieronder aangegeven blijft het een voor het CGVS na te streven objectief om binnen de vooropgestelde termijnen een beslissing te nemen.

De beslissingstermijnen betreffen een termijn van orde, zonder sanctie op een overschrijding ervan. De termijnen zijn te beschouwen als een na te streven objectief voor het CGVS en de regering moet het CGVS hiervoor de nodige middelen ter beschikking stellen. Al het mogelijke moet gedaan worden om een beslissing te nemen binnen een redelijke termijn. Het overschrijden van de beslissingstermijnen in het geval een groot aantal onderdanen van derde landen of staatlozen tegelijk om internationale bescherming verzoeken, kan het CGVS of de regering bezwaarlijk aangewreven worden, indien blijkt dat het niet mogelijk is om de verzoeken op behoorlijke wijze binnen de vooropgestelde termijnen te behandelen. Dit kan beschouwd worden als een situatie van overmacht. In het geval een zeer groot aantal onderdanen van derde landen of staatlozen tegelijk om internationale bescherming verzoeken is het immers in het geheel niet realistisch om deze verzoeken binnen een termijn van zes maanden, negen maanden of eenentwintig maanden te behandelen, en dit zelfs wanneer bijkomende middelen worden toegekend. In geval van een sterke stijging van het aantal asielaanvragen, kan er op korte tijd een zeer grote achterstand ontstaan, die niet op dergelijke korte behandelingstermijn weggevoerd kan worden. De werving, selectie en vorming vergen tijd. Tegen dat nieuwe medewerkers effectief "productief" zijn, kan de achterstand hoog opgelopen zijn. De verwerking hiervan moet dan gespreid worden over een langere periode. Een kwaliteitsvolle, individuele beoordeling van elke asielaanvraag moet hierbij gegarandeerd blijven. In die context is een korte behandelingstermijn van zes of negen maanden voor alle asielaanvragen illusoir. Maar in een normale situatie, zijnde een situatie waarin er geen sprake is van een achterstand door een aanzienlijk sterke stijging van het

maximale de trois mois, tel que cela est déterminé à l'alinéa 4.

Le délai de six mois peut être porté à vingt-et-un mois maximum si le report de la décision est dû à une situation incertaine dans le pays d'origine, dont on s'attend à ce qu'elle soit temporaire, le Commissaire général réexaminera cette situation tous les six mois. Le cas échéant, le demandeur et la Commission européenne seront informés des raisons du report. La procédure afférente sera incluse dans l'arrêté royal du 11 juillet 2003 fixant la procédure devant le Commissariat général aux Réfugiés et aux Apatrides ainsi que son fonctionnement. Cette prolongation à vingt-et-un mois maximum en raison d'une situation incertaine dans le pays d'origine est une mesure exceptionnelle. Comme indiqué plus haut, prendre une décision dans les délais de principe reste un objectif à atteindre pour le CGRA.

Les délais de traitement sont des délais d'ordre, dont le dépassement n'entraîne pas de sanctions. Ces délais peuvent néanmoins être considérés comme un objectif à atteindre pour le CGRA, auquel le gouvernement doit accorder les moyens nécessaires. Tout doit être mis en œuvre pour prendre une décision dans un délai raisonnable. Le dépassement des délais prévus pour une décision, dans le cas où un grand nombre de ressortissants de pays tiers ou d'apatrides demandent tous en même temps une protection internationale, est difficilement imputable au CGRA ou au gouvernement, lorsqu'il s'avère qu'il est impossible de traiter ces demandes de manière correcte dans les délais prévus. Un tel cas peut être considéré comme un cas de force majeure. En effet, lorsqu'un grand nombre de ressortissants de pays tiers ou d'apatrides demandent en même temps une protection internationale, il n'est pas du tout réaliste de traiter toutes ces demandes dans un délai de six, neuf ou vingt-et-un mois, même si des moyens supplémentaires sont accordés. En cas de forte augmentation des demandes d'asile, un arriéré considérable peut se former en peu de temps, et ne pourra être résorbé dans les délais assez brefs prévus pour le traitement. La sélection, le recrutement et la formation de nouveaux agents demandent du temps. Avant qu'ils ne soient pleinement "productifs", l'arriéré peut avoir pris des proportions considérables. La résorption devra alors être étalée sur une période plus longue, en continuant à garantir un examen individuel de qualité pour chaque demande d'asile. Dans ces conditions, un délai de traitement de six ou neuf mois pour toutes les demandes est illusoire. Mais dans une situation normale, c.-à-d. une situation où il n'y a pas d'arriéré résultant d'une très forte augmentation des demandes de protection internationale, l'objectif est bien de prendre une décision

aantal verzoeken om internationale bescherming, blijft het wel de bedoeling om binnen een redelijke termijn een beslissing te nemen betreffende het verzoek om internationale bescherming.

Wanneer een verzoeker binnen de zes maanden geen beslissing heeft ontvangen wordt hij door het CGVS in kennis gesteld van dit uitstel (eventueel via een algemeen bericht op de website van het CGVS), ongeacht de reden van de verlenging. De verzoeker wordt op zijn verzoek in kennis gesteld over de redenen en het tijdsbestek waarin hij een beslissing over zijn verzoek kan verwachten. Dit wordt bepaald in het zesde lid.

De vervanging van het huidige derde lid is eveneens het gevolg van de opheffing van de bepaling onder 2° van artikel 57/6.

7° In een tweede paragraaf wordt de behandelingsprocedure bij voorrang geregeld.

Artikel 31.7 van de richtlijn 2013/32/EU biedt lidstaten de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming met voorrang te behandelen boven andere eerder ingediende verzoeken om zo de totale duur van de procedure in te korten zonder evenwel af te wijken van de normaal toepasselijke procedurele termijnen, beginselen en waarborgen.

De gronden voor de Commissaris-generaal om bepaalde verzoeken bij voorrang te behandelen zijn reeds opgenomen in de Belgische wetgeving. Artikel 52/2 bepaalt dat de Commissaris-generaal de verzoeken van vreemdelingen die worden vastgehouden op een welbepaalde plaats teneinde hun effectieve verwijdering te waarborgen, vreemdelingen die zijn opgesloten in een strafrechtelijke instelling, vreemdelingen ten aanzien van wie de minister of zijn gemachtigde zijn injunctierecht uitoefent en vreemdelingen tegen dewelke aanwijzingen bestaan dat zij een gevaar vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid bij voorrang behandelt desgevallend binnen de 2 maanden of vijftien dagen.

Artikel 52/2 wordt met dit ontwerp opgeheven. Een nieuwe paragraaf 2 bij artikel 57/6 herneemt bepaalde gronden van artikel 52/2 en breidt ze uit met vreemdelingen van wie het verzoek waarschijnlijk gegrond is. De grond "vreemdelingen tegen dewelke aanwijzingen bestaan dat zij een gevaar vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid" wordt niet hernomen in de nieuwe paragraaf 2 bij artikel 57/6, gezien deze grond reeds vervat kan liggen in het injunctierecht dat de minister of zijn gemachtigde ten aanzien van de behandeling van bepaalde verzoeken kan uitoefenen. De grond die wordt vermeld in artikel 31.7, b) van de richtlijn 2013/32/EU, met name "een verzoeker die kwetsbaar is

concernant la demande de protection internationale dans un délai raisonnable.

Lorsqu'un demandeur n'a pas reçu de décision dans un délai de six mois, il sera informé du retard par le CGRA (éventuellement par le biais d'une communication générale sur le site Internet du CGRA). Les raisons du retard et le délai prévu pour la prise d'une décision lui sont en outre communiqués à sa demande. Ceci est visé à l'alinéa 6.

Le remplacement de l'actuel alinéa 3 découle de l'abrogation du 2° de l'article 57/6.

7° Un deuxième paragraphe règle la procédure d'examen prioritaire.

L'article 31.7 de la directive 2013/32/UE autorise les États membres à examiner une demande de protection internationale de manière prioritaire par rapport à d'autres demandes introduites antérieurement afin de raccourcir la durée totale de la procédure sans pour autant déroger aux délais de procédure, principes et garanties normalement applicables.

Les motifs justifiant un examen prioritaire par le Commissaire général sont déjà inscrits dans le droit belge. En vertu de l'article 52/2, le Commissaire général examine en priorité, dans un délai de 15 jours ou de 2 mois selon le cas, les demandes des étrangers maintenus en un lieu déterminé en vue de leur éloignement effectif, des étrangers détenus dans un établissement pénitentiaire, des étrangers à l'égard desquels le ministre ou son délégué fait usage de son droit d'injonction, et des étrangers au sujet desquels il existe des indications qu'ils représentent un danger pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

L'article 52/2 est abrogé par le présent projet de loi. Dans l'article 57/6 est inséré un nouveau paragraphe 2 qui reprend certains motifs de l'article 52/2 et les étend aux étrangers dont la demande est probablement fondée. Le motif "les étrangers à l'égard desquels il y a des indications qu'ils représentent un danger pour l'ordre public ou pour la sécurité nationale" n'est pas repris dans le nouveau paragraphe 2 de l'article 57/6, vu que ce motif peut déjà se retrouver à l'appui du droit d'injonction que le ministre ou son délégué peut exercer par rapport au traitement de certaines demandes. Le motif qui est mentionné à l'article 31.7, b) de la directive 2013/32/UE, à savoir "un demandeur qui est vulnérable

in de zin van artikel 22 van richtlijn 2013/33/EU, of bijzondere procedurele waarborgen behoeft”, wordt evenmin hernomen als voorranggrond, gezien verzoekers die kwetsbaar zijn of bijzondere procedurele noden hebben niet per sé in alle gevallen bij voorrang zullen worden behandeld, maar dit eerder beoordeeld zal worden in het kader van het nieuwe artikel 48/9 (zie toelichting bij artikel 12 van voorliggend ontwerp).

Aan de voorranggronden in artikel 57/6, § 2, is geen afwijkende behandelingstermijn gekoppeld omdat de richtlijn 2013/32/EU dit niet toestaat.

Wanneer een verzoek bij voorrang wordt behandeld door de Commissaris-generaal, dan zal het beroep van dit verzoek ook bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij voorrang worden behandeld. Hiervoor kan verwezen worden naar de toelichting bij artikel 8 van het bicamerale ontwerp.

9° De derde paragraaf regelt de bevoegdheid van de Commissaris-generaal inzake het niet-ontvankelijk verklaren van een verzoek om internationale bescherming. Deze paragraaf beoogt de omzetting van de artikelen 33, 34 en 40.6, a) en b) van de richtlijn 2013/32/EU. Teneinde te antwoorden op het advies 63/399/4 van 31 mei 2017 van de Raad van State met betrekking tot de gevolgen van een dergelijke kwalificatie op het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel, wordt er verwezen naar de toelichting van artikel 4 van het bicamerale wetsontwerp betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De Commissaris-generaal kan, overeenkomstig artikel 33.2 van de richtlijn 2013/32/EU, tot de niet-ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming besluiten wanneer de verzoeker reeds reële bescherming geniet in een eerste land van asiel of wanneer een land als veilig derde land kan worden beschouwd voor de verzoeker of wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie (EU) of wanneer de verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming indient op basis van artikel 57/6/2 of wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid.

De Commissaris-generaal is verplicht alle verzoeken op de inhoud te beoordelen. Hij dient met name een onderzoek te voeren of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming overeenkomstig richtlijn 2011/95/EU, behalve in een aantal gevallen die

au sens de l'article 22 de la directive 2013/33/UE ou qui nécessite des garanties procédurales spéciales” n'est également pas repris en tant que motif de priorisation, vu que les demandeurs qui sont vulnérables ou ont des besoins procéduraux spéciaux ne feront pas forcément dans tous les cas l'objet d'un traitement prioritaire, mais cela sera auparavant évalué dans le cadre du nouvel article 48/9 (voir exposé des motifs relatif à l'article 12 du présent projet).

Aux motifs de l'article 57/6, § 2, justifiant un examen prioritaire n'est associé aucun délai de traitement dérogatoire car la directive 2013/32/UE ne l'autorise pas.

Lorsqu'une demande a été examinée en priorité par le Commissaire général, le recours sera également examiné en priorité au Conseil du Contentieux des Étrangers. Il est renvoyé au commentaire de l'article 8 du projet bicaméral.

9° Un troisième paragraphe définit la compétence du Commissaire général en matière d'irrecevabilité d'une demande de protection internationale. Ce paragraphe transpose les articles 33, 34 et 40.6, a) et b) de la directive 2013/32/UE. Afin de répondre à l'avis 63 399/4 du 31 mai 2017 du Conseil d'État, pour ce qui est des conséquences d'une telle qualification sur le droit au recours effectif, il est renvoyé aux explications de l'article 4 du projet de loi bicaméral relatif au Conseil du contentieux des étrangers.

Le Commissaire général peut, conformément à l'article 33.2 de la directive 2013/32/UE, décider qu'une demande de protection internationale est irrecevable lorsque le demandeur bénéficie déjà d'une protection réelle dans un premier pays d'asile ou lorsqu'un pays peut être considéré comme un pays tiers sûr pour le demandeur ou lorsque le demandeur bénéficie déjà d'une protection internationale dans un autre État membre de l'Union européenne (UE) ou lorsque le demandeur introduit une demande ultérieure de protection internationale sur la base de l'article 57/6/2 ou lorsque le demandeur mineur n'invoque pas de faits propres qui justifient une demande distincte après qu'une demande de protection internationale a déjà été introduite en son nom conformément à l'article 57/1, § 1^{er}, alinéa 1^{er}.

Le Commissaire général est tenu d'examiner toutes les demandes au fond. En d'autres termes, il doit évaluer si le demandeur peut prétendre à une protection internationale conformément à la directive 2011/95/UE, sauf dans un certain nombre de cas explicitement

expliciet voorzien zijn in richtlijn 2013/32/EU. Wanneer er redelijkerwijze kan aangenomen worden dat een derde land voldoende bescherming verleent of kan verlenen, en de verzoeker opnieuw tot dat land zal worden toegelaten, is de Commissaris-generaal niet verplicht na te gaan of de verzoeker nood heeft aan internationale bescherming ten aanzien van zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, zijn land van gewoonlijk verblijf, gezien hij immers reeds in een ander land reële bescherming geniet of bescherming kan genieten in een ander land waarmee hij een band heeft. In deze dient de Commissaris-generaal enkel na te gaan of de verzoeker om internationale bescherming zich nog steeds kan beroepen op de reële bescherming in het derde land of dat een derde land, waarmee hij een band heeft, als veilig derde land kan worden beschouwd voor de verzoeker.

Ook indien een verzoeker een volgend verzoek doet zonder nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 aan te brengen, zou het onevenredig zijn de Commissaris-generaal te verplichten een nieuwe volledige onderzoeksprocedure op te starten. In die gevallen moet de Commissaris-generaal een verzoek als niet-ontvankelijk kunnen afwijzen op grond van het beginsel van gezag van gewijsde (overweging 36 van richtlijn 2013/32/EU).

In het geval van een verzoek dat wordt ingediend door een onderdaan van een EU-lidstaat of kandidaat-EU-lidstaat, kan eveneens overgegaan worden tot de niet-ontvankelijkheid van de asielaanvraag. Gezien (kandidaat)-lidstaten immers bijzonder hoge normen inzake mensenrechten in acht nemen, bestaat het vermoeden dat onderdanen uit deze (kandidaat)-lidstaten geen nood hebben aan internationale bescherming. Dit is een weerlegbaar vermoeden, zoals ook reeds wordt weergegeven in het huidige artikel 57/6, eerste lid, 2°.

In navolging van het advies van de Raad van State wordt dit “weerlegbaar vermoeden” eveneens uitdrukkelijk opgenomen in artikel 57/6, § 3, 4°.

Vooraleer een besluit te nemen over de al dan niet ontvankelijkheid van zijn verzoek om internationale bescherming stelt de Commissaris-generaal de verzoeker in de gelegenheid zijn standpunt hieromtrent uiteen te zetten. Daartoe organiseert hij een persoonlijk onderhoud met de verzoeker. In toepassing van artikel 34.1 van de richtlijn 2013/32/EU kan de Commissaris-generaal afzien van een persoonlijk onderhoud in het geval van een volgend verzoek, overeenkomstig artikel 57/6/2.

Hierna worden de situaties waarvoor de Commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk kan verklaren afzonderlijk overlopen:

prévus par la directive 2013/32/UE. Lorsqu'on peut raisonnablement supposer qu'un pays tiers accorde ou peut accorder une protection suffisante et que le demandeur sera réadmis dans ce pays, le Commissaire général n'est pas tenu de vérifier si le demandeur nécessite une protection internationale par rapport à son pays d'origine, ou dans le cas d'un apatride, à l'égard de son pays de résidence habituelle, étant donné qu'il bénéficie déjà ou peut bénéficier d'une protection réelle dans un autre pays avec lequel il a un lien. Dans ce cas, le Commissaire général doit seulement vérifier si le demandeur de protection internationale peut toujours se prévaloir de la protection réelle du pays en question ou si un pays tiers avec lequel il a un lien peut être considéré comme pays tiers sûr pour le demandeur.

Lorsque le demandeur introduit une demande ultérieure sans présenter de nouveaux éléments au sens de l'article 57/6/2, il serait également disproportionné d'obliger le Commissaire général à procéder à un examen exhaustif. Dans ce cas, le Commissaire général doit pouvoir rejeter une demande pour cause d'irrecevabilité en vertu du principe de l'autorité de la chose jugée (considérant 36 de la directive 2013/32/UE).

Lorsqu'une demande de protection internationale est introduite par un ressortissant d'un État membre de l'UE ou d'un État partie à un traité d'adhésion à l'UE, elle pourra également être déclarée irrecevable. Étant donné que ces États respectent des normes très élevées en matière de droits de l'homme, leurs ressortissants sont présumés ne pas avoir besoin d'une protection internationale. Il s'agit d'une présomption réfutable, tel que cela est également déjà indiqué dans l'actuel article 57/6, alinéa 1^{er}, 2°.

À la suite de l'avis du Conseil d'État, cette “présomption réfutable” est également expressément incorporée dans l'article 57/6, § 3, 4°.

Avant de décider si une demande de protection internationale est recevable ou non, le Commissaire général offre au demandeur la possibilité d'expliquer son point de vue. À cette fin, il organise un entretien personnel avec le demandeur. En vertu de l'article 34.1 de la directive 2013/32/UE, le Commissaire général peut renoncer à organiser un entretien personnel dans le cas d'une demande ultérieure sur la base de l'article 57/6/2.

Ci-après sont reprises les situations dans lesquelles le Commissaire général peut déclarer irrecevable la demande:

De bepaling in paragraaf 3, 1° herneemt het concept “eerste land van asiel”. Dit concept was reeds vastgelegd in paragraaf 4 van artikel 48/5 die door dit ontwerp wordt opgeheven.

In paragraaf 3, 2° wordt verder bepaald dat het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan worden verklaard indien een bepaald derde land als veilig derde land voor een bepaalde verzoeker kan worden beschouwd. Voor de toelichting met betrekking tot het concept “veilig derde land” en het weerlegbaar vermoeden in dit verband kan verwezen worden naar de uiteenzetting onder artikel 46.

Gezien dit weerlegbaar vermoeden dat het betrokken derde land veilig is en hij er de vluchtelingenstatus kan verzoeken, wordt voor deze categorie van asielaanvragen een versnelde procedure uitgewerkt, waarbij de Commissaris-generaal sneller tot een beslissing kan komen, wat een gunstig effect zal hebben op de uitstroom van verzoeken om internationale bescherming.

Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoont dat hij niet kan rekenen op die bescherming.

Paragraaf 3, 5° geeft de mogelijkheid weer om een volgend verzoek overeenkomstig artikel 57/6/2 niet-ontvankelijk te verklaren. Deze mogelijkheid is een bestaande praktijk die reeds werd vastgelegd in artikel 57/6/2. Te dezen wordt verwezen naar de uiteenzetting in artikel 42 met betrekking tot artikel 57/6/2. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming.

Le paragraphe 3, 1° reprend le concept de “premier pays d’asile”. Ce concept avait déjà été défini au paragraphe 4 de l’article 48/5, qui est abrogé par le présent projet.

Le paragraphe 3, 2° dispose également que la demande de protection internationale peut être déclarée irrecevable lorsqu’un certain pays tiers peut être considéré comme pays tiers sûr pour un certain demandeur. Pour ce qui est du concept de “pays tiers sûr” et de la présomption réfragable qui en découle, il est référé au commentaire de l’article 46.

Étant donné la présomption réfragable selon laquelle le pays tiers concerné est sûr et que le demandeur peut y demander le statut de réfugié, une procédure accélérée est mise en place pour cette catégorie de demandes d’asile, permettant au Commissaire général de prendre plus rapidement une décision, ce qui influera positivement sur le flux sortant des demandes de protection internationale.

Le paragraphe 3, 3° traite de l’irrecevabilité d’une demande lorsque le demandeur a déjà reçu le statut de réfugié dans un autre État membre de l’UE ou, par extension, le statut de protection subsidiaire. Lorsque le demandeur avait reçu le statut de réfugié dans un autre État membre, le Commissaire général pouvait déjà décider de ne pas prendre en considération sa demande sur la base de l’article 57/6/3, qui est abrogé par le présent projet. Pour des raisons d’uniformité terminologique avec la directive 2013/32/UE, il a été décidé de remplacer l’expression “non prise en considération” par “irrecevabilité” de la demande de protection internationale. Le fait que le CGRA puisse déclarer non recevable une demande de protection internationale parce que le demandeur jouit déjà d’une protection internationale dans un autre État membre de l’Union européenne, implique également que le CGRA peut prendre une autre décision lorsque le demandeur démontre qu’il ne peut compter sur cette protection.

Selon le paragraphe 3, 5°, une demande ultérieure basée sur l’article 57/6/2 peut être déclarée irrecevable. Cette possibilité était déjà prévue à l’article 57/6/2. Il est renvoyé à cet égard au commentaire de l’article 42 concernant l’article 57/6/2. Pour des raisons d’uniformité terminologique avec la directive 2013/32/UE, il a cependant été décidé de remplacer l’expression “non prise en considération” par “irrecevabilité” de la demande de protection internationale.

De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen. Het voorafgaandelijke onderzoek kan volgens artikel 42, tweede lid, b) van de richtlijn 2013/32/EU echter niet uitsluitend op basis van schriftelijke toelichtingen zonder persoonlijk gehoor gebeuren. Voor wat betreft minderjarigen kunnen de lidstaten echter overeenkomstig artikel 14, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU in hun nationale wetgeving voorschrijven in welke gevallen deze de gelegenheid moet krijgen voor een persoonlijk onderhoud. In principe zullen deze minderjarigen gehoord worden door het CGVS, tenzij hun leeftijd, maturiteit of kwetsbaarheid dit niet zouden toelaten. Indien de minderjarige vreemdeling wel eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, wordt een beslissing genomen door het CGVS waarbij tot de ontvankelijkheid wordt besloten.

Naast de in de richtlijn 2013/32/EU vermelde gevallen, kan de Commissaris-generaal eveneens het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een EU-lidstaat of van een staat die partij is bij een Toetredingsverdrag tot de EU dat nog niet in werking is getreden niet-ontvankelijk verklaren. Dit wordt bepaald in paragraaf 3, 4°. Deze mogelijkheid tot niet-ontvankelijkheid is geen nieuwe regeling. Reeds vóór dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal een dergelijk verzoek om internationale bescherming niet in overweging nemen. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker een onderdaan is van een lidstaat van de Europese Unie of van een staat die partij is bij een Toetredingsverdrag tot de Europese Unie dat nog niet in werking is getreden, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoonbaar dat hij niet kan rekenen op bescherming in die lidstaat of staat die partij is bij een Toetredingsverdrag tot de Europese Unie.

Gezien, in het geval de Commissaris-generaal beslist tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek, het vermoeden bestaat dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming, hetzij omdat hij

Le paragraphe 3, 6° permet d'appliquer la procédure prévue pour les demandes ultérieures à la demande d'un étranger mineur qui n'invoque pas de faits propres qui justifient une demande distincte après qu'une demande de protection internationale a déjà été introduite en son nom par la personne qui exerce sur lui l'autorité parentale ou la tutelle. Il convient de souligner que le critère va au-delà du seul fait de ne pas invoquer de faits propres, étant donné qu'il concerne l'absence de faits propres justifiant un examen distinct. En vertu de l'article 42.2 b) de la directive 2013/32/UE, l'examen préliminaire ne peut toutefois se faire en se limitant aux seules observations écrites présentées hors du cadre d'un entretien personnel. En ce qui concerne les mineurs, les États membres peuvent néanmoins, conformément à l'article 14.1 de la directive 2013/32/UE, déterminer dans leur droit national dans quels cas un mineur se verra offrir la possibilité d'un entretien personnel. En principe, ces mineurs pourront être entendus au CGRA, pour autant que leur âge, leur maturité ou leur vulnérabilité le permettent. Si l'étranger mineur invoque des faits propres justifiant un examen distinct, le Commissaire général prendra une décision de recevabilité de la demande.

Outre les cas énumérés dans la directive 2013/32/UE, le Commissaire général peut également déclarer irrecevable la demande de protection internationale introduite par un ressortissant d'un État membre de l'Union européenne ou d'un État partie à un traité d'adhésion à l'Union européenne qui n'est pas encore entré en vigueur. Ceci est visé au paragraphe 3, 4°. Cette possibilité n'est pas une nouveauté car le Commissaire général pouvait déjà décider de ne pas prendre en considération une telle demande. Pour des raisons d'uniformité terminologique avec la directive 2013/32/UE, il a cependant été décidé de remplacer l'expression “non prise en considération” par “irrecevabilité” de la demande de protection internationale. Le fait que le CGRA puisse déclarer non recevable une demande de protection internationale parce que le demandeur jouit déjà d'une protection internationale dans un autre État membre de l'Union européenne ou d'un État partie à un Traité d'adhésion à l'Union européenne qui n'est pas encore entré en vigueur, implique également que le CGRA peut prendre une autre décision lorsque le demandeur démontre qu'il ne peut compter sur cette protection dans l'État membre en question ou dans l'État partie à un Traité d'adhésion à l'Union européenne qui n'est pas encore entré en vigueur.

Étant donné qu'en cas de décision d'irrecevabilité prise par le Commissaire général, le demandeur est présumé ne pas avoir besoin de protection internationale soit qu'il jouit déjà d'une protection dans un État membre

reeds bescherming geniet in een lidstaat van de EU, hetzij omdat hij afkomstig is uit een lidstaat van de EU of uit een staat die partij is bij een Toetredingsverdrag tot de EU, hetzij omdat hij bescherming kan krijgen in een derde land waarmee hij een band heeft, wordt de beslissingstermijn voor de niet-ontvankelijke verzoeken ingekort tot vijftien werkdagen.

Van deze termijn kan afgeweken worden ingeval van een volgend verzoek overeenkomstig artikel 57/6/2. Gezien het onderzoek van de nieuwe elementen snel kan gebeuren, is het aangewezen dat een beslissing tot al dan niet ontvankelijkheid van een volgend verzoek wordt genomen binnen een termijn van tien werkdagen.

De Commissaris-generaal moet een beslissing betreffende de ontvankelijkheid nemen binnen de twee werkdagen, indien het gaat om volgende verzoeken om internationale bescherming ingediend door een verzoeker die wordt vastgehouden. Het is aangewezen om deze verzoeken snel te behandelen, gezien er wordt verondersteld dat deze enkel worden ingediend om de uitvoering van de gedwongen uitvoeringsmaatregel te verhinderen of te vertragen. De verzoeker heeft immers al toegang gehad tot de asielprocedure vooraleer hij werd vastgehouden. Dergelijk element wordt ook erkend in artikel 8.3, d) van de richtlijn 2013/33/EU, als een objectief criterium dat een redelijke grond vormt om aan te nemen dat de verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming heeft gedaan met het loutere doel om de uitvoering van het terugkeerbesluit te vertragen of te verhinderen. Vanaf het moment dat een verzoeker wordt vastgehouden, werd er noodzakelijkerwijze een verwijderingsprocedure in zijn hoofde opgestart, die enkel wordt opgeschort tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

Artikel 41.2 a) van de richtlijn 2013/32/EU voorziet uitdrukkelijk dat er van de termijnen die normaal gelden voor de versnelde procedures, overeenkomstig het nationale recht, kan worden afgeweken, wanneer de behandelingsprocedure wordt versneld overeenkomstig artikel 31, lid 8, onder g), met name, wanneer de verzoeker enkel een verzoek doet teneinde de uitvoering van een eerdere of van een op handen zijnde beslissing die tot zijn verwijdering zou leiden, uit te stellen of te verijdele. Deze specifieke termijn van twee werkdagen is bijgevolg in overeenstemming met de richtlijn 2013/32/EU.

Er dient aan herinnerd te worden dat actueel iedere volgende aanvraag die ingediend wordt in een gesloten centrum eveneens wordt behandeld binnen de twee werkdagen.

In geval er beslist wordt tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming omdat

de l'UE, soit qu'il est originaire d'un État membre de l'UE ou d'un État partie à un Traité d'adhésion à l'UE, soit qu'il puisse obtenir une protection dans un pays tiers sûr avec lequel il a un lien, le délai imparti pour la prise d'une décision est ramené à quinze jours ouvrables pour les demandes jugées irrecevables.

Il peut être dérogé à ce délai en cas de demande ultérieure sur la base de l'article 57/6/2. Comme l'examen des nouveaux éléments doit se dérouler rapidement, il est indiqué que la décision sur la recevabilité ou non d'une demande ultérieure soit prise dans un délai de dix jours ouvrables.

Dans le cas des demandes ultérieures de protection internationale introduites alors que le demandeur est placé en rétention, le Commissaire général doit prendre une décision concernant la recevabilité dans les 2 jours ouvrables. Il convient de traiter rapidement ce type de demandes dès lors qu'il est à présumer qu'elles ont été introduites uniquement pour empêcher ou retarder l'exécution d'une mesure d'éloignement forcé. Le demandeur a en effet déjà eu accès à la procédure d'asile avant qu'il ne soit placé en rétention, et un tel élément a été reconnu, à l'article 8.3, d) de la directive 2013/33/UE, comme un critère objectif démontrant un motif raisonnable de penser que le demandeur a présenté la demande de protection internationale à seule fin de retarder ou d'empêcher l'exécution d'une décision de retour. Dès lors que le demandeur est placé en rétention, une procédure d'éloignement a été nécessairement mise en œuvre à son encontre, laquelle procédure d'éloignement n'est que suspendue le temps du traitement de la demande de protection internationale.

L'article 41.2, a) de la directive 2013/32/UE, prévoit explicitement qu'il peut être dérogé aux délais normalement applicables dans les procédures accélérées, conformément à leur droit national, lorsque la procédure d'examen est accélérée conformément à l'article 31, paragraphe 8, point g), à savoir, lorsque le demandeur ne présente une demande qu'afin de retarder ou d'empêcher l'exécution d'une décision antérieure ou imminente qui entraînerait son éloignement. Ce délai particulier de deux jours ouvrables est donc conforme à la directive 2013/32/UE.

Il est à noter qu'actuellement, toute demande ultérieure introduite en centre fermé fait également l'objet d'un traitement en deux jours ouvrables.

Si la demande de protection internationale est jugée irrecevable parce que le demandeur bénéficie déjà

de verzoeker reeds reële bescherming geniet in een eerste land van asiel, wordt de normale behandelings-termijn van zes maanden behouden. De toepassing van het concept “eerste land van asiel” vergt immers een bijzonder onderzoek naar de voorwaarden die verbonden zijn aan dit concept.

Art. 41

Artikel 57/6/1 is gewijzigd. De bestaande tekst wordt de derde paragraaf van het artikel.

1° Het feit dat een asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst, is een van de gronden voor het versnellen van de onderzoeksprocedure van het verzoek om internationale bescherming bedoeld in artikel 31.8 van richtlijn 2013/32/EU. De Commissaris-generaal zal dergelijke aanvraag versneld onderzoeken (op basis van de nieuwe paragraaf 1) en zal in voorkomend geval een beslissing tot weigering van internationale bescherming nemen, en geen beslissing tot niet-inoverwegingneming van de aanvraag.

De vervanging van het eerste lid betreft eveneens een technische aanpassing en beoogt om de tekst van de wet, ter verduidelijking, in overeenstemming te brengen met de tekst van artikel 36.1 van de richtlijn 2013/32/EU. Dit heeft geen enkele invloed op de inhoud van dit lid. Het Grondwettelijk Hof sprak zich uit over een beroep tot nietigverklaring van de wet van 19 januari 2012 die artikel 57/6/1 in de wet van 15 december 1980 invoerde en oordeelde dat “uit de formulering van de bestreden bepaling niet blijkt dat de wetgever, die “substantiële redenen [beoogt] waaruit blijkt dat [het] land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd” (*Parl. St.*, Kamer, 2011-2012, DOC 53-1825/005, p. 9), zou hebben willen afwijken van hetgeen de richtlijn bepaalt, om de omkering van het vermoeden waarin die bepaling voorziet moeilijker te maken: het vermoeden blijft gehandhaafd indien de asielzoeker niet reageert of indien hij dat wel doet, maar zonder “ernstige aanwijzingen van het tegendeel [voor te leggen]” (overweging 17 van de voormelde richtlijn 2005/85/EG; overweging 19 is op analoge wijze geformuleerd). Niets wijst erop in welk opzicht het minder streng zou zijn om van de asielzoeker te eisen dat hij “substantiële redenen [opgeeft] om” het vermoeden als niet-gegrond te beschouwen, dan van hem te eisen dat uit zijn verklaringen duidelijk blijkt dat hij vreest te worden vervolgd of ernstige schade, zoals bedoeld in de bestreden wet, te lijden.” (GwH, 18 juli 2013, nr. 107/2013, B.5.5.).

2° Om te bepalen of het gaat om een veilig land van herkomst, legt artikel 37.3 van de richtlijn 2013/32/UE voortaan aan de lidstaten op om zich onder meer

d’une protection réelle dans un premier pays d’asile, le délai de traitement ordinaire de 6 mois est maintenu. L’application du concept de “premier pays d’asile” demande en effet un examen particulier des conditions rattachées à cette notion.

Art. 41

L’article 57/6/1 est modifié. Le texte existant devient le troisième paragraphe de l’article.

1° La circonstance qu’un demandeur provient d’un pays d’origine sûr est un des fondements d’accélération de la procédure d’examen de la demande de protection internationale visés à l’article 31.8 de la directive 2013/32/UE. Concernant une telle demande, le Commissaire général examinera une telle demande de manière accélérée (sur base du nouveau paragraphe 1^{er}) et, le cas échéant, prendra une décision de refus de la protection internationale, et non une décision de refus de prise en considération de la demande.

Le remplacement de l’actuel alinéa 1^{er} est également d’ordre technique. Dans un souci de clarification, il vise à mettre le texte de la loi en adéquation avec celui de l’article 36.1 de la directive 2013/32/UE. Cette mise en adéquation n’a aucun impact quant au contenu de cet alinéa. Statuant sur un recours en annulation de la loi du 19 janvier 2012 introduisant l’article 57/6/1 dans la loi du 15 décembre 1980, la Cour constitutionnelle a considéré que “[le] libellé de la disposition attaquée ne fait pas apparaître que le législateur qui vise des “raisons substantielles dont il ressort que [le] pays d’origine ne peut être considéré comme sûr” (*Doc. parl.*, Chambre, 2011-2012, DOC 53-1825/005, p. 9) aurait entendu s’écarter de ce que prévoit la directive pour rendre plus difficile le renversement de la présomption prévue par cette disposition: la présomption sera maintenue si le demandeur s’abstient de s’exprimer ou s’il le fait sans “[présenter] des éléments sérieux en sens contraire” (considérant 17 de la directive 2005/85/CE précitée; le considérant 19 s’exprime dans des termes analogues). Rien n’indique en quoi il serait moins sévère d’exiger du demandeur qu’il fasse valoir les “raisons sérieuses permettant de penser” que la présomption ne serait pas fondée que d’exiger de lui qu’il fasse ressortir clairement de ses déclarations qu’il craint d’être persécuté ou de subir les atteintes graves visées par la loi attaquée.” (C.C., 18 juillet 2013, n° 107/2013, B.5.5.).

2° Pour déterminer si un pays est un pays d’origine sûr, l’article 37.3 de la directive 2013/32/UE impose désormais aux États membres de s’appuyer, entre

te steunen op informatie afkomstig van het Europees Ondersteuningsbureau voor asielzaken.

3° Het huidige vijfde lid wordt geschrapt. Dat de bedoelde beslissing met redenen wordt omkleed door de omstandigheden eigen aan de aanvraag te vermelden, valt onder de algemene plicht tot formele motivering van de administratieve beslissingen die rust op de Commissaris-generaal en die bedoeld wordt in artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De termijn waarbinnen de bedoelde beslissing moet worden genomen, wordt vermeld in het tweede lid van de nieuwe paragraaf 1 van het gewijzigde artikel 57/6/1.

4° Deze wijziging heeft tot doel, de artikelen 31.8 en 32.2 van richtlijn 2013/32/EU om te zetten.

In sommige situaties kan de Commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 31.8 van richtlijn 2013/32/EU, een verzoek om internationale bescherming behandelen volgens een versnelde procedure. Het gewijzigde artikel 57/6/1, § 1 vermeldt de lijst van situaties die aanleiding tot die versnelling kunnen geven. Dit is de lijst van artikel 31.8 van richtlijn 2013/32/EU en deze is exhaustief. Merk op dat de bedoelde situaties deze zijn waarvoor artikel 32.2 van richtlijn 2013/32/EU de mogelijkheid geeft, een verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond te beschouwen.

Als de Commissaris-generaal een beschermingsaanvraag volgens een versnelde procedure behandelt, wordt deze aanvraag binnen redelijke verkorte termijnen behandeld, zonder af te wijken van de grondbeginselen en de fundamentele garanties betreffende het onderzoek van de verzoeken om internationale bescherming in het algemeen.

Deze verkorte termijn bedraagt vijftien werkdagen en begint te lopen de dag nadat de Commissaris-generaal het verzoek dat werd overgedragen door de minister of zijn gemachtigde, heeft ontvangen, behalve met betrekking tot de volgende verzoeken om internationale bescherming die ontvankelijk werden verklaard. In dat geval beginnen de termijnen te lopen de dag nadat de Commissaris-generaal het volgende verzoek ontvankelijk heeft verklaard. De reden voor dit onderscheid is dat op de dag dat de Commissaris-generaal een volgend verzoek ontvankelijk verklaart, reeds acht werkdagen kunnen zijn verstreken sinds de Commissaris-generaal het verzoek heeft ontvangen.

Hoewel sommige situaties die kunnen leiden tot een onderzoek van het verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure, gekend kunnen

autres, sur des informations émanant du Bureau européen d'appui en matière d'asile.

3° L'actuel alinéa 5 est supprimé. Que la décision visée soit motivée en mentionnant les circonstances propres à la demande relève de l'obligation générale de motivation formelle des décisions administratives incombant au Commissaire général et visée à l'article 62 de la loi sur les étrangers.

Quant au délai dans lequel la décision visée doit être prise, il est indiqué à l'alinéa 2 du nouveau paragraphe 1^{er} de l'article 57/6/1 modifié.

4° Cette modification vise à transposer les articles 31.8 et 32.2 de la directive 2013/32/UE.

Dans certaines situations, le Commissaire général peut, conformément à l'article 31.8 de la directive 2013/32/UE, traiter une demande de protection internationale selon une procédure accélérée. L'article 57/6/1, § 1^{er} modifié reprend la liste des situations pouvant donner lieu à cette accélération. Cette liste est celle de l'article 31.8 de la directive 2013/32/UE et est exhaustive. A noter que les situations visées sont celles pour lesquelles l'article 32.2 de la directive 2013/32/UE donne la possibilité de pouvoir considérer une demande de protection internationale comme manifestement non fondée.

Si le Commissaire général traite une demande de protection selon une procédure accélérée, celle-ci est traitée dans des délais raccourcis raisonnables, sans dérogation au respect des principes de base et des garanties fondamentales afférentes à l'examen des demandes de protection internationale en général.

Ce délai raccourci est de quinze jours ouvrables et commence à courir le lendemain de la réception par le Commissaire général de la demande transmise par le ministre ou son délégué, sauf en ce qui concerne les demandes ultérieures de protection internationale déclarées recevables. Dans ce cas, les délais commencent à courir le lendemain du jour où le Commissaire général a déclaré la demande ultérieure recevable. La raison de cette distinction est qu'au jour où le Commissaire général déclare une demande ultérieure recevable, jusqu'à huit jours ouvrables peuvent déjà s'être écoulés depuis la réception par le Commissaire général de la demande.

Si certaines des situations pouvant mener à un examen de la demande de protection internationale selon une procédure accélérée peuvent être connues

zijn door de Commissaris-generaal sinds het begin van dit onderzoek (bv. de asielzoeker is afkomstig uit een veilig land van herkomst, de asielzoeker dient een volgend verzoek in dat ontvankelijk wordt verklaard, de asielzoeker weigerde zijn vingerafdrukken te laten nemen), kunnen sommige situaties pas tijdens of zelfs na het onderzoek verschijnen. Het is mogelijk dat deze situaties zich voordoen terwijl de Commissaris-generaal niet meer de mogelijkheid heeft om een beslissing te nemen binnen een termijn van 15 werkdagen na de overdracht van het verzoek om internationale bescherming. Dit sluit echter niet uit dat de Commissaris-generaal gebruik maakt van de mogelijkheden die een versnelling van de behandelingsprocedure hem bieden.

Algemeen gezien verhindert het overschrijden van de termijn van 15 werkdagen niet dat de behandelingsprocedure wordt versneld. Deze termijn kan met name *de facto* niet gerespecteerd zijn omdat de betrokkene afwezig was tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat werd georganiseerd, of nog omdat het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming op het CGVS diende te worden heropend ten gevolge van een vernietigingsarrest door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om één of andere reden van de eerste beslissing betreffende dit verzoek. Deze mogelijkheid tot versnelling van de behandelingsprocedure blijft nuttig, bijvoorbeeld indien het een behandeling betreft van een verzoek om internationale bescherming aan de grens, of in de situatie dat een verwijdering van een verzoeker voorzien is.

Bijgevolg indien een beslissing werd genomen overeenkomstig artikel 57/6/1, § 1, leden 2 en 3, dient het eventuele beroep te worden ingediend binnen de 10 dagen na de betekening van de beslissing. In dit verband kan verwezen worden naar de memorie van toelichting onder het artikel 4 van het bicameraal project. Dit beroep zal door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behandeld worden binnen de termijnen die bepaald worden in het gewijzigde artikel 39/76, § 3, derde lid van de wet. Hiervoor kan tevens verwezen worden naar de memorie van toelichting onder het artikel 8 van het bicameraal project.

Indien de verzoeker om internationale bescherming zich, op het moment van de betekening van deze beslissing, in een welbepaalde plaats bevindt zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, bedraagt de termijn voor het indienen van een eventueel beroep 10 dagen. In dit verband kan verwezen worden naar de memorie van toelichting onder het artikel 4 van het bicameraal project. In voorkomend geval zal dit beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behandeld worden overeenkomstig artikel 39/77 van de wet.

du Commissaire général dès l'entame de cet examen (ex: le demandeur provient d'un pays d'origine sûr, le demandeur a présenté une demande ultérieure déclarée recevable, le demandeur a refusé de se soumettre à la prise des empreintes digitales), certaines situations peuvent n'apparaître qu'au cours de l'examen, voire à son issue. Il est possible que ces situations apparaissent alors que le Commissaire général n'est plus en mesure de prendre une décision dans le délai de 15 jours ouvrables suivant la réception de la demande de protection internationale. Cette circonstance n'exclut pas que le Commissaire général fasse usage des possibilités que lui offre une accélération de procédure d'examen.

De manière générale, le dépassement du délai de 15 jours ouvrables ne fait pas obstacle à une accélération de la procédure d'examen. Notamment, ce délai peut ne pas être respecté *de facto* en raison de l'absence de l'intéressé au premier entretien personnel organisé, ou encore en raison de la réouverture au CGRA de la procédure d'examen de la demande de protection internationale suite à un arrêt d'annulation, pour l'un ou l'autre motif, par le Conseil du Contentieux des Etrangers d'une première décision sur cette demande. Cette possibilité d'accélération de la procédure d'examen est utile, par exemple, lorsque l'examen de la demande de protection internationale est mené à la frontière, ou dans la situation où un éloignement du demandeur est prévu.

Dès lors qu'une décision est prise conformément à l'article 57/6/1, § 1^{er}, alinéas 2 et 3, le recours éventuel doit être introduit dans les 10 jours de la notification de la décision. Il est renvoyé à cet égard à l'exposé des motifs concernant l'article 4 du projet bicaméral. Ce recours sera traité par le Conseil du Contentieux des Etrangers dans le délai visé à l'article 39/76, § 3, alinéa 3 modifié de la loi. Il est renvoyé à cet égard à l'exposé des motifs concernant l'article 8 du projet bicaméral.

Si le demandeur de protection internationale se trouve, au moment de la notification de cette décision, dans un lieu déterminé visé aux articles 74/8 et 74/9 ou est mis à la disposition du gouvernement le délai d'introduction d'un éventuel recours est de 10 jours. Il est renvoyé à cet égard à l'exposé des motifs concernant l'article 4 du projet bicaméral. Le cas échéant, ce recours sera traité par le Conseil du Contentieux des Etrangers selon la procédure déterminée par l'article 39/77 de la loi.

Deze bepaling beoogt tevens de omzetting van artikel 32.2 van de richtlijn 2013/32/EU.

In bepaalde gevallen, beschouwt de Commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 32.2 van de richtlijn 2013/32/EU, een verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond. Deze gevallen worden opgesomd in de eerste paragraaf van het gewijzigde artikel 57/6/1.

Bepaalde van deze gevallen die er toe zouden kunnen leiden om een verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond te beschouwen kunnen pas tijdens het onderzoek, of zelfs pas bij het afronden van het onderzoek, aan het licht komen. Om deze reden staat het feit dat een verzoek om internationale bescherming niet werd behandeld volgens een versnelde procedure (artikel 57/6/1, § 1) er niet aan in de weg dat de Commissaris-generaal *in fine* een verzoek toch als kennelijk ongegrond kan beschouwen.

Een verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond beschouwen vereist een volledig en ten gronde onderzoek van de aanvraag.

Deze bevoegdheid is niet dwingend geformuleerd. Zelfs indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen bedoeld in de eerste paragraaf bevindt, kan de Commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming weigeren zonder deze aanvraag noodzakelijkerwijze als kennelijk ongegrond te beschouwen.

De meerderheid van de gevallen die er toe kunnen leiden dat een verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond wordt beschouwd hebben betrekking op de natuur van de elementen die door de verzoeker worden aangebracht (elementen die niet ter zake doen voor de asielpcedure, verklaringen die kennelijk incoherent en tegenstrijdig zijn, verklaringen die kennelijk vals of weinig geloofwaardig zijn) of die betrekking hebben op het gedrag of de houding van de verzoeker (poging tot bedrog met betrekking tot essentiële gegevens van zijn verzoek, het achterhouden van essentiële gegevens voor het onderzoek van het verzoek, het gebrek aan medewerking aan het onderzoek van het verzoek of aan het verloop van de procedure, het gebrek aan medewerking en kwade trouw, het zonder gegronde reden laattijdig indienen van een verzoek, het indienen van een verzoek teneinde de uitvoering van een terugdrijving of verwijdering te verijdelen).

Ook de gevallen waarin de verzoeken om internationale bescherming worden ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had en de

Cette modification vise aussi à transposer l'article 32.2 de la directive 2013/32/UE.

Dans certaines situations, le Commissaire général considère, conformément à l'article 32.2 de la directive 2013/32/UE, une demande de protection internationale comme manifestement infondée. Ces situations sont énumérées au paragraphe premier de l'article 57/6/1 modifié.

Certaines des situations pouvant mener à considérer une demande de protection internationale comme manifestement infondée peuvent n'apparaître qu'au cours de l'examen, voire à son issue. Pour cette raison, la circonstance qu'une demande de protection internationale n'a pas été traitée selon une procédure d'examen accélérée (article 57/6/1, § 1^{er}) ne fait pas obstacle à ce que le Commissaire général considère *in fine* que la demande est manifestement infondée.

Considérer une demande de protection internationale comme manifestement infondée nécessite un examen complet et au fond de la demande.

Cette compétence n'est pas contraignante. Même si le demandeur de protection internationale se trouve dans une des situations visées au nouveau paragraphe premier, le Commissaire général peut refuser la protection internationale sans nécessairement considérer la demande comme manifestement infondée.

La plupart des situations pouvant mener à considérer une demande de protection internationale comme manifestement infondée tiennent à la nature des éléments avancés par le demandeur (éléments sans pertinence pour la procédure d'asile, déclarations manifestement incohérentes et contradictoires, déclarations manifestement fausses ou peu plausibles) ou au comportement ou à l'attitude du demandeur (tentative de tromperie sur des éléments essentiels de la demande, dissimulation d'éléments essentiels à l'examen de la demande, obstacle volontaire à l'examen de la demande ou au déroulement de la procédure, défaut de collaboration volontaire et de mauvaise foi, introduction tardive sans motif valable de la demande, introduction de la demande dans le seul but de faire obstacle à un refoulement ou un éloignement).

Sont également visées les situations de demandes de protection internationale introduites par un ressortissant d'un pays d'origine sûr ou à un apatride qui avait précédemment sa résidence habituelle dans ce pays,

volgende verzoeken om internationale bescherming die in eerste instantie ontvankelijk werden verklaard en die daarna het voorwerp waren van een volledig en ten gronde onderzoek worden bedoeld, evenals de gevallen waarin, na een volledig en ten gronde onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, er ernstige gronden bestaan om de verzoeker te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid of de openbare orde, of waarin de verzoeker het voorwerp heeft uitgemaakt van een gedwongen verwijdering om ernstige redenen van nationale veiligheid of openbare orde.

Het hangt af van het specifieke geval of een verzoek als ongegrond of als kennelijk ongegrond zal worden beschouwd. Het zal in de praktijk ontwikkeld en verfijnd worden wat de Commissaris-generaal er toe zal aanzetten om een verzoek als kennelijk ongegrond te beschouwen.

Er kan echter nu al vermeld worden dat indien er wordt vastgesteld dat de verzoeker, bij de indiening van zijn verzoek en de toelichting van de feiten, alleen aangelegenheden aan de orde heeft gesteld die niet ter zake doen met betrekking tot het onderzoek van de nood aan bescherming (artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, a)), of kennelijk incoherente en tegenstrijdige, kennelijk valse of duidelijk onwaarschijnlijke verklaringen heeft afgelegd die tegenstrijdig zijn met voldoende geverifieerde informatie over het land van herkomst (artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, e)), en, in afwezigheid van elk ander overtuigend element en met respect voor de bepalingen betreffende de beoordeling van de feiten en omstandigheden inzake asiel, deze vaststelling de Commissaris-generaal er toe kan aanzetten om een verzoek als kennelijk ongegrond te beschouwen.

Bepaalde situaties die worden vernoemd in de eerste paragraaf van het gewijzigde artikel 57/6/1 houden verband met het gedrag of de houding van de verzoeker (artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, c), d), g), h), en i) – poging tot misleiding met betrekking tot essentiële elementen van het verzoek, het achterhouden van essentiële elementen voor het onderzoek van het verzoek, het met opzet het onderzoek van het verzoek of het verloop van de procedure verhinderen, gebrek aan vrijwillige medewerking en ter kwader trouw zijn, het laattijdig indienen van het verzoek zonder gegronde reden, het indienen van het verzoek met als enig doel om een teruggrijving of verwijdering te vrijdelen). Indien de omstandigheden van het desbetreffende geval er op wijzen dat dit gedrag of deze houding een gebrek aan medewerking inhoudt in hoofde van de verzoeker en indien de verzoeker bovendien niet overtuigend is geweest met betrekking tot

les situations de demandes ultérieures de protection internationale qui auront dans un premier temps été déclarées recevables et auront par la suite fait l'objet d'un examen complet et au fond, ainsi que les situations, après examen complet et au fond de la demande de protection internationale, dans lesquelles il existe de sérieuses raisons de considérer que le demandeur représente un danger pour la sécurité nationale ou l'ordre public, ou dans lesquelles le demandeur a été éloigné de manière forcée pour des motifs graves de sécurité nationale ou d'ordre public.

Considérer une demande comme infondée ou manifestement infondée sera fonction du cas d'espèce. Ce qui peut mener le Commissaire général à considérer ou non une demande comme manifestement infondée devra être développé et affiné par la pratique.

Mais il peut déjà être avancé que s'il est constaté que le demandeur n'aura soulevé, en soumettant sa demande de protection internationale et en exposant les faits, que des éléments sans pertinence au regard de l'examen du besoin de protection (article 57/6/1, § 1^{er}, alinéa 1^{er}, a)) ou aura fait des déclarations manifestement incohérentes et contradictoires, manifestement fausses ou peu plausibles qui contredisent des informations suffisamment vérifiées du pays d'origine (article 57/6/1, § 1^{er}, alinéa 1^{er}, e)), et en l'absence de tout autre élément probant et dans le respect des règles régissant l'évaluation des faits et des circonstances en matière d'asile, ce constat peut mener le Commissaire général à considérer la demande comme manifestement infondée.

Certaines situations énumérées au paragraphe premier de l'article 57/6/1 modifié sont liées au comportement ou à l'attitude du demandeur (article 57/6/1, § 1^{er}, alinéa 1^{er}, c), d), g), h), et i) – tentative de tromperie sur des éléments essentiels de la demande, dissimulation d'éléments essentiels à l'examen de la demande, obstacle volontaire à l'examen de la demande ou au déroulement de la procédure, défaut de collaboration volontaire et de mauvaise foi, introduction tardive sans motif valable de la demande, introduction de la demande dans le seul but de faire obstacle à un refoulement ou un éloignement). Si les circonstances du cas d'espèce font apparaître que ce comportement ou cette attitude dénote un défaut caractérisé de collaboration dans le chef du demandeur et si le demandeur n'a par ailleurs pas convaincu du caractère fondé de sa demande, ce comportement ou cette attitude peut mener également

het geground karakter van zijn verzoek, kan dit gedrag of deze houding de Commissaris-generaal er eveneens toe aanzetten om het verzoek als kennelijk ongegrond te beschouwen.

De situatie van de volgende verzoeken om internationale bescherming die het voorwerp hebben uitgemaakt van een volledig en ten gronde onderzoek (artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, f)), kan gepaard gaan met de hiervoor vermelde andere situaties. Niettemin kan deze situatie er toe leiden dat een verzoek als kennelijk ongegrond wordt beschouwd vanaf het moment dat deze gepaard gaat met andere omstandigheden dan deze die worden opgesomd in het gewijzigde artikel 57/6/1. Meer in het bijzonder, vanaf het moment dat het resultaat van het onderzoek van een ontvankelijk volgend verzoek om internationale bescherming negatief is, maar er daarenboven een gebrek aan medewerking wordt vastgesteld, kan dit de Commissaris-generaal er toe aanzetten om het verzoek als kennelijk ongegrond te beschouwen. Dit zal bijvoorbeeld het geval zijn indien tijdens het onderzoek blijkt dat de verzoeker de autoriteiten heeft misleid betreffende een essentieel element van zijn verzoek (een ander element dan zijn identiteit en/of nationaliteit), door het voorleggen van bedrieglijke inlichtingen of valse/vervalste documenten of door het achterhouden van relevante informatie of documenten die een negatieve invloed op de beslissing hadden kunnen hebben. Dit soort van handelen wordt niet bedoeld in artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, c), gezien het daar enkel gaat over het handelen van verzoeker met betrekking tot zijn identiteit en nationaliteit.

De omstandigheid dat een verzoeker afkomstig is van een veilig land van herkomst betreft daarentegen een objectief gegeven. Bijgevolg beschouwt de Commissaris-generaal het desbetreffende verzoek als kennelijk ongegrond indien hij de internationale bescherming weigert aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had indien de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen, rekening houdende met de vereiste voorwaarden om aanspraak te kunnen maken op het statuut van internationale bescherming. Een dergelijk verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen na een volledig en ten gronde onderzoek is verantwoord rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing. Dergelijke waarborgen bestaan niet voor de andere situaties die worden opgesomd in het gewijzigde artikel 57/6/1, die eveneens een objectief karakter kunnen vertonen.

le Commissaire général à considérer la demande comme manifestement infondée.

Concernant les demandes ultérieures de protection internationale qui auront fait l'objet d'un examen complet et au fond (article 57/6/1, § 1^{er}, alinéa 1^{er}, f)), cette circonstance peut se cumuler avec d'autres dont il a été question ci-avant. Cependant, elle peut mener à considérer une demande comme manifestement infondée dès lors qu'elle se cumule avec d'autres circonstances que celles énumérées à l'article 57/6/1 modifié. Notamment, dès lors que l'issue de l'examen d'une demande ultérieure de protection internationale recevable est négative mais qu'il est constaté par ailleurs un défaut caractérisé de collaboration, cela peut mener également le Commissaire général à considérer la demande comme manifestement infondée. Ce sera par exemple le cas si lors de l'examen il apparaît que le demandeur a induit les autorités en erreur concernant un élément essentiel de sa demande (autre que son identité et/ou sa nationalité), en présentant de fausses indications ou de faux documents ou en dissimulant des informations ou des documents pertinents qui auraient pu influencer la décision dans un sens défavorable. Ce type de manœuvre n'est pas visé par l'article 57/6/1, § 1^{er}, alinéa 1^{er}, c) qui ne concerne que les manœuvres d'un demandeur liées à son identité ou sa nationalité.

Par contre, la circonstance qu'un demandeur provient d'un pays d'origine sûr est une donnée objective. Dès lors, le Commissaire général considérera la demande en question comme manifestement infondée s'il conclut au refus de protection internationale à un ressortissant d'un pays d'origine sûr ou à un apatride qui avait précédemment sa résidence habituelle dans ce pays lorsque l'étranger n'a pas fait valoir de raisons sérieuses permettant de penser qu'il ne s'agit pas d'un pays d'origine sûr en raison de sa situation personnelle, compte tenu des conditions requises pour prétendre au statut de bénéficiaire d'une protection internationale. Considérer une telle demande comme manifestement infondée à l'issue d'un examen complet et au fond se justifie au regard des garanties procédurales entourant la désignation d'un pays comme pays d'origine sûr et à l'évaluation préalable à cette désignation. De telles garanties n'existent pas pour les autres situations énumérées à l'article 57/6/1 modifié et qui peuvent également présenter un caractère objectif.

Er dient benadrukt te worden dat volgens de huidige stand van de wetgeving, het feit dat een verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond wordt beschouwd, geen enkel gevolg heeft op het verloop van de asielpprocedure, en meer in het bijzonder op het niveau van het beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Indien een verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond werd verklaard, kan er echter worden afgeweken van de gebruikelijke termijn van 30 dagen om het grondgebied te verlaten, overeenkomstig het gewijzigde artikel 74/14, § 3.

Art. 42

De volledige tekst van artikel 57/6/2 wordt gewijzigd. Gezien de talrijke wijzigingen in de vorige tekst is het opstellen van een nieuwe bepaling gerechtvaardigd voor meer verduidelijking.

De eerste paragraaf herneemt hoofdzakelijk de tekst van het eerste lid van de vorige versie van deze bepaling. De woorden “en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement” in de tweede zin werden geschrapt, aangezien de beoordeling met betrekking tot het risico op direct of indirect refoulement het voorwerp van een nieuwe paragraaf 2 in dezelfde bepaling uitmaakt.

Het begrip inoverwegingneming of niet-inoverwegingneming wordt vervangen door (on)ontvankelijkheid, teneinde zich aan te passen aan de terminologie in richtlijn 2013/32/EU, die het voorafgaande onderzoek van een volgend verzoek beschouwt als een ontvankelijkheidsonderzoek in de zin van de artikelen 33, 40 en volgende van de richtlijn.

Hoewel er melding wordt gemaakt van een onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek, beperkt het onderzoek van de Commissaris-generaal in de zin van artikel 57/6/2 zich niet tot louter vormelijke vragen, maar heeft tot doel te bepalen of de nieuwe elementen die zich voordoen of worden voorgelegd door de verzoeker om internationale bescherming, de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming. De terminologische wijziging (ontvankelijkheid v. inoverwegingneming) heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal.

In de derde zin van het eerste lid wordt voor alle duidelijkheid het woord “enkel” toegevoegd tussen “of indien de verzoeker voorheen” en “het voorwerp heeft

A noter qu'en l'état actuel de la législation, la circonstance qu'une demande de protection internationale est considérée comme manifestement infondée n'a aucune conséquence sur le déroulement de la procédure d'asile, notamment au niveau du recours devant le Conseil du Contentieux des Etrangers. Toutefois, lorsqu'une demande de protection internationale a été déclarée comme manifestement infondée, il pourra être dérogé au délai ordinaire de 30 jours pour quitter le territoire, conformément à l'article 74/14, § 3 modifié.

Art. 42

L'article 57/6/2 fait l'objet d'une modification de l'ensemble de son texte, eu égard aux nombreuses adaptations apportées au texte précédent qui justifiaient la rédaction d'une nouvelle disposition, pour plus de clarté.

Le paragraphe premier reprend, pour l'essence, le texte de l'alinéa premier de la version précédente de cette disposition. Les mots “et il estime d'une manière motivée qu'une décision de retour n'entraînera pas un refoulement direct ou indirect” présents dans la deuxième phrase ont été supprimés dès lors que l'évaluation quant au risque de refoulement direct ou indirect fait l'objet d'un nouveau paragraphe 2 au sein de la même disposition.

La notion de prise ou de refus de prise en considération est remplacée par celle de recevabilité, afin de se conformer à la nomenclature préconisée dans la directive 2013/32/UE, qui considère comme un examen de la recevabilité l'examen préliminaire d'une demande ultérieure, au sens des articles 33, 40 et suivants de ladite directive.

Bien qu'il soit fait mention d'un examen de la recevabilité de la demande ultérieure, l'examen effectué par le Commissaire général au sens de l'article 57/6/2 ne se limite pas à des questions de pure forme, mais vise à déterminer si les éléments nouveaux qui apparaissent ou sont présentés par le demandeur de protection internationale augmentent de manière significative la probabilité qu'il puisse prétendre à la protection internationale. Le changement terminologique (recevabilité v. prise en considération) n'a aucun impact quel qu'il soit ni sur la ratio legis ayant mené à l'introduction de l'article 57/6/2 par la loi du 8 mai 2013 ni sur la portée de l'examen effectué par le Commissaire général.

A la troisième phrase de l'alinéa premier, le mot “uniquement” est ajouté entre “ou si le demandeur a” et “fait auparavant l'objet” pour plus de clarté. En effet, la

uitgemaakt". De automatische ontvankelijkheid heeft slechts betrekking op het verzoek om internationale bescherming ingediend door de verzoeker van wie geen van de vorige verzoeken ten gronde werd onderzocht, want het vorige verzoek of vorige verzoeken werden allemaal geweigerd of afgesloten op grond van louter vormelijke elementen (zogenaamde "technische" weigeringen). Hoewel deze bepaling alleen artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° en 5° vermeldt, worden de beslissingen die vroeger werden genomen op grond van artikel 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, opgeheven door dit ontwerp van wet, hiermee ook bedoeld. Men moet er zich namelijk van vergewissen dat de vrees in geval van terugkeer ten gronde werd onderzocht voor elke verzoeker om internationale bescherming. Zo zal de verzoeker om internationale bescherming van wie het verzoek nooit ten gronde werd beoordeeld omdat er ten aanzien van hem enkel beslissingen op basis van artikel 57/6/5, § 1 werden genomen, een onderzoek ten gronde van zijn verzoek krijgen, met alle procedurele garanties die gepaard gaan met dergelijk onderzoek. Het bestaan van een technische weigeringsbeslissing of van een beslissing tot beëindiging in het kader van een vorig verzoek of van een vroeger verzoek kan echter niet tot gevolg hebben dat het volgend verzoek als ontvankelijk moet worden beschouwd wanneer een dergelijk onderzoek ten gronde van de vrees reeds in het verleden werd uitgevoerd. Als een dergelijk onderzoek ten gronde van het verzoek om internationale bescherming reeds werd uitgevoerd, spreekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zich uit over de (on)ontvankelijkheid van het verzoek na prioritair te hebben onderzocht of er zich nieuwe elementen voordoen of worden voorgelegd door de verzoeker, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4.

Het tweede lid beoogt de omzetting van artikel 40, § 4 van richtlijn 2013/32/EU, die de lidstaten de mogelijkheid laat, het volgende verzoek slechts te onderzoeken als de verzoeker buiten zijn toedoen tijdens de vorige procedure de elementen ter staving van zijn laatste verzoek niet kon doen gelden, in het bijzonder door zijn recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uit te oefenen. Het tweede lid voorziet niet in de mogelijkheid, de aanvraag alleen om die reden niet-ontvankelijk te verklaren, omdat een onderzoek van de nieuwe elementen noodzakelijk is, met name omdat de Commissaris-generaal overeenkomstig paragraaf 2 gehouden is om zich uit te spreken met betrekking tot het risico op refoulement, hetgeen inhoudt dat hij het desbetreffende nieuwe element onderzoekt overeenkomstig het eerste lid, en hij zich dus niet kan beperken tot een vaststelling met betrekking tot de houding van de verzoeker, en vervolgens omdat het onderzoek door de Raad voor

recevabilité automatique ne concerne que la demande de protection internationale introduite par le demandeur dont aucune des demandes précédentes n'a fait l'objet d'un examen au fond, car la demande précédente ou les demandes précédente(s) ont toutes fait l'objet d'un refus ou d'une clôture sur base d'éléments purement formels (refus dits "techniques"). Bien que cette disposition ne mentionne que l'article 57/6/5, § 1^{er}, les décisions prises antérieurement en application des articles 52, § 2, 3°, 4° et 5°, § 3, 3° et § 4, 3°, ou 57/10, abrogés par ce projet de loi, sont également visées. Il faut, en effet, s'assurer qu'un examen au fond de la crainte en cas de retour ait été effectué pour chaque demandeur de protection internationale. Aussi, le demandeur de protection internationale dont la demande n'a jamais été examinée au fond car seules des décisions basées sur l'article 57/6/5, § 1^{er} ont été prises à son égard, se voit garantir un examen au fond de sa demande, avec toutes les garanties procédurales d'un tel examen. Toutefois, l'existence d'une décision de refus technique ou de clôture dans le cadre de la demande précédente ou d'une demande antérieure ne peut avoir pour effet de contraindre à tenir pour recevable la demande ultérieure lorsqu'un tel examen au fond de la crainte a déjà été effectué par le passé. Si un tel examen au fond de la demande de protection internationale a déjà été effectué, le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides se prononce sur la recevabilité ou non de la demande après avoir examiné en priorité si des nouveaux éléments apparaissent, ou sont présentés par le demandeur, qui augmentent de manière significative la probabilité qu'il puisse prétendre à la reconnaissance comme réfugié au sens de l'article 48/3 ou à la protection subsidiaire au sens de l'article 48/4.

L'alinéa 2 constitue la transposition de l'article 40, § 4 de la directive 2013/32/UE, qui laisse la possibilité aux États membres de ne poursuivre l'examen de la demande ultérieure que si le demandeur a été, sans faute de sa part, dans l'incapacité de faire valoir, au cours de la précédente procédure, les éléments déposés à l'appui de sa dernière demande, en particulier en exerçant son droit à un recours effectif. L'alinéa 2 ne prévoit pas la possibilité de déclarer la demande irrecevable pour ce seul motif, dès lors qu'un examen des éléments nouveaux est indispensable, notamment parce que le Commissaire général est tenu en vertu du paragraphe 2 de se prononcer quant au risque de refoulement, ce qui implique qu'il procède à un examen de l'élément nouveau en question sur base de l'alinéa 1^{er}, et qu'il ne peut donc pas se limiter au constat du comportement du demandeur, et ensuite parce que l'examen effectué par le Conseil du contentieux des étrangers dans le

Vreemdelingenbetwistingen in het kader van een eventueel beroep met volle rechtsmacht zich niet beperkt tot de ontvankelijkheidscriteria stricto sensu. In die zin voorziet het tweede lid dus in minder strenge gevolgen dan de richtlijn voor het laattijdige indienen van elementen die de verzoeker had kunnen indienen in het kader van het onderzoek van zijn vorige aanvraag. Niettemin moet dit onrechtmatige verzuim uit hoofde van de verzoeker op behoorlijke wijze in aanmerking worden genomen bij het onderzoek bedoeld in de eerste paragraaf. Dit lid heeft enerzijds tot doel, de volledige medewerking van de verzoeker aan te moedigen opdat hij alle documenten en elementen in zijn bezit tijdens de lopende procedure zou neerleggen, en hij de met het onderzoek van het verzoek belaste instanties op de hoogte zou brengen van elk element waarvan hij kennis zou hebben tijdens de procedure, zowel op het CGVS, in eerste instantie, als bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van een beroep met volle rechtsmacht, en anderzijds om de verzoeker af te raden, in de loop van een volgend verzoek elementen in te dienen of verklaringen af te leggen die hadden kunnen worden ingediend of afgelegd in het kader van de vorige procedure, maar niet werden ingediend of afgelegd en dit enkel omwille van dilatoire doeleinden. Er dient benadrukt te worden dat de vaststelling van het laattijdig neerleggen of vermelden van het nieuwe element, zoals bedoeld in dit lid, betrekking heeft op de houding van de verzoeker, die -niettegenstaande hij kennis had of dit element tot zijn beschikking had terwijl de behandeling van zijn vorig verzoek nog bezig was- niet tegemoet gekomen is aan zijn verplichting tot medewerking, door dit element noch voor het CGVS noch voor de RvV neer te leggen in het kader van een beroep in volle rechtsmacht, maar door dit element achter te houden en dit voor te leggen als nieuw element in het kader van een nieuwe verzoek om internationale bescherming. De verzoeker dient bijgevolg een geldige uitleg te geven voor de redenen die hem beletten deze elementen in te dienen tijdens de vorige procedure, wanneer hij hierover beschikte of er kennis van had tijdens die vorige procedure.

Paragraaf 2 beoogt te voldoen aan de verplichting voor de lidstaten die gebruik willen maken van de in artikel 41 van richtlijn 2013/32/EU bedoelde uitzonderingen op het recht om op het grondgebied te blijven in het geval van een volgend verzoek, dergelijke uitzondering uitsluitend te maken "wanneer de beslissingsautoriteit van oordeel is dat een terugkeerbesluit niet zal leiden tot direct of indirect refoulement in strijd met de internationale en Unieverplichtingen van die lidstaat".

Deze beoordeling moet uitgaan van de autoriteit die verantwoordelijk is voor de vaststelling, in het geval van

cadre d'un recours éventuel de plein contentieux ne se limite pas aux critères de recevabilité stricto sensu. En ce sens, l'alinéa 2 prévoit donc des conséquences moins strictes que la directive au dépôt tardif d'éléments que le demandeur aurait pu déposer dans le cadre de l'examen de sa demande précédente. Il n'en demeure pas moins, cependant, que cette omission fautive dans le chef du demandeur doit être dûment prise en compte dans l'examen visé au paragraphe premier. Cet alinéa vise en effet, d'une part, à encourager la pleine collaboration du demandeur afin qu'il dépose toutes les pièces et éléments qui sont à sa disposition au cours de la procédure en cours, et qu'il informe les instances chargées d'examiner la demande de tout élément dont il aurait connaissance en cours de procédure, que ce soit au niveau du CGRA, en première instance, qu'à celui du Conseil du Contentieux des Etrangers dans le cadre d'un recours de plein contentieux, et d'autre part, à dissuader le demandeur de déposer, au cours d'une demande ultérieure, des éléments ou des déclarations qui auraient pu l'être dans le cadre de la procédure antérieure, mais qui ne l'ont pas été et ce dans un but purement dilatoire. Il convient d'insister ici sur le fait que le constat de la tardiveté du dépôt ou de l'invocation de l'élément nouveau visé à cet alinéa porte sur le comportement du demandeur qui, bien qu'il ait eu connaissance ou ait eu à sa disposition cet élément alors que le traitement de la demande précédente était encore en cours, a manqué à son devoir de collaboration, en ne le présentant ni au CGRA ni au CCE dans le cadre d'un recours de plein contentieux, mais en faisant rétention de cet élément pour le présenter comme élément nouveau dans le cadre d'une nouvelle demande de protection internationale. C'est la raison pour laquelle, bien que le CGRA doive procéder à l'examen de l'élément nouveau en tant que tel, le comportement du demandeur, qui a manqué à son obligation principale de collaboration doit être dûment pris en compte. Il appartient alors au demandeur d'apporter une explication valable quant aux raisons qui l'ont empêché de déposer ces éléments lors de la procédure précédente lorsque ceux-ci étaient à sa disposition ou connus de lui pendant le déroulement de celle-ci.

Le paragraphe 2 vise à se conformer à l'obligation faite aux États membres qui veulent faire usage des dérogations au droit de rester sur le territoire en cas de demande ultérieure prévues à l'article 41 de la directive 2013/32/UE, de n'y recourir "que si l'autorité responsable de la détermination estime qu'une décision de retour n'entraînera pas de refoulement direct ou indirect en violation des obligations internationales et à l'égard de l'Union incombant à cet État membre".

Cette évaluation doit émaner de l'autorité responsable de la détermination, en l'occurrence en Belgique

België de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, en deelt aan de minister of zijn gemachtigde mee of de overwogen of eventuele gedwongen verwijderingsmaatregel tot een schending door België van zijn internationale verplichtingen in verband met het verbod op direct of indirect refoulement zou leiden.

Deze beoordeling is dus niet bestemd voor de verzoeker maar voor de minister of zijn gemachtigde, zodat deze laatste met kennis van zaken een beslissing over de gedwongen uitvoering van een eventuele verwijderingsmaatregel kan nemen.

De beoordeling die de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geeft aan de minister of zijn gemachtigde overeenkomstig paragraaf 2 van het ontwerp is gebaseerd op informatie ter beschikking van de Commissaris-generaal op het moment dat hij deze beoordeling verstrekt. Deze beoordeling wordt bijgevolg verstrekt in een specifieke feitelijke tijdscontext. Gezien de omstandigheden die hebben geleid tot deze beoordeling kunnen gewijzigd zijn, betreft dit een niet-eensluidende beoordeling. Het komt dus bijgevolg aan de minister of zijn gemachtigde toe om de geldigheid van deze beoordeling te evalueren, in het licht van de elementen die tot zijn beschikking staan, alvorens zich hierop te steunen wanneer hij beoogt over te gaan tot de gedwongen uitvoering van een verwijderingsmaatregel. Indien de Commissaris-generaal oordeelde dat er een risico bestaat met betrekking tot de artikelen 48/3 en 48/4, kan de verwijdering overeenkomstig artikel 74/17, § 1, tweede lid, enkel plaatsvinden wanneer de minister of zijn gemachtigde in een met redenen omklede beslissing omstandig aantoonde dat de beoordeling van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet langer actueel is. In dit verband kan er op gewezen worden dat, voor de toepassing van de derde paragraaf, de door de Commissaris-generaal gegeven beoordeling in het kader van een vorig verzoek noodzakelijkerwijze actueel en recent is, gelet op het feit dat het laatste verzoek hoogstens enkele weken na het vorige verzoek is gedaan, op voorwaarde dat de verzoeken zich opvolgen met een korte tussenperiode (de opsluiting van de verzoeker is onafgebroken en de duur van de opsluiting wordt strikt gecontroleerd). Bijgevolg kan, alhoewel theoretisch mogelijk, een andersluidende beslissing door de minister of zijn gemachtigde in de praktijk niet genomen worden (zie *infra*).

De beoordeling van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is gebaseerd op zijn onderzoek in het kader van de beoordeling van alle verzoeken om internationale bescherming ingediend door de verzoeker. De beoordeling van het risico op direct of indirect refoulement bedoeld in deze paragraaf, moet

le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides, et vise à indiquer au ministre ou à son délégué si la mesure d'éloignement forcé envisagée ou éventuelle serait de nature à entraîner une violation par la Belgique de ses obligations internationales au regard de l'interdiction du refoulement direct ou indirect.

Cette évaluation n'est donc pas destinée au demandeur, mais bien au ministre ou à son délégué, afin que ce dernier puisse prendre une décision en connaissance de cause quant à l'exécution forcée d'une mesure d'éloignement éventuelle.

L'évaluation que le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides transmet au ministre ou à son délégué en vertu du paragraphe 2 en projet se base sur les informations qui se trouvent à la disposition du Commissariat général au moment où cette évaluation est émise. Elle s'inscrit dès lors dans un contexte temporel et factuel précis. Les circonstances ayant présidé à son émission pouvant changer, cette évaluation ne peut être tenue pour conforme. Il appartient donc en toute hypothèse au ministre ou à son délégué d'évaluer la validité de cette appréciation, au vu des éléments se trouvant à sa disposition, avant de prendre appui sur celle-ci lorsqu'il envisage de procéder à l'exécution forcée d'une mesure d'éloignement. Si le Commissaire général a estimé, qu'il existe un risque en lien avec les articles 48/3 et 48/4, l'éloignement ne pourra être effectué conformément à l'article 74/17, § 1^{er}, alinéa 2, que pour autant que le ministre ou son délégué démontre de manière circonstanciée moyennant une décision contraire motivée que l'évaluation du Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides n'est plus actuelle. Il est important de noter à cet égard que, pour l'application du paragraphe 3, l'évaluation faite par le Commissaire général dans le cadre de la demande précédente est nécessairement actuelle et récente dès lors que la dernière demande ne peut avoir été présentée que quelques semaines tout au plus après la demande précédente, vu que les demandes se succèdent à bref intervalle (la détention du demandeur étant ininterrompue et la durée de détention faisant l'objet d'un contrôle strict). Aussi, bien que théoriquement possible, une décision contraire du ministre ou son délégué ne trouvera pas de fondement en pratique (voir *infra*).

L'évaluation du Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides se base sur l'analyse qu'il a effectuée dans le cadre de l'examen de l'ensemble des demandes de protection internationale introduites par le demandeur. L'examen du risque de refoulement direct ou indirect visé par ce paragraphe doit être compris

worden begrepen als de beoordeling van het risico van de verzoeker om te worden onderworpen aan een vervolging in de zin van artikel 48/3 of aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 in geval van verwijdering of refoulement van de verzoeker naar het land van referentie (land van nationaliteit, van verblijf, eerste land van asiel, enz.) en komt dus bovenop de beoordeling van de vrees door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4. Zoals hierboven werd vermeld, beoogt deze paragraaf de omzetting in het Belgische recht van de verplichting vermeld in artikel 41.1, tweede lid van richtlijn 2013/32/EU voor de lidstaten die gebruik willen maken van de uitzonderingen op het recht om op het grondgebied te blijven in geval van volgende verzoeken. Deze plicht tot beoordelen van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bijgevolg onderworpen aan de interpretatie van het begrip “direct of indirect refoulement” in de zin van deze bepaling, die slechts betrekking heeft op de risico’s op schending van artikel 13 en/of van artikel 15 van de bovengenoemde richtlijn 2011/95/EU, met uitsluiting van elk ander risico. De in paragraaf 2 bedoelde beoordeling vloeit ook niet voort uit de beoordeling van de eventuele risico’s van een andere aard, en met name de risico’s op onmenselijke of vernederende behandeling waarvan de beoordeling niet valt onder de toepassing van artikel 48/3 of 48/4.

Paragraaf 2 doet geen afbreuk aan de mogelijkheid voor de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen om de minister of zijn gemachtigde ervan op de hoogte te brengen dat de vorige appreciatie in een dossier vervalt wegens omstandigheden die hem later ter kennis werden gebracht (bijvoorbeeld wegens de aanzienlijke verergering van de veiligheidssituatie in het land van herkomst van de verzoeker) en om een nieuwe beoordeling uit te brengen.

Paragraaf 3 beoogt de omzetting van de mogelijkheid bepaald in artikel 41.1, b) van richtlijn 2013/32/EU om een uitzondering te voorzien op het recht om op het grondgebied te blijven in het geval van een volgend verzoek en daarenboven, een uitzondering te voorzien, mits uiterst restrictieve toepassingsvoorwaarden, op het recht om niet verwijderd te worden van het grondgebied tijdens de behandeling van het onderzoek in eerste aanleg door het CGVS van het verzoek om internationale bescherming. Dit recht wordt aangehaald in artikel 49/3/1, ingevoegd door artikel 15 van het voorontwerp van wet.

De uitzonderingen voorzien in artikel 41.1 van richtlijn 2013/32/EU werden eveneens omgezet in artikel 39/70, tweede lid van de wet van 15 december 1980.

Deze bepaling heeft tot doel, de carouselpraktijken te bestrijden die tot doel hebben de uitvoering van een

comme l’examen du risque encouru par le demandeur d’être soumis à une persécution au sens de l’article 48/3 ou à une atteinte grave au sens de l’article 48/4 en cas d’éloignement ou de refoulement du demandeur dans le pays de référence (pays de nationalité, de résidence, premier pays d’asile etc.) et se superpose dès lors à l’analyse de la crainte effectuée par le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides au regard des articles 48/3 et 48/4. Comme mentionné ci-dessus, ce paragraphe vise à implémenter en droit belge l’obligation énoncée à l’article 41.1, alinéa 2 de la directive 2013/32/UE aux États membres voulant faire usage des dérogations au droit de rester sur le territoire en cas de demande ultérieure. Cette obligation d’évaluation pesant sur le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides se soumet dès lors à l’interprétation de la notion de “refoulement direct ou indirect” au sens de cette disposition, qui ne vise que les risques de violation de l’article 13 et/ou de l’article 15 de la directive 2011/95/UE susmentionnée, à l’exclusion de tout autre risque. Aussi, l’évaluation visée au paragraphe 2 ne résulte pas de l’examen des risques éventuellement encourus sur d’autres bases, et notamment les risques de traitements inhumains ou dégradants dont l’examen ne relève pas de l’application des articles 48/3 ou 48/4.

Le paragraphe 2 ne porte pas préjudice à la possibilité pour le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides d’informer le ministre ou son délégué que l’appréciation précédemment effectuée dans un dossier serait devenue caduque, en raison de circonstances portées à sa connaissance ultérieurement (par exemple, en raison de l’aggravation substantielle de la situation sécuritaire dans le pays d’origine du demandeur) et d’émettre une nouvelle évaluation.

Le paragraphe 3 vise à transposer la possibilité prévue à l’article 41.1, b) de la directive 2013/32/UE de déroger au droit de rester sur le territoire en cas de demande ultérieure et d’en outre, de prévoir, à des conditions d’application extrêmement restrictives, une dérogation, au droit de ne pas être éloigné du territoire pendant la procédure d’examen en première instance, au CGRA, de la demande de protection internationale, lequel droit est rappelé à l’article 49/3/1, inséré par l’article 15 de l’avant-projet de loi.

Les dérogations prévues à l’article 41.1 de la directive 2013/32/UE sont également transposées à l’article 39/70, alinéa 2 de la loi du 15 décembre 1980.

Cette disposition a pour objet de lutter contre les pratiques de carousel, qui ont pour but d’empêcher

gedwongen verwijderingsmaatregel te beletten of te vertragen door het doen van een verzoek om internationale bescherming, dat in principe elke verwijderingsmaatregel tijdens de behandeling in eerste instantie van rechtswege opschort.

Zoals hiervoor uiteengezet, heeft de wetgever de keuze gemaakt om, ook al wordt de mogelijkheid omgezet om geen recht om te blijven op het grondgebied toe te kennen, niet te voorzien in de mogelijkheid van een gedwongen verwijdering zolang zijn verzoek om bescherming niet werd geweigerd of niet-ontvankelijk werd verklaard. Toch beoogt paragraaf 3, onder zeer strikte cumulatieve voorwaarden, eveneens de omzetting van de mogelijkheid om te verwijderen voorzien in artikel 41.1, b) van richtlijn 2013/32/EU louter om te vermijden dat de verzoeker op abusieve wijze gebruik maakt van zijn recht om een verzoek te doen. Deze zeer strikte cumulatieve voorwaarden bestaan er in dat de verzoeker om internationale bescherming een tweede volgend verzoek (of meer) heeft gedaan, dat hij zich voorafgaand aan het doen van zijn vorig verzoek bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 of 74/9, dat deze vasthouding op onafgebroken wijze plaatsvindt en derhalve nog effectief is op het moment van het doen van zijn laatste verzoek om internationale bescherming.. Opdat paragraaf 3 zou kunnen worden toegepast, dient er benadrukt te worden dat de verzoeker dus vastgehouden dient te zijn, reeds vóór het doen van zijn vorig verzoek om internationale bescherming en dat deze vasthouding op ononderbroken wijze effectief is sedertdien en het nog steeds is op het moment van het doen van het hangende verzoek. Voor de toepassing van deze bepaling, is het van geen belang dat deze vasthouding het resultaat is van één of meerdere maatregelen of diverse beslissingen. Vanaf het moment dat de vasthouding, *de facto*, ononderbroken is, is deze voorwaarde vervuld. In het bijzonder wordt de situatie bedoeld waarin verschillende opeenvolgende beslissingen gegrond op verschillende wettelijke bepalingen worden genomen met het oog op de verlenging van dezelfde vasthouding. Zelfs indien, *de jure*, de vasthouding wordt verantwoord door verschillende opeenvolgende beslissingen, blijft deze vasthouding, *de facto*, effectief op ononderbroken wijze.

Deze toepassingsvoorwaarden laten toe om het abusievelijk karakter van het tweede volgend verzoek (of meer) vast te stellen, doordat de verzoeker wordt vastgehouden met het oog op zijn verwijdering en herhaaldelijk, kort na elkaar, verzoeken heeft gedaan, gelet op het feit dat de duur van de vasthouding strikt bij de wet is bepaald. Het doen van meerdere opeenvolgende aanvragen tijdens een korte periode vormt op zich een belangrijke aanwijzing van misbruik.

ou de retarder l'exécution d'une mesure d'éloignement forcé par la présentation d'une demande de protection internationale qui, en principe, a pour effet de suspendre de plein droit toute mesure d'éloignement pendant son traitement en première instance.

Comme exposé précédemment, le législateur a fait le choix de, tout en transposant la possibilité de ne pas délivrer une habilitation à rester sur le territoire, ne pas en tirer toutefois pour conséquence une possibilité d'éloignement forcé tant que sa demande de protection n'a pas pris fin, a été refusée ou a été déclarée irrecevable. Toutefois, aux conditions cumulatives très strictes, le paragraphe 3 vise tout de même à transposer également la possibilité d'éloignement prévue à l'article 41.1, b) de la directive 2013/32/UE afin d'éviter qu'un demandeur ne fasse usage de son droit à présenter une demande de manière abusive. Ces conditions cumulatives très strictes sont que le demandeur de protection internationale ait présenté une deuxième demande ultérieure de protection internationale (ou plus), qu'il se soit trouvé préalablement à la présentation de sa demande précédente en un lieu déterminé tel que visé aux articles 74/8 ou 74/9, que ce maintien ait perduré de manière ininterrompue et soit dès lors encore effectif au moment de la présentation de sa dernière demande de protection internationale. Il convient de souligner que, pour que le paragraphe 3 puisse s'appliquer, le demandeur doit donc avoir été maintenu dès avant la présentation de sa demande de protection internationale précédente et que ce maintien ait été effectif de manière continue depuis lors et le soit donc encore au moment de la présentation de la demande en cours. Pour l'application de cette disposition, il est indifférent que le maintien résulte d'une ou plusieurs mesures ou actes distincts. En effet, dès lors que le maintien est, *de facto*, demeuré ininterrompu, cette condition sera remplie. Est visée notamment la situation où plusieurs actes successifs basés sur des dispositions légales différentes sont pris en vue de la prolongation d'un même maintien. Même si, *de jure*, le maintien s'est justifié par différents actes successifs, *de facto*, ce maintien est resté effectif de manière ininterrompue.

Ces conditions d'application permettent de constater le caractère abusif de la deuxième demande ultérieure (ou plus), dès lors que le demandeur était déjà maintenu en vue de son éloignement et présente des demandes à répétition, de façon nécessairement rapprochée dans le temps, vu que la durée de maintien est strictement réglementée. Le fait de présenter plusieurs demandes successives sur une période succincte constitue en soi un indice important d'abus.

Deze voorwaarden beogen om de mogelijkheden waarbij een uitzondering kan worden gemaakt op het recht om niet verwijderd te worden, zoals bepaald in artikel 49/3/1 van het ontwerp, te beperken tot de uitzonderlijke situaties die duidelijk een misbruik vormen van de procedure voor internationale bescherming.

In de carouselgevallen bedoeld in paragraaf 3 wordt de beoordeling van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, overeenkomstig paragraaf 2, na de beslissing in het kader van het vorige verzoek, als actueel beschouwd. Aangezien de mogelijkheden en de maximale duur van de vasthouding strikt wettelijk bepaald zijn, zal de beoordeling die werd gegeven in het kader van de vorige aanvraag hoogstens enkele weken oud zijn. Dit is conform artikel 41.1, tweede lid, van de richtlijn 2013/32/EU omdat, hoewel de beoordeling die werd gegeven door de Commissaris-generaal in het kader van het vorige verzoek niet samenvalt met de registratie van het nieuwe verzoek om internationale bescherming door de minister of zijn afgevaardigde, deze beoordeling heel recent is en het bijgevolg pertinent blijft gelet op het feit dat de verzoeker zich in een situatie van vasthouding bevindt en noodzakelijkerwijs een aanvraag heeft gedaan kort nadat een definitieve beslissing werd genomen waarbij tot de niet-ontvankelijkheid werd besloten in het kader van de vorige aanvraag. Overigens, indien de situatie van de verzoeker in het land van herkomst fundamenteel gewijzigd is en de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit ondertussen zou hebben vernomen, dan had deze beoordeling naar behoren gewijzigd kunnen worden (zie *supra*). De verwijzing naar de beoordeling die werd gegeven aan het (recente) einde van de vorige aanvraag, wordt gerechtvaardigd door een compromis tussen de noodzaak aan een actuele beoordeling en de behoefte aan efficiëntie in de strijd tegen de carouselpraktijk. Opdat de minister of zijn gemachtigde niet moet wachten tot de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zich opnieuw uitsprekt over een mogelijke schending van het non-refoulementprincipe in het kader van het verzoek dat opnieuw wordt gedaan en kan onderzoeken of de toepassingsvoorwaarden van paragraaf 3 vervuld zijn, kan de minister of zijn gemachtigde verwijzen naar de beoordeling van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het kader van het vorige verzoek.

Ten slotte dient er opgemerkt te worden dat indien een beslissing door de Commissaris-generaal wordt genomen waarbij tot de ontvankelijkheid wordt besloten vóór de gedwongen verwijdering daadwerkelijk plaatsvindt, de algemene regel opgenomen in artikel 49/3/1 opnieuw zal worden toegepast. De gedwongen verwijdering van de verzoeker vóór de behandeling van

Ces conditions visent à limiter à des situations tout à fait exceptionnelles, qui constituent, de toute évidence, une utilisation abusive de la procédure de protection internationale, les possibilités d'exception au droit de ne pas être éloigné du territoire visé à l'article 49/3/1 en projet.

Dans les cas de carousel visés par le paragraphe 3, l'évaluation effectuée par le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides, conformément au paragraphe 2, à la suite de la décision prise dans le cadre de la demande précédente, est tenu pour actuel. En effet, dès lors que les possibilités et la durée maximale de maintien sont strictement réglementées, l'évaluation effectuée dans le cadre de la demande précédente aura tout au plus quelques semaines. Ceci est conforme à l'article 41.1, alinéa 2, de la directive 2013/32/UE, dès lors que bien que l'évaluation effectuée par le Commissaire général dans le cadre de la demande précédente ne soit pas concomitant à l'enregistrement de la nouvelle demande de protection internationale par le ministre ou son délégué, cette évaluation est très récente et reste donc pertinente vu que le demandeur se trouve en situation de maintien et a présenté une demande nécessairement très peu de temps après qu'une décision finale d'irrecevabilité a été prise dans le cadre de sa demande précédente. Par ailleurs, en cas de changement fondamental de la situation du demandeur dans le pays d'origine, dont le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides aurait entretemps eu connaissance, cette évaluation aura pu être dûment modifiée (voir *supra*). La référence à l'évaluation effectuée à l'issue de la précédente demande se justifie par un compromis entre la nécessaire actualité de l'évaluation effectuée et le besoin d'efficacité dans la lutte contre la pratique du carousel. Afin que le ministre ou son délégué n'ait pas à attendre que le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides se prononce une nouvelle fois quant à une possible violation du principe de non-refoulement dans le cadre de la demande nouvellement présentée et puisse examiner si les conditions d'application du paragraphe 3 sont remplies, le ministre ou son délégué pourra se référer à l'évaluation effectuée par le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides dans le cadre de la demande précédente.

Enfin, il est à noter qu'au cas où une décision de recevabilité serait prise par le Commissaire général avant que l'éloignement forcé n'ait effectivement lieu, la règle générale énoncée à l'article 49/3/1 trouve à s'appliquer à nouveau. L'éloignement forcé du demandeur avant l'examen de sa demande par le Commissaire général relève du pouvoir d'appréciation du ministre ou de son

zijn verzoek door de Commissaris-generaal behoort tot de appreciatiebevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde, hetgeen een bevoegdheid is die moet worden uitgeoefend in overeenstemming met de artikelen 74/13 en 74/17. Er dient aan herinnerd te worden dat een beslissing moet worden genomen binnen de twee werkdagen, overeenkomstig artikel 57/6, § 3, vijfde lid.

Deze zeer restrictieve voorwaarden hebben tot doel, de carouselpraktijk en het duidelijk misbruiken van de asielpcedure af te raden, zonder afbreuk te doen aan het recht om niet verwijderd te worden vanaf het doen van het verzoek om internationale bescherming en tijdens de behandeling van deze aanvraag op het CGVS, dat in veruit de meeste gevallen gegarandeerd blijft. Deze uitzondering heeft bijgevolg een zeer uitzonderlijk karakter en houdt ook rekening met het feit dat de verzoeker in het verleden minstens tweemaal de gelegenheid heeft gehad om een effectief beroep (met volle rechtsmacht) in te dienen in de zin van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, tegen de beslissingen betreffende het eerste en tweede verzoek om internationale bescherming, en dat bijgevolg zowel de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een grondig onderzoek heeft kunnen voeren van de elementen die door de verzoeker werd aangehaald ter ondersteuning van zijn eerdere aanvragen.

Rekening houdend met de beoordeling van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bedoeld in paragraaf 2, alsook met elk element of elke informatie die ter beschikking van de minister of zijn gemachtigde zou zijn gesteld, dient de minister of zijn gemachtigde zich er in ieder geval van te vergewissen, in overeenstemming met de artikelen 74/13 en 74/17, dat België zijn internationale verplichtingen betreffende de naleving van het non-refoulementbeginsel nakomt, overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, alvorens tot een eventuele gedwongen verwijdering over te gaan.

Art. 43

De opheffing van artikel 57/6/3 is het gevolg van de invoeging van een paragraaf 3, eerste lid, 3^o in artikel 57/6. Te dezen wordt verwezen naar de uiteenzetting in artikel van voorliggend ontwerp.

Art. 44

Deze bepaling beoogt de omzetting van de artikelen 43.1 en 43.2 van de richtlijn 2013/32/EU.

délégué, pouvoir qui doit être exercé en conformité avec les articles 74/13 et 74/17. Il est rappelé que conformément à l'article 57/6, § 3, alinéa 5, une décision doit être prise dans les 2 jours ouvrables.

Ces conditions très restrictives ont pour objet de dissuader la pratique de carousel, et au recours à l'asile de façon tout à fait abusive, tout en permettant de garantir le droit de ne pas être éloigné du territoire dès la présentation de la demande de protection internationale et pendant le traitement de cette demande au CGRA dans la très grande majorité de cas. Cette dérogation présente dès lors un caractère tout à fait exceptionnel et tient également compte du fait que le demandeur a eu au moins deux occasions par le passé d'introduire un recours effectif (de plein contentieux) au sens de l'article 47 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne, contre les décisions relatives à la première et à la deuxième demande de protection internationale et que, dès lors, tant le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides, que le Conseil du Contentieux des Etrangers auront pu procéder à un examen approfondi des éléments invoqués par le demandeur à l'appui de ses demandes précédentes.

En tout état de cause, conformément aux articles 74/13 et 74/17, il revient au ministre ou à son délégué de s'assurer, compte tenu de l'évaluation effectuée par le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides visée au paragraphe 2, ainsi que de tout élément ou information qui serait mis par ailleurs à la disposition du ministre ou de son délégué, que la Belgique respecte ses engagements internationaux quant au respect du principe de non-refoulement, conformément aux articles 2 et 3 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, avant de procéder à un éloignement forcé éventuel.

Art. 43

La suppression de l'article 57/6/3 résulte de l'insertion d'un paragraphe 3, alinéa 1^{er}, 3^o dans l'article 57/6. À cet égard, il est renvoyé au commentaire de l'article 40 du présent projet de loi.

Art. 44

Cette disposition opère la transposition des articles 43.1 et 43.2 de la directive 2013/32/UE.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan ten aanzien van een verzoeker die het grondgebied tracht binnen te komen en aan de grens wordt tegengehouden of die zich in de transitzone bevindt en die een verzoek indient, aldaar een beslissing nemen over het verzoek om internationale bescherming voorzover het een beslissing tot niet-ontvankelijkheid betreft zoals voorzien in artikel 57/6, § 3 of een beslissing ten gronde genomen in één van de situaties opgesomd in artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, a), b), c), d), e), f), g), i) of j).

Rekening houdende met een opmerking in het advies van de Raad van State (voetnoot 13), werd de situatie van onregelmatige binnenkomst op het grondgebied vermeld in artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, h) geschrapt voor wat betreft de grensdossiers omdat dit punt, niettegenstaande opgenomen in richtlijn 2013/32/EU, logischerwijze niet van toepassing kan zijn aangezien de verzoeker het grondgebied al is binnengekomen (en dus niet tracht binnen te komen). Voor wat betreft de situatie opgenomen in artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, f) wordt het advies van de Raad van State niet gevolgd omdat artikel 43 van de richtlijn 2013/32/EU een beslissing over de grond van een volgend verzoek dat eerder ontvankelijk werd verklaard, duidelijk toelaat als een beslissing aan de grens.

Indien dergelijke beslissing niet mogelijk is, zal de Commissaris-generaal een beslissing tot verder onderzoek nemen en dient de verzoeker te worden toegelaten tot het grondgebied. Het verzoek wordt vervolgens door de Commissaris-generaal verder behandeld overeenkomstig de andere bepalingen van de Vreemdelingenwet.

De invoering van een beslissing tot verder onderzoek heeft als doel om binnen korte termijn duidelijkheid en rechtszekerheid te verschaffen zowel aan de betrokkene zelf als aan de minister of zijn gemachtigde, die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied.

Dergelijke beslissing geeft immers recht op toegang tot het grondgebied, maar heeft geen andere invloed op de verdere afhandeling van het verzoek om internationale bescherming.

De Commissaris-generaal dient in alle gevallen een beslissing aan de grens te nemen binnen een termijn van 4 weken. Wanneer dit niet het geval is, dient betrokkene door de minister of zijn gemachtigde toegelaten te worden tot het grondgebied. In het geval dat, na deze toelating, de betrokkene niet het voorwerp vormt van een beslissing tot vasthouding genomen op basis van artikel 74/6, komt de verplichting voor de staat waar de reis begonnen is om de verzoeker terug te nemen te vervallen en de kosten voor vervoer ingeval van

À l'égard d'un demandeur qui tente d'entrer sur le territoire et est arrêté à la frontière ou qui se trouve dans la zone de transit et fait un demande de protection internationale, le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides peut y prendre une décision concernant la demande de protection internationale, pour autant qu'il s'agisse d'une décision d'irrecevabilité telle que prévue à l'article 57/6, § 3 ou d'une décision sur le fond prise dans une des situations visées à l'article 57/6/1, § 1^{er}, alinéa 1^{er}, a), b), c), d), e), f), g), i) ou j).

Tenant compte de l'observation dans l'avis du Conseil d'État (note de bas de page n° 13), la situation de l'entrée illégale sur le territoire visée à l'article 57/6, § 1^{er}, alinéa 1^{er}, h) est supprimée en ce qui concerne les dossiers "frontière". Bien qu'elle soit reprise dans la directive 2013/32/UE, cette situation ne peut logiquement pas trouver à s'appliquer dès lors que le demandeur est déjà entré illégalement sur le territoire (et donc n'essaie plus d'y entrer). En ce qui concerne la situation visée à l'article 57/6, § 1^{er}, alinéa 1^{er}, f), l'avis du conseil d'État n'est pas suivi parce que l'article 43 de la directive 2013/32/UE permet clairement, à la frontière, la prise d'une décision sur le fond d'une demande ultérieure qui aura été préalablement déclarée recevable.

S'il n'est pas possible de prendre une telle décision, le Commissaire général prendra une décision d'examen ultérieur et le demandeur devra être autorisé à accéder au territoire. La demande est ensuite traitée par le Commissaire général conformément aux autres dispositions de la Loi sur les étrangers.

L'instauration d'une décision de procéder à un examen ultérieur a pour but d'aboutir rapidement à la clarté et la sécurité juridique, tant pour l'intéressé que pour le ministre ou son délégué, qui est compétent pour l'accès au territoire.

Une telle décision accorde en effet le droit d'entrer sur le territoire mais n'influe pas sur la suite du traitement de la demande de protection internationale.

Le Commissaire général doit dans tous les cas prendre une décision à la frontière dans un délai de quatre semaines. Dans le cas contraire, l'intéressé est autorisé par le ministre ou son délégué à entrer dans le Royaume. Dans le cas où, suite à cette autorisation, l'intéressé ne fait pas l'objet d'une décision de maintien prise sur base de l'article 74/6, l'obligation pour l'État dans lequel le voyage a commencé de reprendre le demandeur disparaît et les coûts afférents au transport en cas de rapatriement ne peuvent plus être reportés

terugdrijving kunnen niet meer verhaald worden op de luchtvaartmaatschappij (zie artikel 5.1 ev. van Bijlage 9 van het Verdrag van Chicago). Het gaat hier immers niet meer om niet-toelaatbaar verklaarde verzoekers die worden vastgehouden omdat zij niet voldoen aan de binnenkomstvoorwaarden.

Art. 45

Een nieuw artikel 57/6/5 bepaalt de regeling inzake de (impliciete) intrekking of afstand van het verzoek zoals bepaald in artikel 28 van de richtlijn 2013/32/EU.

De zogenaamde “technische weigeringen” worden voortaan afgehandeld volgens deze bepaling.

Wanneer een verzoeker binnen de door de wet of bij koninklijk besluit bepaalde voorwaarden en termijnen, zonder geldige reden niet opdaagt op zijn gehoor, niet antwoordt op de vraag om inlichtingen, verdwenen is of zich onttrekt aan de meldingsplicht neemt de Commissaris-generaal een beslissing tot beëindiging van de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. Indien er voldoende elementen voorhanden zijn in het administratief dossier om tot een inhoudelijke beslissing te komen, kan de Commissaris-generaal eveneens een weigeringsbeslissing met toepassing van artikel 57/6, § 1 nemen.

Het overlijden van de verzoeker kan er niet zonder meer toe leiden dat het verzoek om internationale bescherming wordt afgesloten. Uit het artikel 57/1, § 1, eerste lid blijkt dat een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient, vermoed wordt dit verzoek eveneens te doen namens de hem vergezellende minderjarige vreemdelingen over wie hij het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent (op grond van de wet die van toepassing is overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht). Dit vermoeden blijft bestaan tot op het moment dat er een definitieve beslissing met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming wordt genomen, zelfs indien de hiervoor vermelde minderjarige vreemdeling intussen de meerderjarigheid heeft bereikt. In geval van overlijden van de (hoofd-)verzoeker, kan de hem vergezellende minderjarige vreemdeling (die intussen misschien de meerderjarigheid heeft bereikt) er nog steeds belang bij hebben om de procedure met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming verder te zetten. De procedure die in geval van overlijden van de (hoofd-)verzoeker dient gevolgd te worden wordt nader uitgewerkt bij koninklijk besluit. Bijgevolg wordt er enkel

sur la compagnie aérienne (voir Article 5.1 et suivants de l'Annexe 9 de la Convention de Chicago). Il ne s'agira en effet plus de demandeurs déclarés “non admissibles” qui sont maintenus parce qu'ils ne satisfont pas aux conditions d'entrée.

Art. 45

Un nouvel article 57/6/5 fixe la réglementation en matière de retrait ou de renonciation (implicite) de la demande tel que défini à l'article 28 de la directive 2013/32/UE.

Les décisions dites de “refus technique” seront désormais prises conformément à cette disposition.

Lorsque, dans le cadre des conditions et délais fixés par la loi ou par arrêté royal, un demandeur, sans motif valable, ne se présente pas à l'audition, ne répond pas à une demande de renseignements, a disparu ou se soustrait à l'obligation de se présenter, le Commissaire général prendra une décision qui clôture l'examen de la demande de protection internationale. Si le dossier administratif contient des éléments suffisants pour procéder à un examen du contenu de la demande, le Commissaire général pourra également prendre une décision de refus en application de l'article 57/6, § 1^{er}.

Le décès du demandeur ne peut aboutir, sans plus, à ce que la demande de protection internationale soit clôturée. Il ressort de l'article 57/1, § 1^{er}, alinéa 1^{er} qu'un étranger qui introduit une demande de protection internationale, est présumé également faire cette demande au nom du (des) mineur(s) qui l'accompagne(nt) et sur le(s)quel(s) il exerce l'autorité parentale ou la tutelle (sur la base de la loi applicable conformément à l'article 35 de la loi du 16 juillet 2004 portant le Code de droit international privé). Cette présomption subsiste jusqu'au moment où une décision définitive est prise concernant la demande de protection internationale, même si l'étranger mineur mentionné ci-dessus a entre-temps atteint la majorité. En cas de décès du demandeur (principal), l'étranger mineur qui l'accompagne (qui a peut-être atteint la majorité entretemps) peut encore avoir un intérêt à ce que la procédure en lien avec la demande de protection internationale soit poursuivie. La procédure qui s'applique en cas de décès du demandeur (principal) doit être élaborée plus précisément par arrêté royal. Par conséquent, il n'est pris de décision de clôture du traitement de la demande de protection internationale que lorsque le demandeur est décédé et que, le cas échéant, l'étranger mineur visé à l'article

een beslissing tot beëindiging van de behandeling van het verzoek om internationale bescherming genomen indien de verzoeker overleden is én in voorkomend geval de minderjarige vreemdeling bedoeld in artikel 57/1, § 1, eerste lid geen voortzetting van het verzoek om internationale bescherming heeft gevraagd.

Verder worden een aantal formele bepalingen met betrekking tot het afsluiten van asioldossiers ingeval van uitdrukkelijke afstand, vrijwillige en definitieve terugkeer naar het land van herkomst en verwerving van de Belgische nationaliteit, overgeheveld van de artikelen 33 en volgende van het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2003 naar artikel 57/6/5, § 1, 7°, 8° en 9° teneinde meer samenhang en duidelijkheid te verschaffen. Voortaan wordt in dergelijke situaties eveneens een beslissing tot beëindiging van de behandeling van het verzoek genomen.

Wanneer een beslissing tot beëindiging van de behandeling van het verzoek om internationale bescherming op basis van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° wordt genomen, kan de verzoeker een volgende asielaanvraag indienen die automatisch ontvankelijk zal worden verklaard met toepassing van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, voorzover er nooit eerder een inhoudelijke beoordeling van de nood aan internationale bescherming heeft plaatsgevonden. In de overige gevallen bedoeld in artikel 57/6/5, § 1 (afstand, vrijwillige en definitieve terugkeer, verwerving Belgische nationaliteit en overlijden van de verzoeker) kan er met zekerheid van uitgegaan worden dat de verzoeker geen nood (meer) heeft aan internationale bescherming.

De opsomming van de situaties in artikel 57/6/5 is niet exhaustief en sluit niet uit dat de Commissaris-generaal voor andere situaties waarbij er een gegronde reden is om aan te nemen dat de verzoeker zijn verzoek impliciet heeft ingetrokken of dat hij impliciet van dit verzoek heeft afgezien, het dossier afsluit en een beslissing tot beëindiging neemt. Dit bijvoorbeeld wanneer er twee verzoeken om internationale bescherming in hoofde van een zelfde verzoeker worden geregistreerd. In dat geval moet de Commissaris-generaal de mogelijkheid hebben om het dossier administratief af te sluiten. Ook de opsomming in artikel 28 van de richtlijn 2013/32/EU is niet-exhaustief, zoals blijkt uit het gebruik van de bewoordingen "met name".

Art. 46

Deze bepaling beoogt de omzetting van artikel 38 van de richtlijn 2013/32/EU en beoogt de invoering van het concept "veilig derde land" in de Vreemdelingenwet.

57/1, § 1^{er}, alinéa 1^{er}, n'a pas demandé la poursuite de la demande de protection internationale.

En outre, un certain nombre de dispositions formelles relatives à la clôture des dossiers d'asile en cas de renonciation explicite, de retour volontaire et définitif dans le pays d'origine et d'acquisition de la nationalité belge, sont transférées des articles 33 et suivants de l'Arrêté royal du 11 juillet 2003 fixant la procédure devant le Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides ainsi que son fonctionnement à l'article 57/6/5, § 1^{er}, 7°, 8° et 9° en vue d'une plus grande clarté et cohérence. Désormais, une décision de clôture de l'examen de la demande sera également prise dans les situations susmentionnées.

Lorsqu'est prise une décision de clôture de l'examen de la demande de protection internationale sur base de l'article 57/6/5, § 1^{er}, 1°, 2°, 3°, 4° ou 5°, le demandeur peut introduire une demande ultérieure, qui sera automatiquement déclarée recevable en application de l'article 57/6/2, § 1^{er}, alinéa 1^{er} pour autant que le besoin de protection internationale n'ait jamais été évalué au fond auparavant. Dans les autres cas visés à l'article 57/6/5, § 1^{er} (renonciation, retour volontaire et définitif, acquisition de la nationalité belge et décès du demandeur), il peut être conclu avec certitude que le demandeur n'a pas (ou plus) besoin de protection internationale.

L'énumération des situations dans l'article 57/6/5 n'est pas exhaustive et n'exclut pas que le Commissaire général referme le dossier et prenne une décision de clôture dans d'autres situations où il y a des raisons de penser que le demandeur a retiré implicitement sa demande ou qu'il a implicitement renoncé à cette demande. Ceci par exemple lorsque deux demandes de protection internationale ont été enregistrées au nom d'un même demandeur. Dans ce cas, le Commissaire général doit avoir la possibilité de clôturer le dossier administratif. Egalement, l'énumération dans l'article 28 de la directive 2013/32/UE n'est pas exhaustive, tel que cela ressort de l'utilisation du terme "notamment".

Art. 46

Cette disposition opère la transposition de l'article 38 de la directive 2013/32/UE et introduit le concept de "pays tiers sûr" dans la Loi sur les étrangers.

Het begrip “veilig derde land”, zoals uiteengezet in de richtlijn 2013/32/EU, houdt in dat lidstaten een verzoeker naar een derde land mogen sturen waarmee de verzoeker een band heeft op grond waarvan het voor de betrokkene redelijk zou zijn naar dat land te gaan, en waar de mogelijkheid voor de verzoeker bestaat om de vluchtelingenstatus te verzoeken en, indien hij als vluchteling wordt erkend, bescherming te ontvangen overeenkomstig het Verdrag van Genève.

Het betreft hier bijgevolg verzoeken om internationale bescherming van verzoekers waarvan vermoed wordt dat zij geen nood hebben aan internationale bescherming (in België) omdat zij naar een derde land kunnen gaan waarmee zij een band hebben en dat in het algemeen voor hen als veilig kan worden beschouwd, met name waar zij niet blootgesteld zijn aan vervolging of een risico op ernstige schade, beschermd zijn tegen refoulement en er een verzoek om internationale bescherming kunnen indienen en, indien zij erkend zijn als vluchteling, er effectief bescherming kunnen genieten.

Uit artikel 33.2, c) van de richtlijn 2013/32/EU volgt dat een lidstaat van de Europese Unie niet kan worden beschouwd als een “veilig derde land”. Het concept kan enkel worden toegepast op verzoekers die geen onderdaan zijn van het betrokken derde land.

Negentien lidstaten hebben het concept van “veilig derde land” omgezet: Oostenrijk, Cyprus, Tsjechië, Estland, Griekenland, Finland, Hongarije, Litouwen, Letland, Luxemburg, Malta, Portugal, Roemenië, Zweden, Slovaakse, Slovenië, Verenigd Koninkrijk, Duitsland en Nederland.

Zoals blijkt uit het nieuwe artikel 57/6/4 kan het concept “veilig derde land” eveneens worden toegepast aan de grens.

Hieronder wordt nader ingegaan op de voorwaarden en de gevolgen die worden verbonden aan het feit dat een derde land kan worden beschouwd als een “veilig derde land” voor een bepaalde verzoeker.

Criteria om bepaalde landen te beschouwen als “veilige derde landen”

Volgens artikel 38.1 van de richtlijn 2013/32/EU moet aan vijf voorwaarden met betrekking tot veiligheid en asielpraktijken worden voldaan alvorens een derde land als “veilig derde land” kan worden beschouwd:

La notion de “pays tiers sûr”, telle qu’explicitée dans la directive 2013/32/UE, implique que les États membres ont la possibilité d’envoyer le demandeur dans un pays tiers avec lequel il a un lien sur la base duquel il serait raisonnable pour l’intéressé qu’il se rende dans ce pays, et où il a la possibilité de solliciter le statut de réfugié et, si ce statut lui est reconnu, de bénéficier d’une protection conformément à la Convention de Genève.

Cela concerne donc les demandes de protection internationale introduites par des personnes dont on présume qu’elles n’ont pas besoin d’une protection internationale (en Belgique) parce qu’elles peuvent se rendre dans un pays tiers avec lequel elles ont un lien et qui peut être considéré, de manière générale, comme sûr pour ces personnes, c.-à-d. qu’elles n’y sont pas exposées à une persécution ou un risque d’atteintes graves, qu’elles y sont protégées contre le refoulement et qu’elles peuvent y introduire une demande de protection internationale et, si elles sont reconnues réfugiées, qu’elles y jouiront d’une protection effective.

Il ressort de l’article 33.2, c) de la directive 2013/32/UE qu’un État membre de l’Union européenne ne peut être considéré comme “pays tiers sûr”. Cette notion peut uniquement s’appliquer aux demandeurs qui ne sont pas ressortissants du pays tiers en question.

Dix-neuf États membres ont déjà transposé dans leur législation nationale la notion de “pays tiers sûr”: l’Autriche, Chypre, la République tchèque, l’Estonie, la Grèce, la Finlande, la Hongrie, la Lituanie, la Lettonie, le Luxembourg, Malte, le Portugal, la Roumanie, la Suède, la Slovaquie, la Slovénie, le Royaume-Uni, l’Allemagne et les Pays-Bas.

Comme il ressort du nouvel article 57/6/4, le concept de “pays tiers sûr” peut également être appliqué à la frontière.

Les conditions et conséquences liées au fait qu’un pays tiers puisse être considéré comme “pays tiers sûr” pour un demandeur de protection internationale sont examinées plus en détail ci-après.

Critères pour considérer certains pays comme des “pays tiers sûrs”

L’article 38.1 de la directive 2013/32/UE prévoit que cinq conditions relatives à la sécurité ou aux pratiques en matière d’asile doivent être remplies pour pouvoir considérer un pays tiers comme “pays tiers sûr”:

1) het leven en de vrijheid van de verzoeker mogen niet bedreigd worden om redenen van ras, religie, nationaliteit, lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, en

2) er bestaat geen risico op ernstige schade als bedoeld in artikel 48/4, § 2, en

3) het beginsel van non-refoulement overeenkomstig het Verdrag van Genève wordt nageleefd, en

4) het verbod op verwijdering in strijd met het recht op vrijwaring tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of vernederende behandeling, zoals neergelegd in het internationaal recht, wordt nageleefd, en

5) de mogelijkheid bestaat voor verzoeker om de vluchtelingenstatus te verzoeken en, indien hij als vluchteling wordt erkend, bescherming te ontvangen overeenkomstig het Verdrag van Genève.

Deze vijf voorwaarden worden overgenomen in de eerste paragraaf van het nieuwe artikel 57/6/6.

Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van oordeel is dat aan deze vijf voorwaarden is voldaan, bestaat er een algemeen rechtsvermoeden dat het betrokken derde land veilig is voor verzoeker. Voorwaarde voor de toepassing van dit beginsel is onder andere dat dit land de non-refoulementverplichting van het Verdrag van Genève naleeft en dat de mogelijkheid bestaat om de vluchtelingenstatus te verzoeken en bescherming te ontvangen overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag. In de richtlijn wordt er niet vereist dat verzoeker in het betrokken derde land een andere vorm van complementaire bescherming kan verzoeken tegen een risico op ernstige schade.

Er is niet vereist, zoals dit wel uitdrukkelijk is voorzien in artikel 39 van de richtlijn 2013/32/EU en het UNHCR aanbeveelt (UN High Commissioner for Refugees, *Aide Mémoire: Directive on Minimum Standards on Procedures on Granting and Withdrawing Refugee Status*, 18 november 2003), dat het betrokken derde land het Verdrag van Genève moet hebben geratificeerd en geïmplementeerd. Een toepassing van het concept “veilig derde land” dient te waarborgen dat een verzoeker in het betrokken derde land een verzoek om internationale bescherming kan indienen dat volgens dezelfde standaarden zal worden behandeld en getoetst als de verplichtingen neergelegd in het Verdrag van Genève.

In dit verband kan ook nuttig verwezen worden naar een aanbeveling van het Comité van ministers van de Raad van Europa:

1) les demandeurs n'ont à craindre ni pour leur vie ni pour leur liberté en raison de leur race, de leur religion, de leur nationalité, de leur appartenance à un groupe social particulier ou de leurs opinions politiques, et

2) il n'existe aucun risque d'atteintes graves au sens de l'article 48/4, § 2, et

3) le principe de non-refoulement est respecté conformément à la Convention de Genève, et

4) l'interdiction, prévue par le droit international, de prendre des mesures d'éloignement contraires à l'interdiction de la torture et des traitements cruels, inhumains ou dégradants, y est respectée, et

5) la possibilité existe de solliciter la reconnaissance du statut de réfugié et, si ce statut est accordé, de bénéficier d'une protection conformément à la Convention de Genève.

Ces cinq conditions sont reprises au paragraphe premier du nouvel article 57/6/6.

Si le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides estime que ces cinq conditions sont remplies, il y a une présomption légale que le pays tiers concerné est sûr pour le demandeur. Deux des conditions pour appliquer ce principe est que le pays en question respecte le principe de non-refoulement conformément à la Convention de Genève et la possibilité d'y solliciter la reconnaissance du statut de réfugié et d'y bénéficier d'une protection conformément à ladite convention. La directive n'exige pas que le demandeur puisse solliciter dans le pays tiers concerné une autre forme de protection complémentaire contre un risque d'atteintes graves.

Il n'est pas exigé, comme cela est en revanche explicitement prévu à l'article 39 de la directive 2013/32/UE et recommandé par l'UNHCR (UN High Commissioner for Refugees, *Aide Mémoire: Directive on Minimum Standards on Procedures on Granting and Withdrawing Refugee Status*, 18 novembre 2003), que le pays tiers en question ait ratifié et applique la Convention de Genève. Une application du concept de “pays tiers sûr” doit garantir que le demandeur puisse introduire dans le pays tiers en question une demande de protection internationale qui sera traitée et examinée selon des normes correspondant aux obligations définies dans la Convention de Genève.

A cet égard, l'on se reportera utilement aux recommandations du Comité des ministres du Conseil de l'Europe:

Recommendation N° R (97) 22 of the Committee of Ministers to Member States containing Guidelines on the Application of the Safe Third Country Concept:

— *observance by the third country of international human rights standards relevant to asylum as established in universal and regional instruments including compliance with the prohibition of torture, inhuman or degrading treatment or punishment;*

— *observance by the third country of international principles relating to the protection of refugees as embodied in the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, with special regard to the principle of non-refoulement.*

Hieruit blijkt evenmin dat derde landen daadwerkelijk het Verdrag van Genève moeten hebben geratificeerd maar wel in de praktijk de principes zoals opgenomen in het Verdrag van Genève moet naleven. Het individueel onderzoek van de Commissaris-generaal vergt dat er voor het betrokken derde land wordt nagegaan of er een effectief asielsysteem bestaat dat is vastgelegd in de wet en het betreffende land in de praktijk de verplichtingen uit de relevante mensenrechtenverdragen naleeft, waaronder het beginsel van non-refoulement.

De Europese Commissie bevestigde overigens in een communicatie van 10 februari 2016, waarin zij de lidstaten aanmoedigt om het concept “veilig derde land” om te zetten in nationale wetgeving en toe te passen wanneer de voorwaarden zijn vervuld, dat het concept “veilig derde land” vereist dat de mogelijkheid bestaat om bescherming te ontvangen overeenkomstig het Verdrag van Genève, maar niet vereist dat het veilig derde land het Verdrag van Genève heeft geratificeerd zonder geografische beperking (zie European Commission, “*Communication from the Commission to the European Parliament and the Council on the State of Play of Implementation of the Priority Actions under the European Agenda on Migration*”, dd. 10 februari 2016 (COM(2016) 85 final, p. 18).

Overeenkomstig artikel 25.6 c) van de richtlijn 2013/32/EU en het nieuwe artikel 57/1 neemt de Commissaris-generaal bij de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° het belang van het kind in overweging. De bepaling op grond waarvan toepassing kan worden gemaakt van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° is overigens facultatief opgesteld en niet op imperatieve wijze.

Recommandation n° R (97) 22 du Comité des Ministres aux États membres énonçant des lignes directrices sur l'application de la notion de pays tiers sûr:

— *respect par le pays tiers des normes internationales des droits de l'homme relatives à l'asile, telles qu'elles sont fixées par les instruments universels et régionaux, y compris le respect de l'interdiction de la torture et des peines ou traitements inhumains ou dégradants*

— *respect par le pays tiers des principes internationaux régissant la protection des réfugiés, tels qu'ils sont énoncés dans la Convention de 1951 et le Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés, eu égard en particulier au principe de non-refoulement.*

Il n'en découle pas non plus qu'un pays tiers sûr doit effectivement avoir ratifié la Convention de Genève si ce pays respecte dans la pratique les principes tels qu'énoncés dans la Convention. L'examen individuel par le Commissaire général requiert la vérification du fait que le pays en question dispose d'un système d'asile effectif prévu par la loi et respecte dans la pratique les obligations découlant des conventions relatives aux droits de l'homme, dont le principe de non-refoulement.

Dans une communication du 10 février 2016, où les États membres sont encouragés à inscrire le concept de “pays tiers sûr” dans leur législation nationale et à appliquer ce concept lorsque les conditions sont réunies, la Commission européenne a par ailleurs précisé que le concept de “pays tiers sûr” implique qu'il doit être possible d'y bénéficier d'une protection conformément à la Convention de Genève, mais qu'il ne faut pas nécessairement que le pays ait ratifié cette Convention de Genève sans aucune limitation géographique (voir Commission Européenne, “*Communication de la Commission au Parlement européen et au Conseil sur l'état d'avancement de la mise en œuvre des actions prioritaires prévues par l'agenda européen en matière de migration*”, 10 février 2016, COM(2016) 85 final, p. 21).

Conformément à l'article 25.6 c) de la directive 2013/32/UE et au nouvel article 57/1, le Commissaire général prend en considération l'intérêt de l'enfant en cas d'application de l'article 57/6, § 3, alinéa 1^{er}, 2°. La disposition sur la base de laquelle l'article 57/6, § 3, alinéa 1^{er}, 2° peut être appliqué est par ailleurs rédigée de manière facultative et non au mode impératif.

Band met het derde land

In paragraaf 2 wordt bepaald dat een derde land voor een verzoeker enkel als veilig derde land kan worden beschouwd indien de verzoeker een zodanige band heeft met het derde land dat het van hem redelijkerwijs verwacht mag worden dat hij naar dat land gaat en er ook toegang toe heeft. In artikel 38 van de richtlijn 2013/32/EU worden er geen aanwijzingen gegeven waaruit deze band zou kunnen bestaan.

Bij het beoordelen van deze band betreft de Commissaris-generaal alle relevante feiten en omstandigheden, waaronder onder meer:

- een eerder verblijf in het derde land (bijvoorbeeld in het kader van studies of een lang bezoek);
- familie die in het derde land verblijft;
- het feit dat de echtgenoot of de partner de nationaliteit heeft van het derde land.

Deze elementen kunnen voldoende zijn om een band met het derde land vast te stellen, maar het moet alleszins ook vaststaan dat het redelijkerwijs van de verzoeker kan worden verwacht dat hij naar dat land gaat/terugkeert en er effectief wordt toegelaten.

Toegang tot het betrokken derde land

In paragraaf 2 wordt niet alleen bepaald dat de verzoeker een zodanige band moet hebben met het betrokken derde land dat het voor hem redelijk zou zijn naar dat land te gaan, maar tevens dat verzoeker tot het grondgebied van het betrokken derde land dient te worden toegelaten.

Uit artikelen 38.1 en 38.2, a) en c) van de richtlijn 2013/32/EU kan worden afgeleid dat de Commissaris-generaal volgende elementen onderzoekt:

a) of het derde land waarmee de verzoeker een band heeft voor hem niet als veilig kan worden aangemerkt; en

b) of de verzoeker een zodanige band heeft met het derde land dat het van de vreemdeling redelijkerwijs verwacht mag worden dat hij naar dat land gaat.

Volgens artikel 38.2, c) moet de verzoeker in de gelegenheid worden gesteld om de in paragrafen 1 en 2 van het nieuwe artikel 57/6/6 vermelde elementen te weerleggen. Hij zal namelijk moeten aantonen:

Lien avec le pays tiers

Le paragraphe 2 dispose qu'un pays tiers ne peut être considéré comme étant sûr pour le demandeur que lorsque celui-ci possède un lien tel avec ce pays qu'il peut être raisonnablement attendu de sa part qu'il s'y rende et qu'il y ait accès. L'article 38 de la directive 2013/32/UE ne donne pas d'indications concernant la nature de ce lien.

En examinant l'existence d'un lien, le Commissaire général tient compte de tous les faits et circonstances pertinents, dont:

- un séjour antérieur dans le pays tiers (p. ex. dans le cadre des études ou d'une visite de longue durée);
- la famille résidant dans le pays tiers;
- le fait que le conjoint ou le partenaire possède la nationalité du pays tiers.

Ces éléments peuvent suffire pour établir un lien avec le pays tiers, mais il doit être en tous points certain qu'il peut être raisonnablement attendu du demandeur qu'il se rende/qu'il retourne dans ce pays et y soit effectivement admis.

Accès au pays tiers concerné

Le paragraphe 2 dispose non seulement que le demandeur doit posséder un lien tel avec le pays tiers en question qu'il serait raisonnable pour lui de s'y rendre mais également que le demandeur doit être autorisé à entrer sur le territoire de ce pays.

Il découle des articles 38.1 et 38.2 a) et c) de la directive 2013/32/UE que le Commissaire général doit examiner les éléments suivants:

a) si le pays tiers avec lequel le demandeur a un lien peut être considéré comme étant sûr pour lui; et

b) si le demandeur possède un lien tel avec le pays tiers qu'il puisse raisonnablement être attendu de sa part qu'il s'y rende.

Conformément à l'article 38.2, c), le demandeur doit également avoir la possibilité de réfuter les éléments mentionnés aux paragraphes 1^{er} et 2 du nouvel article 57/6/6. Il lui appartiendra en effet de démontrer:

a) dat hij in het derde land zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade of aan een schending van het beginsel van non-refoulement of in de onmogelijkheid zal zijn om de vluchtelingenstatus te verzoeken of er bescherming te ontvangen overeenkomstig het Verdrag van Genève; of

b) dat er geen band tussen hem en het derde land bestaat.

In artikel 38.4 wordt er bepaald dat verzoeker toegang moet krijgen tot de reguliere asielpcedure indien het betrokken derde land de verzoeker geen toegang verstrekt tot het grondgebied.

Uit de richtlijn 2013/32/EU blijkt niet dat dit element van “toegang” reeds onderzocht moet worden bij de toepassing van het concept “veilig derde land”. Om redenen van efficiëntie wordt er voor geadviseerd om deze bijkomende voorwaarde reeds in aanmerking te nemen bij het onderzoek of een bepaald derde land als veilig kan worden beschouwd voor de verzoeker. Het is bijgevolg noodzakelijk om van een vermoeden te kunnen uitgaan dat aan de verzoeker toegang zal verschaft worden tot het grondgebied van het betrokken derde land. De verzoeker wordt echter in de mogelijkheid gesteld om reeds tijdens het onderzoek dit vermoeden te weerleggen en elementen aan te brengen waaruit blijkt dat hem de toegang zou worden ontzegd door het betrokken derde land. Indien deze elementen aannemelijk worden geacht, kan verzoekers verzoek om internationale bescherming volgens de reguliere procedure worden behandeld.

Indien het verzoek niet-ontvankelijk wordt geacht op grond van het concept “veilig derde land” en de verzoeker later alsnog elementen aanbrengt (met behulp van schriftelijke bewijsstukken) waaruit blijkt dat hem de toegang werd ontzegd door het betrokken derde land, dan zal zijn verzoek om internationale bescherming alsnog volgens de reguliere procedure worden behandeld. Dit houdt een toegang tot de procedure in, zoals artikel 38.4 van de richtlijn 2013/32/EU het vereist, en geen onmiddellijke behandeling ten gronde van het verzoek. Het verzoek zal geregistreerd en behandeld worden als een volgend verzoek om internationale bescherming.

Landeninformatie

In de derde paragraaf wordt bepaald dat de beoordeling of een derde land als veilig kan worden beschouwd gestoeld dient te zijn op diverse informatiebronnen, waaronder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, het Europees Ondersteuningsbureau voor Asielzaken; de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van

a) qu’il sera exposé dans le pays tiers à des persécutions ou des atteintes graves ou à une violation du principe de non-refoulement, ou qu’il sera dans l’impossibilité d’y solliciter le statut de réfugié ou d’y recevoir une protection conforme à la Convention de Genève; ou

b) qu’il ne possède aucun lien avec le pays tiers.

L’article 38.4 dispose que le demandeur doit avoir accès à la procédure d’asile habituelle si le pays tiers lui refuse l’entrée sur le territoire.

Il ne ressort pas de la directive 2013/32/UE que l’élément “accès” doit être examiné lors de l’application du concept de “pays tiers sûr”. Pour des raisons d’efficacité, il a toutefois été décidé de prendre cette condition supplémentaire en compte dès l’examen visant à déterminer si un pays tiers peut être considéré comme sûr pour le demandeur. Il est donc nécessaire de pouvoir présumer que le demandeur sera autorisé à entrer sur le territoire du pays tiers concerné. Lors de l’examen, le demandeur a cependant la possibilité de renverser cette présomption et de présenter des éléments dont il ressortirait que l’accès au pays tiers concerné lui sera refusé. Si ces éléments sont jugés acceptables, la demande de protection internationale pourra être examinée selon la procédure habituelle.

Si la demande est jugée irrecevable, sur base du concept de “pays tiers sûr”, mais que le demandeur présente ensuite des éléments (à l’aide de preuves écrites) dont il ressortirait que le pays tiers lui a refusé l’accès sur son territoire, la demande de protection internationale sera examinée selon la procédure habituelle. Cela implique un accès à la procédure, tel que l’article 38.4 de la directive 2013/32/UE l’exige, et non un traitement immédiat au fond de la demande. La demande sera enregistrée et traitée comme une demande ultérieure de protection internationale.

Informations sur le pays

Le paragraphe 3 dispose que l’examen visant à déterminer si un pays tiers peut être considéré comme sûr doit reposer sur diverses sources d’information, dont des informations en provenance d’autres pays de l’Union européenne, du Bureau européen d’appui en matière d’asile, du Haut Commissariat des Nations unies pour les réfugiés, du Conseil de l’Europe et

Europa en andere relevante internationale organisaties. Dit wordt ook aangehaald in overwegingen 46 en 48 en in artikel 10.3 b) van de richtlijn 2013/32/EU.

Indien de Commissaris-generaal het concept “veilig derde land” wenst toe te passen op een bepaalde verzoeker afkomstig uit een derde land, dient hij voormelde informatiebronnen te betrekken in zijn beslissing.

Methodologie om het concept “veilig derde land” toe te passen

In de vierde paragraaf wordt de methode omschreven met behulp waarvan kan beoordeeld worden dat het begrip “veilig derde land” op een bepaald land of een bepaalde verzoeker kan worden toegepast, met name door middel van een individuele beoordeling van een bepaald land voor een bepaalde verzoeker door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De Commissaris-generaal heeft de bevoegdheid om een land voor een bepaalde verzoeker als veilig derde land te beschouwen, rekening houdende met de modaliteiten zoals bepaald in de paragrafen 1 tot 3. In elk geval wordt de verzoeker vóór het nemen van de beslissing de mogelijkheid gelaten om elementen naar voor te brengen waaruit blijkt dat hij in het derde land zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade en de band tussen hem en het derde land niet zodanig is dat het voor hem redelijk zou zijn naar dat land te gaan of dat hij niet tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Mogelijkheid tot het weerleggen van het vermoeden van veiligheid of het bestaan van een band tussen de verzoeker en het derde land

Het loutere feit dat een derde land als een veilig derde land kan worden beschouwd, houdt geenszins in dat het verzoek om internationale bescherming van een bepaalde verzoeker automatisch tot gevolg zal hebben dat diens aanvraag niet-ontvankelijk zal worden verklaard. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker geen of onvoldoende elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij in het betrokken derde land daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt of niet aantoonbaar is dat de band tussen hem en het derde land niet zodanig is dat het voor hem redelijk zou zijn naar dat land te gaan of dat hij niet tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten, zal zijn verzoek niet-ontvankelijk worden verklaard. De vereiste van een individueel onderzoek beantwoordt ook aan de vraag van het UNHCR (*UN High Commissioner for Refugees, UNHCR Provisional Comments on the Proposal for a Council Directive on*

d'autres organisations internationales compétentes. Ce point est également abordé dans les considérants 46 et 48 et à l'article 10.3 b) de la directive 2013/32/UE.

Si le Commissaire général envisage d'appliquer le concept de “pays tiers sûr” à un demandeur provenant d'un pays tiers, il doit prendre en compte dans sa décision les sources d'information précitées.

Méthodologie pour appliquer le concept de “pays tiers sûr”

Le quatrième paragraphe décrit la méthode qui permet de déterminer si le concept de “pays tiers sûr” peut être appliqué à un certain pays ou un certain demandeur, à savoir un examen individuel concernant un pays tiers donné pour un demandeur donné par le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides.

Le Commissaire général est compétent pour considérer qu'un pays puisse être considéré comme sûr pour un demandeur spécifique, compte tenu des modalités visées aux paragraphes 1^{er} à 3. En tout état de cause, le demandeur se verra offrir la possibilité, avant qu'une décision soit prise à son égard, de présenter des éléments dont il ressortirait qu'il sera exposé dans le pays tiers en question à une persécution ou des atteintes graves et qu'il ne possède pas de lien tel avec ce pays qu'il serait raisonnable pour lui qu'il s'y rende, ou encore qu'il ne sera pas admis sur le territoire du pays en question.

Possibilité de renverser la présomption que le pays tiers est sûr ou de réfuter l'existence d'un lien entre le demandeur et le pays tiers

Le seul fait qu'un pays soit considéré comme un pays tiers sûr n'implique nullement que la demande de protection internationale d'un demandeur déterminé sera automatiquement jugée irrecevable. Sa demande ne sera jugée irrecevable que s'il est avéré, après examen individuel, que le demandeur n'a présenté aucun élément, ou insuffisamment d'éléments, dont il ressort qu'il sera effectivement persécuté dans le pays en question ou y court un risque réel d'atteintes graves, ou que le demandeur n'a pas démontré que le lien qu'il possède avec le pays en question n'est pas tel qu'il serait raisonnable pour lui qu'il s'y rende ou qu'il ne sera pas admis à entrer sur le territoire du pays en question. L'exigence d'un examen individuel répond également à la demande formulée par l'UNHCR (*Haut Commissariat des Nations unies pour les réfugiés Commentaires provisoires du HCR sur la proposition de directive du Conseil relative à des normes minimales concernant la procédure d'octroi*

Minimum Standards on Procedures in Member States for Granting and Withdrawing Refugee Status (Council Document 14203/04, Asile 64, 9 november 2004), 10 februari 2005).

Bemerk dat de verzoeker in de gelegenheid wordt gesteld om aan te tonen dat in zijn geval het betrokken derde land niet veilig is, hetgeen inhoudt dat hij alle gronden in paragraaf 1 kan weerleggen (naast het ontbreken van de band tussen hem en het derde land zoals omschreven in paragraaf 2). Tevens kan verzoeker aantonen dat hij niet tot het grondgebied van het derde land zal worden toegelaten. Indien verzoeker deze elementen aannemelijk maakt, zal zijn verzoek om internationale bescherming op de gebruikelijke wijze worden beoordeeld. Bij de vraag of een veilig derde land ten aanzien van de individuele verzoeker als veilig moet worden beschouwd, vormt het relaas van de verzoeker het uitgangspunt.

De bewijslastverdeling ligt hier echter niet eenzijdig bij de verzoeker. Bij de behandeling van de aanvraag wordt door het Commissariaat-generaal relevante nieuwe informatie bekeken en meegewogen of het betreffende land in de praktijk de verplichtingen uit de relevante internationale verdragen naleeft.

In de vijfde paragraaf wordt bepaald dat aan de verzoeker om internationale bescherming een document wordt verschaft door de minister of zijn gemachtigde waarin de autoriteiten van het derde land in de taal van dat land ervan in kennis worden gesteld dat het verzoek om internationale bescherming niet inhoudelijk is onderzocht.

In het geval het betrokken derde land de verzoeker niet toelaat tot zijn grondgebied, dient de verzoeker dit te staven met schriftelijke bewijsstukken. Indien deze aannemelijk zijn, zal het verzoek om internationale bescherming volgens de reguliere procedure verder worden behandeld. Dit houdt een toegang tot de procedure in, zoals artikel 38.4 van de richtlijn 2013/32/EU het vereist, en geen onmiddellijke behandeling ten gronde van het verzoek. Het verzoek zal geregistreerd en behandeld worden als een volgend verzoek om internationale bescherming.

Art. 47

Een nieuw artikel wordt ingevoegd in de wet betreffende de procedure tot heronderzoek door de Commissaris-generaal van de geldigheid van een internationale beschermingsstatus. Dit artikel is gedeeltelijk het resultaat van de omzetting van artikel 44 en 45 van richtlijn 2013/32/EU. Omwille van de duidelijkheid herneemt het nieuwe artikel ook gedeeltelijk de inhoud van

et de retrait du statut de réfugié dans les États membres (Document du Conseil 14203/04, Asile 64, 9 novembre 2004), 10 février 2005).

Notons que le demandeur a la possibilité de démontrer que, dans son cas particulier, le pays tiers concerné n'est pas sûr, ce qui suppose qu'il soit en mesure de réfuter à tout le moins un des motifs visés au paragraphe 1^{er} (outre l'absence d'un lien tel que défini au paragraphe 2). Le demandeur pourra également démontrer qu'il ne sera pas admis sur le territoire du pays tiers. Si le demandeur fait valoir ces éléments de manière acceptable, sa demande de protection internationale sera examinée selon la procédure habituelle. Pour savoir si un pays tiers sûr doit être considéré comme sûr pour le demandeur individuel, le récit de ce dernier constitue le point de départ.

La charge de la preuve ne repose toutefois pas intégralement sur le demandeur. Lors du traitement de la demande, le Commissariat général examinera les nouvelles informations pertinentes et le respect par le pays en question des obligations découlant des conventions internationales.

Le cinquième paragraphe prévoit que le demandeur de protection internationale se verra remettre par le ministre ou son délégué un document informant les autorités du pays tiers, dans la langue de ce pays, que sa demande de protection internationale n'a pas été examinée quant au fond.

Au cas où le pays tiers concerné n'admettrait pas le demandeur sur son territoire, ce dernier devra en fournir la preuve à l'aide de documents écrits. Si ces pièces sont jugées acceptables, la demande de protection internationale sera examinée selon la procédure habituelle. Cela implique un accès à la procédure, tel que l'article 38.4 de la directive 2013/32/UE l'exige, et non un traitement immédiat au fond de la demande. La demande sera enregistrée et traitée comme une demande ultérieure de protection internationale.

Art. 47

Un nouvel article est inséré dans la loi relativement à la procédure de réexamen par le Commissaire général de la validité d'un statut de protection internationale. Il est en partie le fruit de la transposition des articles 44 et 45 de la directive 2013/32/UE. Dans un souci de clarté, le nouvel article reprend également en partie le contenu de dispositions existant jusqu'alors dans l'arrêté royal

bepalingen die tot dan toe bestonden in het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS.

Het heronderzoek van de internationale beschermingsstatus, kan gebeuren zodra nieuwe elementen of feiten verschijnen waaruit blijkt dat er redenen zijn om de geldigheid van zijn status opnieuw te heronderzoeken. In dat geval wordt de betrokken persoon er schriftelijk van op de hoogte gebracht dat de Commissaris-generaal zijn internationale beschermingsstatus opnieuw onderzoekt, alsook van de redenen voor dit heronderzoek.

De betrokken persoon krijgt, schriftelijk of tijdens een persoonlijk onderhoud, de mogelijkheid om de redenen te doen gelden waarom volgens hem zijn internationale beschermingsstatus moet worden gehandhaafd. In principe wordt deze mogelijkheid hem geboden via een oproeping voor een persoonlijk onderhoud door de diensten van het CGVS. Bij uitzondering en in de veronderstelling dat de Commissaris-generaal de mogelijkheid onderzoekt van de opheffing van de status, kan de betrokken persoon door de Commissaris-generaal worden verzocht om die redenen alleen schriftelijk te laten gelden. Dit alternatief voor een oproeping voor een persoonlijk onderhoud, uitdrukkelijk bepaald in artikel 45.1, b) van richtlijn 2013/32/EU, wordt gerechtvaardigd door het feit dat de opheffingsbeslissingen hoofdzakelijk gebaseerd zijn op de gunstige evolutie in het land van herkomst, en niet op een gedrag dat persoonlijk aan de betrokkene wordt toegeschreven, zoals dit voor de intrekingsbeslissingen het geval is. Zelfs indien bepaalde redenen van beëindiging van het statuut gedeeltelijk te maken hebben met een gedrag dat persoonlijk aan de betrokkene wordt toegeschreven, staat het vast dat de eventuele beslissing tot opheffing van de status *in fine* gebaseerd zal zijn op de objectieve afwezigheid van enige actuele vrees in hoofde van de betrokkene.

Een dergelijke mogelijkheid, eveneens uitdrukkelijk bepaald in artikel 45.1, b) van richtlijn 2013/32/EU, wordt eveneens voorzien in de situaties waarin de Commissaris-generaal de mogelijkheid overweegt tot intrekking van het vluchtelingenstatuut op basis van artikel 55/3/1, § 1 of nog wanneer hij de mogelijkheid onderzoekt tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, § 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn. Naast het mogelijke gevaar dat de betrokken persoon zou inhouden waardoor het organiseren van een persoonlijk onderhoud onredelijk zou zijn voor de ambtenaren van het CGVS, worden de situaties beoogd waarin de Commissaris-generaal over duidelijke

du 11 juillet 2003 fixant la procédure devant le CGRA ainsi que son fonctionnement.

L'examen visant à réévaluer le statut de protection internationale accordé à une personne peut être engagé dès lors qu'apparaissent de nouveaux éléments ou faits indiquant qu'il y a lieu de réexaminer la validité de son statut. Dans ce cas, la personne intéressée est informée par écrit que le Commissaire général procède au réexamen de son droit à prétendre au statut de protection internationale, ainsi que des motifs de ce réexamen.

Que ce soit par écrit ou au cours d'un entretien personnel, la personne intéressée reçoit la possibilité de faire valoir les motifs pour lesquels, selon elle, son statut de protection internationale doit être maintenu. En principe, cette possibilité lui est offerte par le biais d'une convocation à un entretien personnel par les services du CGRA. Par exception et dans l'hypothèse où le Commissaire examine l'éventualité d'une abrogation du statut, la personne intéressée peut être invitée par le Commissaire général à faire valoir ces motifs uniquement par écrit. Cette alternative à une convocation à un entretien personnel, expressément visée à l'article 45.1, b) de la directive 2013/32/UE, se justifie du fait que les décisions d'abrogation sont principalement fondées sur l'évolution favorable intervenue dans le pays d'origine, et non sur un comportement attribué personnellement à l'intéressé comme le sont les décisions de retrait. Si certains motifs de cessation du statut de réfugié tiennent en partie à un comportement de l'intéressé, il reste que l'éventuelle décision d'abrogation du statut sera fondée *in fine* sur l'absence objective de crainte actuelle dans son chef.

Une telle possibilité, également expressément visée à l'article 45.1, b) de la directive 2013/32/UE, est désormais également prévue dans les situations où le Commissaire général envisage l'éventualité d'un retrait du statut de réfugié sur base de l'article 55/3/1, § 1^{er} ou encore lorsqu'il examine l'éventualité d'un retrait du statut de protection subsidiaire à l'étranger qui est ou aurait dû être exclu en application de l'article 55/4, § 2. Outre la question de la possible dangerosité de la personne intéressée pouvant rendre déraisonnable un entretien personnel par des agents du CGRA, les situations visées sont celles dans lesquelles le Commissaire général dispose d'informations claires ou d'éléments objectivés et pour lesquelles une réaction écrite de la

informatie beschikt of objectieve elementen en waarvoor een schriftelijke reactie van de betrokken persoon voldoende kan zijn opdat de mogelijke intrekking van het statuut volledig onderbouwd zou zijn.

De eerste oproeping voor een persoonlijk onderhoud of de eerste brief die de betrokken persoon uitnodigt om de redenen te doen gelden waarvoor zijn internationale beschermingsstatus volgens hem moet worden gehandhaafd, wordt naar het laatste adres in het Rijksregister gezonden. Dit is noodzakelijk omdat de woonplaats die de betrokken persoon heeft gekozen in het kader van zijn asielprocedure, alleen werd gekozen in het kader van die procedure en omdat niets garandeert dat deze indertijd gekozen woonplaats nog actueel is op het ogenblik van het heronderzoek. Verder wordt voorzien om een kopie van deze oproeping of deze brief per gewone post te verzenden naar het adres waar de betrokkene effectief verblijft voor zover het CGVS hierover werd ingelicht. Dit wil zeggen indien uit de behandeling van het dossier kan worden afgeleid dat de effectieve woonplaats van de betrokkene verschilt van het laatste adres vermeld in het Rijksregister. Deze handelswijze heeft slechts nut indien uit de behandeling van het dossier blijkt dat het adres van de effectieve woonplaats van recentere datum is dan het adres vermeld in het Rijksregister. Wanneer het CGVS overweegt om de internationale beschermingsstatus op te heffen of in te trekken, is het bijvoorbeeld mogelijk dat de betrokkene gevangen wordt gehouden en dat het detentieadres niet het laatste adres is dat in het Rijksregister wordt vermeld. Als het CGVS hiervan kennis heeft, wordt een kopie van deze oproeping of deze brief ook per gewone post verzonden naar het adres waar de betrokkene wordt vastgehouden, om de betrokkene de mogelijkheid te geven de motieven te doen gelden die volgens hem het behoud van zijn status rechtvaardigen.

Van de oproeping voor het persoonlijk onderhoud of de brief die de betrokkene de mogelijkheid om schriftelijk de redenen mee te delen waarom de status dient behouden te worden, wordt geen kopie verstuurd naar de advocaat die de betrokkene heeft bijgestaan tijdens zijn asielprocedure. Het is immers niet uitzonderlijk dat er meerdere jaren verstrijken tussen het ogenblik waarop de asielprocedure van de betrokkene werd afgesloten en het ogenblik waarop de Commissaris-generaal van oordeel is dat er redenen bestaan om de geldigheid van de toegekende internationale beschermingsstatus te heroverwegen. Er kan dan ook niet van uitgegaan worden dat de advocaat die de betrokkene heeft bijgestaan tijdens zijn asielprocedure nog steeds gemandateerd is om op te treden voor de betrokkene. De verzoeker is overigens vrij te beslissen of hij al dan niet wil worden bijgestaan door een raadsman tijdens de procedure tot heroverweging van de geldigheid van

personne intéressée peut suffire à ce que l'éventualité du retrait de statut soit pleinement instruite.

La première convocation à un entretien personnel ou le premier courrier invitant la personne intéressée à faire valoir les motifs pour lesquels, selon elle, son statut de protection internationale doit être maintenu est envoyé à la dernière adresse mentionnée au Registre national. Cela s'impose du fait que le domicile que la personne intéressée a élu dans le cadre de sa procédure d'asile ne l'a été que dans le cadre de cette procédure et que rien ne garantit que ce domicile alors élu est encore d'actualité au moment du réexamen. Il est en outre prévu d'envoyer par courrier ordinaire une copie de ladite convocation ou dudit courrier à l'adresse effective de l'intéressé, pour autant que le CGRA soit informé de celle-ci, c'est-à-dire si le traitement du dossier permet de déduire que l'adresse effective de l'intéressé diffère de la dernière adresse mentionnée au Registre national. Cette démarche n'est utile que s'il ressort du traitement du dossier que l'adresse de résidence effective est plus récente que l'adresse mentionnée au Registre national. Lorsque le CGRA envisage un retrait ou une abrogation du statut de protection internationale, le cas peut se présenter que l'intéressé soit détenu et que l'adresse du lieu de détention ne soit pas la dernière adresse mentionnée au Registre national. Si le CGRA en a connaissance, une copie de ladite convocation ou dudit courrier sera également envoyée par courrier ordinaire à l'adresse où l'intéressé est détenu, afin de lui donner la possibilité de faire part des motifs qui justifient selon lui le maintien de son statut.

Il n'est pas envoyé de copie de la convocation à un entretien personnel, ou de la lettre informant l'intéressé de la possibilité de faire part par écrit des raisons pour lesquelles son statut doit être maintenu, à l'avocat qui a assisté l'intéressé pendant sa procédure d'asile. Il n'est, en effet, pas exceptionnel que plusieurs années se soient écoulées entre le moment où la procédure d'asile a été clôturée et le moment où le Commissaire général estime qu'il existe des raisons justifiant un réexamen de la validité du statut de protection internationale qui avait été accordé. L'on ne peut dès lors partir du principe que l'avocat qui avait assisté l'intéressé pendant la procédure d'asile soit toujours mandaté pour agir au nom de l'intéressé. Le demandeur est par ailleurs libre de choisir s'il souhaite ou non se faire assister par un avocat pendant la procédure de réexamen de la validité de son statut de protection internationale. S'il souhaite l'assistance d'un avocat, il lui revient d'organiser sa

zijn internationale beschermingsstatus. Indien hij de bijstand van een raadsman wenst, is het zijn taak om op diligente en alerte wijze zijn verdediging te organiseren, en kan er in redelijkheid worden verwacht dat hij dan zijn raadsman zelf op de hoogte brengt van het feit dat de Commissaris-generaal zijn erkenning van de vluchtelingenstatus of zijn toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus opnieuw onderzoekt.

Het is echter nuttig dat de betrokken persoon woonplaats kiest in het kader van de heronderzoeksprocedure. Bij gebrek aan gekozen woonplaats in het kader van de heronderzoeksprocedure gebeuren de kennisgevingen op geldige wijze op het laatste adres in het Rijksregister. Eventueel en voor zover het laatste adres vermeld in het Rijksregister niet het adres is waar de betrokkene effectief verblijft, wordt een kopie per gewone post verzonden naar de effectieve woonplaats van de betrokkene voor zover het CGVS hierover werd ingelicht en dit adres van later datum is dan het adres vermeld in het Rijksregister.

Het feit dat een persoon zich niet aanmeldt op een persoonlijk onderhoud of geen gevolg geeft aan een verzoek om schriftelijk de redenen mee te delen waarom volgens hem zijn status moet worden behouden, verhindert niet dat de Commissaris-generaal zich uitsprekt over de geldigheid van deze status. In voorkomend geval kan de Commissaris-generaal zich uitspreken op grond van de elementen in het administratieve dossier.

De beslissing tot opheffing of intrekking wordt per aangetekende zending of per bode tegen ontvangstbewijs naar de betrokkene verstuurd, onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf. De brief die de betrokken persoon informeert dat er niet wordt overgegaan tot de intrekking of opheffing van de internationale beschermingsstatus, die een loutere brief ter informatie betreft en geen formele beslissing is vatbaar voor beroep, wordt per gewone post verstuurd, onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf. Als een woonplaats werd gekozen in het kader van de heronderzoeksprocedure, zal de opheffings- of intrekkingbeslissing of de brief die de betrokken persoon ervan op de hoogte brengt dat niet wordt overwogen om de internationale beschermingsstatus in te trekken of op te heffen, naar deze woonplaats worden gezonden. Als geen woonplaats werd gekozen in het kader van de heronderzoeksprocedure, wordt deze beslissing of deze brief naar het laatste adres in het Rijksregister gezonden. Een kopie wordt per gewone post verzonden naar het adres waar de betrokkene effectief verblijft voor zover het CGVS hierover werd ingelicht. Dit wil zeggen indien uit de behandeling van het dossier kan worden afgeleid dat de effectieve woonplaats van de betrokkene verschilt van het laatste adres vermeld in het

défense de manière diligente et attentive, et l'on peut raisonnablement attendre de sa part qu'il informe lui-même son conseil du fait que le Commissaire général procède au réexamen de la reconnaissance du statut de réfugié ou de l'octroi du statut de protection subsidiaire.

Il est cependant utile que la personne intéressée élise domicile dans le cadre de la procédure de réexamen. A défaut de domicile élu dans le cadre de la procédure de réexamen, les notifications sont valablement effectuées à la dernière adresse mentionnée au Registre national. Eventuellement, lorsque cette adresse ne correspond plus à l'adresse effective de l'intéressé, une copie est envoyée par courrier ordinaire à l'adresse effective pour autant que le CGRA en soit informé et que cette adresse soit de date plus récente que l'adresse mentionnée au Registre national.

La circonstance qu'une personne ne se présente pas à un entretien personnel ou ne donne pas suite à une invitation à communiquer par écrit les motifs pour lesquels selon elle son statut devrait être maintenu ne fait pas obstacle à ce que le Commissaire général se prononce sur la validité de ce statut. Le cas échéant, le Commissaire général pourra se prononcer sur base des éléments du dossier administratif.

La décision d'abrogation ou de retrait est envoyée à l'intéressé sous pli recommandé à la poste ou par porteur contre accusé de réception, sans préjudice d'une notification à personne. La lettre informant la personne intéressée qu'il n'est pas envisagé de retirer ou d'abroger le statut de protection internationale, qui est une lettre d'information et non une décision formelle susceptible de recours, est envoyée par courrier ordinaire, sans préjudice d'une notification à personne. Si un domicile a été élu dans le cadre de la procédure de réexamen, c'est à ce domicile que sera envoyée la décision d'abrogation ou de retrait, ou la lettre informant la personne intéressée qu'il n'est pas envisagé de retirer ou d'abroger le statut de protection internationale. Si aucun domicile n'a été élu dans le cadre de la procédure de réexamen, cette décision ou cette lettre est envoyée à la dernière adresse mentionnée au Registre national. Une copie sera envoyée par courrier ordinaire à l'adresse effective de l'intéressé, pour autant que le CGRA soit informé de celle-ci, c'est-à-dire si le traitement du dossier permet de déduire que l'adresse effective de l'intéressé diffère de la dernière adresse mentionnée au Registre national. Cette démarche n'est utile que s'il ressort du traitement du dossier que l'adresse effective a été indiquée à une date plus récente que l'adresse mentionnée au Registre

Rijksregister. Deze handelswijze heeft slechts nut indien uit de behandeling van het dossier blijkt dat het adres van de effectieve woonplaats van recentere datum is dan het adres vermeld in het Rijksregister. Wanneer het CGVS overweegt om de internationale beschermingsstatus op te heffen of in te trekken, is het bijvoorbeeld mogelijk dat de betrokkene gevangen wordt gehouden en dat het detentieadres niet het laatste adres is dat in het Rijksregister wordt vermeld. Als het CGVS hiervan kennis heeft, wordt de kopie van de opheffings- of intrekkingbeslissing of de brief die de betrokken persoon ervan op de hoogte brengt dat niet wordt overgegaan tot de intrekking of opheffing van de internationale beschermingsstatus per gewone post verzonden naar het adres waar de betrokkene wordt vastgehouden.

Art. 48

Artikel 57/7 wordt gewijzigd teneinde de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen toe te laten sociale netwerksites, zoals facebook, te raadplegen en te gebruiken, zonder toestemming van de verzoeker om internationale bescherming, ongeacht of het CGVS of de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen lid is van de desbetreffende sociaalnetwerksite of niet

Dit wordt bepaald in de nieuwe tweede paragraaf van artikel 57/7. Met "informatie van alle aard die via elektronische weg is verstuurd of ontvangen" wordt niet alleen een facebookaccount als publiek medium bedoeld, maar eveneens bijvoorbeeld discussie- en internetfora die niet afgeschermd of beveiligd zijn. In bepaalde situaties kan het nuttig zijn om op voorhand, vóór het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal plaatsvindt, informatie die via elektronische weg werd verstuurd of ontvangen door de verzoeker op te zoeken, zodat deze laatste hierover kan gehoord worden bij het daaropvolgende persoonlijk onderhoud. Indien de informatie later (na het persoonlijk gehoor) aan het licht zou komen, is er geen verplichting om de verzoeker andermaal op te roepen voor een gehoor teneinde hem te confronteren met de informatie die door de verzoeker via elektronisch weg werd verstuurd of ontvangen. Er is immers geen enkele bepaling die de Commissaris-generaal zou verhinderen om gebruik te maken van de informatie waarmee de verzoeker niet geconfronteerd werd.

Het gaat hier enkel om het voor iedereen publiek toegankelijke deel van sociale netwerksites, hetgeen conform de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens is (artikel 6, § 2, e) Privacywet). De verwerking van deze gegevens door het Commissariaat-generaal is immers noodzakelijk

national. Lorsque le CGRA envisage un retrait ou une abrogation du statut de protection internationale, le cas peut se présenter que l'intéressé soit détenu et que l'adresse du lieu de détention ne soit pas la dernière adresse mentionnée au Registre national. Si le CGRA en a connaissance, une copie de la décision de retrait ou d'abrogation du statut, ou de la lettre informant l'intéressé qu'il n'est pas procédé au retrait ou à l'abrogation de son statut de protection internationale, sera également envoyée par courrier ordinaire à l'adresse où l'intéressé est détenu.

Art. 48

L'article 57/7 est modifié afin de permettre au Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides de consulter et d'utiliser les réseaux sociaux comme facebook, sans la permission du demandeur d'une protection internationale, que le CGRA ou le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides soit ou non membre du réseau social en question.

C'est ce que prescrit le deuxième paragraphe nouveau de l'article 57/7. Par "des informations de toute nature envoyées ou reçues par voie électronique", on ne vise pas uniquement un compte facebook comme média public, mais également des forums de discussion et d'Internet par exemple, qui ne sont pas protégés ou sécurisés. Dans certaines situations, il peut être utile, avant que l'entretien personnel se déroule au Commissariat général, de rechercher anticipativement des informations que le demandeur a envoyées ou reçues par voie électronique, afin que ce dernier puisse être entendu à leur propos lors de l'entretien en question. Si ces informations devaient être connues plus tard (après l'entretien personnel), il n'y a pas d'obligation de convoquer le demandeur à nouveau pour une audition pour le confronter aux informations qui ont été reçues ou envoyées par voie électronique par le demandeur. Il n'existe en effet aucune disposition qui empêcherait le Commissaire général d'utiliser les informations auxquelles le demandeur n'a pas été confronté.

Il s'agit ici uniquement de la partie des réseaux sociaux accessible à tout public, ce qui est conforme à la loi du 8 décembre 1992 relative à la protection de la vie privée à l'égard des traitements de données à caractère personnel (article 6, § 2, e) et I) de la Loi sur la protection de la vie privée). Le traitement de ces données par le Commissariat général s'impose en effet pour des motifs

om belangrijke redenen van publiek belang. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde verder herhaaldelijk dat het Commissariaat-generaal gebruik mag maken van openbare of publiek toegankelijke gegevens van een facebookaccount, en dat dit geen schending uitmaakt van het recht op privacy, zoals onder meer bedoeld in artikel 8 EVRM (RvV nr. 82 384 van 4 juni 2012; RvV nr. 116 470 van 3 januari 2014; RvV nr. 141 224 van 8 januari 2014). De verzoeker kan immers informatie die hij niet met iedereen wenst te delen afschermen voor het publiek of op het privégedeelte van zijn facebookpagina plaatsen.

Voor wat betreft de toegang tot de voor het publiek afgeschermd informatie, waarvoor de toelating van de betrokkene nodig is, kan verwezen worden naar de toelichting onder artikel 10.

Artikel 124 van de wet betreffende de elektronische communicatie van 13 juni 2005 verbiedt iedereen om zonder toestemming van de betrokkenen met opzet kennis te nemen van het bestaan van informatie van alle aard die via elektronische weg is verstuurd en die niet persoonlijk voor hem is bestemd. Diezelfde bepaling verbiedt het ook om dergelijke informatie, die met of zonder opzet werd verkregen, te wijzigen, te schrappen, kenbaar te maken, op te slaan of er enig gebruik van te maken.

Artikel 125 van diezelfde wet voorziet echter een aantal uitzonderingen, die het verbod van artikel 124 kunnen opheffen, bijvoorbeeld “wanneer de wet het stellen van de bedoelde handelingen toestaat of oplegt” (artikel 125, § 1, 1°). Om deze reden wordt nu bij wet bepaald dat de Commissaris-generaal informatie van alle aard die via elektronische weg is verstuurd of ontvangen door de verzoeker om internationale bescherming en die niet persoonlijk voor hem is bestemd, kan raadplegen en gebruiken voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming. Deze bepaling heeft echter enkel betrekking op het voor iedereen publiek toegankelijke deel van sociale netwerksites.

Het is in elk geval ongeoorloofd een valse account aan te maken en zich als “vriend” te laten aanvaarden om op die manier toegang te krijgen tot het privégedeelte van een sociale netwerksite.

De nieuwe derde paragraaf van artikel 57/7 betreft de mogelijkheid waarover de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beschikt om, in uitzonderlijke en strikt noodzakelijke gevallen, bepaalde gegevens (naam, contactgegevens, de activiteiten of de functie) van een contactpersoon of instelling, waarvan informatie wordt verkregen, niet mee te delen op hun

importants d'intérêt public. Le Conseil du Contentieux des Etrangers a par ailleurs jugé à plusieurs reprises que le Commissariat général peut utiliser les données publiques et accessibles d'un compte facebook et que cela ne constitue pas une violation du droit à la vie privée, tel que visé notamment à l'article 8 de la CEDH (CCE n° 82 384 du 4 juin 2012; CCE n° 116 470 du 3 janvier 2014; CCE n° 141 224 du 8 janvier 2014). Le demandeur peut en effet masquer les informations qu'il ne souhaite pas partager avec tout le monde, ou il peut les placer sur l'espace privé de sa page Facebook.

En ce qui concerne l'accès aux informations non publiques, pour lesquelles l'autorisation de l'intéressé est nécessaire, l'on peut se référer à l'exposé des motifs de l'article 10.

L'article 124 de la loi du 13 juin 2005 relative aux communications électroniques interdit à toute personne de prendre intentionnellement connaissance de l'existence d'une information de toute nature transmise par voie de communication électronique et qui ne lui est pas destinée personnellement, sans l'autorisation des intéressés. Cette même disposition interdit également de modifier, supprimer, révéler, stocker ou faire un usage quelconque de l'information obtenue intentionnellement ou non.

L'article 125 de cette même loi prévoit toutefois un certain nombre d'exceptions, qui peuvent lever l'interdiction contenue dans l'article 124, par exemple “lorsque la loi permet ou impose l'accomplissement des actes visés” (article 125, § 1^{er}, 1°). Pour ces raisons, la loi dispose à présent que le Commissaire général peut consulter et utiliser pour l'évaluation d'une demande de protection internationale des informations de toute nature envoyées ou reçues par voie électronique par le demandeur et qui ne lui sont pas destinées personnellement. Toutefois, cette disposition concerne uniquement les informations figurant sur les réseaux sociaux et accessibles au public.

Il est en tous les cas défendu de créer un faux compte et de se faire accepter comme “ami” afin d'avoir accès à des parties privées d'un réseau social.

Le troisième paragraphe nouveau de l'article 57/7 concerne la possibilité dont dispose le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides, dans des cas exceptionnels et strictement nécessaires, de ne pas communiquer certaines données (nom, coordonnées, activités ou fonction) d'une personne de contact ou d'une institution qui a fourni des informations, à sa

vraag, hetzij om redenen van privacy, hetzij uit veiligheids- of andere overwegingen.

Er wordt overeenkomstig de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur volledig toegang gegeven tot alle informatie waarop de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zijn beslissing heeft gebaseerd en het staat verzoeker dan ook vrij om hiervan kennis te nemen door inzage te vragen in het administratief dossier. Enkel bepaalde gegevens van de bron(nen) die informatie verstrekken worden niet meegedeeld op hun verzoek, zoals hun naam en contactgegevens. Voor het overige zijn deze bronnen traceerbaar door een gedetailleerde beschrijving van hun werkterrein, hun ervaringen, graad van deskundigheid, de organisatie, ministerie of instelling waarvoor ze werken,

In die zin kan het advies van de Raad van State niet gevolgd worden waarin zij suggereert dat het ontworpen artikel 57/7, § 3 een onvolledige omzetting zou vormen van artikel 23.1, tweede lid van de richtlijn 2013/32/EU. Het eerste lid van artikel 23 van de richtlijn 2013/32/EU legt immers het algemene principe van toegang tot informatie vast, zoals dit in de Belgische wetgeving wordt omgezet door de artikelen 1 en 4 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur. Het tweede lid van artikel 23 van de richtlijn 2013/32/EU voorziet een uitzondering op het algemene principe van **toegang tot informatie**, wanneer de openbaarmaking van informatie of bronnen de nationale veiligheid of de veiligheid van de organisaties of personen die de informatie hebben verstrekt dan wel de veiligheid van de perso(o)n(en) op wie de informatie betrekking heeft, in gevaar zou brengen. Een aparte regeling, zoals voorzien in het ontworpen artikel 57/7, § 3 van het voorontwerp, met betrekking tot het gebruik van bronnen, waarvan **bepaalde gegevens** (de naam, de contactgegevens, de activiteiten of de functie) niet worden meegedeeld of vertrouwelijk worden gehouden op hun verzoek, is volstrekt in overeenstemming met artikel 23.1 van de richtlijn 2013/32/EU, gezien de ontworpen bepaling de toegang tot de informatie in het dossier **geenszins** beperkt en het bijgevolg **geen uitzondering** betreft op het principe van artikel 23.1 van de richtlijn 2013/32/EU. Het gegeven dat bepaalde gegevens van de bron niet worden vermeld wordt gerechtvaardigd omwille van privacy, veiligheids- of andere redenen en maakt geen uitzondering op het principe van toegang tot informatie. Voor het overige kan verwezen worden naar de uitgebreide uiteenzetting hieronder.

Wegens het specifieke karakter van de asielmaterie, bevinden de bronnen die informatie bieden, en/of hun verwanten, zich over het algemeen in het land van herkomst van de persoon van wie het verzoek

demande, que ce soit pour des raisons de respect de la vie privée, de sécurité ou d'autres considérations.

Conformément à la loi du 11 avril 1994 relative à la publicité de l'administration, un accès complet est donné à toutes les informations sur lesquelles le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides a fait reposer sa décision. Le demandeur est donc libre d'en prendre connaissance dans le dossier administratif après en avoir demandé la consultation. Seules certaines données de la (des) source(s) qui fournissent des informations ne sont pas communiquées, à leur demande, comme leur nom et leurs coordonnées. Pour le reste, la description de ces sources est détaillée en ce qui concerne leur domaine d'activités, leur expérience, leur niveau d'expertise, l'organisation, le ministère ou l'institution pour lesquels elles travaillent,

En ce sens, l'avis du Conseil d'État ne peut être suivi en ce qu'il suggère que l'article 57/7, § 3 en projet constituerait une transposition incomplète de l'article 23.1, alinéa 2 de la directive 2013/32/UE. L'alinéa 1^{er} de l'article 23 de la directive 2013/32/UE porte en effet sur le principe général de l'accès à l'information, tel que celui-ci est fondu en droit belge par les articles 1^{er} et 4 de la loi du 11 avril 1994 relative à la publicité de l'administration. L'alinéa 2 de l'article 23 de la directive 2013/32/UE prévoit une exception au principe général de l'**accès à l'information** lorsque la divulgation d'informations ou de leurs sources compromettrait la sécurité nationale, la sécurité des organisations ou de la (des) personne(s) ayant fourni les informations ou celle de la (des) personne(s) à laquelle (auxquelles) elles se rapportent. Une réglementation distincte, telle que prévue par l'article 57/7, § 3 en projet concernant l'utilisation de sources dont **certaines données** (le nom, les coordonnées, les activités ou la fonction) ne sont pas communiquées ou sont tenues confidentielles à leur demande, est absolument en conformité avec l'article 23.1 de la directive 2013/32/UE dès lors que la disposition en projet ne limite **aucunement** l'accès à l'information dans le dossier et ne constitue par conséquent **pas une exception** au principe de l'article 23.1 de la directive 2013/32/UE. Le fait que certaines données relatives à la source ne soient pas mentionnées est justifié pour des raisons de respect de la vie privée, de sécurité ou d'autres considérations et ne constitue aucune exception au principe d'accès à l'information. Pour le surplus, il peut être renvoyé aux développements exposés ci-après.

Du fait de la spécificité du domaine de l'asile, les sources fournissant ces informations, et/ou leurs proches, se trouvent généralement dans le pays d'origine de la personne dont la demande de protection

om internationale bescherming wordt onderzocht. In sommige gevallen verstrekken de bronnen die de Commissaris-generaal contacteert, informatie en vragen zij, om veiligheidsredenen of uit respect voor het privéleven, dat hun naam, hun contactgegevens, hun activiteiten of hun functie niet openbaar zouden worden gemaakt.

Het onderzoek van talrijke verzoeken om internationale bescherming en het verkrijgen zelf van deze informatie zou worden verhinderd indien de Commissaris-generaal deze informatie niet kan gebruiken. Als de Commissaris-generaal bepaalde feitelijke elementen aangebracht door de verzoeker niet kan nagaan, kan hij zijn opdracht niet vervullen. Op dezelfde wijze kan de Commissaris-generaal in een aantal gevallen ook niet voldoen aan de onderzoeksmaatregelen die worden gevraagd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van zijn vernietigingsbevoegdheid bedoeld in artikel 39/2, § 1, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980. Voor de uitoefening van zijn bevoegdheid is het van essentieel belang dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, die als enige beschikt over een onderzoeksbevoegdheid inzake verzoeken om internationale bescherming, en waarop de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in ruime mate steunt, informatie kan verzamelen en zich hierbij kan steunen op bronnen waarvan bepaalde gegevens niet worden vermeld, maar waarvan de betrouwbaarheid duidelijk moet blijken uit het administratieve dossier. Dit behoort ook tot de samenwerkingsplicht in hoofde van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen: hij draagt immers in een eerste fase een deel van de verantwoordelijkheid bij het verzamelen van de relevante elementen noodzakelijk voor de beoordeling van de geloofwaardigheid en de gegrondheid van het verzoek. Dit aspect van de samenwerkingsplicht vindt haar rechtvaardiging in de moeilijkheden die de verzoeker kan ondervinden bij het vergaren van bewijsmateriaal (HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012, conclusie advocaat-generaal Bot, §§ 64-66), de zwaarwichtige gevolgen die een verkeerde beoordeling kan teweegbrengen, alsook het gegeven dat het de taak is van de asielinstantie om een verzoek tot internationale bescherming objectief, onpartijdig en nauwgezet te onderzoeken (HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012, § 88). Concreet houdt deze samenwerkingsplicht volgens het Hof van Justitie in dat *"indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker."* (HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012,

internationale est examinée. Dans certains cas, les sources contactées par le Commissaire général transmettent des informations tout en demandant que leur nom, leurs coordonnées de contact ou leur fonction ne soit pas divulgué et ce, pour des raisons de sécurité ou de respect de la vie privée.

L'examen de nombreuses demandes de protection internationale et l'obtention même de ces informations seraient entravés si le Commissaire général ne pouvait pas utiliser ces informations. S'il ne peut pas vérifier certains éléments factuels avancés par le demandeur, le Commissaire général ne peut pas remplir sa mission. Dans cet ordre d'idées, le Commissaire général ne peut également pas, dans un certain nombre de cas, rencontrer les mesures d'instruction sollicitées par le Conseil du Contentieux des Etrangers dans le cadre de sa compétence d'annulation visée à l'article 39/2, § 1^{er}, alinéa 1^{er}, 2° de la loi du 15 décembre 1980. Pour exercer sa compétence, il est essentiel que le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides qui dispose, seul, d'un pouvoir d'instruction en matière de demandes de protection internationale, pouvoir d'instruction sur lequel s'appuie largement le Conseil du Contentieux des Etrangers, puisse récolter des informations et puisse s'appuyer sur des sources dont certaines données ne sont pas communiquées, mais dont la fiabilité doit clairement ressortir du dossier administratif. Ceci relève également de l'obligation de coopération dans le chef du Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides: en effet, pendant une première phase, le Commissaire général endosse une partie de la responsabilité dans la réunion des éléments pertinents nécessaires à l'évaluation de la crédibilité et du bien-fondé de la demande. Cet aspect de l'obligation de coopération se justifie par les difficultés que peut rencontrer le demandeur quand il rassemble les éléments de preuve (CJUE, C-277/11, *M.M. c. Irlande*, 2012, conclusion de l'avocat général Bot, §§ 64-66), par les conséquences graves que peut avoir une évaluation erronée, ainsi que par le fait que la tâche de l'instance d'asile est d'examiner une demande de protection internationale de manière objective, impartiale et rigoureuse (CJUE, C-277/11, *M.M. c. Irlande*, 2012, § 88). Concrètement, selon la Cour de justice, cette obligation de coopération implique que *"si, pour quelque raison que ce soit, les éléments fournis par le demandeur d'une protection internationale ne sont pas complets, actuels ou pertinents, il est nécessaire que l'État membre concerné coopère activement, à ce stade de la procédure, avec le demandeur pour permettre la réunion de l'ensemble des éléments de nature à étayer la demande. D'ailleurs, un État membre peut être mieux placé que le demandeur pour avoir accès à certains types de documents."* (CJUE, C-277/11, *M.M. c. Irlande*, 2012, §§ 65-66). Cette explication trouve également un

§§ 65-66). Deze uitlegging vindt ook steun in artikel 10.3, b) van richtlijn 2013/32/EU volgens hetwelke de lidstaten ervoor zorgen dat er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers, en waar nodig, in de landen van doorreis (HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012, §§ 67 en 68) (zie verder toelichting onder artikel [4]). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zou niet kunnen tegemoet komen aan de samenwerkingsplicht in zijn hoofde, indien hij geen personen of instellingen zou kunnen contacteren, waarvan de naam, de contactgegevens en de activiteiten of de functie, op hun verzoek, niet worden meegedeeld of vertrouwelijk worden gehouden. Het niet (kunnen) gebruiken van deze informatie zou zwaarwichtige gevolgen kunnen hebben die kunnen leiden tot een verkeerde beoordeling van het verzoek om internationale bescherming.

De Commissaris-generaal zou in bepaalde gevallen evenmin kunnen voldoen aan zijn verplichting om vreemdelingen uit te sluiten van internationale bescherming die bepaalde misdrijven hebben begaan of een gevaar voor de samenleving of voor de nationale veiligheid vormen (zie de artikelen 55/2 en 55/4, §§ 1 en 2), terwijl deze informatie, gebaseerd op bronnen waarvan bepaalde gegevens niet worden meegedeeld, uiterst relevant kan zijn voor de beoordeling van het mogelijk risico op *refoulement*. Het Hoog Commissariaat van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen staat overigens uitzonderlijk het gebruik van anonieme bronnen toe in zijn richtlijnen betreffende internationale bescherming in verband met de uitsluitingsclausules, wanneer dit absoluut nodig blijkt te zijn om de veiligheid van de getuigen te beschermen en wanneer het vermogen van de asielzoeker om de inhoud van het bewijs te betwisten, niet te veel wordt gehinderd (UNHCR, *Guidelines on international protection no 5: Application of the exclusion clauses: article 1F of the 1951 Convention relating to the status of refugees*, § 36). Dit gebruik van anonieme bronnen is toegestaan en dit terwijl met betrekking tot de toepassing van de uitsluitingsclausules, de bewijslast volledig op de Commissaris-generaal berust. De anonimiteit van de bronnen zou bijgevolg *a fortiori* mogelijk moeten zijn in situaties waar de bewijslast berust op de verzoeker om internationale bescherming.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens verzet zich niet tegen het uitzonderlijke gebruik van anonieme bronnen (EHRM, *Sufi en Elmi t. Verenigd Koninkrijk*, 28 november 2011, § 233):

“233. That being said, where a report is wholly reliant on information provided by sources, the authority and reputation of those sources and the extent of their presence in the relevant area will be relevant factors

appui dans l'article 10.3, b) de la directive 2013/32/UE, d'après laquelle les États membres veillent à ce que des informations précises et actualisées soient obtenues sur la situation générale existant dans les pays d'origine des demandeurs d'asile et, le cas échéant, dans les pays par lesquels ils ont transité (CJUE, C-277/11, *M.M. c. Irlande*, 2012, §§ 67 et 68) (voir commentaire supplémentaire à l'article [4]). Le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides ne serait pas en mesure de satisfaire à l'obligation de coopération lui incombant s'il ne pouvait pas prendre contact avec des personnes ou des institutions dont le nom, les coordonnées et les activités ou la fonction ne sont pas communiqués ou gardés confidentiels à leur demande. La possibilité, ou l'impossibilité, d'utiliser ces informations pourrait avoir de graves conséquences qui peuvent mener à une appréciation erronée de la demande de protection internationale.

Dans certains cas, le Commissaire général ne pourrait pas non plus satisfaire à son obligation d'exclure de la protection internationale des étrangers qui ont commis certains crimes ou qui constituent un danger pour la société ou la sécurité nationale (voir les articles 55/2 et 55/4, §§ 1^{er} et 2), alors que ces informations, dues à des sources dont certaines données ne sont pas communiquées, peuvent être extrêmement pertinentes pour l'évaluation du possible risque de *refoulement*. Par ailleurs, le Haut Commissariat aux Réfugiés des Nations Unies autorise, de manière exceptionnelle, l'utilisation de preuves anonymes dans ses principes directeurs sur la protection internationale concernant les clauses d'exclusion, lorsque cela s'avère absolument nécessaire pour protéger la sécurité des témoins et lorsque la capacité du demandeur d'asile à contester le contenu de la preuve n'est pas trop entravée (Principes directeurs sur la protection internationale N° 5: Application des clauses d'exclusion: article 1F de la Convention de 1951 relative au statut des réfugiés, § 36). Cette utilisation de preuves anonymes est autorisée alors même que concernant l'application de clauses d'exclusion, la charge de la preuve incombe totalement au Commissaire général. L'anonymat des sources devrait a fortiori être possible dans des situations où la charge de la preuve incombe au demandeur de protection internationale.

La Cour européenne des droits de l'homme ne s'oppose pas à l'utilisation exceptionnelle de sources anonymes (CEDH, *Sufi et Elmi c. Royaume-Uni*, 28 novembre 2011, § 233):

“233. That being said, where a report is wholly reliant on information provided by sources, the authority and reputation of those sources and the extent of their presence in the relevant area will be relevant factors for the

for the Court in assessing the weight to be attributed to their evidence. The Court recognises that where there are legitimate security concerns, sources may wish to remain anonymous. However, in the absence of any information about the nature of the sources' operations in the relevant area, it will be virtually impossible for the Court to assess their reliability. Consequently, the approach taken by the Court will depend on the consistency of the sources' conclusions with the remainder of the available information. Where the sources' conclusions are consistent with other country information, their evidence may be of corroborative weight. However, the Court will generally exercise caution when considering reports from anonymous sources which are inconsistent with the remainder of the information before it." (vrije vertaling: "Dit gezegd zijnde, wanneer een rapport geheel gebaseerd is op informatie die werd aangeleverd door bronnen, dan zullen de autoriteit en reputatie van deze bronnen en de omvang van hun aanwezigheid in het relevante gebied van belang zijn voor het Hof bij het beoordelen van het gewicht dat kan verleend worden aan het bewijsmateriaal. Het Hof erkent dat wanneer er legitieme veiligheidszorgen zijn, bronnen kunnen wensen om anoniem te blijven. Echter, bij gebrek aan enige informatie omtrent de aard van de werkzaamheden van de bronnen in het relevant gebied, zal het voor het Hof virtueel onmogelijk zijn om hun geloofwaardigheid te beoordelen. Bijgevolg zal de benadering door het Hof afhangen van de consistentie van de besluiten gemaakt door de bronnen met de rest van de beschikbare informatie. Waar de besluiten van de bronnen consistent zijn met andere landeninformatie, kan aan het bewijsmateriaal bevestigende waarde worden toegekend. Het Hof zal echter in het algemeen voorzichtigheid aan de dag leggen bij het in aanmerking nemen van rapporten van anonieme bronnen die inconsistent zijn met de overige voorliggende informatie.").

Het is eveneens van belang te benadrukken dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een instantie is die haar bevoegdheden in alle onafhankelijkheid uitoefent. De documentatie- en researchdienst van het Commissariaat-generaal werd opgericht om de Commissaris-generaal de mogelijkheid te bieden, zich uit te spreken over de asielaanvragen en vervult zijn opdracht bij het opzoeken van informatie op objectieve en onpartijdige wijze (in die zin: RvV nr. 112 666 van 24 oktober 2013, RvV nr. 67525 van 23 september 2011). De medewerkers van de documentatie- en researchdienst hebben er geen persoonlijk belang bij dat de resultaten van hun opzoekingen niet getrouw worden weergegeven. De medewerkers van de documentatie- en researchdienst volgen bovendien "de gemeenschappelijke richtlijnen van de Europese Unie voor de behandeling van informatie over herkomstlanden van april 2008" (zie de "Stijlgids voor de

Court in assessing the weight to be attributed to their evidence. The Court recognises that where there are legitimate security concerns, sources may wish to remain anonymous. However, in the absence of any information about the nature of the sources' operations in the relevant area, it will be virtually impossible for the Court to assess their reliability. Consequently, the approach taken by the Court will depend on the consistency of the sources' conclusions with the remainder of the available information. Where the sources' conclusions are consistent with other country information, their evidence may be of corroborative weight. However, the Court will generally exercise caution when considering reports from anonymous sources which are inconsistent with the remainder of the information before it." (Traduction libre: "Cela dit, quand un rapport repose entièrement sur des informations fournies par des sources, l'autorité et la réputation de ces sources, ainsi que l'ampleur de leur présence dans la région en question constitueront des facteurs pertinents pour la Cour lors de l'évaluation de l'importance à attribuer aux éléments de preuve. La Cour admet que, dans un souci de sécurité légitime, des sources peuvent vouloir rester anonymes. Cependant, en l'absence de toute information sur la nature des activités menées par les sources dans la région concernée, il sera virtuellement impossible pour la Cour d'évaluer leur fiabilité. Partant, l'approche adoptée par la Cour va dépendre de la cohérence des conclusions des sources avec le reste des informations disponibles. Quand les conclusions des sources sont cohérentes par rapport à d'autres informations sur le pays, leur caractère probant peut avoir un poids confirmatif. Néanmoins, la Cour fera généralement preuve de circonspection au moment de prendre en considération des rapports dus à des sources anonymes qui ne sont pas cohérentes par rapport au reste des informations qui lui sont soumises.").

Il est également important de souligner que le Commissaire général est une instance exerçant ses compétences en toute indépendance. Le Centre de recherche et de documentation du Commissariat général a été créé afin de permettre au Commissaire général de se prononcer sur les demandes d'asile, et accomplit sa mission de manière objective et impartiale dans la recherche de l'information (dans ce sens: CCE, n° 112 666 du 24 octobre 2013, CCE, n° 67525 du 23 septembre 2011). Les collaborateurs du Centre de documentation et de recherche n'ont aucun intérêt personnel à ce que les résultats de leurs recherches ne soient pas fidèlement produits. D'autre part, ces collaborateurs suivent les "Lignes directrices communes à l'UE pour le traitement de l'information sur le pays d'origine" d'avril 2008 (voir le *Guide de la rédaction de produits COI* du CGRA, du 1^{er} juin 2015, accessible sur le site web du CGRA). Ils vérifient et évaluent de façon

redactie van COI-producten" van het CGVS, dd. 1 juni 2015, terug te vinden op de website van het CGVS) en verifiëren en evalueren steeds kritisch zowel de bron als de informatie die ze geeft. Indien deze medewerkers uitzonderlijk gebruik maken van een anonieme bron, beschrijven zij deze zo gedetailleerd mogelijk zonder de anonimiteit van de persoon of de organisatie te schenden (zie pagina 25 van voormelde stijlgijs). Het is overigens niet omdat de identiteitsgegevens van een bron worden vermeld, dat deze per definitie betrouwbaar is, of omgekeerd, het is niet zo dat de anonimiteit van een bron op zich de door hem geleverde informatie onbetrouwbaar maakt. Het valideren van de bronnen, al dan niet anoniem, behoort eveneens tot de expertise van de medewerkers van de documentatie- en researchdienst.

Bovendien dient er op gewezen te worden dat in zeer veel rapporten van gezaghebbende internationale organisaties geen melding wordt gemaakt van de namen of contactgegevens van de gecontacteerde bronnen of instellingen, zodat het opleggen van deze voorwaarde aan de met het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming belaste instanties die een zekere expertise hebben verworven in en de nodige voorzichtigheid en kritiek aan de dag leggen bij het verzamelen van bepaalde informatie, in het geheel niet evenredig zou zijn.

Bovendien wordt er in de ontworpen paragraaf bepaald dat wanneer bepaalde gegevens van een gecontacteerde persoon of instelling niet worden meegedeeld, de reden(en) duidelijk dienen te worden toegelicht in het administratieve dossier, evenals de reden(en) die toelaten om de betrouwbaarheid van de bron(nen) te veronderstellen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft al herhaaldelijk het gebruik van anonieme bronnen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aanvaard (RvV, 29 februari 2012, nr. 76 353; RvV 24 oktober 2013, nr. 112 666 en RvV 13 oktober 2014, nr. 131 317). De informatie waarop de Commissaris-generaal zich steunt bevindt zich in het administratief dossier en het staat de verzoeker vrij hiervan kennis te nemen en er inzage van te vragen overeenkomstig de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur.

Voorgaande regeling belet overigens de verzoeker niet de juistheid van de informatie na te gaan, gezien de verzoeker volledig wordt geïnformeerd met betrekking tot de inhoud van de informatie, en eventueel concrete elementen aan te brengen die aantonen dat de informatie van de Commissaris-generaal niet juist of betrouwbaar zou zijn. Op deze wijze zijn de rechten van verdediging en het beginsel van de tegenspraak gewaarborgd en

toujours critique tant la source que les informations qu'elle fournit. Si ces collaborateurs font exclusivement usage d'une source anonyme, ils la décrivent de manière aussi détaillée que possible sans porter préjudice à l'anonymat de la personne ou de l'organisation (voir p. 25 du guide de style précité). De surcroît, ce n'est pas parce que les données d'identité d'une source sont mentionnées que celle-ci est par définition fiable. Ou, inversement, ce n'est pas l'anonymat d'une source qui ôte en soi toute fiabilité aux informations qu'elle fournit. La validation des sources, anonymes ou pas, relève également de l'expertise des collaborateurs du service de documentation et de recherches.

Au surplus, il convient de signaler que de très nombreux rapports d'organisations internationales qui font autorité ne mentionnent pas les noms ou les coordonnées des sources ou institutions contactées. Dès lors, serait absolument inéquitable le fait d'imposer cette condition aux instances chargées de l'examen de la demande de protection, qui ont acquis une expertise certaine et font preuve de la précaution et de l'esprit critique nécessaires lors de la récolte d'informations déterminées.

Enfin, le paragraphe en projet prescrit que, quand certaines données de la personne ou de l'institution contactée ne sont pas communiquées, il y a lieu d'aussi indiquer dans le dossier administratif la(s) raison(s) qui permet(tent) de présumer de la fiabilité de la (des) source(s).

Le Conseil du Contentieux des Etrangers a déjà accepté à plusieurs reprises l'utilisation de sources anonymes par le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides (RvV, 29 février 2012, n° 76 353; RvV 24 octobre 2013, n° 112 666 et RvV 13 octobre 2014, n° 131 317). Les informations sur lesquelles se base le Commissaire général se trouvent dans le dossier administratif. Le demandeur est libre d'en prendre connaissance et de demander à les consulter, conformément à la loi du 11 avril 1994 relative à la publicité de l'administration.

En outre, ce qui précède n'empêche pas le demandeur de vérifier l'exactitude des informations en question, étant donné qu'il est pleinement informé quant au contenu de celles-ci, ni d'ajouter éventuellement des éléments concrets qui démontrent que les informations sur lesquelles se fonde le Commissaire général ne sont pas exactes ou fiables. De cette manière, les droits de la défense et le principe du contradictoire sont

wordt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet gehinderd in de uitoefening van haar beoordelingsbevoegdheid. De Raad van State is bovendien van oordeel dat het voor een persoon die om internationale bescherming verzoekt, niet volstaat de anonimiteit van de bronnen van de Commissaris-generaal op te werpen, men moet nog concrete elementen naar voren brengen die erop zouden wijzen dat de informatie waarop de Commissaris-generaal zich in zijn beslissing baseert, onjuist zou zijn (RvS, arrest nr. 150 990 van 7 november 2005; RvS, nr. 189 247 van 5 januari 2009). Daarenboven kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen haar arrest eveneens baseren op de informatie waarvan de bron niet werd vermeld ten aanzien van de verzoeker indien deze informatie consistent is met de rest van de beschikbare informatie (in hetzelfde algemeen rapport of aangebracht door de verzoekende en/of de verwerende partij), hetgeen in overeenstemming is met het hiervoor vermelde arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk, 28 november 2011, §§ 233-234). Dit belet echter niet dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich eveneens louter kan baseren in haar arrest op de informatie aangebracht door een anonieme bron, die kritisch werd geëvalueerd door de medewerkers van de documentatie- en researchdienst van het Commissariaat-generaal, en waarvan de gevolgtrekkingen niet worden weerlegd door de verzoekende partij. Zoals eerder reeds aangehaald, volstaat het niet om louter de anonimiteit van de bron op te werpen en ongefundeerde kritiek in dit verband te uiten zonder aan te tonen dat de informatie die deze bron heeft verstrekt onjuist zou zijn. Minstens moet hier een begin van bewijs voor worden aangebracht.

Het gebruik van anonieme bronnen is mogelijk zowel in rapporten met informatie die nuttig is voor meer dan één dossier of in rapporten met dossiergebonden informatie die relevant is voor slechts één dossier (en eventueel voor verwante dossiers). Met informatie die nuttig is voor meer dan één dossier wordt bedoeld de algemene rapporten, waarbij met het oog op de latere toetsing van verzoeken om internationale bescherming de situatie of een deelaspect (een specifiek aspect) ervan in een bepaald land beschreven wordt. Deze informatie wordt niet opgezocht naar aanleiding van één bepaalde of specifieke asielaanvraag.

In een voetnoot 15 van het advies van de Raad van State wordt gesuggereerd om het onderscheid toe te lichten tussen “niet meedelen” en “vertrouwelijk houden”. Gezien er geen reden kan worden waargenomen om vast te houden aan het onderscheid tussen “niet meedelen” en “vertrouwelijk houden” wordt enkel het begrip “vertrouwelijk houden” gebruikt in het artikel. In de toelichting bij het ontworpen artikel 57/7, § 3 worden

garantis, et le Conseil du Contentieux des Etrangers n'est pas entravé dans l'exercice de sa compétence. Le Conseil d'État estime par ailleurs que, pour une personne qui sollicite une protection internationale, il ne suffit pas de tirer argument de l'anonymat des sources du Commissaire général, mais qu'il faut avancer des éléments concrets indiquant que les informations sur lesquelles se base le Commissaire général dans sa décision sont inexactes (RvS, arrêt n° 150 990 du 7 novembre 2005; RvS, n° 189 247 du 5 janvier 2009). Le Conseil du Contentieux des Etrangers peut en outre fonder lui aussi son arrêt sur des informations dont la source n'est pas communiquée au demandeur si celles-ci sont cohérentes par rapport aux autres informations disponibles (dans le même rapport général, ou soumises par la partie demanderesse et/ou défenderesse), ceci étant conforme à l'arrêt susmentionné de la Cour européenne des droits de l'homme (CEDH, Sufi et Elmi c. Royaume-Uni, 28 novembre 2011, §§ 233-234). Cela n'empêche toutefois pas le Conseil du Contentieux des Etrangers de se baser également, dans son arrêt, uniquement sur des informations émanant d'une source anonyme qui a été évaluée de façon critique par les collaborateurs du Centre de recherche et de documentation du Commissariat général et dont les conclusions ne sont pas réfutées par la partie défenderesse. Comme il a déjà été évoqué plus haut, il ne suffit pas de s'ériger contre l'anonymat de la source en question et d'exprimer des critiques sans fondement à ce sujet, sans démontrer que les informations fournies par cette source sont inexactes ou, à tout le moins, en avancer un début de preuve.

L'utilisation de sources anonymes est possible tant dans le cas de rapports contenant des informations utiles pour plus d'un dossier que de rapports contenant des informations liées à un dossier et qui ne sont pertinentes que pour un seul dossier (ainsi que pour les éventuels dossiers liés). L'on entend par “informations utiles pour plus d'un dossier” les rapports d'ordre général dans lesquels est décrite la situation dans un pays déterminé ou un aspect spécifique de cette situation, en vue d'un recoupement ultérieur avec des demandes de protection internationale. Ces informations ne font pas l'objet de recherches dans le cadre d'une demande d'asile déterminée ou spécifique.

Dans une note de bas de page n°15 de l'avis du Conseil d'État est suggéré d'éclaircir la distinction entre “ne pas communiquer” et “tenir confidentiel”. Vu qu'aucune raison ne justifie le maintien de cette distinction entre “ne pas communiquer” et “tenir confidentiel”, seule la notion de “tenir confidentiel” est utilisée dans l'article. Dans l'exposé des motifs relatif à l'article 57/7, § 3 en projet, les deux notions sont encore utilisées,

beide begrippen nog gebruikt, maar is er geen onderscheid in de juridische interpretatie er van. Beide begrippen dienen begrepen te worden als “vertrouwelijk houden”.

De overige wijzigingen in het artikel 57/7 betreffen technische aanpassingen.

Art. 49

Een nieuw artikel 57/8/1 bevat de verplichting voor de vreemdeling die als vluchteling wordt erkend om het geldig nationaal paspoort, uitgereikt door de autoriteiten van zijn land van herkomst en dat hij in zijn bezit heeft, in bewaring te geven bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

In het kader van de medewerkingsplicht bepaald in artikel 48/6 van de wet, dient de verzoeker alle relevante elementen waarover hij beschikt, inclusief alle documentatie over zijn identiteit en nationaliteit (zoals een paspoort) over te leggen en dient hij een bevredigende verklaring te geven omtrent het ontbreken van dergelijke elementen (zie de toelichting in dit verband onder artikel 10). Bovendien geeft het gewijzigde artikel 48/6, § 2 aan de Commissaris-generaal de bevoegdheid om identiteitsdocumenten in bewaring te houden voor de periode van het onderzoek van de asielaanvraag (zie de toelichting in dit verband onder artikel 10). In casu dient de vluchteling die op het moment van zijn erkenning een geldig nationaal paspoort (het gaat bijgevolg niet om vervallen paspoorten) in zijn bezit heeft, dit in bewaring te geven bij de Commissaris-generaal. In geval van eerdere inhouding tijdens de asielprocedure, wordt het paspoort verder in bewaring gehouden door de Commissaris-generaal.

Een erkend vluchteling kan immers in principe zijn geldig nationaal paspoort niet bijhouden, aangezien hij de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, niet meer wil invoeren uit hoofde van een gegronde vrees voor vervolging. Dit is eigen aan de definitie van vluchteling en wordt als dusdanig ook erkend door het UNHCR (zie UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, Geneva, december 2011, § 49: “once recognized, a refugee should not normally retain his national passport.”).

Bovendien verplichten artikel 28 van de Conventie van Genève en artikel 25 van de richtlijn 2011/95/EU de lidstaten om reisdocumenten te verstrekken aan erkende vluchtelingen. Een erkend vluchteling kan dus voor reizen buiten het grondgebied van de staat die hem als vluchteling heeft erkend, steeds een reisdocument voor vluchtelingen bekomen. Het model-reisdocument

Mais il n’y a pas de distinction dans l’interprétation juridique qui en est faite. Les deux notions doivent être entendues comme “tenir confidentiel”.

Les autres modifications de l’article 57/7 concernent des adaptations techniques.

Art. 49

Un nouvel article 57/8/1 fait obligation à l’étranger reconnu réfugié de mettre en dépôt auprès du Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides le passeport national valable délivré par les autorités de son pays d’origine qu’il a en sa possession.

Dans le cadre de l’obligation de collaboration visée à l’article 48/6 de la loi, le demandeur est tenu de présenter tous les éléments pertinents dont il dispose, y compris les documents concernant son identité et sa nationalité (tels qu’un passeport), ou d’expliquer de manière satisfaisante l’absence de tels éléments (voir l’exposé des motifs relatif à l’article 10). L’article 48/6, § 2 modifié donne en outre au Commissaire général le pouvoir de conserver des documents d’identité pour la durée de l’examen de la demande d’asile (voir l’exposé des motifs relatif à l’article 10). En l’espèce, le réfugié qui détient un passeport national en cours de validité (ce qui exclut les passeports périmés) au moment de sa reconnaissance doit déposer celui-ci auprès du Commissaire général. Si le passeport avait déjà été retenu pendant la procédure d’asile, il continuera d’être conservé en dépôt par le Commissaire général.

En effet, un réfugié reconnu ne peut en principe conserver son passeport national valable puisqu’il ne veut plus, du fait de sa crainte fondée de persécution, se réclamer de la protection du pays dont il a la nationalité. Ce principe est propre à la définition du réfugié et est également reconnu par le HCR (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut des réfugiés*, Genève, décembre 2011, § 49: “Une fois qu’il est reconnu comme tel, le réfugié ne doit pas normalement conserver son passeport national.”).

En outre, l’article 28 de la Convention de Genève et l’article 25 de la directive 2011/95/UE imposent aux États membres de fournir des documents de voyage aux réfugiés reconnus. Pour voyager hors du territoire du pays où il a été reconnu, un réfugié peut donc toujours obtenir un titre de voyage pour réfugiés. Le modèle de titre de voyage en annexe à la Convention de Genève

in de bijlage bij de Conventie van Genève vermeldt zelf dat dit document de plaats kan vervullen van het nationaal paspoort.

In België kan het reisdocument voor vluchtelingen worden aangevraagd bij en uitgereikt door de provinciale paspoortdienst, waarvan de gemeente deel uitmaakt waar de betrokken vluchteling ingeschreven is in het bevolkingsregister (artikel 6 van het Ministerieel Besluit van 19 april 2014 aangaande de afgifte van paspoorten). Er is in beginsel dan ook geen reden voor een erkend vluchteling om zijn geldig nationaal paspoort bij te houden en/of hiervan gebruik van te maken.

Aangezien een nationaal paspoort eigendom is van de staat die het heeft uitgereikt en slechts ter beschikking wordt gesteld van de houder, gaat het om een tijdelijke inbewaargeving bij de Commissaris-generaal. De inbewaargeving geldt zolang er geen einde wordt gesteld aan de vluchtelingenstatus, maar overschrijdt dus eventueel de geldigheidsduur van het paspoort.

Een erkend vluchteling kan zijn paspoort terugvragen, mits gegronde reden. Een geldige reden zou bijvoorbeeld kunnen zijn dat de vluchteling het paspoort nodig heeft om te trouwen of om te reizen naar bepaalde landen die het reisdocument voor vluchtelingen niet erkennen. De niet teruggave van het nationaal paspoort aan de vreemdeling die de status van vluchteling heeft verkregen kan er in elk geval niet toe leiden dat er afbreuk wordt gedaan aan de status die hem is verleend.

Het bijhouden of terugvragen van het paspoort zonder gegronde reden daarentegen, kan aanleiding geven tot een heroverweging van de status door de Commissaris-generaal op grond van artikel 57/6/7 van de wet. Het bezit, verkrijgen of gebruik van een nationaal paspoort (bv. om te reizen naar het land van herkomst) doet immers zoals hoger gesteld vragen rijzen bij de ernst van de voorgehouden vrees voor vervolging en als dusdanig bij de erkenning van de status van vluchteling. In voorkomend geval, creëert dit een vermoeden dat de betrokkene opnieuw de bescherming inroept van het land waarvan hij de nationaliteit bezit (zie UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, Geneva, december 2011, § 121) of dat zijn persoonlijk gedrag er later op wijst dat hij geen vervolging vreest.

Dergelijk vermoeden leidt echter niet automatisch tot een opheffing of intrekking van de vluchtelingenstatus op grond van de artikelen 55/3 en 55/3/1 van de wet, maar vergt een heronderzoek door de Commissaris-generaal waarbij rekening wordt gehouden met alle omstandigheden en de intenties van de betrokkene. Bovendien wordt de betrokkene steeds in kennis gesteld

précise même que ce document peut tenir lieu de passeport national.

En Belgique, le réfugié reconnu peut demander au service des passeports de la province dont fait partie la commune où il est inscrit dans le registre de la population de lui délivrer un titre de voyage pour réfugiés (article 6 de l'arrêté ministériel du 19 avril 2014 concernant la délivrance de passeports). En principe, il n'y a donc aucune raison que le réfugié reconnu conserve son passeport national valable et/ou en fesse usage.

Etant donné qu'un passeport national reste la propriété de l'État émetteur, qui le met simplement à disposition du détenteur, le dépôt du passeport auprès du Commissaire général a un caractère temporaire. Ce dépôt dure tant qu'il n'est pas mis fin au statut de réfugié, ce qui implique toutefois qu'il pourra dépasser la durée de validité du passeport.

Un réfugié reconnu peut demander que son passeport lui soit restitué pour des raisons légitimes. Une raison valable pourrait être, par exemple, que le réfugié a besoin de son passeport pour se marier ou voyager vers certains pays qui ne reconnaissent pas le titre de voyage pour réfugiés. Le fait que la non restitution du passeport national à l'étranger qui a obtenu le statut de réfugié ne peut aboutir, en tout état de cause, à dénaturer le statut qui lui a ainsi été accordé.

La conservation ou la demande de restitution du passeport sans raison légitime peut, par contre, donner lieu à un réexamen du statut par le Commissaire général sur base de l'article 57/6/7 de la loi. La possession, l'obtention ou l'utilisation d'un passeport national (p. ex. pour se rendre dans le pays d'origine) soulève en effet des questions sur le sérieux de la crainte de persécution et, partant, sur la reconnaissance du statut de réfugié. Le cas échéant, cela peut créer une présomption selon laquelle l'intéressé se réclame de nouveau de la protection du pays dont il a la nationalité (voir UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut des réfugiés*, Genève, décembre 2011, § 121) ou que son comportement personnel démontre ultérieurement l'absence de crainte de persécution dans son chef.

Une telle présomption n'entraîne toutefois pas automatiquement la cessation ou le retrait du statut de réfugié sur la base des articles 55/3 et 55/3/1 de la loi, mais nécessite un réexamen par le Commissaire général, avec prise en compte de toutes les circonstances et intentions de l'intéressé. L'intéressé est en outre toujours informé des motifs de réexamen et se voit

van de redenen van heroverweging en wordt hem de kans geboden om redenen aan te halen waarom zijn status toch behouden dient te blijven.

Om tegemoet te komen aan de opmerking van de Raad van State wordt verduidelijkt dat inbewaaring van het geldig nationaal paspoort niet geldt voor personen met de subsidiaire beschermingsstatus aangezien zij zich in een andere, niet vergelijkbare situatie bevinden. In tegenstelling tot personen met de vluchtelingenstatus, hebben personen met de subsidiaire beschermingsstatus immers in de meeste situaties geen problemen met de autoriteiten van hun land van herkomst, aangezien het reëel risico op ernstige schade niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door deze autoriteiten. Zij kunnen dus in principe steeds terecht bij hun nationale overheden om een nationaal paspoort te verkrijgen.

Een uitzondering hierop is de situatie van personen met de subsidiaire beschermingsstatus die in de onmogelijkheid zijn om een nationaal paspoort te verkrijgen, wegens bv. de gebrekkige staatsstructuur (bv. Somalië). Zij kunnen in casu wel een beroep doen op de Belgische overheid om een reisdocument te bekomen. Er kan in dit verband gewezen worden op de duidelijke, verschillende situaties voorzien in artikel 25 van richtlijn 2011/95/EU, waar de lidstaten aan personen met de vluchtelingenstatus (25.1) verplicht een reisdocument moeten verstrekken, terwijl dit voor personen met de subsidiaire beschermingsstatus (25.2) slechts vereist is indien zij geen nationaal paspoort van hun autoriteiten kunnen verkrijgen.

Gelet op dit onderscheid, is een verschil in behandeling gerechtvaardigd en is het niet aangewezen om het paspoort van personen met de subsidiaire beschermingsstatus in bewaring te nemen. Dit doet geen afbreuk aan het feit dat het eventueel gebruik van het paspoort door een persoon met de subsidiaire beschermingsstatus om terug te keren naar zijn land van herkomst een indicatie vormt dat er in zijn hoofd niet langer een reëel risico bestaat en dat bijgevolg aanleiding kan geven tot een heroverweging van het statuut. Zie in dit verband ook de meldingsplicht bij terugkeer voor erkende vluchtelingen en personen met de subsidiaire beschermingsstatus bepaald in artikel 7.

Art. 50

De wijziging van artikel 57/9 is een logisch gevolg van de wijziging van artikel 57/6 en de invoering van nieuwe artikelen. Niet alleen de beslissingsbevoegdheid van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt verder uitgebreid, maar tevens de delegatie ervan. Voor een uitgebreide bespreking van

accorder la possibilité de présenter les raisons pouvant justifier le maintien de son statut.

Afin de rencontrer l'observation du conseil d'État, il est précisé que le dépôt du passeport national valable ne concerne pas les bénéficiaires du statut de protection subsidiaire dès lors que ceux-ci se trouvent dans une situation autre, non-comparable. Contrairement aux personnes auxquelles a été reconnu le statut de réfugié, les bénéficiaires du statut de protection subsidiaire n'ont généralement pas de problèmes avec les autorités de leur pays d'origine car le risque réel d'atteintes graves n'émane pas de celles-ci. Ils peuvent donc en principe toujours s'adresser aux autorités de leur pays pour obtenir un passeport national.

Par exception, certains bénéficiaires du statut de protection subsidiaire peuvent se trouver dans l'impossibilité d'obtenir un passeport national du fait de structures étatiques défailtantes (p. ex. en Somalie). Ils peuvent dans ce cas faire appel aux autorités belges pour obtenir un document de voyage. Il peut à cet égard être fait référence aux situations claires et différentes visées à l'article 25 de la directive 2011/95/UE stipulant que les États membres sont tenus de délivrer aux bénéficiaires du statut de réfugié un titre de voyage (25.1) alors que cela n'est exigé à l'égard des bénéficiaires de la protection subsidiaire que si ceux-ci ne peuvent obtenir de passeport national de leurs autorités.

Compte tenu de cette distinction, une différence de traitement est justifiée et il ne convient pas de prendre en dépôt le passeport d'un bénéficiaire du statut de protection subsidiaire. Cela n'empêche pas que l'utilisation éventuelle par le bénéficiaire de la protection subsidiaire de son passeport pour retourner dans son pays d'origine est une indication du fait qu'il n'existe plus de risque réel le concernant, ce qui peut donner lieu au réexamen de son statut. Voir à ce sujet l'obligation de signalement en cas de retour qui pèse sur les réfugiés reconnus et les bénéficiaires du statut de protection subsidiaire, telle que prévue à l'article 7.

Art. 50

La modification de l'article 57/9 est une conséquence logique de la modification de l'article 57/6 et de l'introduction de nouveaux articles. Est non seulement élargie la compétence de décision du Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides, mais aussi la délégation de cette compétence. Pour un commentaire

de wijzigingen en nieuwe bevoegdheden kan verwezen worden naar hetgeen hiervoor werd uiteengezet. Voor de duidelijkheid dient benadrukt te worden dat enkel de bevoegdheid met betrekking tot individuele asioldossiers door de Commissaris-generaal kan gedelegeerd worden, maar dus niet de bevoegdheid om het advies te verstrekken aan de minister bedoeld in het artikel 57/6/1, paragraaf 3, vierde lid (naar waar wordt verwezen in artikel 57/6, § 1, eerste lid, 15°), voor het bepalen van de lijst van veilige landen van herkomst.

Daarnaast wordt de delegatie aan de gemachtigde van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen om de documenten te verstrekken welke bedoeld zijn in artikel 25 van het Vluchtelingenverdrag en het Staatlozenverdrag uitgebreid tot de bevoegdheid om het geldig nationaal paspoort van de erkende vluchteling in bewaring te nemen (invoeging van artikel 57/8/1).

Art. 51

Wanneer verzoeker zich niet aanmeldt zonder geldige reden voor gehoor op het CGVS of geen gevolg geeft aan een verzoek om inlichtingen, wordt een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen met toepassing van artikel 52 § 2, 4° of 57/10, ook "technische weigering" genoemd. Deze formele weigeringsbeslissing wordt voortaan voorzien in het nieuwe artikel 57/6/5 onder de vorm van een beslissing tot beëindiging van de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. Hiervoor kan verwezen worden naar de uiteenzetting onder artikel 45. Artikel 57/10 wordt bijgevolg opgeheven.

Art. 52

De wijziging van artikel 57/23*bis* van de wet is een technische aanpassing vermits de beslissingsbevoegdheid inzake de ontvankelijkheid van volgende verzoeken om internationale bescherming werd overgedragen aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen sinds de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijke welzijn (B.S. 22/08/2013).

développé concernant les modifications et les nouvelles compétences, il est renvoyé à ce qui est exposé à cet égard. Pour la clarté, il est insisté sur ce que seule une compétence relative à des dossiers d'asile individuels peut être déléguée, et donc pas la compétence de donner un avis au ministre tel que visé à l'article 57/6/1, paragraphe 3, alinéa 4 (auquel il est renvoyé à l'article 57/6, § 1^{er}, alinéa 1^{er}, 15°), pour la détermination de la liste des pays d'origine sûrs.

En outre, la délégation de compétence autorisant le délégué du Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides à fournir les documents visés à l'article 25 de la Convention relative au statut des réfugiés et de la Convention relative au statut des apatrides est étendue à la prise en dépôt du passeport national valable d'un réfugié reconnu (insertion d'un article 57/8/1).

Art. 51

Lorsque le demandeur, sans motif valable, ne se présente pas pour son audition au CGRA ou ne donne pas suite à une demande de renseignements, le Commissaire général prend une décision de refus du statut de réfugié et de refus du statut de protection subsidiaire en application de l'article 52 § 2, 4° ou 57/10, également appelée "refus technique". Cette décision de refus formel est désormais prévue par le nouvel article 57/6/5, sous la forme d'une décision qui clôture l'examen de la demande de protection internationale. À cet égard, il est renvoyé au commentaire de l'article 45. L'article 57/10 est par conséquent abrogé.

Art. 52

La modification de l'article 57/23*bis* de la loi est une adaptation technique dès lors que la compétence décisionnelle relative à la recevabilité des demandes ultérieures de protection internationale a été transférée au Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides depuis la loi du 8 mai 2013 modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, la loi du 12 janvier 2007 sur l'accueil des demandeurs d'asile et de certaines autres catégories d'étrangers et la loi du 8 juillet 1976 organique des centres publics d'action sociale (M.B. du 22/08/2013).

Art. 53

De wijzigingen in artikel 68 van de wet zijn technische aanpassingen. In de artikelen 51/5, § 6, tweede lid, en 74/6, § 1, achtste lid, van de wet wordt de aanwijzing van een verblijfplaats als minder dwingende maatregel voor vasthouding ingevoegd. Aangezien deze minder dwingende maatregel voor vasthouding toch een beperking van de vrijheid inhoudt, moet de vreemdeling de mogelijkheid hebben om bij de minister de opheffing van deze veiligheidsmaatregel te vragen.

Art. 54 en 55

De wijzigingen in de artikelen 71 en 74 van de wet zijn technische aanpassingen die voortvloeien uit de wijzigingen van de artikelen 51/5, 52/4, 54, 74/5 en 74/6 van de wet (betreffende de vasthouding van verzoekers om internationale bescherming).

Art. 56

De wijzigingen in artikel 74/5 betreffen enerzijds een aantal technische aanpassingen ten gevolge van de opheffing van artikel 52 van de wet en beogen anderzijds de omzetting van artikel 8, lid 3, c) van Richtlijn 2013/33/EU en van artikel 43 van Richtlijn 2013/32/EU.

De Schengengrenscorecode verplicht in bepaalde gevallen tot weigering van de toegang tot het grondgebied van de Unie (artikel 14 juncto artikel 6). Indien een vreemdeling niet voldoet aan de vereisten voor toegang tot het grondgebied en een verzoek om internationale bescherming doet aan de grens, valt hij echter onder het toepassingsgebied van Richtlijn 2013/32/EU (Procedurerichtlijn) en Richtlijn 2013/33/EU (Opvangrichtlijn). Hij mag tijdens de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming “in de lidstaat blijven”, zoals gedefinieerd in artikel 2, p) van Richtlijn 2013/32/EU, met name “op het grondgebied blijven van de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming is gedaan of wordt behandeld, daaronder begrepen aan de grens of in een transitzone van die lidstaat”. De beslissing inzake toegangsweigering dient bijgevolg te worden opgeschort of uitgesteld (zie toelichting bij het nieuw artikel 52/3, § 2 van de wet).

Een vreemdeling die niet voldoet aan de voorwaarden voor toegang tot het grondgebied kan niet door het louter doen van een verzoek om internationale bescherming aan de grens automatisch feitelijke toegang tot het grondgebied verkrijgen. Op grond van artikel 8, lid 3, c) van Richtlijn 2013/32/EU mag hij in bewaring worden

Art. 53

Les modifications apportées à l'article 68 de la loi sont des adaptations techniques. La désignation d'un lieu de résidence comme mesure de maintien moins coercitive est insérée dans les articles 51/5, § 6, alinéa 2, et 74/6, § 1^{er}, alinéa 8, de la loi. Dès lors que cette mesure de maintien moins coercitive constitue néanmoins une restriction de la liberté, l'étranger doit avoir la possibilité de demander la suppression de cette mesure de sécurité au ministre.

Art. 54 et 55

Les modifications apportées aux articles 71 et 74 de la loi sont des adaptations techniques découlant des modifications apportées aux articles 51/5, 52/4, 54, 74/5 et 74/6 de la loi (concernant le maintien des demandeurs de protection internationale).

Art. 56

Les modifications de l'article 74/5 portent, d'une part, sur un certain nombre d'adaptations techniques à la suite de l'abrogation de l'article 52 de la loi et visent, d'autre part, à transposer l'article 8, § 3, c), de la directive 2013/33/UE et de l'article 43 de la directive 2013/32/UE.

Dans certains cas, le Code frontières Schengen impose de refuser l'entrée sur le territoire de l'Union (article 14 combiné avec l'article 6). Si un étranger ne respecte pas les conditions d'accès au territoire et présente une demande de protection internationale à la frontière, il relève du champ d'application de la directive 2013/32/UE (directive Procédure) et de la directive 2013/33/UE (directive Accueil). Pendant l'examen de sa demande de protection internationale, il peut “rester dans l'État membre”, tel que prévu à l'article 2, p), de la directive 2013/32/UE, à savoir pour “rester sur le territoire, y compris à la frontière ou dans une zone de transit de l'État membre dans lequel la demande de protection internationale a été présentée ou est examinée”. La décision relative au refus d'accès doit par conséquent être suspendue ou reportée (voir commentaire relatif au nouvel article 52/3, § 2, de la loi).

Un étranger qui ne remplit pas les conditions d'accès au territoire ne peut pas obtenir effectivement un accès au territoire automatique de fait en présentant simplement une demande de protection internationale à la frontière. Sur la base de l'article 8, § 3, c), de la directive 2013/32/UE, il peut être placé en rétention “pour

gehouden “om in het kader van een procedure een beslissing te nemen over het recht van de verzoeker om het grondgebied te betreden”.

Het loutere feit van het indienen van een verzoek om internationale bescherming aan de grens heeft op zich evenmin als automatisch gevolg dat de binnenkomstvoorwaarden tot het grondgebied van de Schengengrenscode niet voldaan zijn.

Zowel artikel 8, lid 1, van Richtlijn 2013/33/EU als artikel 26, lid 1, eerste zin, van Richtlijn 2013/32/EU stellen duidelijk dat lidstaten een persoon niet in bewaring mogen houden om de enkele reden dat hij een verzoeker om internationale bescherming is. Dit principe wordt hernomen in het artikel 74/5, § 1, tweede lid, van de wet.

Artikel 8, lid 2, van Richtlijn 2013/33/EU bepaalt: “In de gevallen waarin zulks nodig blijkt en op grond van een individuele beoordeling van elk geval, mogen lidstaten een verzoeker in bewaring houden wanneer andere, minder dwingende maatregelen niet effectief kunnen worden toegepast.” De toepassing van de in artikel 57/6/4 bepaalde grensprocedure is in alle gevallen gekoppeld aan een vrijheidsberovende maatregel aan de grens. De individuele beoordeling die plaatsvindt bij het toepassen van de grensprocedure vindt plaats in het licht van het belang van effectieve grensbewaking. De grensbewaking is immers alleen effectief wanneer hierbij een vrijheidsberovende maatregel wordt opgelegd. Het automatisch opheffen van de vasthoudingsmaatregel bij een verzoek om internationale bescherming aan de grens zou de grensbewaking van elk effect beroven.

Het al dan niet toepassen van de grensprocedure van artikel 57/6/4 van de wet met daaraan gekoppeld een vasthouding op basis van artikel 74/5, § 1, 2° van de wet is echter wel gekoppeld aan specifieke voorwaarden:

— Allereerst moet er sprake zijn van het niet voldoen aan de toegangsvoorwaarden van artikel 6, lid 1, van de Schengengrenscode;

— Ten tweede kan de behandeling van het verzoek om internationale bescherming in een grensprocedure enkel indien het verzoek niet ontvankelijk is (nieuw artikel 57/6, § 3, van de wet) of behandeld kan worden via de versnelde procedure (nieuw artikel 57/6/1 van de wet);

— Ten derde, past de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de procedure van artikel 57/6/4 niet of niet langer toe en moet de verzoeker toegelaten worden om het Rijk binnen te komen indien hij

statuer, dans le cadre d'une procédure, sur le droit du demandeur d'entrer sur le territoire”.

Le simple fait d'introduire une demande de protection internationale à la frontière n'a pas non plus pour conséquence automatique que les conditions d'accès au territoire du Code frontières Schengen ne sont pas remplies.

Tant l'article 8, § 1^{er}, de la directive 2013/33/UE que l'article 26, § 1^{er}, première phrase, de la directive 2013/32/UE prévoient clairement que les États membres ne peuvent placer une personne en rétention au seul motif qu'elle est un demandeur de protection internationale. Ce principe est repris dans l'article 74/5, § 1^{er}, alinéa 2, de la loi.

L'article 8, § 2, de la directive 2013/33/UE est rédigé comme suit: “Lorsque cela s'avère nécessaire et sur la base d'une appréciation au cas par cas, les États membres peuvent placer un demandeur en rétention, si d'autres mesures moins coercitives ne peuvent être efficacement appliquées”. L'application de la procédure à la frontière fixée à l'article 57/6/4 est, dans tous les cas, assortie d'une mesure privative de liberté à la frontière. L'examen individuel réalisé lors de l'application de la procédure à la frontière est effectué à la lumière de l'intérêt d'une surveillance effective des frontières. La surveillance des frontières est en effet effective uniquement lorsqu'une mesure de privative de liberté est imposée dans ce cadre. La levée automatique de la mesure de maintien lors d'une demande de protection internationale à la frontière priverait la surveillance aux frontières de tout effet.

L'application ou non de la procédure à la frontière de l'article 57/6/4 de la loi et du maintien qui y est associé sur la base de l'article 74/5, § 1^{er}, 2°, de la loi est cependant associée à des conditions spécifiques:

— Premièrement, il doit être question du non-respect des conditions d'entrée de l'article 6, § 1^{er}, du Code frontières Schengen;

— Deuxièmement, le traitement de la demande de protection internationale peut être réalisé dans le cadre d'une procédure à la frontière uniquement si la demande est irrecevable (nouvel article 57/6, § 3, de la loi) ou en recourant à la procédure accélérée (nouvel article 57/6/1 de la loi);

— Troisièmement, le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides n'applique pas ou plus la procédure de l'article 57/6/4 et le demandeur doit être autorisé à entrer dans le Royaume s'il estime que le

van oordeel is dat de verzoeker bijzondere procedurele garanties behoeft, in het bijzonder omwille van foltering, verkrachting of andere ernstige vormen van psychisch, fysiek of seksueel geweld, die niet verenigbaar zijn met het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming overeenkomstig de grensprocedure (nieuw artikel 48/9, § 5, van de wet) en

— ten vierde, moet de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen binnen een termijn van vier weken een beslissing nemen op basis van artikel 57/6/4 van de wet.

Indien de Commissaris-generaal niet binnen een termijn van vier weken een beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming heeft genomen, dan moet de verzoeker die wordt vastgehouden aan de grens, worden toegelaten om het Rijk binnen te komen. Dit vloeit voort uit artikel 43, lid 2, tweede zin, van Richtlijn 2013/32/EU. Deze termijn van vier weken is een vervaltermijn, zodat overschrijding ervan noodzakelijkerwijs leidt tot de toegang tot het grondgebied voor de verzoeker.

Er dient eveneens toegang tot het grondgebied te worden verleend indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot verder onderzoek heeft genomen met toepassing van artikel 57/6/4, tweede lid.

De verzoeker kan, desgevallend op basis van een andere vasthoudingsgrond van artikel 8, lid 3 van Richtlijn 2013/33/EU (zoals omgezet in artikel 74/6 van de wet), op het grondgebied verder worden vastgehouden.

De wijzigingen in de Nederlandstalige versie van artikel 74/5, §§ 3 en 4, zijn louter technisch en betreffen de terminologie tussen de Franstalige en de Nederlandstalige versie met elkaar in overeenstemming te brengen.

Art. 57

Het nieuwe artikel 74/6 van de wet bepaalt de vasthoudingsmogelijkheden voor verzoekers om internationale bescherming die het Rijk zijn binnengekomen. Dit artikel is van toepassing zowel op vreemdelingen die in het Rijk een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend, als op vreemdelingen die aanvankelijk aan de grens een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend maar op grond van artikel 74/5, § 4, van de wet toegelaten werden het Rijk binnen te komen.

demandeur requiert des garanties procédurales spécifiques, en particulier en cas de torture, de viol ou d'autres formes graves de violence psychologique, physique ou sexuelle, incompatibles avec l'examen de la demande de protection internationale conformément à la procédure à la frontière (nouvel article 48/9, § 5, de la loi) et

— Quatrièmement, le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides doit statuer dans un délai de quatre semaines sur la base de l'article 57/6/4 de la loi.

Si le Commissaire général n'a pas statué sur la demande de protection internationale dans un délai de quatre semaines, le demandeur maintenu à la frontière doit être autorisé à entrer dans le Royaume. Cette disposition découle de l'article 43, § 2, deuxième phrase, de la directive 2013/32/UE. Ce délai de quatre semaines est une date-butoir, de sorte que son dépassement entraîne nécessairement l'accès au territoire pour le demandeur.

L'accès au territoire doit également être accordé si le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides a pris une décision d'examen ultérieur en application de l'article 57/6/4, alinéa 2.

Le cas échéant, le demandeur peut, sur la base d'un autre motif de placement en rétention de l'article 8, § 3, de la directive 2013/33/UE (tel que transposé dans l'article 74/6 de la loi) continuer à être maintenu sur le territoire.

Les modifications dans la version en néerlandais de l'article 74/5, §§ 3 et 4, sont purement techniques et visent à uniformiser la terminologie entre la version en français et la version en néerlandais.

Art. 57

Le nouvel article 74/6 de la loi fixe les possibilités de maintien des demandeurs de protection internationale qui sont entrés dans le Royaume. L'article est subdivisé en deux paragraphes, selon la base légale en vertu de laquelle l'étranger peut être maintenu. Cet article s'applique à la fois aux étrangers qui ont introduit une demande de protection internationale dans le Royaume et aux étrangers qui ont d'abord introduit une demande de protection internationale à la frontière, mais qui ont été autorisés à entrer dans le Royaume sur la base de l'article 74/5, § 4, de la loi.

Het artikel wordt opgesplitst in twee paragrafen, naargelang de rechtsbasis op basis waarvan de vreemdeling kan worden vastgehouden. Het Hof van Justitie stelde immers in het arrest *Kadzoev* van 30 november 2009 (C-357/09) dat “de bewaring met het oog op verwijdering die in richtlijn 2008/115 wordt geregeld en de bewaring voor een asielzoeker, die met name krachtens de richtlijnen 2003/9 en 2005/85 en de toepasselijke nationale bepalingen wordt gelast, [...] onder afzonderlijke rechtsregelingen [vallen]” (punt 45).

Paragraaf 1 van het nieuwe artikel 74/6 is van toepassing op verzoekers die op basis van Richtlijn 2013/32/EU gedurende de behandeling van hun verzoek om internationale bescherming niet mogen worden verwijderd. Zij vallen onder het toepassingsgebied van Richtlijn 2013/33/EU (Opvangrichtlijn) en kunnen worden vastgehouden op basis van artikel 8 van deze richtlijn.

Paragraaf 2 van het nieuwe artikel 74/6 is van toepassing op vreemdelingen ten aanzien van wie een uitvoerbare maatregel tot verwijdering werd genomen of de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering niet langer overeenkomstig de artikelen 49/3/1 en 39/70 van de wet is opgeschort. Deze vreemdelingen vallen onder het toepassingsgebied van Richtlijn 2008/115/EG (Terugkeerrichtlijn) en kunnen worden vastgehouden op basis van artikel 15 van deze richtlijn.

- Nieuw artikel 74/6, § 1, van de wet (vasthouding op basis van artikel 8 van Richtlijn 2013/33/EU)

In beginsel worden verzoekers om internationale bescherming niet vastgehouden gedurende de asielprocedure. Zowel artikel 8, lid 1, van Richtlijn 2013/33/EU als artikel 26, lid 1, eerste zin, van Richtlijn 2013/32/EU stellen duidelijk dat lidstaten een persoon niet in bewaring mogen houden om de enkele reden dat hij een verzoeker om internationale bescherming is. Dit principe wordt hernomen in het nieuwe artikel 74/6, § 1, tweede lid, van de wet.

Vasthouding is een inbreuk op het recht van verzoekers om internationale bescherming om zich vrij te bewegen op het grondgebied van de ontvangende lidstaat (artikel 7, lid 1, van Richtlijn 2013/33/EU). Een dergelijke beperking van dit recht op bewegingsvrijheid is slechts toegestaan onder de voorwaarden bepaald in artikel 8, lid 2, van Richtlijn 2013/33/EU: “In de gevallen waarin zulks nodig blijkt en op grond van een individuele beoordeling van elk geval, mogen lidstaten een verzoeker in bewaring houden wanneer andere, minder dwingende maatregelen niet effectief kunnen worden toegepast.”

L'article a été divisé en deux paragraphes, selon la base légale sur base de laquelle l'étranger peut être détenu. Dans l'arrêt *Kadzoev* du 30 novembre 2009 (C-357/09) la Cour de Justice a en effet estimé que “la rétention à des fins d'éloignement régie par la directive 2008/115 et la rétention ordonnée à l'encontre d'un demandeur d'asile, notamment en vertu des directives 2003/9 et 2005/85 et des dispositions nationales applicables, relèvent de régimes juridiques distincts” (point 45).

Le paragraphe 1^{er} du nouvel article 74/6 s'applique aux demandeurs qui, sur la base de la directive 2013/32/UE, ne peuvent être éloignés pendant le traitement de leur demande de protection internationale. Ils relèvent du champ d'application de la directive 2013/33/UE (directive Accueil) et peuvent être maintenus sur la base de l'article 8 de cette directive.

Le paragraphe 2 du nouvel article 74/6 s'applique aux étrangers à l'égard desquels une mesure exécutoire d'éloignement a été prise ou lorsque le caractère exécutoire de la mesure d'éloignement n'est plus suspendu conformément aux articles 49/3/1 et 39/70 de la loi. Ces étrangers relèvent du champ d'application de la directive 2008/115/CE (directive Retour) et peuvent être maintenus sur la base de l'article 15 de cette directive.

- Nouvel article 74/6, § 1^{er}, de la loi (maintien sur la base de l'article 8 de la directive 2013/33/EU)

En principe, les demandeurs de protection internationale ne sont pas maintenus pendant la procédure d'asile. Tant l'article 8, § 1^{er}, de la directive 2013/33/UE que l'article 26, § 1^{er}, première phrase, de la directive 2013/32/UE prévoient clairement que les États membres ne peuvent placer une personne en rétention au seul motif qu'elle est un demandeur de protection internationale. Ce principe est repris dans le nouvel article 74/6, § 1^{er}, alinéa 2, de la loi.

Le maintien est une violation du droit des demandeurs de protection internationale de circuler librement sur le territoire de l'État membre d'accueil (article 7, § 1^{er}, de la directive 2013/33/UE). Une telle restriction du droit à la liberté de circulation est autorisée exclusivement dans les conditions prévues à l'article 8, § 2, de la directive 2013/33/UE: “Lorsque cela s'avère nécessaire et sur la base d'une appréciation au cas par cas, les États membres peuvent placer un demandeur en rétention, si d'autres mesures moins coercitives ne peuvent être efficacement appliquées”.

Artikel 8, lid 3, van Richtlijn 2013/33/EU bevat een exhaustieve lijst van zes vasthoudingsgronden voor verzoekers om internationale bescherming, met name:

a) om zijn identiteit of nationaliteit vast te stellen of na te gaan;

b) om de gegevens te verkrijgen die ten grondslag liggen aan het verzoek om internationale bescherming en die niet zouden kunnen worden verkregen als de betrokkene niet in bewaring zou worden gehouden, met name in geval van risico op onderduiken van de verzoeker;

c) om in het kader van een procedure een beslissing te nemen over het recht van de verzoeker om het grondgebied te betreden;

d) indien hij ter voorbereiding van de terugkeer en/of ter uitvoering van het verwijderingsproces in bewaring wordt gehouden in het kader van een terugkeerprocedure uit hoofde van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, en de betrokken lidstaat op basis van objectieve criteria kan aantonen dat de betrokkene reeds de mogelijkheid van toegang tot de asielprocedure heeft gehad en er redelijke gronden zijn om aan te nemen dat de betrokkene het verzoek om internationale bescherming louter indient om de uitvoering van het terugkeerbesluit uit te stellen of te verijdelen;

e) wanneer de bescherming van de nationale veiligheid of de openbare orde dat vereisen;

f) in overeenstemming met artikel 28 van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend.

Deze vasthoudingsvoorwaarden en vasthoudingsgronden worden omgezet in Belgische wetgeving door het nieuwe artikel 74/6, § 1, eerste lid, van de wet, met uitzondering van de vasthoudingsgronden c) en f) van artikel 8, lid 3, van de richtlijn die omgezet worden door de artikelen 74/5, § 1, 2° en 51/5 van de wet.

Artikel 8, lid 3, a) van Richtlijn 2013/33/EU wordt omgezet in artikel 74/6, § 1, eerste lid, 1°.

L'article 8, § 3, de la directive 2013/33/UE contient une liste exhaustive des six motifs de placement en rétention des demandeurs de protection internationale, notamment:

a) pour établir ou vérifier son identité ou sa nationalité;

b) pour déterminer les éléments sur lesquels se fonde la demande de protection internationale qui ne pourraient pas être obtenus sans un placement en rétention, en particulier lorsqu'il y a risque de fuite du demandeur;

c) pour statuer, dans le cadre d'une procédure, sur le droit du demandeur d'entrer sur le territoire;

d) lorsque le demandeur est placé en rétention dans le cadre d'une procédure de retour au titre de la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier, pour préparer le retour et/ou procéder à l'éloignement, et lorsque l'État membre concerné peut justifier sur la base de critères objectifs, tels que le fait que le demandeur a déjà eu la possibilité d'accéder à la procédure d'asile, qu'il existe des motifs raisonnables de penser que le demandeur a présenté la demande de protection internationale à seule fin de retarder ou d'empêcher l'exécution de la décision de retour;

e) lorsque la protection de la sécurité nationale ou de l'ordre public l'exige;

f) conformément à l'article 28 du règlement (UE) n° 604/2013 du Parlement européen et du Conseil du 26 juin 2013 établissant les critères et mécanismes de détermination de l'État membre responsable de l'examen d'une demande de protection internationale introduite dans l'un des États membres par un ressortissant d'un pays tiers ou un apatride.

Ces conditions de maintien et ces motifs de maintien sont transposés dans la législation belge par le nouvel article 74/6, § 1^{er}, alinéa 1^{er}, de la loi, à l'exception des motifs de maintien c) et f) de l'article 8 de la directive, qui sont transposés par les articles 74/5, § 1^{er}, 2° et 51/5 de la loi.

L'article 8, § 3, a), de la directive 2013/33/UE est transposé dans l'article 74/6, § 1^{er}, alinéa 1^{er}, 1°.

Asielinstanties moeten over voldoende informatie beschikken omtrent de identiteit en de nationaliteit van de verzoeker opdat zij het verzoek om internationale bescherming op een correcte wijze kunnen beoordelen. Een systematische vasthouding van verzoekers die niet in het bezit zijn van identiteitsdocumenten is echter niet toegelaten.

Vasthouding op basis van deze rechtsgrond kan wel indien er geen plausibele verklaring is voor de afwezigheid van identiteitsdocumenten of indien de vreemdeling bij het vaststellen van zijn identiteit of nationaliteit zijn medewerking weigert of de intentie heeft om de overheden te misleiden, bijvoorbeeld:

— indien hij weigert zijn identiteit of nationaliteit mee te delen of valse informatie verstrekt met het oog op het vaststellen van zijn identiteit of nationaliteit of valse of vervalste identiteits- of reisdocumenten verstrekt, of

— indien hij een identiteits- of reisdocument dat er toe kon bijdragen dat zijn identiteit of nationaliteit werd vastgesteld, heeft vernietigd of zich daarvan ontdaan heeft, of

— indien hij de in artikel 51/3 van de wet bedoelde afname van vingerafdrukken bemoeilijkt,

— ...

Artikel 8, lid 3, b) van Richtlijn 2013/33/EU wordt omgezet in artikel 74/6, § 1, eerste lid, 2°.

Het risico op onderduiken wordt nergens in Richtlijn 2013/33/EU nader gedefinieerd, noch worden objectieve criteria bepaald om dit risico te beoordelen. Lidstaten hebben bijgevolg een ruime appreciatiebevoegdheid.

Wat betreft de definitie van risico op onderduiken en de objectieve criteria om dit risico vast te stellen, wordt verwezen naar het nieuwe artikel 1, § 1, 11° en § 2, van de wet.

Artikel 8, lid 3, d) van Richtlijn 2013/33/EU wordt omgezet in artikel 74/6, § 1, eerste lid, 3°.

Op het moment dat een illegaal verblijvende vreemdeling een verzoek om internationale bescherming indient, mag hij in principe op het grondgebied blijven als verzoeker totdat over zijn verzoek is beslist door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en/of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie toelichting bij het nieuwe artikel 52/3 van de wet). Hij valt bijgevolg niet meer onder Richtlijn 2008/115/EG en kan ook niet meer

Les instances d'asile doivent disposer d'informations suffisantes concernant l'identité et la nationalité du demandeur afin de pouvoir examiner correctement la demande de protection internationale. Un maintien systématique des demandeurs qui ne sont pas en possession de documents d'identité n'est cependant pas admissible.

Il peut toutefois être procédé à un maintien sur la base de ce motif s'il n'y a pas d'explication plausible de l'absence de documents d'identité ou si, lors du contrôle de son identité ou de sa nationalité, l'étranger refuse de coopérer ou a l'intention de tromper les autorités, par exemple:

— s'il refuse de communiquer son identité ou sa nationalité ou s'il communique des informations fausses pour établir son identité ou sa nationalité ou fournit des documents d'identité ou des documents de voyage faux ou falsifiés, ou

— s'il a détruit ou s'est débarrassé d'un document d'identité ou de voyage qui aurait pu contribuer à constater son identité ou sa nationalité, ou

— s'il entrave la prise des empreintes digitales visée à l'article 51/3 de la loi

— etc.

L'article 8, § 3, b), de la directive 2013/33/UE est transposé dans l'article 74/6, § 1^{er}, alinéa 1^{er}, 2°.

La directive 2013/33/UE ne définit ni le risque de fuite, ni les critères objectifs visant à évaluer ce risque. Les États membres bénéficient par conséquent d'une large compétence d'appréciation.

En ce qui concerne la définition du risque de fuite et les critères objectifs pour déterminer ce risque, il est renvoyé au nouvel article 1^{er}, § 1^{er}, 11° et § 2 de la loi.

L'article 8, § 3, d), de la directive 2013/33/UE est transposé dans l'article 74/6, § 1^{er}, alinéa 1^{er}, 3°.

Au moment où un étranger en séjour illégal introduit une demande de protection internationale, il peut en principe rester sur le territoire en tant que demandeur jusqu'à ce que le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides et/ou le Conseil du contentieux des étrangers ait statué sur sa demande (voir commentaire du nouvel article 52/3 de la loi). Par conséquent, il ne relève plus de la directive 2008/115/CE et ne peut plus être maintenu en vue de son éloignement. La continuation

worden vastgehouden met het oog op verwijdering. De voortzetting van zijn vasthouding is enkel mogelijk indien één van de vasthoudingsgronden van artikel 8, lid 3, van Richtlijn 2013/33/EU kunnen worden toegepast.

De vasthoudingsgrond van artikel 8, lid 3, d) vloeit voort uit het *Arslan*-arrest van 30 mei 2013 van het Hof van Justitie (C-534/11). In deze zaak ging het om een vreemdeling die na illegale binnenkomst op het grondgebied van de Europese Unie in bewaring werd gesteld met het oog op verwijdering en vervolgens een verzoek om internationale bescherming indiende. Het Hof van Justitie stelde vast dat Richtlijn 2008/115/EG slechts van toepassing is op illegaal verblijvende vreemdelingen, en derhalve niet op *“derdelanders die om internationale bescherming hebben verzocht in de zin van richtlijn 2005/85, in het tijdvak tussen de indiening van dat verzoek en de vaststelling van de beslissing in eerste aanleg over dat verzoek of, in voorkomend geval, de beslechting van het eventuele beroep tegen die beslissing”* (punt 49). Het Hof van Justitie stelde echter tevens vast dat *“de richtlijnen 2003/9 en 2005/85 zich er niet tegen verzetten dat de derdelander die om internationale bescherming heeft verzocht in de zin van richtlijn 2005/85 na krachtens artikel 15 van richtlijn 2008/115 in bewaring te zijn gesteld, op grond van een bepaling van nationaal recht in bewaring blijft, wanneer na een beoordeling in het individuele geval van alle relevante omstandigheden blijkt dat dit verzoek is ingediend met als enig doel de uitvoering van het terugkeerbesluit uit te stellen of te verijdelen en dat het objectief noodzakelijk en evenredig is om de bewaringsmaatregel te handhaven ter vermijding dat de betrokkene zich definitief aan zijn terugkeer onttrekt”* (punt 63).

Voorts dient nog met betrekking tot deze vasthoudingsgrond te worden opgemerkt dat artikel 31, lid 8, g) van Richtlijn 2013/32/EU uitdrukkelijk voorziet dat de omstandigheid dat *“de verzoeker enkel een verzoek doet teneinde de uitvoering van een eerdere of van een op handen zijnde beslissing die tot zijn verwijdering zou leiden, uit te stellen of te verijdelen”*, kan rechtvaardigen dat dit verzoek versneld wordt behandeld (omgezet in Belgische wetgeving in het nieuwe artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, g) van de wet). Richtlijn 2013/32/EU zorgt er aldus voor dat de lidstaten over de nodige instrumenten beschikken om de doeltreffendheid van de terugkeerprocedure te waarborgen door te vermijden dat deze langer wordt geschorst dan noodzakelijk is voor de correcte behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

de son maintien est possible uniquement si l'un des motifs de placement en rétention de l'article 8, § 3, de la directive 2013/33/UE peut être appliqué.

Le motif de placement en rétention de l'article 8, § 3, d), découle de l'arrêt *Arslan* du 30 mai 2013 de la Cour de Justice (C-534/11). Dans cette affaire, il était question d'un étranger qui avait été placé en rétention en vue de son éloignement après une entrée illégale sur le territoire de l'Union européenne, et qui a ensuite introduit une demande de protection internationale. La Cour de Justice a constaté que la directive 2008/115/CE s'applique uniquement aux étrangers en séjour illégal, et par conséquent pas *“à un ressortissant de pays tiers qui a introduit une demande de protection internationale, au sens de la directive 2005/85, et ce pendant la période courant de l'introduction de ladite demande jusqu'à l'adoption de la décision de premier ressort statuant sur cette demande ou, le cas échéant, jusqu'à l'issue du recours qui aurait été introduit contre ladite décision”* (point 49). La Cour de Justice a cependant également constaté que *“les directives 2003/9 et 2005/85 ne s'opposent pas à ce que le ressortissant d'un pays tiers, qui a introduit une demande de protection internationale au sens de la directive 2005/85 après avoir été placé en rétention en vertu de l'article 15 de la directive 2008/115, soit maintenu en rétention sur la base d'une disposition du droit national lorsqu'il apparaît, à la suite d'une appréciation au cas par cas de l'ensemble des circonstances pertinentes, que cette demande a été introduite dans le seul but de retarder ou de compromettre l'exécution de la décision de retour et qu'il est objectivement nécessaire de maintenir la mesure de rétention pour éviter que l'intéressé se soustraie définitivement à son retour”* (point 63).

En outre, en ce qui concerne ce motif de maintien, il y a lieu de faire observer que l'article 31, § 8, g), de la directive 2013/32/UE prévoit explicitement le cas dans lequel *“le demandeur ne présente une demande qu'afin de retarder ou d'empêcher l'exécution d'une décision antérieure ou imminente qui entraînerait son éloignement”* pouvant justifier un traitement accéléré de cette demande (disposition transposée dans la législation belge dans le nouvel article 57/6/1, § 1^{er}, alinéa 1^{er}, g), de la loi. La directive 2013/32/UE veille par conséquent à ce que les États membres disposent des outils nécessaires afin de garantir la procédure de retour en évitant que celle-ci soit suspendue plus longtemps que la durée nécessaire au traitement correct de la demande de protection internationale.

Artikel 8, lid 3, e) van Richtlijn 2013/33/EU wordt omgezet in artikel 74/6, § 1, eerste lid, 4°. De wettelijkheid van deze reden om een persoon in bewaring te houden werd door het Hof van Justitie (Grote Kamer) bevestigd in zijn arrest “J.N. tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie” van 15 februari 2016 (zaak C-601/15 PPU).

Vermits de mogelijkheid tot vasthouding van verzoekers om internationale bescherming ter bescherming van de nationale veiligheid of de openbare orde nu in het nieuwe artikel 74/6, § 1, eerste lid, 4°, van de wet is voorzien, wordt de mogelijkheid voor de minister om, indien hij dit nodig acht voor de handhaving van de openbare orde of de nationale veiligheid, een verzoeker voorlopig ter beschikking te stellen van de Regering (artikelen 52/4, vierde lid, en 54, § 2, tweede lid) opgeheven.

Wat betreft de andere, minder dwingende maatregelen voor vasthouding, bepaalt artikel 8, lid 4, van de richtlijn: *“De lidstaten zorgen ervoor dat in het nationale recht regels worden vastgesteld over alternatieven voor bewaring, zoals het zich regelmatig melden bij de overheid, het stellen van een borgsom of een verplichting om op een bepaalde plaats te blijven.”*

In het nieuwe artikel 74/6, § 1, achtste lid, van de wet wordt aan de Koning de bevoegdheid gegeven om, bij een in Ministerraad overlegd besluit, deze minder dwingende maatregelen voor vasthouding te bepalen.

De aanwijzing van een verblijfplaats kan bijvoorbeeld beschouwd worden als een minder dwingende alternatieve maatregel voor vasthouding. Vermits deze maatregel echter een beperking van de vrijheid inhoudt, kan deze maatregel niet door de Koning bepaald worden maar is enkel de wetgever hiervoor bevoegd (zie ook Advies 49 947/2/V, van 27 juli 2011 op voorontwerp van wet die de wet van 19 januari 2012 is geworden “tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”, *Parl. St.*, Kamer, 2011-2012, nr. 1825/1, pp. 46-58). Bijgevolg wordt de aanwijzing van een verblijf als minder dwingende maatregel voor vasthouding voorzien in het nieuwe artikel 74/6, § 1, negende lid, van de wet.

Wat betreft de vasthoudingstermijnen bepaalt artikel 9, lid 1, eerste alinea, van Richtlijn 2013/33/EU: *“Een verzoeker wordt slechts in bewaring gehouden voor een zo kort mogelijke termijn en slechts zo lang de in artikel 8, lid 3, genoemde redenen van toepassing zijn”*. Dit wordt omgezet in artikel 74/6, § 1, derde lid. De vreemdeling kan slechts worden vastgehouden voor de tijd die strikt noodzakelijk is en zolang de vasthoudingsgronden van toepassing zijn. De vasthouding dient te worden

L'article 8, § 3, e), de la directive 2013/33/UE est transposé dans l'article 74/6, § 1^{er}, alinéa 1^{er}, 4°. La légalité de ce motif de placement en rétention a été confirmée par la Cour de Justice de l'Union (Grande Chambre) dans son arrêt J.N. contre “Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie” du 15 février 2016 (affaire C-601/15 PPU).

Dès lors que la possibilité de maintien des demandeurs de protection internationale pour des motifs de protection de la sécurité nationale ou de l'ordre public est à présent prévue par le nouvel article 74/6, § 1^{er}, 4° de la loi, la possibilité pour le ministre, s'il le juge nécessaire pour la sauvegarde de l'ordre public ou de la sécurité nationale, de mettre le demandeur à titre provisoire à la disposition du gouvernement (articles 52/4, alinéa 4, et 54, § 2, alinéa 2), est abrogée.

En ce qui concerne les autres mesures de maintien, moins coercitives, l'article 8, § 4, de la directive 2013/33/UE est libellé comme suit: *“Les États membres veillent à ce que leur droit national fixe les règles relatives aux alternatives au placement en rétention, telles que l'obligation de se présenter régulièrement aux autorités, le dépôt d'une garantie financière ou l'obligation de demeurer dans un lieu déterminé”*.

Le nouvel article 74/6, § 1^{er}, alinéa 8, habilite le Roi à définir, par arrêté délibéré en Conseil des ministres, des mesures de maintien alternatives moins coercitives.

L'assignation d'un lieu de résidence peut par exemple être considérée comme une mesure de maintien alternative moins coercitive. Toutefois, étant donné que cette mesure constitue une restriction de la liberté, elle ne peut être déterminée par le Roi et seul le législateur est compétent en la matière (voir aussi l'avis 49 947/2/V donné le 27 juillet 2011 sur un avant-projet devenu la loi du 19 janvier 2012 “modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers”, *doc. parl.*, Chambre, 2011-2012, n° 1825/1, pp. 46 à 58). Par conséquent, l'assignation d'un lieu de résidence comme mesure de maintien moins coercitive est prévue au nouvel article 74/6, § 1^{er}, alinéa 9, de la loi.

En ce qui concerne les délais de maintien, l'article 9, § 1^{er}, alinéa 1^{er}, de la directive 2013/33/UE prévoit *“qu'un demandeur n'est placé en rétention que pour une durée la plus brève possible et tant que les motifs énoncés à l'article 8, paragraphe 3, sont applicables”*. Cet article est transposé dans l'article 74/6, § 1^{er}, alinéa 3. L'étranger peut être maintenu uniquement pour la durée strictement nécessaire et aussi longtemps que les motifs de maintien lui sont applicables. Le maintien

opgeheven wanneer het doel van de vasthouding niet langer bestaat en er geen andere rechtsgrond voor het voortzetten van de vasthouding bestaat.

Behalve voor vasthoudingen ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid mag de duur van de vasthouding twee maanden niet te boven gaan. De duur van de vasthouding kan van rechtswege opgeschort worden gedurende de aangewende termijn om een verzoekschrift in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen of aan de verzoekende of tussenkommende partij om de door één van de partijen aangebrachte nieuwe elementen te onderzoeken of haar bemerkings mee te delen. Dit was reeds voorzien in het huidig artikel 74/6, § 2, vijfde lid, van de wet en wordt nu hernomen in het nieuw artikel 74/6, § 1, zevende lid.

Voor vasthoudingen ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid is, rekening houdend met het risico voor anderen, een maximale vasthoudingsduur van zes maanden gerechtvaardigd: Wanneer de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid dat vereist, kan de vasthouding van de vreemdeling verlengd worden met een periode van twee maanden (eerste beslissing tot verlenging door de minister of zijn gemachtigde), en vervolgens nog eens twee keer met een periode van één maand (tweede en derde beslissing tot verlenging, enkel door de minister).

- Nieuw artikel 74/6, § 2, van de wet (vasthouding op basis van artikel 15 van Richtlijn 2008/115/EG)

Vreemdelingen die het voorwerp uitmaken van een uitvoerbare maatregel tot verwijdering, met name vreemdelingen ten aanzien van wie een uitvoerbare maatregel tot verwijdering werd genomen of ten aanzien van wie de uitvoerbaarheid van deze maatregel overeenkomstig de artikelen 49/3/1 en 39/70 niet langer is opgeschort, vallen onder het toepassingsgebied van Richtlijn 2008/115/EG (Terugkeerrichtlijn) en kunnen worden vastgehouden op basis van artikel 15 van deze richtlijn.

Eenmaal de in artikel 52/3 bedoelde vreemdeling het voorwerp is van een uitvoerbare maatregel tot verwijdering, zijn de bepalingen van artikel 7, tweede tot achtste lid, en van titel IIIquater, van de wet van toepassing.

Art. 58

De wijzigingen in artikel 74/8 van de wet betreffen louter technische aanpassingen die voortvloeien uit de wijzigingen van de artikelen 51/5, 52/4, 54, en 74/6 van

doit être levé lorsque son objectif n'existe plus et qu'il n'existe pas d'autre base juridique pour la poursuite du maintien.

Sauf pour les maintiens visant à protéger l'ordre public ou la sécurité nationale, la durée du maintien ne peut pas excéder deux mois. La durée du maintien peut être suspendue de plein droit pendant le délai utilisé pour introduire un recours auprès du Conseil du contentieux des étrangers et pendant les délais accordés au Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides ou à la partie requérante ou intervenante afin d'examiner les nouveaux éléments apportés par une des parties ou afin de communiquer ses remarques. Ces dispositions étaient déjà prévues dans l'actuel article 74/6, § 2, alinéa 5, de la loi et sont à présent intégrées dans le nouvel article 74/6, § 1^{er}, alinéa 7.

Pour les maintiens visant à protéger l'ordre public ou la sécurité nationale, une durée de maintien de six mois maximum se justifie compte tenu du risque pour autrui: lorsque la protection de la sécurité nationale ou de l'ordre public l'exige, le maintien de l'étranger peut être prolongé pour une période de deux mois (la première décision de prolongation prise par le ministre ou son délégué), puis à nouveau à deux reprises pour une période d'un mois (deuxième décision et troisième décision de prolongation prises uniquement par le ministre).

- Nouvel article 74/6, § 2, de la loi (maintien sur la base de l'article 15 de la directive 2008/115/CE)

Les étrangers qui font l'objet d'une mesure d'éloignement exécutoire, notamment les étrangers à l'égard desquels une mesure exécutoire d'éloignement a été prise ou à l'égard desquels le caractère exécutoire de cette mesure n'est plus suspendu conformément aux articles 49/3/1 et 39/70, relèvent du champ d'application de la directive 2008/115/CE (directive Retour) et peuvent être maintenus sur la base de l'article 15 de cette directive.

Une fois que l'étranger visé à l'article 52/3 fait l'objet d'une mesure d'éloignement exécutoire, les dispositions de l'article 7, alinéas 2 à 8, et le titre IIIquater, de la loi s'appliquent.

Art. 58

Les modifications apportées à l'article 74/8 de la loi sont des adaptations techniques découlant des modifications apportées aux articles 51/5, 52/4, 54, 74/5 et

de wet (betreffende de vasthouding van verzoekers om internationale bescherming).

Art. 59

De opheffing van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 4^o, wordt gerechtvaardigd door het feit dat artikel 74/14, § 3, in overeenstemming wordt gebracht met de richtlijn 2008/115/EG, die de opheffen reden niet voorziet als reden die een vermindering van de termijn voor vrijwillig vertrek rechtvaardigt. Deze reden wordt in het kader van de beoordeling van het risico op onderduiken in overweging genomen.

De wijziging in artikel 74/14, § 3, eerste lid, 5^o van de wet is een louter technische wijziging. Deze bepaling verwijst nog naar de artikelen 13, § 2*bis*, § 3, 3^o, § 5 en 18, § 2, van de wet terwijl deze artikelen ondertussen zijn opgeheven en er twee algemene fraude-bepalingen (artikelen 74/20 en 74/21) zijn ingevoegd in de wet door de wet van 4 mei 2016 houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen.

Het nieuwe artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6^o, van de wet laat toe om af te wijken van de termijn bepaald in paragraaf 1, in de gevallen waar de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land niet-ontvankelijk heeft verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5^o, of als kennelijk ongegrond heeft beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2, van de wet. Het gaat om de omzetting van artikel 7, lid 4 van Richtlijn 2008/115/EU die deze mogelijkheid voorziet voor de verblijfsaanvragen die kennelijk ongegrond zijn. Er kan ook verwezen worden naar de toelichting onder artikel 41 van dit voorontwerp van wet.

HOOFDSTUK III

Wijzigingen van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen

Art. 60

Artikel 31.1, lid 2 van de Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) schrijft

74/6 de la loi (concernant le maintien des demandeurs de protection internationale).

Art. 59

L'abrogation de l'article 74/14, § 3, alinéa 1^{er}, 4^o, est justifiée par une mise en conformité de l'article 74/14, § 3 avec la directive 2008/115/CE qui ne prévoit pas le motif abrogé comme motif justifiant une réduction du délai pour le départ volontaire. Ce motif est pris en considération dans le cadre de l'évaluation du risque de fuite.

La modification de l'article 74/14, § 3, alinéa 1^{er}, 5^o de la loi est une adaptation purement technique. Cette disposition renvoie encore aux articles 13, § 2*bis*, § 3, 3^o, § 5 et 18, § 2, de la loi, alors que ces articles sont entre-temps abrogés et que deux dispositions antifraude générales (articles 74/20 et 74/21) sont insérées dans la loi par la loi du 4 mai 2016 portant des dispositions diverses en matière d'asile et de migration et modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et la loi du 12 janvier 2007 sur l'accueil des demandeurs d'asile et de certaines autres catégories d'étrangers.

Le nouvel article 74/14, § 3, , alinéa 1^{er}, 6^o de la loi permet de déroger au délai prévu au paragraphe 1^{er}, dans les cas où le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides a déclaré la demande de protection internationale d'un ressortissant d'un pays tiers irrecevable sur la base de l'article 57/6, § 3, alinéa 1^{er}, 5^o ou l'a considéré comme manifestement infondée sur la base de l'article 57/6/1, § 2, de la loi. Il s'agit de la transposition de l'article 7, § 4, de la directive 2008/115/CE qui prévoit cette possibilité pour les demandes de séjour manifestement non fondées. Il est renvoyé à l'exposé des motifs de l'article 41 de cet avant-projet de loi.

CHAPITRE III

Modifications de la loi du 12 janvier 2007 sur l'accueil des demandeurs d'asile et de certaines autres catégories d'étrangers

Art. 60

L'article 31.1, alinéa 2 de la directive 2013/33/UE du Parlement européen et du Conseil du 26 juin 2013 établissant des normes pour l'accueil des personnes demandant la protection internationale (refonte) prescrit

voor dat wanneer de lidstaten de nodige bepalingen in werking doen treden om aan de bepalingen van de richtlijn te voldoen, deze bepalingen een verwijzing moeten bevatten naar de richtlijn. Artikel 1 van de wet bepaalt dat deze wet een gedeeltelijke omzetting van de Richtlijn 2013/33/EU integreert in de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en bepaalde andere categorieën van vreemdelingen.

Art. 61

Punten 1° en 2° passen dit artikel aan aan de nieuwe terminologie van de richtlijn 2013/32/EU als ook aan de andere wijzigingen die worden aangebracht aan de artikelen 50 en volgende van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Punt 3°: Artikel 2, c) van de Richtlijn 2013/33/EU definieert de “gezinsleden” als volgt: *“de volgende leden van het gezin van de verzoeker, voor zover het gezin reeds bestond in het land van herkomst, die in verband met het verzoek om internationale bescherming in dezelfde lidstaat aanwezig zijn:*

[...]

— *de minderjarige kinderen van paren als bedoeld onder het eerste streepje, of van de verzoeker, mits zij niet gehuwd zijn, ongeacht of het uit hoofde van het nationale recht wettige, buitenechtelijke of geadopteerde kinderen zijn,*

[...].”

Door de woorden “en ten laste zijn” te schrappen uit artikel 2, 5°, ii) van de wet van 12 januari 2007 wordt artikel 2, c) van de Richtlijn 2013/33/EU omgezet.

Art. 62

Artikel 4 wordt vervangen teneinde er alle mogelijkheden tot beperking of intrekking zoals voorzien in artikel 20 van Richtlijn 2013/33/EU in op te nemen.

In volgende gevallen kan het recht op opvang worden beperkt of ingetrokken:

1. De asielzoeker verblijft niet op de aan hem toegevoerde verplichte plaats van inschrijving. In dat geval wordt hem een code 207 “no show” toegewezen. Indien deze persoon zich opnieuw aanmeldt bij het Agentschap kan deze een nieuwe verplichte plaats van inschrijving

que lorsque les États membres adoptent les dispositions nécessaires pour satisfaire aux dispositions de la directive, ces dispositions doivent contenir une référence à la directive. L'article 1^{er} de la loi du 12 janvier 2007 sur l'accueil des demandeurs d'asile et de certaines autres catégories d'étrangers doit ainsi être modifié afin de prévoir qu'elle transpose partiellement la directive 2013/33/UE.

Art. 61

Points 1° et 2°: il convient d'adapter cet article à la nouvelle terminologie de la directive 2013/32/UE ainsi qu'aux changements apportés aux articles 50 et suivants de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers.

Point 3°: L'article 2, c) de la directive 2013/33/UE définit les “membres de la famille” comme suit: *“dans la mesure où la famille était déjà fondée dans le pays d'origine, les membres visés ci-après de la famille du demandeur qui sont présents dans le même État membre en raison de la demande de protection internationale:*

[...]

— *les enfants mineurs des couples visés au premier tiret ou du demandeur, à condition qu'ils soient non mariés, qu'ils soient nés du mariage, hors mariage ou qu'ils aient été adoptés, conformément au droit national,*

[...].”

En supprimant les mots “et à charge” de l'article 2, 5°, ii) de la loi du 12 janvier 2007, l'article 2, c) de la Directive 2013/33 est transposé.

Art. 62

L'article 4 de la loi est remplacé afin d'y reprendre l'ensemble des possibilités de limitation ou de retrait telles que prévues dans l'article 20 de la directive 2013/33/UE.

Le droit à l'accueil peut être limité ou retiré dans les cas suivants:

1. Le demandeur d'asile ne réside pas dans le lieu obligatoire d'inscription qui lui a été désigné. Dans ce cas un code 207 “no-show” lui est désigné. Si cette personne se présente à nouveau auprès de l'Agence, elle peut recevoir un nouveau lieu obligatoire d'inscription,

toegewezen krijgen, met inachtneming van de regels zoals vastgelegd in artikel 6 van deze wet;

2. de asielzoeker voldoet niet aan de meldingsplicht of aan verzoeken om informatie te verstrekken of te verschijnen voor een persoonlijk onderhoud betreffende de asielprocedure binnen een redelijke termijn;

3. de asielzoeker dient een volgende aanvraag in. Tot aan de beslissing tot ontvankelijkheid van deze volgende aanvraag kan het Agentschap beslissing om zijn recht op materiële hulp te beperken;

4. in de gevallen van artikel 35/2, met name de asielzoeker die over voldoende financiële middelen beschikt en in toepassing van artikel 45, lid 2, 8° en 9°, met name de asielzoeker die als sanctie tijdelijk of definitief van de opvang wordt uitgesloten.

De situatie zoals bedoeld in punt 1 werd reeds opgenomen in artikel 4 van deze wet (artikel 4 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wetgeving met betrekking tot de opvang van asielzoekers).

In deze situatie beslist de asielzoeker zelf of hij wel of niet in een opvangstructuur wenst te verblijven.

De tweede mogelijkheid volgt uit de verplichting voor de asielzoeker om constructief mee te werken teneinde de asielprocedure zo vlot mogelijk te laten verlopen. Met andere woorden, indien de asielzoeker niet met de overheidsdiensten samenwerkt, dan kan hij niet verwachten dat diezelfde overheid hem dezelfde rechten zal toekennen als een asielzoeker die naar behoren meewerkt tijdens de asielprocedure. Het Agentschap voor de opvang van asielzoekers zal dus de mogelijkheid hebben om opvang te beperken op basis van informatie verkregen door de asielinstanties, zoals, bij voorbeeld, het gebrek aan een antwoord op een verzoek om informatie van het Commissariaat generaal voor vluchtelingen en staatlozen.

Punt 3 werd oorspronkelijk geïmplementeerd bij artikel 160 van de programmawet van 30 december 2009 en verstrengd bij de bovenvermelde wetswijziging van 2012. Deze bepaling werd ingevoerd om te voorkomen dat asielzoekers misbruik zouden maken van de procedure door meerdere asielprocedures op te starten, in de hoop hun verblijf in België of hun verblijf in de opvangstructuur te verlengen.

Punt 4 werd overgenomen om de mogelijkheid tot het verderzetten van het gebruik van de mogelijkheden zoals voorzien in andere artikelen van deze wet,

en tenant compte des règles posées par l'article 6 de cette loi;

2. le demandeur d'asile ne respecte pas l'obligation de se présenter aux autorités, ne répond pas aux demandes d'information ou ne se rend pas aux entretiens personnels concernant la procédure d'asile dans un délai raisonnable;

3. le demandeur d'asile présente une demande ultérieure. L'Agence peut limiter son droit à l'aide matérielle jusqu'à la décision sur la recevabilité de cette demande ultérieure;

4. dans les cas visés à l'article 35/2, à savoir le demandeur d'asile qui dispose de ressources financières suffisantes et en application de l'article 45, alinéa 2, 8° et 9°, à savoir le demandeur d'asile qui a fait l'objet d'une sanction d'exclusion temporaire ou définitive de l'accueil.

La situation visée au point 1 était déjà reprise à l'article 4 de cette loi (article 4 de la loi du 19 janvier 2012 modifiant la législation concernant l'accueil des demandeurs d'asile).

Dans ce cas, le demandeur d'asile décide lui-même s'il souhaite ou non résider dans une structure d'accueil.

La deuxième possibilité découle de l'obligation imposée au demandeur d'asile de coopérer de façon constructive afin que la procédure d'asile se déroule le mieux possible. Autrement dit, si le demandeur d'asile refuse de coopérer avec les pouvoirs publics, il ne peut pas s'attendre à ce que ces mêmes pouvoirs publics lui accordent les mêmes droits qu'à un demandeur d'asile qui collabore pleinement à la procédure. L'Agence d'accueil des demandeurs d'asile aura donc la possibilité de limiter l'accueil sur base d'informations reçues par les instances d'asile, comme par exemple, l'absence de réponse à une demande d'informations de la part du Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides.

Le point 3 a à l'origine été mis en œuvre par l'article 160 de la loi-programme du 30 décembre 2009 et renforcé par la modification législative de 2012 précitée. Cette disposition a été introduite pour éviter que les demandeurs d'asile puissent abuser de la procédure en entamant plusieurs procédures dans l'espoir de prolonger leur séjour en Belgique ou dans une structure d'accueil.

Le point 4 est uniquement repris pour assurer la possibilité de continuer à faire usage des possibilités prévues par d'autres articles de la loi, à savoir d'une part

meer bepaald enerzijds de beperking of intrekking van materiële hulp wanneer de asielzoeker beschikt over financiële middelen (artikel 35/2) en anderzijds wanneer een sanctie tot tijdelijke of definitieve uitsluiting van het opvangnetwerk wordt genomen (artikel 45, lid 2, 8° of 9°) te waarborgen.

De beslissing van het Agentschap tot beperken of intrekken van de materiële hulp dient individueel te worden gemotiveerd rekening houdend met de specifieke situaties, met name voor kwetsbare groepen.

Artikel 20 van de richtlijn 2013/33/EU introduceert een nieuwigheid in vergelijking met de vorige richtlijn in die zin dat zij, in punt 5, vereist dat de lidstaten bij het beperken of intrekken van de materiële hulp een waardige levensstandaard dienen te garanderen voor alle asielzoekers, naast het recht op medische bijstand dat gewaarborgd blijft.

Het Agentschap zal dus moeten nagaan of de asielzoeker in geval van beperking of intrekking van het recht op materiële hulp een waardige levensstandaard kan blijven genieten. Indien dit niet het geval is zal het Agentschap alsnog een basis aan materiële hulp moeten verstrekken die verder gaat dan louter de medische bijstand, zoals bedoeld in de artikelen 24 en 25 van de wet van 12 januari 2007. Voor de gevallen bedoeld in artikel 45, tweede lid, 8° en 9° wordt in hetzelfde artikel een specifieke procedure voorzien om een waardige levensstandaard te waarborgen.

Art. 63

Er wordt verwezen naar het doen van de aanvraag in de plaats van het indienen, teneinde coherent te zijn met de wijziging aan artikel 2 van de wet door artikel 61 van huidig voorontwerp van wet.

Tegelijkertijd wordt een fout in de constructie van de eerste zin van artikel 6 gecorrigeerd door de invoeging van de woorden “voordeel van materiële hulp” in te voegen.

Art. 64

1° Door het eerste punt wordt een technische aanpassing aangebracht aan het laatste lid van artikel 7, § 2.

In dit laatste lid wordt vermeld dat de asielzoeker die een beslissing ontving die een andere staat dan de Belgische aanwijst als de verantwoordelijke voor de behandeling van de asielaanvraag in toepassing van artikel 51/5 van de voornoemde wet van 15 december 1980 of de asielzoeker wiens volgende asielaanvraag niet in overweging werd genomen, geen verzoek tot

limiter ou retirer l'aide matérielle lorsque le demandeur d'asile dispose de ressources financières (article 35/2) et d'autre part, en cas de prise d'une sanction d'exclusion temporaire ou définitive du système d'accueil (article 45, alinéa 2, 8° of 9°).

La décision de l'Agence de limiter ou retirer l'aide matérielle doit être individuellement motivée, en tenant compte des situations spécifiques, en particulier pour les groupes vulnérables.

L'article 20 de la directive 2013/33/UE introduit une nouveauté par rapport à la directive précédente en ce qu'elle exige, en son point 5, que les États membres, lorsqu'ils limitent ou retirent le bénéfice des conditions d'accueil, garantissent, outre l'accès en toutes circonstances aux soins médicaux, un niveau de vie digne à tous les demandeurs.

L'Agence devra ainsi examiner si le demandeur d'asile qui fait l'objet d'une décision de limitation ou de retrait de son droit à l'aide matérielle pourra continuer à bénéficier d'un niveau de vie digne. Si ce n'est pas le cas, l'Agence devra donc continuer à fournir une aide matérielle qui ne sera plus limitée au seul accompagnement médical tel que défini par les articles 24 et 25 de la loi du 12 janvier 2007. Pour les cas visés à l'article 45, alinéa 2, 8° et 9°, une procédure spécifique est prévue dans ce même article pour la garantie du niveau de vie digne.

Art. 63

Il est fait référence à la présentation d'une demande plutôt qu'à l'introduction de celle-ci afin de garder la cohérence avec la modification apportée à l'article 2 de la loi par l'article 61 du présent projet de loi.

Dans le même temps a été corrigée dans la version néerlandaise du texte par l'ajout des mots “*voordeel van materiële hulp*” une faute de construction que comportait la première phrase de l'article 6.

Art. 64

1° Le premier point comporte une adaptation technique au dernier alinéa de l'article 7, § 2.

Dans ce dernier alinéa, il est mentionné que le demandeur d'asile qui a reçu une décision désignant un autre État que la Belgique comme responsable du traitement de la demande d'asile en application de l'article 51/5 de la loi précitée du 15 décembre 1980 ou le demandeur d'asile dont la demande d'asile ultérieure n'a pas été prise en considération, ne peut pas introduire

verlenging van het recht op opvang op basis van artikel 7, § 2 kan indienen.

De onmogelijkheid om een dergelijke aanvraag in te dienen voor een persoon wiens volgende asielaanvraag niet in overweging werd genomen, wordt bij huidig artikel opgeheven.

Dit is een logisch gevolg van artikel 16 van de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State, die van het beroep tegen deze beslissing een beroep in volle rechtsmacht maakt met als gevolg dat deze voortaan automatisch schorsende werking heeft.

In de voorbereidende werken bij de wet van 30 december 2009, die de bepaling van artikel 7, § 2, laatste lid ingevoegd heeft, staat immers te lezen dat de onmogelijkheid tot het indienen van een verzoek tot verlenging na een weigering tot inoverwegingname van een volgende asielaanvraag het gevolg is van de afwezigheid van de schorsende werking van het beroep (*Parl.St.* doc. 52, 2299/001, p. 95). Doordat deze beroepsprocedure sinds de bovenvermelde wet van 10 april 2014 schorsende werking heeft, kan de uitzonderingsmaatregel voor deze doelgroep niet gehandhaafd blijven.

Art. 65

Er wordt verwezen naar “het doen” van de asielaanvraag, in de plaats van “indienen” teneinde coherent te zijn met de wijziging aan artikel 2 door artikel 61 van huidig voorontwerp van wet.

Art. 66

Dit artikel wijzigt de begrenzing van de termijn die een asielzoeker kan doorbrengen in een noodopvangstructuur.

Een asielzoeker wordt conform artikel 18 toegewezen aan een noodopvangplaats wanneer de normaal beschikbare opvangcapaciteit tijdelijk uitgeput is. In de plaats van een bepaalde maximumperiode van 10 dagen, wordt door huidige wijziging bepaald dat de termijn in een noodopvangplaats redelijk en zo kort mogelijk moet zijn.

De richtlijn 2013/33/EU bepaalt daarover in artikel 18, lid 9: *“In naar behoren gemotiveerde gevallen mogen de lidstaten bij wijze van uitzondering andere dan de in dit artikel genoemde regels inzake materiële*

de demande de prolongation du droit à l'accueil sur base de l'article 7 § 2.

L'impossibilité d'introduire pareille demande pour une personne dont la demande d'asile ultérieure n'a pas été prise en considération est supprimée par le présent article.

Il s'agit d'une conséquence logique de l'article 16 de la loi du 10 avril 2014 portant des dispositions diverses concernant la procédure devant le Conseil du Contentieux des étrangers et devant le Conseil d'État, qui a fait du recours contre cette décision un recours de plein juridiction, avec pour conséquence que ce recours a désormais un effet suspensif automatique.

Dans les travaux préparatoires de la loi du 30 décembre 2009, qui a inséré la disposition de l'article 7, § 2, il est en effet stipulé que l'impossibilité d'introduire une demande de prolongation après un refus de prise en considération d'une demande d'asile ultérieure résulte de l'absence d'effet suspensif du recours (*Doc. Parl.* 52, 2299/01, p.95). Vu que la procédure d'appel possède un effet suspensif depuis la loi du 10 avril 2014 précitée, cette exception pour cette catégorie ne peut être maintenue.

Art. 65

Il est fait référence à la présentation d'une demande plutôt qu'à l'introduction de celle-ci afin de garder la cohérence avec la modification apportée à l'article 2 par l'article 61 du présent avant-projet de loi.

Art. 66

Cet article modifie la limite de temps qu'un demandeur d'asile peut passer dans une structure d'accueil d'urgence.

Un demandeur d'asile est désigné en application de l'article 18 vers une structure d'accueil d'urgence lorsque les capacités de logement normalement disponibles sont temporairement épuisées. Au lieu d'une période déterminée de 10 jours maximum, la présente modification prévoit que ce délai doit être raisonnable et aussi court que possible.

La directive 2013/33/UE prévoit en son article 18, alinéa 9 que *“Pour les conditions matérielles d'accueil, les États membres peuvent, à titre exceptionnel et dans des cas dûment justifiés, fixer des modalités différentes*

opvangvoorzieningen vaststellen voor een zo kort mogelijke redelijke termijn, indien:

a) een beoordeling van de specifieke behoeften van de verzoekers vereist is overeenkomstig artikel 22;

b) de gewoonlijk beschikbare huisvestingscapaciteit tijdelijk uitgeput is.

Deze afwijkende voorzieningen moeten in elk geval de basisbehoeften dekken.”

Deze wijziging laat het Agentschap toe de opvangplaatsen naar behoren te beheren, rekening houdend met de concrete omstandigheden, zonder beperkt te zijn door de termijn van 10 dagen en rekening houdend met de mate van de verhoging van de instroom en de kwetsbaarheid van de betrokken asielzoeker.

Anders gezegd, zal de “redelijke termijn” die door artikel 18 wordt voorzien een grotere flexibiliteit bieden waardoor de termijn langer dan tien dagen zal kunnen zijn bij een sterk verhoogde instroom, rekening houdend met de kwetsbaarheid van bepaalde personen waarvoor de noodopvangstructuren niet geschikt zijn.

Art. 67

De wijzigingen aangebracht aan artikel 22 hebben als doel de specifieke noden inzake opvang die onderwerp uitmaken van een grondig onderzoek door het Agentschap binnen de dertig dagen na de aankomst in de opvangstructuur te verduidelijken. Het betreft dus niet de identificatie van de specifieke kwetsbaarheid, maar wel de inschatting van de impact op de aangepaste materiële opvangcondities die moeten worden doorgevoerd.

Paragraaf 1/1 wordt ingevoegd teneinde in de opvangwet de mogelijkheid voor het Agentschap om aan de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatslozen aanbevelingen te doen over de bijzondere procedurele noden op te nemen, zoals voorzien in artikel 48/9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze communicatie van informatie vindt steeds plaats na toestemming van de asielzoeker.

Art. 68

Hoewel het artikel 36 van de wet enkel een niet-limitatieve opsomming geeft van wie als kwetsbaar kan worden beschouwd, wordt het aangepast teneinde de

de celles qui sont prévues dans le présent article, pendant une période raisonnable, aussi courte que possible, lorsque:

a) une évaluation des besoins spécifiques du demandeur est requise, conformément à l'article 22;

b) les capacités de logement normalement disponibles sont temporairement épuisées.

Ces différentes conditions couvrent, en tout état de cause, les besoins fondamentaux.”

Cette modification permettra à l'Agence de gérer les places d'accueil en fonction des circonstances concrètes rencontrées, sans être contrainte par un délai maximum fixe de dix jours, en tenant compte tant de l'augmentation de l'occupation du réseau d'accueil que de la vulnérabilité de certains demandeurs d'asile.

Autrement dit, le “délai raisonnable” que prévoit désormais l'article 18 permettra une meilleure flexibilité, permettant de porter ce délai à plus de dix jours en cas d'afflux massif de demandeurs d'asile, tout en prenant en considération la vulnérabilité particulière de certains pour lesquels les structures d'urgence n'apparaissent pas adaptées.

Art. 67

Les modifications apportées à l'article 22 ont d'abord pour objet de clarifier que ce sont les besoins spécifiques en matière d'accueil qui font l'objet d'un examen approfondi de la part de l'Agence dans les trente jours de l'arrivée au sein d'une structure d'accueil. Il ne s'agit donc plus d'identifier une vulnérabilité particulière mais d'estimer son impact sur les conditions matérielles d'accueil adaptées à mettre en place.

Le paragraphe § 1^{er}/1 est inséré afin de reprendre au sein de la loi accueil, la possibilité de formuler des recommandations à l'Office des étrangers et au Commissariat général aux réfugiés et apatrides en cas d'identification de besoins procéduraux spéciaux par l'Agence, possibilité désormais prévue dans l'article 48/9 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers. Cette communication d'information est toujours conditionnée par l'accord du demandeur d'asile.

Art. 68

Bien que l'article 36 de la loi énumère de manière non exhaustive les personnes considérées comme vulnérables, il est amendé afin de reprendre les exemples

bijkomende voorbeelden van kwetsbare personen die in de Richtlijn 2013/33/EU voorkomen op te nemen, met als doel een bijkomende aandacht te vestigen op deze kwetsbare personen.

Worden bijgevolg uitdrukkelijk opgenomen ouderen, personen met ernstige ziekten, personen met mentale stoornissen en personen die foltering en hebben ondergaan, zijn verkracht of aan andere ernstige vormen van psychologisch, fysiek of seksueel geweld zijn blootgesteld, zoals slachtoffers van vrouwelijke genitale verminking opgenomen.

Art. 69

Dit artikel voorziet de omzetting van artikel 23 van de Richtlijn 2013/33/EU en rijkt elementen aan die in acht moeten worden genomen bij het beoordelen van het hoger belang van de minderjarigen. Deze elementen zullen voorwerp uitmaken van een specifiek onderzoek in het kader van de evaluatie van de specifieke noden van de minderjarige zoals bedoeld in artikel 22 van de opvangwet.

Art. 70

Door dit artikel wordt de wet aangepast aan artikel 23, 5 van Richtlijn 2013/33/EU. De opvang van minderjarigen bij hun broers of zussen wordt gegarandeerd. Voor wat betreft de huisvesting primeert steeds het hoger belang van het kind, rekening houdend met de specifieke situatie van de minderjarige die afhangt van de familieleden of andere bloedverwanten, zoals de minderjarige ongehuwde broers of zussen die zich al op het territorium bevinden.

Art. 71

Deze bepaling wijzigd artikel 60 van de wet.

Artikel 60 belast het Agentschap met de toekenning van materiële hulp aan minderjarigen die illegaal met hun ouders op het grondgebied verblijven en van wie de staat van behoeftigheid door een Openbaar Centrum voor Maatschappelijk Welzijn werd vastgesteld.

In dit artikel is voorzien dat deze materiële hulp toegekend wordt in een opvangstructuur beheerd door het Agentschap. De wijziging heeft tot doel te preciseren dat deze materiële hulp ook kan worden toegekend door een partner van het Agentschap, zoals bedoeld in artikel 62 van de wet.

additionnels de personnes vulnérables qui figurent dans la directive 2013/33/UE, dans l'objectif de conférer une attention supplémentaire à celles-ci.

Sont ainsi explicitement reprises les personnes âgées, les personnes ayant des maladies graves, les personnes souffrant de troubles mentaux et les personnes qui ont subi des tortures, des viols ou d'autres formes graves de violence psychologique, physique ou sexuelle, par exemple les victimes de mutilation génitale féminine.

Art. 69

Cette disposition permet la transposition de l'article 23 de la directive 2013/33/UE en ajoutant des éléments qui doivent être pris en considération pour veiller à assurer le respect de l'intérêt supérieur des mineurs d'âge. Ces éléments feront l'objet d'un examen spécifique dans le cadre de l'évaluation des besoins spécifiques du mineur visée à l'article 22 de la loi accueil.

Art. 70

Cette disposition permet l'adaptation de la loi à l'article 23, 5 de la directive 2013/33/UE en prévoyant que l'accueil des mineurs d'âge avec leurs frères et sœurs est garanti. Il s'agit, en matière d'hébergement, de toujours placer l'intérêt supérieur de l'enfant au centre des préoccupations, en tenant compte de la situation particulière du mineur d'âge qui dépend de membres de sa famille ou d'autres parents proches tels que des frères ou sœurs mineurs non mariés qui sont déjà présents sur le territoire.

Art. 71

Cette disposition modifie l'article 60 de la loi.

L'article 60 charge l'Agence de l'octroi de l'aide matérielle aux mineurs séjournant avec leurs parents illégalement sur le territoire et dont l'état de besoin a été constaté par un centre public d'action sociale, lorsque les parents ne sont pas en mesure d'assumer leur devoir d'entretien.

Il est également prévu que cette aide matérielle est octroyée dans les structures d'accueil gérées par l'Agence. La modification a pour objet de préciser que cette aide matérielle peut aussi être octroyée par un partenaire de l'Agence, tel que visé à l'article 62 de la loi.

De opvang van deze doelgroep wordt momenteel verwezenlijkt door een partner, in het kader van de conventie van 29 maart 2013 tussen het Agentschap en de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze opvang werd reeds verscheidene malen als illegaal beschouwd door de arbeidsrechtbanken en -hoven (zie o.a. Arbeidshof te Luik, 18 maart 2016, RG 2015/AL/220,) aangezien de tekst van artikel 60 enkel verwijst naar “de opvangstructuren die door het Agentschap worden beheerd”.

Teneinde het Agentschap in staat te stellen haar opvangnetwerk te beheren en aangepaste plaatsen te voorzien voor de begunstigden van de opvang, dus ook voor deze minderjarigen in illegaal verblijf, wordt de wettekst aangepast, zodat ook partners, zoals bijvoorbeeld de Dienst Vreemdelingenzaken, deze doelgroep kunnen opvangen, zonder dat de tekst van artikel 60 hiervoor een obstakel vormt.

Bovendien moet een specifieke conventie voor de opvang van deze minderjarigen en hun ouders worden afgesloten. Voor deze doelgroep moet immers een speciaal begeleidingstraject worden gevolgd, zoals bepaald in artikel 7 van het Koninklijk Besluit van 24 juni 2004 tot bepaling van de voorwaarden en de modaliteiten voor het verlenen van materiële hulp aan een minderjarige vreemdeling die met zijn ouders illegaal in het Rijk verblijft. Om het begeleidingstraject voor deze families te kunnen garanderen, wordt een specifieke conventie vereist en kan dus de materiële hulp aan deze gezinnen enkel wordt verstrekt door een partner waarmee een dergelijke conventie afgesloten werd.

Uiteraard blijft het Agentschap conform artikel 56 van de wet toezien op de kwaliteit van de opvang die de partner verleent en moeten alle rechten zoals opgenomen in dezelfde wet gegarandeerd worden door de partner.

De minister van Veiligheid en Binnenlandse Zaken,

Jan JAMBON

De staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

Theo FRANCKEN

Actuellement, l'accueil de cette catégorie d'étrangers est déjà réalisé par un partenaire, dans le cadre d'une convention conclue le 29 mars 2013 entre l'Agence et l'Office des étrangers. Cet accueil par ce dernier a été considéré comme illégal par certaines juridictions du travail (voy. notamment Cour d'appel de Liège, section Namur, 18 mars 2016, RG 2015/AL/220) au motif que l'article 60 fait uniquement mention que “Cette aide matérielle est octroyée dans les structures d'accueil gérées par l'Agence”.

Afin de permettre à l'Agence de gérer son réseau et de désigner des places adaptées aux bénéficiaires de l'accueil, et donc également à cette catégorie, le texte est modifié afin que des partenaires, tel par exemple l'Office des étrangers, puissent également l'accueillir sans que le texte actuel de l'article 60 ne puisse encore être considéré comme y faisant obstacle.

En outre, une convention spécifique doit être conclue pour l'accueil de ces mineurs et de leurs parents. Pour ce public, un trajet d'accompagnement particulier doit en effet être dispensé, tel que le prévoit l'article 7 de l'arrêté royal du 24 juin 2004 visant à fixer les conditions et modalités pour l'octroi d'une aide matérielle à un étranger mineur qui séjourne avec ses parents illégalement dans le Royaume. Afin de mettre en place ce trajet d'accompagnement, une convention spécifique s'impose et dès lors, l'aide matérielle ne peut être octroyée à ces familles que par un partenaire avec lequel pareille convention a été conclue..

Il va de soi que l'Agence reste, conformément à l'article 56 de la loi, responsable de la qualité de l'aide matérielle octroyée par ses partenaires qui doivent garantir comme elle l'ensemble des droits reconnus aux bénéficiaires.

Le ministre de la Sécurité et de l'Intérieur,

Jan JAMBON

Le secrétaire d'État à l'Asile et la Migration,

Theo FRANCKEN

VOORONTWERP VAN WET

onderworpen aan het advies van de Raad van State

Voorontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen

HOOFDSTUK I**Algemene bepalingen****Artikel 1**

Deze wet regelt een aangelegenheid als bedoeld in artikel 74 van de Grondwet.

Art. 2

Deze wet voorziet in de gedeeltelijke omzetting van:

— de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven;

— de richtlijn 2011/51/EU van het Europees Parlement en de Raad van 11 mei 2011 tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad teneinde haar werkingssfeer uit te breiden tot personen die internationale bescherming genieten;

— de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking);

— de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking);

— de richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking).

Art. 3

Deze wet voorziet in de gedeeltelijke uitvoering van verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en

AVANT-PROJET DE LOI

soumis à l'avis du Conseil d'État

Avant-projet de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et la loi du 12 janvier 2007 sur l'accueil des demandeurs d'asile et de certaines autres catégories d'étrangers

CHAPITRE 1^{ER}**Dispositions générales****Article 1^{er}**

La présente loi règle une matière visée à l'article 74 de la Constitution.

Art. 2

La présente loi transpose partiellement:

— la directive 2008/115/CE du parlement européen et du conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier;

— la directive 2011/51/UE du Parlement européen et du Conseil du 11 mai 2011 modifiant la directive 2003/109/CE du Conseil afin d'étendre son champ d'application aux bénéficiaires d'une protection internationale;

— la directive 2011/95/UE du Parlement européen et du Conseil du 13 décembre 2011 concernant les normes relatives aux conditions que doivent remplir les ressortissants des pays tiers ou les apatrides pour pouvoir bénéficier d'une protection internationale, à un statut uniforme pour les réfugiés ou les personnes pouvant bénéficier de la protection subsidiaire et au contenu de cette protection (refonte);

— la directive 2013/32/UE du Parlement européen et du Conseil du 26 juin 2013 relative à des procédures communes pour l'octroi et le retrait de la protection internationale (refonte);

— la directive 2013/33/UE du Parlement européen et du Conseil du 26 juin 2013 établissant des normes pour l'accueil des personnes demandant la protection internationale (refonte).

Art. 3

La présente loi prévoit la mise en œuvre partielle du règlement (UE) n° 604/2013 du Parlement européen et du Conseil du 26 juin 2013 établissant les critères et mécanismes de

instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten worden ingediend (herschikking).

HOOFDSTUK II

Wijzigingen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Art. 4

In artikel 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij de wet van 15 juli 1996 en gewijzigd bij de wetten van 19 januari 2012, 15 mei 2012, 19 maart 2014 en XX/XX/2017, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in artikel 1, waarvan de huidige tekst de eerste paragraaf zal vormen, wordt de bepaling onder 11° vervangen als volgt:

“11° risico op onderduiken: het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van en tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de feiten die opgesomd worden in paragraaf 2, eerste lid, zal onderduiken.”;

2° artikel 1, waarvan de huidige tekst de eerste paragraaf zal vormen, wordt aangevuld met de bepalingen onder 19° en 20°, luidende:

“19° definitieve beslissing in het kader van een verzoek om internationale bescherming: een beslissing of de vreemdeling de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus wordt verleend waartegen geen rechtsmiddel meer openstaat in het kader van Titel *Ibis*, ongeacht of dit rechtsmiddel tot gevolg heeft dat de verzoeker op het grondgebied mag blijven in afwachting van het resultaat;

20° volgend verzoek om internationale bescherming: elk later verzoek om internationale bescherming dat wordt gedaan nadat een definitieve beslissing over een vorig verzoek is genomen, met inbegrip van de beslissingen genomen op basis van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4°, 5°, 7° en 8°.”;

3° artikel 1, waarvan de huidige tekst de eerste paragraaf zal vormen, wordt aangevuld met een tweede paragraaf, luidende:

“§ 2. Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval:

détermination de l'État membre responsable de l'examen d'une demande de protection internationale introduite dans l'un des États membres par un ressortissant de pays tiers ou un apatride (refonte).

CHAPITRE II

Modifications de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers

Art. 4

À l'article 1^{er}, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, remplacé par la loi du 15 juillet 1996 et modifié par les lois du 19 janvier 2012, du 15 mai 2012, du 19 mars 2014 et du XX/XX/2017, les modifications suivantes sont apportées:

1° à l'article 1^{er}, dont le texte actuel devient le paragraphe 1^{er}, le 11° est remplacé par ce qui suit:

“11° risque de fuite: le fait qu'il existe des raisons de croire qu'un étranger qui fait l'objet d'une procédure d'éloignement, d'une procédure pour l'octroi de la protection internationale ou d'une procédure de détermination de et de transfert vers l'État responsable du traitement de la demande de protection internationale, prendra la fuite, eu égard aux faits énumérés au paragraphe 2, alinéa 1^{er}.”;

2° l'article 1^{er}, dont le texte actuel devient le paragraphe 1^{er}, est complété par les 19° et 20°, rédigées comme suit :

“19° décision finale dans le cadre d'une demande de protection internationale: toute décision établissant si l'étranger se voit accorder le statut de réfugié ou le statut conféré par la protection subsidiaire et qui n'est plus susceptible d'un recours formé dans le cadre du Titre *Ibis*, que ce recours ait ou n'ait pas pour effet de permettre à un demandeur de demeurer sur le territoire en attendant son aboutissement;

20° demande ultérieure de protection internationale: toute demande ultérieure de protection internationale présentée après qu'une décision finale a été prise sur une demande précédente, en ce compris les décisions prises sur la base de l'article 57/6/5, § 1^{er}, 1°, 2°, 3°, 4°, 5°, 7° et 8°.”;

3° l'article 1^{er}, dont le texte actuel devient le paragraphe 1^{er}, est complété par un paragraphe 2, rédigé comme suit:

“§ 2. Le risque de fuite visé au paragraphe 1^{er}, 11°, doit être actuel et réel. Il est établi au terme d'un examen individuel et sur la base d'un ou plusieurs critères objectifs suivants, en tenant compte de l'ensemble des circonstances propres à chaque cas:

1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden:

a) een overdrachts-, terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel;

b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;

c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, terugdrijving of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;

d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;

e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d);

5° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk en/of in een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd;

6° de betrokkene werd veroordeeld omdat hij een misdaad of een wanbedrijf gepleegd heeft;

7° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend;

8° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij zijn vingerafdrukken reeds in een andere staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, na een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend;

1° l'intéressé n'a pas introduit de demande de séjour à la suite de son entrée illégale ou durant son séjour illégal ou n'a pas présenté sa demande de protection internationale dans le délai prévu par la présente loi;

2° l'intéressé a utilisé des informations fausses ou trompeuses ou des documents faux ou falsifiés, ou a recouru à la fraude ou a employé d'autres moyens illégaux dans le cadre d'une procédure de protection internationale, de séjour, d'éloignement ou de refoulement ;

3° l'intéressé ne collabore pas ou n'a pas collaboré dans ses rapports avec les autorités chargées de l'exécution et/ou de la surveillance du respect de la réglementation relative à l'accès au territoire, au séjour, à l'établissement et à l'éloignement des étrangers;

4° l'intéressé a manifesté sa volonté de ne pas se conformer ou a déjà contrevenu à l'une des mesures suivantes:

a) une mesure de transfert, de refoulement ou d'éloignement;

b) une interdiction d'entrée ni levée ni suspendue;

c) une mesure moins coercitive qu'une mesure privative de liberté visant à garantir son transfert, son refoulement ou son éloignement, qu'elle soit restrictive de liberté ou autre;

d) une mesure restrictive de liberté visant à garantir l'ordre public ou la sécurité nationale;

e) une mesure équivalente aux mesures visées aux a), b), c) ou d), prise par un autre État membre;

5° l'intéressé fait l'objet d'une interdiction d'entrée dans le Royaume et/ou dans un autre État membre, ni levée ni suspendue;

6° l'intéressé a été condamné pour avoir commis un crime ou un délit;

7° l'intéressé a introduit une nouvelle demande de séjour ou de protection internationale immédiatement après avoir fait l'objet d'une décision de refus d'entrée ou de séjour ou mettant fin à son séjour ou immédiatement après avoir fait l'objet d'une mesure de refoulement ou d'éloignement;

8° alors qu'il a été interrogé sur ce point, l'intéressé a dissimulé avoir déjà donné ses empreintes digitales dans un autre État lié par la réglementation européenne relative à la détermination de l'État responsable de l'examen d'une demande de protection internationale à la suite de l'introduction d'une demande de protection internationale;

9° de betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid;

10° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in een andere staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming;

11° de betrokkene heeft verklaard of uit zijn dossier blijkt dat hij voor andere doeleinden dan de doeleinden waarvoor hij een verzoek om internationale bescherming of een verblijfsaanvraag heeft ingediend naar het Rijk gekomen is;

12° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een geldboete omdat hij een kennelijk onrechtmatig beroep heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”.

Art. 5

In artikel 7, eerste lid, van dezelfde wet, vervangen bij de wet van 15 juli 1996 en gewijzigd bij de wetten van 19 januari 2012 en XX/XX/2017, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° de aanhef van het eerste lid wordt vervangen als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen.”;

2° in de bepaling onder 9° worden de woorden “of met toepassing van op 13 januari 2009 geldende bilaterale overeenkomsten tussen de lidstaten van de Europese Unie en België,” ingevoegd tussen de woorden “die België binden,” en de woorden “door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten”;

3° in de bepaling onder 10° worden de woorden “of met toepassing van op 13 januari 2009 geldende bilaterale overeenkomsten tussen de lidstaten van de Europese Unie en België,” ingevoegd tussen de woorden “die België binden,” en de woorden “door de Belgische overheden”.

Art. 6

In artikel 15*bis*, § 2, vierde lid, van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 25 april 2007, en vervangen bij de wet van 19 maart 2014, worden de woorden “overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 6°, of indien ze werd ingetrokken omdat de

9° l'intéressé a introduit plusieurs demandes de protection internationale et/ou de séjour, dans le Royaume ou dans un ou plusieurs autres États membres, qui ont donné lieu à une décision négative ou qui n'ont pas donné lieu à la délivrance d'un titre de séjour;

10° alors qu'il a été interrogé sur ce point, l'intéressé a dissimulé avoir déjà introduit précédemment une demande de protection internationale dans un autre État lié par la réglementation européenne relative à la détermination de l'État responsable de l'examen d'une demande de protection internationale;

11° l'intéressé a déclaré ou il ressort de son dossier qu'il est venu dans le Royaume à des fins autres que celles pour lesquelles il a introduit une demande de protection internationale ou de séjour;

12° l'intéressé fait l'objet d'une amende pour avoir introduit un recours manifestement abusif auprès du Conseil du Contentieux des Etrangers.”.

Art. 5

A l'article 7, alinéa 1^{er}, de la même loi, remplacé par la loi du 15 juillet 1996 et modifié par les lois du 19 janvier 2012 et du XX/XX/2017, les modifications suivantes sont apportées:

1° l'introduction de l'alinéa 1^{er} est remplacée comme suit:

“Sans préjudice de dispositions plus favorables contenues dans un traité international, le ministre ou son délégué peut, ou, dans les cas visés au 1°, 2°, 5°, 9°, 11° ou 12°, le ministre ou son délégué doit donner à l'étranger, qui n'est ni autorisé ni admis à séjourner plus de trois mois ou à s'établir dans le Royaume, un ordre de quitter le territoire dans un délai déterminé.”;

2° au 9°, les mots “ou en application des accords bilatéraux en vigueur le 13 janvier 2009 entre les États membres de l'Union européenne et la Belgique,” sont insérés entre les mots “liant la Belgique,” et les mots “il est remis”;

3° au 10°, les mots “ou en application des accords bilatéraux en vigueur le 13 janvier 2009 entre les États membres de l'Union européenne et la Belgique,” sont insérés entre les mots “liant la Belgique,” et les mots “il doit être remis”.

Art. 6

A l'article 15*bis*, § 2, alinéa 4, de la même loi, inséré par la loi du 25 avril 2007, et remplacé par la loi du 19 mars 2014, les mots “conformément à l'article 57/6, alinéa 1^{er}, 6°, ou si elle a été retirée parce que l'étranger a présenté des faits de

vreemdeling feiten verkeerd heeft weergegeven of heeft achtergehouden, valse verklaringen heeft afgelegd of valse of vervalste documenten heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de toekenning van de internationale bescherming” vervangen door de woorden “overeenkomstig de artikelen 55/3/1, § 2, of 55/5/1, § 2”.

Art. 7

In dezelfde wet wordt een artikel 19/1 ingevoegd, luidende:

“Art. 19/1. De in artikel 49, § 1, eerste lid, of 49/2, § 1, eerste lid, bedoelde vreemdeling die toegelaten is tot een verblijf van beperkte duur, moet het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats verwittigen wanneer hij van plan is om zich naar zijn land van herkomst, of, in geval van een staatloze, naar zijn land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, te begeven.

Het gemeentebestuur geeft deze informatie door aan de minister of zijn gemachtigde, die de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen onmiddellijk op de hoogte brengt.”.

Art. 8

Artikel 30*bis*, § 1, van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 27 december 2004, wordt vervangen als volgt:

“§ 1. Voor de toepassing van dit artikel wordt onder “afname van biometrische gegevens” verstaan de afname van vingerafdrukken en gezichtsopname.”.

Art. 9

In artikel 48/5 van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 8 mei 2013, wordt paragraaf 4 opgeheven.

Art. 10

Artikel 48/6 van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 8 mei 2013, wordt vervangen als volgt:

“Art. 48/6. § 1. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek indient.

manière altérée ou les a dissimulés, a fait de fausses déclarations ou a utilisé des documents faux ou falsifiés qui ont été déterminants dans l’octroi de la protection internationale” sont remplacés par les mots “conformément aux articles 55/3/1, § 2, ou 55/5/1, § 2”.

Art 7

Dans la même loi, il est inséré un article 19/1 rédigé comme suit:

“Art. 19/1. L’étranger admis au séjour limité visé aux articles 49, § 1^{er}, alinéa 1^{er}, ou 49/2, § 1^{er}, alinéa 1^{er}, est tenu d’avertir l’administration communale du lieu de sa résidence s’il entend se rendre dans son pays d’origine ou, dans le cas d’un apatride, dans son pays dans lequel il avait sa résidence habituelle.

L’administration communale transmet cette information au ministre ou son délégué qui en informe immédiatement le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides.”.

Art. 8

Article 30*bis*, § 1, de la même loi, inséré par la loi du 27 décembre 2004, est remplacé par ce qui suit:

“§ 1. Pour l’application du présent article, il y a lieu d’entendre par “prise de données biométriques”, la prise d’empreintes digitales et d’image faciale.”.

Art. 9

À l’article 48/5 de la même loi, inséré par la loi du 8 mai 2013, le paragraphe 4 est abrogé.

Art. 10

L’article 48/6 de la même loi, inséré par la loi du 8 mai 2013, est remplacé par ce qui suit:

“Art. 48/6. § 1. Le demandeur d’une protection internationale doit présenter aussi rapidement que possible tous les éléments nécessaires pour étayer sa demande. Il appartient aux instances chargées de l’examen de la demande d’évaluer, en coopération avec le demandeur, les éléments pertinents de la demande de protection internationale.

Les éléments visés à l’alinéa 1^{er} correspondent notamment aux déclarations du demandeur et à tous les documents ou pièces en sa possession concernant son identité, sa ou ses nationalités, son âge, son passé, y compris ceux des membres de la famille à prendre en compte, le ou les pays ainsi que le ou les lieux où il a résidé auparavant, ses demandes d’asile antérieures, son itinéraire, ses titres de voyage, ainsi que les raisons justifiant sa demande de protection internationale.

Het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, vormt een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van verzoekers relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan.

Indien de met het onderzoek van het verzoek belaste instanties goede redenen hebben om aan te nemen dat de verzoeker informatie, stukken, documenten of andere elementen achterhoudt die essentieel zijn voor een correcte beoordeling van het verzoek, kunnen zij de verzoeker uitnodigen om deze elementen onverwijld voor te leggen, wat ook hun drager is. De weigering van de verzoeker om deze elementen voor te leggen zonder bevredigende verklaring kan een aanwijzing zijn van zijn weigering om te voldoen aan zijn medewerkingsplicht zoals bedoeld in het eerste lid.

§ 2. De nationale en internationale documenten die de identiteit of de nationaliteit van de verzoeker vaststellen en waarvan de originelen zo spoedig mogelijk zijn neergelegd, worden bewaard in het administratief dossier van de met het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming belaste instanties gedurende de volledige duur van de behandeling van dit verzoek.

De originelen van de andere dan in het eerste lid bedoelde ondersteunende stukken kunnen bewaard worden in het administratief dossier gedurende de volledige duur van de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

De verzoeker ontvangt, op zijn verzoek, een kopie van de stukken waarvan de originelen worden bewaard in het administratief dossier en een ontvangstbewijs met een summier beschrijving van de neergelegde documenten.

De teruggave door de met het onderzoek van het verzoek belaste instanties van de in het eerste lid bedoelde originele stukken aan de vreemdeling, of aan zijn raadsman op vertoon van een geschreven volmacht uitgaande van de vreemdeling, gebeurt op zijn vraag voor zover er een definitieve beslissing van erkenning van vluchteling of toekenning van subsidiaire bescherming werd genomen betreffende het verzoek om internationale bescherming en dit onverminderd artikel 57/8/1. In de andere gevallen waarin een definitieve beslissing werd genomen, worden deze stukken overgemaakt aan de minister of zijn gemachtigde. De minister of zijn gemachtigde geeft deze terug aan de vreemdeling op zijn vraag, tenzij hij het in bewaring geven van deze stukken op grond van artikel 74/14, § 2, tweede lid, als preventieve maatregel of op grond van artikel 74/15, § 1, als maatregel om de beslissing tot verwijdering uit te voeren heeft opgelegd.

De teruggave van de originele stukken bedoeld in het tweede lid, aan de verzoeker, of aan zijn raadsman op vertoon van een geschreven volmacht uitgaande van de verzoeker, gebeurt op zijn vraag voor zover er een definitieve beslissing werd genomen betreffende het verzoek om internationale bescherming.

L'absence des éléments visés à l'alinéa 1^{er}, et plus particulièrement l'absence de preuve quant à l'identité ou la nationalité, qui sont des éléments centraux de la procédure d'évaluation d'une demande de protection internationale, constitue une indication défavorable concernant la crédibilité générale du récit du demandeur, à moins que le demandeur ne présente une explication satisfaisante à cette absence.

Si les instances chargées de l'examen de la demande ont de bonnes raisons de penser que le demandeur retient des informations, pièces, documents ou autres éléments essentiels à une évaluation correcte de la demande, elles peuvent l'inviter à produire ces éléments sans délai, quel que soit leur support. Le refus du demandeur de produire ces éléments sans explication satisfaisante pourra constituer un indice de son refus de se soumettre à son obligation de coopération visée à l'alinéa 1^{er}.

§ 2. Les documents nationaux et internationaux de nature à établir l'identité ou la nationalité du demandeur qui sont déposés aussi rapidement que possible en original sont conservés dans le dossier administratif des instances chargées de l'examen de la demande de protection internationale pendant toute la durée du traitement de cette demande.

Les originaux des pièces justificatives autres que celles visées à l'alinéa 1^{er} peuvent être conservés au dossier administratif pendant toute la durée du traitement de la demande de protection internationale.

Le demandeur reçoit, à sa demande, une copie des pièces dont les originaux sont conservés au dossier administratif et un accusé de réception avec une brève description des documents déposés.

La restitution par les instances chargées de l'examen de la demande des pièces originales visées à l'alinéa 1^{er} à l'étranger, ou à son avocat lorsqu'il présente une procuration écrite émanant de l'étranger, intervient à sa demande pour autant que la demande de protection internationale ait fait l'objet d'une décision finale d'octroi de reconnaissance du statut de réfugié ou du statut de protection subsidiaire, sans préjudice de l'article 57/8/1. Dans les autres cas où une décision finale a été prise, ces pièces sont transmises au ministre ou à son délégué. Le ministre ou son délégué les restitue sur demande à l'étranger, à moins qu'il ait imposé la conservation de ces pièces sur base de l'article 74/14, § 2, alinéa 2, en tant que mesure préventive, ou sur base de l'article 74/15, § 1^{er}, en tant que mesure d'exécution d'une décision d'éloignement.

La restitution des pièces originales visées à l'alinéa 2 au demandeur, ou à son avocat lorsqu'il présente une procuration écrite émanant du demandeur, intervient à sa demande pour autant que la demande de protection internationale ait fait l'objet d'une décision finale.

De originele stukken die aan het administratief dossier werden toegevoegd kunnen in alle gevallen vervroegd worden teruggegeven mits de verzoeker een geldige reden aanbrengt waaruit blijkt dat een vervroegde teruggave noodzakelijk is.

De teruggave van een stuk vindt niet plaats indien er ten gevolge van een authenticatie door de bevoegde autoriteiten wordt vastgesteld dat het document vals of vervalst is en/of de teruggave wordt verhinderd door een wettelijke bepaling.

De eventuele teruggave van de originele stukken wordt vermeld op het ontvangsbewijs bedoeld in het derde lid.

§ 3. De door de verzoeker voorgelegde stukken dienen, indien zij in een andere taal dan één van de drie landstalen of het Engels zijn opgesteld, vergezeld te zijn van een vertaling in één van de drie landstalen of het Engels.

De verzoeker wordt bij het indienen van het verzoek, in een taal die hij begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij deze begrijpt, ingelicht over zijn plicht mee te werken om een vertaling te verstrekken, zoals bedoeld in het eerste lid.

Bij gebrek aan een vertaling, zoals bedoeld in het eerste lid, dient de verzoeker de door hem voorgelegde stukken, indien zij in een andere taal dan één van de drie landstalen of het Engels zijn opgesteld, zelf toe te lichten tijdens het persoonlijk onderhoud in voorkomend geval via de aanwezige tolk. Deze toelichting betreft minstens de relevante gegevens van de voorgelegde stukken.

In het geval de verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming indient, zoals bedoeld in artikel 51/8, dienen de door hem voorgelegde stukken, indien zij in een andere taal dan één van de drie landstalen of het Engels zijn opgesteld, vergezeld te zijn van een vertaling in één van de drie landstalen of het Engels of dient de verzoeker minstens de relevante gegevens er van nauwkeurig aan te duiden in de door hem voorgelegde stukken en toe te lichten in de in artikel 51/8 bedoelde verklaring.

Bij gebrek aan enige vertaling voorzien door de verzoeker, is de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, niet verplicht om elk door de verzoeker voorgelegd stuk in zijn volledigheid te vertalen naar één van de drie landstalen of het Engels. Het volstaat om de door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vastgestelde relevante gegevens te vertalen van de voorgelegde stukken.

§ 4. Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten geen bevestiging indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

Dans tous les cas, les pièces originales déposées au dossier administratif peuvent être restituées anticipativement à condition que la nécessité d'une restitution anticipée soit justifiée valablement par le demandeur.

La restitution d'une pièce ne peut pas avoir lieu s'il est établi, à la suite d'une authentification par les autorités compétentes, que le document est un faux ou a été falsifié et/ou s'il existe un obstacle à cette restitution en vertu de la loi.

L'éventuelle restitution des pièces originales est mentionnée sur l'accusé de réception visé à l'alinéa 3.

§ 3. S'ils sont rédigés dans une autre langue qu'une des trois langues nationales ou l'anglais, les documents présentés par le demandeur doivent être accompagnés d'une traduction vers l'une des trois langues nationales ou vers l'anglais.

Lors de l'introduction de la demande, le demandeur est informé dans une langue qu'il comprend, ou dont il est raisonnable de supposer qu'il la comprend, de son obligation de contribuer à fournir une traduction, telle qu'elle est visée à l'alinéa 1^{er}.

Si les documents que le demandeur a présentés sont rédigés dans une autre langue qu'une des trois langues nationales ou l'anglais et en l'absence d'une traduction telle qu'elle est visée à l'alinéa 1^{er}, il doit les commenter au cours de l'entretien personnel, le cas échéant assisté de l'interprète présent. Ce commentaire concerne au moins les informations pertinentes contenues dans les documents présentés.

Au cas où le demandeur introduit une demande ultérieure de protection internationale visée à l'article 51/8, si les documents qu'il a présentés sont rédigés dans une autre langue qu'une des trois langues nationales ou l'anglais, ceux-ci doivent être accompagnés d'une traduction vers l'une des trois langues nationales ou vers l'anglais, ou le demandeur doit au moins indiquer avec précision dans les documents présentés et commenter dans la déclaration visée à l'article 51/8 les informations pertinentes qu'ils contiennent.

En l'absence de toute traduction fournie par le demandeur, le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides n'est pas tenu de traduire intégralement vers l'une des trois langues nationales ou vers l'anglais chaque document présenté par le demandeur. Il suffit de traduire les informations pertinentes que le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides aura relevées dans les documents présentés.

§ 4. Lorsque le demandeur n'étaye pas certains aspects de ses déclarations par des preuves documentaires ou autres, ces aspects ne nécessitent pas confirmation lorsque les conditions cumulatives suivantes sont remplies:

a) le demandeur s'est réellement efforcé d'étayer sa demande;

b) tous les éléments pertinents à la disposition du demandeur ont été présentés et une explication satisfaisante a été fournie quant à l'absence d'autres éléments probants;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.

§ 5. De met het onderzoek belaste instanties beoordelen het verzoek op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houden rekening met de volgende elementen:

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

b) de door de verzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;

d) de vraag of de verzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren;

e) de vraag of in redelijkheid kan worden verwacht dat de verzoeker zich onder de bescherming kan stellen van een ander land waarvan hij de nationaliteit kan invoeren.”

Art. 11

In dezelfde wet wordt een artikel 48/8 ingevoegd, luidende:

“Art. 48/8. § 1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vraagt, indien dit door hem relevant wordt geacht voor de beoordeling van het verzoek, aan de verzoeker om internationale bescherming zich te onderwerpen aan een medisch onderzoek betreffende aanwijzingen van vroegere vervolging of ernstige schade, mits de verzoeker hiermee instemt.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan aan de verzoeker vragen om zo spoedig mogelijk dit medisch onderzoek te regelen, desgevallend bij een door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en

c) les déclarations du demandeur sont jugées cohérentes et plausibles et elles ne sont pas contredites par les informations générales et particulières connues et pertinentes pour sa demande;

d) le demandeur a présenté sa demande de protection internationale dès que possible, à moins qu’il puisse avancer de bonnes raisons pour ne pas l’avoir fait;

e) la crédibilité générale du demandeur a pu être établie.

§ 5. Les instances chargées de l’examen de la demande évaluent celle-ci individuellement, objectivement et impartialement. Elles tiennent compte des éléments suivants:

a) tous les faits pertinents concernant le pays d’origine au moment de statuer sur la demande, y compris les lois et règlements du pays d’origine et la manière dont ils sont appliqués;

b) les déclarations et documents présentés par le demandeur, y compris les informations permettant de déterminer si le demandeur a fait ou pourrait faire l’objet de persécutions ou d’atteintes graves;

c) le statut individuel et la situation personnelle du demandeur, y compris des facteurs comme son passé, son sexe et son âge, pour déterminer si, compte tenu de la situation personnelle du demandeur, les actes auxquels le demandeur a été ou risque d’être exposé pourraient être considérés comme une persécution ou des atteintes graves;

d) le fait que, depuis qu’il a quitté son pays d’origine, le demandeur a ou non exercé des activités qui pourraient l’exposer à une persécution ou à des atteintes graves s’il retournait dans ce pays;

e) le fait qu’il est raisonnable de penser que le demandeur peut se prévaloir de la protection d’un autre pays dont il peut invoquer la nationalité.”

Art. 11

Dans la même loi, il est inséré un article 48/8 rédigé comme suit:

“Art. 48/8. § 1. S’il le juge pertinent pour procéder à l’examen de la demande, le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides invite le demandeur de protection internationale à se soumettre à un examen médical portant sur des signes de persécutions ou d’atteintes graves qu’il aurait subies dans le passé, sous réserve du consentement du demandeur.

Le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides peut inviter le demandeur à prendre dans les meilleurs délais les mesures nécessaires pour se soumettre à un tel examen, qui sera le cas échéant réalisé par un praticien professionnel

de Staatlozen aangeduide bevoegde beroepsbeoefenaar in de gezondheidszorg.

De bevoegde beroepsbeoefenaar in de gezondheidszorg verstrekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een rapport met vaststellingen betreffende aanwijzingen van vroegere vervolging of ernstige schade, mits de verzoeker hiermee instemt. Er wordt hierbij een duidelijk onderscheid gemaakt tussen enerzijds objectief medische vaststellingen en anderzijds de vaststellingen gebaseerd op de verklaringen van de verzoeker om internationale bescherming.

§ 2. Indien er door de verzoeker om internationale bescherming een medisch probleem wordt opgeworpen en er geen medisch onderzoek overeenkomstig paragraaf 1 plaatsvindt, wordt hij ingelicht dat hij op eigen initiatief en kosten een medisch onderzoek kan regelen betreffende aanwijzingen van vroegere vervolging of ernstige schade.

Het medisch getuigschrift wordt zo spoedig mogelijk voorgelegd aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, die in voorkomend geval een bevoegde beroepsbeoefenaar in de gezondheidszorg kan raadplegen om een advies omtrent het voormelde getuigschrift te vragen.

§ 3. Het feit dat de verzoeker om internationale bescherming weigert om het medisch onderzoek overeenkomstig paragraaf 1 te ondergaan of het feit dat er geen medisch onderzoek heeft plaatsgevonden, belet de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

§ 4. Het in paragraaf 1, derde lid, bedoelde rapport of het in paragraaf 2, tweede lid, bedoelde medisch getuigschrift wordt door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beoordeeld samen met de andere elementen van het verzoek om internationale bescherming.

§ 5. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen.”

Art. 12

In dezelfde wet wordt een artikel 48/9 ingevoegd, luidende:

“Art. 48/9. § 1. De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.

des soins de santé compétent désigné par le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides.

Le praticien professionnel des soins de santé compétent transmet au Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides un rapport avec ses constatations concernant les signes de persécutions ou d'atteintes graves qui auraient été subies dans le passé, sous réserve du consentement du demandeur. Une distinction est clairement faite entre les constatations médicales objectives, d'une part, et les constatations basées sur les déclarations du demandeur de protection internationale, d'autre part.

§ 2. Si le demandeur de protection internationale invoque un problème médical et qu'aucun examen médical tel que visé au paragraphe 1^{er} n'a lieu, il devra être informé du fait qu'il peut, de sa propre initiative et à ses propres frais, prendre les mesures nécessaires pour se soumettre à un examen médical portant sur des signes de persécutions ou d'atteintes graves qu'il aurait subies dans le passé.

Le certificat médical est soumis dans les meilleurs délais au Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides, qui, le cas échéant, peut solliciter l'avis d'un praticien professionnel des soins de santé compétent au sujet du certificat en question.

§ 3. Le fait que le demandeur de protection internationale refuse de se soumettre à l'examen médical visé au paragraphe 1^{er} ou qu'aucun examen médical n'ait eu lieu n'empêche pas le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides de prendre une décision au sujet de la demande de protection internationale.

§ 4. Le rapport visé au paragraphe 1, alinéa 3, ou le certificat médical visé au paragraphe 2, alinéa 2, est examiné par le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides avec les autres éléments de la demande de protection internationale.

§ 5. L'article 458 du Code pénal est applicable aux agents du Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides en ce qui concerne les données médicales dont ils ont connaissance dans l'exercice de leurs fonctions.”

Art. 12

Dans la même loi, il est inséré un article 48/9 rédigé comme suit:

“Art. 48/9. § 1. L'étranger qui a introduit une demande de protection internationale conformément à l'article 50, § 3, alinéa 1^{er}, a la possibilité de faire valoir de manière précise et circonstanciée, dans un questionnaire auquel il répond avant la déclaration prévue à l'article 51/10, les éléments dont ressortent ses besoins procéduraux spéciaux, et ce afin de pouvoir bénéficier des droits, et se conformer aux obligations, prévus dans le présent chapitre.

§ 2. Daarnaast kan een ambtenaar-geneesheer of een andere bevoegde beroepsbeoefenaar in de gezondheidszorg, aangeduid door de minister of zijn gemachtigde, via een medisch onderzoek aanbevelingen doen betreffende de bijzondere procedurele noden die een verzoeker om internationale bescherming kan behoeven, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk. Indien de aanbevelingen betrekking hebben op medische gegevens, worden deze slechts aan de minister of zijn gemachtigde en de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen overgemaakt mits instemming van de verzoeker om internationale bescherming.

Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op alle ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen.

§ 3. Onverminderd het bepaalde in paragrafen 1 en 2, kan de verzoeker om internationale bescherming ook elementen in een latere fase van de procedure signaleren aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, zonder dat de procedure betreffende het verzoek om internationale bescherming hierom opnieuw moet worden gestart. De verzoeker dient deze elementen op omstandige en precieze wijze schriftelijk over te maken aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

§ 4. De ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beoordelen of de verzoeker om internationale bescherming bijzondere procedurele noden heeft en nemen deze in acht door het verlenen van passende steun tijdens de procedure, voor zover deze noden voldoende zijn aangetoond en voor zover de in dit hoofdstuk bedoelde rechten in het gedrang zouden komen en hij niet zou kunnen voldoen aan de hem opgelegde verplichtingen. De beoordeling van de bijzondere procedurele noden is op zich zelf niet vatbaar voor beroep.

§ 5. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van oordeel is dat een verzoeker om internationale bescherming bijzondere procedurele noden heeft, in het bijzonder omwille van foltering, verkrachting of andere ernstige vormen van psychisch, fysiek of seksueel geweld, die niet verenigbaar zijn met het onderzoek van zijn verzoek conform artikel 57/6/1, § 1 of 57/6/4, past de Commissaris-generaal deze procedure niet of niet langer toe.

§ 6. De vaststelling dat de verzoeker de in paragraaf 1 bedoelde vragenlijst niet heeft beantwoord of dat verzoeker overeenkomstig paragraaf 2 niet medisch werd onderzocht, verhindert niet dat de procedure verder wordt behandeld overeenkomstig artikel 51/10 of belet de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet om een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

§ 2. En outre, un fonctionnaire médecin ou un autre praticien professionnel des soins de santé compétent désigné par le ministre ou son délégué peut, par le biais d'un examen médical, faire des recommandations au sujet des besoins procéduraux spéciaux qu'un demandeur de protection internationale pourrait éprouver, et ce afin que celui-ci puisse bénéficier des droits et se conformer aux obligations prévus dans le présent chapitre. Si les recommandations ont trait à des informations médicales, celles-ci ne seront communiquées au ministre ou son délégué et au Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides que sous réserve du consentement du demandeur de protection internationale.

L'article 458 du Code pénal est applicable à tous les agents de l'Office des Etrangers et du Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides en ce qui concerne les données médicales dont ils ont connaissance dans l'exercice de leurs fonctions.

§ 3. Sans préjudice de ce qui est prévu aux paragraphes 1^{er} et 2, le demandeur de protection internationale peut également signaler au Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides des éléments à un stade ultérieur de la procédure, sans que la procédure relative à la demande de protection internationale ne doive, de ce fait, reprendre à nouveau depuis le début. Ces éléments doivent être transmis par le demandeur au Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides par écrit, de manière précise et circonstanciée.

§ 4. Les agents de l'Office des Etrangers et le Commissariat-général aux réfugiés et aux apatrides évaluent si le demandeur de protection internationale a des besoins procéduraux spéciaux et tiennent compte de ceux-ci en fournissant au demandeur un soutien adéquat au cours de la procédure, pour autant que ces besoins soient suffisamment démontrés et soient susceptibles d'empêcher le demandeur de bénéficier des droits visés au présent chapitre ou de se conformer aux obligations qui lui incombent. L'évaluation des besoins procéduraux spéciaux n'est pas en soi susceptible de recours.

§ 5. Si le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides estime, en particulier en cas de torture, de viol ou d'une autre forme grave de violence psychologique, physique ou sexuelle, que le demandeur de protection internationale a des besoins procéduraux spéciaux qui ne sont pas compatibles avec l'examen de la demande selon l'article 57/6/1, § 1 ou 57/6/4, le Commissaire général n'applique pas ou plus cette procédure.

§ 6. Le fait que le demandeur n'ait pas répondu au questionnaire visé au paragraphe 1^{er} ou qu'il n'ait pas subi d'examen médical conformément au paragraphe 2 n'empêche pas la poursuite de la procédure de traitement de la demande conformément à l'article 51/10 et n'empêche pas le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides de prendre une décision au sujet de la demande de protection internationale.

§ 7. De in paragraaf 4 vermelde beoordeling blijft geldig indien de vreemdeling een volgend verzoek indient op grond van artikel 51/8.

In het geval tijdens het vorig verzoek werd geoordeeld dat de vreemdeling bijzondere procedurele noden heeft, kan de minister of zijn gemachtigde of de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het kader van het volgende verzoek oordelen dat de verzoeker deze niet langer heeft.

In het geval tijdens het vorig verzoek werd geoordeeld dat de verzoeker geen bijzondere procedurele noden had, kan de verzoeker alsnog in de in artikel 51/8 bedoelde verklaring overtuigende elementen aanbrengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden zouden blijken.”

Art. 13

In artikel 49/2 van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 15 september 2006, gewijzigd bij de wetten van 8 mei 2013 en 10 augustus 2015, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in paragraaf 4, eerste lid, tweede zin worden de woorden “artikel 55/5/1” vervangen door de woorden “artikel 55/5/1, § 1, of § 2, 2°”;

2° paragraaf 4, tweede lid, wordt vervangen als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan te allen tijde aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vragen de subsidiaire beschermingsstatus die aan de vreemdeling werd toegekend, in te trekken overeenkomstig artikel 55/5/1, § 2, 1°.”

Art. 14

Artikel 49/3 van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 15 september 2006, wordt vervangen als volgt:

“Art. 49/3. Een aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, neemt de vorm aan van een verzoek om internationale bescherming.

Dit verzoek om internationale bescherming wordt ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.”

Art. 15

In dezelfde wet wordt een artikel 49/3/1 ingevoegd, luidende:

“Art. 49/3/1. Geen maatregel tot verwijdering van het grondgebied of tot teruggedrijving kan gedwongen worden

§ 7. L'évaluation visée au paragraphe 4 reste valable si l'étranger introduit une demande ultérieure sur la base de l'article 51/8.

Dans le cas où au cours de la demande précédente il a été considéré que l'étranger avait des besoins procéduraux spéciaux, le ministre ou son délégué ou le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides peut considérer dans le cadre de la demande ultérieure que le demandeur n'en a plus.

Dans le cas où au cours de la demande précédente il a été considéré que le demandeur n'avait pas des besoins procéduraux spéciaux, le demandeur peut apporter, dans la déclaration visée à l'article 51/8, des éléments dont il ressort de manière convaincante qu'il éprouve tout de même des besoins procéduraux spéciaux.”

Art. 13

À l'article 49/2 de la même loi, inséré par la loi du 15 septembre 2006, modifié par les lois du 8 mai 2013 et 10 août 2015, les modifications suivantes sont apportées:

1° au paragraphe 4, alinéa 1^{er}, deuxième phrase, les mots “article 55/5/1” sont remplacés par les mots “article 55/5/1, § 1^{er}, ou § 2, 2°”;

2° paragraphe 4, alinéa 2, est remplacé par ce qui suit:

“Le ministre ou son délégué peut à tout moment demander au Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides de retirer le statut de de protection subsidiaire accordé à l'étranger, conformément à l'article 55/5/1, § 2, 1°.”

Art. 14

Article 49/3 de la même loi, inséré par la loi du 15 septembre 2006, est remplacé par ce qui suit:

“Art. 49/3. Une demande de reconnaissance du statut de réfugié ou d'octroi du statut de protection subsidiaire se fait sous la forme d'une demande de protection internationale.

Cette demande de protection internationale est d'office examinée en priorité dans le cadre de la Convention de Genève, tel que déterminé à l'article 48/3, et ensuite dans le cadre de l'article 48/4.”

Art. 15

Dans la même loi, il est inséré un article 49/3/1 rédigé comme suit:

“Art. 49/3/1. Aucune mesure d'éloignement du territoire ou de refoulement ne peut être exécutée de manière forcée

uitgevoerd ten aanzien van de verzoeker vanaf het doen van zijn verzoek om internationale bescherming, en tijdens de behandeling van dit verzoek door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, met uitzondering van de verzoeker bedoeld in artikel 57/6/2, § 3.”

Art. 16

In artikel 50 van dezelfde wet, vervangen bij de wet van 14 juli 1987 en gewijzigd bij de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006, wordt vervangen als volgt:

“Art. 50. § 1. De vreemdeling die het Rijk binnenkomt of binnengekomen is zonder te voldoen aan de in artikelen 2 en 3 gestelde voorwaarden en die de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus wenst te verkrijgen, moet op het ogenblik dat hij binnenkomt of, althans binnen de acht werkdagen nadat hij het Rijk is binnengekomen, een verzoek om internationale bescherming doen.

De in het eerste lid bedoelde vreemdeling die het Rijk tracht binnen te komen zonder te voldoen aan de in artikelen 2 en 3 gestelde voorwaarden, moet dit verzoek om internationale bescherming onverwijld doen bij de met de grenscontrole belaste overheden op het ogenblik dat deze nadere toelichting vragen over zijn motief om naar België te reizen.

De vreemdeling die het Rijk legaal is binnengekomen in het kader van een verblijf van maximaal drie maanden en die de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus wenst te verkrijgen, moet voor het einde van het verblijf van maximaal drie maanden, een verzoek om internationale bescherming doen.

De vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen en die de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus wenst te verkrijgen, moet binnen de acht werkdagen nadat zijn verblijf beëindigd of ingetrokken is, een verzoek om internationale bescherming doen.

De vreemdeling die tijdelijke bescherming geniet zoals bedoeld in artikel 57/29, kan op elk ogenblik een verzoek om internationale bescherming doen. Eenmaal de regeling van tijdelijke bescherming overeenkomstig artikel 57/36, § 1, wordt beëindigd, moet de vreemdeling, indien hij de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus wenst te verkrijgen, binnen de acht werkdagen na de beëindiging van de regeling van tijdelijke bescherming een verzoek om internationale bescherming doen.

De Koning wijst de overheden aan waar de vreemdeling een verzoek om internationale bescherming kan doen.

Het doen van een verzoek om internationale bescherming moet in persoon gebeuren.

§ 2. De bevoegde overheid waarbij de vreemdeling zijn verzoek om internationale bescherming heeft gedaan, verleent hem daarvan een bewijs van aanmelding en brengt het

à l'égard du demandeur dès la présentation de sa demande de protection internationale, et pendant l'examen de celle-ci par le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides, à l'exception du demandeur visé à l'article 57/6/2, § 3.”

Art. 16

L'article 50 de la même loi, remplacé par la loi du 14 juillet 1987 et modifié par les lois du 6 mai 1993, du 15 juillet 1996 et du 15 septembre 2006, est remplacé par ce qui suit:

“Art. 50 § 1. L'étranger qui entre ou est entré dans le Royaume sans remplir les conditions fixées dans les articles 2 et 3 et qui souhaite obtenir le statut de réfugié ou le statut de protection subsidiaire, doit présenter une demande de protection internationale au moment où il entre ou au moins dans les huit jours ouvrables après être entré dans le Royaume.

L'étranger visé à l'alinéa 1^{er}, qui tente d'entrer dans le Royaume sans remplir les conditions fixées dans les articles 2 et 3, doit présenter cette demande de protection internationale sans délai auprès des autorités chargées des contrôles aux frontières au moment où celles-ci lui demandent des précisions sur son motif de séjour en Belgique.

L'étranger qui est entré légalement dans le Royaume dans le cadre d'un séjour n'excédant pas trois mois et qui souhaite obtenir le statut de réfugié ou le statut de protection subsidiaire, doit présenter une demande de protection internationale avant la fin du séjour n'excédant pas trois mois.

L'étranger qui est admis ou autorisé à séjourner plus de trois mois dans le Royaume ou à s'y établir et qui souhaite obtenir le statut de réfugié ou le statut de protection subsidiaire doit, dans les huit jours ouvrables qui suivent la fin ou le retrait de son séjour, présenter une demande de protection internationale.

L'étranger bénéficiant d'une protection temporaire conformément à l'article 57/29, peut présenter une demande de protection internationale à tout moment. Dès qu'il est mis fin au régime de protection temporaire conformément à l'article 57/36, § 1^{er}, s'il souhaite obtenir le statut de réfugié ou le statut de protection subsidiaire, l'étranger doit présenter une demande de protection internationale dans les huit jours ouvrables après qu'il a été mis fin au régime de protection temporaire.

Le Roi désigne les autorités auprès desquelles l'étranger peut présenter une demande de protection internationale.

La présentation d'une demande de protection internationale doit être faite en personne.

§ 2. L'autorité compétente auprès de laquelle l'étranger a présenté sa demande de protection internationale conformément au paragraphe 1^{er} lui en fournit une attestation de

verzoek ter kennis van de minister of zijn gemachtigde, die ze binnen de drie werkdagen registreert.

Wanneer een groot aantal vreemdelingen tegelijk een verzoek om internationale bescherming doet, waardoor het in de praktijk zeer moeilijk is om de registratietermijn van drie werkdagen na te leven, kan deze verlengd worden tot tien werkdagen.

§ 3. De vreemdeling die overeenkomstig paragraaf 1 een verzoek om internationale bescherming heeft gedaan, krijgt de mogelijkheid om dit verzoek daadwerkelijk in te dienen, hetzij onmiddellijk, hetzij zo snel mogelijk op een aangegeven datum en uiterlijk binnen de dertig dagen vanaf de datum waarop het verzoek gedaan werd. Wanneer een groot aantal vreemdelingen tegelijk een verzoek om internationale bescherming doet, waardoor het in de praktijk zeer moeilijk is om deze termijn van dertig dagen na te leven, kan deze termijn verlengd worden door de Koning bij een in Ministerraad overlegd besluit. Dit besluit treedt drie maanden na zijn inwerkingtreding, buiten werking.

De Koning wijst de overheden aan waar de vreemdeling een verzoek om internationale bescherming kan indienen.

Eenmaal de vreemdeling het verzoek om internationale bescherming daadwerkelijk heeft ingediend bij de bevoegde overheid, verleent deze overheid hem daarvan een schriftelijke akte en brengt het verzoek ter kennis van de minister of zijn gemachtigde die daarvan onmiddellijk de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen inlicht. Het indienen van een verzoek om internationale bescherming moet in persoon gebeuren.

Indien de vreemdeling zijn verzoek om internationale bescherming doet bij een overheid die niet tevens door de Koning is aangewezen als overheid waarbij een verzoek om internationale bescherming daadwerkelijk kan worden ingediend, informeert deze overheid de vreemdeling over waar en hoe hij dit verzoek daadwerkelijk kan indienen.

Een verzoek om internationale bescherming dat wordt gedaan maar vervolgens op de aangewezen datum voor de indiening van dit verzoek, niet daadwerkelijk wordt ingediend, vervalt van rechtswege tenzij de vreemdeling aantoont dat zulks te wijten was aan omstandigheden waarop hij geen invloed had.

§ 4. Een vreemdeling kan geen nieuw verzoek om internationale bescherming doen zolang de beslissing die werd genomen in het kader van zijn vorig verzoek om internationale bescherming, vatbaar is voor een beroep zoals bedoeld in artikel 39/2, § 1, en dit zolang de termijn bedoeld in artikel 39/57 nog niet verstreken is of zolang een beroep hangende is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen deze beslissing. Deze verzoeken om internationale bescherming worden niet geregistreerd.”

déclaration et porte cette demande à la connaissance du ministre ou de son délégué, qui l'enregistre dans les trois jours ouvrables.

Lorsqu'un grand nombre d'étrangers présentent simultanément une demande de protection internationale, rendant de ce fait le délai d'enregistrement de trois jours ouvrables particulièrement difficile à respecter dans la pratique, ce délai peut être porté à dix jours ouvrables.

§ 3. L'étranger qui a présenté une demande de protection internationale conformément au paragraphe 1^{er}, bénéficie de la possibilité d'introduire effectivement cette demande soit immédiatement, soit dans les meilleurs délais à une date programmée et au plus tard dans les trente jours à compter de la date à laquelle la demande a été présentée. Lorsqu'un grand nombre d'étrangers présentent simultanément une demande de protection internationale, rendant de ce fait ce délai de trente jours particulièrement difficile à respecter dans la pratique, ce délai peut être prolongé par le Roi par arrêté délibéré en Conseil des ministres. Cet arrêté cesse d'être en vigueur trois mois après son entrée en vigueur.

Le Roi désigne les autorités auprès desquelles l'étranger peut introduire une demande de protection internationale.

Lorsque l'étranger a introduit effectivement la demande de protection internationale auprès de l'autorité compétente, cette autorité lui en remet un acte écrit et porte la demande à la connaissance du ministre ou de son délégué, qui en avise immédiatement le Commissaire général aux réfugiés et apatrides. L'introduction d'une demande de protection internationale doit être faite en personne.

Si l'étranger présente sa demande de protection internationale auprès d'une autorité, qui n'a pas également été désignée par le Roi comme autorité auprès de laquelle où une demande de protection internationale peut effectivement être introduite, cette autorité informe l'étranger de l'endroit et des modalités selon lesquelles il peut effectivement introduire cette demande.

Une demande de protection internationale qui est présentée mais n'est ensuite pas introduite à la date prévue, échoit d'office, à moins que l'étranger ne démontre que cela était dû à des circonstances qui ne lui sont pas imputables.

§ 4. Un étranger ne peut présenter une nouvelle demande de protection internationale tant que la décision prise dans le cadre de sa demande de protection internationale précédente est susceptible de faire l'objet d'un recours visé à l'article 39/2, § 1^{er}, dès lors que le délai visé à l'article 39/57 n'a pas expiré, ou tant que le Conseil du contentieux des étrangers est saisi d'un tel recours contre cette décision. Ces demandes de protection internationale ne sont pas enregistrées.”

Art. 17

Artikel 50*bis* van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 18 februari 2003 en gewijzigd bij de wet van 15 september 2006, wordt opgeheven.

Art. 18

Artikel 50*ter* van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 15 september 2006, wordt opgeheven.

Art. 19

Artikel 51 van dezelfde wet, vervangen bij de wet van 14 juli 1987 en gewijzigd bij de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006, wordt vervangen als volgt:

“Art. 51. De verzoeker om internationale bescherming is vanaf het doen van zijn verzoek om internationale bescherming verplicht om mee te werken met de bevoegde overheden om zijn identiteit en andere elementen ter staving van zijn verzoek vast te stellen. Deze elementen omvatten onder meer de verklaringen van verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken om internationale bescherming, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

De verzoeker wordt bij het doen van zijn verzoek, in een taal die hij begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij deze begrijpt, ingelicht over zijn plicht tot medewerking, alsmede over de gevolgen die kunnen ontstaan indien hij niet met de bevoegde overheden samenwerkt.”.

Art. 20

In artikel 51/2 van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 18 juli 1991, gewijzigd bij de wet van 6 mei 1993, gewijzigd en vernummerd bij de wet van 15 juli 1996 en gewijzigd bij de wetten van 22 december 2003, 15 september 2006 en 8 mei 2013, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° het eerste lid wordt vervangen als volgt:

“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient overeenkomstig artikel 50, § 3, dient in België woonplaats te kiezen.”;

2° in het tweede lid worden de woorden “de vreemdeling die een asielaanvraag indient” vervangen door de woorden “de verzoeker”;

3° in het derde lid worden de woorden “een asielaanvraag indient aan de grens zonder te voldoen aan de voorwaarden gesteld in artikel 2,” vervangen door de woorden “aan de grens een verzoek om internationale bescherming indient zonder te voldoen aan de in artikelen 2 en 3 gestelde voorwaarden.”.

Art. 17

L'article 50*bis* de la même loi, inséré par la loi du 18 février 2003 et modifié par la loi du 15 septembre 2006, est abrogé.

Art. 18

L'article 50*ter* de la même loi, inséré par la loi du 15 septembre 2006, est abrogé.

Art. 19

L'article 51 de la même loi, remplacé par la loi du 14 juillet 1987 et modifié par les lois du 6 mai 1993, du 15 juillet 1996 et du 15 septembre 2006, est remplacé par ce qui suit:

“Art. 51. A partir de la présentation de sa demande de protection internationale, le demandeur de protection internationale est tenu de coopérer avec les autorités compétentes afin d'établir son identité et d'autres éléments à l'appui de sa demande. Ces éléments comprennent notamment les déclarations du demandeur et tous les documents ou pièces dont il dispose concernant son identité, sa ou ses nationalités, son âge, son passé, y compris ceux des membres de la famille à prendre en compte, le ou les pays ainsi que le ou les lieux où il a résidé auparavant, ses demandes antérieures de protection internationale, son itinéraire, ses titres de voyage, ainsi que les raisons justifiant la demande de protection internationale.

Lorsqu'il présente sa demande, le demandeur est informé, dans une langue qu'il comprend ou dont on peut raisonnablement supposer qu'il la comprend, de son obligation de coopérer et des conséquences qui peuvent survenir s'il ne coopère pas avec les autorités compétentes.”.

Art. 20

À l'article 51/2 de la même loi, inséré par la loi du 18 juillet 1991, modifié par la loi du 6 mai 1993, modifié et renuméroté par la loi du 15 juillet 1996 et modifié par les lois du 22 décembre 2003, du 15 septembre 2006 et du 8 mai 2013, les modifications suivantes sont apportées:

1° l'alinéa 1^{er} est remplacé comme suit:

“L'étranger qui introduit une demande de protection internationale conformément à l'article 50 § 3, doit élire domicile en Belgique.”.

2° à l'alinéa 2, les mots “l'étranger qui introduit une demande d'asile dans le Royaume” sont remplacés par les mots “le demandeur”;

3° à l'alinéa 3, les mots “introduit une demande d'asile à la frontière, sans satisfaire aux conditions fixées par l'article 2,” sont remplacés par les mots “introduit une demande de protection internationale à la frontière sans remplir les conditions fixées par les articles 2 et 3.”.

Art. 21

In artikel 51/3 van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 15 juli 1996 en gewijzigd bij de wetten van 15 september 2006, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° paragraaf 1 wordt vervangen als volgt:

“§ 1. Voor de toepassing van dit artikel wordt onder “afname van biometrische gegevens” verstaan de afname van vingerafdrukken en gezichtsopname.”

Aan de afname van biometrische gegevens kunnen worden onderworpen:

1° de vreemdeling die aan de grens of in het Rijk een verzoek om internationale bescherming doet en/of indient;

2° de vreemdeling die België verplicht is over te nemen of terug te nemen krachtens Europese regelgeving betreffende de vaststelling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, die België bindt;

3° de vreemdeling voor wie er aanwijzingen bestaan dat hij reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.”;

2° in paragraaf 2 worden de woorden “De vingerafdrukken” vervangen door de woorden “De biometrische gegevens”;

3° in paragraaf 2, 2° en 3°, worden de woorden “het asielverzoek” telkens vervangen door de woorden “het verzoek om internationale bescherming”;

4° in paragraaf 3, eerste zin, worden de woorden “De vingerafdrukken” vervangen door de woorden “De biometrische gegevens”;

5° in paragraaf 3, tweede zin, in de Nederlandstalige versie, wordt het woord “genomen” vervangen door het woord “afgenomen” en worden de woorden “van een officier van de bestuurlijke politie, met inbegrip van diegene wiens bevoegdheid beperkt is, van een onderofficier van de Rijkswacht,” vervangen door de woorden “van een officier van de gerechtelijke politie, met inbegrip van diegene wiens bevoegdheid beperkt is, van een officier van de bestuurlijke politie”;

6° in paragraaf 4 worden de woorden “de vingerafdrukken” vervangen door de woorden “de biometrische gegevens”;

7° in paragraaf 5 wordt vóór de bestaande tekst die het tweede lid zal vormen, een lid ingevoegd, luidende:

“De Koning bepaalt de termijn gedurende welke de biometrische gegevens, die overeenkomstig dit artikel worden afgenomen, dienen bewaard te worden.”;

8° in paragraaf 5, waarvan de bestaande tekst het tweede lid zal vormen, worden de woorden “De vingerafdrukken” vervangen door de woorden “De biometrische gegevens”.

Art . 21

A l'article 51/3 de la même loi, inséré par la loi du 15 juillet 1996 et modifié par les lois du 15 septembre 2006, les modifications suivantes sont apportées:

1° le paragraphe 1^{er} est remplacé comme suit:

“§ 1. Pour l'application du présent article, Il y a lieu d'entendre par “prise de données biométriques”, la prise d'empreintes digitales et d'image faciale .

Peuvent être soumis à la prise des données biométriques:

1° l'étranger qui présente et/ou introduit une demande de protection internationale à la frontière ou à l'intérieur du Royaume;

2° l'étranger dont la prise ou la reprise en charge incombe à l'État belge, en vertu de la réglementation européenne liant la Belgique relative à la détermination de l'État responsable de l'examen d'une demande de protection internationale;

3° l'étranger pour lequel existent des indices qu'il a déjà introduit une demande de protection internationale.”;

2° au paragraphe 2, les mots “Les empreintes digitales” sont remplacés par “Les données biométriques”;

3° au paragraphe 2, 2° et 3°, les mots “la demande d'asile” sont systématiquement remplacés par les mots “la demande de protection internationale”;

4° au paragraphe 3, première phrase, les mots “Les empreintes digitales” sont remplacés par “Les données biométriques”;

5° au paragraphe 3, deuxième phrase, dans la version en néerlandais, le mot “genomen” est remplacé par le mot “afgenomen” et les mots “van een officier van de bestuurlijke politie, met inbegrip van diegene wiens bevoegdheid beperkt is, van een onderofficier van de Rijkswacht” sont remplacés par les mots “van een officier van de gerechtelijke politie, met inbegrip van diegene wiens bevoegdheid beperkt is, van een officier van de bestuurlijke politie”;

6° au paragraphe 4, les mots “des empreintes digitales” sont remplacés par les mots “des données biométriques”;

7° au paragraphe 5, avant le texte existant qui deviendra l'alinéa 2, un alinéa est inséré, rédigé comme suit:

“Le Roi fixe le délai durant lequel les données biométriques, prises conformément au présent article, doivent être conservées.”;

8° au paragraphe 5, dont le texte actuel deviendra l'alinéa 2, les mots “Les empreintes digitales” sont remplacés par les mots “Les données biométriques”.

Art. 22

In artikel 51/3*bis*, eerste lid, van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 25 april 2007, worden de woorden “een asielaanvraag indient” vervangen door de woorden “een verzoek om internationale bescherming doet of indient”.

Art. 23

In artikel 51/4 van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 10 juli 1996 en gewijzigd bij de wetten van 22 december 2003 en 15 september 2006, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° paragraaf 1, eerste lid, wordt vervangen als volgt:

“Het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming geschiedt in het Nederlands of in het Frans.”;

2° paragraaf 2, eerste lid, wordt vervangen als volgt:

“De vreemdeling dient op het moment van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming onherroepelijk en schriftelijk aan te geven of hij bij het onderzoek van dit verzoek de hulp van een tolk nodig heeft.”;

3° paragraaf 2 wordt aangevuld met een lid, luidende:

“In afwijking van voorgaande leden en onverminderd de mogelijkheid voor de minister of zijn gemachtigde om de taal van het onderzoek te bepalen in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties, wordt een volgend verzoek om internationale bescherming onderzocht in de taal waarin het vorig verzoek om internationale bescherming werd onderzocht.”;

4° in paragraaf 3, eerste lid, worden de woorden “de asielaanvraag” vervangen door de woorden “het verzoek om internationale bescherming”.

Art. 24

In artikel 51/5 van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 15 juli 1996 en gewijzigd bij de wetten van 18 februari 2003, 22 december 2003 en 15 september 2006, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in paragraaf 1 worden de eerste twee leden vervangen als volgt:

“Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk een eerste of een volgend verzoek om internationale bescherming bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, § 3, tweede lid, aangewezen overheden heeft ingediend, gaat de minister of zijn gemachtigde, met toepassing van de Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek.

Art. 22

A l'article 51/3*bis*, alinéa 1^{er}, de la même loi, inséré par la loi du 25 avril 2007, les mots “introduit une demande d'asile” sont remplacés par les mots “présente ou introduit une demande de protection internationale”.

Art. 23

A l'article 51/4 de la même loi, inséré par la loi du 10 juillet 1996 et modifié par les lois des 22 décembre 2003 et 15 septembre 2006, les modifications suivantes sont apportées:

1° le paragraphe 1^{er}, alinéa 1^{er}, est remplacé par ce qui suit:

“L'examen de la demande de protection internationale a lieu en français ou en néerlandais.”;

2° le paragraphe 2, alinéa 1^{er}, est remplacé par ce qui suit:

“Au moment d'introduire sa demande de protection internationale, l'étranger doit indiquer irrévocablement et par écrit s'il a besoin de l'assistance d'un interprète lors de l'examen de cette demande.”;

3° paragraphe 2 est complété par un alinéa rédigé comme suit:

“Par dérogation aux alinéas précédents, sans préjudice de la possibilité pour le ministre ou son délégué de déterminer la langue de l'examen en fonction des besoins des services et instances, l'examen d'une demande ultérieure de protection internationale introduite conformément à l'article 51/8 est effectué dans la langue dans laquelle la demande de protection internationale précédente a été examinée.”;

4° au paragraphe 3, alinéa 1^{er}, les mots “sa demande d'asile” sont remplacés par les mots “sa demande de protection internationale”.

Art. 24

A l'article 51/5 de la même loi, inséré par la loi du 15 juillet 1996 et modifié par les lois du 18 février 2003, du 22 décembre 2003 et du 15 septembre 2006, les modifications suivantes sont apportées:

1° au paragraphe 1^{er}, les deux premiers alinéas sont remplacés comme suit:

“Dès que l'étranger a introduit à la frontière ou dans le Royaume une première demande de protection internationale ou une demande ultérieure de protection internationale auprès de l'une des autorités désignées par le Roi en exécution de l'article 50, § 3, alinéa 2, en application de la réglementation européenne liant la Belgique, le ministre ou son délégué procède à la détermination de l'État qui est responsable de l'examen de cette demande.

Te dien einde, wanneer er op basis van een individuele beoordeling een significant risico op onderduiken van de persoon bestaat, en enkel voor zover de vasthouding evenredig is en er geen andere, minder dwingende maatregelen effectief kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats vastgehouden worden voor de tijd die noodzakelijk is voor het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, zonder dat de duur van de vasthouding zes weken te boven mag gaan.”;

2° paragraaf 1, derde lid, wordt opgeheven;

3° in paragraaf 1, vierde lid, dat het derde lid is geworden, worden de woorden “de asielaanvraag die” vervangen door de woorden “het verzoek om internationale bescherming dat”;

4° in paragraaf 1, vijfde lid, dat het vierde lid is geworden, wordt het woord “asielaanvraag” vervangen door de woorden “verzoek om internationale bescherming”;

5° paragraaf 3 wordt vervangen als volgt:

“§ 3. Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, richt de minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij de Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke staat met het verzoek om de vreemdeling over te nemen of terug te nemen.

Wanneer de vreemdeling op grond van paragraaf 1, tweede lid, wordt vastgehouden, moet dit overname- of terugnameverzoek binnen de termijnen bepaald bij de Europese regelgeving die België bindt, aan de verantwoordelijke staat worden gericht. Wanneer de minister of zijn gemachtigde zich niet aan deze termijnen houdt, kan de vreemdeling niet langer op deze grond worden vastgehouden.”;

6° dit artikel wordt aangevuld met drie paragrafen, luidende:

“§ 4. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke staat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

Te dien einde, wanneer er op basis van een individuele beoordeling een significant risico op onderduiken van de persoon bestaat, en enkel voor zover de vasthouding evenredig is en er geen andere, minder dwingende maatregelen effectief kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats vastgehouden worden voor de tijd die noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht naar de verantwoordelijke staat, zonder dat de duur van de vasthouding zes weken te boven mag gaan. Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in paragraaf 1, tweede lid, bedoelde

À cette fin, lorsque, sur la base d'un examen individuel, il existe un risque non négligeable de fuite de la personne, et uniquement pour autant que le maintien soit proportionné et qu'aucune autre mesure moins coercitive ne puisse effectivement être appliquée, l'étranger peut être maintenu dans un lieu déterminé pour la durée nécessaire à la détermination de l'État qui est responsable de l'examen de la demande de protection internationale, sans que la durée du maintien ne puisse excéder six semaines.”;

2° le paragraphe 1^{er}, alinéa 3, est abrogé;

3° au paragraphe 1^{er}, alinéa 4, devenant l'alinéa 3, les mots “la demande d'asile” sont remplacés par les mots “la demande de protection internationale”;

4° au paragraphe 1^{er}, alinéa 5, devenant l'alinéa 4, les mots “demande d'asile” sont remplacés par les mots “demande de protection internationale”;

5° le paragraphe 3 est remplacé comme suit:

“§ 3. Lorsque la Belgique n'est pas responsable de l'examen de la demande de protection internationale, le ministre ou son délégué adresse à l'État responsable une demande de prise en charge ou de reprise en charge de l'étranger, conformément aux conditions fixées dans la réglementation européenne liant la Belgique.

Lorsque, sur la base du paragraphe 1^{er}, alinéa 2, l'étranger est maintenu, cette demande de prise en charge ou de reprise en charge doit être adressée à l'État responsable dans les délais déterminés par la réglementation européenne liant la Belgique. Si le ministre ou son délégué ne respecte pas ce délai, l'étranger ne peut plus être maintenu sur la base de ce motif.”;

6° cet article est complété par trois paragraphes, rédigés comme suit:

“§ 4. Lorsque le demandeur de protection internationale doit être transféré à l'État membre responsable, le ministre ou son délégué lui refuse l'entrée ou le séjour dans le Royaume et l'enjoint de se manifester auprès des autorités compétentes de cet État avant une date déterminée.

Lorsque le ministre ou son délégué l'estime nécessaire afin de garantir un transfert effectif, il peut faire reconduire sans délai l'étranger à la frontière.

A cette fin, lorsque, sur la base d'un examen individuel, il existe un risque non négligeable de fuite de la personne, et uniquement pour autant que le maintien soit proportionné et qu'aucune mesure moins coercitive puisse être appliquée, l'étranger peut être maintenu dans un lieu déterminé pour la durée nécessaire à la mise en œuvre du transfert vers l'État responsable, sans que la durée de ce maintien ne puisse excéder six semaines. Il n'est pas tenu compte de la durée du maintien visé au paragraphe 1^{er}, alinéa 2. Lorsque le transfert n'est pas exécuté dans un délai de six semaines, l'étranger ne

vasthouding. Wanneer de overdracht niet binnen de termijn van zes weken plaatsvindt, kan de vreemdeling niet langer op deze grond worden vastgehouden. De vasthoudingstermijn wordt van rechtswege gestuit zolang het beroep ingediend tegen de in het eerste lid bedoelde beslissing opschortende werking heeft.

§ 5. Geen vreemdeling mag worden vastgehouden om de enkele reden dat hij aan de bij dit artikel ingestelde procedures onderworpen is.

§ 6. De Koning bepaalt bij een in Ministerraad overlegd besluit de in paragraaf 1, tweede lid, en paragraaf 4, derde lid, bedoelde minder dwingende maatregelen voor vasthouding.

Onverminderd het eerste lid, kan de minister of zijn gemachtigde ook een verblijfplaats aanwijzen als minder dwingende maatregel voor vasthouding voor de tijd die noodzakelijk is voor het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming en voor de tijd die noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht naar de verantwoordelijke staat.”.

Art. 25

In artikel 51/6 van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 15 juli 1996 en gewijzigd bij de wet van 15 september 2006, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het eerste lid worden de woorden “asielaanvraag” of “asielverzoek” vervangen door de woorden “verzoek om internationale bescherming”;

2° in het eerste lid, worden in de Nederlandstalige versie de woorden “over te nemen” vervangen door de woorden “terug te nemen”;

3° in het tweede lid wordt het woord “asielverzoek” vervangen door de woorden “verzoek om internationale bescherming” en worden de woorden “artikel 51/5, § 3,” vervangen door de woorden “artikel 51/5, § 3 en 4,”.

Art. 26

In artikel 51/7 van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 15 juli 1996 en gewijzigd bij de wet van 15 september 2006, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° het eerste lid wordt vervangen als volgt:

“Wanneer de vreemdeling op het grondgebied van een andere staat een verzoek om internationale bescherming indient en België, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, verantwoordelijk is voor het in behandeling nemen van het verzoek om internationale bescherming, is de minister of zijn gemachtigde verplicht deze vreemdeling, onder de voorwaarden bepaald bij deze Europese regelgeving, over te nemen.”;

peut être maintenu plus longtemps sur cette base. Le délai du maintien est interrompu d’office tant que le recours introduit contre la décision visée à l’alinéa 1^{er} a un effet suspensif.

§ 5. Aucun étranger ne peut être maintenu au seul motif qu’il est soumis aux procédures régies par le présent article.

§ 6. Le Roi fixe, par arrêté délibéré en Conseil des ministres, les mesures de maintien moins coercitives visées au paragraphe 1^{er}, alinéa 2, et au paragraphe 4, alinéa 3.

Sans préjudice de l’alinéa 1^{er}, le ministre ou son délégué peut également assigner un lieu de résidence comme mesure de maintien moins coercitive pour la durée nécessaire pour déterminer l’État responsable de l’examen de la demande de protection internationale et pour la durée nécessaire pour l’exécution du transfert à l’État responsable.”.

Art. 25

A l’article 51/6 de la même loi, inséré par la loi du 15 juillet 1996 et modifié par la loi du 15 septembre 2006, les modifications suivantes sont apportées:

1° à l’alinéa 1^{er}, les mots “demande d’asile” sont remplacés par les mots “demande de protection internationale”;

2° à l’alinéa 1^{er}, dans la version en néerlandais, les mots “over te nemen” sont remplacés par les mots “terug te nemen”;

3° à l’alinéa 2, les mots “demande d’asile” sont remplacés par les mots “demande de protection internationale” et les mots “article 51/5, § 3” sont remplacés par les mots “article 51/5, § 3 et 4,”.

Art. 26

A l’article 51/7 de la même loi, inséré par la loi du 15 juillet 1996 et modifié par la loi du 15 septembre 2006, les modifications suivantes sont apportées:

1° L’alinéa 1^{er} est remplacé par ce qui suit:

“Lorsque l’étranger introduit une demande de protection internationale sur le territoire d’un autre État et que la Belgique est responsable de l’examen de la demande de protection internationale, en application de la réglementation européenne liant la Belgique, le ministre ou son délégué est tenu de prendre cet étranger en charge dans les conditions prévues par cette réglementation européenne.”;

2° in, het vierde lid worden de woorden “de asielaanvraag” vervangen door de woorden “het verzoek om internationale bescherming”.

Art. 27

In artikel 51/8 van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 6 mei 1993 en vervangen bij de wet van 8 mei 2013, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het eerste lid worden de woorden “Indien de vreemdeling een volgende asielaanvraag indient bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, eerste lid, aangewezen overheden,” vervangen door de woorden “Indien de vreemdeling een volgend verzoek om internationale bescherming indient bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, § 3, tweede lid, aangewezen overheden,”;

2° in het eerste en tweede lid wordt het woord “asielzoeker” telkens vervangen door het woord “verzoeker”.

Art. 28

In artikel 51/9 van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 18 februari 2003, worden de woorden “de asielaanvraag” gewijzigd door de woorden “het verzoek om internationale bescherming”.

Art. 29

In artikel 51/10, van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 15 september 2006 en gewijzigd bij de wet van 8 mei 2013, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het eerste lid worden de woorden “de asielaanvraag die ingediend werd bij de in artikel 50, eerste lid, bedoelde overheden” vervangen door de woorden “het verzoek om internationale bescherming dat ingediend werd bij de in artikel 50, § 3, tweede lid, bedoelde overheden” en worden de woorden “een asielaanvraag” vervangen door de woorden “een verzoek om internationale bescherming”;

2° in het derde lid wordt het woord “regelmatig” vervangen door het woord “legaal”.

Art. 30

Artikel 52 van dezelfde wet, vervangen bij de wet van 18 juli 1991 en gewijzigd bij de wet van 15 september 2006, wordt opgeheven.

Art. 31

Artikel 52/2 van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 15 september 2006, wordt opgeheven.

2° à l’alinéa 4, les mots “la demande d’asile” sont remplacés par les mots “la demande de protection internationale”.

Art. 28

A l’article 51/8 de la même loi, inséré par la loi du 6 mai 1993 et remplacé par la loi du 8 mai 2013, les modifications suivantes sont apportées:

1° à l’alinéa 1^{er}, les mots “Si l’étranger introduit une demande d’asile subséquente auprès de l’une des autorités désignées par le Roi en exécution de l’article 50, alinéa 1^{er},” sont remplacés par les mots “Si l’étranger introduit une demande ultérieure de protection internationale auprès de l’une des autorités désignées par le Roi en exécution de l’article 50, § 3, alinéa 2,”;

2° Dans les alinéas 1^{er} et 2, les mots “demandeur d’asile” sont systématiquement remplacés par le mot “demandeur”.

Art. 28

A l’article 51/9 de la même loi, inséré par la loi du 18 février 2003, les mots “la demande d’asile” sont remplacés par les mots “la demande de protection internationale”.

Art. 29

A l’article 51/10 de la même loi, inséré par la loi du 15 septembre 2006 et modifié par la loi du 8 mai 2013, les modifications suivantes sont apportées:

1° à l’alinéa 1^{er}, les mots “demande d’asile introduite auprès des autorités visées à l’article 50, alinéa 1^{er}” sont remplacés par les mots “demande de protection internationale introduite auprès des autorités visées à l’article 50, § 3, alinéa 2” et les mots “une demande d’asile” sont remplacés par les mots “une demande de protection internationale”;

2° à l’alinéa 3, les mots “de manière régulière” sont remplacés par le mot “légalement”.

Art. 30

L’article 52 de la même loi, remplacé par la loi du 18 juillet 1991 et modifié par la loi du 15 septembre 2006, est abrogé.

Art. 31

L’article 52/2 de la même loi, inséré par la loi du 15 septembre 2006, est abrogé.

Art. 32

Artikel 52/3 van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 15 september 2006 en gewijzigd bij de wetten van 19 januari 2012 en 8 mei 2013, wordt vervangen als volgt:

“Art. 52/3. § 1. De minister of zijn gemachtigde geeft aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of heeft beëindigd, en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep binnen de termijn werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°.

Indien het een tweede volgend verzoek om internationale bescherming of meer betreft en indien dit verzoek door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, niet-ontvankelijk wordt verklaard, wordt het bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven na deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing.

Dit bevel om het grondgebied te verlaten wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2. Indien de betrokkene wordt vastgehouden, wordt dit bevel ter kennis gebracht op de plaats waar hij wordt vastgehouden.

§ 2. In het in artikel 74/5, § 1, 2°, bedoelde geval beslist de minister of zijn gemachtigde dat de vreemdeling niet tot binnenkomst in het Rijk wordt toegelaten en wordt teruggedreven nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming op grond van artikel 57/6/4, eerste lid, heeft geweigerd of niet-ontvankelijk heeft verklaard.

Deze beslissingen worden ter kennis gebracht op de plaats waar de vreemdeling wordt vastgehouden.

§ 3. Indien de in paragraaf 1 en 2 bedoelde vreemdeling op het moment van de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming reeds het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waaraan hij nog geen gevolg heeft gegeven, ziet de minister of zijn gemachtigde af van het nemen van een nieuwe verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel maar wordt de uitvoerbaarheid van de reeds gegeven maatregel tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming opgeschort overeenkomstig de artikelen 49/3/1 en 39/70.

Enemaal de uitvoerbaarheid van de reeds gegeven verwijderingsmaatregel niet langer overeenkomstig de artikelen 49/3/1 en 39/70 is opgeschort, kan de minister of zijn gemachtigde, indien hij dit nodig acht, de termijn die aan de vreemdeling was toegekend om het grondgebied vrijwillig te verlaten verlengen.”

Art. 32

L'article 52/3 de la même loi, inséré par la loi du 15 septembre 2006 et modifié par les lois du 19 janvier 2012 et du 8 mai 2013, est remplacé comme suit:

“Art. 52/3. § 1^{er}. Le ministre ou son délégué donne à l'étranger en séjour illégal dans le Royaume et qui a introduit une demande de protection internationale, l'ordre de quitter le territoire, justifié sur la base d'un des motifs prévus à l'article 7, alinéa 1^{er}, 1° à 12°, après que le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides a refusé la demande de protection internationale, l'a déclarée irrecevable ou y a mis fin, et que le délai de recours visé à l'article 39/57 a expiré, ou si un tel recours a été introduit dans le délai prévu, après que le Conseil du contentieux des étrangers a rejeté le recours en application de l'article 39/2, § 1^{er}, 1°.

S'il s'agit d'une deuxième demande ultérieure de protection internationale ou plus et si le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides l'a déclarée irrecevable sur la base de l'article 57/6, § 3, alinéa 1^{er}, 5°, l'ordre de quitter le territoire est délivré après cette décision d'irrecevabilité.

Cet ordre de quitter le territoire est porté à la connaissance de l'intéressé conformément à l'article 51/2. Si l'intéressé est maintenu, cet ordre est porté à sa connaissance dans le lieu où il est maintenu.

§ 2. Dans le cas visé à l'article 74/5, § 1, 2°, le ministre ou son délégué décide que l'étranger n'est pas admis à entrer dans le Royaume et est refoulé après que le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides a refusé ou a déclaré irrecevable la demande de protection internationale sur la base de l'article 57/6/4, alinéa 1^{er}.

Ces décisions sont notifiées dans le lieu où l'étranger est maintenu.

§ 3. Si l'étranger visé aux paragraphes 1^{er} et 2 fait l'objet d'une mesure d'éloignement ou de refoulement à laquelle il n'a pas encore été donné suite au moment de l'introduction de la demande de protection internationale, le ministre ou son délégué renonce à prendre une nouvelle mesure d'éloignement ou de refoulement mais conformément aux articles 49/3/1 et 39/70, le caractère exécutoire de la mesure déjà prise est suspendu pendant la durée du traitement de la demande de protection internationale.

Lorsque le caractère exécutoire de la mesure d'éloignement déjà ordonnée n'est plus suspendu conformément aux articles 49/3/1 et 39/70, le ministre ou son délégué peut, s'il l'estime nécessaire, prolonger le délai accordé à l'étranger pour quitter volontairement le territoire.”

Art. 33

In artikel 52/4 van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 6 mei 1993 en gewijzigd bij de wetten van 15 juli 1996, 15 september 2006 en 10 augustus 2015, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het eerste lid worden de woorden “een asielaanvraag heeft ingediend overeenkomstig de artikelen 50, 50*bis*, 50*ter* of 51,” vervangen door de woorden “een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend”;

2° het derde lid en vierde lid worden opgeheven.

Art. 34

Artikel 53 van dezelfde wet, vervangen bij de wet van 14 juli 1987 en gewijzigd bij de wetten van 6 mei 1993, 22 december 2003 en 15 september 2006, wordt vervangen als volgt:

“Art. 53. Een verzoeker om internationale bescherming die het Rijk tracht binnen te komen zonder aan de in de artikelen 2 en 3 gestelde voorwaarden te voldoen of die illegaal in het Rijk verblijft, kan hiervoor niet strafrechtelijk vervolgd worden zolang er geen definitieve beslissing inzake zijn verzoek om internationale bescherming is genomen.”.

Art. 35

In artikel 53*bis*, van de dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 14 juli 1987 en gewijzigd bij de wetten van 18 juli 1991, 6 mei 1993 en 15 september 2006, worden de woorden “bedoeld in artikel 52 of artikel 52/4” vervangen door de woorden “bedoeld in artikel 52/3”.

Art. 36

Artikel 54 van dezelfde wet, vervangen bij de wet van 6 mei 2003, laatstelijk gewijzigd bij de wet van 22 april 2012, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in paragraaf 1, eerste lid, worden de woorden “de asielaanvraag” vervangen door de woorden “het verzoek om internationale bescherming” en wordt het woord “asielzoeker” vervangen door “vreemdeling”;

2° in paragraaf 1, tweede lid, wordt het woord “asielverzoek” vervangen door de woorden “verzoek om internationale bescherming”;

3° paragraaf 2 wordt opgeheven.

Art. 37

In dezelfde wet wordt een artikel 57/1 ingevoegd, luidende:

Art. 33

A l'article 52/4, de la même loi, inséré par la loi du 6 mai 1993 et modifié par les lois du 15 juillet 1996, du 15 septembre 2006 et du 10 août 2015, les modifications suivantes sont apportées:

1° à l'alinéa 1^{er}, les mots “une demande d'asile conformément aux articles 50, 50*bis*, 50*ter* ou 51” sont remplacés par les mots “une demande de protection internationale”;

2° les alinéas 3 et 4 sont abrogés.

Art. 34

L'article 53 de la même loi, remplacé par la loi du 14 juillet 1987 et modifié par les lois du 6 mai 1993, du 22 décembre 2003 et du 15 septembre 2006, est remplacé comme suit:

“Art. 53. Un demandeur de protection internationale qui tente d'entrer dans le Royaume sans remplir les conditions fixées aux articles 2 et 3, ou en séjour illégal dans le Royaume, ne peut pas faire l'objet de poursuites pénales pour ce motif tant qu'une décision finale n'a pas été prise sur sa demande de protection internationale.”.

Art. 35

A l'article 53*bis* de la même loi, inséré par la loi du 14 juillet 1987 et modifié par les lois du 18 juillet 1991, du 6 mai 1993 et du 15 septembre 2006, les mots “visé à l'article 52 ou l'article 52/4” sont remplacés par les mots “visé à l'article 52/3”.

Art. 36

A l'article 54, de la même loi, remplacé par la loi du 6 mai 1993 et modifié en dernier lieu par la loi du 22 avril 2012, les modifications suivantes sont apportées:

1° au paragraphe 1^{er}, alinéa 1^{er}, les mots “la demande d'asile” sont remplacés par les mots “la demande de protection internationale” et les mots “au demandeur d'asile” sont remplacés par les mots “à l'étranger”;

2° au paragraphe 1^{er}, alinéa 2, les mots “demande d'asile” sont remplacés par les mots “demande de protection internationale”;

3° le paragraphe 2 est abrogé.

Art. 37

Dans la même loi, il est inséré un article 57/1 rédigé comme suit:

“Art. 57/1. § 1. Een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient, wordt vermoed dit verzoek eveneens in te dienen namens de hem vergezellende minderjarige vreemdeling(en) over wie hij het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent (op grond van de wet die van toepassing is overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht). Dit vermoeden blijft bestaan tot op het moment dat er een definitieve beslissing met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming wordt genomen, zelfs indien de hiervoor vermelde minderjarige vreemdeling intussen de meerderjarigheid heeft bereikt.

De in het eerste lid bedoelde minderjarige vreemdeling kan tot vijf dagen vóór het persoonlijk onderhoud van de ouder(s) of de voogd plaatsvindt, vragen om gehoord te worden door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De in het eerste lid bedoelde minderjarige vreemdeling kan, zonder dat deze minderjarige vreemdeling hier zelf om verzoekt, door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gehoord worden indien hiertoe bijzondere redenen zijn en indien dit in het belang van deze minderjarige vreemdeling is. De minderjarige vreemdeling heeft het recht om te weigeren gehoord te worden. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden belet de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming en heeft geen negatieve invloed op de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

§ 2. In afwijking van de eerste paragraaf kan de minderjarige vreemdeling, die een verzoeker vergezelt die het ouderlijk gezag of de voogdij over hem uitoefent, ook uitdrukkelijk aangeven om zelf of via zijn ouder of via zijn voogd een verzoek om internationale bescherming in eigen naam in te dienen.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan ook een beslissing nemen op basis van andere elementen dan deze door de minderjarige vreemdeling aangebracht, zoals de elementen die worden aangebracht door de voogd of de ouder(s) in het kader van zijn/hun verzoek om internationale bescherming.

§ 3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen hecht passend belang aan de verklaringen van de minderjarige vreemdeling in overeenstemming met zijn leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid. De minderjarige vreemdeling wordt door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gehoord overeenkomstig de bij koninklijk besluit vastgestelde bepalingen.

De minderjarige vreemdeling wordt tijdens het persoonlijk onderhoud bijgestaan door een advocaat en, in voorkomend geval, door één enkele vertrouwenspersoon. Het persoonlijk onderhoud kan na een eerste oproeping enkel plaatsvinden indien de advocaat en, in voorkomend geval, de vertrouwenspersoon aanwezig zijn. De afwezigheid van de advocaat en/of de vertrouwenspersoon na latere oproepingen belet de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de

“Art. 57/1. § 1. Un étranger qui introduit une demande de protection internationale, est présumé également introduire cette demande au nom du (des) mineur(s) qui l’accompagne(nt) et sur le(s)quel(s) il exerce l’autorité parentale ou la tutelle (sur la base de la loi applicable conformément à l’article 35 de la loi du 16 juillet 2004 portant le Code de droit international privé). Cette présomption subsiste jusqu’au moment où une décision finale est prise concernant la demande de protection internationale, même si le mineur étranger mentionné ci-dessus a entre-temps atteint la majorité.

Le mineur étranger visé à l’alinéa 1^{er} peut demander à être entendu par le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides, jusqu’à cinq jours avant que l’entretien personnel du (des) parent(s) ou du tuteur ait lieu.

Le mineur étranger visé à l’alinéa 1^{er} peut être entendu par le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides s’il existe pour cela des raisons particulières et si cela est dans l’intérêt de ce mineur étranger, sans que ce mineur étranger lui-même l’ait demandé. Le mineur étranger a le droit de refuser d’être entendu. Le fait qu’aucun entretien personnel n’a eu lieu n’empêche pas le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides de prendre une décision quant à la demande de protection internationale et n’a pas d’influence négative sur la décision du Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides.

§ 2. Par dérogation au paragraphe 1^{er}, le mineur étranger qui accompagne un demandeur qui exerce sur lui l’autorité parentale ou la tutelle peut explicitement faire savoir qu’il introduit une demande de protection internationale en son nom, que ce soit personnellement, ou par le biais de son parent ou de son tuteur.

Le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides peut aussi prendre une décision sur la base d’autres éléments que ceux invoqués par le mineur étranger, comme les éléments invoqués par le tuteur ou le(s) parent(s) dans le cadre de sa/leur demande de protection internationale.

§ 3. Le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides accorde aux déclarations du mineur étranger une importance adaptée à son âge, sa maturité et sa vulnérabilité. Le mineur étranger est entendu par le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides conformément aux dispositions fixées par arrêté royal.

Le mineur étranger est assisté au cours de l’entretien personnel par un avocat et, le cas échéant, d’une seule personne de confiance. L’entretien personnel suite à une première convocation peut n’avoir lieu que si l’avocat et, le cas échéant, la personne de confiance sont présents. L’absence de l’avocat et/ou de la personne de confiance suite à des convocations ultérieures n’empêche pas le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides d’entendre le mineur étranger. Le Roi

Staatlozen niet om de minderjarige vreemdeling te horen. De voorwaarden waar een vertrouwenspersoon aan moet voldoen, worden bepaald door de Koning.

§ 4. Het hoger belang van het kind is een doorslaggevende overweging die de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming.

§ 5. Indien de verzoeker in toepassing van paragraaf 1, eerste lid een verzoek om internationale bescherming indient namens de minderjarige vreemdeling(en), neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen één beslissing die geldt voor al deze personen.

De minderjarige vreemdeling wiens verzoek in toepassing van paragraaf 1, eerste lid, ingediend werd, heeft geen mogelijkheid meer om een afzonderlijke beslissing in zijn hoofde te vragen.

§ 6. In afwijking van paragraaf 5 kan er respectievelijk een afzonderlijke beslissing of een arrest worden genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in hoofde van de in paragraaf 1 bedoelde minderjarige vreemdeling, indien er bijzondere elementen worden vastgesteld door voormelde instanties die een afzonderlijke beslissing noodzaken.

§ 7. Zowel de verzoeker om internationale bescherming als de minderjarige vreemdelingen van wie het verzoek in toepassing van paragraaf 1, eerste lid, ingediend werd, hebben recht op toegang tot de gegevens die voormelde minderjarigen betreffen. De toegang tot de gegevens wordt verstrekt zoals bepaald door de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur. Het toegangsrecht geldt niet voor de volgende gegevens:

1° gegevens die werden verstrekt door derden zonder dat zij daartoe verplicht werden en die zij als vertrouwelijk hebben bestempeld, tenzij zij zich akkoord verklaren met de toegang;

2° gegevens betreffende de in paragraaf 1 bedoelde minderjarige vreemdeling ingeval er tegenstrijdige belangen zijn met de ouder(s) of de voogd. In dat geval wordt het recht op toegang niet uitgeoefend door de ouder(s) of de voogd, maar kan het toegangsrecht van de minderjarige worden uitgeoefend door de minderjarige zelf, op voorwaarde dat hij tot een redelijke beoordeling van zijn belangen in staat is, rekening houdend met zijn leeftijd en zijn maturiteit of door de vertrouwenspersoon die door de minderjarige op ondubbelzinnige wijze werd aangewezen of door de advocaat van de minderjarige vreemdeling.”

Art. 38

In dezelfde wet wordt een artikel 57/5ter ingevoegd, luidende:

définit les conditions auxquelles une personne de confiance doit satisfaire.

§ 4. L'intérêt supérieur de l'enfant est une considération déterminante qui doit guider le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides au cours de l'examen de la demande de protection internationale.

§ 5. Si le demandeur, en application du paragraphe 1^{er}, alinéa 1^{er}, introduit une demande de protection internationale au nom du mineur étranger (ou des mineurs étrangers), le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides prend une décision applicable à toutes ces personnes.

Le mineur étranger dont la demande a été introduite en application du paragraphe 1^{er}, alinéa 1^{er}, n'a plus la possibilité de demander une décision distincte dans son chef.

§ 6. Par dérogation au paragraphe 5, le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides ou le Conseil du contentieux des étrangers peuvent prendre respectivement une décision ou un arrêt distinct(e) dans le chef du mineur étranger visé au paragraphe 1^{er} si les instances précitées constatent des éléments particuliers qui nécessitent une décision distincte.

§ 7. Tant le demandeur de protection internationale que les mineurs étrangers dont la demande a été introduite en application du paragraphe 1^{er}, alinéa 1^{er}, ont le droit d'accéder aux informations qui concernent lesdits mineurs. L'accès aux informations est accordé conformément aux dispositions de la loi du 11 avril 1994 relative à la publicité de l'administration. Ce droit d'accès ne s'applique pas dans le cas des informations suivantes:

1° les informations fournies par des tiers sans qu'ils y aient été contraints et qu'ils ont qualifiées de confidentielles, à moins qu'ils marquent leur accord sur l'accès à ces informations;

2° les informations qui concernent le mineur étranger visé au paragraphe 1^{er} en cas d'intérêts opposés à ceux du (des) parent(s) ou du tuteur. Dans ce cas, le droit d'accès n'est pas exercé par le(s) parent(s) ou le tuteur. Cependant, le droit d'accès du mineur peut être exercé par le mineur lui-même, à condition qu'il soit en mesure d'apprécier raisonnablement ses intérêts, compte tenu de son âge et de sa maturité, ou par la personne de confiance désignée de façon non équivoque par le mineur, ou par l'avocat du mineur étranger.”

Art. 38

Dans la même loi, il est inséré un article 57/5ter rédigé comme suit:

“Art. 57/5ter. § 1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen roept de verzoeker minstens eenmaal op voor een persoonlijk onderhoud over de inhoud van zijn verzoek om internationale bescherming.

De omstandigheden waarin het persoonlijk onderhoud plaatsvindt, worden bepaald door de Koning.

Wanneer een groot aantal vreemdelingen tegelijk om internationale bescherming verzoekt, waardoor het voor de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in de praktijk onmogelijk is om tijdig het in het eerste lid bedoelde onderhoud af te nemen, kan de minister met instemming van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beslissen om het personeel van een andere instantie tijdelijk in te schakelen voor het afnemen van dit onderhoud. In dergelijke gevallen krijgt het personeel van die andere instantie vooraf de relevante opleidingen zoals door de Koning bepaald voor het personeel van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

§ 2. Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer:

1° de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op basis van het beschikbare bewijs een positieve beslissing kan nemen inzake de erkenning van de vluchtelingenstatus;

2° de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van oordeel is dat de verzoeker niet persoonlijk kan gehoord worden als gevolg van blijvende omstandigheden waarop hij geen invloed heeft. Bij twijfel raadpleegt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bevoegde beroepsbeoefenaar in de gezondheidszorg om na te gaan of de toestand die de verzoeker niet in staat maakt om te worden gehoord tijdelijk of aanhoudend van aard is.

Indien geen persoonlijk onderhoud plaatsvindt omwille van de in het eerste lid, 2° genoemde reden, worden er redelijke inspanningen geleverd om de verzoeker de kans te bieden de nodige informatie in verband met zijn verzoek te verstrekken.

Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden overeenkomstig het eerste lid, 2° heeft geen negatieve invloed op de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen;

3° de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.

§ 3. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden belet de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.”.

“Art. 57/5ter. § 1. Le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides convoque au moins une fois le demandeur à un entretien personnel relatif au contenu de sa demande de protection internationale.

Le Roi détermine les conditions dans lesquelles se déroule l'entretien personnel.

Lorsqu'un nombre élevé d'étrangers demandent simultanément une protection internationale, ce qui, dans la pratique, ne permet pas au Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides de mener, en temps utile, l'entretien visé à l'alinéa 1^{er}, le ministre peut, avec l'accord du Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides, provisoirement affecter le personnel d'une autre instance à la conduite de cet entretien. Dans ce cas, le personnel de cette autre autorité reçoit préalablement les formations pertinentes, comme le Roi le détermine à l'intention du personnel du Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides.

§ 2. L'entretien personnel visé au paragraphe 1^{er} n'a pas lieu lorsque:

1° sur la base des éléments de preuve disponibles, le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides peut prendre une décision positive quant à la reconnaissance du statut de réfugié;

2° le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides estime que le demandeur ne peut être entendu personnellement en raison de circonstances permanentes dont il n'a pas la maîtrise. En cas de doute, le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides consulte un praticien professionnel des soins de santé compétent afin de vérifier si l'état qui ne permet pas au demandeur d'être entendu a un caractère provisoire ou permanent.

Si aucun entretien personnel n'a lieu pour la raison déterminée dans l'alinéa 1^{er}, 2°, des efforts raisonnables sont fournis pour donner au demandeur l'opportunité de fournir les informations nécessaires concernant sa demande.

Le fait qu'aucun entretien personnel n'a eu lieu conformément à l'alinéa 1^{er}, 2° n'a pas d'influence négative sur la décision du Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides;

3° dans le cas de l'article 57/6/2, le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides estime qu'il peut prendre une décision sur la base d'un examen exhaustif des éléments fournis au ministre ou à son délégué par le demandeur, comme le détermine l'article 51/8.

§ 3. Le fait qu'aucun entretien personnel n'a eu lieu n'empêche pas le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides de prendre une décision sur la demande de protection internationale.”.

Art. 39

In dezelfde wet wordt een artikel 57/5*quater* ingevoegd, luidende:

“Art. 57/5*quater*. § 1. De ambtenaar van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen neemt tijdens het persoonlijk onderhoud, bedoeld in artikel 57/5*ter*, schriftelijk nota van de verklaringen afgelegd door de verzoeker om internationale bescherming. De notities van het persoonlijk onderhoud vormen een getrouwe weergave van de vragen die aan de verzoeker werden gesteld en van zijn antwoorden en bevatten minstens de bij koninklijk besluit bepaalde gegevens.

§ 2. De verzoeker om internationale bescherming of zijn advocaat kan schriftelijk een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud aanvragen.

Wanneer deze aanvraag de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen binnen twee werkdagen na het persoonlijk onderhoud bereikt, betekent de Commissaris-generaal de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud aan de verzoeker om internationale bescherming of aan zijn advocaat alvorens een beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming te nemen.

De kopie van de notities wordt door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betekend overeenkomstig de bepalingen van artikel 51/2.

§ 3. De verzoeker om internationale bescherming of zijn advocaat kan aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen opmerkingen bezorgen over de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud.

Deze opmerkingen worden schriftelijk in de proceduretaal aan de Commissaris-generaal meegedeeld.

De Commissaris-generaal onderzoekt deze opmerkingen alvorens een beslissing te nemen in verband met het verzoek om internationale bescherming, voor zover:

1° de aanvraag van een kopie bedoeld in paragraaf 2 de Commissaris-generaal bereikt binnen twee werkdagen na het persoonlijk onderhoud, en

2° de opmerkingen de Commissaris-generaal bereiken binnen acht werkdagen na de betekening van de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud aan de verzoeker om internationale bescherming of aan zijn advocaat.

Als de cumulatieve voorwaarden bedoeld in het derde lid niet vervuld zijn, onderzoekt de Commissaris-generaal de meegedeelde opmerkingen op voorwaarde dat deze hem ten laatste de werkdag vóór het nemen van de beslissing betreffende het verzoek om internationale bescherming bereiken.

De verzoeker om internationale bescherming, wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud wanneer op de werkdag vóór het nemen van de beslissing in verband met het verzoek

Art. 39

Dans la même loi, il est inséré un article 57/5*quater* rédigé comme suit:

“Art. 57/5*quater*. § 1. Lors de l’entretien personnel visé à l’article 57/5*ter*, l’agent du Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides prend note par écrit des déclarations du demandeur de protection internationale. Les notes de l’entretien personnel constituent une transcription fidèle des questions posées au demandeur ainsi que des réponses données par celui-ci et reprennent à tout le moins les données déterminées par arrêté royal.

§ 2. Le demandeur de protection internationale ou son avocat peut demander par écrit une copie des notes de l’entretien personnel.

Lorsque cette demande parvient au Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides dans les deux jours ouvrables qui suivent l’entretien personnel, le Commissaire général notifie la copie des notes de l’entretien personnel au demandeur de protection internationale ou à son avocat avant de prendre une décision concernant la demande de protection internationale.

La copie des notes est notifiée par le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides conformément aux dispositions de l’article 51/2.

§ 3. Le demandeur de protection internationale ou son avocat peut transmettre au Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides des observations concernant la copie des notes de l’entretien personnel.

Ces observations sont communiquées au Commissaire général par écrit, dans la langue de la procédure.

Le Commissaire général examine ces observations avant de prendre une décision quant à la demande de protection internationale pour autant:

1° que la demande de copie visée au paragraphe 2 soit parvenue au Commissaire général dans les deux jours ouvrables qui suivent l’entretien personnel, et

2° que les observations soient parvenues au Commissaire général dans un délai de huit jours ouvrables suivant la notification de la copie des notes de l’entretien personnel au demandeur de protection internationale ou à son avocat.

Si les conditions cumulatives visées au troisième l’alinéa ne sont pas remplies, le Commissaire général n’examine les observations communiquées qu’à la condition que celles-ci lui parviennent au plus tard le jour ouvrable qui précède celui de l’adoption de la décision relative à la demande de protection internationale.

Le demandeur de protection internationale est réputé confirmer le contenu des notes de l’entretien personnel lorsqu’au jour ouvrable qui précède celui de l’adoption de la décision relative à la demande de protection internationale,

om internationale bescherming, geen enkele opmerking de Commissaris-generaal heeft bereikt. Als de opmerkingen die de Commissaris-generaal in voorkomend geval hebben bereikt, slechts betrekking hebben op een deel van de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud, wordt de verzoeker om internationale bescherming geacht in te stemmen met de rest van de inhoud van de notities.

§ 4. Wanneer de artikelen 57/6, § 2, 57/6, § 3, 57/6/1, § 1 of 57/6/4 worden toegepast, kan een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud worden betekend op hetzelfde ogenblik als de betekening van de beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming.”.

Art. 40

In artikel 57/6 van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 14 juli 1987, vervangen bij de wet van 15 september 2006 en gewijzigd bij de wetten van 6 mei 2009 en 10 augustus 2015, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het eerste lid worden in de bepaling onder 1° de woorden “bedoeld in artikel 53,” opgeheven;

2° in het eerste lid wordt de bepaling onder 2° vervangen als volgt:

“2° om een verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond te beschouwen op basis van artikel 57/6/1, § 2;”;

3° in het eerste lid worden in de bepaling onder 5° de woorden “bedoeld in artikel 53” opgeheven;

4° in het eerste lid wordt de bepaling onder 10° vervangen als volgt:

“10° om een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 wanneer hij het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaart overeenkomstig artikel 57/6/2, § 2;”;

5° in het eerste lid worden in de bepaling onder 15° de woorden “artikel 57/6/1, vierde lid” vervangen door de woorden “artikel 57/6/1, § 3, vierde lid”;

6° het tweede en het derde lid worden vervangen als volgt:

“De in het eerste lid, onder 1°, bedoelde beslissing wordt getroffen binnen een termijn van zes maanden na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgemaakt. De Koning bepaalt de nadere regels met betrekking tot de kennisgeving van het uitstel en de redenen ervan indien er binnen een termijn van zes maanden geen beslissing wordt getroffen.

De in het tweede lid bedoelde termijn wordt verlengd tot ten hoogste eenentwintig maanden, indien onzekerheid bestaat over de situatie in het land van herkomst die naar verwachting tijdelijk is.”;

aucune observation n’est parvenue au Commissaire général. Si les observations éventuellement parvenues au Commissaire général ne portent que sur une partie du contenu des notes de l’entretien personnel, le demandeur de protection internationale est réputé confirmer le reste de celui-ci.

§ 4. Lorsqu’il est fait application des articles 57/6, § 2, 57/6, § 3, 57/6/1, § 1^{er} ou 57/6/4, une copie des notes de l’entretien personnel peut être notifiée au même moment que la notification de la décision concernant la demande de protection internationale.”.

Art. 40

A l’article 57/6 de la même loi, inséré par la loi du 14 juillet 1987, remplacé par la loi du 15 septembre 2006 et modifié par les lois du 6 mai 2009 et du 10 août 2015, les modifications suivantes sont apportées:

1° à l’alinéa 1^{er}, au 1°, les mots “visé à l’article 53” sont abrogés;

2° à l’alinéa 1^{er}, le 2° est remplacé par ce qui suit:

“2° pour considérer une demande de protection internationale comme manifestement infondée sur la base de l’article 57/6/1, § 2;”;

3° à l’alinéa 1^{er}, au 5°, les mots “visé à l’article 53” sont abrogés;

4° à l’alinéa 1^{er}, le 10° est remplacé par ce qui suit:

“10° pour rendre un avis quant à la compatibilité d’une mesure d’éloignement avec les articles 48/3 et 48/4 lorsqu’il déclare la demande de protection internationale irrecevable conformément à l’article 57/6/2, § 2;”;

5° à l’alinéa 1^{er}, au 15°, les mots “l’article 57/6/1, alinéa 4” sont remplacés par les mots “l’article 57/6/1, § 3, alinéa 4”;

6° les alinéas 2 et 3 sont remplacés par ce qui suit:

“La décision visée à l’alinéa 1^{er}, 1°, doit être prise dans un délai de six mois après la réception de la demande de protection internationale transmise par le ministre ou son délégué. Le Roi détermine les modalités de la notification du report et de ses raisons si aucune décision n’est prise dans un délai de six mois.

Le délai visé à l’alinéa 2 est prolongé au maximum à vingt-et-un mois si une incertitude existe quant à la situation dans le pays d’origine qui devrait être temporaire.”;

7° het artikel, waarvan de bestaande tekst paragraaf 1 zal vormen, wordt aangevuld met de paragrafen 2 en 3, luidende:

“§ 2. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beslist bij voorrang, indien:

1° de verzoeker zich bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8, § 1 of 74/9, § 2 en 3 bedoeld geval of het voorwerp uitmaakt van een veiligheidsmaatregel zoals bedoeld in artikel 68;

2° de verzoeker zich bevindt in een strafrechtelijke instelling;

3° de minister of zijn gemachtigde de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verzoekt om het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene bij voorrang te behandelen;

4° het verzoek waarschijnlijk gegrond is.

§ 3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer:

1° de verzoeker reeds reële bescherming geniet in een eerste land van asiel, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Een land kan beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de verzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten;

2° een derde land als veilig derde land in de zin van artikel 57/6/6 kan worden beschouwd voor de verzoeker, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij in het derde land zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade of dat de band tussen hem en het derde land niet zodanig is dat het voor hem redelijk zou zijn naar dat land te gaan, of dat hij niet tot het grondgebied van dit land zal worden toegelaten;

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;

4° de verzoeker een onderdaan is van een lidstaat van de Europese Unie of van een staat die partij is bij een Toetredingsverdrag tot de Europese Unie dat nog niet in werking is getreden;

5° de verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming indient en er geen nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn gekomen of door de verzoeker werden voorgelegd overeenkomstig artikel 57/6/2;

6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens

7° l'article, dont le texte actuel constituera le paragraphe 1^{er}, est complété par les paragraphes 2 et 3 rédigés comme suit:

“§ 2. Le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides décide en priorité, lorsque:

1° le demandeur se trouve dans un lieu déterminé tel que visé dans les articles 74/8, § 1 ou 74/9, § 2 et 3 ou fait l'objet d'une mesure de sûreté telle que visée à l'article 68;

2° le demandeur se trouve dans un établissement pénitentiaire;

3° le ministre ou son délégué demande au Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides de traiter en priorité la demande de de protection internationale de l'intéressé;

4° la demande est probablement fondée.

§ 3. Le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides peut déclarer irrecevable une demande de protection internationale lorsque:

1° le demandeur bénéficie déjà d'une protection réelle dans un premier pays d'asile, à moins qu'il soumette des éléments dont il ressort qu'il ne peut plus se prévaloir de la protection réelle qui lui a été accordée dans le premier pays d'asile ou qu'il n'est plus autorisé à entrer sur le territoire de ce pays.

À condition que l'accès au territoire de ce pays lui soit à nouveau autorisé, un pays peut être considéré comme étant un premier pays d'asile si le demandeur d'asile est reconnu comme réfugié dans ce pays et qu'il peut encore y bénéficier de cette protection, ou s'il bénéficie d'une autre protection réelle dans ce pays, y compris du principe de non-refoulement;

2° un pays tiers peut être considéré comme un pays tiers sûr au sens de l'article 57/6/6 pour le demandeur, à moins qu'il soumette des éléments dont il ressort qu'il sera exposé à une persécution ou une atteinte grave dans ce pays tiers, ou que le lien qui l'unit au pays tiers n'est pas tel qu'il serait raisonnable pour lui de s'y rendre, ou qu'il ne sera pas admis sur le territoire de ce pays;

3° le demandeur bénéficie déjà d'une protection internationale dans un autre État membre de l'Union européenne;

4° le demandeur est un ressortissant d'un État membre de l'Union européenne ou d'un État partie à un traité d'adhésion à l'Union européenne qui n'est pas encore entré en vigueur;

5° le demandeur introduit une demande ultérieure de protection internationale pour laquelle aucun élément ou fait nouveau au sens de l'article 57/6/2 n'apparaît ni n'est présenté par le demandeur;

6° après qu'une demande de protection internationale, qui a été introduite en son nom conformément à l'article 57/1, 1^{er},

hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.

De in het eerste lid, 6° bedoelde verzoeker wordt gehoord door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, voor zover de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen oordeelt dat zijn leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid dit toelaten.

De in het eerste lid, onder 2°, 3°, 4° en 6° bedoelde beslissingen worden getroffen binnen een termijn van vijftien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgemaakt.

De in het eerste lid, onder 5° bedoelde beslissing wordt getroffen binnen een termijn van tien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgemaakt.

De in het eerste lid, onder 5° bedoelde beslissing wordt getroffen binnen een termijn van twee werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgemaakt, indien de verzoeker zijn volgend verzoek heeft gedaan terwijl hij zich in een welbepaalde plaats bevindt zoals bedoeld in de artikelen 74/8 of 74/9 of het voorwerp uitmaakt van een veiligheidsmaatregel zoals bedoeld in artikel 68, met het oog op zijn verwijdering.

Voor de toepassing van deze bepaling worden als werkdagen beschouwd, alle dagen, behalve zaterdag, zon- of feestdagen.”

Art. 41

In artikel 57/6/1 van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 19 januari 2012, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° het eerste lid wordt vervangen als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”;

2° in het derde lid worden de woorden “het Europees Ondersteuningsbureau voor asielzaken,” ingevoegd tussen de woorden “informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie,” en de woorden “de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen”;

alinéa 1^{er}, a fait l’objet d’une décision finale, l’étranger mineur n’invoque pas de faits propres qui justifient une demande distincte. Dans le cas contraire, le Commissaire général prend une décision dans laquelle il conclut à la recevabilité de la demande.

Le demandeur visé à l’alinéa 1^{er}, 6° est entendu par le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides, pour autant que le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides estime que son âge, sa maturité et sa vulnérabilité le permettent.

Les décisions visées à l’alinéa 1^{er}, 2°, 3°, 4° et 6° sont prises dans un délai de quinze jours ouvrables après la réception de la demande de protection internationale transmise par le ministre ou son délégué.

La décision visée à l’alinéa 1^{er}, 5° est prise dans un délai de dix jours ouvrables après la réception de la demande de protection internationale transmise par le ministre ou son délégué.

La décision visée à l’alinéa 1^{er}, 5° est prise dans un délai de deux jours ouvrables après la réception de la demande de protection internationale transmise par le ministre ou son délégué, si le demandeur a présenté sa demande ultérieure alors qu’il se trouvait dans un lieu déterminé tel que visé dans les articles 74/8 ou 74/9 ou fait l’objet d’une mesure de sûreté telle que visée à l’article 68, en vue de son éloignement.

Pour l’application de la présente disposition, sont considérés comme jours ouvrables, tous les jours, excepté le samedi, le dimanche ou les jours fériés.”

Art. 41

A l’article 57/6/1 de la même loi, inséré par la loi du 19 janvier 2012, les modifications suivantes sont apportées:

1° l’alinéa 1^{er} est remplacé par ce qui suit:

“Le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides est compétent pour refuser la protection internationale à un ressortissant d’un pays d’origine sûr ou à un apatride qui avait précédemment sa résidence habituelle dans ce pays lorsque l’étranger n’a pas fait valoir de raisons sérieuses permettant de penser qu’il ne s’agit pas d’un pays d’origine sûr en raison de sa situation personnelle, compte tenu des conditions requises pour prétendre au statut de bénéficiaire d’une protection internationale.”;

2° à l’alinéa 3, les mots “du Bureau européen d’appui en matière d’asile,” sont insérés entre les mots “des informations d’autres États membres de l’Union européenne,” et les mots “du Haut-Commissariat des Nations Unies pour les réfugiés”;

3° het vijfde lid wordt opgeheven;

4° het artikel, waarvan de bestaande tekst paragraaf 3 zal vormen, wordt voorafgegaan door de paragrafen 1 en 2, luidende:

“§ 1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien:

a) de verzoeker bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming en de toelichting van de feiten alleen aangelegenheden aan de orde heeft gesteld die niet ter zake doen om uit te maken of hij in aanmerking komt voor internationale bescherming; of

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of

c) de verzoeker de autoriteiten heeft misleid door omtrent zijn identiteit en/of nationaliteit valse informatie of documenten te verstrekken of door relevante informatie of documenten die een negatieve invloed op de beslissingen hadden kunnen hebben, achter te houden; of

d) de verzoeker waarschijnlijk, te kwader trouw, een identiteits- of reisdocument dat ertoe kon bijdragen dat zijn identiteit of nationaliteit werd vastgesteld, heeft vernietigd of zich daarvan heeft ontdaan; of

e) de verzoeker kennelijk incoherente en tegenstrijdige, kennelijk valse of duidelijk onwaarschijnlijke verklaringen heeft afgelegd die tegenstrijdig zijn met voldoende geverifieerde informatie over het land van herkomst, waardoor zijn bewering alle overtuigingskracht wordt ontnomen met betrekking tot de vraag om internationale bescherming; of

f) de verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming heeft ingediend dat ontvankelijk werd verklaard overeenkomstig artikel 57/6/2, § 1, eerste lid; of

g) de verzoeker enkel een verzoek indient om de uitvoering van een eerdere of van een op handen zijnde beslissing die tot zijn terugdrijving of verwijdering zou leiden uit te stellen of te verijdelen; of

h) de verzoeker het grondgebied onrechtmatig is binnengekomen of zijn verblijf op onrechtmatige wijze heeft verlengd en zich, gezien de omstandigheden van zijn binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo snel mogelijk bij de autoriteiten heeft aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend; of

i) de verzoeker weigert te voldoen aan de verplichting om zijn vingerafdrukken te laten nemen zoals bedoeld in artikel 51/3; of

j) er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de verzoeker een gevaar vormt voor de nationale veiligheid of de openbare orde, of de verzoeker onder dwang werd verwijderd om ernstige redenen van nationale veiligheid of openbare orde.

3° l'alinéa 5 est abrogé;

4° l'article, dont le texte existant deviendra le paragraphe 3, est précédé par les paragraphes 1^{er} et 2 rédigés comme suit:

“§ 1. Le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides peut traiter une demande de protection internationale selon une procédure d'examen accélérée lorsque:

a) le demandeur n'a soulevé, en soumettant sa demande de protection internationale et en exposant les faits, que des éléments sans pertinence au regard de l'examen visant à déterminer s'il remplit les conditions requises pour bénéficier de la protection internationale; ou

b) le demandeur provient d'un pays d'origine sûr au sens du paragraphe 3; ou

c) le demandeur a induit les autorités en erreur en ce qui concerne son identité et/ou sa nationalité, en présentant de fausses indications ou de faux documents ou en dissimulant des informations ou des documents pertinents qui auraient pu influencer la décision dans un sens défavorable; ou

d) il est probable que, de mauvaise foi, le demandeur a procédé à la destruction ou s'est défait d'un document d'identité ou de voyage qui aurait aidé à établir son identité ou sa nationalité; ou

e) le demandeur a fait des déclarations manifestement incohérentes et contradictoires, manifestement fausses ou peu plausibles qui contredisent des informations suffisamment vérifiées du pays d'origine, ce qui rend sa demande visiblement peu convaincante quant à sa qualité de bénéficiaire d'une protection internationale; ou

f) le demandeur a présenté une demande ultérieure de protection internationale qui a été déclarée recevable conformément à l'article 57/6/2, § 1^{er}, alinéa 1^{er}; ou

g) le demandeur ne présente une demande qu'afin de retarder ou d'empêcher l'exécution d'une décision antérieure ou imminente qui entraînerait son refoulement ou éloignement; ou

h) le demandeur est entré ou a prolongé son séjour illégalement sur le territoire du Royaume et, sans motif valable, ne s'est pas présenté aux autorités ou n'a pas présenté une demande de protection internationale dans les délais les plus brefs compte tenu des circonstances de son entrée; ou

i) le demandeur refuse de se soumettre à la prise des empreintes digitales visée à l'article 51/3; ou

j) il existe de sérieuses raisons de considérer que le demandeur représente un danger pour la sécurité nationale ou l'ordre public, ou le demandeur a été éloigné de manière forcée pour des motifs graves de sécurité nationale ou d'ordre public.

In het eerste lid, f) bedoelde geval neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming binnen een termijn van 15 werkdagen, nadat hij een beslissing tot ontvankelijkheid van het verzoek heeft genomen.

In alle andere, in het eerste lid bedoelde gevallen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming binnen een termijn van 15 werkdagen, na ontvangst van het verzoek dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgemaakt.

Voor de toepassing van deze bepaling worden als werkdagen beschouwd, alle dagen, behalve zaterdag, zon- of feestdagen.

§ 2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen deze aanvraag als kennelijk ongegrond beschouwen.”

Art. 42

Artikel 57/6/2 van dezelfde wet, ingevoegd door de wet van 8 mei 2013 en gewijzigd bij de wet van 10 april 2014, wordt vervangen als volgt:

“Art. 57/6/2. § 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgemaakt op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.

§ 2. Wanneer de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen overeenkomstig paragraaf 1 een niet-ontvankelijkheidsbeslissing neemt, brengt hij de minister of diens gemachtigde ervan op de hoogte of de

Dans la situation visée à l’alinéa 1^{er}, f), le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides prend une décision sur la demande de protection internationale dans un délai de 15 jours ouvrables, après qu’il ait pris une décision de recevabilité de la demande.

Dans toutes les autres situations, visées à l’alinéa 1^{er}, le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides prend une décision sur la demande de protection internationale dans un délai de 15 jours ouvrables, après qu’il ait réceptionné cette demande transmise par le ministre ou son délégué.

Pour l’application de la présente disposition, sont considérés comme jours ouvrables, tous les jours, excepté le samedi, le dimanche ou les jours fériés.

§ 2. En cas de refus de protection internationale et si le demandeur de protection internationale se trouve dans une des situations mentionnées au paragraphe 1^{er}, alinéa 1^{er}, a) à j), le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides peut considérer cette demande comme manifestement infondée.”

Art. 42

L’article 57/6/2 de la même loi, inséré par la loi du 8 mai 2013 et modifié par la loi du 10 avril 2014, est remplacé comme suit:

“Art. 57/6/2. § 1. Après réception de la demande ultérieure transmise par le ministre ou son délégué sur la base de l’article 51/8, le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides examine en priorité si de nouveaux éléments ou faits apparaissent, ou sont présentés par le demandeur, qui augmentent de manière significative la probabilité qu’il puisse prétendre à la reconnaissance comme réfugié au sens de l’article 48/3 ou à la protection subsidiaire au sens de l’article 48/4. En l’absence de ces éléments ou faits, le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides déclare la demande irrecevable. Dans le cas contraire, ou si le demandeur a uniquement fait auparavant l’objet d’une décision de clôture prise en application de l’article 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° ou 5° le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides déclare la demande recevable.

Lors de l’examen visé à l’alinéa 1^{er}, le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides tient compte, le cas échéant, du fait que le demandeur s’est abstenu sans explication valable de faire valoir au cours de la précédente procédure, en particulier en exerçant le recours visé à l’article 39/2, les éléments ayant justifié l’introduction de sa demande ultérieure.

§ 2. Lorsque le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides prend une décision d’irrecevabilité conformément au paragraphe 1^{er}, il informe le ministre ou son délégué si l’éloignement ou le refoulement entraînera ou non une violation

terugdrijving of verwijdering al dan niet leidt tot een schending van het non-refoulementbeginsel in hoofde van de verzoeker op grond van het onderzoek in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4.

§ 3. Wanneer, in toepassing van paragraaf 2, de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het kader van het vorig verzoek heeft geoordeeld dat een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel niet leidt tot een schending van het non-refoulementbeginsel, kan een dergelijke maatregel enkel gedwongen worden uitgevoerd vanaf het doen van het verzoek en tijdens de in de eerste paragraaf bedoelde behandeling er van, ten aanzien van de verzoeker:

— die een tweede volgend verzoek of meer doet, en

— die zich voorafgaand aan het doen van zijn vorig verzoek en sedertdien, op onafgebroken wijze, bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 of 74/9.”

Art. 43

Artikel 57/6/3 van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 8 mei 2013, wordt opgeheven.

Art. 44

In dezelfde wet wordt een artikel 57/6/4 ingevoegd, luidende:

“Art. 57/6/4. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om ten aanzien van de vreemdeling die tracht het Rijk binnen te komen zonder aan de in artikelen 2 en 3 gestelde voorwaarden, te voldoen en die aan de grens een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, aldaar het verzoek niet-ontvankelijk te verklaren op basis van artikel 57/6, § 3 of aldaar een beslissing te nemen over de grond van het verzoek in één van de situaties voorzien in artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, a) tot j).

Indien het eerste lid niet kan worden toegepast, beslist de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat een verder onderzoek noodzakelijk is, waarna de verzoeker door de minister of zijn gemachtigde toegelaten wordt het Rijk binnen te komen overeenkomstig artikel 74/5, § 4, 4°.

Indien niet binnen de vier weken, na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgemaakt, door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing is genomen, wordt de verzoeker eveneens door de minister of zijn gemachtigde toegelaten het Rijk binnen te komen overeenkomstig artikel 74/5, § 4, 5°.”

du principe de non-refoulement du demandeur sur base de l'examen effectué au regard des articles 48/3 et 48/4.

§ 3. Lorsque, en application du paragraphe 2, le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides a estimé, dans le cadre de la demande précédente, qu'une mesure d'éloignement ou de refoulement n'entraînera pas une violation du principe de non-refoulement, une telle mesure peut être exécutée de manière forcée dès la présentation de la demande et pendant l'examen visé au paragraphe 1^{er} à l'encontre du demandeur:

— qui présente une deuxième demande ultérieure ou plus, et

— qui, préalablement à la présentation de sa demande précédente et depuis lors, se trouve de manière ininterrompue dans un endroit déterminé tel que visé aux articles 74/8 ou 74/9.”

Art. 43

L'article 57/6/3 de la même loi, inséré par la loi du 8 mai 2013, est abrogé.

Art. 44

Dans la même loi, il est inséré un article 57/6/4 rédigé comme suit:

“Art. 57/6/4. À l'égard de l'étranger qui tente d'entrer dans le Royaume sans satisfaire aux conditions fixées aux articles 2 et 3 et qui a introduit à la frontière une demande de protection internationale, le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides est compétent pour y déclarer la demande irrecevable sur la base de l'article 57/6, § 3 ou pour y prendre une décision sur le fond de la demande dans une des situations visées à l'article 57/6/1, § 1^{er}, alinéa 1^{er}, a) à j).

Si l'alinéa 1^{er} ne peut pas être appliqué, le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides décide qu'un examen ultérieur est nécessaire, après quoi le demandeur est autorisé par le ministre ou son délégué à entrer dans le Royaume conformément à l'article 74/5, § 4, 4°.

Si aucune décision n'a été prise par le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides dans un délai de quatre semaines, après réception de la demande de protection internationale transmise par le ministre ou son délégué, le demandeur est également autorisé par le ministre ou son délégué à entrer dans le Royaume conformément à l'article 74/5, § 4, 5°.”

Art. 45

In dezelfde wet wordt een artikel 57/6/5 ingevoegd, luidende:

“Art. 57/6/5. § 1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen neemt een beslissing tot beëindiging van de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met name indien:

1° de verzoeker zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum en hiervoor binnen een door de Koning bepaalde redelijke termijn na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft;

2° de verzoeker geen gevolg geeft aan een verzoek om inlichtingen binnen de maand na de verzending van dit verzoek en hiervoor geen geldige reden opgeeft;

3° de verzoeker nalaat de verderzetting van de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming te vragen overeenkomstig artikel 55;

4° de verzoeker zich bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 of 74/9 bedoeld geval of indien hij het voorwerp uitmaakt van een veiligheidsmaatregel zoals bedoeld in artikel 68 en hij in de hiervoor vermelde gevallen de plaats waar hij werd vastgehouden of verbleef zonder toestemming heeft verlaten zonder binnen de vijftien dagen contact op te nemen met de minister of diens gemachtigde;

5° de verzoeker zich gedurende minstens vijftien dagen zonder geldige reden heeft onttrokken aan de meldingsplicht waarvan de nadere regels in een koninklijk besluit worden bepaald;

6° de verzoeker overleden is en in voorkomend geval de minderjarige vreemdeling bedoeld in artikel 57/1, § 1, eerste lid geen verderzetting van de behandeling van het verzoek om internationale bescherming heeft gevraagd overeenkomstig de bepalingen bepaald bij koninklijk besluit;

7° de verzoeker verklaart afstand te doen van zijn verzoek. In geval van twijfel omtrent het uitdrukkelijke karakter van de afstand, wordt verzoeker opgeroepen teneinde de afstand te bevestigen;

8° de verzoeker vrijwillig en definitief terugkeert naar het land van herkomst;

9° de verzoeker de Belgische nationaliteit verwerft.

§ 2. Indien de verzoeker zich bevindt in één van de gevallen opgesomd in paragraaf 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° en het administratief dossier voldoende elementen bevat om tot een inhoudelijke beoordeling van het verzoek te komen, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen eveneens het verzoek weigeren met toepassing van artikel 57/6, § 1.”

Art. 45

Dans la même loi, il est inséré un article 57/6/5 rédigé comme suit:

“Art. 57/6/5. § 1. Le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides prend une décision qui clôture l'examen de la demande de protection internationale, notamment lorsque:

1° le demandeur ne se présente pas à la date fixée dans une convocation et ne donne pas de motif valable à ce sujet dans le délai raisonnable déterminé par le Roi;

2° le demandeur ne donne pas suite à une demande de renseignements dans le mois suivant l'envoi de celle-ci et ne donne pas de motif valable à ce sujet;

3° le demandeur s'abstient de demander la poursuite du traitement de sa demande de protection internationale conformément à l'article 55;

4° le demandeur se trouve dans un lieu déterminé tel que visé dans les articles 74/8 ou 74/9 ou s'il fait l'objet d'une mesure de sûreté telle que visée à l'article 68, et que, dans ces situations, il a quitté sans autorisation le lieu où il était maintenu ou résidait et qu'il n'a pas pris contact dans les quinze jours avec le ministre ou son délégué;

5° le demandeur s'est soustrait, sans motif valable, pendant au moins quinze jours à l'obligation de se présenter selon les modalités fixées par arrêté royal;

6° le demandeur est décédé et, le cas échéant, l'étranger mineur visé à l'article 57/1, § 1^{er}, alinéa 1^{er} n'a pas demandé la poursuite de l'examen de la demande de protection internationale conformément aux dispositions fixées par arrêté royal;

7° le demandeur déclare renoncer à sa demande. En cas de doute quant au caractère explicite de la renonciation, le demandeur est convoqué afin de confirmer celle-ci;

8° le demandeur retourne volontairement et définitivement dans son pays d'origine;

9° le demandeur acquiert la nationalité belge.

§ 2. Si le demandeur se trouve dans l'un des cas énumérés au paragraphe 1^{er}, 1°, 2°, 3°, 4° ou 5° et le dossier administratif contient suffisamment d'éléments pour procéder à un examen du contenu de la demande, le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides peut également refuser la demande en application de l'article 57/6, § 1^{er}.”

Art. 46

In dezelfde wet wordt een artikel 57/6/6 ingevoegd, luidende:

“Art. 57/6/6. § 1. Het verzoek om internationale bescherming kan op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° niet-ontvankelijk verklaard worden indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van oordeel is dat, alle relevante feiten en omstandigheden in aanmerking nemend, de verzoeker om internationale bescherming in het betrokken derde land overeenkomstig de volgende beginselen zal worden behandeld:

1) het leven en de vrijheid worden niet bedreigd om redenen van ras, religie, nationaliteit, lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, en

2) er bestaat geen risico op ernstige schade als bedoeld in artikel 48/4, § 2, en

3) het beginsel van non-refoulement overeenkomstig het Verdrag van Genève wordt nageleefd, en

4) het verbod op verwijdering in strijd met het recht op vrijwaring tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of vernederende behandeling, zoals neergelegd in het internationaal recht, wordt nageleefd, en

5) de mogelijkheid bestaat om de vluchtelingenstatus te verzoeken en, indien hij als vluchteling wordt erkend, bescherming te ontvangen overeenkomstig het Verdrag van Genève.

§ 2. Een derde land kan enkel als veilig derde land worden beschouwd indien de verzoeker een zodanige band heeft met het betrokken derde land dat het voor hem redelijk zou zijn naar dat land te gaan en er kan worden vermoed dat de verzoeker tot het grondgebied van het betrokken derde land zal worden toegelaten, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit duidelijk blijkt dat dit niet het geval zal zijn.

Bij de beoordeling of er sprake is van een band als bedoeld in het voorgaande lid, worden alle relevante feiten en omstandigheden betrokken, waaronder de aard, duur en de omstandigheden van het eerder verblijf kunnen begrepen worden.

§ 3. De beoordeling of een land een veilig derde land is dient te stelen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, het Europees Ondersteuningsbureau voor Asielzaken, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

§ 4. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beoordeelt of het betrokken derde land veilig is voor een bepaalde verzoeker.

§ 5. Bij de uitvoering van een uitsluitend op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° gebaseerde beslissing, wordt aan de vreemdeling door de minister of zijn gemachtigde een document verschaft waarin de autoriteiten van het derde land in de taal

Art. 46

Dans la même loi, il est inséré un article 57/6/6, rédigé comme suit:

“Art. 57/6/6. § 1. La demande de protection internationale peut être déclarée irrecevable sur la base de l'article 57/6, § 3, alinéa 1^{er}, 2° si le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides estime que, compte tenu de tous les faits et circonstances pertinents, le demandeur de protection internationale sera traité conformément aux principes suivants dans le pays tiers concerné:

1) sa vie et sa liberté ne sont pas menacées en raison de sa race, de sa religion, de sa nationalité, de son appartenance à un certain groupe social ou de ses opinions politiques, et

2) il n'existe aucun risque d'atteintes graves telles que visées à l'article 48/4 § 2, et

3) le principe de non-refoulement est respecté, conformément à la Convention de Genève, et

4) l'interdiction, prévue par le droit international, de prendre des mesures d'éloignement contraires à l'interdiction de la torture et des traitements cruels, inhumains ou dégradants, y est respectée, et

5) la possibilité existe de solliciter la reconnaissance du statut de réfugié et, si ce statut est accordé, de bénéficier d'une protection conformément à la Convention de Genève.

§ 2. Un pays tiers peut uniquement être considéré comme un pays tiers sûr si le lien qui unit le demandeur à ce pays est tel qu'il serait raisonnable pour lui de s'y rendre et qu'il peut être présumé que le demandeur sera admis sur le territoire du pays tiers concerné, à moins qu'il soumette des éléments dont il ressort clairement que ce ne sera pas le cas.

Dans le cadre de l'évaluation du lien tel que visé à l'alinéa précédent, tous les faits et circonstances pertinents, qui peuvent notamment comprendre la nature, la durée et les circonstances du séjour précédent, sont pris en compte.

§ 3. L'évaluation visant à déterminer si un pays est un pays tiers sûr doit reposer sur une série de sources d'information parmi lesquelles, en particulier, des informations d'autres États membres de l'Union européenne, du Bureau européen d'appui en matière d'asile, du Haut Commissariat des Nations unies pour les réfugiés, du Conseil de l'Europe ainsi que d'autres organisations internationales compétentes.

§ 4. Le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides évalue si le pays tiers concerné est sûr pour un certain demandeur.

§ 5. Lors de l'exécution d'une décision fondée exclusivement sur l'article 57/6, § 3, alinéa 1^{er}, 2°, le ministre ou son délégué remet à l'étranger un document informant les autorités du pays tiers, dans la langue de ce pays, que sa

van dat land ervan in kennis gesteld worden dat het verzoek om internationale bescherming niet inhoudelijk is onderzocht.”.

Art. 47

In dezelfde wet wordt een artikel 57/6/7 ingevoegd, luidende:

“Art. 57/6/7. § 1. Als er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn waaruit blijkt dat er redenen zijn om de geldigheid van de internationale beschermingsstatus te heronderzoeken, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen of de internationale bescherming van een persoon kan worden ingetrokken of opgeheven.

§ 2. De Commissaris-generaal geeft aan de betrokkene de mogelijkheid, tijdens een persoonlijk onderhoud de redenen voor te leggen waarom zijn vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus dient te worden behouden.

In afwijking van het eerste lid, als de Commissaris-generaal de mogelijkheid onderzoekt van de opheffing van een internationale beschermingsstatus, krijgt de betrokkene de mogelijkheid, tijdens een persoonlijk onderhoud de redenen voor te leggen waarom zijn internationale beschermingsstatus dient te worden behouden, of de mogelijkheid, schriftelijk de redenen mee te delen waarom zijn status dient te worden behouden.

Er wordt op dezelfde manier afgeweken van het eerste lid wanneer de Commissaris-generaal de mogelijkheid onderzoekt van de intrekking van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 55/3/1, § 1 of wanneer hij de mogelijkheid onderzoekt van de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, § 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn.

De oproeping voor een persoonlijk onderhoud of de brief die de betrokkene informeert over het heronderzoek van de geldigheid van zijn status en hem de mogelijkheid biedt, schriftelijk de redenen mee te delen waarom de status dient te worden behouden, informeert de betrokkene over de redenen voor het heronderzoek van de geldigheid van zijn status.

§ 3. De oproeping voor een persoonlijk onderhoud of de brief die de betrokkene de mogelijkheid biedt schriftelijk de redenen mee te delen waarom de status dient te worden behouden, wordt bij een ter post aangetekende zending of per bode tegen ontvangstbewijs verstuurd naar het laatst vermelde adres in het Rijksregister. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stuurt een kopie van deze oproeping of deze brief per gewone post naar de effectieve woonplaats van de betrokkene, indien hij daarover is ingelicht en deze van latere datum is dan het adres vermeld in het Rijksregister.

Tijdens het persoonlijk onderhoud kiest de betrokkene woonplaats voor de heronderzoeksprocedure. Als geen persoonlijk onderhoud wordt overwogen, krijgt de betrokkene de mogelijkheid woonplaats te kiezen voor de

demande de protection internationale n'a pas été examinée quant au fond.”.

Art. 47

Dans la même loi, il est inséré un article 57/6/7, rédigé comme suit:

“Art. 57/6/7. § 1. Lorsque des éléments ou des faits nouveaux apparaissent indiquant qu'il y a lieu de réexaminer la validité du statut de la protection internationale, le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides examine si la protection internationale d'une personne peut être retirée ou abrogée.

§ 2. Le Commissaire général donne la possibilité à l'intéressé de présenter au cours d'un entretien personnel les motifs pour lesquels il y a lieu de maintenir son statut de réfugié ou de protection subsidiaire.

Par dérogation à l'alinéa 1^{er}, si le Commissaire général examine l'éventualité d'une abrogation du statut de protection internationale, l'intéressé se voit offrir, soit la possibilité de présenter au cours d'un entretien personnel les motifs pour lesquels il y a lieu de maintenir son statut de protection internationale, soit la possibilité de communiquer par écrit les motifs pour lesquels il y a lieu de maintenir son statut.

Il est également dérogé de la sorte à l'alinéa 1^{er} lorsque le Commissaire général examine l'éventualité d'un retrait du statut de réfugié conformément à l'article 55/3/1, § 1^{er} ou lorsqu'il examine l'éventualité d'un retrait du statut de protection subsidiaire à l'étranger qui est ou aurait dû être exclu en application de l'article 55/4, § 2.

La convocation à un entretien personnel ou le courrier informant l'intéressé du réexamen de la validité de son statut et lui offrant la possibilité de communiquer par écrit les motifs pour lesquels il y a lieu de maintenir le statut informe l'intéressé des motifs du réexamen de la validité de son statut.

§ 3. La convocation à un entretien personnel ou le courrier qui donne à l'intéressé la possibilité de communiquer par écrit les motifs pour lesquels il y a lieu de maintenir le statut est envoyé sous pli recommandé ou par porteur contre accusé de réception à la dernière adresse mentionnée au Registre national. Le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides envoie une copie de cette convocation ou de ce courrier, par courrier ordinaire, à l'adresse effective de l'intéressé, s'il en est informé et si cette adresse est plus récente que celle mentionnée dans le Registre national.

Lors de l'entretien personnel, l'intéressé élit domicile pour la procédure de réexamen. Si un entretien personnel n'est pas envisagé, l'intéressé se voit offrir la possibilité d'élire domicile pour la procédure de réexamen en même temps

heronderzoeksprocedure en tegelijk de mogelijkheid, schriftelijk de redenen mee te delen waarom zijn status dient te worden behouden.

Elke wijziging van de gekozen woonplaats moet bij een ter post aangetekende zending worden meegedeeld aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf, kunnen de oproepingen en de brieven door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen of zijn gemachtigde worden verstuurd naar de in het kader van de heronderzoeksprocedure gekozen woonplaats bij een ter post aangetekende zending of per bode tegen ontvangstbewijs. Wanneer de betrokkene woonplaats gekozen heeft bij zijn raadsman, kunnen de oproepingen en brieven ook geldig worden verstuurd per gewone post, per faxpost of via elke andere bij een koninklijk besluit toegelaten betekeningwijze.

Bij ontstentenis van gekozen woonplaats in het kader van de heronderzoeksprocedure en onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf, worden de oproepingen en de brieven verstuurd naar het laatst vermelde adres in het Rijksregister bij een ter post aangetekende zending of per bode tegen ontvangstbewijs. In voorkomend geval wordt de kopie van deze oproepingen en van deze brieven ook per gewone post gezonden naar de effectieve woonplaats van de betrokkene, indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen daarover is ingelicht en deze van latere datum is dan het adres vermeld in het Rijksregister.

§ 4. De omstandigheden waarin het persoonlijk onderhoud plaatsvindt, worden bepaald door de Koning.

Indien de betrokkene zich niet aanmeldt op de voor het persoonlijk onderhoud vastgelegde datum, moet hij binnen de vijftien dagen na de vastgestelde datum van het persoonlijk onderhoud schriftelijk een geldige reden voor zijn afwezigheid overmaken aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Als de betrokkene geen geldige reden voorlegt binnen de vijftien dagen na de in de oproeping vastgestelde datum, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing nemen op grond van de elementen van het dossier.

Als hij de reden geldig acht, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de betrokkene op een latere datum opnieuw oproepen of hem de kans geven schriftelijk de redenen mee te delen waarom zijn status dient te worden behouden.

Indien de betrokkene, na opnieuw te zijn opgeroepen overeenkomstig het vorige lid, een nieuwe reden aanhaalt die zijn afwezigheid op het vastgelegde persoonlijk onderhoud rechtvaardigt, beslist de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op grond van de elementen in zijn bezit.

que la possibilité de communiquer par écrit les motifs pour lesquels il y a lieu de maintenir son statut.

Toute modification du domicile élu doit être communiquée sous pli recommandé à la poste au Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides.

Sans préjudice d'une notification à personne, les convocations et les courriers peuvent être envoyés par le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides ou son délégué au domicile élu dans le cadre de la procédure de réexamen, sous pli recommandé à la poste ou par porteur contre accusé de réception. Lorsque l'intéressé a élu domicile chez son conseil, les convocations et les courriers peuvent également être valablement envoyées par courrier ordinaire, par télécopieur ou par tout autre moyen de notification autorisé par arrêté royal.

A défaut de domicile élu dans le cadre de la procédure de réexamen, et sans préjudice d'une notification à personne, les convocations et les courriers sont envoyés à la dernière adresse mentionnée au Registre national, sous pli recommandé à la poste ou par porteur contre accusé de réception. Le cas échéant, la copie de ces convocations et de ces courriers est également envoyée par courrier ordinaire à l'adresse effective de l'intéressé si le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides en est informé et si cette adresse est plus récente que celle mentionnée dans le Registre national.

§ 4. Les conditions dans lesquelles l'entretien personnel se déroule sont déterminées par le Roi.

Si l'intéressé ne se présente pas à la date fixée pour l'entretien personnel, il doit transmettre par écrit au Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides un motif valable justifiant son absence, dans les quinze jours suivant la date fixée pour l'entretien personnel.

Si l'intéressé ne présente pas de motif valable dans les quinze jours suivant la date de l'entretien personnel fixée dans la convocation, le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides peut prendre une décision sur la base des éléments du dossier.

S'il estime le motif valable, le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides peut reconvoquer l'intéressé à une date ultérieure, ou lui donner la possibilité de communiquer par écrit le motif pour lequel son statut doit être maintenu.

Si après avoir été reconvoqué conformément à l'alinéa précédent, l'intéressé invoque un nouveau motif justifiant une absence à l'entretien personnel fixé, le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides statue sur base des éléments en sa possession.

§ 5. Als er aan de betrokkene wordt gevraagd schriftelijk de redenen mee te delen waarom zijn status dient te worden behouden, moet het antwoord de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bereiken binnen de door de Koning bepaalde termijn. Bij gebrek aan antwoord kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beslissen op grond van de elementen in zijn bezit.

§ 6. Onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf, wordt de beslissing tot opheffing of intrekking van de internationale beschermingsstatus per aangetekende zending of per bode tegen ontvangstbewijs verstuurd. Onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf, wordt de brief die informeert dat er niet wordt overgegaan tot de intrekking of opheffing van de internationale beschermingsstatus per gewone post verstuurd. De beslissing tot opheffing of intrekking van de internationale beschermingsstatus, of de brief die informeert dat er niet wordt overgegaan tot de intrekking of opheffing van de internationale beschermingsstatus, wordt verstuurd naar de woonplaats die werd gekozen in het kader van de heronderzoeksprocedure.

Als geen woonplaats werd gekozen in het kader van de heronderzoeksprocedure en onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf, wordt deze beslissing bij een ter post aangetekende zending of per bode tegen ontvangstbewijs, of deze brief per gewone post, verstuurd naar het laatst vermelde adres in het Rijksregister. Een kopie van elke verzending wordt per gewone post verstuurd naar de effectieve woonplaats van de betrokkene, indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen daarover is ingelicht en deze van latere datum is dan het adres vermeld in het Rijksregister.”.

Art. 48

In artikel 57/7 van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 14 juli 1987, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het eerste lid worden de woorden “Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen” vervangen door de woorden “De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen”;

2° in het tweede lid in de Nederlandstalige versie wordt het woord “Het” vervangen door “Hij”;

3° het artikel waarvan de bestaande tekst paragraaf 1 zal vormen, wordt aangevuld met de paragrafen 2 en 3, luidende:

“§ 2. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan informatie van alle aard die via elektronische weg is verstuurd of ontvangen door de verzoeker om internationale bescherming en die niet persoonlijk voor de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bestemd, maar die publiek toegankelijk is, raadplegen en gebruiken voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming.

§ 3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan zich in zijn beslissing baseren op informatie verkregen van een gecontacteerde persoon of instelling,

§ 5. S’il est demandé à l’intéressé de communiquer par écrit les motifs pour lesquels il y a lieu de maintenir son statut, la réponse doit parvenir au Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides dans le délai déterminé par le Roi. En l’absence de réponse, le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides peut statuer sur base des éléments en sa possession.

§ 6. Sans préjudice d’une notification à personne, la décision d’abrogation ou de retrait du statut de protection internationale est envoyée sous pli recommandé à la poste ou par porteur contre accusé de réception. Sans préjudice d’une notification à personne, la lettre informant qu’il n’est pas procédé au retrait ou à l’abrogation du statut de protection internationale est envoyée par courrier ordinaire. La décision d’abrogation ou de retrait du statut de protection internationale, ou la lettre informant qu’il n’est pas procédé au retrait ou à l’abrogation du statut de protection internationale est envoyée au domicile qui a été élu dans le cadre de la procédure de réexamen.

Si aucun domicile n’a été élu dans le cadre de la procédure de réexamen et sans préjudice d’une notification à personne, cette décision, sous pli recommandé à la poste ou par porteur contre accusé de réception, ou cette lettre, par courrier ordinaire, est envoyée à la dernière adresse mentionnée au Registre national. Une copie de tout envoi est envoyée par courrier ordinaire à l’adresse effective de l’intéressé, si le Commissaire général en est informé et que cette adresse est plus récente que celle mentionnée dans le Registre national.”.

Art. 48

A l’article 57/7 de la même loi, inséré par la loi du 14 juillet 1987, les modifications suivantes sont apportées:

1° dans l’alinéa 1^{er}, les mots “Le Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides” sont remplacés par les mots “Le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides”;

2° dans l’alinéa 2 dans la version en néerlandais, le mot “Het” est remplacé par le mot “Hij”;

3° l’article dont le texte actuel constituera le paragraphe 1^{er}, est complété par les paragraphes 2 et 3 rédigés comme suit:

“§ 2. Le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides peut consulter et utiliser pour l’évaluation d’une demande de protection internationale des informations de toute nature envoyées ou reçues par voie électronique par le demandeur de protection internationale, qui n’ont pas été destinées personnellement au Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides mais qui sont accessibles au public.

§ 3. Le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides peut, dans sa décision, s’appuyer sur des informations obtenues d’une personne ou d’une institution qu’il a contactée

waarvan de naam, de contactgegevens, de activiteiten of de functie, op hun verzoek, niet worden meegedeeld of vertrouwelijk worden gehouden.

In dat geval word(t)en de reden(en) waarom deze elementen niet worden meegedeeld of worden vertrouwelijk gehouden, toegelicht in het administratieve dossier, evenals de reden(en) die toela(a)t(en) om de betrouwbaarheid van deze bron(nen) te veronderstellen.”.

Art. 49

In dezelfde wet wordt een artikel 57/8/1 ingevoegd, luidende:

“Art. 57/8/1. De vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1 als vluchteling wordt erkend dient het geldig nationaal paspoort waarover hij beschikt, in bewaring te geven bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Het niet in bewaring geven of terugvragen zonder gegronde reden van het paspoort door de in het eerste lid vermelde persoon, kan een nieuw element vormen om de geldigheid van de vluchtelingenstatus te heronderzoeken door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen op grond van artikel 57/6/7.”.

Art. 50

In artikel 57/9 van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 14 juli 1987 en vervangen bij de wet van 15 juli 2016, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het eerste lid worden de woorden “52/4, 57/6, eerste lid, 1° tot 7° en 9° tot 14°, 57/6/1, eerste lid, 57/6/2 en 57/6/3, kan de beslissing” vervangen door de woorden “52/4, 57/6, § 1, eerste lid, 1° tot 7° en 9° tot 14°, 57/6, § 2 en 3, 57/6/1, § 1 en 2, eerste lid, 57/6/2, 57/6/4, 57/6/5 en 57/6/7, § 5, kunnen de beslissingen en de adviezen”;

2° het tweede lid wordt vervangen als volgt:

“De bij de artikelen 57/6, § 1, eerste lid, 8° en 57/8/1, eerste lid, omschreven bevoegdheden worden uitgeoefend door de Commissaris-generaal of zijn gemachtigde, en voor wat betreft deze laatste onder het gezag en de leiding van de Commissaris-generaal.”.

Art. 51

Artikel 57/10 van dezelfde wet, ingevoegd bij wet van 14 juli 1987 en vervangen bij de wet van 15 september 2006, wordt opgeheven.

et dont, à la demande de celle-ci, le nom, les coordonnées, les activités ou la fonction ne sont pas communiqués ou sont tenus confidentiels.

Dans ce cas, la ou les raison(s) pour laquelle/lesquelles ces éléments ne sont pas communiqués ou sont tenus confidentiels est/sont précisée(s) dans le dossier administratif, de même que la ou les raison(s) qui permet(tent) de présumer de la fiabilité de cette/ces source(s).”.

Art. 49

Dans la même loi, il est inséré un article 57/8/1, rédigé comme suit:

“Art. 57/8/1. L'étranger reconnu réfugié conformément à l'article 49, § 1^{er} doit mettre en dépôt auprès du Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides le passeport national valable dont il dispose.

Le non-dépôt ou la demande de restitution du passeport, sans raison valable, par la personne visée à l'alinéa 1^{er} peut constituer un nouvel élément pour un réexamen de la validité du statut de réfugié par le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides sur la base de l'article 57/6/7.”.

Art. 50

À l'article 57/9 de la même loi, inséré par la loi du 14 juillet 1987 et remplacé par la loi du 15 juillet 2016, les modifications suivantes sont apportées:

1° à l'alinéa 1^{er} les mots “52/4, 57/6, alinéa 1^{er}, 1° à 7° et 9° à 14°, 57/6/1, alinéa 1^{er}, 57/6/2 et 57/6/3, la décision peut être prise” sont remplacés par les mots “52/4, 57/6, § 1^{er}, alinéa 1^{er}, 1° à 7° et 9° à 14°, 57/6, § 2 et 3, 57/6/1, § 1^{er} et 2, alinéa 1^{er}, 57/6/2, 57/6/4, 57/6/5 et 57/6/7, § 5, les décisions et les avis peuvent être pris”;

2° l'alinéa 2 est remplacé comme suit:

“Les compétences définies par les articles 57/6, § 1^{er}, alinéa 1^{er}, 8° et 57/8/1, alinéa 1^{er} sont exercées par le Commissaire général ou son délégué, et concernant ce dernier sous l'autorité et la direction du Commissaire général.”.

Art. 51

L'article 57/10 de la même loi, inséré par la loi du 14 juillet 1987 et remplacé par la loi du 15 septembre 2006, est abrogé.

Art. 52

In artikel 57/23*bis*, tweede lid, van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 6 mei 1993 en gewijzigd bij de wetten van 15 september 2006 en 27 december 2006, worden de woorden “een asielverzoek of om een latere asielaanvraag te verwerpen” vervangen door de woorden “een verzoek om internationale bescherming”.

Art. 53

In artikel 68, eerste lid, van dezelfde wet, gewijzigd bij de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996, 18 februari 2003, 15 september 2006, 19 januari 2012 en XX/XX/2017, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° de woorden “52/4, derde lid, 54,” worden vervangen door de woorden “51/5, § 6, tweede lid,”;

2° de woorden “74/6, § 1, achtste lid” worden ingevoegd tussen het woord “73,” en de woorden “en 74/17, § 2, vierde lid”.

Art. 54

In artikel 71 van dezelfde wet, vervangen bij de wet van 10 juli 1996 en gewijzigd bij de wetten van 9 maart 1998, 18 februari 2003, 1 september 2004, 15 september 2006, 6 mei 2009 en XX/XX/2017, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het eerste lid worden de woorden “51/5, § 1, tweede lid, en § 3, vierde lid, 52/4, vierde lid, 54,” vervangen door de woorden “51/5, § 1, tweede lid, en § 4, derde lid,”;

2° in het derde lid worden de woorden “74/6, § 2, vijfde lid,” vervangen door de woorden “74/6, § 1, zesde lid,”.

Art. 55

In artikel 74, eerste lid, van dezelfde wet, vervangen bij de wet van 10 juli 1996 en gewijzigd bij de wet van XX/XX/2017, worden de woorden “de artikelen 7, vijfde lid, 29, derde lid, 44*septies*, § 1, derde lid, 74/5, § 3, en 74/6, § 2,” vervangen door de woorden “de artikelen 7, zesde lid, 29, derde lid, 44*septies*, § 1, derde lid, 74/5, § 3, tweede lid en 74/6, § 1, zesde lid,”.

Art. 56

In artikel 74/5, van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 18 juli 1991 en gewijzigd bij de wetten van 15 juli 1996, 9 maart 1998, 29 april 1999, 15 september 2006, 6 mei 2009 en 8 mei 2013, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in paragraaf 1, wordt de bepaling onder 2°, vervangen als volgt:

Art. 52

À l'article 57/23*bis*, alinéa 2, de la même loi, inséré par la loi du 6 mai 1993 et modifié par les lois du 15 septembre 2006 et du 27 décembre 2006, les mots “la demande d’asile ou de rejeter une demande d’asile ultérieure” sont remplacés par les mots “la demande de protection internationale”.

Art. 53

A l'article 68, alinéa 1^{er}, de la même loi, modifié par les lois des 6 mai 1993, 15 juillet 1996, 18 février 2003, 15 septembre 2006, 19 janvier 2012 et XX/XX/2017, les modifications suivantes sont apportées:

1° les mots “52/4, alinéa 3, 54,” sont remplacés par les mots “51/5, § 6, alinéa 2,”;

2° les mots “74/6, § 1^{er}, alinéa 8” sont insérés entre le mot “73,” et les mots “et 74/17, § 2, alinéa 4”.

Art. 54

A l'article 71 de la même loi, remplacé par la loi du 10 juillet 1996 et modifié par les lois des 9 mars 1998, 18 février 2003, 1^{er} septembre 2004, 15 septembre 2006, 6 mai 2009 et XX/XX/2017, les modifications suivantes sont apportées:

1° à l'alinéa 1^{er}, les mots “51/5, § 1^{er}, alinéa 2, et § 3, alinéa 4, 52/4, alinéa 4, 54,” sont remplacés par les mots “51/5, § 1^{er}, alinéa 2, et § 4, alinéa 3,”;

2° à l'alinéa 3, les mots “74/6, § 2, alinéa 5,” sont remplacés par les mots “74/6, § 1^{er}, alinéa 6,”.

Art. 55

A l'article 74, alinéa 1^{er}, de la même loi, remplacé par la loi du 10 juillet 1996 et modifié par la loi du XX/XX/2017, les mots “des articles 7, alinéa 5, 29, alinéa 3, 44*septies*, § 1^{er}, alinéa 3, 74/5, § 3, et 74/6, § 2,” sont remplacés par les mots “des articles 7, alinéa 6, 29, alinéa 3, 44*septies*, § 1^{er}, alinéa 3, 74/5, § 3, alinéa 2, et 74/6, § 1^{er}, alinéa 6,”.

Art. 56

A l'article 74/5 de la même loi, inséré par la loi du 18 juillet 1991 et modifié par les lois du 15 juillet 1996, du 9 mars 1998, du 29 avril 1999, du 15 septembre 2006, du 6 mai 2009 et du 8 mai 2013, les modifications suivantes sont apportées:

1° au paragraphe 1^{er}, le 2° est remplacé comme suit:

“2° de vreemdeling die tracht het Rijk binnen te komen zonder aan de in de artikelen 2 en 3 gestelde voorwaarden te voldoen en een verzoek om internationale bescherming doet aan de grens.”;

2° paragraaf 1 wordt aangevuld met een lid, luidende:

“Geen vreemdeling mag worden vastgehouden om de enkele reden dat hij een verzoek om internationale bescherming heeft gedaan.”

3° in paragraaf 2, eerste lid, worden in de Nederlandstalige versie de woorden “het eerste lid” vervangen door de woorden “paragraaf 1”;

4° in paragraaf 3, eerste lid, 1°, in de Nederlandstalige versie, wordt vervangen als volgt:

“1° indien de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een uitvoerbare maatregel tot terugdrijving.”;

5° in paragraaf 4, 1°, in de Nederlandstalige versie, wordt vervangen als volgt:

“1° de in paragraaf 1 bedoelde vreemdeling die, bij het verstrijken van de termijn van twee maanden, niet het voorwerp uitmaakt van een uitvoerbare maatregel als bepaald in paragraaf 3, eerste lid, 1°.”;

6° in paragraaf 4, 2°, worden in de Nederlandstalige versie de woorden “de in § 1 bedoelde vreemdeling ten aanzien van wie een uitvoerbare maatregel als bepaald in § 3, eerste lid, 1° werd genomen,” vervangen door de woorden “de in paragraaf 1 bedoelde vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een uitvoerbare maatregel als bepaald in paragraaf 3, eerste lid, 1°.”;

7° in paragraaf 4 worden in de bepaling onder 4° de woorden “de vreemdeling” vervangen door de woorden “de in paragraaf 1, 2°, bedoelde vreemdeling ten aanzien van wie een beslissing tot verder onderzoek wordt genomen met toepassing van artikel 57/6/4, tweede lid, of”;

8° in paragraaf 4 wordt een bepaling onder 5° ingevoegd, luidende:

“5° de in paragraaf 1, 2°, bedoelde vreemdeling ten aanzien van wie geen beslissing door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd genomen binnen de vier weken na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgemaakt.”;

9° paragraaf 5, tweede lid, wordt opgeheven;

10° paragraaf 6, eerste lid, wordt opgeheven;

11° in paragraaf 6, tweede lid, worden de woorden “In alle gevallen” vervangen door de woorden “Wanneer de in paragraaf 1 bedoelde vreemdeling de plaats waar hij wordt vastgehouden zonder toestemming verlaat.”

“2° l'étranger qui tente d'entrer dans le Royaume sans remplir les conditions fixées aux articles 2 et 3, et qui présente une demande de protection internationale à la frontière.”;

2° le paragraphe 1^{er} est complété par un alinéa rédigé comme suit:

“Aucun étranger ne peut être maintenu au seul motif qu'il a présenté une demande de protection internationale.”

3° au paragraphe 2, alinéa 1^{er}, dans la version en néerlandais, les mots “het eerste lid” sont remplacés par les mots “paragraaf 1”;

4° au paragraphe 3, alinéa 1^{er}, 1°, dans la version en néerlandais est remplacée par ce qui suit:

“1° indien de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een uitvoerbare maatregel tot terugdrijving.”;

5° au paragraphe 4, 1°, dans la version en néerlandais est remplacée par ce qui suit:

“1° de in paragraaf 1 bedoelde vreemdeling die, bij het verstrijken van de termijn van twee maanden, niet het voorwerp uitmaakt van een uitvoerbare maatregel als bepaald in paragraaf 3, eerste lid, 1°.”;

6° au paragraphe 4, 2°, dans la version en néerlandais, les mots “de in § 1 bedoelde vreemdeling ten aanzien van wie een uitvoerbare maatregel als bepaald in § 3, eerste lid, 1° werd genomen,” sont remplacés par les mots “de in paragraaf 1 bedoelde vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een uitvoerbare maatregel als bepaald in paragraaf 3, eerste lid, 1°.”;

7° au paragraphe 4, 4°, les mots “l'étranger” sont remplacés par les mots “L'étranger visé au § 1^{er}, 2°, à l'égard duquel une décision d'examen ultérieur est prise en application de l'article 57/6/4, alinéa 2, ou”;

8° au paragraphe 4, le 5° est insérée, rédigée comme suit:

“5° l'étranger visé au § 1^{er}, 2°, à l'égard duquel une décision n'a pas été prise par le Commissaire général aux réfugiés et apatrides dans les quatre semaines après la réception de la demande de protection internationale transmise par le ministre ou son délégué.”;

9° le paragraphe 5, alinéa 2, est abrogé;

10° le paragraphe 6, alinéa 1^{er}, est abrogé;

11° au paragraphe 6, alinéa 2, les mots “Dans tous les cas” sont remplacés par les mots “Lorsque l'étranger visé au § 1^{er} quitte l'endroit où il est maintenu sans y avoir été autorisé.”

Art. 57

Artikel 74/6, van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 6 mei 1993 en gewijzigd bij de wetten van 15 juli 1996, 29 april 1999, 15 september 2006 en 8 mei 2013, wordt vervangen als volgt:

“Art. 74/6. § 1. Wanneer het, op basis van een individuele beoordeling, nodig blijkt en er geen andere, minder dwingende maatregelen effectief kunnen worden toegepast, kan de minister of zijn gemachtigde een verzoeker om internationale bescherming, in een welbepaalde plaats in het Rijk vasthouden:

1° om de identiteit of nationaliteit van de verzoeker vast te stellen of na te gaan; of

2° om de gegevens te verkrijgen die ten grondslag liggen aan het verzoek om internationale bescherming en die niet zouden kunnen worden verkregen als de verzoeker niet vastgehouden zou worden, met name in geval van risico op onderduiken van de verzoeker; of

3° wanneer de verzoeker ter voorbereiding van de terugkeer en/of ter uitvoering van het verwijderingsproces wordt vastgehouden, en er kan worden aangetoond op basis van objectieve criteria, zoals het feit dat de verzoeker reeds de mogelijkheid van toegang tot de asielprocedure heeft gehad, er redelijke gronden zijn om aan te nemen dat de betrokkene het verzoek om internationale bescherming louter heeft ingediend om de uitvoering van het terugkeerbesluit uit te stellen of te verijdelen;

4° wanneer de bescherming van de nationale veiligheid of de openbare orde dat vereisen.

Geen vreemdeling mag worden vastgehouden om de enkele reden dat hij een verzoek om internationale bescherming heeft gedaan.

De vreemdeling kan slechts worden vastgehouden voor een zo kort mogelijke termijn en slechts zo lang de in het eerste lid genoemde redenen van vasthouding van toepassing zijn.

De duur van de vasthouding mag twee maanden niet te boven gaan.

Wanneer de bescherming van de nationale veiligheid of de openbare orde dat vereist, kan de minister of zijn gemachtigde de in het eerste lid, 4°, bedoelde vasthouding met een periode van twee maanden verlengen.

Na een verlenging kan de in het vorige lid bedoelde beslissing enkel door de minister worden genomen en kan de vasthouding van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn, slechts telkens met één maand verlengd worden, zonder dat de totale duur van de vasthouding daardoor evenwel meer dan zes maanden mag bedragen.

De duur van de vasthouding wordt van rechtswege opgeschort gedurende de aangewende termijn om een verzoekschrift in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Art. 57

L'article 74/6, de la même loi, inséré par la loi du 6 mai 1993 et modifié par les lois du 15 juillet 1996 du 29 avril 1999 du 15 septembre 2006 et du 8 mai 2013, est remplacé comme suit:

“Art. 74/6. § 1. Lorsque, sur la base d'un examen individuel, cela s'avère nécessaire et qu'aucune mesure moins coercitive ne peut être effectivement appliquée, le ministre ou son délégué peut maintenir dans un lieu déterminé dans le Royaume le demandeur de protection internationale:

1° pour établir ou vérifier l'identité ou la nationalité du demandeur; ou

2° pour déterminer les éléments sur lesquels se fonde la demande de protection internationale qui ne pourraient être obtenus si le demandeur n'était pas maintenu, en particulier lorsqu'il y a risque de fuite du demandeur; ou

3° lorsque le demandeur est maintenu dans le cadre d'une procédure de retour, pour préparer le retour et/ou procéder à l'éloignement, et lorsqu'il peut être démontré, sur la base de critères objectifs, tels que le fait que le demandeur a déjà eu la possibilité d'accéder à la procédure d'asile, qu'il existe des motifs raisonnables de penser que l'intéressé a introduit la demande de protection internationale à seule fin de retarder ou d'empêcher l'exécution de la décision de retour; ou

4° lorsque la protection de la sécurité nationale ou de l'ordre public l'exige.

Aucun étranger ne peut être maintenu au seul motif qu'il a présenté une demande de protection internationale.

L'étranger ne peut être maintenu que pour une durée la plus brève possible et tant que les motifs de maintien visés à l'alinéa 1^{er}, sont applicables.

La durée du maintien ne peut excéder deux mois.

Lorsque la protection de la sécurité nationale ou de l'ordre public l'exige, le ministre ou son délégué peut prolonger le maintien visé à l'alinéa 1^{er}, 4°, pour une période de deux mois.

Après une prolongation, la décision visée à l'alinéa précédent peut être prise uniquement par le ministre et le maintien de l'étranger, après l'expiration du délai peut être prolongé chaque fois d'un mois seulement sans que la durée totale du maintien ne puisse toutefois dépasser six mois.

La durée du maintien est suspendue d'office pendant le délai utilisé pour introduire un recours auprès du Conseil du contentieux des étrangers, tel que visé à l'article 39/57. Si,

zoals bedoeld in artikel 39/57. Indien overeenkomstig artikel 39/76, § 1, een termijn wordt verleend aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen of aan de verzoekende of tussenkomende partij om de door één van de partijen aangebrachte nieuwe elementen te onderzoeken of haar bemerkingen mee te delen, wordt de duur van de vasthouding eveneens van rechtswege opgeschort gedurende deze termijnen.

De Koning bepaalt, bij een in Ministerraad overlegd besluit, de in het eerste lid bedoelde minder dwingende maatregelen voor vasthouding.

Onverminderd het vorige lid, kan de minister of zijn gemachtigde de vreemdeling ook een verblijfplaats aanwijzen als minder dwingende maatregel voor vasthouding.

§ 2. Eenmaal de in artikel 52/3, § 1, bedoelde vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een uitvoerbare maatregel tot verwijdering, zijn de bepalingen van artikel 7, tweede tot achtste lid, en van titel III^{quater}, van toepassing.”

Art. 58

In artikel 74/8, § 1, eerste lid, van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 15 juli 1996 en gewijzigd bij de wetten van 6 mei 2009 en XX/XX/2017, worden de woorden “51/5, § 1, of § 3, 52/4, vierde lid, 54,” vervangen door de woorden “51/5, § 1, tweede lid, of § 4, derde lid,” en worden de woorden “74/6, § 1, of § 1bis,” vervangen door het woord “74/6”.

Art. 59

In artikel 74/14, § 3, eerste lid, van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 19 januari 2012 en gewijzigd bij de wet van XX/XX/2017, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° de bepaling onder 4° wordt opgeheven;

2° de bepaling onder 5° wordt vervangen als volgt:

“5° het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken in toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;”

3° de bepaling onder 6° wordt vervangen als volgt:

“6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.”

conformément à l'article 39/76, § 1^{er}, un délai est accordé au Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides ou à la partie requérante ou intervenante afin d'examiner les nouveaux éléments apportés par une des parties ou afin de communiquer ses remarques, la durée du maintien est également suspendue d'office pendant ces délais.

Le Roi fixe, par arrêté délibéré en Conseil des ministres, les mesures de maintien moins coercitives visées à l'alinéa 1^{er}.

Sans préjudice de l'alinéa précédent, le ministre ou son délégué peut également assigner un lieu de résidence à l'étranger comme mesure de maintien moins coercitive.

§ 2. Une fois que l'étranger visé à l'article 52/3, § 1^{er}, fait l'objet d'une mesure d'éloignement exécutoire, les dispositions de l'article 7, alinéas 2 à 8, et le titre III^{quater} s'appliquent.”

Art. 58

À l'article 74/8, § 1^{er}, de la même loi, inséré par la loi du 15 juillet 1996 et modifié par les lois du 6 mai 2009 et du XX/XX/2017, les mots “51/5, § 1^{er} ou § 3, 52/4, alinéa 4, 54,” sont remplacés par les mots “51/5, § 1^{er}, alinéa 2, ou § 4, alinéa 3,” et les mots “74/6, § 1^{er}, ou § 1bis” sont remplacés par le mot “74/6”.

Art. 59

A l'article 74/14, § 3, alinéa 1^{er}, de la même loi, inséré par la loi du 19 janvier 2012 et modifié par la loi du XX/XX/2017, les modifications suivantes sont apportées:

1° le 4° est abrogé;

2° le 5° est remplacé par ce qui suit:

“5° il a été mis fin au séjour du ressortissant d'un pays tiers ou retiré en application des articles 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 ou 74/21, ou;”

3° le 6° est remplacé par ce qui suit:

“6° la demande de protection internationale d'un ressortissant de pays tiers a été déclarée irrecevable sur la base de l'article 57/6, § 3, alinéa 1^{er}, 5° ou a été considérée comme manifestement infondée sur la base de l'article 57/6/1, § 2.”

HOOFDSTUK III

**Wijzigingen van de wet van 12 januari 2007
betreffende de opvang van asielzoekers en van
bepaalde andere categorieën van vreemdelingen**

Art. 60

Artikel 1, tweede lid, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen wordt vervangen als volgt:

“Zij zet de richtlijn van 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) gedeeltelijk om.”

Art. 61

In artikel 2, eerste lid, van dezelfde wet, gewijzigd bij de wet van 19 januari 2012, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in de bepaling onder 1° wordt het woord “ingediend” vervangen door het woord “gedaan”;

2° in de bepaling onder 4° wordt het woord “ingediend” vervangen door het woord “gedaan”;

3° in de bepaling onder 5°, ii) worden de woorden “en ten laste” opgeheven.

Art. 62

Artikel 4 van dezelfde wet, gewijzigd bij de wetten van 30 december 2009, 19 januari 2012 en 8 mei 2013, wordt vervangen als volgt:

“Art. 4. § 1. Het Agentschap kan het recht op materiële hulp beperken of, in uitzonderlijke gevallen, intrekken:

1° indien een asielzoeker de verplichte plaats van inschrijving die door het Agentschap werd toegewezen weigert, niet benut, of verlaat zonder het Agentschap op de hoogte te stellen of, indien toestemming vereist is, zonder toestemming te hebben verkregen; of

2° indien een asielzoeker gedurende een redelijke termijn niet voldoet aan de meldingsplicht of aan verzoeken om informatie te verstrekken of te verschijnen voor een persoonlijk onderhoud betreffende de asielprocedure; of

3° indien een asielzoeker een volgend verzoek heeft gedaan, tot aan de beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid wordt besloten met toepassing van artikel 57/6/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; of

CHAPITRE III

**Modifications de la loi du 12 janvier 2007
sur l'accueil des demandeurs d'asile et de
certaines autres catégories d'étrangers**

Art. 60

L'article 1^{er}, alinéa 2, de la loi du 12 janvier 2007 sur l'accueil des demandeurs d'asile et de certaines autres catégories d'étrangers, est remplacé par ce qui suit:

“Elle transpose en partie la directive 2013/33/UE du Parlement européen et du Conseil du 26 juin 2013 établissant des normes pour l'accueil des personnes demandant la protection internationale (refonte).”

Art. 61

A l'article 2, alinéa 1^{er}, de la même loi, modifié par la loi du 19 janvier 2012, les modifications suivantes sont apportées:

1° au 1°, le mot “introduit” est remplacé par le mot “présenté”;

2° au 4°, le mot “introduit” est remplacé par le mot “présenté”;

3° au 5°, ii), les mots “et à charge” sont abrogés.

Art. 62

L'article 4 de la même loi, modifié par les lois du 30 décembre 2009, du 19 janvier 2012 et du 8 mai 2013, est remplacé par ce qui suit:

“Art. 4. § 1^{er}. L'Agence peut limiter ou, dans des cas exceptionnels, retirer le droit à l'aide matérielle:

1° lorsqu'un demandeur d'asile refuse le lieu obligatoire d'inscription désigné par l'Agence, ne l'utilise pas ou l'abandonne sans en avoir informé l'Agence ou, si une autorisation est nécessaire à cet effet, sans l'avoir obtenue; ou

2° lorsqu'un demandeur d'asile ne respecte pas l'obligation de se présenter, ne répond pas aux demandes d'information ou ne se rend pas aux entretiens personnels concernant la procédure d'asile dans un délai raisonnable; ou

3° lorsqu'un demandeur d'asile présente une demande ultérieure, jusqu'à ce qu'une décision de recevabilité soit prise en application de l'article 57/6/2, § 1^{er} de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers; ou

4° in toepassing van de artikelen 35/2 en 45, tweede lid , 8° en 9°.

§ 2. In de onder paragraaf 1, 1° en 2° bedoelde gevallen, wordt indien de asielzoeker wordt opgespoord of zich vrijwillig meldt, een op de redenen voor de verdwijning gebaseerde beslissing genomen inzake het opnieuw verstrekken van sommige of alle beperkte of ingetrokken materiële opvangvoorzieningen.

§ 3. De in dit artikel bedoelde beslissingen tot beperking of intrekking van materiële opvangvoorzieningen worden individueel gemotiveerd. Deze worden genomen met inachtnaam van de specifieke situatie van de betrokkene, met name voor personen die onder artikel 36 van dezelfde wet vallen, en met inachtneming van het evenredigheidsbeginsel.

§ 4. Het recht op medische begeleiding zoals bedoeld in artikelen 24 en 25 en het recht op een waardige levensstandaard blijven echter gewaarborgd voor de asielzoeker bedoeld in dit artikel.”

Art. 63

In artikel 6, § 1, eerste lid, van dezelfde wet, gewijzigd bij de wetten van 30 december 2009, 19 januari 2012 en 22 april 2012, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in de Nederlandstalige versie worden de woorden “voordeel van materiële hulp” ingevoegd tussen de woorden “geldt het” en de woorden “voor elke asielzoeker”;

2° de woorden “de indiening” worden vervangen door de woorden “het doen”.

Art. 64

In artikel 7, § 2, vijfde lid, van dezelfde wet, vervangen bij de wet van 30 december 2009 en gewijzigd bij de wet van 8 mei 2013, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° het woord “noch” tussen de woorden “het voorwerp hebben uitgemaakt” en de woorden “van een beslissing” wordt opgeheven;

2° de woorden “noch van een beslissing om de nieuwe asielaanvraag niet in overweging te nemen in toepassing van artikel 57/6/2 van dezelfde wet” worden opgeheven.

Art. 65

In artikel 10, 2°, van dezelfde wet wordt het woord “ingediend” vervangen door het woord “gedaan”.

Art. 66

In artikel 18 van dezelfde wet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

4° en application des articles 35/2 et 45, alinéa 2, 8° et 9°.

§ 2. Dans les cas visés au paragraphe 1^{er}, 1° et 2°, lorsque le demandeur d’asile est retrouvé ou se présente volontairement, une décision fondée sur les raisons de sa disparition, est prise quant au rétablissement du bénéfice de certaines ou de l’ensemble des conditions matérielles d’accueil retirées ou réduites.

§ 3. Les décisions portant limitation ou retrait du bénéfice des conditions matérielles d’accueil visées au présent article sont individuellement motivées. Elles prennent en considération la situation particulière de la personne concernée, en particulier des personnes visées à l’article 36 de la même loi, et compte tenu du principe de proportionnalité.

§ 4. Le droit à l’accompagnement médical tel que visé aux articles 24 et 25 et le droit à un niveau de vie digne restent cependant garantis au demandeur d’asile visé dans le présent article.”

Art. 63

A l’article 6, § 1^{er}, alinéa 1^{er}, de la même loi, modifié par les lois du 30 décembre 2009, du 19 janvier 2012 et du 22 avril 2012, les modifications suivantes sont apportées:

1° dans la version en néerlandais, les mots “voordeel van materiële hulp” sont insérés entre les mots “geldt het” et les mots “voor elke asielzoeker”;

2° les mots “l’introduction” sont remplacés par les mots “la présentation”.

Art. 64

A l’article 7, § 2, alinéa 5, de la même loi, remplacé par la loi du 30 décembre 2009 et modifié par la loi du 8 mai 2013, les modifications suivantes sont apportées:

1° le mot “ni” entre les mots “avoir fait l’objet” et les mots “d’une décision” est abrogé;

2° les mots “ni d’une décision de ne pas prendre en considération la nouvelle demande d’asile en application de l’article 57/6/2 de la même loi” sont abrogés.

Art. 65

A l’article 10, 2°, de la même loi, le mot “introduit” est remplacé par le mot “présenté”.

Art. 66

A l’article 18 de la même loi, les modifications suivantes sont apportées:

1° In het eerste lid worden de woorden “in geval van sterk verhoogde instroom van asielzoekers” ingevoegd tussen de woorden “wanneer de normale beschikbare opvangcapaciteit tijdelijk uitgeput is,” en de woorden “gehuisvest worden”;

2° in het tweede lid wordt de eerste zin vervangen als volgt:

“Het verblijf in een dergelijke structuur kan slechts voor een zo kort mogelijke redelijke termijn en de fundamentele noden van de begunstigde van de opvang worden voorzien in functie van de evaluatie van de specifieke noden.”.

Art. 67

In artikel 22 van dezelfde wet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° In paragraaf 1, eerste lid, worden de woorden “specifieke noden” vervangen door de woorden “specifieke noden inzake opvang”;

2° Een paragraaf 1bis wordt ingevoegd, luidende:

“§ 1bis. Tegelijkertijd met het onderzoek naar de specifieke noden inzake opvang wordt onderzocht of er bijzondere procedurele noden zijn, zoals bedoeld in artikel 48/9 van de wet

van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Het Agentschap kan aanbevelingen doen betreffende de bijzondere procedurele noden die een asielzoeker kan behoeven aan de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, mits zijn instemming.”.

Art. 68

In artikel 36, eerste lid, van dezelfde wet, worden de woorden “slachtoffers van geweld of foltering of ouderen” vervangen door de woorden “ouderen, personen met ernstige ziekten, personen met mentale stoornissen en personen die foltering hebben ondergaan, zijn verkracht of aan andere ernstige vormen van psychologisch, fysiek of seksueel geweld zijn blootgesteld, zoals slachtoffers van vrouwelijke genitale verminking”.

Art. 69

Artikel 37 van dezelfde wet wordt aangevuld met een lid, luidende:

“Bij het beoordelen van het hoger belang van het kind wordt in het bijzonder voldoende rekening gehouden met:

1° de mogelijkheden van gezinshereniging;

1° à l’alinéa 1^{er}, les mots “en cas d’afflux massif de demandeurs d’asile” sont insérés entre les mots “lorsque les capacités de logement normalement disponibles sont temporairement épuisées,” et les mots “être hébergé”;

2° à l’alinéa 2, la première phrase est remplacée par ce qui suit:

“Le séjour dans une telle structure peut uniquement avoir lieu pour une période raisonnable aussi courte que possible et les besoins fondamentaux du bénéficiaire de l’accueil y sont rencontrés en fonction de l’évaluation de ses besoins spécifiques.”.

Art. 67

A l’article 22, de la même loi, les modifications suivantes sont apportées:

1° Au paragraphe 1^{er}, alinéa 1^{er}, le mot “besoins spécifiques” est remplacé par les mots “besoins spécifiques en termes d’accueil”;

2° Un paragraphe § 1/1 est inséré, rédigé comme suit:

“§ 1/1. En même temps que l’examen des “besoins spécifiques en termes d’accueil, il est examiné s’il existe des besoins procéduraux spéciaux tels que visés par l’article 48/9 de la loi du

15 décembre 1980 sur l’accès au territoire, le séjour, l’établissement et l’éloignement des étrangers. L’Agence peut formuler des recommandations relatives aux besoins procéduraux spéciaux qu’un demandeur d’asile peut éprouver auprès de l’Office des étrangers et du Commissariat général aux réfugiés et apatrides, à condition qu’il ait donné son autorisation à cette fin.”.

Art. 68

A l’article 36, alinéa 1^{er}, de la même loi, les mots “les personnes victimes de violence ou de tortures ou encore les personnes âgées” sont remplacés par les mots “les personnes âgées, les personnes ayant des maladies graves, les personnes souffrant de troubles mentaux et les personnes qui ont subi des tortures, des viols ou d’autres formes graves de violence psychologique, physique ou sexuelle, par exemple les victimes de mutilation génitale féminine”.

Art. 69

L’article 37 de la même loi, est complété par un alinéa rédigé comme suit:

“Lors de l’évaluation de l’intérêt supérieur de l’enfant, il est dûment tenu compte, en particulier, des facteurs suivants:

1° les possibilités de regroupement familial;

2° het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, met bijzondere aandacht voor de persoonlijke situatie van de minderjarige;

3° veiligheids- en beveiligingsoverwegingen, met name wanneer de minderjarige mogelijk het slachtoffer is van mensenhandel;

4° het standpunt van de minderjarige in overeenstemming met zijn leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid.”

Art. 70

In artikel 38 van dezelfde wet worden de woorden “, bij zijn ongehuwde minderjarige broers of zussen” ingevoegd tussen de woorden “bij zijn ouders” en de woorden “of bij de persoon”.

Art. 71

Artikel 60, tweede lid van dezelfde wet, wordt vervangen als volgt:

“Deze materiële hulp wordt toegekend binnen de collectieve opvangstructuren die worden beheerd door het Agentschap of een partner waarmee het Agentschap een specifieke conventie heeft afgesloten voor de opvang van de in het eerste lid bedoelde minderjarigen.”

2° le bien-être et le développement social du mineur, en accordant une attention particulière à la situation personnelle du mineur;

3° les considérations tenant à la sûreté et à la sécurité, en particulier lorsque le mineur est susceptible d’être une victime de la traite des êtres humains;

4° l’avis du mineur, en fonction de son âge, de sa maturité et de sa vulnérabilité.”

Art. 70

A l’article 38 de la même loi, les mots “, avec ses frères ou sœurs mineurs non mariés” sont insérés entre les mots “ses parents” et les mots “ou avec la personne”.

Art. 71

L’article 60, alinéa 2, de la même loi, est remplacé par ce qui suit:

“Cette aide matérielle est octroyée dans les structures d’accueil communautaires gérées par l’Agence ou un partenaire avec lequel l’Agence a conclu une convention spécifique pour l’accueil des mineurs visés à l’alinéa 1^{er}.”

Voorontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen - (v1) - 16/06/2016 12:39

Geïntegreerde impactanalyse

Beschrijvende fiche

A. Auteur

Bevoegd regeringslid

De Minister van Veiligheid en Binnenlandse Zaken en de Staatssecretaris bevoegd voor Asiel en Migratie

Contactpersoon beleidscel

Naam : Van Regemorter Maïté

E-mail : Maite.Vanregemorter@ibz.fgov.be

Tel. Nr. : 022061432

Overheidsdienst

De Vreemdelingendienst, het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Fedasil

Contactpersoon overheidsdienst

Naam : Kristine Goossens

E-mail : Kristine.Goossens@ibz.fgov.be

Tel. Nr. : 022055674

B. Ontwerp

Titel van de regelgeving

Voorontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen

Korte beschrijving van het ontwerp van regelgeving met vermelding van de oorsprong (verdrag, richtlijn, samenwerkingsakkoord, actualiteit, ...), de beoogde doelen van uitvoering.

Dit wetsontwerp beoogt voornamelijk om de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) en de Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) om te zetten. Deze richtlijnen werden aangenomen met de bedoeling om te streven naar een gemeenschappelijk asielbeleid. Het doel is het opzetten van een gemeenschappelijke asielregeling waarbij een uitvoerige en efficiënte evaluatie van de behoeften aan internationale bescherming vanwege de personen die erom verzoeken en een gelijke behandeling van deze verzoekers overal in de Unie worden gewaarborgd. Het nauwer aansluiten van de regels met betrekking tot de procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming en het afstemmen van deze opvangvoorwaarden zouden moeten bijdragen tot het beperken van het aantal secundaire verplaatsingen tussen de lidstaten van personen die om internationale bescherming verzoeken. In onze wetgeving, betreft dat de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen.

Impactanalyses reeds uitgevoerd:

Ja Nee

C. Raadpleging over het ontwerp van regelgeving

Voorontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van
Verplichte, facultatieve of informele raadplegingen
asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen - (v1) - 16/06/2016 12:39

Niet van toepassing

D. Bronnen gebruikt om de impactanalyse uit te voeren

Statistieken, referentiedocumenten, organisaties en referentiepersonen

Niet van toepassing

Voorontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen - (v1) - 16/06/2016 12:39

Welke impact heeft het ontwerp van regelgeving op deze 21 thema's?

1. Kansarmoedebestrijding

Positieve impact Negatieve impact | Geen impact

2. Gelijke kansen en sociale cohesie

Positieve impact Negatieve impact | Geen impact

3. Gelijkheid van vrouwen en mannen

1. Op welke personen heeft het ontwerp (rechtstreeks of onrechtstreeks) een impact en wat is de naar geslacht uitgesplitste samenstelling van deze groep(en) van personen?

Er zijn personen betrokken. | Personen zijn niet betrokken.

Beschrijf en meld de % vrouwen-mannen aan:

Deze cijfers veranderen voortdurend.

2. Identificeer de eventuele verschillen in de respectieve situatie van vrouwen en mannen binnen de materie waarop het ontwerp van regelgeving betrekking heeft.

Het onderscheid tussen mannen en vrouwen in dit voorontwerp hangt af van de situatie waarin ze zich bevinden (bij voorbeeld alleenstaande vrouwen), maar niet met hun gender op zich. Een uitzondering hierop zijn de trauma's gelieerd aan de specifieke hoedanigheid van de vrouw (bv vrouwelijke genitale verminking).

Vink dit aan indien er verschillen zijn.

4. Gezondheid

Positieve impact Negatieve impact | Geen impact

5. Werkgelegenheid

Positieve impact Negatieve impact | Geen impact

6. Consumptie- en productiepatronen

Positieve impact Negatieve impact | Geen impact

7. Economische ontwikkeling

Positieve impact Negatieve impact | Geen impact

8. Investerings

Positieve impact Negatieve impact | Geen impact

9. Onderzoek en ontwikkeling

Positieve impact Negatieve impact | Geen impact

10. Kmo's

1. Welke ondernemingen zijn rechtstreeks of onrechtstreeks betrokken?

Er zijn ondernemingen (inclusief kmo's) betrokken. | Ondernemingen zijn niet betrokken.

Voorontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen - (v1) - 16/06/2016 12:39

Leg uit waarom:

Het ontwerp van wet heeft enkel een impact op de personen en administraties.

11. Administratieve lasten

Ondernemingen of burgers zijn betrokken. Ondernemingen of burgers zijn niet betrokken.

12. Energie

Positieve impact Negatieve impact | Geen impact

13. Mobiliteit

Positieve impact Negatieve impact | Geen impact

14. Voeding

Positieve impact Negatieve impact | Geen impact

15. Klimaatverandering

Positieve impact Negatieve impact | Geen impact

16. Natuurlijke hulpbronnen

Positieve impact Negatieve impact | Geen impact

17. Buiten- en binnenlucht

Positieve impact Negatieve impact | Geen impact

18. Biodiversiteit

Positieve impact Negatieve impact | Geen impact

19. Hinder

Positieve impact Negatieve impact | Geen impact

20. Overheid

Positieve impact Negatieve impact | Geen impact

21. Beleidscoherentie ten gunste van ontwikkeling

1. Identificeer de eventuele rechtstreekse of onrechtstreekse impact van het ontwerp op de ontwikkelingslanden op het vlak van: voedselveiligheid, gezondheid en toegang tot geneesmiddelen, waardig werk, lokale en internationale handel, inkomens en mobilisering van lokale middelen (taxatie), mobiliteit van personen, leefmilieu en klimaatverandering (mechanismen voor schone ontwikkeling), vrede en veiligheid.

Impact op ontwikkelingslanden. | Geen impact op ontwikkelingslanden.

Leg uit waarom:

niet van toepassing

Avant-projet de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et la loi du 12 janvier 2007 sur l'accueil des demandeurs d'asile et de certaines autres catégories d'étrangers - (v1) - 16/06/2016 12:39

Analyse d'impact intégrée

Fiche signalétique

A. Auteur

Membre du Gouvernement compétent

Le Ministre de la Sécurité et de l'Intérieur et le Secrétaire d'Etat à l'asile et la migration

Contact cellule stratégique

Nom : Van Regemorter Maïté

E-mail : Maite.Vanregemorter@ibz.fgov.be

Téléphone : 022061432

Administration

L'Office des étrangers, le Commissariat Général aux Réfugiés et aux Apatrides, le Conseil du Contentieux des Etrangers, Fedasil

Contact administration

Nom : Kristine Goossens

E-mail : Kristine.Goossens@ibz.fgov.be

Téléphone : 022055674

B. Projet

Titre de la réglementation

Avant-projet de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et la loi du 12 janvier 2007 sur l'accueil des demandeurs d'asile et de certaines autres catégories d'étrangers

Description succincte du projet de réglementation en mentionnant l'origine réglementaire (traités, directive, accord de coopération, actualité, ...), les objectifs poursuivis et la mise en œuvre.

Ce projet de loi vise principalement à transposer la directive 2013/32/UE du Parlement européen et du Conseil du 26 juin 2013 relative à des procédures communes pour l'octroi et le retrait de la protection internationale (refonte) ainsi que la directive 2013/33/UE du Parlement européen et du Conseil du 26 juin 2013 établissant des normes pour l'accueil des personnes demandant la protection internationale (refonte).

Ces directives ont été adoptées avec pour but de tendre davantage vers une politique commune dans le domaine de l'asile. L'objectif est la mise en place d'un régime d'asile commun, garantissant une évaluation exhaustive et efficace des besoins de protection internationale des demandeurs de celle-ci ainsi qu'une égalité de traitement de ces demandeurs dans l'ensemble de l'Union. Le rapprochement des règles relatives aux procédures d'octroi et de retrait de la protection internationale et l'harmonisation des conditions d'accueil devraient contribuer à limiter les mouvements secondaires des demandeurs d'une protection internationale entre les États membres. Dans notre législation, cela concerne la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au séjour, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et la loi du 12 janvier 2007 sur l'accueil des demandeurs d'asile et de certaines autres catégories d'étrangers .

Analyses d'impact déjà réalisées :

Oui Non

C. Consultations sur le projet de réglementation

Avant-projet de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et la loi du 12 janvier 2007 sur l'accueil des demandeurs d'asile et de certaines autres catégories d'étrangers - (v1) - 16/06/2016 12:39
Consultation obligatoire, facultative ou informelle

Pas d'application

D. Sources utilisées pour effectuer l'analyse d'impact

Statistiques, documents, institutions et personnes de référence

Pas d'application

Avant-projet de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et la loi du 12 janvier 2007 sur l'accueil des demandeurs d'asile et de certaines autres catégories d'étrangers - (v1) - 16/06/2016 12:39

Quel est l'impact du projet de réglementation sur ces 21 thèmes ?

1. Lutte contre la pauvreté

Impact positif Impact négatif | Pas d'impact

2. Égalité des chances et cohésion sociale

Impact positif Impact négatif | Pas d'impact

3. Égalité des femmes et des hommes

1. Quelles personnes sont (directement et indirectement) concernées par le projet et quelle est la composition sexuée de ce(s) groupe(s) de personnes ?

Des personnes sont concernées. | Aucune personne n'est concernée.

Décrivez et indiquez le % femmes-hommes :

Ces chiffres évoluent constamment.

2. Identifiez les éventuelles différences entre la situation respective des femmes et des hommes dans la matière relative au projet de réglementation.

Les différences entre les femmes et les hommes dans ce projet sont relatives à la situation dans laquelle ils se trouvent (ex: femme célibataire) et non à leur genre en tant que tel hormis pour les traumatismes liés à la condition de la femme (mutilation génitale).

S'il existe des différences, cochez cette case.

4. Santé

Impact positif Impact négatif | Pas d'impact

5. Emploi

Impact positif Impact négatif | Pas d'impact

6. Modes de consommation et production

Impact positif Impact négatif | Pas d'impact

7. Développement économique

Impact positif Impact négatif | Pas d'impact

8. Investissements

Impact positif Impact négatif | Pas d'impact

9. Recherche et développement

Impact positif Impact négatif | Pas d'impact

10. PME

1. Quelles entreprises sont directement et indirectement concernées ?

Des entreprises (dont des PME) sont concernées. | Aucune entreprise n'est concernée.

Avant-projet de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et la loi du 12 janvier 2007 sur l'accueil des demandeurs d'asile et de certaines autres catégories d'étrangers - (v1) - 16/06/2016 12:39

Expliquez pourquoi :

Le projet de loi a seulement un impact sur des personnes et des administrations.

11. Charges administratives

Des entreprises/citoyens sont concernés. Les entreprises/citoyens ne sont pas concernés.

12. Énergie

Impact positif Impact négatif | Pas d'impact

13. Mobilité

Impact positif Impact négatif | Pas d'impact

14. Alimentation

Impact positif Impact négatif | Pas d'impact

15. Changements climatiques

Impact positif Impact négatif | Pas d'impact

16. Ressources naturelles

Impact positif Impact négatif | Pas d'impact

17. Air intérieur et extérieur

Impact positif Impact négatif | Pas d'impact

18. Biodiversité

Impact positif Impact négatif | Pas d'impact

19. Nuisances

Impact positif Impact négatif | Pas d'impact

20. Autorités publiques

Impact positif Impact négatif | Pas d'impact

21. Cohérence des politiques en faveur du développement

1. Identifiez les éventuels impacts directs et indirects du projet sur les pays en développement dans les domaines suivants : sécurité alimentaire, santé et accès aux médicaments, travail décent, commerce local et international, revenus et mobilisations de ressources domestiques (taxation), mobilité des personnes, environnement et changements climatiques (mécanismes de développement propre), paix et sécurité.

Impact sur les pays en développement. | Pas d'impact sur les pays en développement.

Expliquez pourquoi :

pas d'application

**ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE
NR. 61.399/4 VAN 31 MEI 2017**

Op 26 april 2017 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging, toegevoegd aan de minister van Veiligheid en Binnenlandse Zaken verzocht binnen een termijn van dertig dagen, verlengd tot 7 juni 2017⁽¹⁾ een advies te verstrekken over een voorontwerp van wet “tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen”.

Het voorontwerp is door de vierde kamer onderzocht op 31 mei 2017. De kamer was samengesteld uit Pierre Liénardy, kamervoorzitter, Martine Baguet en Bernard Blero, staatsraden, Marianne Dony, assessor, en Anne-Catherine Van Geersdaele, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Laurence Vancrayebeck, eerste auditeur.

De overeenstemming tussen de Franse en de Nederlandse tekst van het advies is nagezien onder toezicht van Pierre Liénardy.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 31 mei 2017.

*

⁽¹⁾ Bij e-mail van 27 april 2017.

**AVIS DU CONSEIL D'ÉTAT
N° 61.399/4 DU 31 MAI 2017**

Le 26 avril 2017, le Conseil d'État, section de législation, a été invité par le Secrétaire d'État à l'Asile et la Migration, chargé de la Simplification administrative, adjoint au ministre de la Sécurité et de l'Intérieur à communiquer un avis, dans un délai de trente jours, prorogé jusqu'au 7 juin 2017⁽¹⁾, sur un avant-projet de loi “modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et la loi du 12 janvier 2007 sur l'accueil des demandeurs d'asile et de certaines autres catégories d'étrangers”.

L'avant-projet a été examiné par la quatrième chambre le 31 mai 2017. La chambre était composée de Pierre Liénardy, président de chambre, Martine Baguet et Bernard Blero, conseillers d'État, Marianne Dony, assesseur, et Anne-Catherine Van Geersdaele, greffier.

Le rapport a été présenté par Laurence Vancrayebeck, première auditrice.

La concordance entre la version française et la version néerlandaise a été vérifiée sous le contrôle de Pierre Liénardy.

L'avis, dont le texte suit, a été donné le 31 mai 2017.

*

⁽¹⁾ Par courriel du 27 avril 2017.

Aangezien de adviesaanvraag ingediend is op basis van artikel 84, § 1, eerste lid, 2°, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, beperkt de afdeling Wetgeving overeenkomstig artikel 84, § 3, van de voornoemde gecoördineerde wetten haar onderzoek tot de rechtsgrond van het voorontwerp¹, de bevoegdheid van de steller van de handeling en de te vervullen voorafgaande vormvereisten.

Wat deze drie punten betreft, geeft het voorontwerp aanleiding tot de volgende opmerkingen.

ALGEMENE OPMERKING

Het voorliggende voorontwerp van wet, in samenhang gelezen met het voorontwerp van wet “tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”, waarover de afdeling Wetgeving heden advies 61 400/4 heeft gegeven, strekt inzonderheid tot het wijzigen van de procedure voor de behandeling van de verzoeken om internationale bescherming, met inbegrip van de beroepsprocedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, met het oog op het instellen van “duidelijke, efficiënte, snelle en kwaliteitsvolle procedures met een focus op de strijd tegen misbruik” en “op de vrijwaring van een effectief terugkeerbeleid”.²

Het Grondwettelijk Hof heeft in dat verband het volgende opgemerkt:

“Zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens veronderstelt het bij artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens gewaarborgde recht op daadwerkelijke rechtshulp dat de persoon die een verdedigbare grief aanvoert die is afgeleid uit de schending van artikel 3 van hetzelfde Verdrag, toegang heeft tot een rechtscollege dat bevoegd is om de inhoud van de grief te onderzoeken en om het gepaste herstel te bieden. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft herhaaldelijk geoordeeld dat, “gelet op het belang dat [het] hecht aan artikel 3 van het Verdrag en aan de onomkeerbare aard van de schade die kan worden veroorzaakt wanneer het risico van foltering of slechte behandelingen zich voordoet [...], artikel 13 eist dat de betrokkene toegang heeft tot een van rechtswege opschortend beroep” (EHRM, 26 april 2007, *Gebremedhin (Gaberamadhien)* t. Frankrijk, § 66; zie EHRM, 21 januari 2011, *M.S.S.* t. België en Griekenland, § 293; 2 februari 2012, *I.M.* t. Frankrijk, § § 134 en 156; 2 oktober 2012, *Singh en anderen* t. België, § 92).

Om daadwerkelijk te zijn in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens moet het beroep dat openstaat voor de persoon die een schending van artikel 3 aanklaagt, een “aandachtige”, “volledige” en “strikte” controle mogelijk maken van de situatie van de verzoeker door het bevoegde orgaan (EHRM, 21 januari 2011, *M.S.S.*

¹ Aangezien het om een voorontwerp van wet gaat, wordt onder “rechtsgrond” de overeenstemming met de hogere rechtsnormen verstaan.

² Memorie van toelichting, punt 4.

Comme la demande d’avis est introduite sur la base de l’article 84, § 1^{er}, alinéa 1^{er}, 2°, des lois coordonnées sur le Conseil d’État, la section de législation limite son examen au fondement juridique de l’avant-projet¹, à la compétence de l’auteur de l’acte ainsi qu’à l’accomplissement des formalités préalables, conformément à l’article 84, § 3, des lois coordonnées précitées.

Sur ces trois points, l’avant-projet appelle les observations suivantes.

OBSERVATION GÉNÉRALE

L’avant-projet de loi à l’examen a notamment pour objet, lu en combinaison avec l’avant-projet de loi “modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l’accès au territoire, le séjour, l’établissement et l’éloignement des étrangers” sur lequel la section de législation a donné ce jour l’avis 61 400/4, de modifier la procédure d’examen des demandes de protection internationale, en ce compris les procédures de recours devant le Conseil du contentieux des étrangers, en vue d’instaurer “des procédures claires, efficaces, rapides et de qualité, tout en se concentrant sur la lutte contre les abus” et “sur la garantie d’une politique de retour effective”².

Comme l’a relevé la Cour constitutionnelle,

“Tel qu’il est interprété par la Cour européenne des droits de l’homme, le droit au recours effectif garanti par l’article 13 de la Convention européenne des droits de l’homme suppose que la personne qui invoque un grief défendable tiré de la violation de l’article 3 de la même Convention ait accès à une juridiction qui soit compétente pour examiner le contenu du grief et pour offrir le redressement approprié. La Cour européenne des droits de l’homme a estimé à plusieurs reprises que, “compte tenu de l’importance qu’[elle] attache à l’article 3 de la Convention et à la nature irréversible du dommage susceptible d’être causé en cas de réalisation du risque de torture ou de mauvais traitements [...], l’article 13 exige que l’intéressé ait accès à un recours de plein droit suspensif” (CEDH, 26 avril 2007, *Gebremedhin (Gaberamadhien)* c. France, § 66; voy. CEDH, 21 janvier 2011, *M.S.S.* c. Belgique et Grèce, § 293; 2 février 2012, *I.M.* c. France, § § 134 et 156; 2 octobre 2012, *Singh et autres* c. Belgique, § 92).

Pour être effectif au sens de l’article 13 de la Convention européenne des droits de l’homme, le recours ouvert à la personne se plaignant d’une violation de l’article 3 doit permettre un contrôle “attentif”, “complet” et “rigoureux” de la situation du requérant par l’organe compétent (CEDH, 21 janvier 2011, *M.S.S.* c. Belgique et Grèce, § § 387 et

¹ S’agissant d’un avant-projet de loi, on entend par “fondement juridique” la conformité aux normes supérieures.

² Exposé des motifs, point 4.

t. België en Griekenland, § § 387 en 389; 20 december 2011, *Yoh-Ekale Mwanje* t. België, § § 105 en 107”³.

Wat het vreemdelingenrecht betreft, heeft datzelfde Hof het volgende onderstreept:

“De specifieke kenmerken, de toename en het dringend karakter van de geschillen die zijn ontstaan uit de toepassing van de wet van 15 december 1980, verantwoordt de goedkeuring van bijzondere regels die geschikt zijn om de behandeling van de beroepen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te versnellen. De maatregelen die zijn bestemd om de procedure te versnellen en te vereenvoudigen, zijn evenwel enkel toelaatbaar op voorwaarde dat zij niet op onevenredige wijze afbreuk doen aan het recht van de verzoekers om de jurisdictionele waarborgen te genieten die het hun mogelijk maken hun grieven die onder meer uit de schending van de bij het Europees Verdrag voor de rechten van de mens gewaarborgde rechten zijn afgeleid, in het kader van een daadwerkelijk rechtsmiddel door een rechter te laten onderzoeken”⁴.

Gelet op het bovenstaande moet erop worden toegezien dat de ontworpen hervorming van de procedures niet onevenredig afbreuk doet aan het recht op daadwerkelijke rechtshulp.

In dat verband meent het Grondwettelijk Hof, dat zich daarvoor baseert op de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, voorts het volgende:

“De ontvankelijkheidsvoorwaarden mogen evenwel niet ertoe leiden dat het recht op toegang tot de rechter op zodanige wijze wordt beperkt dat de kern ervan wordt aangetast; bovendien mogen de rechtbanken de procedureregels niet op een overdreven formalistische wijze toepassen (EHRM, 12 november 2002, *Zvolský en Zvolská* t. Tsjechische Republiek, § 47; 25 mei 2004, *Kadlec en anderen* t. Tsjechische Republiek, § 26; 26 juli 2007, *Walchli* t. Frankrijk, § 29; 22 juli 2010, *Melis* t. Griekenland, § § 27 en 28).

De bestaanbaarheid van ontvankelijkheidsvoorwaarden en de toepassing ervan met het recht op toegang tot een rechterlijke instantie hangt af van de bijzonderheden van de in het geding zijnde procedure en wordt beoordeeld in het licht van het proces in zijn geheel (EHRM, 24 februari 2009, *L’Erablière* t. België, § 36; 29 maart 2011, *R.T.B.F.* t. België, § 70).⁵

De combinatie van de verschillende elementen, zoals de definitie van “definitieve beslissing” en van “volgend verzoek”, de gevallen waarin de CGVS bepaalde verzoeken niet-ontvankelijk kan verklaren en de gevolgen die daaruit voortvloeien met name voor wat de beroepen betreft die zijn ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen of de mogelijkheid om een maatregel tot verwijdering van het grondgebied of tot

389; 20 décembre 2011, *Yoh-Ekale Mwanje* c. Belgique, § § 105 et 107”³.

En ce qui concerne le droit des étrangers, la même Cour a souligné que:

“La spécificité, l’accroissement et l’urgence du contentieux né de l’application de la loi du 15 décembre 1980 justifie l’adoption de règles particulières, propres à accélérer le traitement des recours auprès du Conseil du contentieux des étrangers. Les mesures destinées à accélérer et à simplifier la procédure ne sont toutefois admissibles qu’à la condition qu’elles ne portent pas une atteinte disproportionnée au droit des requérants de jouir des garanties juridictionnelles leur permettant de faire examiner par un juge, dans le cadre d’un recours effectif, leurs griefs tirés notamment de la violation des droits garantis par la Convention européenne des droits de l’homme”⁴.

Compte tenu de ces éléments, il convient d’être attentif à ce que la réforme des procédures en projet ne porte pas atteinte de manière disproportionnée au droit à un recours effectif.

À cet égard, la Cour constitutionnelle considère encore, s’appuyant sur la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l’homme, que:

“Les conditions de recevabilité ne peuvent toutefois avoir pour effet de limiter le droit d’accès au juge d’une manière telle que le cœur de ce droit serait affecté; en outre, les tribunaux ne peuvent appliquer les règles de procédure d’une manière trop formaliste (CEDH, 12 novembre 2002, *Zvolský et Zvolská* c. République Tchèque, § 47; 25 mai 2004, *Kadlec et autres* c. République Tchèque, § 26; 26 juillet 2007, *Walchli* c. France, § 29; 22 juillet 2010, *Melis* c. Grèce, § § 27 et 28).

La compatibilité de conditions de recevabilité et de leur application avec le droit d’accès à un tribunal dépend des particularités de la procédure en cause et s’apprécie au regard de l’ensemble du procès (CEDH, 24 février 2009, *L’Erablière* c. Belgique, § 36; 29 mars 2011, *R.T.B.F.* c. Belgique, § 70)⁵.

La combinaison des différents éléments tels que les définitions de “décision finale” et de “demande ultérieure”, les hypothèses dans lesquelles le CGRA peut déclarer certaines demandes irrecevables et les conséquences qui en découlent notamment en ce qui concerne les recours introduits devant le Conseil du contentieux ou la possibilité d’exécuter de manière forcée une mesure d’éloignement du territoire ou de

³ GwH 11 juni 2015, nr. 89/2015, B.6.2.

⁴ GwH, 13 juni 2013, nr. 84/2013, B.6.1.; zie ook GwH, 30 april 2015, nr. 49/2015, B.12.1; GwH, 27 januari 2016, nr. 13/2016, B.17.5.

⁵ GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016, B.17.4.

³ C.C., 11 juin 2015, n° 89/2015, B.6.2.

⁴ C.C., 13 juin 2013, n° 84/2013, B.6.1. Voir également C.C., 30 avril 2015, n° 49/2015, B.12.1; 27 janvier 2016, n° 13/2016, B.17.5.

⁵ C.C., 27 janvier 2016, n° 13/2016, B.17.4.

terugdrijving gedwongen uit te voeren tijdens de behandeling van een verzoek,⁶ kunnen in dat opzicht vragen oproepen.

In heel wat van de ontworpen bepalingen gaat het weliswaar om gevallen waarin al was voorzien in de huidige wetgeving, maar gelet op de termijn waarbinnen de afdeling Wetgeving advies moet verstrekken en gelet op het feit dat het gaat om een bijzonder ingewikkelde aangelegenheid, is het niet mogelijk om in dit stadium na te gaan of de combinatie van de verschillende wijzigingen die bij het voorontwerp van wet worden aangebracht niet tot gevolg zal hebben dat, in bepaalde gevallen,⁷ op onevenredige wijze afbreuk wordt gedaan aan het recht op daadwerkelijke rechtshulp.

De steller van het voorontwerp wordt dan ook geadviseerd de memorie van toelichting aldus aan te vullen dat daarin de nieuwe elementen die afbreuk zouden kunnen doen aan het recht op daadwerkelijke rechtshulp duidelijker naar voren komen en uitgelegd wordt waarom die afbreuk niet dermate onevenredig is dat de daadwerkelijke rechtshulp daardoor in het gedrang komt.

BIJZONDERE OPMERKINGEN

DISPOSITIEF

Artikel 4

1. In de definitie van het risico op onderduiken in het ontworpen artikel 1, § 1, 11°, van de wet van 15 december 1980, dienen de woorden “met het oog op de feiten die opgesomd worden in paragraaf 2, eerste lid” te worden vervangen door de woorden “gelet op de criteria die opgesomd worden in paragraaf 2”, aangezien in die paragraaf geen sprake is van “feiten” maar wel van “criteria” om het risico op onderduiken in te schatten en die paragraaf bovendien maar een enkel lid bevat.

⁶ Zie het ontworpen artikel 49/3/1 (artikel 15 van het voorontwerp) waarbij een dergelijke uitvoering wordt toegestaan voor de verzoekers bedoeld “in artikel 57/6/2, § 3” (volgend verzoek).

⁷ Zo voorziet het ontworpen artikel 57/6/5, § 1, erin dat de CGVS in bepaalde gevallen een beslissing neemt tot “beëindiging van de behandeling van het verzoek om internationale bescherming” (technische weigeringen die het gevolg zijn van het niet-verschijnen voor een gesprek zonder opgave van een geldige reden binnen een bepaalde termijn), een beslissing die, hoewel ze niet overeenstemt met de definitie van “definitieve beslissing” in het ontworpen artikel 1, § 1, 19°, als dusdanig wordt beschouwd in het kader van de definitie van een volgende verzoek (zie het ontworpen artikel 1, § 1, 20°: “elk later verzoek om internationale bescherming dat wordt gedaan nadat een definitieve beslissing over een vorig verzoek is genomen, met inbegrip van de beslissingen genomen op basis van artikel 57/6/5 (...)” en die de CGVS bijgevolg volgens een versnelde procedure kan nemen en die volgens een bijzondere procedure bij de Raad voor Vreemdelingengeschillen kan worden behandeld).

refoulement durant l'examen d'une demande⁶ peuvent à cet égard poser question.

Certes, de nombreuses dispositions en projet reprennent des hypothèses qui étaient déjà prévues dans la législation actuelle, mais compte tenu du délai dans lequel l'avis de la section de législation a été sollicité et vu la particulière complexité de la matière, il n'est pas possible de mesurer à ce stade si la combinaison des différentes modifications apportées par l'avant-projet de loi n'aura pas pour effet, dans certains cas de figure⁷, de porter atteinte de manière disproportionnée au droit à un recours effectif.

Il est dès lors recommandé à l'auteur de l'avant-projet de compléter l'exposé des motifs afin d'identifier plus clairement les éléments nouveaux qui pourraient être de nature à porter atteinte au droit à un recours effectif et d'expliquer en quoi cette atteinte n'est pas disproportionnée en manière telle que l'effectivité du recours est garantie.

OBSERVATIONS PARTICULIÈRES

DISPOSITIF

Article 4

1. Dans la définition du risque de fuite prévue à l'article 1^{er}, § 1^{er}, 11°, en projet de la loi du 15 décembre 1980, les termes “eu égard aux faits énumérés au paragraphe 2, alinéa 1^{er}” seront remplacés par les termes “eu égard aux critères énumérés au paragraphe 2”, étant donné que ce paragraphe mentionne non des “faits”, mais des “critères” permettant d'apprécier le risque de fuite et qu'il ne comporte en outre qu'un seul alinéa.

⁶ Voir l'article 49/3/1 en projet (article 15 de l'avant-projet) qui autorise une telle exécution pour les demandeurs visés “à l'article 57/6/2, § 3” (demande ultérieure).

⁷ Ainsi, l'article 57/6/5, § 1^{er}, en projet prévoit que dans certaines hypothèses, le CGRA prend une décision qui “clôture l'examen de la demande de protection internationale”, (refus techniques liés à la non-présentation à un entretien sans motif valable dans un certain délai), décision qui, bien qu'elle ne corresponde pas à la définition de “décision finale” prévue à l'article 1^{er}, § 1^{er}, 19°, en projet, est considérée comme telle dans le cadre de la définition d'une demande ultérieure (voir l'article 1^{er}, § 1^{er}, 20°, en projet: “toute demande ultérieure après qu'une décision finale a été prise sur une demande précédente, en ce compris les décisions prises sur la base de l'article 57/6/5 [...]”) et fait dès lors l'objet, notamment, d'une procédure accélérée devant le CGRA et d'un traitement particulier devant le Conseil du contentieux des étrangers.

2. De afdeling Wetgeving ziet niet in waarom elke latere strafrechtelijke veroordeling, ongeacht de aard en de ernst van het strafbare feit dat is gepleegd, een voldoende aanwijzing zou zijn voor een risico op onderduiken.

De bepaling moet dienovereenkomstig worden herzien.

Artikel 8

Artikel 8 vervangt artikel 30*bis*, § 1, van de wet van 15 december 1980 teneinde de “afname van biometrische gegevens” te definiëren als “de afname van vingerafdrukken en gezichtsopname”

In de commentaar bij het artikel staat het volgende:

“(…) de terminologie van de definitie van biometrische gegevens [wordt] in overeenstemming gebracht met de terminologie van Europese regelgeving (vb. het voorstel voor een verordening van het Europees Parlement en de Raad betreffende de instelling van “Eurodac” voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van Verordening (EU) nr. 604/2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend, voor de identificatie van een illegaal verblijvende onderdaan van een derde land of staatloze en betreffende verzoeken van rechtshandavingsinstanties van de lidstaten en Europol om vergelijkingen van Eurodac-gegevens ten behoeve van rechtshandaving (herschikking) COM(2016) 272 final)”.⁸

Voorgesteld wordt derhalve daartoe de wending “het nemen van vingerafdrukken en het maken van gezichtsopnamen” te gebruiken en daarbij te vermelden dat onder gezichtsopnamen dient te worden verstaan “een digitale afbeelding van het gezicht met een resolutie en een kwaliteit die voldoende zijn voor gebruik van de afbeelding voor geautomatiseerde biometrische matching”.⁸

Dezelfde opmerking geldt voor artikel 21 van het voorontwerp.

Artikel 10 en 49

1. Het ontworpen artikel 48/6, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 (artikel 10 van het voorliggende voorontwerp van wet) bepaalt dat de originelen van de nationale en internationale documenten die de identiteit of de nationaliteit van de verzoeker vaststellen worden neergelegd en gedurende de volledige duur van de behandeling van het verzoek worden bewaard, en het tweede lid van diezelfde bepaling stipuleert dat de andere dan de in het eerste lid bedoelde

⁸ Cf. artikel 3.1, o), van het voornoemd voorstel van verordening. Hoewel zodra de verordening aangenomen is, onderzocht zal moeten worden of het voor de tenuitvoerlegging van die verordening nodig is de inhoud ervan, zelfs maar gedeeltelijk, de Belgische wetgeving over te nemen.

2. La section de législation n’aperçoit pas en quoi toute condamnation pénale ultérieure, quelle que soit la nature et la gravité de l’infraction commise suffirait à constituer un indice de risque de fuite.

La disposition sera réexaminée en conséquence.

Article 8

L’article 8 remplace l’article 30*bis*, § 1^{er}, de la loi du 15 décembre 1980 afin de définir la “prise de données biométriques” comme étant “la prise d’empreintes digitales et d’image facile”.

Selon le commentaire de l’article,

“la terminologie de la définition des données biométriques a été alignée sur celle de la législation européenne (par ex. la proposition de Règlement du Parlement Européen et du Conseil relatif à la création d’“Eurodac” pour la comparaison des empreintes digitales aux fins de l’application efficace du règlement (UE) n° 604/2013 établissant les critères et mécanismes de détermination de l’État membre responsable de l’examen d’une demande de protection internationale introduite dans l’un des États membres par un ressortissant de pays tiers ou un apatride, et de l’identification des ressortissants de pays tiers ou apatrides en séjour irrégulier, et relatif aux demandes de comparaison avec les données d’Eurodac présentées par les autorités répressives des États membres et par Europol à des fins répressives (refonte) COM(2016) 272 final)”.⁸

À cette fin, il est dès lors proposé d’utiliser l’expression “le relevé d’empreintes digitales et la capture de l’image faciale”, en précisant que par images faciales, on entend “les images numériques du visage, d’une résolution et d’une qualité d’image suffisantes pour servir à la mise en correspondance biométrique automatique”⁸.

La même observation vaut pour l’article 21 de l’avant-projet.

Article 10 et 49

1. L’article 48/6, § 2, alinéa 1^{er}, en projet de la loi du 15 décembre 1980 (article 10 de l’avant-projet de loi à l’examen) prévoit que les documents nationaux et internationaux de nature à établir l’identité ou la nationalité du demandeur sont déposés en original et sont conservés pendant toute la durée du traitement de la demande de protection internationale et l’alinéa 2 de la même disposition précise que les pièces justificatives autres que celles énoncées à l’alinéa 1^{er}, peuvent

⁸ Cfr l’article 3.1, o), de la proposition de règlement précitée. Encore qu’il conviendra, une fois le règlement adopté, d’examiner s’il est de la mise en œuvre de ce règlement d’en reproduire, fût-ce partiellement, le contenu dans la législation belge.

ondersteunende stukken eveneens in het administratief dossier kunnen worden bewaard gedurende de volledige duur van de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met dien verstande dat de verzoeker, krachtens het derde lid van de voorliggende bepaling, op zijn verzoek een kopie van de aldus bewaarde originele stukken kan ontvangen. In geval van een geldige reden kan de verzoeker evenwel een vervroegde teruggave verkrijgen (ontworpen artikel 48/6, § 2, zesde lid). In de commentaar bij het artikel staat in dat verband te lezen dat bepaalde administratieve of wettelijke vereisten het neerleggen of voorleggen van de originele stukken noodzakelijk kunnen maken (bijvoorbeeld stukken van de burgerlijke stand in het kader van een huwelijk).⁹

Na de afhandeling van het dossier, als bij een definitieve beslissing de vluchtelingenstatus wordt erkend of de subsidiairebeschermingsstatus wordt verleend, krijgt de betrokkene de originele documenten bedoeld in het eerste en het tweede lid van de ontworpen bepaling terug. In de andere gevallen worden die documenten bezorgd aan de minister of aan zijn gemachtigde bij wie de afgewezen verzoeker ze eventueel¹⁰ kan opvragen (ontworpen artikel 48/6, § 2, vierde lid).

Wat evenwel de teruggave van het nationaal paspoort betreft, voorziet datzelfde ontworpen artikel 48/6, § 2, vierde lid, in een uitzondering wanneer het gaat om een aanvrager van de vluchtelingenstatus die deze status heeft verkregen. In dat geval is de ontworpen bepaling immers van toepassing, "onverminderd" het ontworpen artikel 57/8/1 (artikel 49 van het voorontwerp), dat bepaalt dat wanneer de vluchtelingenstatus wordt toegekend, dat paspoort in bewaring blijft bij de CGVS en dus niet wordt teruggeven.

2. De aldus ingevoerde regeling geeft aanleiding tot de volgende opmerkingen.

2.1. Wat betreft de periode gedurende welke het verzoek wordt behandeld, dient de steller van het voorontwerp zich ervan te vergewissen dat de afgifte van de kopieën van de originelen die in het administratief dossier worden bewaard de persoon die internationale bescherming vraagt niet belet om deel te nemen aan het sociale en economische leven. Wanneer de originele stukken noodzakelijk zijn voor het vervullen van bepaalde formaliteiten dient de steller meer specifiek na te gaan of de regeling voor de vervroegde teruggave waarin is voorzien in het ontworpen artikel 48/6, § 2, zesde lid 6, met name wat de antwoordtermijn betreft, op adequate wijze tegemoetkomt aan de noodzaak van een vervroegde teruggave die door de verzoeker wordt gestaafd.

2.2. Doordat in het ontworpen artikel 48/6, § 2, vierde lid, bepaald wordt dat alleen de verzoeker om subsidiaire bescherming de teruggave kan verkrijgen van alle nationale en internationale documenten bedoeld in het ontworpen artikel 48/6, § 2, eerste lid, en de aanvrager van de vluchtelingenstatus van die regel wordt uitgesloten wat het internationaal paspoort betreft, roept de ontworpen bepaling juncto het ontworpen artikel 57/8/1, een verschillende behandeling in het leven waarvan de bestaansredenen de afdeling Wetgeving

⁹ Commentaar bij artikel 10.

¹⁰ Zie de uitzonderingen waarin is voorzien in paragraaf 2, vierde lid.

également être conservées au dossier administratif pendant toute la durée du traitement de la demande de protection internationale, le demandeur pouvant, en vertu de l'alinéa 3 de la disposition à l'examen, recevoir, à sa demande, une copie des pièces originales ainsi conservées. En cas de nécessité justifiée, le demandeur peut toutefois obtenir une restitution anticipée (article 48/6, alinéa 6, en projet). Le commentaire de l'article mentionne à cet égard le fait que des démarches administratives ou légales pourraient imposer le dépôt ou la présentation des pièces originales (par exemple, des pièces d'état civil dans le cadre d'un mariage)⁹.

Après le traitement du dossier, si une décision finale reconnaît le statut de réfugié ou octroie le statut de protection subsidiaire, l'intéressé obtient la restitution des documents originaux visés aux alinéas 1^{er} et 2 de la disposition en projet. Dans les autres cas, ces documents sont transmis au ministre ou à son délégué auprès de qui le demandeur débouté peut éventuellement¹⁰ les réclamer (article 48/6, § 2, alinéa 4, en projet).

Toutefois, en ce qui concerne la restitution du passeport national, ce même article 48/6, § 2, alinéa 4, en projet établit une exception lorsqu'il s'agit d'un demandeur de statut de réfugié ayant obtenu ce statut. Dans ce cas, la disposition en projet s'applique en effet "sans préjudice de l'article 57/8/1" en projet (article 49 de l'avant-projet) qui prévoit que lorsque le statut de réfugié est octroyé, ce passeport reste en dépôt au CGRA et n'est donc pas restitué.

2. Le système ainsi mis en place appelle les observations suivantes.

2.1. Au regard de la période de traitement de la demande, il appartient à l'auteur de l'avant-projet de s'assurer que la délivrance de copies des originaux conservés dans le dossier administratif ne constituera pas un frein à la participation du demandeur de protection internationale à la vie sociale et économique. L'auteur s'attachera plus spécifiquement à vérifier, lorsque les originaux des pièces sont nécessaires à l'accomplissement de certaines formalités, que le système de restitution anticipée prévu à l'article 48/6, § 2, alinéa 6, en projet rencontre de manière adéquate, notamment en termes de temps de réponse, la "nécessité" d'une restitution anticipée que le demandeur justifie.

2.2. En prévoyant, à l'article 48/6, § 2, alinéa 4, en projet que seul le demandeur de protection subsidiaire est en mesure d'obtenir la restitution de tous les documents nationaux et internationaux visés à l'article 48/6, § 2, alinéa 1^{er}, en projet et d'excepter de la règle le demandeur de statut de réfugié pour ce qui concerne le passeport national, la disposition en projet combinée avec celle de l'article 57/8/1, en projet crée une différence de traitement dont la section de législation n'aperçoit pas la raison d'être, la restitution intervenant en

⁹ Commentaire de l'article 10.

¹⁰ Voir les exceptions prévues au paragraphe 2, alinéa 4.

niet duidelijk is, aangezien de teruggave, in beide gevallen, immers pas gebeurt wanneer de definitieve beslissing tot toekenning van subsidiaire bescherming of van de vluchtelingenstatus is genomen, dus op een ogenblik waarop de twee types aanvragers zich, in principe, in een identieke situatie bevinden. In de commentaar bij het artikel wordt het aldus gemaakte onderscheid niet afdoend gerechtvaardigd. Op zijn minst dient de commentaar op dat punt te worden aangevuld.

In dit verband wordt de aandacht van de steller van het voorontwerp gevestigd op het feit dat de niet-teruggave van het nationaal paspoort aan de vreemdeling die de status van vluchteling heeft verkregen er in geen geval toe mag leiden dat afbreuk wordt gedaan aan de status die hem is toegekend.

Artikel 11

Krachtens het ontworpen artikel 48/8, § 1, kan de CGVS de verzoeker om internationale bescherming vragen een medisch onderzoek te ondergaan “betreffende aanwijzingen van vroegere vervolging of ernstige schade”.

In het derde lid wordt bepaald dat de “bevoegde beroepsbeoefenaar in de gezondheidszorg” in dat verband een rapport opstelt “met vaststellingen betreffende aanwijzingen van vroegere vervolging of ernstige schade”, waarbij een onderscheid wordt gemaakt tussen “enerzijds objectief medische vaststellingen en anderzijds de vaststellingen gebaseerd op de verklaringen van de verzoeker om internationale bescherming”.

Op de vraag wat precies valt onder het begrip objectief medische vaststellingen en of die bijvoorbeeld ook door een arts vastgestelde psychologische trauma's kunnen betreffen, heeft de gemachtigde van de staatssecretaris de volgende uitleg verschaft:

“Het rapport van de bevoegde beroepsbeoefenaar dient objectief medische vaststellingen te vermelden, dit wil zeggen objectief medisch onderbouwde gegevens, die het resultaat zijn van onderzoeken die tot een besluit hebben geleid. Het besluit kan niet louter gebaseerd zijn op hetgeen de verzoeker om internationale bescherming heeft verklaard (dus geen “dixit” medische attesten of welwillendheidsattesten). Zo kan een medisch attest op een nauwkeurige wijze de verschillende symptomen analyseren om tot het besluit te komen dat de verzoeker om internationale bescherming aan PTSS (post-traumatische stressstoornis) lijdt. Er moet in het rapport echter duidelijk een onderscheid worden gemaakt tussen hetgeen de bevoegde beroepsbeoefenaar zelf vaststelde op basis van objectief verifieerbare medische onderzoeken (in casu bijvoorbeeld aan de hand van de DSM V (*Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders*) en hetgeen de verzoeker om internationale bescherming verklaarde”.

Die uitleg zou in de commentaar bij het artikel moeten staan.

effet, dans l'un et l'autre cas, lorsque la décision finale d'octroi de la demande de protection subsidiaire ou de statut de réfugié a été prise c'est-à-dire à un moment où les deux types de demandeurs se trouvent dans une situation, en principe, identique. Le commentaire de l'article n'apporte pas de justifications suffisantes pour étayer la distinction ainsi faite. À tout le moins il y a lieu de le compléter sur ce point.

À cet égard, l'attention de l'auteur de l'avant-projet est déjà attirée sur le fait que la non restitution du passeport national à l'étranger qui a obtenu le statut de réfugié ne peut aboutir, en tout état de cause, à dénaturer le statut qui lui a ainsi été accordé.

Article 11

L'article 48/8, § 1^{er}, en projet permet au CGRA d'inviter le demandeur de protection internationale à se soumettre à un examen médical “portant sur des signes de persécutions ou d'atteintes graves qu'il aurait subies dans le passé”.

L'alinéa 3 précise que le “praticien professionnel des soins de santé compétent” établit dans ce cadre un rapport “constatant les signes de persécutions ou d'atteintes graves qui auraient été subies dans le passé”, en distinguant “les constatations médicales objectives, d'une part, et les constatations basées sur les déclarations du demandeur de protection internationale, d'autre part”.

Interrogée sur ce que recouvrait la notion de constatations médicales objectives et si celles-ci pouvaient, par exemple, inclure un traumatisme psychologique constaté par un médecin, la déléguée du Secrétaire d'État a fourni les explications suivantes:

“Het rapport van de bevoegde beroepsbeoefenaar dient objectief medische vaststellingen te vermelden, dit wil zeggen objectief medisch onderbouwde gegevens, die het resultaat zijn van onderzoeken die tot een besluit hebben geleid. Het besluit kan niet louter gebaseerd zijn op hetgeen de verzoeker om internationale bescherming heeft verklaard (dus geen “dixit” medische attesten of welwillendheidsattesten). Zo kan een medisch attest op een nauwkeurige wijze de verschillende symptomen analyseren om tot het besluit te komen dat de verzoeker om internationale bescherming aan PTSS (post-traumatische stressstoornis) lijdt. Er moet in het rapport echter duidelijk een onderscheid worden gemaakt tussen hetgeen de bevoegde beroepsbeoefenaar zelf vaststelde op basis van objectief verifieerbare medische onderzoeken (in casu bijvoorbeeld aan de hand van de DSM V (*Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders*) en hetgeen de verzoeker om internationale bescherming verklaarde”.

Ces explications méritent de figurer dans le commentaire de l'article.

Artikel 12

Er is een gebrek aan overeenstemming tussen het dispositief van en de commentaar bij het ontworpen artikel 48/9, § 7. Het ontworpen tweede lid bepaalt namelijk dat in het kader van een volgend verzoek kan worden geoordeeld dat de vreemdeling geen bijzondere procedurele noden heeft, in tegenstelling tot wat tijdens het vorige verzoek was vastgesteld, terwijl in de commentaar bij het artikel wordt opgemerkt dat de beoordeling geldig blijft indien de vreemdeling een volgend verzoek indient, aangezien “niet ingezien [kan] worden dat wanneer de in paragraaf 4 vermelde instanties van oordeel waren dat het om een verzoeker ging die bijzondere procedurele noden had dit plots niet meer het geval zou zijn bij het indienen van een volgend verzoek. Gelet op de korte termijnen die gelden bij volgende verzoeken is een nieuwe beoordeling niet meer nodig”.¹¹

Naar aanleiding van een vraag hierover heeft de gemachtigde van de staatssecretaris evenwel voorbeelden gegeven van gevallen waarin dergelijke procedurele noden kunnen ophouden te bestaan:

“— een verzoeker die minderjarig was tijdens zijn vorige verzoek, maar dat niet meer is in het kader van zijn volgend verzoek;

— een verzoeker die ernstige gezondheidsproblemen (bijvoorbeeld operatie, gebroken been, ...) had tijdens zijn vorig verzoek (waardoor bijvoorbeeld zelfs verplaatsing voor het persoonlijk onderhoud naar het CGVS niet mogelijk was), maar deze problemen niet meer heeft in het kader van zijn volgend verzoek”.

Om alle onduidelijkheid weg te nemen moeten het artikel en de commentaar daarbij worden herzien.

Artikel 16

Volgens de commentaar bij het artikel kan de verzoeker wiens verzoek “van rechtswege vervalt”, zich op een latere datum melden om zijn verzoek daadwerkelijk in te dienen en wordt in dat geval “zijn dossier heropend en zijn verzoek om internationale bescherming opnieuw geregistreerd maar nu als een daadwerkelijk ingediend verzoek”.¹²

Dergelijke preciseringen moeten in het dispositief staan.

Artikel 32

1. Volgens het ontworpen artikel 52/3, § 1, wordt aan de illegaal verblijvende vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven nadat de CGVS dat verzoek heeft geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of heeft beëindigd en nadat

¹¹ Bespreking van artikel 12.

¹² Wat in overeenstemming is met artikel 28.2 van richtlijn 2013/32.

Article 12

En ce qui concerne l'article 48/9, § 7, en projet, il existe une discordance entre le dispositif et le commentaire de l'article. L'alinéa 2 en projet permet en effet que dans le cadre d'une demande ultérieure, l'on considère que l'étranger ne présente plus de besoins procéduraux spéciaux, contrairement à ce qui avait été constaté lors de la demande précédente; tandis que le commentaire de l'article précise que l'évaluation reste valable si l'étranger introduit une demande ultérieure, puisque l'“on ne voit pas pourquoi, dès lors que les instances mentionnées au paragraphe 4 ont estimé que le demandeur avait des besoins procéduraux spéciaux, ce ne serait soudainement plus le cas au moment de l'introduction d'une demande ultérieure. Compte tenu des délais réduits qui s'appliquent aux demandes ultérieures, une nouvelle évaluation n'est pas nécessaire”¹¹.

Interrogée à ce propos, la déléguée du Secrétaire d'État a néanmoins donné des exemples dans lesquels de tels besoins procéduraux pouvaient disparaître:

“— een verzoeker die minderjarig was tijdens zijn vorige verzoek, maar dat niet meer is in het kader van zijn volgend verzoek;

— een verzoeker die ernstige gezondheidsproblemen (bijvoorbeeld operatie, gebroken been, ...) had tijdens zijn vorig verzoek (waardoor bijvoorbeeld zelfs verplaatsing voor het persoonlijk onderhoud naar het CGVS niet mogelijk was), maar deze problemen niet meer heeft in het kader van zijn volgend verzoek”.

L'article et son commentaire seront revus pour lever toute ambiguïté.

Article 16

Le commentaire de l'article précise, en ce qui concerne le demandeur dont la demande “échoit d'office”, qu'il peut se présenter à une date ultérieure pour introduire effectivement sa demande et que dans ce cas, “son dossier est rouvert et sa demande de protection internationale est à nouveau enregistrée, mais à présent comme une demande introduite effectivement”¹².

De telles précisions doivent figurer dans le dispositif.

Article 32

1. Selon l'article 52/3, § 1^{er}, en projet, l'ordre de quitter le territoire relatif à l'étranger en séjour illégal ayant introduit une demande de protection internationale est délivré après que le CGRA a refusé cette demande, l'a déclarée irrecevable ou y a mis fin et que

¹¹ Commentaire de l'article 12.

¹² Ce qui est conforme à l'article 28.2 de la directive 2013/32.

“de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep binnen de termijn werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1^o”.

De ontworpen paragraaf 2, die gaat over het niet-toelaten op het grondgebied van een vreemdeling die aan de grens een verzoek om internationale bescherming heeft gedaan, bepaalt dat de vreemdeling wordt teruggedreven nadat de CGVS heeft beslist zijn verzoek te weigeren of op basis van artikel 57/6/4, eerste lid, niet-ontvankelijk te verklaren, zonder dat gewacht wordt totdat de termijn voor het instellen van een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is verstreken of zonder dat de beslissing tot afwijzing van een dergelijk beroep wordt afgewacht.

In dat verband wordt in de commentaar bij het artikel het volgende opgemerkt:

“De Belgische wetgever heeft geopteerd voor een algemeen automatisch schorsend beroep, ongeacht de rechtsbasis waarop de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een weigeringsbeslissing heeft genomen, met als enige uitzondering de beroepen tegen niet-ontvankelijkheidsbeslissingen van volgende verzoeken om internationale bescherming, zoals voorzien in het artikel 39/70, tweede lid, van de wet”.

Artikel 39/70, tweede lid, zoals gewijzigd bij het voorontwerp van wet waarover de afdeling Wetgeving heden advies 61 400/4 heeft gegeven, voorziet inderdaad in uitzonderingen op de schorsende werking van het beroep dat bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is ingesteld, maar in gevallen die heel wat strikter lijken dan dat wat in het ontworpen artikel 52/3, § 2, wordt bepaald

Artikel 39/70, tweede lid, zoals het zou worden gewijzigd, gaat immers over gevallen waarin de vreemdeling een volgend verzoek indient nadat over een eerste verzoek een definitieve beslissing is genomen, terwijl het ontworpen artikel 52/3, § 2, verwijst naar de beslissingen van de CGVS die op basis van artikel 57/6/4, eerste lid, zijn genomen en aldus betrekking heeft op alle gevallen waarin de CGVS een verzoek niet-ontvankelijk kan verklaren (verwijzing naar artikel 57/6, § 3)¹³ alsook op verschillende gevallen waarin hij een beslissing over de grond van het verzoek kan nemen (verwijzing naar artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, a) tot j))¹⁴.

¹³ Reële bescherming in een eerste land van asiel, veilig derde land, internationale bescherming in een andere lidstaat, onderdaan van een lidstaat van de Europese Unie of van een staat die partij is bij een verdrag tot toetreding tot de Europese Unie dat nog niet in werking is getreden, volgend verzoek zonder nieuwe elementen of bevindingen, of nog het bijzondere geval van een minderjarige die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen.

¹⁴ Gevallen waarin de CGVS de verzoeken volgens een versnelde procedure kan behandelen. In dat verband valt overigens op te merken dat het niet logisch lijkt om in het kader van een teruggedrijvingsmaatregel alle gevallen te vermelden waarin een versnelde procedure mogelijk is, in het bijzonder de gevallen vermeld onder f) – volgend verzoek dat ontvankelijk werd verklaard – en h) – vreemdeling die het grondgebied onrechtmatig is binnengekomen.

“le délai de recours visé à l’article 39/57 a expiré ou si un tel recours a été introduit dans le délai prévu, après que le Conseil du contentieux des étrangers a rejeté le recours en application de l’article 39/2, § 1^{er}, 1^o”.

Le paragraphe 2 en projet, qui concerne la non-admission sur le territoire d’un étranger qui fait une demande de protection internationale à la frontière, précise que l’étranger est refoulé après la décision du CGRA de refuser sa demande ou de la déclarer irrecevable sur la base de l’article 57/6/4, alinéa 1^{er}, sans attendre l’expiration du délai d’introduction d’un recours au Conseil du contentieux des étrangers ou la décision de rejet d’un tel recours.

À cet égard, le commentaire de l’article précise ce qui suit:

“Le législateur belge a opté pour un recours suspensif automatique général, quelle que soit la base juridique sur laquelle le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides a statué négativement, avec pour seule exception, les recours contre les décisions d’irrecevabilité des demandes ultérieures de protection internationale, comme le prévoit l’article 39/70, alinéa 2, de la loi”.

L’article 39/70, alinéa 2, tel que modifié par l’avant-projet de loi sur lequel la section de législation a donné ce jour l’avis 61 400/4, prévoit effectivement des exceptions à l’effet suspensif du recours introduit auprès du Conseil du contentieux des étrangers, mais dans des hypothèses qui semblent bien moins larges que ce que prévoit l’article 52/3, § 2, en projet.

En effet, l’article 39/70, alinéa 2, tel qu’il est envisagé de le modifier, vise des hypothèses dans lesquelles l’étranger a introduit une demande subséquente après une première demande ayant fait l’objet d’une décision finale, alors que l’article 52/3, § 2, en projet, en renvoyant aux décisions du CGRA prises sur la base de l’article 57/6/4, alinéa 1^{er}, vise toutes les hypothèses dans lesquelles le CGRA peut déclarer une demande irrecevable (renvoi à l’article 57/6, § 3¹³) et, également, différentes hypothèses dans lesquelles il peut prendre une décision sur le fond (renvoi à l’article 57/6/1, § 1^{er}, alinéa 1^{er}, a) à j)¹⁴).

¹³ Protection réelle dans un premier pays d’asile, pays tiers sûr, protection internationale dans un autre État membre, ressortissant d’un État membre ou d’un État partie à un traité d’adhésion à l’Union européenne non encore entré en vigueur, demande ultérieure sans élément ou fait nouveau ou encore cas particulier du mineur qui n’invoque pas de faits propres justifiant une demande distincte.

¹⁴ Cas dans lesquels le CGRA peut traiter les demandes selon une procédure d’examen accélérée. On relèvera d’ailleurs à cet égard qu’il paraît peu cohérent de faire référence, dans le cadre d’une mesure de refoulement, à toutes les hypothèses dans lesquelles une procédure accélérée peut avoir lieu, et notamment aux hypothèses visées sous f) – demande ultérieure déclarée recevable – et h) – étranger entré illégalement sur le territoire.

De ontworpen bepaling en de commentaar erbij moeten dienovereenkomstig worden herzien, waarbij tevens rekening moet worden gehouden met de algemene opmerking.

2. In de Franse tekst van het ontworpen artikel 52/3, § 3, moet het woord “*déjà*” worden ingevoegd tussen de woorden “*fait*” en “*l’objet*”.

Artikel 40

1. Het ontworpen artikel 57/6, § 1, tweede en derde lid (artikel 40, 6°, van het voorontwerp), strekt volgens de commentaar bij het artikel tot omzetting van artikel 31.3 van richtlijn 2013/32, dat de lidstaten voorschrijft de behandelingsprocedure in principe binnen zes maanden na de indiening van het verzoek af te ronden.

De ontworpen bepaling zet artikel 31.3 van richtlijn 2013/32 niet naar behoren om. Ze maakt het immers mogelijk die termijn tot ten hoogste eenentwintig maanden te verlengen “indien onzekerheid bestaat over de situatie in het land van herkomst die naar verwachting tijdelijk is”, terwijl artikel 31.3, dat voorziet in verschillende gevallen waarin een verlenging mogelijk is, die maximumtermijn van eenentwintig maanden alleen toestaat wanneer is voldaan aan meerdere criteria, die de ontworpen bepaling onvermeld laat.

De machtiging die aan de Koning wordt verleend om de “nadere regels” voor de kennisgeving te bepalen, houdt niet in dat Hij kan bepalen onder welke voorwaarden de verschillende termijnverlengingen aanvaardbaar zijn.

De bepaling moet derhalve worden herzien, en de strekking van de machtiging verleend aan de Koning moet in voorkomend geval worden aangevuld.

2. Artikel 57/6, § 3, vermeldt de verschillende gevallen waarin de CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren. De bepaling onder 4° heeft betrekking op de verzoeker die onderdaan is van een lidstaat van de Europese Unie of van een staat die partij is bij een verdrag tot toetreding tot de Europese Unie dat nog niet in werking is getreden. In zo’n geval was het tot nog toe weliswaar mogelijk dat de CGVS een dergelijk verzoek niet in overweging nam, maar dan op voorwaarde dat uit de verklaring van de betrokkene niet duidelijk bleek

“dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4”¹⁵.

In de commentaar bij de bepaling wordt overigens gepreciseerd dat het vermoeden dat onderdanen van de lidstaten of van een staat die partij is bij een toetredingsverdrag geen internationale bescherming nodig hebben (vanwege het feit

¹⁵ Zie het huidige artikel 57/6, eerste lid, 2°.

La disposition en projet et son commentaire seront revus en conséquence, en ayant égard également à l’observation générale.

2. Dans la version française de l’article 52/3, § 3, en projet, il convient d’ajouter le mot “*déjà*” entre les mots “*fait*” et “*l’objet*”.

Article 40

1. L’article 57/6, § 1^{er}, alinéas 2 et 3, en projet (article 40, 6°, de l’avant-projet) tend, selon le commentaire de l’article, à transposer l’article 31.3 de la directive 2013/32, qui prescrit aux États membres de mener à terme la procédure d’examen en principe dans les six mois à compter de l’introduction de la demande.

La disposition en projet ne transpose pas correctement l’article 31.3 de la directive 2013/32 en ce qu’elle permet de prolonger ce délai à un maximum de vingt-et-un mois “si une incertitude existe quant à la situation dans le pays d’origine qui devrait être temporaire”, alors que l’article 31.3, qui prévoit différentes hypothèses de prolongation, n’autorise à atteindre ce délai maximum de vingt-et-un mois que lorsque plusieurs critères, non repris dans la disposition en projet, sont remplis.

L’habilitation faite au Roi de déterminer les “modalités” de la notification ne Lui permettrait pas de préciser les conditions dans lesquelles différentes prolongations de délais seraient admises.

Il convient dès lors de revoir la disposition le cas échéant en complétant l’objet de l’habilitation faite au Roi.

2. L’article 57/6, § 3, indique les différentes hypothèses dans lesquelles le CGRA peut déclarer une demande de protection internationale irrecevable. Le 4° concerne le demandeur ressortissant d’un État membre de l’Union européenne ou d’un État partie à un traité d’adhésion à l’Union européenne qui n’est pas encore entré en vigueur. Si dans ce cas de figure, le CGRA pouvait jusqu’à présent ne pas prendre en considération une telle demande, c’était à la condition qu’il ne ressorte pas clairement de sa déclaration

“qu’il existe, en ce qui le concerne, une crainte fondée de persécution au sens de la Convention internationale relative au statut des réfugiés, signée à Genève le 28 juillet 1951, tel que déterminé à l’article 48/3, ou des motifs sérieux de croire qu’il court un risque réel de subir une atteinte grave telle que déterminée à l’article 48/4”¹⁵.

Le commentaire de la disposition précise d’ailleurs que si les ressortissants des États membres ou d’un État partie à un traité d’adhésion sont présumés ne pas avoir besoin d’une protection internationale (en raison du fait que “ces États

¹⁵ Voir l’actuel article 57/6, alinéa 1^{er}, 2°.

dat die staten “bijzonder hoge normen inzake mensenrechten in acht nemen”) een “weerlegbaar vermoeden” is.

De ontworpen bepaling moet bijgevolg worden aangevuld, waarbij het ontworpen artikel 57/6, § 3, 2^o, of de voorwaarde waarin het huidige artikel 57/6, eerste lid, 2^o, momenteel voorziet, als voorbeeld kan dienen.

Artikel 48

In het ontworpen artikel 57/7, § 3, wordt bepaald dat, indien de gecontacteerde persoon of instelling daarom verzoekt, bepaalde gegevens betreffende die persoon of die instelling (naam, contactgegevens, activiteiten of de functie die uitgeoefend wordt door de gecontacteerde persoon) niet mogen worden meegedeeld of vertrouwelijk moeten blijven.¹⁶

In dat geval wordt in het administratief dossier toegelicht waarom die gegevens niet worden meegedeeld of vertrouwelijk blijven alsook waarom ervan kan worden uitgegaan dat de bron betrouwbaar is.

In advies 59 500/4¹⁷ heeft de afdeling Wetgeving over een soortgelijke bepaling opgemerkt

“(…) dat artikel (...) 23.1, tweede alinea, van richtlijn 2013/32/EU weliswaar de mogelijkheid biedt om bepaalde informatie of bronnen niet openbaar te maken om redenen die inzonderheid verband houden met de veiligheid, maar voor de lidstaten ook de verplichting inhoudt om die informatie of bronnen beschikbaar te stellen aan de in hoofdstuk V bedoelde autoriteiten – namelijk aan de rechterlijke instanties waartoe de asielzoekers zich met een daadwerkelijk rechtsmiddel kunnen wenden – en in het nationale recht procedures vast te stellen die waarborgen dat het recht van verweer van de asielzoeker geëerbiedigd wordt.¹⁸”

In casu is dezelfde opmerking van toepassing.

respectent des normes très élevées en matière de droits de l’homme”), il s’agit “d’une présomption réfutable”.

Il convient dès lors que la disposition en projet soit complétée, en s’inspirant du 57/6, § 3, 2^o, en projet, ou de la condition actuellement prévue à l’actuel article 57/6, alinéa 1^{er}, 2^o.

Article 48

L’article 57/7, § 3, en projet prévoit que si une personne ou l’institution contactée le demande, certaines données la concernant (nom, coordonnées de contact, activités ou fonction exercée par la personne contactée) ne seront pas communiquées ou seront tenues confidentielles¹⁶.

Dans ce cas, les raisons de cette absence de communication ou de cette confidentialité sont précisées dans le dossier administratif ainsi que les raisons permettant de présumer la fiabilité de la source.

Dans son avis 59 500/4¹⁷, la section de législation, à propos d’une disposition similaire, a observé ce qui suit:

“[...] si l’article 23.1, alinéa 2, de la directive 2013/32/UE permet de ne pas divulguer certaines informations ou sources pour des raisons notamment liées à la sécurité, il impose toutefois aux États membres de donner accès à ces informations ou sources aux autorités visées au chapitre V – à savoir les juridictions devant lesquelles le demandeur peut exercer un droit de recours effectif – et de mettre en place dans leur droit national des procédures garantissant que les droits de la défense du demandeur sont respectés¹⁸”.

La même observation vaut en l’espèce.

¹⁶ Het onderscheid tussen die twee gevallen zou in de commentaar bij het artikel duidelijk moeten worden gemaakt.

¹⁷ Advies 59 500/4, op 28 juni 2016 gegeven over een ontwerp dat ontstaan heeft gegeven aan het koninklijk besluit van 6 november 2016 “tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 ‘tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen”.

¹⁸ Voetnoot 7 van het geciteerde advies: Zie in dit verband, bij wijze van voorbeeld, artikel 87 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 “tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State”, waarvan de tekst aansluit bij onder meer arrest nr. 118/2007 dat het Grondwettelijk Hof op 19 september 2007 gewezen heeft.

¹⁶ Le commentaire de l’article gagnerait de préciser ce qui distingue ces deux hypothèses.

¹⁷ Avis 59 500/4 donné le 28 juin 2016 sur un projet devenu l’arrêté royal du 6 novembre 2016 “modifiant l’arrêté royal du 11 juillet 2003 fixant la procédure devant le Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides ainsi que son fonctionnement”.

¹⁸ Note de bas de page 7 de l’avis cité: Voir cet égard, à titre d’exemple, l’article 87 de l’arrêté du Régent du 23 août 1948 “déterminant la procédure devant la section du contentieux administratif du Conseil d’État”, qui fait suite notamment à l’arrêt de la Cour constitutionnelle du 19 septembre 2007, n° 118/2007.

SLOTOPMERKING

Er wordt in verschillende bepalingen verwezen naar wijzigingen die bij de wet van XX/XX/2017 zijn aangebracht. In de plaats daarvan moet worden verwezen naar de wet van "24/02/2017".¹⁹

De griffier,

Anne-Catherine
VAN GEERSDAELE

De voorzitter,

Pierre LIÉNARDY

OBSERVATION FINALE

Plusieurs dispositions font référence à des modifications intervenues par la loi du XX/XX/2017. Il convient de remplacer cette référence par une référence à la loi du "24/02/2017"¹⁹.

Le greffier,

Anne-Catherine
VAN GEERSDAELE

Le président,

Pierre LIÉNARDY

¹⁹ Wet van 24 februari 2017 "tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken".

¹⁹ Loi du 24 février 2017 "modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers afin de renforcer la protection de l'ordre public et de la sécurité nationale".

WETSONTWERP

FILIP,

KONING DER BELGEN,

Aan allen die nu zijn en hierna wezen zullen,
ONZE GROET.

Op de voordracht van de minister van Veiligheid en Binnenlandse Zaken en de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

HEBBEN WIJ BESLOTEN EN BESLUITEN WIJ:

De minister van Veiligheid en Binnenlandse Zaken en de staatssecretaris voor Asiel en Migratie zijn ermee belast het ontwerp van wet, waarvan de tekst hierna volgt, in Onze naam bij de Kamer van volksvertegenwoordigers in te dienen.

HOOFDSTUK 1

Algemene bepalingen

Artikel 1

Deze wet regelt een aangelegenheid als bedoeld in artikel 74 van de Grondwet.

Art. 2

Deze wet voorziet in de gedeeltelijke omzetting van:

— de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven;

— de richtlijn 2011/51/EU van het Europees Parlement en de Raad van 11 mei 2011 tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad teneinde haar werkingssfeer uit te breiden tot personen die internationale bescherming genieten;

— de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen

PROJET DE LOI

PHILIPPE,

ROI DES BELGES,

À tous, présents et à venir,
SALUT.

Sur la proposition du ministre de la Sécurité et de l'Intérieur et du secrétaire d'État à l'Asile et la Migration,

NOUS AVONS ARRÊTÉ ET ARRÊTONS:

Le ministre de la Sécurité et de l'Intérieur et le secrétaire d'État à l'Asile et la Migration sont chargés de présenter, en Notre nom, à la Chambre des représentants, le projet de loi dont la teneur suit.

CHAPITRE 1^{ER}**Dispositions générales**Article 1^{er}

La présente loi règle une matière visée à l'article 74 de la Constitution.

Art. 2

La présente loi transpose partiellement:

— la directive 2008/115/CE du parlement européen et du conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier;

— la directive 2011/51/UE du Parlement européen et du Conseil du 11 mai 2011 modifiant la directive 2003/109/CE du Conseil afin d'étendre son champ d'application aux bénéficiaires d'une protection internationale;

— la directive 2011/95/UE du Parlement européen et du Conseil du 13 décembre 2011 concernant les normes relatives aux conditions que doivent remplir les ressortissants des pays tiers ou les apatrides pour pouvoir bénéficier d'une protection internationale, à un statut uniforme pour les réfugiés ou les personnes pouvant

voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking);

— de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking);

— de richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking).

Art. 3

Deze wet voorziet in de gedeeltelijke uitvoering van verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten worden ingediend (herschikking).

HOOFDSTUK 2

Wijzigingen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Art. 4

In artikel 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij de wet van 15 juli 1996 en gewijzigd bij de wetten van 19 januari 2012, 15 mei 2012, 19 maart 2014 en 24/02/2017, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in artikel 1, waarvan de huidige tekst de eerste paragraaf zal vormen, wordt de bepaling onder 11° vervangen als volgt:

“11° risico op onderduiken: het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in paragraaf 2 zal onderduiken.”;

bénéficiaire de la protection subsidiaire et au contenu de cette protection (refonte);

— la directive 2013/32/UE du Parlement européen et du Conseil du 26 juin 2013 relative à des procédures communes pour l’octroi et le retrait de la protection internationale (refonte);

— la directive 2013/33/UE du Parlement européen et du Conseil du 26 juin 2013 établissant des normes pour l’accueil des personnes demandant la protection internationale (refonte).

Art. 3

La présente loi prévoit la mise en œuvre partielle du règlement (UE) n° 604/2013 du Parlement européen et du Conseil du 26 juin 2013 établissant les critères et mécanismes de détermination de l’État membre responsable de l’examen d’une demande de protection internationale introduite dans l’un des États membres par un ressortissant de pays tiers ou un apatride (refonte).

CHAPITRE 2

Modifications de la loi du 15 décembre 1980 sur l’accès au territoire, le séjour, l’établissement et l’éloignement des étrangers

Art. 4

À l’article 1^{er}, de la loi du 15 décembre 1980 sur l’accès au territoire, le séjour, l’établissement et l’éloignement des étrangers, remplacé par la loi du 15 juillet 1996 et modifié par les lois du 19 janvier 2012, du 15 mai 2012, du 19 mars 2014 et du 24/02/2017, les modifications suivantes sont apportées:

1° à l’article 1^{er}, dont le texte actuel devient le paragraphe 1^{er}, le 11° est remplacé par ce qui suit:

“11° risque de fuite: le fait qu’il existe des raisons de croire qu’un étranger qui fait l’objet d’une procédure d’éloignement, d’une procédure pour l’octroi de la protection internationale ou d’une procédure de détermination de ou de transfert vers l’État responsable du traitement de la demande de protection internationale, prendra la fuite, eu égard aux critères énumérés au paragraphe 2.”;

2° artikel 1, waarvan de huidige tekst de eerste paragraaf zal vormen, wordt aangevuld met de bepalingen onder 19° en 20°, luidende:

“19° definitieve beslissing in het kader van een verzoek om internationale bescherming: een beslissing of de vreemdeling de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus wordt verleend waartegen geen rechtsmiddel meer openstaat in het kader van Titel Ibis, ongeacht of dit rechtsmiddel tot gevolg heeft dat de verzoeker op het grondgebied mag blijven in afwachting van het resultaat;

20° volgend verzoek om internationale bescherming: elk later verzoek om internationale bescherming dat wordt gedaan nadat een definitieve beslissing over een vorig verzoek is genomen, met inbegrip van de beslissingen genomen op basis van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4°, 5°, 7° en 8°.”;

3° artikel 1, waarvan de huidige tekst de eerste paragraaf zal vormen, wordt aangevuld met een tweede paragraaf, luidende:

“§ 2. Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval:

1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden:

a) een overdrachts-, terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel;

2° l'article 1^{er}, dont le texte actuel devient le paragraphe 1^{er}, est complété par les 19° et 20°, rédigées comme suit :

“19 ° décision finale dans le cadre d'une demande de protection internationale: toute décision établissant si l'étranger se voit accorder le statut de réfugié ou le statut conféré par la protection subsidiaire et qui n'est plus susceptible d'un recours formé dans le cadre du Titre Ibis, que ce recours ait ou n'ait pas pour effet de permettre à un demandeur de demeurer sur le territoire en attendant son aboutissement;

20° demande ultérieure de protection internationale: toute demande ultérieure de protection internationale présentée après qu'une décision finale a été prise sur une demande précédente, en ce compris les décisions prises sur la base de l'article 57/6/5, § 1^{er}, 1 °, 2 °, 3 °, 4 °, 5 °, 7 ° et 8 °.”;

3° l'article 1^{er}, dont le texte actuel devient le paragraphe 1^{er}, est complété par un paragraphe 2, rédigé comme suit:

“§ 2. Le risque de fuite visé au paragraphe 1^{er}, 11°, doit être actuel et réel. Il est établi au terme d'un examen individuel et sur la base d'un ou plusieurs critères objectifs suivants, en tenant compte de l'ensemble des circonstances propres à chaque cas:

1° l'intéressé n'a pas introduit de demande de séjour à la suite de son entrée illégale ou durant son séjour illégal ou n'a pas présenté sa demande de protection internationale dans le délai prévu par la présente loi;

2° l'intéressé a utilisé des informations fausses ou trompeuses ou des documents faux ou falsifiés, ou a recouru à la fraude ou a employé d'autres moyens illégaux dans le cadre d'une procédure de protection internationale, de séjour, d'éloignement ou de refoulement ;

3° l'intéressé ne collabore pas ou n'a pas collaboré dans ses rapports avec les autorités chargées de l'exécution et/ou de la surveillance du respect de la réglementation relative à l'accès au territoire, au séjour, à l'établissement et à l'éloignement des étrangers;

4° l'intéressé a manifesté sa volonté de ne pas se conformer ou a déjà contrevenu à l'une des mesures suivantes:

a) une mesure de transfert, de refoulement ou d'éloignement;

b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;

c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, teruggrijping of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;

d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;

e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d);

5° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk en/of in een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd;

6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggrijpings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend;

7° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij zijn vingerafdrukken reeds in een andere staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, na een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend;

8° de betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid;

9° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in een andere staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming;

10° de betrokkene heeft verklaard of uit zijn dossier blijkt dat hij voor andere doeleinden dan de doeleinden

b) une interdiction d'entrée ni levée ni suspendue;

c) une mesure moins coercitive qu'une mesure privative de liberté visant à garantir son transfert, son refoulement ou son éloignement, qu'elle soit restrictive de liberté ou autre;

d) une mesure restrictive de liberté visant à garantir l'ordre public ou la sécurité nationale;

e) une mesure équivalente aux mesures visées aux a), b), c) ou d), prise par un autre État membre;

5° l'intéressé fait l'objet d'une interdiction d'entrée dans le Royaume et/ou dans un autre État membre, ni levée ni suspendue;

6° l'intéressé a introduit une nouvelle demande de séjour ou de protection internationale immédiatement après avoir fait l'objet d'une décision de refus d'entrée ou de séjour ou mettant fin à son séjour ou immédiatement après avoir fait l'objet d'une mesure de refoulement ou d'éloignement;

7° alors qu'il a été interrogé sur ce point, l'intéressé a dissimulé avoir déjà donné ses empreintes digitales dans un autre État lié par la réglementation européenne relative à la détermination de l'État responsable de l'examen d'une demande de protection internationale à la suite de l'introduction d'une demande de protection internationale;

8° l'intéressé a introduit plusieurs demandes de protection internationale et/ou de séjour, dans le Royaume ou dans un ou plusieurs autres États membres, qui ont donné lieu à une décision négative ou qui n'ont pas donné lieu à la délivrance d'un titre de séjour;

9° alors qu'il a été interrogé sur ce point, l'intéressé a dissimulé avoir déjà introduit précédemment une demande de protection internationale dans un autre État lié par la réglementation européenne relative à la détermination de l'État responsable de l'examen d'une demande de protection internationale;

10° l'intéressé a déclaré ou il ressort de son dossier qu'il est venu dans le Royaume à des fins autres que

waarvoor hij een verzoek om internationale bescherming of een verblijfsaanvraag heeft ingediend naar het Rijk gekomen is;

11° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een geldboete omdat hij een kennelijk onrechtmatig beroep heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”

Art. 5

In artikel 7, eerste lid, van dezelfde wet, vervangen bij de wet van 15 juli 1996 en gewijzigd bij de wetten van 19 januari 2012 en 24/02/2017, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° de aanhef van het eerste lid wordt vervangen als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen.”;

2° in de bepaling onder 9° worden de woorden “of met toepassing van op 13 januari 2009 geldende bilaterale overeenkomsten tussen de lidstaten van de Europese Unie en België,” ingevoegd tussen de woorden “die België binden,” en de woorden “door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten”;

3° in de bepaling onder 10° worden de woorden “of met toepassing van op 13 januari 2009 geldende bilaterale overeenkomsten tussen de lidstaten van de Europese Unie en België,” ingevoegd tussen de woorden “die België binden,” en de woorden “door de Belgische overheden”.

Art. 6

In artikel 15*bis*, § 2, vierde lid, van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 25 april 2007, en vervangen bij de wet van 19 maart 2014, worden de woorden “overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 6°, of indien ze werd ingetrokken omdat de vreemdeling feiten verkeerd heeft weergegeven of heeft achtergehouden, valse verklaringen heeft afgelegd of valse of vervalste documenten heeft gebruikt die van doorslaggevend belang

celles pour lesquelles il a introduit une demande de protection internationale ou de séjour;

11° l'intéressé fait l'objet d'une amende pour avoir introduit un recours manifestement abusif auprès du Conseil du Contentieux des Etrangers.”

Art. 5

A l'article 7, alinéa 1^{er}, de la même loi, remplacé par la loi du 15 juillet 1996 et modifié par les lois du 19 janvier 2012 et du 24/02/2017, les modifications suivantes sont apportées:

1° l'introduction de l'alinéa 1^{er} est remplacée comme suit:

“Sans préjudice de dispositions plus favorables contenues dans un traité international, le ministre ou son délégué peut, ou, dans les cas visés au 1°, 2°, 5°, 9°, 11° ou 12°, le ministre ou son délégué doit donner à l'étranger, qui n'est ni autorisé ni admis à séjourner plus de trois mois ou à s'établir dans le Royaume, un ordre de quitter le territoire dans un délai déterminé.”;

2° au 9°, les mots “ou en application des accords bilatéraux en vigueur le 13 janvier 2009 entre les États membres de l'Union européenne et la Belgique,” sont insérés entre les mots “liant la Belgique,” et les mots “il est remis”;

3° au 10°, les mots “ou en application des accords bilatéraux en vigueur le 13 janvier 2009 entre les États membres de l'Union européenne et la Belgique,” sont insérés entre les mots “liant la Belgique,” et les mots “il doit être remis”.

Art. 6

A l'article 15*bis*, § 2, alinéa 4, de la même loi, inséré par la loi du 25 avril 2007, et remplacé par la loi du 19 mars 2014, les mots “conformément à l'article 57/6, alinéa 1^{er}, 6°, ou si elle a été retirée parce que l'étranger a présenté des faits de manière altérée ou les a dissimulés, a fait de fausses déclarations ou a utilisé des documents faux ou falsifiés qui ont été déterminants dans l'octroi de la protection internationale” sont

zijn geweest voor de toekenning van de internationale bescherming” vervangen door de woorden “overeenkomstig de artikelen 55/3/1, § 2, of 55/5/1, § 2”.

Art. 7

In dezelfde wet wordt een artikel 19/1 ingevoegd, luidende:

“Art. 19/1. De in artikel 49, § 1, eerste lid, of 49/2, § 1, eerste lid, bedoelde vreemdeling die toegelaten is tot een verblijf van beperkte duur, moet het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats verwittigen wanneer hij van plan is om zich naar zijn land van herkomst, of, in geval van een staatloze, naar zijn land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, te begeven.

Het gemeentebestuur geeft deze informatie door aan de minister of zijn gemachtigde, die de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen onmiddellijk op de hoogte brengt.”.

Art. 8

Artikel 30*bis*, § 1, van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 27 december 2004, wordt vervangen als volgt:

“§ 1. Voor de toepassing van dit artikel wordt onder “afname van biometrische gegevens” verstaan het nemen van vingerafdrukken en het maken van een gezichtsopname. Onder “gezichtsopname” wordt verstaan de digitale afbeelding van het gezicht met een resolutie en een kwaliteit die voldoende zijn voor gebruik van de afbeelding voor geautomatiseerde biometrische vergelijking.”.

Art. 9

In artikel 48/5 van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 8 mei 2013, wordt paragraaf 4 opgeheven.

Art. 10

Artikel 48/6 van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 8 mei 2013, wordt vervangen als volgt:

“Art. 48/6. § 1. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek

remplacés par les mots “conformément aux articles 55/3/1, § 2, ou 55/5/1, § 2”.

Art 7

Dans la même loi, il est inséré un article 19/1 rédigé comme suit:

“Art. 19/1. L'étranger admis au séjour limité visé aux articles 49, § 1^{er}, alinéa 1^{er}, ou 49/2, § 1^{er}, alinéa 1^{er}, est tenu d'avertir l'administration communale du lieu de sa résidence s'il entend se rendre dans son pays d'origine ou, dans le cas d'un apatride, dans son pays dans lequel il avait sa résidence habituelle.

L'administration communale transmet cette information au ministre ou son délégué qui en informe immédiatement le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides.”.

Art. 8

Article 30*bis*, § 1^{er}, de la même loi, inséré par la loi du 27 décembre 2004, est remplacé par ce qui suit:

“§ 1^{er}. Pour l'application du présent article, il y a lieu d'entendre par “prise de données biométriques”, le relevé d'empreintes digitales et la capture de l'image faciale. Par “image faciale”, on entend les images numériques du visage, d'une résolution et d'une qualité d'image suffisantes pour servir à la mise en correspondance biométrique automatique.”.

Art. 9

À l'article 48/5 de la même loi, inséré par la loi du 8 mai 2013, le paragraphe 4 est abrogé.

Art. 10

L'article 48/6 de la même loi, inséré par la loi du 8 mai 2013, est remplacé par ce qui suit:

“Art. 48/6. § 1^{er}. Le demandeur d'une protection internationale doit présenter aussi rapidement que possible tous les éléments nécessaires pour étayer sa demande. Il appartient aux instances chargées de l'examen de la demande d'évaluer, en coopération avec le demandeur,

om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek indient.

Het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, vormt een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van verzoekers relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan.

Indien de met het onderzoek van het verzoek belaste instanties goede redenen hebben om aan te nemen dat de verzoeker informatie, stukken, documenten of andere elementen achterhoudt die essentieel zijn voor een correcte beoordeling van het verzoek, kunnen zij de verzoeker uitnodigen om deze elementen onverwijld voor te leggen, wat ook hun drager is. De weigering van de verzoeker om deze elementen voor te leggen zonder bevredigende verklaring kan een aanwijzing zijn van zijn weigering om te voldoen aan zijn medewerkingsplicht zoals bedoeld in het eerste lid.

§ 2. De nationale en internationale documenten die de identiteit of de nationaliteit van de verzoeker vaststellen en waarvan de originelen zo spoedig mogelijk zijn neergelegd, worden bewaard in het administratief dossier van de met het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming belaste instanties gedurende de volledige duur van de behandeling van dit verzoek.

De originelen van de andere dan in het eerste lid bedoelde ondersteunende stukken kunnen bewaard worden in het administratief dossier gedurende de volledige duur van de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

De verzoeker ontvangt, op zijn verzoek, een kopie van de stukken waarvan de originelen worden bewaard in het administratief dossier en een ontvangstbewijs met een summiere beschrijving van de neergelegde documenten.

De teruggave door de met het onderzoek van het verzoek belaste instanties van de in het eerste lid

les éléments pertinents de la demande de protection internationale.

Les éléments visés à l'alinéa 1^{er} correspondent notamment aux déclarations du demandeur et à tous les documents ou pièces en sa possession concernant son identité, sa ou ses nationalités, son âge, son passé, y compris ceux des membres de la famille à prendre en compte, le ou les pays ainsi que le ou les lieux où il a résidé auparavant, ses demandes d'asile antérieures, son itinéraire, ses titres de voyage, ainsi que les raisons justifiant sa demande de protection internationale.

L'absence des éléments visés à l'alinéa 1^{er}, et plus particulièrement l'absence de preuve quant à l'identité ou la nationalité, qui sont des éléments centraux de la procédure d'évaluation d'une demande de protection internationale, constitue une indication défavorable concernant la crédibilité générale du récit du demandeur, à moins que le demandeur ne présente une explication satisfaisante à cette absence.

Si les instances chargées de l'examen de la demande ont de bonnes raisons de penser que le demandeur retient des informations, pièces, documents ou autres éléments essentiels à une évaluation correcte de la demande, elles peuvent l'inviter à produire ces éléments sans délai, quel que soit leur support. Le refus du demandeur de produire ces éléments sans explication satisfaisante pourra constituer un indice de son refus de se soumettre à son obligation de coopération visée à l'alinéa 1^{er}.

§ 2. Les documents nationaux et internationaux de nature à établir l'identité ou la nationalité du demandeur qui sont déposés aussi rapidement que possible en original sont conservés dans le dossier administratif des instances chargées de l'examen de la demande de protection internationale pendant toute la durée du traitement de cette demande.

Les originaux des pièces justificatives autres que celles visées à l'alinéa 1^{er} peuvent être conservés au dossier administratif pendant toute la durée du traitement de la demande de protection internationale.

Le demandeur reçoit, à sa demande, une copie des pièces dont les originaux sont conservés au dossier administratif et un accusé de réception avec une brève description des documents déposés.

La restitution par les instances chargées de l'examen de la demande des pièces originales visées à l'alinéa

bedoelde originele stukken aan de vreemdeling, of aan zijn raadsman op vertoon van een geschreven volmacht uitgaande van de vreemdeling, gebeurt op zijn vraag voor zover er een definitieve beslissing van erkenning van vluchteling of toekenning van subsidiaire bescherming werd genomen betreffende het verzoek om internationale bescherming en dit onverminderd artikel 57/8/1. In de andere gevallen waarin een definitieve beslissing werd genomen, worden deze stukken overgemaakt aan de minister of zijn gemachtigde. De minister of zijn gemachtigde geeft deze terug aan de vreemdeling op zijn vraag, tenzij hij het in bewaring geven van deze stukken op grond van artikel 74/14, § 2, tweede lid, als preventieve maatregel of op grond van artikel 74/15, § 1, als maatregel om de beslissing tot verwijdering uit te voeren heeft opgelegd.

De teruggave van de originele stukken bedoeld in het tweede lid, aan de verzoeker, of aan zijn raadsman op vertoon van een geschreven volmacht uitgaande van de verzoeker, gebeurt op zijn vraag voor zover er een definitieve beslissing werd genomen betreffende het verzoek om internationale bescherming.

De originele stukken die aan het administratief dossier werden toegevoegd kunnen in alle gevallen vervroegd worden teruggegeven mits de verzoeker een geldige reden aanbrengt waaruit blijkt dat een vervroegde teruggave noodzakelijk is.

De teruggave van een stuk vindt niet plaats indien er ten gevolge van een authenticatie door de bevoegde autoriteiten wordt vastgesteld dat het document vals of vervalst is en/of de teruggave wordt verhinderd door een wettelijke bepaling.

De eventuele teruggave van de originele stukken wordt vermeld op het ontvangstbewijs bedoeld in het derde lid.

§ 3. De door de verzoeker voorgelegde stukken dienen, indien zij in een andere taal dan één van de drie landstalen of het Engels zijn opgesteld, vergezeld te zijn van een vertaling in één van de drie landstalen of het Engels.

De verzoeker wordt bij het indienen van het verzoek, in een taal die hij begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij deze begrijpt, ingelicht over zijn plicht mee te werken om een vertaling te verstrekken, zoals bedoeld in het eerste lid.

Bij gebrek aan een vertaling, zoals bedoeld in het eerste lid, dient de verzoeker de door hem voorgelegde stukken, indien zij in een andere taal dan één van de drie landstalen of het Engels zijn opgesteld, zelf toe te lichten

1^{er} à l'étranger, ou à son avocat lorsqu'il présente une procuration écrite émanant de l'étranger, intervient à sa demande pour autant que la demande de protection internationale ait fait l'objet d'une décision finale d'octroi de reconnaissance du statut de réfugié ou du statut de protection subsidiaire, sans préjudice de l'article 57/8/1. Dans les autres cas où une décision finale a été prise, ces pièces sont transmises au ministre ou à son délégué. Le ministre ou son délégué les restitue sur demande à l'étranger, à moins qu'il ait imposé la conservation de ces pièces sur base de l'article 74/14, § 2, alinéa 2, en tant que mesure préventive, ou sur base de l'article 74/15, § 1^{er}, en tant que mesure d'exécution d'une décision d'éloignement.

La restitution des pièces originales visées à l'alinéa 2 au demandeur, ou à son avocat lorsqu'il présente une procuration écrite émanant du demandeur, intervient à sa demande pour autant que la demande de protection internationale ait fait l'objet d'une décision finale.

Dans tous les cas, les pièces originales déposées au dossier administratif peuvent être restituées anticipativement à condition que la nécessité d'une restitution anticipée soit justifiée valablement par le demandeur.

La restitution d'une pièce ne peut pas avoir lieu s'il est établi, à la suite d'une authentification par les autorités compétentes, que le document est un faux ou a été falsifié et/ou s'il existe un obstacle à cette restitution en vertu de la loi.

L'éventuelle restitution des pièces originales est mentionnée sur l'accusé de réception visé à l'alinéa 3.

§ 3. S'ils sont rédigés dans une autre langue qu'une des trois langues nationales ou l'anglais, les documents présentés par le demandeur doivent être accompagnés d'une traduction vers l'une des trois langues nationales ou vers l'anglais.

Lors de l'introduction de la demande, le demandeur est informé dans une langue qu'il comprend, ou dont il est raisonnable de supposer qu'il la comprend, de son obligation de contribuer à fournir une traduction, telle qu'elle est visée à l'alinéa 1^{er}.

Si les documents que le demandeur a présentés sont rédigés dans une autre langue qu'une des trois langues nationales ou l'anglais et en l'absence d'une traduction telle qu'elle est visée à l'alinéa 1^{er}, il doit les commenter

tijdens het persoonlijk onderhoud in voorkomend geval via de aanwezige tolk. Deze toelichting betreft minstens de relevante gegevens van de voorgelegde stukken.

In het geval de verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming indient, zoals bedoeld in artikel 51/8, dienen de door hem voorgelegde stukken, indien zij in een andere taal dan één van de drie landstalen of het Engels zijn opgesteld, vergezeld te zijn van een vertaling in één van de drie landstalen of het Engels of dient de verzoeker minstens de relevante gegevens er van nauwkeurig aan te duiden in de door hem voorgelegde stukken en toe te lichten in de in artikel 51/8 bedoelde verklaring.

Bij gebrek aan enige vertaling voorzien door de verzoeker, is de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, niet verplicht om elk door de verzoeker voorgelegd stuk in zijn volledigheid te vertalen naar één van de drie landstalen of het Engels. Het volstaat om de door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vastgestelde relevante gegevens te vertalen van de voorgelegde stukken.

§ 4. Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten geen bevestiging indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.

§ 5. De met het onderzoek belaste instanties beoordelen het verzoek op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houden rekening met de volgende elementen:

au cours de l'entretien personnel, le cas échéant assisté de l'interprète présent. Ce commentaire concerne au moins les informations pertinentes contenues dans les documents présentés.

Au cas où le demandeur introduit une demande ultérieure de protection internationale visée à l'article 51/8, si les documents qu'il a présentés sont rédigés dans une autre langue qu'une des trois langues nationales ou l'anglais, ceux-ci doivent être accompagnés d'une traduction vers l'une des trois langues nationales ou vers l'anglais, ou le demandeur doit au moins indiquer avec précision dans les documents présentés et commenter dans la déclaration visée à l'article 51/8 les informations pertinentes qu'ils contiennent.

En l'absence de toute traduction fournie par le demandeur, le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides n'est pas tenu de traduire intégralement vers l'une des trois langues nationales ou vers l'anglais chaque document présenté par le demandeur. Il suffit de traduire les informations pertinentes que le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides aura relevées dans les documents présentés.

§ 4. Lorsque le demandeur n'étaye pas certains aspects de ses déclarations par des preuves documentaires ou autres, ces aspects ne nécessitent pas confirmation lorsque les conditions cumulatives suivantes sont remplies:

- a) le demandeur s'est réellement efforcé d'étayer sa demande;
- b) tous les éléments pertinents à la disposition du demandeur ont été présentés et une explication satisfaisante a été fournie quant à l'absence d'autres éléments probants;
- c) les déclarations du demandeur sont jugées cohérentes et plausibles et elles ne sont pas contredites par les informations générales et particulières connues et pertinentes pour sa demande;
- d) le demandeur a présenté sa demande de protection internationale dès que possible, à moins qu'il puisse avancer de bonnes raisons pour ne pas l'avoir fait;
- e) la crédibilité générale du demandeur a pu être établie.

§ 5. Les instances chargées de l'examen de la demande évaluent celle-ci individuellement, objectivement et impartialement. Elles tiennent compte des éléments suivants:

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

b) de door de verzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;

d) de vraag of de verzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren;

e) de vraag of in redelijkheid kan worden verwacht dat de verzoeker zich onder de bescherming kan stellen van een ander land waarvan hij de nationaliteit kan invoeren.”

Art. 11

In dezelfde wet wordt een artikel 48/8 ingevoegd, luidende:

“Art. 48/8. § 1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vraagt, indien dit door hem relevant wordt geacht voor de beoordeling van het verzoek, aan de verzoeker om internationale bescherming zich te onderwerpen aan een medisch onderzoek betreffende aanwijzingen van vroegere vervolging of ernstige schade, mits de verzoeker hiermee instemt.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan aan de verzoeker vragen om zo spoedig mogelijk dit medisch onderzoek te regelen, desgevallend bij een door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aangeduide bevoegde beroepsbeoefenaar in de gezondheidszorg.

De bevoegde beroepsbeoefenaar in de gezondheidszorg verstrekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een rapport met vaststellingen betreffende aanwijzingen van vroegere vervolging

a) tous les faits pertinents concernant le pays d'origine au moment de statuer sur la demande, y compris les lois et règlements du pays d'origine et la manière dont ils sont appliqués;

b) les déclarations et documents présentés par le demandeur, y compris les informations permettant de déterminer si le demandeur a fait ou pourrait faire l'objet de persécutions ou d'atteintes graves;

c) le statut individuel et la situation personnelle du demandeur, y compris des facteurs comme son passé, son sexe et son âge, pour déterminer si, compte tenu de la situation personnelle du demandeur, les actes auxquels le demandeur a été ou risque d'être exposé pourraient être considérés comme une persécution ou des atteintes graves;

d) le fait que, depuis qu'il a quitté son pays d'origine, le demandeur a ou non exercé des activités qui pourraient l'exposer à une persécution ou à des atteintes graves s'il retournait dans ce pays;

e) le fait qu'il est raisonnable de penser que le demandeur peut se prévaloir de la protection d'un autre pays dont il peut invoquer la nationalité.”

Art. 11

Dans la même loi, il est inséré un article 48/8 rédigé comme suit:

“Art. 48/8. § 1^{er}. S'il le juge pertinent pour procéder à l'examen de la demande, le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides invite le demandeur de protection internationale à se soumettre à un examen médical portant sur des signes de persécutions ou d'atteintes graves qu'il aurait subies dans le passé, sous réserve du consentement du demandeur.

Le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides peut inviter le demandeur à prendre dans les meilleurs délais les mesures nécessaires pour se soumettre à un tel examen, qui sera le cas échéant réalisé par un praticien professionnel des soins de santé compétent désigné par le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides.

Le praticien professionnel des soins de santé compétent transmet au Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides un rapport avec ses constatations concernant les signes de persécutions ou d'atteintes

of ernstige schade, mits de verzoeker hiermee instemt. Er wordt hierbij een duidelijk onderscheid gemaakt tussen enerzijds objectief medische vaststellingen en anderzijds de vaststellingen gebaseerd op de verklaringen van de verzoeker om internationale bescherming.

§ 2. Indien er door de verzoeker om internationale bescherming een medisch probleem wordt opgeworpen en er geen medisch onderzoek overeenkomstig paragraaf 1 plaatsvindt, wordt hij ingelicht dat hij op eigen initiatief en kosten een medisch onderzoek kan regelen betreffende aanwijzingen van vroegere vervolging of ernstige schade.

Het medisch getuigschrift wordt zo spoedig mogelijk voorgelegd aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, die in voorkomend geval een bevoegde beroepsbeoefenaar in de gezondheidszorg kan raadplegen om een advies omtrent het voormelde getuigschrift te vragen.

§ 3. Het feit dat de verzoeker om internationale bescherming weigert om het medisch onderzoek overeenkomstig paragraaf 1 te ondergaan of het feit dat er geen medisch onderzoek heeft plaatsgevonden, belet de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

§ 4. Het in paragraaf 1, derde lid, bedoelde rapport of het in paragraaf 2, tweede lid, bedoelde medisch getuigschrift wordt door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beoordeeld samen met de andere elementen van het verzoek om internationale bescherming.

§ 5. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen.”.

Art. 12

In dezelfde wet wordt een artikel 48/9 ingevoegd, luidende:

“Art. 48/9. § 1. De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn

graves qui auraient été subies dans le passé, sous réserve du consentement du demandeur. Une distinction est clairement faite entre les constatations médicales objectives, d'une part, et les constatations basées sur les déclarations du demandeur de protection internationale, d'autre part.

§ 2. Si le demandeur de protection internationale invoque un problème médical et qu'aucun examen médical tel que visé au paragraphe 1^{er} n'a lieu, il devra être informé du fait qu'il peut, de sa propre initiative et à ses propres frais, prendre les mesures nécessaires pour se soumettre à un examen médical portant sur des signes de persécutions ou d'atteintes graves qu'il aurait subies dans le passé.

Le certificat médical est soumis dans les meilleurs délais au Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides, qui, le cas échéant, peut solliciter l'avis d'un praticien professionnel des soins de santé compétent au sujet du certificat en question.

§ 3. Le fait que le demandeur de protection internationale refuse de se soumettre à l'examen médical visé au paragraphe 1^{er} ou qu'aucun examen médical n'ait eu lieu n'empêche pas le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides de prendre une décision au sujet de la demande de protection internationale.

§ 4. Le rapport visé au paragraphe 1^{er}, alinéa 3, ou le certificat médical visé au paragraphe 2, alinéa 2, est examiné par le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides avec les autres éléments de la demande de protection internationale.

§ 5. L'article 458 du Code pénal est applicable aux agents du Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides en ce qui concerne les données médicales dont ils ont connaissance dans l'exercice de leurs fonctions.”.

Art. 12

Dans la même loi, il est inséré un article 48/9 rédigé comme suit:

“Art. 48/9. § 1^{er}. L'étranger qui a introduit une demande de protection internationale conformément à l'article 50, § 3, alinéa 1^{er}, a la possibilité de faire valoir de manière précise et circonstanciée, dans un questionnaire auquel il répond avant la déclaration prévue à l'article 51/10, les éléments dont ressortent ses besoins procéduraux

bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.

§ 2. Daarnaast kan een ambtenaar-geneesheer of een andere bevoegde beroepsbeoefenaar in de gezondheidszorg, aangeduid door de minister of zijn gemachtigde, via een medisch onderzoek aanbevelingen doen betreffende de bijzondere procedurele noden die een verzoeker om internationale bescherming kan behoeven, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk. Indien de aanbevelingen betrekking hebben op medische gegevens, worden deze slechts aan de minister of zijn gemachtigde en de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen overgemaakt mits instemming van de verzoeker om internationale bescherming.

Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op alle ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, wat betreft de medische gegevens waarvoor zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen.

§ 3. Onverminderd het bepaalde in paragrafen 1 en 2, kan de verzoeker om internationale bescherming ook elementen in een latere fase van de procedure signaleren aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, zonder dat de procedure betreffende het verzoek om internationale bescherming hierom opnieuw moet worden gestart. De verzoeker dient deze elementen op omstandige en precieze wijze schriftelijk over te maken aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

§ 4. De ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beoordelen of de verzoeker om internationale bescherming bijzondere procedurele noden heeft en nemen deze in acht door het verlenen van passende steun tijdens de procedure, voor zover deze noden voldoende zijn aangetoond en voor zover de in dit hoofdstuk bedoelde rechten in het gedrang zouden komen en hij niet zou kunnen voldoen aan de hem opgelegde verplichtingen. De beoordeling van de bijzondere procedurele noden is op zich zelf niet vatbaar voor beroep.

§ 5. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van oordeel is dat een verzoeker om internationale bescherming bijzondere procedurele noden heeft, in het bijzonder omwille van foltering, verkrachting of andere ernstige vormen van psychisch, fysiek of seksueel geweld, die niet

spéciaux, et ce afin de pouvoir bénéficier des droits, et se conformer aux obligations, prévus dans le présent chapitre.

§ 2. En outre, un fonctionnaire médecin ou un autre praticien professionnel des soins de santé compétent désigné par le ministre ou son délégué peut, par le biais d'un examen médical, faire des recommandations au sujet des besoins procéduraux spéciaux qu'un demandeur de protection internationale pourrait éprouver, et ce afin que celui-ci puisse bénéficier des droits et se conformer aux obligations prévus dans le présent chapitre. Si les recommandations ont trait à des informations médicales, celles-ci ne seront communiquées au ministre ou son délégué et au Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides que sous réserve du consentement du demandeur de protection internationale.

L'article 458 du Code pénal est applicable à tous les agents de l'Office des Etrangers et du Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides en ce qui concerne les données médicales dont ils ont connaissance dans l'exercice de leurs fonctions.

§ 3. Sans préjudice de ce qui est prévu aux paragraphes 1^{er} et 2, le demandeur de protection internationale peut également signaler au Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides des éléments à un stade ultérieur de la procédure, sans que la procédure relative à la demande de protection internationale ne doive, de ce fait, reprendre à nouveau depuis le début. Ces éléments doivent être transmis par le demandeur au Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides par écrit, de manière précise et circonstanciée.

§ 4. Les agents de l'Office des Etrangers et le Commissariat-général aux réfugiés et aux apatrides évaluent si le demandeur de protection internationale a des besoins procéduraux spéciaux et tiennent compte de ceux-ci en fournissant au demandeur un soutien adéquat au cours de la procédure, pour autant que ces besoins soient suffisamment démontrés et soient susceptibles d'empêcher le demandeur de bénéficier des droits visés au présent chapitre ou de se conformer aux obligations qui lui incombent. L'évaluation des besoins procéduraux spéciaux n'est pas en soi susceptible de recours.

§ 5. Si le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides estime, en particulier en cas de torture, de viol ou d'une autre forme grave de violence psychologique, physique ou sexuelle, que le demandeur de protection internationale a des besoins procéduraux spéciaux qui ne sont pas compatibles avec l'examen de la demande

verenigbaar zijn met het onderzoek van zijn verzoek conform artikel 57/6/1, § 1 of 57/6/4, past de Commissaris-generaal deze procedure niet of niet langer toe.

§ 6. De vaststelling dat de verzoeker de in paragraaf 1 bedoelde vragenlijst niet heeft beantwoord of dat verzoeker overeenkomstig paragraaf 2 niet medisch werd onderzocht, verhindert niet dat de procedure verder wordt behandeld overeenkomstig artikel 51/10 of belet de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet om een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

§ 7. De in paragraaf 4 vermelde beoordeling blijft geldig indien de vreemdeling een volgend verzoek indient op grond van artikel 51/8.

In afwijking van het eerste lid, kan de minister of zijn gemachtigde of de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het kader van het volgende verzoek oordelen dat de verzoeker om internationale bescherming niet langer bijzondere procedurele noden heeft, zelfs al werd er tijdens het vorig verzoek nog geoordeeld dat hij deze heeft.

In afwijking van het eerste lid, kan de verzoeker alsnog in de in artikel 51/8 bedoelde verklaring overtuigende elementen aanbrengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden zouden blijken, zelfs al werd er tijdens het vorig verzoek nog geoordeeld dat hij deze niet heeft.”.

Art. 13

In artikel 49/2 van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 15 september 2006, gewijzigd bij de wetten van 8 mei 2013 en 10 augustus 2015, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in paragraaf 4, eerste lid, tweede zin worden de woorden “artikel 55/5/1” vervangen door de woorden “artikel 55/5/1, § 1, of § 2, 2°”;

2° paragraaf 4, tweede lid, wordt vervangen als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan te allen tijde aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vragen de subsidiaire beschermingsstatus die aan de vreemdeling werd toegekend, in te trekken overeenkomstig artikel 55/5/1, § 2, 1°.”.

selon l'article 57/6/1, § 1^{er} ou 57/6/4, le Commissaire général n'applique pas ou plus cette procédure.

§ 6. Le fait que le demandeur n'ait pas répondu au questionnaire visé au paragraphe 1^{er} ou qu'il n'ait pas subi d'examen médical conformément au paragraphe 2 n'empêche pas la poursuite de la procédure de traitement de la demande conformément à l'article 51/10 et n'empêche pas le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides de prendre une décision au sujet de la demande de protection internationale.

§ 7. L'évaluation visée au paragraphe 4 reste valable si l'étranger introduit une demande ultérieure sur la base de l'article 51/8.

Par dérogation à l'alinéa 1^{er}, le ministre ou son délégué ou le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides peut considérer dans le cadre de la demande ultérieure que le demandeur de protection internationale n'a plus de besoins procéduraux spéciaux, même s'il avait été évalué qu'il en avait au cours de la demande précédente.

Par dérogation à l'alinéa 1^{er}, le demandeur peut apporter, dans la déclaration visée à l'article 51/8, des éléments dont il ressortirait de manière convaincante qu'il éprouve tout de même des besoins procéduraux spéciaux, même s'il avait encore été évalué qu'il n'en avait pas au cours de la demande précédente.”.

Art. 13

À l'article 49/2 de la même loi, inséré par la loi du 15 septembre 2006, modifié par les lois du 8 mai 2013 et 10 août 2015, les modifications suivantes sont apportées:

1° au paragraphe 4, alinéa 1^{er}, deuxième phrase, les mots “article 55/5/1” sont remplacés par les mots “article 55/5/1, § 1^{er}, ou § 2, 2°”;

2° paragraphe 4, alinéa 2, est remplacé par ce qui suit:

“Le ministre ou son délégué peut à tout moment demander au Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides de retirer le statut de de protection subsidiaire accordé à l'étranger, conformément à l'article 55/5/1, § 2, 1°.”.

Art. 14

Artikel 49/3 van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 15 september 2006, wordt vervangen als volgt:

“Art. 49/3. Een aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, neemt de vorm aan van een verzoek om internationale bescherming.

Dit verzoek om internationale bescherming wordt ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.”

Art. 15

In dezelfde wet wordt een artikel 49/3/1 ingevoegd, luidende:

“Art. 49/3/1. Geen maatregel tot verwijdering van het grondgebied of tot teruggedrijving kan gedwongen worden uitgevoerd ten aanzien van de verzoeker vanaf het doen van zijn verzoek om internationale bescherming, en tijdens de behandeling van dit verzoek door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, met uitzondering van de verzoeker bedoeld in artikel 57/6/2, § 3.”

Art. 16

In artikel 50 van dezelfde wet, vervangen bij de wet van 14 juli 1987 en gewijzigd bij de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006, wordt vervangen als volgt:

“Art. 50. § 1. De vreemdeling die het Rijk binnenkomt of binnengekomen is zonder te voldoen aan de in artikelen 2 en 3 gestelde voorwaarden en die de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus wenst te verkrijgen, moet op het ogenblik dat hij binnenkomt of, althans binnen de acht werkdagen nadat hij het Rijk is binnengekomen, een verzoek om internationale bescherming doen.

De in het eerste lid bedoelde vreemdeling die het Rijk tracht binnen te komen zonder te voldoen aan de in artikelen 2 en 3 gestelde voorwaarden, moet dit verzoek om internationale bescherming onverwijld doen bij de met de grenscontrole belaste overheden op het ogenblik dat deze nadere toelichting vragen over zijn motief om naar België te reizen.

Art. 14

Article 49/3 de la même loi, inséré par la loi du 15 septembre 2006, est remplacé par ce qui suit:

“Art. 49/3. Une demande de reconnaissance du statut de réfugié ou d’octroi du statut de protection subsidiaire se fait sous la forme d’une demande de protection internationale.

Cette demande de protection internationale est d’office examinée en priorité dans le cadre de la Convention de Genève, tel que déterminé à l’article 48/3, et ensuite dans le cadre de l’article 48/4.”

Art. 15

Dans la même loi, il est inséré un article 49/3/1 rédigé comme suit:

“Art. 49/3/1. Aucune mesure d’éloignement du territoire ou de refoulement ne peut être exécutée de manière forcée à l’égard du demandeur dès la présentation de sa demande de protection internationale, et pendant l’examen de celle-ci par le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides, à l’exception du demandeur visé à l’article 57/6/2, § 3.”

Art. 16

L’article 50 de la même loi, remplacé par la loi du 14 juillet 1987 et modifié par les lois du 6 mai 1993, du 15 juillet 1996 et du 15 septembre 2006, est remplacé par ce qui suit:

“Art. 50 § 1^{er}. L’étranger qui entre ou est entré dans le Royaume sans remplir les conditions fixées dans les articles 2 et 3 et qui souhaite obtenir le statut de réfugié ou le statut de protection subsidiaire, doit présenter une demande de protection internationale au moment où il entre ou au moins dans les huit jours ouvrables après être entré dans le Royaume.

L’étranger visé à l’alinéa 1^{er}, qui tente d’entrer dans le Royaume sans remplir les conditions fixées dans les articles 2 et 3, doit présenter cette demande de protection internationale sans délai auprès des autorités chargées des contrôles aux frontières au moment où celles-ci lui demandent des précisions sur son motif de séjour en Belgique.

De vreemdeling die het Rijk legaal is binnengekomen in het kader van een verblijf van maximaal drie maanden en die de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus wenst te verkrijgen, moet voor het einde van het verblijf van maximaal drie maanden, een verzoek om internationale bescherming doen.

De vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen en die de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus wenst te verkrijgen, moet binnen de acht werkdagen nadat zijn verblijf beëindigd of ingetrokken is, een verzoek om internationale bescherming doen.

De vreemdeling die tijdelijke bescherming geniet zoals bedoeld in artikel 57/29, kan op elk ogenblik een verzoek om internationale bescherming doen. Eenmaal de regeling van tijdelijke bescherming overeenkomstig artikel 57/36, § 1, wordt beëindigd, moet de vreemdeling, indien hij de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus wenst te verkrijgen, binnen de acht werkdagen na de beëindiging van de regeling van tijdelijke bescherming een verzoek om internationale bescherming doen.

De Koning wijst de overheden aan waar de vreemdeling een verzoek om internationale bescherming kan doen.

Het doen van een verzoek om internationale bescherming moet in persoon gebeuren.

§ 2. De bevoegde overheid waarbij de vreemdeling zijn verzoek om internationale bescherming heeft gedaan, verleent hem daarvan een bewijs van aanmelding en brengt het verzoek ter kennis van de minister of zijn gemachtigde, die ze binnen de drie werkdagen registreert.

Wanneer een groot aantal vreemdelingen tegelijk een verzoek om internationale bescherming doet, waardoor het in de praktijk zeer moeilijk is om de registratietermijn van drie werkdagen na te leven, kan deze verlengd worden tot tien werkdagen.

§ 3. De vreemdeling die overeenkomstig paragraaf 1 een verzoek om internationale bescherming heeft gedaan, krijgt de mogelijkheid om dit verzoek daadwerkelijk in te dienen, hetzij onmiddellijk, hetzij zo snel mogelijk op een aangewezen datum en uiterlijk binnen de dertig dagen vanaf de datum waarop het verzoek gedaan werd. Wanneer een groot aantal vreemdelingen tegelijk een verzoek om internationale bescherming doet, waardoor het in de praktijk zeer moeilijk is om deze termijn van dertig dagen na te leven, kan deze termijn

L'étranger qui est entré légalement dans le Royaume dans le cadre d'un séjour n'excédant pas trois mois et qui souhaite obtenir le statut de réfugié ou le statut de protection subsidiaire, doit présenter une demande de protection internationale avant la fin du séjour n'excédant pas trois mois.

L'étranger qui est admis ou autorisé à séjourner plus de trois mois dans le Royaume ou à s'y établir et qui souhaite obtenir le statut de réfugié ou le statut de protection subsidiaire doit, dans les huit jours ouvrables qui suivent la fin ou le retrait de son séjour, présenter une demande de protection internationale.

L'étranger bénéficiant d'une protection temporaire conformément à l'article 57/29, peut présenter une demande de protection internationale à tout moment. Dès qu'il est mis fin au régime de protection temporaire conformément à l'article 57/36, § 1^{er}, s'il souhaite obtenir le statut de réfugié ou le statut de protection subsidiaire, l'étranger doit présenter une demande de protection internationale dans les huit jours ouvrables après qu'il a été mis fin au régime de protection temporaire.

Le Roi désigne les autorités auprès desquelles l'étranger peut présenter une demande de protection internationale.

La présentation d'une demande de protection internationale doit être faite en personne.

§ 2. L'autorité compétente auprès de laquelle l'étranger a présenté sa demande de protection internationale conformément au paragraphe 1^{er} lui en fournit une attestation de déclaration et porte cette demande à la connaissance du ministre ou de son délégué, qui l'enregistre dans les trois jours ouvrables.

Lorsqu'un grand nombre d'étrangers présentent simultanément une demande de protection internationale, rendant de ce fait le délai d'enregistrement de trois jours ouvrables particulièrement difficile à respecter dans la pratique, ce délai peut être porté à dix jours ouvrables.

§ 3. L'étranger qui a présenté une demande de protection internationale conformément au paragraphe 1^{er}, bénéficie de la possibilité d'introduire effectivement cette demande soit immédiatement, soit dans les meilleurs délais à une date programmée et au plus tard dans les trente jours à compter de la date à laquelle la demande a été présentée. Lorsqu'un grand nombre d'étrangers présentent simultanément une demande de protection internationale, rendant de ce fait ce délai de trente jours particulièrement difficile à respecter dans la pratique, ce

verlengd worden door de Koning bij een in Ministerraad overlegd besluit. Dit besluit treedt drie maanden na zijn inwerkingtreding, buiten werking.

De Koning wijst de overheden aan waar de vreemdeling een verzoek om internationale bescherming kan indienen.

Eenmaal de vreemdeling het verzoek om internationale bescherming daadwerkelijk heeft ingediend bij de bevoegde overheid, verleent deze overheid hem daarvan een schriftelijke akte en brengt het verzoek ter kennis van de minister of zijn gemachtigde die daarvan onmiddellijk de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen inlicht. Het indienen van een verzoek om internationale bescherming moet in persoon gebeuren.

Indien de vreemdeling zijn verzoek om internationale bescherming doet bij een overheid die niet tevens door de Koning is aangewezen als overheid waarbij een verzoek om internationale bescherming daadwerkelijk kan worden ingediend, informeert deze overheid de vreemdeling over waar en hoe hij dit verzoek daadwerkelijk kan indienen.

Een verzoek om internationale bescherming dat wordt gedaan maar vervolgens op de aangewezen datum voor de indiening van dit verzoek, niet daadwerkelijk wordt ingediend, vervalt van rechtswege tenzij de vreemdeling aantoonbaar dat zulks te wijten was aan omstandigheden waarop hij geen invloed had. Indien de vreemdeling zich op een latere datum toch aanmeldt om zijn verzoek daadwerkelijk in te dienen, dan wordt zijn dossier heropend en zijn verzoek om internationale bescherming opnieuw geregistreerd maar nu als een daadwerkelijk ingediend verzoek.

§ 4. Een vreemdeling kan geen nieuw verzoek om internationale bescherming doen zolang de beslissing die werd genomen in het kader van zijn vorig verzoek om internationale bescherming, vatbaar is voor een beroep zoals bedoeld in artikel 39/2, § 1, en dit zolang de termijn bedoeld in artikel 39/57 nog niet verstreken is of zolang een beroep hangende is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen deze beslissing. Deze verzoeken om internationale bescherming worden niet geregistreerd.”

Art. 17

Artikel 50bis van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 18 februari 2003 en gewijzigd bij de wet van 15 september 2006, wordt opgeheven.

délai peut être prolongé par le Roi par arrêté délibéré en Conseil des ministres. Cet arrêté cesse d'être en vigueur trois mois après son entrée en vigueur.

Le Roi désigne les autorités auprès desquelles l'étranger peut introduire une demande de protection internationale.

Lorsque l'étranger a introduit effectivement la demande de protection internationale auprès de l'autorité compétente, cette autorité lui en remet un acte écrit et porte la demande à la connaissance du ministre ou de son délégué, qui en avise immédiatement le Commissaire général aux réfugiés et apatrides. L'introduction d'une demande de protection internationale doit être faite en personne.

Si l'étranger présente sa demande de protection internationale auprès d'une autorité, qui n'a pas également été désignée par le Roi comme autorité auprès de laquelle où une demande de protection internationale peut effectivement être introduite, cette autorité informe l'étranger de l'endroit et des modalités selon lesquelles il peut effectivement introduire cette demande.

Une demande de protection internationale qui est présentée mais n'est ensuite pas introduite à la date prévue, échoit d'office, à moins que l'étranger ne démontre que cela était dû à des circonstances qui ne lui sont pas imputables. Si l'étranger se présente toutefois à une date ultérieure pour introduire effectivement sa demande, son dossier est rouvert et sa demande de protection internationale est à nouveau enregistrée, mais à présent comme une demande introduite effectivement.

§ 4. Un étranger ne peut présenter une nouvelle demande de protection internationale tant que la décision prise dans le cadre de sa demande de protection internationale précédente est susceptible de faire l'objet d'un recours visé à l'article 39/2, § 1^{er}, dès lors que le délai visé à l'article 39/57 n'a pas expiré, ou tant que le Conseil du contentieux des étrangers est saisi d'un tel recours contre cette décision. Ces demandes de protection internationale ne sont pas enregistrées.”

Art. 17

L'article 50bis de la même loi, inséré par la loi du 18 février 2003 et modifié par la loi du 15 septembre 2006, est abrogé.

Art. 18

Artikel 50ter van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 15 september 2006, wordt opgeheven.

Art. 19

Artikel 51 van dezelfde wet, vervangen bij de wet van 14 juli 1987 en gewijzigd bij de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006, wordt vervangen als volgt:

“Art. 51. De verzoeker om internationale bescherming is vanaf het doen van zijn verzoek om internationale bescherming verplicht om mee te werken met de bevoegde overheden om zijn identiteit en andere elementen ter staving van zijn verzoek vast te stellen. Deze elementen omvatten onder meer de verklaringen van verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken om internationale bescherming, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

De verzoeker wordt bij het doen van zijn verzoek, in een taal die hij begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij deze begrijpt, ingelicht over zijn plicht tot medewerking, alsmede over de gevolgen die kunnen ontstaan indien hij niet met de bevoegde overheden samenwerkt.”

Art. 20

In artikel 51/2 van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 18 juli 1991, gewijzigd bij de wet van 6 mei 1993, gewijzigd en vernummerd bij de wet van 15 juli 1996 en gewijzigd bij de wetten van 22 december 2003, 15 september 2006 en 8 mei 2013, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° het eerste lid wordt vervangen als volgt:

“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient overeenkomstig artikel 50, § 3, dient in België woonplaats te kiezen.”;

2° in het tweede lid worden de woorden “de vreemdeling die een asielaanvraag indient” vervangen door de woorden “de verzoeker”;

Art. 18

L'article 50ter de la même loi, inséré par la loi du 15 septembre 2006, est abrogé.

Art. 19

L'article 51 de la même loi, remplacé par la loi du 14 juillet 1987 et modifié par les lois du 6 mai 1993, du 15 juillet 1996 et du 15 septembre 2006, est remplacé par ce qui suit:

“Art. 51. A partir de la présentation de sa demande de protection internationale, le demandeur de protection internationale est tenu de coopérer avec les autorités compétentes afin d'établir son identité et d'autres éléments à l'appui de sa demande. Ces éléments comprennent notamment les déclarations du demandeur et tous les documents ou pièces dont il dispose concernant son identité, sa ou ses nationalités, son âge, son passé, y compris ceux des membres de la famille à prendre en compte, le ou les pays ainsi que le ou les lieux où il a résidé auparavant, ses demandes antérieures de protection internationale, son itinéraire, ses titres de voyage, ainsi que les raisons justifiant la demande de protection internationale.

Lorsqu'il présente sa demande, le demandeur est informé, dans une langue qu'il comprend ou dont on peut raisonnablement supposer qu'il la comprend, de son obligation de coopérer et des conséquences qui peuvent survenir s'il ne coopère pas avec les autorités compétentes.”

Art. 20

À l'article 51/2 de la même loi, inséré par la loi du 18 juillet 1991, modifié par la loi du 6 mai 1993, modifié et renuméroté par la loi du 15 juillet 1996 et modifié par les lois du 22 décembre 2003, du 15 septembre 2006 et du 8 mai 2013, les modifications suivantes sont apportées:

1° l'alinéa 1^{er} est remplacé comme suit:

“L'étranger qui introduit une demande de protection internationale conformément à l'article 50 § 3, doit élire domicile en Belgique.”

2° à l'alinéa 2, les mots “l'étranger qui introduit une demande d'asile dans le Royaume” sont remplacés par les mots “le demandeur”;

3° in het derde lid worden de woorden “een asielaanvraag indient aan de grens zonder te voldoen aan de voorwaarden gesteld in artikel 2,” vervangen door de woorden “aan de grens een verzoek om internationale bescherming indient zonder te voldoen aan de in artikelen 2 en 3 gestelde voorwaarden.”

Art. 21

In artikel 51/3 van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 15 juli 1996 en gewijzigd bij de wetten van 15 september 2006, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° paragraaf 1 wordt vervangen als volgt:

“§ 1. Voor de toepassing van dit artikel wordt onder “afname van biometrische gegevens” verstaan het nemen van vingerafdrukken en het maken van een gezichtsopname. Onder “gezichtsopname” wordt verstaan de digitale afbeelding van het gezicht met een resolutie en een kwaliteit die voldoende zijn voor gebruik van de afbeelding voor geautomatiseerde biometrische vergelijking.

Aan de afname van biometrische gegevens kunnen worden onderworpen:

1° de vreemdeling die aan de grens of in het Rijk een verzoek om internationale bescherming doet en/of indient;

2° de vreemdeling die België verplicht is over te nemen of terug te nemen krachtens Europese regelgeving betreffende de vaststelling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, die België bindt;

3° de vreemdeling voor wie er aanwijzingen bestaan dat hij reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.”;

2° in paragraaf 2 worden de woorden “De vingerafdrukken” vervangen door de woorden “De biometrische gegevens”;

3° in paragraaf 2, 2° en 3°, worden de woorden “het asielverzoek” telkens vervangen door de woorden “het verzoek om internationale bescherming”;

4° in paragraaf 3, eerste zin, worden de woorden “De vingerafdrukken” vervangen door de woorden “De biometrische gegevens”;

3° à alinéa 3, les mots “introduit une demande d’asile à la frontière, sans satisfaire aux conditions fixées par l’article 2,” sont remplacés par les mots “introduit une demande de protection internationale à la frontière sans remplir les conditions fixées par les articles 2 et 3.”

Art . 21

A l’article 51/3 de la même loi, inséré par la loi du 15 juillet 1996 et modifié par les lois du 15 septembre 2006, les modifications suivantes sont apportées:

1° le paragraphe 1^{er} est remplacé comme suit:

“§ 1^{er}. Pour l’application du présent article, Il y a lieu d’entendre par “prise de données biométriques”, le relevé d’empreintes digitales et la capture de l’image faciale. Par “image faciale”, on entend les images numériques du visage, d’une résolution et d’une qualité d’image suffisantes pour servir à la mise en correspondance biométrique automatique.

Peuvent être soumis à la prise des données biométriques:

1° l’étranger qui présente et/ou introduit une demande de protection internationale à la frontière ou à l’intérieur du Royaume;

2° l’étranger dont la prise ou la reprise en charge incombe à l’État belge, en vertu de la réglementation européenne liant la Belgique relative à la détermination de l’État responsable de l’examen d’une demande de protection internationale;

3° l’étranger pour lequel existent des indices qu’il a déjà introduit une demande de protection internationale.”;

2° au paragraphe 2, les mots “Les empreintes digitales” sont remplacés par “Les données biométriques”;

3° au paragraphe 2, 2° et 3°, les mots “la demande d’asile” sont systématiquement remplacés par les mots “la demande de protection internationale”;

4° au paragraphe 3, première phrase, les mots “Les empreintes digitales” sont remplacés par “Les données biométriques”;

5° in paragraaf 3, tweede zin, in de Nederlandstalige versie, wordt het woord “genomen” vervangen door het woord “afgenomen” en worden de woorden “van een officier van de bestuurlijke politie, met inbegrip van diegene wiens bevoegdheid beperkt is, van een onderofficier van de Rijkswacht,” vervangen door de woorden “van een officier van de gerechtelijke politie, met inbegrip van diegene wiens bevoegdheid beperkt is, van een officier van de bestuurlijke politie”;

6° in paragraaf 4 worden de woorden “de vingerafdrukken” vervangen door de woorden “de biometrische gegevens”;

7° in paragraaf 5 wordt vóór de bestaande tekst die het tweede lid zal vormen, een lid ingevoegd, luidende:

“De Koning bepaalt de termijn gedurende welke de biometrische gegevens, die overeenkomstig dit artikel worden afgenomen, dienen bewaard te worden.”;

8° in paragraaf 5, waarvan de bestaande tekst het tweede lid zal vormen, worden de woorden “De vingerafdrukken” vervangen door de woorden “De biometrische gegevens”.

Art. 22

In artikel 51/3*bis*, eerste lid, van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 25 april 2007, worden de woorden “een asielaanvraag indient” vervangen door de woorden “een verzoek om internationale bescherming doet of indient”.

Art. 23

In artikel 51/4 van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 10 juli 1996 en gewijzigd bij de wetten van 22 december 2003 en 15 september 2006, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° paragraaf 1, eerste lid, wordt vervangen als volgt:

“Het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming geschiedt in het Nederlands of in het Frans.”;

2° paragraaf 2, eerste lid, wordt vervangen als volgt:

“De vreemdeling dient op het moment van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming

5° au paragraphe 3, deuxième phrase, dans la version en néerlandais, le mot “genomen” est remplacé par le mot “afgenomen” et les mots “van een officier van de bestuurlijke politie, met inbegrip van diegene wiens bevoegdheid beperkt is, van een onderofficier van de Rijkswacht” sont remplacés par les mots “van een officier van de gerechtelijke politie, met inbegrip van diegene wiens bevoegdheid beperkt is, van een officier van de bestuurlijke politie”;

6° au paragraphe 4, les mots “des empreintes digitales” sont remplacés par les mots “des données biométriques”;

7° au paragraphe 5, avant le texte existant qui deviendra l’alinéa 2, un alinéa est inséré, rédigé comme suit:

“Le Roi fixe le délai durant lequel les données biométriques, prises conformément au présent article, doivent être conservées.”;

8° au paragraphe 5, dont le texte actuel deviendra l’alinéa 2, les mots “Les empreintes digitales” sont remplacés par les mots “Les données biométriques”.

Art. 22

A l’article 51/3*bis*, alinéa 1^{er}, de la même loi, inséré par la loi du 25 avril 2007, les mots “introduit une demande d’asile” sont remplacés par les mots “présente ou introduit une demande de protection internationale”.

Art. 23

A l’article 51/4 de la même loi, inséré par la loi du 10 juillet 1996 et modifié par les lois des 22 décembre 2003 et 15 septembre 2006, les modifications suivantes sont apportées:

1° le paragraphe 1^{er}, alinéa 1^{er}, est remplacé par ce qui suit:

“L’examen de la demande de protection internationale a lieu en français ou en néerlandais.”;

2° le paragraphe 2, alinéa 1^{er}, est remplacé par ce qui suit:

“Au moment d’introduire sa demande de protection internationale, l’étranger doit indiquer irrévocablement

onherroepelijk en schriftelijk aan te geven of hij bij het onderzoek van dit verzoek de hulp van een tolk nodig heeft.”;

3° paragraaf 2 wordt aangevuld met een lid, luidende:

“In afwijking van voorgaande leden en onverminderd de mogelijkheid voor de minister of zijn gemachtigde om de taal van het onderzoek te bepalen in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties, wordt een volgend verzoek om internationale bescherming onderzocht in de taal waarin het vorig verzoek om internationale bescherming werd onderzocht.”;

4° in paragraaf 3, eerste lid, worden de woorden “de asielaanvraag” vervangen door de woorden “het verzoek om internationale bescherming”.

Art. 24

In artikel 51/5 van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 15 juli 1996 en gewijzigd bij de wetten van 18 februari 2003, 22 december 2003 en 15 september 2006, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in paragraaf 1 worden de eerste twee leden vervangen als volgt:

“Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk een eerste of een volgend verzoek om internationale bescherming bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, § 3, tweede lid, aangewezen overheden heeft ingediend, gaat de minister of zijn gemachtigde, met toepassing van de Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek.

Te dien einde, wanneer er op basis van een individuele beoordeling een significant risico op onderduiken van de persoon bestaat, en enkel voor zover de vasthouding evenredig is en er geen andere, minder dwingende maatregelen effectief kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats vastgehouden worden voor de tijd die noodzakelijk is voor het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, zonder dat de duur van de vasthouding zes weken te boven mag gaan.”;

2° paragraaf 1, derde lid, wordt opgeheven;

et par écrit s’il a besoin de l’assistance d’un interprète lors de l’examen de cette demande.”;

3° paragraphe 2 est complété par un alinéa rédigé comme suit:

“Par dérogation aux alinéas précédents, sans préjudice de la possibilité pour le ministre ou son délégué de déterminer la langue de l’examen en fonction des besoins des services et instances, l’examen d’une demande ultérieure de protection internationale introduite conformément à l’article 51/8 est effectué dans la langue dans laquelle la demande de protection internationale précédente a été examinée.”;

4° au paragraphe 3, alinéa 1^{er}, les mots “sa demande d’asile” sont remplacés par les mots “sa demande de protection internationale”.

Art. 24

A l’article 51/5 de la même loi, inséré par la loi du 15 juillet 1996 et modifié par les lois du 18 février 2003, du 22 décembre 2003 et du 15 septembre 2006, les modifications suivantes sont apportées:

1° au paragraphe 1^{er}, les deux premiers alinéas sont remplacés comme suit:

“Dès que l’étranger a introduit à la frontière ou dans le Royaume une première demande de protection internationale ou une demande ultérieure de protection internationale auprès de l’une des autorités désignées par le Roi en exécution de l’article 50, § 3, alinéa 2, en application de la réglementation européenne liant la Belgique, le ministre ou son délégué procède à la détermination de l’État qui est responsable de l’examen de cette demande.

À cette fin, lorsque, sur la base d’un examen individuel, il existe un risque non négligeable de fuite de la personne, et uniquement pour autant que le maintien soit proportionné et qu’aucune autre mesure moins coercitive ne puisse effectivement être appliquée, l’étranger peut être maintenu dans un lieu déterminé pour la durée nécessaire à la détermination de l’État qui est responsable de l’examen de la demande de protection internationale, sans que la durée du maintien ne puisse excéder six semaines.”;

2° le paragraphe 1^{er}, alinéa 3, est abrogé;

3° in paragraaf 1, vierde lid, dat het derde lid is geworden, worden de woorden “de asielaanvraag die” vervangen door de woorden “het verzoek om internationale bescherming dat”;

4° in paragraaf 1, vijfde lid, dat het vierde lid is geworden, wordt het woord “asielaanvraag” vervangen door de woorden “verzoek om internationale bescherming”;

5° paragraaf 3 wordt vervangen als volgt:

“§ 3. Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, richt de minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij de Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke staat met het verzoek om de vreemdeling over te nemen of terug te nemen.

Wanneer de vreemdeling op grond van paragraaf 1, tweede lid, wordt vastgehouden, moet dit overname- of terugnameverzoek binnen de termijnen bepaald bij de Europese regelgeving die België bindt, aan de verantwoordelijke staat worden gericht. Wanneer de minister of zijn gemachtigde zich niet aan deze termijnen houdt, kan de vreemdeling niet langer op deze grond worden vastgehouden.”;

6° dit artikel wordt aangevuld met drie paragrafen, luidende:

“§ 4. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke staat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

Te dien einde, wanneer er op basis van een individuele beoordeling een significant risico op onderduiken van de persoon bestaat, en enkel voor zover de vasthouding evenredig is en er geen andere, minder dwingende maatregelen effectief kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats vastgehouden worden voor de tijd die noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht naar de verantwoordelijke staat, zonder dat de duur van de vasthouding zes weken te boven mag gaan. Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in paragraaf 1, tweede lid, bedoelde vasthouding. Wanneer de overdracht niet binnen de termijn van zes weken plaatsvindt, kan de vreemdeling

3° au paragraphe 1^{er}, alinéa 4, devenant l’alinéa 3, les mots “la demande d’asile” sont remplacés par les mots “la demande de protection internationale”;

4° au paragraphe 1^{er}, alinéa 5, devenant l’alinéa 4, les mots “demande d’asile” sont remplacés par les mots “demande de protection internationale”;

5° le paragraphe 3 est remplacé comme suit:

“§ 3. Lorsque la Belgique n’est pas responsable de l’examen de la demande de protection internationale, le ministre ou son délégué adresse à l’État responsable une demande de prise en charge ou de reprise en charge de l’étranger, conformément aux conditions fixées dans la réglementation européenne liant la Belgique.

Lorsque, sur la base du paragraphe 1^{er}, alinéa 2, l’étranger est maintenu, cette demande de prise en charge ou de reprise en charge doit être adressée à l’État responsable dans les délais déterminés par la réglementation européenne liant la Belgique. Si le ministre ou son délégué ne respecte pas ce délai, l’étranger ne peut plus être maintenu sur la base de ce motif.”;

6° cet article est complété par trois paragraphes, rédigés comme suit:

“§ 4. Lorsque le demandeur de protection internationale doit être transféré à l’État membre responsable, le ministre ou son délégué lui refuse l’entrée ou le séjour dans le Royaume et l’enjoint de se manifester auprès des autorités compétentes de cet État avant une date déterminée.

Lorsque le ministre ou son délégué l’estime nécessaire afin de garantir un transfert effectif, il peut faire reconduire sans délai l’étranger à la frontière.

A cette fin, lorsque, sur la base d’un examen individuel, il existe un risque non négligeable de fuite de la personne, et uniquement pour autant que le maintien soit proportionné et qu’aucune mesure moins coercitive puisse être appliquée, l’étranger peut être maintenu dans un lieu déterminé pour la durée nécessaire à la mise en œuvre du transfert vers l’État responsable, sans que la durée de ce maintien ne puisse excéder six semaines. Il n’est pas tenu compte de la durée du maintien visé au paragraphe 1^{er}, alinéa 2. Lorsque le transfert n’est pas exécuté dans un délai de six semaines, l’étranger ne peut être maintenu plus longtemps sur cette base. Le délai du maintien est interrompu d’office

niet langer op deze grond worden vastgehouden. De vasthoudingstermijn wordt van rechtswege gestuit zolang het beroep ingediend tegen de in het eerste lid bedoelde beslissing opschortende werking heeft.

§ 5. Geen vreemdeling mag worden vastgehouden om de enkele reden dat hij aan de bij dit artikel ingestelde procedures onderworpen is.

§ 6. De Koning bepaalt bij een in Ministerraad overgelegd besluit de in paragraaf 1, tweede lid, en paragraaf 4, derde lid, bedoelde minder dwingende maatregelen voor vasthouding.

Onverminderd het eerste lid, kan de minister of zijn gemachtigde ook een verblijfplaats aanwijzen als minder dwingende maatregel voor vasthouding voor de tijd die noodzakelijk is voor het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming en voor de tijd die noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht naar de verantwoordelijke staat.”

Art. 25

In artikel 51/6 van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 15 juli 1996 en gewijzigd bij de wet van 15 september 2006, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het eerste lid worden de woorden “asielaanvraag” of “asielverzoek” vervangen door de woorden “verzoek om internationale bescherming”;

2° in het eerste lid, worden in de Nederlandstalige versie de woorden “over te nemen” vervangen door de woorden “terug te nemen”;

3° in het tweede lid wordt het woord “asielverzoek” vervangen door de woorden “verzoek om internationale bescherming” en worden de woorden “artikel 51/5, § 3,” vervangen door de woorden “artikel 51/5, § 3 en 4.”

Art. 26

In artikel 51/7 van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 15 juli 1996 en gewijzigd bij de wet van 15 september 2006, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° het eerste lid wordt vervangen als volgt:

“Wanneer de vreemdeling op het grondgebied van een andere staat een verzoek om internationale bescherming indient in België, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, verantwoordelijk

tant que le recours introduit contre la décision visée à l’alinéa 1^{er} a un effet suspensif.

§ 5. Aucun étranger ne peut être maintenu au seul motif qu’il est soumis aux procédures régies par le présent article.

§ 6. Le Roi fixe, par arrêté délibéré en Conseil des ministres, les mesures de maintien moins coercitives visées au paragraphe 1^{er}, alinéa 2, et au paragraphe 4, alinéa 3.

Sans préjudice de l’alinéa 1^{er}, le ministre ou son délégué peut également assigner un lieu de résidence comme mesure de maintien moins coercitive pour la durée nécessaire pour déterminer l’État responsable de l’examen de la demande de protection internationale et pour la durée nécessaire pour l’exécution du transfert à l’État responsable.”

Art. 25

A l’article 51/6 de la même loi, inséré par la loi du 15 juillet 1996 et modifié par la loi du 15 septembre 2006, les modifications suivantes sont apportées:

1° à l’alinéa 1^{er}, les mots “demande d’asile” sont remplacés par les mots “demande de protection internationale”;

2° à l’alinéa 1^{er}, dans la version en néerlandais, les mots “over te nemen” sont remplacés par les mots “terug te nemen”;

3° à l’alinéa 2, les mots “demande d’asile” sont remplacés par les mots “demande de protection internationale” et les mots “article 51/5, § 3” sont remplacés par les mots “article 51/5, § 3 et 4.”

Art. 26

A l’article 51/7 de la même loi, inséré par la loi du 15 juillet 1996 et modifié par la loi du 15 septembre 2006, les modifications suivantes sont apportées:

1° L’alinéa 1^{er} est remplacé par ce qui suit:

“Lorsque l’étranger introduit une demande de protection internationale sur le territoire d’un autre État et que la Belgique est responsable de l’examen de la demande de protection internationale, en application

is voor het in behandeling nemen van het verzoek om internationale bescherming, is de minister of zijn gemachtigde verplicht deze vreemdeling, onder de voorwaarden bepaald bij deze Europese regelgeving, over te nemen.”;

2° in, het vierde lid worden de woorden “de asielaanvraag” vervangen door de woorden “het verzoek om internationale bescherming”.

Art. 27

In artikel 51/8 van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 6 mei 1993 en vervangen bij de wet van 8 mei 2013, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het eerste lid worden de woorden “Indien de vreemdeling een volgende asielaanvraag indient bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, eerste lid, aangewezen overheden,” vervangen door de woorden “Indien de vreemdeling een volgend verzoek om internationale bescherming indient bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, § 3, tweede lid, aangewezen overheden,”;

2° in het eerste en tweede lid wordt het woord “asielzoeker” telkens vervangen door het woord “verzoeker”.

Art. 28

In artikel 51/9 van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 18 februari 2003, worden de woorden “de asielaanvraag” gewijzigd door de woorden “het verzoek om internationale bescherming”.

Art. 29

In artikel 51/10, van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 15 september 2006 en gewijzigd bij de wet van 8 mei 2013, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het eerste lid worden de woorden “de asielaanvraag die ingediend werd bij de in artikel 50, eerste lid, bedoelde overheden” vervangen door de woorden “het verzoek om internationale bescherming dat ingediend werd bij de in artikel 50, § 3, tweede lid, bedoelde overheden” en worden de woorden “een asielaanvraag” vervangen door de woorden “een verzoek om internationale bescherming”;

2° in het derde lid wordt het woord “regelmatig” vervangen door het woord “legaal”.

de la réglementation européenne liant la Belgique, le ministre ou son délégué est tenu de prendre cet étranger en charge dans les conditions prévues par cette réglementation européenne.”;

2° à l’alinéa 4, les mots “la demande d’asile” sont remplacés par les mots “la demande de protection internationale”.

Art. 28

A l’article 51/8 de la même loi, inséré par la loi du 6 mai 1993 et remplacé par la loi du 8 mai 2013, les modifications suivantes sont apportées:

1° à l’alinéa 1^{er}, les mots “Si l’étranger introduit une demande d’asile subséquente auprès de l’une des autorités désignées par le Roi en exécution de l’article 50, alinéa 1^{er},” sont remplacés par les mots “Si l’étranger introduit une demande ultérieure de protection internationale auprès de l’une des autorités désignées par le Roi en exécution de l’article 50, § 3, alinéa 2,”;

2° Dans les alinéas 1^{er} et 2, les mots “demandeur d’asile” sont systématiquement remplacés par le mot “demandeur”.

Art. 28

A l’article 51/9 de la même loi, inséré par la loi du 18 février 2003, les mots “la demande d’asile” sont remplacés par les mots “la demande de protection internationale”.

Art. 29

A l’article 51/10 de la même loi, inséré par la loi du 15 septembre 2006 et modifié par la loi du 8 mai 2013, les modifications suivantes sont apportées:

1° à l’alinéa 1^{er}, les mots “demande d’asile introduite auprès des autorités visées à l’article 50, alinéa 1^{er}” sont remplacés par les mots “demande de protection internationale introduite auprès des autorités visées à l’article 50, § 3, alinéa 2” et les mots “une demande d’asile” sont remplacés par les mots “une demande de protection internationale”;

2° à l’alinéa 3, les mots “de manière régulière” sont remplacés par le mot “légalement”.

Art. 30

Artikel 52 van dezelfde wet, vervangen bij de wet van 18 juli 1991 en gewijzigd bij de wet van 15 september 2006, wordt opgeheven.

Art. 31

Artikel 52/2 van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 15 september 2006, wordt opgeheven.

Art. 32

Artikel 52/3 van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 15 september 2006 en gewijzigd bij de wetten van 19 januari 2012 en 8 mei 2013, wordt vervangen als volgt:

“Art. 52/3. § 1. De minister of zijn gemachtigde geeft aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd, en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep binnen de termijn werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°.

Indien het een tweede volgend verzoek om internationale bescherming of meer betreft en indien dit verzoek door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, niet-ontvankelijk wordt verklaard, wordt het bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven na deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing.

Dit bevel om het grondgebied te verlaten wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2. Indien de betrokkene wordt vastgehouden, wordt dit bevel ter kennis gebracht op de plaats waar hij wordt vastgehouden.

§ 2. In het in artikel 74/5, § 1, 2°, bedoelde geval beslist de minister of zijn gemachtigde dat de vreemdeling niet tot binnenkomst in het Rijk wordt toegelaten nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming

Art. 30

L'article 52 de la même loi, remplacé par la loi du 18 juillet 1991 et modifié par la loi du 15 septembre 2006, est abrogé.

Art. 31

L'article 52/2 de la même loi, inséré par la loi du 15 septembre 2006, est abrogé.

Art. 32

L'article 52/3 de la même loi, inséré par la loi du 15 septembre 2006 et modifié par les lois du 19 janvier 2012 et du 8 mai 2013, est remplacé comme suit:

“Art. 52/3. § 1^{er}. Le ministre ou son délégué donne à l'étranger en séjour illégal dans le Royaume et qui a introduit une demande de protection internationale, l'ordre de quitter le territoire, justifié sur la base d'un des motifs prévus à l'article 7, alinéa 1^{er}, 1° à 12°, après que le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides a refusé la demande de protection internationale, l'a déclarée irrecevable ou a clôturé l'examen de la demande, et que le délai de recours visé à l'article 39/57 a expiré, ou si un tel recours a été introduit dans le délai prévu, après que le Conseil du contentieux des étrangers a rejeté le recours en application de l'article 39/2, § 1^{er}, 1°.

S'il s'agit d'une deuxième demande ultérieure de protection internationale ou plus et si le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides l'a déclarée irrecevable sur la base de l'article 57/6, § 3, alinéa 1^{er}, 5°, l'ordre de quitter le territoire est délivré après cette décision d'irrecevabilité.

Cet ordre de quitter le territoire est porté à la connaissance de l'intéressé conformément à l'article 51/2. Si l'intéressé est maintenu, cet ordre est porté à sa connaissance dans le lieu où il est maintenu.

§ 2. Dans le cas visé à l'article 74/5, § 1^{er}, 2°, le ministre ou son délégué décide que l'étranger n'est pas admis à entrer dans le Royaume après que le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides a refusé ou a déclaré irrecevable la demande de protection

op grond van artikel 57/6/4, eerste lid, heeft geweigerd of niet ontvankelijk heeft verklaard. De vreemdeling wordt teruggedreven onder voorbehoud van artikel 39/70.

Deze beslissingen worden ter kennis gebracht op de plaats waar de vreemdeling wordt vastgehouden.

§ 3. Indien de in paragraaf 1 en 2 bedoelde vreemdeling op het moment van de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming reeds het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waaraan hij nog geen gevolg heeft gegeven, ziet de minister of zijn gemachtigde af van het nemen van een nieuwe verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel maar wordt de uitvoerbaarheid van de reeds gegeven maatregel tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming opgeschort overeenkomstig de artikelen 49/3/1 en 39/70.

Enmaal de uitvoerbaarheid van de reeds gegeven verwijderingsmaatregel niet langer overeenkomstig de artikelen 49/3/1 en 39/70 is opgeschort, kan de minister of zijn gemachtigde, indien hij dit nodig acht, de termijn die aan de vreemdeling was toegekend om het grondgebied vrijwillig te verlaten verlengen.”

Art. 33

In artikel 52/4 van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 6 mei 1993 en gewijzigd bij de wetten van 15 juli 1996, 15 september 2006 en 10 augustus 2015, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het eerste lid worden de woorden “een asielaanvraag heeft ingediend overeenkomstig de artikelen 50, 50bis, 50ter of 51,” vervangen door de woorden “een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend”;

2° het derde lid en vierde lid worden opgeheven.

Art. 34

Artikel 53 van dezelfde wet, vervangen bij de wet van 14 juli 1987 en gewijzigd bij de wetten van 6 mei 1993, 22 december 2003 en 15 september 2006, wordt vervangen als volgt:

“Art. 53. Een verzoeker om internationale bescherming die het Rijk tracht binnen te komen zonder aan de in de artikelen 2 en 3 gestelde voorwaarden te voldoen of die illegaal in het Rijk verblijft, kan hiervoor niet strafrechtelijk vervolgd worden zolang er geen definitieve beslissing inzake zijn verzoek om internationale bescherming is genomen.”

internationale sur la base de l'article 57/6/4, alinéa 1^{er}. L'étranger est refoulé sous réserve de l'article 39/70.

Ces décisions sont notifiées dans le lieu où l'étranger est maintenu.

§ 3. Si l'étranger visé aux paragraphes 1^{er} et 2 fait déjà l'objet d'une mesure d'éloignement ou de refoulement à laquelle il n'a pas encore été donné suite au moment de l'introduction de la demande de protection internationale, le ministre ou son délégué renonce à prendre une nouvelle mesure d'éloignement ou de refoulement mais conformément aux articles 49/3/1 et 39/70, le caractère exécutoire de la mesure déjà prise est suspendu pendant la durée du traitement de la demande de protection internationale.

Lorsque le caractère exécutoire de la mesure d'éloignement déjà ordonnée n'est plus suspendu conformément aux articles 49/3/1 et 39/70, le ministre ou son délégué peut, s'il l'estime nécessaire, prolonger le délai accordé à l'étranger pour quitter volontairement le territoire.”

Art. 33

A l'article 52/4, de la même loi, inséré par la loi du 6 mai 1993 et modifié par les lois du 15 juillet 1996, du 15 septembre 2006 et du 10 août 2015, les modifications suivantes sont apportées:

1° à l'alinéa 1^{er}, les mots “une demande d'asile conformément aux articles 50, 50bis, 50ter ou 51” sont remplacés par les mots “une demande de protection internationale”;

2° les alinéas 3 et 4 sont abrogés.

Art. 34

L'article 53 de la même loi, remplacé par la loi du 14 juillet 1987 et modifié par les lois du 6 mai 1993, du 22 décembre 2003 et du 15 septembre 2006, est remplacé comme suit:

“Art. 53. Un demandeur de protection internationale qui tente d'entrer dans le Royaume sans remplir les conditions fixées aux articles 2 et 3, ou en séjour illégal dans le Royaume, ne peut pas faire l'objet de poursuites pénales pour ce motif tant qu'une décision finale n'a pas été prise sur sa demande de protection internationale.”

Art. 35

In artikel 53*bis*, van de dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 14 juli 1987 en gewijzigd bij de wetten van 18 juli 1991, 6 mei 1993 en 15 september 2006, worden de woorden “bedoeld in artikel 52 of artikel 52/4” vervangen door de woorden “bedoeld in artikel 52/3”.

Art. 36

Artikel 54 van dezelfde wet, vervangen bij de wet van 6 mei 2003, laatstelijk gewijzigd bij de wet van 22 april 2012, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in paragraaf 1, eerste lid, worden de woorden “de asielaanvraag” vervangen door de woorden “het verzoek om internationale bescherming” en wordt het woord “asielzoeker” vervangen door “vreemdeling”;

2° in paragraaf 1, tweede lid, wordt het woord “asielverzoek” vervangen door de woorden “verzoek om internationale bescherming”;

3° paragraaf 2 wordt opgeheven.

Art. 37

In dezelfde wet wordt een artikel 57/1 ingevoegd, luidende:

“Art. 57/1. § 1. Een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient, wordt vermoed dit verzoek eveneens in te dienen namens de hem vergezellende minderjarige vreemdeling(en) over wie hij het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent (op grond van de wet die van toepassing is overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht). Dit vermoeden blijft bestaan tot op het moment dat er een definitieve beslissing met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming wordt genomen, zelfs indien de hiervoor vermelde minderjarige vreemdeling intussen de meerderjarigheid heeft bereikt.

De in het eerste lid bedoelde minderjarige vreemdeling kan tot vijf dagen vóór het persoonlijk onderhoud van de ouder(s) of de voogd plaatsvindt, vragen om gehoord te worden door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De in het eerste lid bedoelde minderjarige vreemdeling kan, zonder dat deze minderjarige vreemdeling hier zelf om verzoekt, door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gehoord worden

Art. 35

A l'article 53*bis* de la même loi, inséré par la loi du 14 juillet 1987 et modifié par les lois du 18 juillet 1991, du 6 mai 1993 et du 15 septembre 2006, les mots “visé à l'article 52 ou l'article 52/4” sont remplacés par les mots “visé à l'article 52/3”.

Art. 36

A l'article 54, de la même loi, remplacé par la loi du 6 mai 1993 et modifié en dernier lieu par la loi du 22 avril 2012, les modifications suivantes sont apportées:

1° au paragraphe 1^{er}, alinéa 1^{er}, les mots “la demande d'asile” sont remplacés par les mots “la demande de protection internationale” et les mots “au demandeur d'asile” sont remplacés par les mots “à l'étranger”;

2° au paragraphe 1^{er}, alinéa 2, les mots “demande d'asile” sont remplacés par les mots “demande de protection internationale”;

3° le paragraphe 2 est abrogé.

Art. 37

Dans la même loi, il est inséré un article 57/1 rédigé comme suit:

“Art. 57/1. § 1^{er}. Un étranger qui introduit une demande de protection internationale, est présumé également introduire cette demande au nom du (des) mineur(s) qui l'accompagne(nt) et sur le(s)quel(s) il exerce l'autorité parentale ou la tutelle (sur la base de la loi applicable conformément à l'article 35 de la loi du 16 juillet 2004 portant le Code de droit international privé). Cette présomption subsiste jusqu'au moment où une décision finale est prise concernant la demande de protection internationale, même si le mineur étranger mentionné ci-dessus a entre-temps atteint la majorité.

Le mineur étranger visé à l'alinéa 1^{er} peut demander à être entendu par le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides, jusqu'à cinq jours avant que l'entretien personnel du (des) parent(s) ou du tuteur ait lieu.

Le mineur étranger visé à l'alinéa 1^{er} peut être entendu par le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides s'il existe pour cela des raisons particulières et si cela est dans l'intérêt de ce mineur étranger, sans

indien hiertoe bijzondere redenen zijn en indien dit in het belang van deze minderjarige vreemdeling is. De minderjarige vreemdeling heeft het recht om te weigeren gehoord te worden. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden belet de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming en heeft geen negatieve invloed op de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

§ 2. In afwijking van de eerste paragraaf kan de minderjarige vreemdeling, die een verzoeker vergezelt die het ouderlijk gezag of de voogdij over hem uitoefent, ook uitdrukkelijk aangeven om zelf of via zijn ouder of via zijn voogd een verzoek om internationale bescherming in eigen naam in te dienen.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan ook een beslissing nemen op basis van andere elementen dan deze door de minderjarige vreemdeling aangebracht, zoals de elementen die worden aangebracht door de voogd of de ouder(s) in het kader van zijn/hun verzoek om internationale bescherming.

§ 3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen hecht passend belang aan de verklaringen van de minderjarige vreemdeling in overeenstemming met zijn leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid. De minderjarige vreemdeling wordt door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gehoord overeenkomstig de bij koninklijk besluit vastgestelde bepalingen.

De minderjarige vreemdeling wordt tijdens het persoonlijk onderhoud bijgestaan door een advocaat en, in voorkomend geval, door één enkele vertrouwenspersoon. Het persoonlijk onderhoud kan na een eerste oproeping enkel plaatsvinden indien de advocaat en, in voorkomend geval, de vertrouwenspersoon aanwezig zijn. De afwezigheid van de advocaat en/of de vertrouwenspersoon na latere oproepingen belet de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet om de minderjarige vreemdeling te horen. De voorwaarden waar een vertrouwenspersoon aan moet voldoen, worden bepaald door de Koning.

§ 4. Het hoger belang van het kind is een doorslaggevende overweging die de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming.

§ 5. Indien de verzoeker in toepassing van paragraaf 1, eerste lid een verzoek om internationale bescherming indient namens de minderjarige vreemdeling(en),

que ce mineur étranger lui-même l'ait demandé. Le mineur étranger a le droit de refuser d'être entendu. Le fait qu'aucun entretien personnel n'a eu lieu n'empêche pas le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides de prendre une décision quant à la demande de protection internationale et n'a pas d'influence négative sur la décision du Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides.

§ 2. Par dérogation au paragraphe 1^{er}, le mineur étranger qui accompagne un demandeur qui exerce sur lui l'autorité parentale ou la tutelle peut explicitement faire savoir qu'il introduit une demande de protection internationale en son nom, que ce soit personnellement, ou par le biais de son parent ou de son tuteur.

Le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides peut aussi prendre une décision sur la base d'autres éléments que ceux invoqués par le mineur étranger, comme les éléments invoqués par le tuteur ou le(s) parent(s) dans le cadre de sa/leur demande de protection internationale.

§ 3. Le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides accorde aux déclarations du mineur étranger une importance adaptée à son âge, sa maturité et sa vulnérabilité. Le mineur étranger est entendu par le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides conformément aux dispositions fixées par arrêté royal.

Le mineur étranger est assisté au cours de l'entretien personnel par un avocat et, le cas échéant, d'une seule personne de confiance. L'entretien personnel suite à une première convocation peut n'avoir lieu que si l'avocat et, le cas échéant, la personne de confiance sont présents. L'absence de l'avocat et/ou de la personne de confiance suite à des convocations ultérieures n'empêche pas le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides d'entendre le mineur étranger. Le Roi définit les conditions auxquelles une personne de confiance doit satisfaire.

§ 4. L'intérêt supérieur de l'enfant est une considération déterminante qui doit guider le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides au cours de l'examen de la demande de protection internationale.

§ 5. Si le demandeur, en application du paragraphe 1^{er}, alinéa 1^{er}, introduit une demande de protection internationale au nom du mineur étranger (ou des mineurs

neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen één beslissing die geldt voor al deze personen.

De minderjarige vreemdeling wiens verzoek in toepassing van paragraaf 1, eerste lid, ingediend werd, heeft geen mogelijkheid meer om een afzonderlijke beslissing in zijn hoofde te vragen.

§ 6. In afwijking van paragraaf 5 kan er respectievelijk een afzonderlijke beslissing of een arrest worden genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in hoofde van de in paragraaf 1 bedoelde minderjarige vreemdeling, indien er bijzondere elementen worden vastgesteld door voormelde instanties die een afzonderlijke beslissing noodzakelijk maken.

§ 7. Zowel de verzoeker om internationale bescherming als de minderjarige vreemdelingen van wie het verzoek in toepassing van paragraaf 1, eerste lid, ingediend werd, hebben recht op toegang tot de gegevens die voormelde minderjarigen betreffen. De toegang tot de gegevens wordt verstrekt zoals bepaald door de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur. Het toegangsrecht geldt niet voor de volgende gegevens:

1° gegevens die werden verstrekt door derden zonder dat zij daartoe verplicht werden en die zij als vertrouwelijk hebben bestempeld, tenzij zij zich akkoord verklaren met de toegang;

2° gegevens betreffende de in paragraaf 1 bedoelde minderjarige vreemdeling ingeval er tegenstrijdige belangen zijn met de ouder(s) of de voogd. In dat geval wordt het recht op toegang niet uitgeoefend door de ouder(s) of de voogd, maar kan het toegangsrecht van de minderjarige worden uitgeoefend door de minderjarige zelf, op voorwaarde dat hij tot een redelijke beoordeling van zijn belangen in staat is, rekening houdend met zijn leeftijd en zijn maturiteit of door de vertrouwenspersoon die door de minderjarige op ondubbelzinnige wijze werd aangewezen of door de advocaat van de minderjarige vreemdeling.”

Art. 38

In dezelfde wet wordt een artikel 57/5ter ingevoegd, luidende:

“Art. 57/5ter. § 1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen roept de verzoeker

étrangers), le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides prend une décision applicable à toutes ces personnes.

Le mineur étranger dont la demande a été introduite en application du paragraphe 1^{er}, alinéa 1^{er}, n'a plus la possibilité de demander une décision distincte dans son chef.

§ 6. Par dérogation au paragraphe 5, le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides ou le Conseil du contentieux des étrangers peuvent prendre respectivement une décision ou un arrêt distinct(e) dans le chef du mineur étranger visé au paragraphe 1^{er} si les instances précitées constatent des éléments particuliers qui nécessitent une décision distincte.

§ 7. Tant le demandeur de protection internationale que les mineurs étrangers dont la demande a été introduite en application du paragraphe 1^{er}, alinéa 1^{er}, ont le droit d'accéder aux informations qui concernent lesdits mineurs. L'accès aux informations est accordé conformément aux dispositions de la loi du 11 avril 1994 relative à la publicité de l'administration. Ce droit d'accès ne s'applique pas dans le cas des informations suivantes:

1° les informations fournies par des tiers sans qu'ils y aient été contraints et qu'ils ont qualifiées de confidentielles, à moins qu'ils marquent leur accord sur l'accès à ces informations;

2° les informations qui concernent le mineur étranger visé au paragraphe 1^{er} en cas d'intérêts opposés à ceux du (des) parent(s) ou du tuteur. Dans ce cas, le droit d'accès n'est pas exercé par le(s) parent(s) ou le tuteur. Cependant, le droit d'accès du mineur peut être exercé par le mineur lui-même, à condition qu'il soit en mesure d'apprécier raisonnablement ses intérêts, compte tenu de son âge et de sa maturité, ou par la personne de confiance désignée de façon non équivoque par le mineur, ou par l'avocat du mineur étranger.”

Art. 38

Dans la même loi, il est inséré un article 57/5ter rédigé comme suit:

“Art. 57/5ter. § 1^{er}. Le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides convoque au moins une fois le

minstens eenmaal op voor een persoonlijk onderhoud over de inhoud van zijn verzoek om internationale bescherming.

De omstandigheden waarin het persoonlijk onderhoud plaatsvindt, worden bepaald door de Koning.

Wanneer een groot aantal vreemdelingen tegelijk om internationale bescherming verzoekt, waardoor het voor de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in de praktijk onmogelijk is om tijdig het in het eerste lid bedoelde onderhoud af te nemen, kan de minister met instemming van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beslissen om het personeel van een andere instantie tijdelijk in te schakelen voor het afnemen van dit onderhoud. In dergelijke gevallen krijgt het personeel van die andere instantie vooraf de relevante opleidingen zoals door de Koning bepaald voor het personeel van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

§ 2. Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer:

1° de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op basis van het beschikbare bewijs een positieve beslissing kan nemen inzake de erkenning van de vluchtelingenstatus;

2° de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van oordeel is dat de verzoeker niet persoonlijk kan gehoord worden als gevolg van blijvende omstandigheden waarop hij geen invloed heeft. Bij twijfel raadpleegt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bevoegde beroepsbeoefenaar in de gezondheidszorg om na te gaan of de toestand die de verzoeker niet in staat maakt om te worden gehoord tijdelijk of aanhoudend van aard is.

Indien geen persoonlijk onderhoud plaatsvindt omwille van de in het eerste lid, 2° genoemde reden, worden er redelijke inspanningen geleverd om de verzoeker de kans te bieden de nodige informatie in verband met zijn verzoek te verstrekken.

Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden overeenkomstig het eerste lid, 2° heeft geen negatieve invloed op de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen;

3° de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.

demandeur à un entretien personnel relatif au contenu de sa demande de protection internationale.

Le Roi détermine les conditions dans lesquelles se déroule l'entretien personnel.

Lorsqu'un nombre élevé d'étrangers demandent simultanément une protection internationale, ce qui, dans la pratique, ne permet pas au Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides de mener, en temps utile, l'entretien visé à l'alinéa 1^{er}, le ministre peut, avec l'accord du Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides, provisoirement affecter le personnel d'une autre instance à la conduite de cet entretien. Dans ce cas, le personnel de cette autre autorité reçoit préalablement les formations pertinentes, comme le Roi le détermine à l'intention du personnel du Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides.

§ 2. L'entretien personnel visé au paragraphe 1^{er} n'a pas lieu lorsque:

1° sur la base des éléments de preuve disponibles, le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides peut prendre une décision positive quant à la reconnaissance du statut de réfugié;

2° le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides estime que le demandeur ne peut être entendu personnellement en raison de circonstances permanentes dont il n'a pas la maîtrise. En cas de doute, le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides consulte un praticien professionnel des soins de santé compétent afin de vérifier si l'état qui ne permet pas au demandeur d'être entendu a un caractère provisoire ou permanent.

Si aucun entretien personnel n'a lieu pour la raison déterminée dans l'alinéa 1^{er}, 2°, des efforts raisonnables sont fournis pour donner au demandeur l'opportunité de fournir les informations nécessaires concernant sa demande.

Le fait qu'aucun entretien personnel n'a eu lieu conformément à l'alinéa 1^{er}, 2° n'a pas d'influence négative sur la décision du Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides;

3° dans le cas de l'article 57/6/2, le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides estime qu'il peut prendre une décision sur la base d'un examen exhaustif des éléments fournis au ministre ou à son délégué par le demandeur, comme le détermine l'article 51/8.

§ 3. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden belet de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.”

Art. 39

In dezelfde wet wordt een artikel 57/5*quater* ingevoegd, luidende:

“Art. 57/5*quater*. § 1. De ambtenaar van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen neemt tijdens het persoonlijk onderhoud, bedoeld in artikel 57/5*ter*, schriftelijk nota van de verklaringen afgelegd door de verzoeker om internationale bescherming. De notities van het persoonlijk onderhoud vormen een getrouwe weergave van de vragen die aan de verzoeker werden gesteld en van zijn antwoorden en bevatten minstens de bij koninklijk besluit bepaalde gegevens.

§ 2. De verzoeker om internationale bescherming of zijn advocaat kan schriftelijk een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud aanvragen.

Wanneer deze aanvraag de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen binnen twee werkdagen na het persoonlijk onderhoud bereikt, betekent de Commissaris-generaal de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud aan de verzoeker om internationale bescherming of aan zijn advocaat alvorens een beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming te nemen.

De kopie van de notities wordt door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betekend overeenkomstig de bepalingen van artikel 51/2.

§ 3. De verzoeker om internationale bescherming of zijn advocaat kan aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen opmerkingen bezorgen over de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud.

Deze opmerkingen worden schriftelijk in de proceduretaal aan de Commissaris-generaal meegedeeld.

De Commissaris-generaal onderzoekt deze opmerkingen alvorens een beslissing te nemen in verband met het verzoek om internationale bescherming, voor zover:

1° de aanvraag van een kopie bedoeld in paragraaf 2 de Commissaris-generaal bereikt binnen twee werkdagen na het persoonlijk onderhoud, en

§ 3. Le fait qu’aucun entretien personnel n’a eu lieu n’empêche pas le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides de prendre une décision sur la demande de protection internationale.”

Art. 39

Dans la même loi, il est inséré un article 57/5*quater* rédigé comme suit:

“Art. 57/5*quater*. § 1^{er}. Lors de l’entretien personnel visé à l’article 57/5*ter*, l’agent du Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides prend note par écrit des déclarations du demandeur de protection internationale. Les notes de l’entretien personnel constituent une transcription fidèle des questions posées au demandeur ainsi que des réponses données par celui-ci et reprennent à tout le moins les données déterminées par arrêté royal.

§ 2. Le demandeur de protection internationale ou son avocat peut demander par écrit une copie des notes de l’entretien personnel.

Lorsque cette demande parvient au Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides dans les deux jours ouvrables qui suivent l’entretien personnel, le Commissaire général notifie la copie des notes de l’entretien personnel au demandeur de protection internationale ou à son avocat avant de prendre une décision concernant la demande de protection internationale.

La copie des notes est notifiée par le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides conformément aux dispositions de l’article 51/2.

§ 3. Le demandeur de protection internationale ou son avocat peut transmettre au Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides des observations concernant la copie des notes de l’entretien personnel.

Ces observations sont communiquées au Commissaire général par écrit, dans la langue de la procédure.

Le Commissaire général examine ces observations avant de prendre une décision quant à la demande de protection internationale pour autant:

1° que la demande de copie visée au paragraphe 2 soit parvenue au Commissaire général dans les deux jours ouvrables qui suivent l’entretien personnel, et

2° de opmerkingen de Commissaris-generaal bereiken binnen acht werkdagen na de betekening van de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud aan de verzoeker om internationale bescherming of aan zijn advocaat.

Als de cumulatieve voorwaarden bedoeld in het derde lid niet vervuld zijn, onderzoekt de Commissaris-generaal de meegedeelde opmerkingen op voorwaarde dat deze hem ten laatste de werkdag vóór het nemen van de beslissing betreffende het verzoek om internationale bescherming bereiken.

De verzoeker om internationale bescherming, wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud wanneer op de werkdag vóór het nemen van de beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming, geen enkele opmerking de Commissaris-generaal heeft bereikt. Als de opmerkingen die de Commissaris-generaal in voorkomend geval hebben bereikt, slechts betrekking hebben op een deel van de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud, wordt de verzoeker om internationale bescherming geacht in te stemmen met de rest van de inhoud van de notities.

§ 4. Wanneer de artikelen 57/6, § 2, 57/6, § 3, 57/6/1, § 1 of 57/6/4 worden toegepast, kan een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud worden betekend op hetzelfde ogenblik als de betekening van de beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming.”

Art. 40

In artikel 57/6 van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 14 juli 1987, vervangen bij de wet van 15 september 2006 en gewijzigd bij de wetten van 6 mei 2009 en 10 augustus 2015, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het eerste lid worden in de bepaling onder 1° de woorden “bedoeld in artikel 53,” opgeheven;

2° in het eerste lid wordt de bepaling onder 2° vervangen als volgt:

“2° om een verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond te beschouwen op basis van artikel 57/6/1, § 2;”;

3° in het eerste lid worden in de bepaling onder 5° de woorden “bedoeld in artikel 53” opgeheven;

2° que les observations soient parvenues au Commissaire général dans un délai de huit jours ouvrables suivant la notification de la copie des notes de l’entretien personnel au demandeur de protection internationale ou à son avocat.

Si les conditions cumulatives visées au troisième alinéa ne sont pas remplies, le Commissaire général n’examine les observations communiquées qu’à la condition que celles-ci lui parviennent au plus tard le jour ouvrable qui précède celui de l’adoption de la décision relative à la demande de protection internationale.

Le demandeur de protection internationale est réputé confirmer le contenu des notes de l’entretien personnel lorsqu’au jour ouvrable qui précède celui de l’adoption de la décision relative à la demande de protection internationale, aucune observation n’est parvenue au Commissaire général. Si les observations éventuellement parvenues au Commissaire général ne portent que sur une partie du contenu des notes de l’entretien personnel, le demandeur de protection internationale est réputé confirmer le reste de celui-ci.

§ 4. Lorsqu’il est fait application des articles 57/6, § 2, 57/6, § 3, 57/6/1, § 1^{er} ou 57/6/4, une copie des notes de l’entretien personnel peut être notifiée au même moment que la notification de la décision concernant la demande de protection internationale.”

Art. 40

A l’article 57/6 de la même loi, inséré par la loi du 14 juillet 1987, remplacé par la loi du 15 septembre 2006 et modifié par les lois du 6 mai 2009 et du 10 août 2015, les modifications suivantes sont apportées:

1° à l’alinéa 1^{er}, au 1°, les mots “visé à l’article 53” sont abrogés;

2° à l’alinéa 1^{er}, le 2° est remplacé par ce qui suit:

“2° pour considérer une demande de protection internationale comme manifestement infondée sur la base de l’article 57/6/1, § 2;”;

3° à l’alinéa 1^{er}, au 5°, les mots “visé à l’article 53” sont abrogés;

4° in het eerste lid wordt de bepaling onder 10° vervangen als volgt:

“10° om een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 wanneer hij het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaart overeenkomstig artikel 57/6/2, § 2;”;

5° in het eerste lid worden in de bepaling onder 15° de woorden “artikel 57/6/1, vierde lid” vervangen door de woorden “artikel 57/6/1, § 3, vierde lid”;

6° het tweede en het derde lid worden vervangen als volgt:

“De in het eerste lid, onder 1°, bedoelde beslissing wordt getroffen binnen een termijn van zes maanden na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgemaakt.

De termijn, bedoeld in het tweede lid, kan met ten hoogste negen maanden worden verlengd, indien:

- a) complexe feitelijke en/of juridische kwesties aan de orde zijn;
- b) een groot aantal vreemdelingen tegelijk om internationale bescherming verzoekt, waardoor het in de praktijk zeer moeilijk is de procedure binnen de termijn van zes maanden af te ronden; of
- c) de vertraging van de behandeling van het verzoek duidelijk aan de verzoeker is toe te schrijven.

Indien dit noodzakelijk is met het oog op een behoorlijke en volledige behandeling van het verzoek, kan de termijn na verlenging, bedoeld in het derde lid, nogmaals verlengd worden met ten hoogste drie maanden.

De in het tweede lid bedoelde termijn wordt verlengd tot ten hoogste eenentwintig maanden, indien onzekerheid bestaat over de situatie in het land van herkomst die naar verwachting tijdelijk is. In dat geval wordt ten minste elke zes maanden de situatie in het betreffende land van herkomst beoordeeld.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt de verzoeker in kennis van de verlenging van de in het tweede lid vermelde termijn en geeft, indien de verzoeker daarom verzoekt, informatie over de reden van de verlenging en een indicatie van het tijdsbestek waarbinnen de in het eerste lid, onder 1°, bedoelde beslissing wordt getroffen.”;

4° à l’alinéa 1^{er}, le 10° est remplacé par ce qui suit:

“10° pour rendre un avis quant à la compatibilité d’une mesure d’éloignement avec les articles 48/3 et 48/4 lorsqu’il déclare la demande de protection internationale irrecevable conformément à l’article 57/6/2, § 2;”;

5° à l’alinéa 1^{er}, au 15°, les mots “l’article 57/6/1, alinéa 4” sont remplacés par les mots “l’article 57/6/1, § 3, alinéa 4”;

6° les alinéas 2 et 3 sont remplacés par ce qui suit:

“La décision visée à l’alinéa 1^{er}, 1°, doit être prise dans un délai de six mois après la réception de la demande de protection internationale transmise par le ministre ou son délégué.

Le délai visé à l’alinéa 2 peut être prolongé d’une durée ne pouvant excéder neuf mois supplémentaires lorsque:

- a) des questions factuelles et/ou juridiques complexes entrent en jeu;
- b) du fait qu’un grand nombre d’étrangers demandent simultanément une protection internationale, il est très difficile, en pratique, de conclure la procédure dans le délai de six mois; ou

c) le retard peut être clairement imputé au demandeur.

Lorsque cela est nécessaire pour assurer un examen approprié et exhaustif de la demande de protection internationale, le délai prolongé visé à l’alinéa 3 peut être encore prolongé d’une durée maximale de trois mois.

Le délai visé à l’alinéa 2 est prolongé au maximum à vingt-et-un mois si une incertitude existe quant à la situation dans le pays d’origine qui devrait être temporaire. En pareil cas, la situation dans le pays d’origine concerné est évaluée au moins tous les six mois.

Le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides informe le demandeur du prolongement du délai visé à l’alinéa 2 et lui communique, pour autant que le demandeur le demande, des informations quant aux raisons du prolongement et une indication sur le délai dans lequel la décision visée à l’alinéa 1^{er}, 1° sera prise.”;

7° het artikel, waarvan de bestaande tekst paragraaf 1 zal vormen, wordt aangevuld met de paragrafen 2 en 3, luidende:

“§ 2. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beslist bij voorrang, indien:

1° de verzoeker zich bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8, § 1 of 74/9, § § 2 en 3 of het voorwerp uitmaakt van een veiligheidsmaatregel zoals bedoeld in artikel 68;

2° de verzoeker zich bevindt in een strafrechtelijke instelling;

3° de minister of zijn gemachtigde de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verzoekt om het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene bij voorrang te behandelen;

4° het verzoek waarschijnlijk gegrond is.

§ 3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer:

1° de verzoeker reeds reële bescherming geniet in een eerste land van asiel, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Een land kan beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de verzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten;

2° een derde land als veilig derde land in de zin van artikel 57/6/6 kan worden beschouwd voor de verzoeker, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij in het derde land zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade of dat de band tussen hem en het derde land niet zodanig is dat het voor hem redelijk zou zijn naar dat land te gaan, of dat hij niet tot het grondgebied van dit land zal worden toegelaten;

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;

7° l'article, dont le texte actuel constituera le paragraphe 1^{er}, est complété par les paragraphes 2 et 3 rédigés comme suit:

“§ 2. Le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides décide en priorité, lorsque:

1° le demandeur se trouve dans un lieu déterminé tel que visé dans les articles 74/8, § 1^{er} ou 74/9, § § 2 et 3 ou fait l'objet d'une mesure de sûreté telle que visée à l'article 68;

2° le demandeur se trouve dans un établissement pénitentiaire;

3° le ministre ou son délégué demande au Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides de traiter en priorité la demande de de protection internationale de l'intéressé;

4° la demande est probablement fondée.

§ 3. Le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides peut déclarer irrecevable une demande de protection internationale lorsque:

1° le demandeur bénéficie déjà d'une protection réelle dans un premier pays d'asile, à moins qu'il soumette des éléments dont il ressort qu'il ne peut plus se prévaloir de la protection réelle qui lui a été accordée dans le premier pays d'asile ou qu'il n'est plus autorisé à entrer sur le territoire de ce pays.

À condition que l'accès au territoire de ce pays lui soit à nouveau autorisé, un pays peut être considéré comme étant un premier pays d'asile si le demandeur d'asile est reconnu comme réfugié dans ce pays et qu'il peut encore y bénéficier de cette protection, ou s'il bénéficie d'une autre protection réelle dans ce pays, y compris du principe de non-refoulement;

2° un pays tiers peut être considéré comme un pays tiers sûr au sens de l'article 57/6/6 pour le demandeur, à moins qu'il soumette des éléments dont il ressort qu'il sera exposé à une persécution ou une atteinte grave dans ce pays tiers, ou que le lien qui l'unit au pays tiers n'est pas tel qu'il serait raisonnable pour lui de s'y rendre, ou qu'il ne sera pas admis sur le territoire de ce pays;

3° le demandeur bénéficie déjà d'une protection internationale dans un autre État membre de l'Union européenne;

4° de verzoeker een onderdaan is van een lidstaat van de Europese Unie of van een staat die partij is bij een Toetredingsverdrag tot de Europese Unie dat nog niet in werking is getreden, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij in de voormelde lidstaat of staat zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade;

5° de verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming indient en er geen nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn gekomen of door de verzoeker werden voorgelegd overeenkomstig artikel 57/6/2;

6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.

De in het eerste lid, 6° bedoelde verzoeker wordt gehoord door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, voor zover de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen oordeelt dat zijn leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid dit toelaten.

De in het eerste lid, onder 2°, 3°, 4° en 6° bedoelde beslissingen worden getroffen binnen een termijn van vijftien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgemaakt.

De in het eerste lid, onder 5° bedoelde beslissing wordt getroffen binnen een termijn van tien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgemaakt.

De in het eerste lid, onder 5° bedoelde beslissing wordt getroffen binnen een termijn van twee werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgemaakt, indien de verzoeker zijn volgend verzoek heeft gedaan terwijl hij zich in een welbepaalde plaats bevindt zoals bedoeld in de artikelen 74/8 of 74/9 of het voorwerp uitmaakt van een veiligheidsmaatregel zoals bedoeld in artikel 68, met het oog op zijn verwijdering.

Voor de toepassing van deze bepaling worden als werkdagen beschouwd, alle dagen, behalve zaterdag, zon- of feestdagen.”

4° le demandeur est un ressortissant d'un État membre de l'Union européenne ou d'un État partie à un traité d'adhésion à l'Union européenne qui n'est pas encore entré en vigueur, à moins qu'il soumette des éléments dont il ressort qu'il sera exposé à une persécution ou une atteinte grave dans cet État membre ou dans cet État;

5° le demandeur introduit une demande ultérieure de protection internationale pour laquelle aucun élément ou fait nouveau au sens de l'article 57/6/2 n'apparaît ni n'est présenté par le demandeur;

6° après qu'une demande de protection internationale, qui a été introduite en son nom conformément à l'article 57/1, 1^{er}, alinéa 1^{er}, a fait l'objet d'une décision finale, l'étranger mineur n'invoque pas de faits propres qui justifient une demande distincte. Dans le cas contraire, le Commissaire général prend une décision dans laquelle il conclut à la recevabilité de la demande.

Le demandeur visé à l'alinéa 1^{er}, 6° est entendu par le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides, pour autant que le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides estime que son âge, sa maturité et sa vulnérabilité le permettent.

Les décisions visées à l'alinéa 1^{er}, 2°, 3°, 4° et 6° sont prises dans un délai de quinze jours ouvrables après la réception de la demande de protection internationale transmise par le ministre ou son délégué.

La décision visée à l'alinéa 1^{er}, 5° est prise dans un délai de dix jours ouvrables après la réception de la demande de protection internationale transmise par le ministre ou son délégué.

La décision visée à l'alinéa 1^{er}, 5° est prise dans un délai de deux jours ouvrables après la réception de la demande de protection internationale transmise par le ministre ou son délégué, si le demandeur a présenté sa demande ultérieure alors qu'il se trouvait dans un lieu déterminé tel que visé dans les articles 74/8 ou 74/9 ou fait l'objet d'une mesure de sûreté telle que visée à l'article 68, en vue de son éloignement.

Pour l'application de la présente disposition, sont considérés comme jours ouvrables, tous les jours, excepté le samedi, le dimanche ou les jours fériés.”

Art. 41

In artikel 57/6/1 van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 19 januari 2012, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° het eerste lid wordt vervangen als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”;

2° in het derde lid worden de woorden “het Europees Ondersteuningsbureau voor asielzaken,” ingevoegd tussen de woorden “informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie,” en de woorden “de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen”;

3° het vijfde lid wordt opgeheven;

4° het artikel, waarvan de bestaande tekst paragraaf 3 zal vormen, wordt voorafgegaan door de paragrafen 1 en 2, luidende:

“§ 1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien:

a) de verzoeker bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming en de toelichting van de feiten alleen aangelegenheden aan de orde heeft gesteld die niet ter zake doen om uit te maken of hij in aanmerking komt voor internationale bescherming; of

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of

c) de verzoeker de autoriteiten heeft misleid door omtrent zijn identiteit en/of nationaliteit valse informatie of documenten te verstrekken of door relevante informatie of documenten die een negatieve invloed op de beslissingen hadden kunnen hebben, achter te houden; of

Art. 41

A l'article 57/6/1 de la même loi, inséré par la loi du 19 janvier 2012, les modifications suivantes sont apportées:

1° l'alinéa 1^{er} est remplacé par ce qui suit:

“Le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides est compétent pour refuser la protection internationale à un ressortissant d'un pays d'origine sûr ou à un apatride qui avait précédemment sa résidence habituelle dans ce pays lorsque l'étranger n'a pas fait valoir de raisons sérieuses permettant de penser qu'il ne s'agit pas d'un pays d'origine sûr en raison de sa situation personnelle, compte tenu des conditions requises pour prétendre au statut de bénéficiaire d'une protection internationale.”;

2° à l'alinéa 3, les mots “du Bureau européen d'appui en matière d'asile,” sont insérés entre les mots “des informations d'autres États membres de l'Union européenne,” et les mots “du Haut-Commissariat des Nations Unies pour les réfugiés”;

3° l'alinéa 5 est abrogé;

4° l'article, dont le texte existant deviendra le paragraphe 3, est précédé par les paragraphes 1^{er} et 2 rédigés comme suit:

“§ 1^{er}. Le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides peut traiter une demande de protection internationale selon une procédure d'examen accélérée lorsque:

a) le demandeur n'a soulevé, en soumettant sa demande de protection internationale et en exposant les faits, que des éléments sans pertinence au regard de l'examen visant à déterminer s'il remplit les conditions requises pour bénéficier de la protection internationale; ou

b) le demandeur provient d'un pays d'origine sûr au sens du paragraphe 3; ou

c) le demandeur a induit les autorités en erreur en ce qui concerne son identité et/ou sa nationalité, en présentant de fausses indications ou de faux documents ou en dissimulant des informations ou des documents pertinents qui auraient pu influencer la décision dans un sens défavorable; ou

d) de verzoeker waarschijnlijk, te kwader trouw, een identiteits- of reisdocument dat ertoe kon bijdragen dat zijn identiteit of nationaliteit werd vastgesteld, heeft vernietigd of zich daarvan heeft ontdaan; of

e) de verzoeker kennelijk incoherente en tegenstrijdige, kennelijk valse of duidelijk onwaarschijnlijke verklaringen heeft afgelegd die tegenstrijdig zijn met voldoende geverifieerde informatie over het land van herkomst, waardoor zijn bewering alle overtuigingskracht wordt ontnomen met betrekking tot de vraag om internationale bescherming; of

f) de verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming heeft ingediend dat ontvankelijk werd verklaard overeenkomstig artikel 57/6/2, § 1, eerste lid; of

g) de verzoeker enkel een verzoek indient om de uitvoering van een eerdere of van een op handen zijnde beslissing die tot zijn teruggedrijving of verwijdering zou leiden uit te stellen of te verijdelen; of

h) de verzoeker het grondgebied onrechtmatig is binnengekomen of zijn verblijf op onrechtmatige wijze heeft verlengd en zich, gezien de omstandigheden van zijn binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo snel mogelijk bij de autoriteiten heeft aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend; of

i) de verzoeker weigert te voldoen aan de verplichting om zijn vingerafdrucken te laten nemen zoals bedoeld in artikel 51/3; of

j) er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de verzoeker een gevaar vormt voor de nationale veiligheid of de openbare orde, of de verzoeker onder dwang werd verwijderd om ernstige redenen van nationale veiligheid of openbare orde.

In het eerste lid, f) bedoelde geval neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming binnen een termijn van 15 werkdagen, nadat hij een beslissing tot ontvankelijkheid van het verzoek heeft genomen.

In alle andere, in het eerste lid bedoelde gevallen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming binnen een termijn van 15 werkdagen, na ontvangst van het verzoek dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgemaakt.

Voor de toepassing van deze bepaling worden als werkdagen beschouwd, alle dagen, behalve zaterdag, zon- of feestdagen.

d) il est probable que, de mauvaise foi, le demandeur a procédé à la destruction ou s'est défait d'un document d'identité ou de voyage qui aurait aidé à établir son identité ou sa nationalité; ou

e) le demandeur a fait des déclarations manifestement incohérentes et contradictoires, manifestement fausses ou peu plausibles qui contredisent des informations suffisamment vérifiées du pays d'origine, ce qui rend sa demande visiblement peu convaincante quant à sa qualité de bénéficiaire d'une protection internationale; ou

f) le demandeur a présenté une demande ultérieure de protection internationale qui a été déclarée recevable conformément à l'article 57/6/2, § 1^{er}, alinéa 1^{er}; ou

g) le demandeur ne présente une demande qu'afin de retarder ou d'empêcher l'exécution d'une décision antérieure ou imminente qui entraînerait son refoulement ou éloignement; ou

h) le demandeur est entré ou a prolongé son séjour illégalement sur le territoire du Royaume et, sans motif valable, ne s'est pas présenté aux autorités ou n'a pas présenté une demande de protection internationale dans les délais les plus brefs compte tenu des circonstances de son entrée; ou

i) le demandeur refuse de se soumettre à la prise des empreintes digitales visée à l'article 51/3; ou

j) il existe de sérieuses raisons de considérer que le demandeur représente un danger pour la sécurité nationale ou l'ordre public, ou le demandeur a été éloigné de manière forcée pour des motifs graves de sécurité nationale ou d'ordre public.

Dans la situation visée à l'alinéa 1^{er}, f), le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides prend une décision sur la demande de protection internationale dans un délai de 15 jours ouvrables, après qu'il ait pris une décision de recevabilité de la demande.

Dans toutes les autres situations, visées à l'alinéa 1^{er}, le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides prend une décision sur la demande de protection internationale dans un délai de 15 jours ouvrables, après qu'il ait réceptionné cette demande transmise par le ministre ou son délégué.

Pour l'application de la présente disposition, sont considérés comme jours ouvrables, tous les jours, excepté le samedi, le dimanche ou les jours fériés.

§ 2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen deze aanvraag als kennelijk ongegrond beschouwen.”

Art. 42

Artikel 57/6/2 van dezelfde wet, ingevoegd door de wet van 8 mei 2013 en gewijzigd bij de wet van 10 april 2014, wordt vervangen als volgt:

“Art. 57/6/2. § 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgemaakt op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.

§ 2. Wanneer de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen overeenkomstig paragraaf 1 een niet-ontvankelijkheidsbeslissing neemt, brengt hij de minister of diens gemachtigde ervan op de hoogte of de teruggedrijving of verwijdering al dan niet leidt tot een schending van het non-refoulementbeginsel in hoofde van de verzoeker op grond van het onderzoek in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4.

§ 3. Wanneer, in toepassing van paragraaf 2, de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het kader van het vorig verzoek heeft geoordeeld dat een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel

§ 2. En cas de refus de protection internationale et si le demandeur de protection internationale se trouve dans une des situations mentionnées au paragraphe 1^{er}, alinéa 1^{er}, a) à j), le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides peut considérer cette demande comme manifestement infondée.”

Art. 42

L'article 57/6/2 de la même loi, inséré par la loi du 8 mai 2013 et modifié par la loi du 10 avril 2014, est remplacé comme suit:

“Art. 57/6/2. § 1^{er}. Après réception de la demande ultérieure transmise par le ministre ou son délégué sur la base de l'article 51/8, le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides examine en priorité si de nouveaux éléments ou faits apparaissent, ou sont présentés par le demandeur, qui augmentent de manière significative la probabilité qu'il puisse prétendre à la reconnaissance comme réfugié au sens de l'article 48/3 ou à la protection subsidiaire au sens de l'article 48/4. En l'absence de ces éléments ou faits, le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides déclare la demande irrecevable. Dans le cas contraire, ou si le demandeur a uniquement fait auparavant l'objet d'une décision de clôture prise en application de l'article 57/6/5, § 1^{er}, 1°, 2°, 3°, 4° ou 5° le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides déclare la demande recevable.

Lors de l'examen visé à l'alinéa 1^{er}, le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides tient compte, le cas échéant, du fait que le demandeur s'est abstenu sans explication valable de faire valoir au cours de la précédente procédure, en particulier en exerçant le recours visé à l'article 39/2, les éléments ayant justifié l'introduction de sa demande ultérieure.

§ 2. Lorsque le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides prend une décision d'irrecevabilité conformément au paragraphe 1^{er}, il informe le ministre ou son délégué si l'éloignement ou le refoulement entraînera ou non une violation du principe de non-refoulement du demandeur sur base de l'examen effectué au regard des articles 48/3 et 48/4.

§ 3. Lorsque, en application du paragraphe 2, le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides a estimé, dans le cadre de la demande précédente, qu'une mesure d'éloignement ou de refoulement n'entraînera

niet leidt tot een schending van het non-refoulementbeginsel, kan een dergelijke maatregel enkel gedwongen worden uitgevoerd vanaf het doen van het verzoek en tijdens de in de eerste paragraaf bedoelde behandeling er van, ten aanzien van de verzoeker:

— die een tweede volgend verzoek of meer doet, en

— die zich voorafgaand aan het doen van zijn vorig verzoek en sedertdien, op onafgebroken wijze, bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 of 74/9.”

Art. 43

Artikel 57/6/3 van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 8 mei 2013, wordt opgeheven.

Art. 44

In dezelfde wet wordt een artikel 57/6/4 ingevoegd, luidende:

“Art. 57/6/4. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om ten aanzien van de vreemdeling die tracht het Rijk binnen te komen zonder aan de in artikelen 2 en 3 gestelde voorwaarden, te voldoen en die aan de grens een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, aldaar het verzoek niet-ontvankelijk te verklaren op basis van artikel 57/6, § 3 of aldaar een beslissing te nemen over de grond van het verzoek in één van de situaties voorzien in artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, a), b), c), d), e), f), g), i) of j).

Indien het eerste lid niet kan worden toegepast, beslist de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat een verder onderzoek noodzakelijk is, waarna de verzoeker door de minister of zijn gemachtigde toegelaten wordt het Rijk binnen te komen overeenkomstig artikel 74/5, § 4, 4°.

Indien niet binnen de vier weken, na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgemaakt, door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing is genomen, wordt de verzoeker eveneens door de minister of zijn gemachtigde toegelaten het Rijk binnen te komen overeenkomstig artikel 74/5, § 4, 5°.”

pas une violation du principe de non-refoulement, une telle mesure peut être exécutée de manière forcée dès la présentation de la demande et pendant l'examen visé au paragraphe 1^{er} à l'encontre du demandeur:

— qui présente une deuxième demande ultérieure ou plus, et

— qui, préalablement à la présentation de sa demande précédente et depuis lors, se trouve de manière ininterrompue dans un endroit déterminé tel que visé aux articles 74/8 ou 74/9.”

Art. 43

L'article 57/6/3 de la même loi, inséré par la loi du 8 mai 2013, est abrogé.

Art. 44

Dans la même loi, il est inséré un article 57/6/4 rédigé comme suit:

“Art. 57/6/4. À l'égard de l'étranger qui tente d'entrer dans le Royaume sans satisfaire aux conditions fixées aux articles 2 et 3 et qui a introduit à la frontière une demande de protection internationale, le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides est compétent pour y déclarer la demande irrecevable sur la base de l'article 57/6, § 3 ou pour y prendre une décision sur le fond de la demande dans une des situations visées à l'article 57/6/1, § 1^{er}, alinéa 1^{er}, a), b), c), d), e), f), g), i) ou j).

Si l'alinéa 1^{er} ne peut pas être appliqué, le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides décide qu'un examen ultérieur est nécessaire, après quoi le demandeur est autorisé par le ministre ou son délégué à entrer dans le Royaume conformément à l'article 74/5, § 4, 4°.

Si aucune décision n'a été prise par le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides dans un délai de quatre semaines, après réception de la demande de protection internationale transmise par le ministre ou son délégué, le demandeur est également autorisé par le ministre ou son délégué à entrer dans le Royaume conformément à l'article 74/5, § 4, 5°.”

Art. 45

In dezelfde wet wordt een artikel 57/6/5 ingevoegd, luidende:

“Art. 57/6/5. § 1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen neemt een beslissing tot beëindiging van de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met name indien:

1° de verzoeker zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum en hiervoor binnen een door de Koning bepaalde redelijke termijn na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft;

2° de verzoeker geen gevolg geeft aan een verzoek om inlichtingen binnen de maand na de verzending van dit verzoek en hiervoor geen geldige reden opgeeft;

3° de verzoeker nalaat de verderzetting van de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming te vragen overeenkomstig artikel 55;

4° de verzoeker zich bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 of 74/9 bedoeld geval of indien hij het voorwerp uitmaakt van een veiligheidsmaatregel zoals bedoeld in artikel 68 en hij in de hiervoor vermelde gevallen de plaats waar hij werd vastgehouden of verbleef zonder toestemming heeft verlaten zonder binnen de vijftien dagen contact op te nemen met de minister of diens gemachtigde;

5° de verzoeker zich gedurende minstens vijftien dagen zonder geldige reden heeft onttrokken aan de meldingsplicht waarvan de nadere regels in een koninklijk besluit worden bepaald;

6° de verzoeker overleden is en in voorkomend geval de minderjarige vreemdeling bedoeld in artikel 57/1, § 1, eerste lid geen verderzetting van de behandeling van het verzoek om internationale bescherming heeft gevraagd overeenkomstig de bepalingen bepaald bij koninklijk besluit;

7° de verzoeker verklaart afstand te doen van zijn verzoek. In geval van twijfel omtrent het uitdrukkelijke karakter van de afstand, wordt verzoeker opgeroepen teneinde de afstand te bevestigen;

8° de verzoeker vrijwillig en definitief terugkeert naar zijn land van herkomst;

9° de verzoeker de Belgische nationaliteit verwerft.

Art. 45

Dans la même loi, il est inséré un article 57/6/5 rédigé comme suit:

“Art. 57/6/5. § 1^{er}. Le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides prend une décision qui clôture l’examen de la demande de protection internationale, notamment lorsque:

1° le demandeur ne se présente pas à la date fixée dans une convocation et ne donne pas de motif valable à ce sujet dans le délai raisonnable déterminé par le Roi;

2° le demandeur ne donne pas suite à une demande de renseignements dans le mois suivant l’envoi de celle-ci et ne donne pas de motif valable à ce sujet;

3° le demandeur s’abstient de demander la poursuite du traitement de sa demande de protection internationale conformément à l’article 55;

4° le demandeur se trouve dans un lieu déterminé tel que visé dans les articles 74/8 ou 74/9 ou s’il fait l’objet d’une mesure de sûreté telle que visée à l’article 68, et que, dans ces situations, il a quitté sans autorisation le lieu où il était maintenu ou résidait et qu’il n’a pas pris contact dans les quinze jours avec le ministre ou son délégué;

5° le demandeur s’est soustrait, sans motif valable, pendant au moins quinze jours à l’obligation de se présenter selon les modalités fixées par arrêté royal;

6° le demandeur est décédé et, le cas échéant, l’étranger mineur visé à l’article 57/1, § 1^{er}, alinéa 1^{er} n’a pas demandé la poursuite de l’examen de la demande de protection internationale conformément aux dispositions fixées par arrêté royal;

7° le demandeur déclare renoncer à sa demande. En cas de doute quant au caractère explicite de la renonciation, le demandeur est convoqué afin de confirmer celle-ci;

8° le demandeur retourne volontairement et définitivement dans son pays d’origine;

9° le demandeur acquiert la nationalité belge.

§ 2. Indien de verzoeker zich bevindt in één van de gevallen opgesomd in paragraaf 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° en het administratief dossier voldoende elementen bevat om tot een inhoudelijke beoordeling van het verzoek te komen, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen eveneens het verzoek weigeren met toepassing van artikel 57/6, § 1.”

Art. 46

In dezelfde wet wordt een artikel 57/6/6 ingevoegd, luidende:

“Art. 57/6/6. § 1. Het verzoek om internationale bescherming kan op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° niet-ontvankelijk verklaard worden indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van oordeel is dat, alle relevante feiten en omstandigheden in aanmerking nemend, de verzoeker om internationale bescherming in het betrokken derde land overeenkomstig de volgende beginselen zal worden behandeld:

1) het leven en de vrijheid worden niet bedreigd om redenen van ras, religie, nationaliteit, lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, en

2) er bestaat geen risico op ernstige schade als bedoeld in artikel 48/4, § 2, en

3) het beginsel van non-refoulement overeenkomstig het Verdrag van Genève wordt nageleefd, en

4) het verbod op verwijdering in strijd met het recht op vrijwaring tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of vernederende behandeling, zoals neergelegd in het internationaal recht, wordt nageleefd, en

5) de mogelijkheid bestaat om de vluchtelingenstatus te verzoeken en, indien hij als vluchteling wordt erkend, bescherming te ontvangen overeenkomstig het Verdrag van Genève.

§ 2. Een derde land kan enkel als veilig derde land worden beschouwd indien de verzoeker een zodanige band heeft met het betrokken derde land dat het voor hem redelijk zou zijn naar dat land te gaan en er kan worden vermoed dat de verzoeker tot het grondgebied van het betrokken derde land zal worden toegelaten, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit duidelijk blijkt dat dit niet het geval zal zijn.

Bij de beoordeling of er sprake is van een band als bedoeld in het voorgaande lid, worden alle relevante

§ 2. Si le demandeur se trouve dans l'un des cas énumérés au paragraphe 1^{er}, 1°, 2°, 3°, 4° ou 5° et le dossier administratif contient suffisamment d'éléments pour procéder à un examen du contenu de la demande, le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides peut également refuser la demande en application de l'article 57/6, § 1^{er}.”

Art. 46

Dans la même loi, il est inséré un article 57/6/6, rédigé comme suit:

“Art. 57/6/6. § 1^{er}. La demande de protection internationale peut être déclarée irrecevable sur la base de l'article 57/6, § 3, alinéa 1^{er}, 2° si le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides estime que, compte tenu de tous les faits et circonstances pertinents, le demandeur de protection internationale sera traité conformément aux principes suivants dans le pays tiers concerné:

1) sa vie et sa liberté ne sont pas menacées en raison de sa race, de sa religion, de sa nationalité, de son appartenance à un certain groupe social ou de ses opinions politiques, et

2) il n'existe aucun risque d'atteintes graves telles que visées à l'article 48/4 § 2, et

3) le principe de non-refoulement est respecté, conformément à la Convention de Genève, et

4) l'interdiction, prévue par le droit international, de prendre des mesures d'éloignement contraires à l'interdiction de la torture et des traitements cruels, inhumains ou dégradants, y est respectée, et

5) la possibilité existe de solliciter la reconnaissance du statut de réfugié et, si ce statut est accordé, de bénéficier d'une protection conformément à la Convention de Genève.

§ 2. Un pays tiers peut uniquement être considéré comme un pays tiers sûr si le lien qui unit le demandeur à ce pays est tel qu'il serait raisonnable pour lui de s'y rendre et qu'il peut être présumé que le demandeur sera admis sur le territoire du pays tiers concerné, à moins qu'il soumette des éléments dont il ressort clairement que ce ne sera pas le cas.

Dans le cadre de l'évaluation du lien tel que visé à l'alinéa précédent, tous les faits et circonstances

feiten en omstandigheden betrokken, waaronder de aard, duur en de omstandigheden van het eerder verblijf kunnen begrepen worden.

§ 3. De beoordeling of een land een veilig derde land is dient te stelen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, het Europees Ondersteuningsbureau voor Asielzaken, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

§ 4. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beoordeelt of het betrokken derde land veilig is voor een bepaalde verzoeker.

§ 5. Bij de uitvoering van een uitsluitend op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° gebaseerde beslissing, wordt aan de vreemdeling door de minister of zijn gemachtigde een document verschaft waarin de autoriteiten van het derde land in de taal van dat land ervan in kennis gesteld worden dat het verzoek om internationale bescherming niet inhoudelijk is onderzocht.”

Art. 47

In dezelfde wet wordt een artikel 57/6/7 ingevoegd, luidende:

“Art. 57/6/7. § 1. Als er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn waaruit blijkt dat er redenen zijn om de geldigheid van de internationale beschermingsstatus te heronderzoeken, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen of de internationale bescherming van een persoon kan worden ingetrokken of opgeheven.

§ 2. De Commissaris-generaal geeft aan de betrokkene de mogelijkheid, tijdens een persoonlijk onderhoud de redenen voor te leggen waarom zijn vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus dient te worden behouden.

In afwijking van het eerste lid, als de Commissaris-generaal de mogelijkheid onderzoekt van de opheffing van een internationale beschermingsstatus, krijgt de betrokkene de mogelijkheid, tijdens een persoonlijk onderhoud de redenen voor te leggen waarom zijn internationale beschermingsstatus dient te worden behouden, of de mogelijkheid, schriftelijk de redenen mee te delen waarom zijn status dient te worden behouden.

Er wordt op dezelfde manier afgeweken van het eerste lid wanneer de Commissaris-generaal de

pertinents, qui peuvent notamment comprendre la nature, la durée et les circonstances du séjour précédent, sont pris en compte.

§ 3. L'évaluation visant à déterminer si un pays est un pays tiers sûr doit reposer sur une série de sources d'information parmi lesquelles, en particulier, des informations d'autres États membres de l'Union européenne, du Bureau européen d'appui en matière d'asile, du Haut Commissariat des Nations unies pour les réfugiés, du Conseil de l'Europe ainsi que d'autres organisations internationales compétentes.

§ 4. Le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides évalue si le pays tiers concerné est sûr pour un certain demandeur.

§ 5. Lors de l'exécution d'une décision fondée exclusivement sur l'article 57/6, § 3, alinéa 1^{er}, 2^o, le ministre ou son délégué remet à l'étranger un document informant les autorités du pays tiers, dans la langue de ce pays, que sa demande de protection internationale n'a pas été examinée quant au fond.”

Art. 47

Dans la même loi, il est inséré un article 57/6/7, rédigé comme suit:

“Art. 57/6/7. § 1^{er}. Lorsque des éléments ou des faits nouveaux apparaissent indiquant qu'il y a lieu de réexaminer la validité du statut de la protection internationale, le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides examine si la protection internationale d'une personne peut être retirée ou abrogée.

§ 2. Le Commissaire général donne la possibilité à l'intéressé de présenter au cours d'un entretien personnel les motifs pour lesquels il y a lieu de maintenir son statut de réfugié ou de protection subsidiaire.

Par dérogation à l'alinéa 1^{er}, si le Commissaire général examine l'éventualité d'une abrogation du statut de protection internationale, l'intéressé se voit offrir, soit la possibilité de présenter au cours d'un entretien personnel les motifs pour lesquels il y a lieu de maintenir son statut de protection internationale, soit la possibilité de communiquer par écrit les motifs pour lesquels il y a lieu de maintenir son statut.

Il est également dérogé de la sorte à l'alinéa 1^{er} lorsque le Commissaire général examine l'éventualité

mogelijkheid onderzoekt van de intrekking van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 55/3/1, § 1 of wanneer hij de mogelijkheid onderzoekt van de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, § 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn.

De oproeping voor een persoonlijk onderhoud of de brief die de betrokkene informeert over het heronderzoek van de geldigheid van zijn status en hem de mogelijkheid biedt, schriftelijk de redenen mee te delen waarom de status dient te worden behouden, informeert de betrokkene over de redenen voor het heronderzoek van de geldigheid van zijn status.

§ 3. De oproeping voor een persoonlijk onderhoud of de brief die de betrokkene de mogelijkheid biedt schriftelijk de redenen mee te delen waarom de status dient te worden behouden, wordt bij een ter post aangetekende zending of per bode tegen ontvangstbewijs verstuurd naar het laatst vermelde adres in het Rijksregister. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stuurt een kopie van deze oproeping of deze brief per gewone post naar de effectieve woonplaats van de betrokkene, indien hij daarover is ingelicht en deze van latere datum is dan het adres vermeld in het Rijksregister.

Tijdens het persoonlijk onderhoud kiest de betrokkene woonplaats voor de heronderzoeksprocedure. Als geen persoonlijk onderhoud wordt overwogen, krijgt de betrokkene de mogelijkheid woonplaats te kiezen voor de heronderzoeksprocedure en tegelijk de mogelijkheid, schriftelijk de redenen mee te delen waarom zijn status dient te worden behouden.

Elke wijziging van de gekozen woonplaats moet bij een ter post aangetekende zending worden meegedeeld aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf, kunnen de oproepingen en de brieven door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen of zijn gemachtigde worden verstuurd naar de in het kader van de heronderzoeksprocedure gekozen woonplaats bij een ter post aangetekende zending of per bode tegen ontvangstbewijs. Wanneer de betrokkene woonplaats gekozen heeft bij zijn raadsman, kunnen de oproepingen en brieven ook geldig worden verstuurd per gewone post, per faxpost of via elke andere bij een koninklijk besluit toegelaten betekeningwijze.

Bij ontstentenis van gekozen woonplaats in het kader van de heronderzoeksprocedure en onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf, worden de

d'un retrait du statut de réfugié conformément à l'article 55/3/1, § 1^{er} ou lorsqu'il examine l'éventualité d'un retrait du statut de protection subsidiaire à l'étranger qui est ou aurait dû être exclu en application de l'article 55/4, § 2.

La convocation à un entretien personnel ou le courrier informant l'intéressé du réexamen de la validité de son statut et lui offrant la possibilité de communiquer par écrit les motifs pour lesquels il y a lieu de maintenir le statut informe l'intéressé des motifs du réexamen de la validité de son statut.

§ 3. La convocation à un entretien personnel ou le courrier qui donne à l'intéressé la possibilité de communiquer par écrit les motifs pour lesquels il y a lieu de maintenir le statut est envoyé sous pli recommandé ou par porteur contre accusé de réception à la dernière adresse mentionnée au Registre national. Le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides envoie une copie de cette convocation ou de ce courrier, par courrier ordinaire, à l'adresse effective de l'intéressé, s'il en est informé et si cette adresse est plus récente que celle mentionnée dans le Registre national.

Lors de l'entretien personnel, l'intéressé élit domicile pour la procédure de réexamen. Si un entretien personnel n'est pas envisagé, l'intéressé se voit offrir la possibilité d'élire domicile pour la procédure de réexamen en même temps que la possibilité de communiquer par écrit les motifs pour lesquels il y a lieu de maintenir son statut.

Toute modification du domicile élu doit être communiquée sous pli recommandé à la poste au Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides.

Sans préjudice d'une notification à personne, les convocations et les courriers peuvent être envoyés par le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides ou son délégué au domicile élu dans le cadre de la procédure de réexamen, sous pli recommandé à la poste ou par porteur contre accusé de réception. Lorsque l'intéressé a élu domicile chez son conseil, les convocations et les courriers peuvent également être valablement envoyées par courrier ordinaire, par télécopieur ou par tout autre moyen de notification autorisé par arrêté royal.

A défaut de domicile élu dans le cadre de la procédure de réexamen, et sans préjudice d'une notification à personne, les convocations et les courriers sont envoyés

oproepingen en de brieven verstuurd naar het laatst vermelde adres in het Rijksregister bij een ter post aangetekende zending of per bode tegen ontvangstbewijs. In voorkomend geval wordt de kopie van deze oproepingen en van deze brieven ook per gewone post gezonden naar de effectieve woonplaats van de betrokkene, indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen daarover is ingelicht en deze van latere datum is dan het adres vermeld in het Rijksregister.

§ 4. De omstandigheden waarin het persoonlijk onderhoud plaatsvindt, worden bepaald door de Koning.

Indien de betrokkene zich niet aanmeldt op de voor het persoonlijk onderhoud vastgelegde datum, moet hij binnen de vijftien dagen na de vastgestelde datum van het persoonlijk onderhoud schriftelijk een geldige reden voor zijn afwezigheid overmaken aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Als de betrokkene geen geldige reden voorlegt binnen de vijftien dagen na de in de oproeping vastgestelde datum, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing nemen op grond van de elementen van het dossier.

Als hij de reden geldig acht, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de betrokkene op een latere datum opnieuw oproepen of hem de kans geven schriftelijk de redenen mee te delen waarom zijn status dient te worden behouden.

Indien de betrokkene, na opnieuw te zijn opgeroepen overeenkomstig het vorige lid, een nieuwe reden aanhaalt die zijn afwezigheid op het vastgelegde persoonlijk onderhoud rechtvaardigt, beslist de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op grond van de elementen in zijn bezit.

§ 5. Als er aan de betrokkene wordt gevraagd schriftelijk de redenen mee te delen waarom zijn status dient te worden behouden, moet het antwoord de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bereiken binnen de door de Koning bepaalde termijn. Bij gebrek aan antwoord kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beslissen op grond van de elementen in zijn bezit.

§ 6. Onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf, wordt de beslissing tot opheffing of intrekking van de internationale beschermingsstatus per aangetekende zending of per bode tegen ontvangstbewijs verstuurd. Onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf, wordt de brief die informeert dat er niet wordt overgegaan tot de intrekking of opheffing van de internationale

à la dernière adresse mentionnée au Registre national, sous pli recommandé à la poste ou par porteur contre accusé de réception. Le cas échéant, la copie de ces convocations et de ces courriers est également envoyée par courrier ordinaire à l'adresse effective de l'intéressé si le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides en est informé et si cette adresse est plus récente que celle mentionnée dans le Registre national.

§ 4. Les conditions dans lesquelles l'entretien personnel se déroule sont déterminées par le Roi.

Si l'intéressé ne se présente pas à la date fixée pour l'entretien personnel, il doit transmettre par écrit au Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides un motif valable justifiant son absence, dans les quinze jours suivant la date fixée pour l'entretien personnel.

Si l'intéressé ne présente pas de motif valable dans les quinze jours suivant la date de l'entretien personnel fixée dans la convocation, le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides peut prendre une décision sur la base des éléments du dossier.

S'il estime le motif valable, le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides peut reconvoquer l'intéressé à une date ultérieure, ou lui donner la possibilité de communiquer par écrit le motif pour lequel son statut doit être maintenu.

Si après avoir été reconvoqué conformément à l'alinéa précédent, l'intéressé invoque un nouveau motif justifiant une absence à l'entretien personnel fixé, le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides statue sur base des éléments en sa possession.

§ 5. S'il est demandé à l'intéressé de communiquer par écrit les motifs pour lesquels il y a lieu de maintenir son statut, la réponse doit parvenir au Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides dans le délai déterminé par le Roi. En l'absence de réponse, le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides peut statuer sur base des éléments en sa possession.

§ 6. Sans préjudice d'une notification à personne, la décision d'abrogation ou de retrait du statut de protection internationale est envoyée sous pli recommandé à la poste ou par porteur contre accusé de réception. Sans préjudice d'une notification à personne, la lettre informant qu'il n'est pas procédé au retrait ou à l'abrogation du statut de protection internationale est envoyée

beschermingsstatus per gewone post verstuurd. De beslissing tot opheffing of intrekking van de internationale beschermingsstatus, of de brief die informeert dat er niet wordt overgegaan tot de intrekking of opheffing van de internationale beschermingsstatus, wordt verstuurd naar de woonplaats die werd gekozen in het kader van de heronderzoeksprocedure.

Als geen woonplaats werd gekozen in het kader van de heronderzoeksprocedure en onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf, wordt deze beslissing bij een ter post aangetekende zending of per bode tegen ontvangstbewijs, of deze brief per gewone post, verstuurd naar het laatst vermelde adres in het Rijksregister. Een kopie van elke verzending wordt per gewone post verstuurd naar de effectieve woonplaats van de betrokkene, indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen daarover is ingelicht en deze van latere datum is dan het adres vermeld in het Rijksregister.”.

Art. 48

In artikel 57/7 van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 14 juli 1987, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het eerste lid worden de woorden “Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen” vervangen door de woorden “De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen”;

2° in het tweede lid in de Nederlandstalige versie wordt het woord “Het” vervangen door “Hij”;

3° het artikel waarvan de bestaande tekst paragraaf 1 zal vormen, wordt aangevuld met de paragrafen 2 en 3, luidende:

“§ 2. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan informatie van alle aard die via elektronische weg is verstuurd of ontvangen door de verzoeker om internationale bescherming en die niet persoonlijk voor de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bestemd, maar die publiek toegankelijk is, raadplegen en gebruiken voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming.

§ 3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan zich in zijn beslissing baseren op informatie verkregen van een gecontacteerde persoon of instelling, waarvan de naam, de contactgegevens, de

par courrier ordinaire. La décision d’abrogation ou de retrait du statut de protection internationale, ou la lettre informant qu’il n’est pas procédé au retrait ou à l’abrogation du statut de protection internationale est envoyée au domicile qui a été élu dans le cadre de la procédure de réexamen.

Si aucun domicile n’a été élu dans le cadre de la procédure de réexamen et sans préjudice d’une notification à personne, cette décision, sous pli recommandé à la poste ou par porteur contre accusé de réception, ou cette lettre, par courrier ordinaire, est envoyée à la dernière adresse mentionnée au Registre national. Une copie de tout envoi est envoyée par courrier ordinaire à l’adresse effective de l’intéressé, si le Commissaire général en est informé et que cette adresse est plus récente que celle mentionnée dans le Registre national.”.

Art. 48

A l’article 57/7 de la même loi, inséré par la loi du 14 juillet 1987, les modifications suivantes sont apportées:

1° dans l’alinéa 1^{er}, les mots “Le Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides” sont remplacés par les mots “Le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides”;

2° dans l’alinéa 2 dans la version en néerlandais, le mot “Het” est remplacé par le mot “Hij”;

3° l’article dont le texte actuel constituera le paragraphe 1^{er}, est complété par les paragraphes 2 et 3 rédigés comme suit:

“§ 2. Le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides peut consulter et utiliser pour l’évaluation d’une demande de protection internationale des informations de toute nature envoyées ou reçues par voie électronique par le demandeur de protection internationale, qui n’ont pas été destinées personnellement au Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides mais qui sont accessibles au public.

§ 3. Le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides peut, dans sa décision, s’appuyer sur des informations obtenues d’une personne ou d’une institution qu’il a contactée et dont, à la demande de celle-ci,

activiteiten of de functie, op hun verzoek, vertrouwelijk worden gehouden.

In dat geval word(t)(en) de reden(en) waarom deze elementen of worden vertrouwelijk gehouden, toegelicht in het administratieve dossier, evenals de reden(en) die toela(a)t(en) om de betrouwbaarheid van deze bron(nen) te veronderstellen.”

Art. 49

In dezelfde wet wordt een artikel 57/8/1 ingevoegd, luidende:

“Art. 57/8/1. De vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1 als vluchteling wordt erkend dient het geldig nationaal paspoort waarover hij beschikt, in bewaring te geven bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Het niet in bewaring geven of terugvragen zonder gegronde reden van het paspoort door de in het eerste lid vermelde persoon, kan een nieuw element vormen om de geldigheid van de vluchtelingenstatus te heronderzoeken door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen op grond van artikel 57/6/7.”

Art. 50

In artikel 57/9 van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 14 juli 1987 en vervangen bij de wet van 15 juli 2016, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het eerste lid worden de woorden “52/4, 57/6, eerste lid, 1° tot 7° en 9° tot 14°, 57/6/1, eerste lid, 57/6/2 en 57/6/3, kan de beslissing” vervangen door de woorden “52/4, 57/6, § 1, eerste lid, 1° tot 7° en 9° tot 14°, 57/6, § § 2 en 3, 57/6/1, § § 1 en 2, eerste lid, 57/6/2, 57/6/4, 57/6/5 en 57/6/7, § 5, kunnen de beslissingen en de adviezen”;

2° het tweede lid wordt vervangen als volgt:

“De bij de artikelen 57/6, § 1, eerste lid, 8° en 57/8/1, eerste lid, omschreven bevoegdheden worden uitgeoefend door de Commissaris-generaal of zijn gemachtigde, en voor wat betreft deze laatste onder het gezag en de leiding van de Commissaris-generaal.”

le nom, les coordonnées, les activités ou la fonction sont tenus confidentiels.

Dans ce cas, la ou les raison(s) pour laquelle/lesquelles ces éléments sont tenus confidentiels est/sont précisée(s) dans le dossier administratif, de même que la ou les raison(s) qui permet(tent) de présumer de la fiabilité de cette/ces source(s).”

Art. 49

Dans la même loi, il est inséré un article 57/8/1, rédigé comme suit:

“Art. 57/8/1. L'étranger reconnu réfugié conformément à l'article 49, § 1^{er} doit mettre en dépôt auprès du Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides le passeport national valable dont il dispose.

Le non-dépôt ou la demande de restitution du passeport, sans raison valable, par la personne visée à l'alinéa 1^{er} peut constituer un nouvel élément pour un réexamen de la validité du statut de réfugié par le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides sur la base de l'article 57/6/7.”

Art. 50

À l'article 57/9 de la même loi, inséré par la loi du 14 juillet 1987 et remplacé par la loi du 15 juillet 2016, les modifications suivantes sont apportées:

1° à l'alinéa 1^{er} les mots “52/4, 57/6, alinéa 1^{er}, 1° à 7° et 9° à 14°, 57/6/1, alinéa 1^{er}, 57/6/2 et 57/6/3, la décision peut être prise” sont remplacés par les mots “52/4, 57/6, § 1^{er}, alinéa 1^{er}, 1° à 7° et 9° à 14°, 57/6, § § 2 et 3, 57/6/1, § § 1^{er} et 2, alinéa 1^{er}, 57/6/2, 57/6/4, 57/6/5 et 57/6/7, § 5, les décisions et les avis peuvent être pris”;

2° l'alinéa 2 est remplacé comme suit:

“Les compétences définies par les articles 57/6, § 1^{er}, alinéa 1^{er}, 8° et 57/8/1, alinéa 1^{er} sont exercées par le Commissaire général ou son délégué, et concernant ce dernier sous l'autorité et la direction du Commissaire général.”

Art. 51

Artikel 57/10 van dezelfde wet, ingevoegd bij wet van 14 juli 1987 en vervangen bij de wet van 15 september 2006, wordt opgeheven.

Art. 52

In artikel 57/23*bis*, tweede lid, van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 6 mei 1993 en gewijzigd bij de wetten van 15 september 2006 en 27 december 2006, worden de woorden “een asiëlverzoek of om een latere asielaanvraag te verwerpen” vervangen door de woorden “een verzoek om internationale bescherming”.

Art. 53

In artikel 68, eerste lid, van dezelfde wet, gewijzigd bij de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996, 18 februari 2003, 15 september 2006, 19 januari 2012 en 24/02/2017, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° de woorden “52/4, derde lid, 54,” worden vervangen door de woorden “51/5, § 6, tweede lid,”;

2° de woorden “74/6, § 1, achtste lid” worden ingevoegd tussen het woord “73,” en de woorden “en 74/17, § 2, vierde lid”.

Art. 54

In artikel 71 van dezelfde wet, vervangen bij de wet van 10 juli 1996 en gewijzigd bij de wetten van 9 maart 1998, 18 februari 2003, 1 september 2004, 15 september 2006, 6 mei 2009 en 24/02/2017, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het eerste lid worden de woorden “51/5, § 1, tweede lid, en § 3, vierde lid, 52/4, vierde lid, 54,” vervangen door de woorden “51/5, § 1, tweede lid, en § 4, derde lid,”;

2° in het derde lid worden de woorden “74/6, § 2, vijfde lid,” vervangen door de woorden “74/6, § 1, zevende lid,”.

Art. 55

In artikel 74, eerste lid, van dezelfde wet, vervangen bij de wet van 10 juli 1996 en gewijzigd bij de wet van 24/02/2017, worden de woorden “de artikelen 7, vijfde lid, 29, derde lid, 44*septies*, § 1, derde lid, 74/5, § 3, en

Art. 51

L'article 57/10 de la même loi, inséré par la loi du 14 juillet 1987 et remplacé par la loi du 15 septembre 2006, est abrogé.

Art. 52

À l'article 57/23*bis*, alinéa 2, de la même loi, inséré par la loi du 6 mai 1993 et modifié par les lois du 15 septembre 2006 et du 27 décembre 2006, les mots “la demande d'asile ou de rejeter une demande d'asile ultérieure” sont remplacés par les mots “la demande de protection internationale”.

Art. 53

A l'article 68, alinéa 1^{er}, de la même loi, modifié par les lois des 6 mai 1993, 15 juillet 1996, 18 février 2003, 15 septembre 2006, 19 janvier 2012 et 24/02/2017, les modifications suivantes sont apportées:

1° les mots “52/4, alinéa 3, 54,” sont remplacés par les mots “51/5, § 6, alinéa 2,”;

2° les mots “74/6, § 1^{er}, alinéa 8” sont insérés entre le mot “73,” et les mots “et 74/17, § 2, alinéa 4”.

Art. 54

A l'article 71 de la même loi, remplacé par la loi du 10 juillet 1996 et modifié par les lois des 9 mars 1998, 18 février 2003, 1^{er} septembre 2004, 15 septembre 2006, 6 mai 2009 et 24/02/2017, les modifications suivantes sont apportées:

1° à l'alinéa 1^{er}, les mots “51/5, § 1^{er}, alinéa 2, et § 3, alinéa 4, 52/4, alinéa 4, 54,” sont remplacés par les mots “51/5, § 1^{er}, alinéa 2, et § 4, alinéa 3,”;

2° à l'alinéa 3, les mots “74/6, § 2, alinéa 5,” sont remplacés par les mots “74/6, § 1^{er}, alinéa 7,”.

Art. 55

A l'article 74, alinéa 1^{er}, de la même loi, remplacé par la loi du 10 juillet 1996 et modifié par la loi du 24/02/2017, les mots “des articles 7, alinéa 5, 29, alinéa 3, 44*septies*, § 1^{er}, alinéa 3, 74/5, § 3, et 74/6, § 2,” sont remplacés par

74/6, § 2,” vervangen door de woorden “de artikelen 7, zesde lid, 29, derde lid, 44septies, § 1, derde lid, 74/5, § 3, tweede lid en 74/6, § 1, zesde lid.”

Art. 56

In artikel 74/5, van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 18 juli 1991 en gewijzigd bij de wetten van 15 juli 1996, 9 maart 1998, 29 april 1999, 15 september 2006, 6 mei 2009 en 8 mei 2013, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in paragraaf 1, wordt de bepaling onder 2°, vervangen als volgt:

“2° de vreemdeling die tracht het Rijk binnen te komen zonder aan de in de artikelen 2 en 3 gestelde voorwaarden te voldoen en een verzoek om internationale bescherming doet aan de grens.”;

2° paragraaf 1 wordt aangevuld met een lid, luidende:

“Geen vreemdeling mag worden vastgehouden om de enkele reden dat hij een verzoek om internationale bescherming heeft gedaan.”

3° in paragraaf 2, eerste lid, worden in de Nederlandstalige versie de woorden “het eerste lid” vervangen door de woorden “paragraaf 1”;

4° in paragraaf 3, eerste lid, 1°, in de Nederlandstalige versie, wordt vervangen als volgt:

“1° indien de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een uitvoerbare maatregel tot terugdrijving;”;

5° in paragraaf 4, 1°, in de Nederlandstalige versie, wordt vervangen als volgt:

“1° de in paragraaf 1 bedoelde vreemdeling die, bij het verstrijken van de termijn van twee maanden, niet het voorwerp uitmaakt van een uitvoerbare maatregel als bepaald in paragraaf 3, eerste lid, 1°;”;

6° in paragraaf 4, 2°, worden in de Nederlandstalige versie de woorden “de in § 1 bedoelde vreemdeling ten aanzien van wie een uitvoerbare maatregel als bepaald in § 3, eerste lid, 1° werd genomen,” vervangen door de woorden “de in paragraaf 1 bedoelde vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een uitvoerbare maatregel als bepaald in paragraaf 3, eerste lid, 1°;”;

les mots “des articles 7, alinéa 6, 29, alinéa 3, 44septies, § 1^{er}, alinéa 3, 74/5, § 3, alinéa 2, et 74/6, § 1^{er}, alinéa 6.”

Art. 56

A l'article 74/5 de la même loi, inséré par la loi du 18 juillet 1991 et modifié par les lois du 15 juillet 1996, du 9 mars 1998, du 29 avril 1999, du 15 septembre 2006, du 6 mai 2009 et du 8 mai 2013, les modifications suivantes sont apportées:

1° au paragraphe 1^{er}, le 2° est remplacé comme suit:

“2° l'étranger qui tente d'entrer dans le Royaume sans remplir les conditions fixées aux articles 2 et 3, et qui présente une demande de protection internationale à la frontière.”;

2° le paragraphe 1^{er} est complété par un alinéa rédigé comme suit:

“Aucun étranger ne peut être maintenu au seul motif qu'il a présenté une demande de protection internationale.”

3° au paragraphe 2, alinéa 1^{er}, dans la version en néerlandais, les mots “het eerste lid” sont remplacés par les mots “paragraaf 1”;

4° au paragraphe 3, alinéa 1^{er}, 1°, dans la version en néerlandais est remplacée par ce qui suit:

“1° indien de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een uitvoerbare maatregel tot terugdrijving;”;

5° au paragraphe 4, 1°, dans la version en néerlandais est remplacée par ce qui suit:

“1° de in paragraaf 1 bedoelde vreemdeling die, bij het verstrijken van de termijn van twee maanden, niet het voorwerp uitmaakt van een uitvoerbare maatregel als bepaald in paragraaf 3, eerste lid, 1°;”;

6° au paragraphe 4, 2°, dans la version en néerlandais, les mots “de in § 1^{er} bedoelde vreemdeling ten aanzien van wie een uitvoerbare maatregel als bepaald in § 3, eerste lid, 1° werd genomen,” sont remplacés par les mots “de in paragraaf 1 bedoelde vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een uitvoerbare maatregel als bepaald in paragraaf 3, eerste lid, 1°;”;

7° in paragraaf 4 worden in de bepaling onder 4° de woorden “de vreemdeling” vervangen door de woorden “de in paragraaf 1, 2°, bedoelde vreemdeling ten aanzien van wie een beslissing tot verder onderzoek wordt genomen met toepassing van artikel 57/6/4, tweede lid, of”;

8° in paragraaf 4 wordt een bepaling onder 5° ingevoegd, luidende:

“5° de in paragraaf 1, 2°, bedoelde vreemdeling ten aanzien van wie geen beslissing door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd genomen binnen de vier weken na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgemaakt.”;

9° paragraaf 5, tweede lid, wordt opgeheven;

10° paragraaf 6, eerste lid, wordt opgeheven;

11° in paragraaf 6, tweede lid, worden de woorden “In alle gevallen” vervangen door de woorden “Wanneer de in paragraaf 1 bedoelde vreemdeling de plaats waar hij wordt vastgehouden zonder toestemming verlaat.”

Art. 57

Artikel 74/6, van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 6 mei 1993 en gewijzigd bij de wetten van 15 juli 1996, 29 april 1999, 15 september 2006 en 8 mei 2013, wordt vervangen als volgt:

“Art. 74/6. § 1. Wanneer het, op basis van een individuele beoordeling, nodig blijkt en er geen andere, minder dwingende maatregelen effectief kunnen worden toegepast, kan de minister of zijn gemachtigde een verzoeker om internationale bescherming, in een welbepaalde plaats in het Rijk vasthouden:

1° om de identiteit of nationaliteit van de verzoeker vast te stellen of na te gaan; of

2° om de gegevens te verkrijgen die ten grondslag liggen aan het verzoek om internationale bescherming en die niet zouden kunnen worden verkregen als de verzoeker niet vastgehouden zou worden, met name in geval van risico op onderduiken van de verzoeker; of

3° wanneer de verzoeker ter voorbereiding van de terugkeer en/of ter uitvoering van het verwijderingsproces wordt vastgehouden, en er kan worden aangetoond op basis van objectieve criteria, zoals het feit dat de verzoeker reeds de mogelijkheid van toegang tot de asielprocedure heeft gehad, er redelijke gronden zijn om aan te nemen dat de betrokkene het verzoek om

7° au paragraphe 4, 4°, les mots “l'étranger” sont remplacés par les mots “L'étranger visé au § 1^{er}, 2°, à l'égard duquel une décision d'examen ultérieur est prise en application de l'article 57/6/4, alinéa 2, ou”;

8° au paragraphe 4, le 5° est insérée, rédigée comme suit:

“5° l'étranger visé au § 1^{er}, 2°, à l'égard duquel une décision n'a pas été prise par le Commissaire général aux réfugiés et apatrides dans les quatre semaines après la réception de la demande de protection internationale transmise par le ministre ou son délégué.”;

9° le paragraphe 5, alinéa 2, est abrogé;

10° le paragraphe 6, alinéa 1^{er}, est abrogé;

11° au paragraphe 6, alinéa 2, les mots “Dans tous les cas” sont remplacés par les mots “Lorsque l'étranger visé au § 1^{er} quitte l'endroit où il est maintenu sans y avoir été autorisé.”.

Art. 57

L'article 74/6, de la même loi, inséré par la loi du 6 mai 1993 et modifié par les lois du 15 juillet 1996 du 29 avril 1999 du 15 septembre 2006 et du 8 mai 2013, est remplacé comme suit:

“Art. 74/6. § 1^{er}. Lorsque, sur la base d'un examen individuel, cela s'avère nécessaire et qu'aucune mesure moins coercitive ne peut être effectivement appliquée, le ministre ou son délégué peut maintenir dans un lieu déterminé dans le Royaume le demandeur de protection internationale:

1° pour établir ou vérifier l'identité ou la nationalité du demandeur; ou

2° pour déterminer les éléments sur lesquels se fonde la demande de protection internationale qui ne pourraient être obtenus si le demandeur n'était pas maintenu, en particulier lorsqu'il y a risque de fuite du demandeur; ou

3° lorsque le demandeur est maintenu dans le cadre d'une procédure de retour, pour préparer le retour et/ou procéder à l'éloignement, et lorsqu'il peut être démontré, sur la base de critères objectifs, tels que le fait que le demandeur a déjà eu la possibilité d'accéder à la procédure d'asile, qu'il existe des motifs raisonnables de penser que l'intéressé a introduit la demande de

internationale bescherming louter heeft ingediend om de uitvoering van het terugkeerbesluit uit te stellen of te verijdelen;

4° wanneer de bescherming van de nationale veiligheid of de openbare orde dat vereisen.

Geen vreemdeling mag worden vastgehouden om de enkele reden dat hij een verzoek om internationale bescherming heeft gedaan.

De vreemdeling kan slechts worden vastgehouden voor een zo kort mogelijke termijn en slechts zo lang de in het eerste lid genoemde redenen van vasthouding van toepassing zijn.

De duur van de vasthouding mag twee maanden niet te boven gaan.

Wanneer de bescherming van de nationale veiligheid of de openbare orde dat vereist, kan de minister of zijn gemachtigde de in het eerste lid, 4°, bedoelde vasthouding met een periode van twee maanden verlengen.

Na een verlenging kan de in het vorige lid bedoelde beslissing enkel door de minister worden genomen en kan de vasthouding van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn, slechts telkens met één maand verlengd worden, zonder dat de totale duur van de vasthouding daardoor evenwel meer dan zes maanden mag bedragen.

De duur van de vasthouding wordt van rechtswege opgeschort gedurende de aangewende termijn om een verzoekschrift in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoals bedoeld in artikel 39/57. Indien overeenkomstig artikel 39/76, § 1, een termijn wordt verleend aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen of aan de verzoekende of tussenkomende partij om de door één van de partijen aangebrachte nieuwe elementen te onderzoeken of haar bemerkings mee te delen, wordt de duur van de vasthouding eveneens van rechtswege opgeschort gedurende deze termijnen.

De Koning bepaalt, bij een in Ministerraad overlegd besluit, de in het eerste lid bedoelde minder dwingende maatregelen voor vasthouding.

Onverminderd het vorige lid, kan de minister of zijn gemachtigde de vreemdeling ook een verblijfplaats aanwijzen als minder dwingende maatregel voor vasthouding.

§ 2. Eenmaal de in artikel 52/3, § 1, bedoelde vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een uitvoerbare

protection internationale à seule fin de retarder ou d'empêcher l'exécution de la décision de retour; ou

4° lorsque la protection de la sécurité nationale ou de l'ordre public l'exige.

Aucun étranger ne peut être maintenu au seul motif qu'il a présenté une demande de protection internationale.

L'étranger ne peut être maintenu que pour une durée la plus brève possible et tant que les motifs de maintien visés à l'alinéa 1^{er}, sont applicables.

La durée du maintien ne peut excéder deux mois.

Lorsque la protection de la sécurité nationale ou de l'ordre public l'exige, le ministre ou son délégué peut prolonger le maintien visé à l'alinéa 1^{er}, 4°, pour une période de deux mois.

Après une prolongation, la décision visée à l'alinéa précédent peut être prise uniquement par le ministre et le maintien de l'étranger, après l'expiration du délai peut être prolongé chaque fois d'un mois seulement sans que la durée totale du maintien ne puisse toutefois dépasser six mois.

La durée du maintien est suspendue d'office pendant le délai utilisé pour introduire un recours auprès du Conseil du contentieux des étrangers, tel que visé à l'article 39/57. Si, conformément à l'article 39/76, § 1^{er}, un délai est accordé au Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides ou à la partie requérante ou intervenante afin d'examiner les nouveaux éléments apportés par une des parties ou afin de communiquer ses remarques, la durée du maintien est également suspendue d'office pendant ces délais.

Le Roi fixe, par arrêté délibéré en Conseil des ministres, les mesures de maintien moins coercitives visées à l'alinéa 1^{er}.

Sans préjudice de l'alinéa précédent, le ministre ou son délégué peut également assigner un lieu de résidence à l'étranger comme mesure de maintien moins coercitive.

§ 2. Une fois que l'étranger visé à l'article 52/3, § 1^{er}, fait l'objet d'une mesure d'éloignement exécutoire, les

maatregel tot verwijdering, zijn de bepalingen van artikel 7, tweede tot achtste lid, en van titel IIIquater, van toepassing.”

Art. 58

In artikel 74/8, § 1, eerste lid, van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 15 juli 1996 en gewijzigd bij de wetten van 6 mei 2009 en 24/02/2017, worden de woorden “51/5, § 1, of § 3, 52/4, vierde lid, 54,” vervangen door de woorden “51/5, § 1, tweede lid, of § 4, derde lid,” en worden de woorden “74/6, § 1, of § 1bis,” vervangen door het woord “74/6”.

Art. 59

In artikel 74/14, § 3, eerste lid, van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 19 januari 2012 en gewijzigd bij de wet van 24/02/2017, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° de bepaling onder 4° wordt opgeheven;

2° de bepaling onder 5° wordt vervangen als volgt:

“5° het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken in toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;”;

3° de bepaling onder 6° wordt vervangen als volgt:

“6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.”

HOOFDSTUK 3

Wijzigingen van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen

Art. 60

Artikel 1, tweede lid, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen wordt vervangen als volgt:

“Zij zet de richtlijn van 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling

dispositions de l'article 7, alinéas 2 à 8, et le titre IIIquater s'appliquent.”

Art. 58

À l'article 74/8, § 1^{er}, de la même loi, inséré par la loi du 15 juillet 1996 et modifié par les lois du 6 mai 2009 et du 24/02/2017, les mots “51/5, § 1^{er} ou § 3, 52/4, alinéa 4, 54,” sont remplacés par les mots “51/5, § 1^{er}, alinéa 2, ou § 4, alinéa 3,” et les mots “74/6, § 1^{er}, ou § 1bis” sont remplacés par le mot “74/6”.

Art. 59

A l'article 74/14, § 3, alinéa 1^{er}, de la même loi, inséré par la loi du 19 janvier 2012 et modifié par la loi du 24/02/2017, les modifications suivantes sont apportées:

1° le 4° est abrogé;

2° le 5° est remplacé par ce qui suit:

“5° il a été mis fin au séjour du ressortissant d'un pays tiers ou retiré en application des articles 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 ou 74/21, ou;”;

3° le 6° est remplacé par ce qui suit:

“6° la demande de protection internationale d'un ressortissant de pays tiers a été déclarée irrecevable sur la base de l'article 57/6, § 3, alinéa 1^{er}, 5° ou a été considérée comme manifestement infondée sur la base de l'article 57/6/1, § 2.”

CHAPITRE 3

Modifications de la loi du 12 janvier 2007 sur l'accueil des demandeurs d'asile et de certaines autres catégories d'étrangers

Art. 60

L'article 1^{er}, alinéa 2, de la loi du 12 janvier 2007 sur l'accueil des demandeurs d'asile et de certaines autres catégories d'étrangers, est remplacé par ce qui suit:

“Elle transpose en partie la directive 2013/33/UE du Parlement européen et du Conseil du 26 juin

van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) gedeeltelijk om.”.

Art. 61

In artikel 2, eerste lid, van dezelfde wet, gewijzigd bij de wet van 19 januari 2012, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in de bepaling onder 1° wordt het woord “ingediend” vervangen door het woord “gedaan”;

2° in de bepaling onder 4° wordt het woord “ingediend” vervangen door het woord “gedaan”;

3° in de bepaling onder 5°, ii) worden de woorden “en ten laste” opgeheven.

Art. 62

Artikel 4 van dezelfde wet, gewijzigd bij de wetten van 30 december 2009, 19 januari 2012 en 8 mei 2013, wordt vervangen als volgt:

“Art. 4. § 1. Het Agentschap kan het recht op materiële hulp beperken of, in uitzonderlijke gevallen, intrekken:

1° indien een asielzoeker de verplichte plaats van inschrijving die door het Agentschap werd toegewezen weigert, niet benut, of verlaat zonder het Agentschap op de hoogte te stellen of, indien toestemming vereist is, zonder toestemming te hebben verkregen; of

2° indien een asielzoeker gedurende een redelijke termijn niet voldoet aan de meldingsplicht of aan verzoeken om informatie te verstrekken of te verschijnen voor een persoonlijk onderhoud betreffende de asielprocedure; of

3° indien een asielzoeker een volgend verzoek heeft gedaan, tot aan de beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid wordt besloten met toepassing van artikel 57/6/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; of

4° in toepassing van de artikelen 35/2 en 45, tweede lid, 8° en 9°.

§ 2. In de onder paragraaf 1, 1° en 2° bedoelde gevallen, wordt indien de asielzoeker wordt opgespoord of zich vrijwillig meldt, een op de redenen voor de verdwijning gebaseerde beslissing genomen inzake het

2013 établissant des normes pour l'accueil des personnes demandant la protection internationale (refonte).”.

Art. 61

A l'article 2, alinéa 1^{er}, de la même loi, modifié par la loi du 19 janvier 2012, les modifications suivantes sont apportées:

1° au 1°, le mot “introduit” est remplacé par le mot “présenté”;

2° au 4°, le mot “introduit” est remplacé par le mot “présenté”;

3° au 5°, ii), les mots “et à charge” sont abrogés.

Art. 62

L'article 4 de la même loi, modifié par les lois du 30 décembre 2009, du 19 janvier 2012 et du 8 mai 2013, est remplacé par ce qui suit:

“Art. 4. § 1^{er}. L'Agence peut limiter ou, dans des cas exceptionnels, retirer le droit à l'aide matériel:

1° lorsqu'un demandeur d'asile refuse le lieu obligatoire d'inscription désigné par l'Agence, ne l'utilise pas ou l'abandonne sans en avoir informé l'Agence ou, si une autorisation est nécessaire à cet effet, sans l'avoir obtenue; ou

2° lorsqu'un demandeur d'asile ne respecte pas l'obligation de se présenter, ne répond pas aux demandes d'information ou ne se rend pas aux entretiens personnels concernant la procédure d'asile dans un délai raisonnable; ou

3° lorsqu'un demandeur d'asile présente une demande ultérieure, jusqu'à ce qu'une décision de recevabilité soit prise en application de l'article 57/6/2, § 1^{er} de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers; ou

4° en application des articles 35/2 et 45, alinéa 2, 8° et 9°.

§ 2. Dans les cas visés au paragraphe 1^{er}, 1° et 2°, lorsque le demandeur d'asile est retrouvé ou se présente volontairement, une décision fondée sur les raisons de sa disparition, est prise quant au rétablissement du

opnieuw verstrekken van sommige of alle beperkte of ingetrokken materiële opvangvoorzieningen.

§ 3. De in dit artikel bedoelde beslissingen tot beperking of intrekking van materiële opvangvoorzieningen worden individueel gemotiveerd. Deze worden genomen met inachtnaam van de specifieke situatie van de betrokkene, met name voor personen die onder artikel 36 van dezelfde wet vallen, en met inachtneming van het evenredigheidsbeginsel.

§ 4. Het recht op medische begeleiding zoals bedoeld in artikelen 24 en 25 en het recht op een waardige levensstandaard blijven echter gewaarborgd voor de asielzoeker bedoeld in dit artikel.”.

Art. 63

In artikel 6, § 1, eerste lid, van dezelfde wet, gewijzigd bij de wetten van 30 december 2009, 19 januari 2012 en 22 april 2012, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in de Nederlandstalige versie worden de woorden “voordeel van materiële hulp” ingevoegd tussen de woorden “geldt het” en de woorden “voor elke asielzoeker”;

2° de woorden “de indiening” worden vervangen door de woorden “het doen”.

Art. 64

In artikel 7, § 2, vijfde lid, van dezelfde wet, vervangen bij de wet van 30 december 2009 en gewijzigd bij de wet van 8 mei 2013, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° het woord “noch” tussen de woorden “het voorwerp hebben uitgemaakt” en de woorden “van een beslissing” wordt opgeheven;

2° de woorden “noch van een beslissing om de nieuwe asielaanvraag niet in overweging te nemen in toepassing van artikel 57/6/2 van dezelfde wet” worden opgeheven.

Art. 65

In artikel 10, 2°, van dezelfde wet wordt het woord “ingediend” vervangen door het woord “gedaan”.

bénéfice de certaines ou de l'ensemble des conditions matérielles d'accueil retirées ou réduites.

§ 3. Les décisions portant limitation ou retrait du bénéfice des conditions matérielles d'accueil visées au présent article sont individuellement motivées. Elles prennent en considération la situation particulière de la personne concernée, en particulier des personnes visées à l'article 36 de la même loi, et compte tenu du principe de proportionnalité.

§ 4. Le droit à l'accompagnement médical tel que visé aux articles 24 et 25 et le droit à un niveau de vie digne restent cependant garantis au demandeur d'asile visé dans le présent article.”.

Art. 63

A l'article 6, § 1^{er}, alinéa 1^{er}, de la même loi, modifié par les lois du 30 décembre 2009, du 19 janvier 2012 et du 22 avril 2012, les modifications suivantes sont apportées:

1° dans la version en néerlandais, les mots “voordeel van materiële hulp” sont insérés entre les mots “geldt het” et les mots “voor elke asielzoeker”;

2° les mots “l'introduction” sont remplacés par les mots “la présentation”.

Art. 64

A l'article 7, § 2, alinéa 5, de la même loi, remplacé par la loi du 30 décembre 2009 et modifié par la loi du 8 mai 2013, les modifications suivantes sont apportées:

1° le mot “ni” entre les mots “avoir fait l'objet” et les mots “d'une décision” est abrogé;

2° les mots “ni d'une décision de ne pas prendre en considération la nouvelle demande d'asile en application de l'article 57/6/2 de la même loi” sont abrogés.

Art. 65

A l'article 10, 2°, de la même loi, le mot “introduit” est remplacé par le mot “présenté”.

Art. 66

In artikel 18 van dezelfde wet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° In het eerste lid worden de woorden “in geval van sterk verhoogde instroom van asielzoekers” ingevoegd tussen de woorden “wanneer de normale beschikbare opvangcapaciteit tijdelijk uitgeput is,” en de woorden “gehuisvest worden”;

2° in het tweede lid wordt de eerste zin vervangen als volgt:

“Het verblijf in een dergelijke structuur kan slechts voor een zo kort mogelijke redelijke termijn en de fundamentele noden van de begunstigde van de opvang worden voorzien in functie van de evaluatie van de specifieke noden.”

Art. 67

In artikel 22 van dezelfde wet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° In paragraaf 1, eerste lid, worden de woorden “specifieke noden” vervangen door de woorden “specifieke noden inzake opvang”;

2° Een paragraaf 1*bis* wordt ingevoegd, luidende:

“§ 1*bis*. Tegelijkertijd met het onderzoek naar de specifieke noden inzake opvang wordt onderzocht of er bijzondere procedurele noden zijn, zoals bedoeld in artikel 48/9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Het Agentschap kan aanbevelingen doen betreffende de bijzondere procedurele noden die een asielzoeker kan behoeven aan de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, mits zijn instemming.”

Art. 68

In artikel 36, eerste lid, van dezelfde wet, worden de woorden “slachtoffers van geweld of foltering of oudenren” vervangen door de woorden “ouderen, personen met ernstige ziekten, personen met mentale stoornissen en personen die folteringen hebben ondergaan, zijn verkracht of aan andere ernstige vormen van

Art. 66

A l'article 18 de la même loi, les modifications suivantes sont apportées:

1° à l'alinéa 1^{er}, les mots “en cas d'afflux massif de demandeurs d'asile” sont insérés entre les mots “lorsque les capacités de logement normalement disponibles sont temporairement épuisées,” et les mots “être hébergé”;

2° à l'alinéa 2, la première phrase est remplacée par ce qui suit:

“Le séjour dans une telle structure peut uniquement avoir lieu pour une période raisonnable aussi courte que possible et les besoins fondamentaux du bénéficiaire de l'accueil y sont rencontrés en fonction de l'évaluation de ses besoins spécifiques.”

Art. 67

A l'article 22, de la même loi, les modifications suivantes sont apportées:

1° Au paragraphe 1^{er}, alinéa 1^{er}, le mot “besoins spécifiques” est remplacé par les mots “besoins spécifiques en termes d'accueil”;

2° Un paragraphe § 1^{er}/1 est inséré, rédigé comme suit:

“§ 1^{er}/1. En même temps que l'examen des “besoins spécifiques en termes d'accueil, il est examiné s'il existe des besoins procéduraux spéciaux tels que visés par l'article 48/9 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers. L'Agence peut formuler des recommandations relatives aux besoins procéduraux spéciaux qu'un demandeur d'asile peut éprouver auprès de l'Office des étrangers et du Commissariat général aux réfugiés et apatrides, à condition qu'il ait donné son autorisation à cette fin.”

Art. 68

A l'article 36, alinéa 1^{er}, de la même loi, les mots “les personnes victimes de violence ou de tortures ou encore les personnes âgées” sont remplacés par les mots “les personnes âgées, les personnes ayant des maladies graves, les personnes souffrant de troubles mentaux et les personnes qui ont subi des tortures, des

psychologisch, fysiek of seksueel geweld zijn blootgesteld, zoals slachtoffers van vrouwelijke genitale verminking”.

Art. 69

Artikel 37 van dezelfde wet wordt aangevuld met een lid, luidende:

“Bij het beoordelen van het hoger belang van het kind wordt in het bijzonder voldoende rekening gehouden met:

1° de mogelijkheden van gezinshereniging;

2° het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, met bijzondere aandacht voor de persoonlijke situatie van de minderjarige;

3° veiligheids- en beveiligingsoverwegingen, met name wanneer de minderjarige mogelijk het slachtoffer is van mensenhandel;

4° het standpunt van de minderjarige in overeenstemming met zijn leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid.”.

Art. 70

In artikel 38 van dezelfde wet worden de woorden “, bij zijn ongehuwde minderjarige broers of zussen” ingevoegd tussen de woorden “bij zijn ouders” en de woorden “of bij de persoon”.

viols ou d’autres formes graves de violence psychologique, physique ou sexuelle, par exemple les victimes de mutilation génitale féminine”.

Art. 69

L’article 37 de la même loi, est complété par un alinéa rédigé comme suit:

“Lors de l’évaluation de l’intérêt supérieur de l’enfant, il est dûment tenu compte, en particulier, des facteurs suivants:

1° les possibilités de regroupement familial;

2° le bien-être et le développement social du mineur, en accordant une attention particulière à la situation personnelle du mineur;

3° les considérations tenant à la sûreté et à la sécurité, en particulier lorsque le mineur est susceptible d’être une victime de la traite des êtres humains;

4° l’avis du mineur, en fonction de son âge, de sa maturité et de sa vulnérabilité.”.

Art. 70

A l’article 38 de la même loi, les mots “, avec ses frères ou sœurs mineurs non mariés” sont insérés entre les mots “ses parents” et les mots “ou avec la personne”.

Art. 71

Artikel 60, tweede lid van dezelfde wet, wordt vervangen als volgt:

“Deze materiële hulp wordt toegekend binnen de collectieve opvangstructuren die worden beheerd door het Agentschap of een partner waarmee het Agentschap een specifieke conventie heeft afgesloten voor de opvang van de in het eerste lid bedoelde minderjarigen.”

Gegeven te Brussel op 21 juni 2017

FILIP

VAN KONINGSWEGE:

De minister van Veiligheid en Binnenlandse Zaken,

Jan JAMBON

De staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

Theo FRANCKEN

Art. 71

L'article 60, alinéa 2, de la même loi, est remplacé par ce qui suit:

“Cette aide matérielle est octroyée dans les structures d'accueil communautaires gérées par l'Agence ou un partenaire avec lequel l'Agence a conclu une convention spécifique pour l'accueil des mineurs visés à l'alinéa 1^{er}.”

Donné à Bruxelles, le 21 juin 2017

PHILIPPE

PAR LE ROI:

Le ministre de la Sécurité et de l'Intérieur,

Jan JAMBON

Le secrétaire d'État à l'Asile et la Migration,

Theo FRANCKEN

Vreemdelingenwet van 15 december 1980 - Coördinatie van de artikelen	
Huidige wettekst	Gewijzigde wettekst
TITEL I. ALGEMENE BEPALINGEN	TITEL I. ALGEMENE BEPALINGEN
Hoofdstuk I. Definities	Hoofdstuk I. Definities
Art. 1	Art. 1
<p>Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder : (...) <u>11° risico op onderduiken : het feit dat een onderdaan van een derde land die het voorwerp uitmaakt van een procedure tot verwijdering, een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten. Daartoe baseert de minister of zijn gemachtigde zich op objectieve en ernstige elementen;</u> (...)</p>	<p>§1. Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder : (...) 11° risico op onderduiken : het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in paragraaf 2, zal onderduiken; (...)</p> <p>19° definitieve beslissing in het kader van een verzoek om internationale bescherming: een beslissing of de vreemdeling de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus wordt verleend waartegen geen rechtsmiddel meer openstaat in het kader van Titel Ibis, ongeacht of dit rechtsmiddel tot gevolg heeft dat de verzoeker op het grondgebied mag blijven in afwachting van het resultaat;</p> <p>20° volgend verzoek om internationale bescherming: elk later verzoek om internationale bescherming dat wordt gedaan nadat een definitieve beslissing over een vorig verzoek is genomen, met inbegrip van de beslissingen genomen op basis van artikel 57/6/5, §1, 1°, 2°, 3°, 4°, 5°, 7° en 8°.</p> <p>§2. Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende feiten vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval:</p> <p>1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;</p> <p>2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;</p> <p>3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;</p> <p>4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden :</p>

	<p>een overdrachts-, terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel ;</p> <p>een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;</p> <p>een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, terugdrijving of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat ;</p> <p>een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;</p> <p>een door een andere Lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d) ;</p> <p>5° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk en/of in een andere Lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd;</p> <p>6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend;</p> <p>7° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij zijn vingerafdrukken reeds in een andere staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, na een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend;</p> <p>8° de betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere Lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid;</p> <p>9° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in een andere staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming;</p> <p>10° de betrokkene heeft verklaard of uit zijn dossier blijkt dat hij voor andere doeleinden dan de doeleinden waarvoor hij een verzoek om internationale bescherming of een verblijfsaanvraag heeft ingediend naar het Rijk gekomen is;</p> <p>11° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een geldboete omdat hij een kennelijk onrechtmatig beroep heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.</p>
Hoofdstuk II. Toegang tot het grondgebied en kort verblijf	Hoofdstuk II. Toegang tot het grondgebied en kort verblijf

Art. 7	Art. 7
<p><u>Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :</u></p> <p>1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;</p> <p>2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;</p> <p>3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;</p> <p>4° wanneer hij door de Minister geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;</p> <p>5° wanneer hij ter fine van weigering van toegang of verblijf gesignaleerd staat in het Schengeninformatiesysteem of in de Algemene Nationale Gegevensbank;</p> <p>6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;</p> <p>7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;</p> <p>8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;</p> <p>9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;</p> <p>10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;</p> <p>11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;</p> <p>12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.</p>	<p>Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen:</p> <p>1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;</p> <p>2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;</p> <p>3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;</p> <p>4° wanneer hij door de Minister geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;</p> <p>5° wanneer hij ter fine van weigering van toegang of verblijf gesignaleerd staat in het Schengeninformatiesysteem of in de Algemene Nationale Gegevensbank;</p> <p>6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;</p> <p>7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;</p> <p>8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;</p> <p>9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, of met toepassing van op 13 januari 2009 geldende bilaterale overeenkomsten tussen de lidstaten van de Europese Unie en België, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;</p> <p>10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, of met toepassing van op 13 januari 2009 geldende bilaterale overeenkomsten tussen de lidstaten van de Europese Unie en België, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;</p> <p>11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;</p> <p>12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.</p>

<p>Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel III^{quater}, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.</p> <p>Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.</p> <p>De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.</p> <p>De Minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.</p> <p>Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.</p> <p>Na vijf maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld.</p> <p>In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de opsluiting van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de opsluiting daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen.</p>	<p>Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel III^{quater}, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.</p> <p>Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.</p> <p>De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.</p> <p>De Minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.</p> <p>Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.</p> <p>Na vijf maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld.</p> <p>In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de opsluiting van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de opsluiting daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen.</p>
<p>Hoofdstuk IV. Vestiging en status van EU-langdurig ingezetene</p>	<p>Hoofdstuk IV. Vestiging en status van EU-langdurig ingezetene</p>
<p>Art. 15bis</p> <p>(...) § 2 Bij het berekenen van het in § 1, eerste lid, bedoelde verblijf van vijf jaar wordt geen rekening gehouden met de in § 1, tweede lid, 5° en 6°, bedoelde periode of perioden.</p> <p>De in § 1, tweede lid, 1°, bedoelde periode of de perioden worden voor de helft in aanmerking genomen.</p> <p>Wat de vreemdeling betreft aan wie internationale bescherming werd verleend, wordt de helft van de periode tussen de datum van indiening van de aanvraag tot internationale bescherming op grond waarvan deze internationale bescherming werd verleend en de datum van afgifte van de verblijfstitel in aanmerking genomen, of de hele periode indien die achttien maanden overschrijdt.</p> <p>De in het derde lid bedoelde perioden en de perioden van verblijf als persoon die internationale bescherming geniet, worden niet in aanmerking genomen indien de internationale bescherming werd ingetrokken <u>overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 6°, of indien ze werd ingetrokken omdat de vreemdeling feiten verkeerd heeft weergegeven of heeft achtergehouden, valse verklaringen heeft afgelegd of valse of</u></p>	<p>Art. 15bis</p> <p>(...) § 2 Bij het berekenen van het in § 1, eerste lid, bedoelde verblijf van vijf jaar wordt geen rekening gehouden met de in § 1, tweede lid, 5° en 6°, bedoelde periode of perioden.</p> <p>De in § 1, tweede lid, 1°, bedoelde periode of de perioden worden voor de helft in aanmerking genomen.</p> <p>Wat de vreemdeling betreft aan wie internationale bescherming werd verleend, wordt de helft van de periode tussen de datum van indiening van de aanvraag tot internationale bescherming op grond waarvan deze internationale bescherming werd verleend en de datum van afgifte van de verblijfstitel in aanmerking genomen, of de hele periode indien die achttien maanden overschrijdt.</p> <p>De in het derde lid bedoelde perioden en de perioden van verblijf als persoon die internationale bescherming geniet, worden niet in aanmerking genomen indien de internationale bescherming werd ingetrokken overeenkomstig de artikelen 55/3/1, §2, of 55/5/1, §2.</p>

<p><u>vervalste documenten heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de toekenning van de internationale bescherming.</u></p> <p>Wat de vreemdeling betreft die met toepassing van artikel 61/27 gemachtigd werd tot verblijf, kunnen de perioden van verblijf in de verschillende lidstaten van de Europese Unie voor de berekening van vereiste periode van vijf jaar gecumuleerd worden mits hij vijf jaar legaal en ononderbroken op het grondgebied van de Unie verblijft als houder van een Europese blauwe kaart waarvan twee jaar onmiddellijk voorafgaand aan de indiening van de aanvraag in het Rijk.</p> <p>(...)</p>	<p>Wat de vreemdeling betreft die met toepassing van artikel 61/27 gemachtigd werd tot verblijf, kunnen de perioden van verblijf in de verschillende lidstaten van de Europese Unie voor de berekening van vereiste periode van vijf jaar gecumuleerd worden mits hij vijf jaar legaal en ononderbroken op het grondgebied van de Unie verblijft als houder van een Europese blauwe kaart waarvan twee jaar onmiddellijk voorafgaand aan de indiening van de aanvraag in het Rijk.</p> <p>(...)</p>
Hoofdstuk V. Afwezigheid en terugkeer van de vreemdeling	Hoofdstuk V. Afwezigheid en terugkeer van de vreemdeling
	Art. 19/1
	<p>De in artikel 49, §1, eerste lid, of 49/2, §1, eerste lid, bedoelde vreemdeling die toegelaten is tot een verblijf van beperkte duur, moet het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats verwittigen wanneer hij van plan is om zich naar zijn land van herkomst, of, in geval van een staatloze, naar zijn land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, te begeven.</p> <p>Het gemeentebestuur geeft deze informatie door aan de minister of zijn gemachtigde, die de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen onmiddellijk op de hoogte brengt.</p>
Art. 30bis	Art. 30bis
<p><u>§ 1. Voor de toepassing van dit artikel wordt onder "afname van biometrische gegevens" verstaan de afname van vingerafdrukken en fotografisch materiaal.</u></p> <p>§ 2. Aan de afname van biometrische gegevens kunnen onderworpen worden :</p> <p>1° de vreemdeling die een visum, visumverklaring of een machtiging tot een verblijf aanvraagt bij een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of bij de diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die de belangen van België behartigt, behoudens de in artikel 10, § 1, eerste lid, 1° en 4° tot en met 7° of de in artikel 40bis of 40ter bedoelde vreemdeling; <</p> <p>2° de vreemdeling die een aanvraag indient in het Rijk om gemachtigd te worden tot een verblijf van maximum drie maanden of een aanvraag indient om toegelaten of gemachtigd te worden tot een verblijf van meer dan drie maanden, behoudens de in artikel 10, § 1, eerste lid, 1° en 4° tot en met 7° of de in artikel 40bis of 40ter bedoelde vreemdeling;</p> <p>3° de vreemdeling die wordt teruggedreven op basis van artikel 3 of aan wie een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend overeenkomstig artikel 7 of 27;</p> <p>4° de vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een ministerieel besluit tot terugwijzing of een koninklijk besluit tot uitzetting overeenkomstig artikel 20;</p> <p>De Koning bepaalt de termijn gedurende welke de biometrische gegevens, die overeenkomstig dit artikel werden</p>	<p>§1. Voor de toepassing van dit artikel wordt onder "afname van biometrische gegevens" verstaan het nemen van vingerafdrukken en het maken van gezichtsopname. Onder "gezichtsopname" wordt verstaan de digitale afbeelding van het gezicht met een resolutie en een kwaliteit die voldoende zijn voor gebruik van de afbeelding voor geautomatiseerde biometrische vergelijking.</p> <p>§ 2. Aan de afname van biometrische gegevens kunnen onderworpen worden :</p> <p>1° de vreemdeling die een visum, visumverklaring of een machtiging tot een verblijf aanvraagt bij een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of bij de diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die de belangen van België behartigt, behoudens de in artikel 10, § 1, eerste lid, 1° en 4° tot en met 7° of de in artikel 40bis of 40ter bedoelde vreemdeling; <</p> <p>2° de vreemdeling die een aanvraag indient in het Rijk om gemachtigd te worden tot een verblijf van maximum drie maanden of een aanvraag indient om toegelaten of gemachtigd te worden tot een verblijf van meer dan drie maanden, behoudens de in artikel 10, § 1, eerste lid, 1° en 4° tot en met 7° of de in artikel 40bis of 40ter bedoelde vreemdeling;</p> <p>3° de vreemdeling die wordt teruggedreven op basis van artikel 3 of aan wie een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend overeenkomstig artikel 7 of 27;</p> <p>4° de vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een ministerieel besluit tot terugwijzing of een koninklijk besluit tot uitzetting overeenkomstig artikel 20;</p> <p>De Koning bepaalt de termijn gedurende welke de biometrische gegevens, die overeenkomstig dit artikel werden</p>

<p>afgenomen, dienen bewaard te worden.</p> <p>§ 3. De biometrische gegevens worden afgenomen op initiatief van de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of van de minister of zijn gemachtigde. Zij mogen eveneens worden afgenomen op initiatief van een officier van de gerechtelijke politie, met inbegrip van diegene wiens bevoegdheid beperkt is, of van een officier van de bestuurlijke politie.</p> <p>§ 4. De biometrische gegevens mogen slechts gebruikt worden in de mate dat zij nodig zijn om :</p> <p>1° de identiteit van de vreemdeling vast te stellen en/of te verifiëren;</p> <p>2° na te gaan of de betrokken vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid;</p> <p>3° de verplichtingen na te komen neergelegd in de Europese verordeningen en richtlijnen getroffen door de Raad van de Europese Unie.</p> <p>§ 5. Het opslaan, verwerken, beheren en doorgeven van de biometrische gegevens gebeurt onder de controle van de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer, overeenkomstig de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens.</p> <p>§ 6. Op verzoek van de minister of zijn gemachtigde kunnen de in § 2 bedoelde biometrische gegevens voor de in § 4 bedoelde doeleinden bekomen worden van de gerechtelijke overheden, de politiediensten en de ambtenaren en agenten van openbare diensten die over deze gegevens beschikken.</p>	<p>afgenomen, dienen bewaard te worden.</p> <p>§ 3. De biometrische gegevens worden afgenomen op initiatief van de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of van de minister of zijn gemachtigde. Zij mogen eveneens worden afgenomen op initiatief van een officier van de gerechtelijke politie, met inbegrip van diegene wiens bevoegdheid beperkt is, of van een officier van de bestuurlijke politie.</p> <p>§ 4. De biometrische gegevens mogen slechts gebruikt worden in de mate dat zij nodig zijn om :</p> <p>1° de identiteit van de vreemdeling vast te stellen en/of te verifiëren;</p> <p>2° na te gaan of de betrokken vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid;</p> <p>3° de verplichtingen na te komen neergelegd in de Europese verordeningen en richtlijnen getroffen door de Raad van de Europese Unie.</p> <p>§ 5. Het opslaan, verwerken, beheren en doorgeven van de biometrische gegevens gebeurt onder de controle van de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer, overeenkomstig de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens.</p> <p>§ 6. Op verzoek van de minister of zijn gemachtigde kunnen de in § 2 bedoelde biometrische gegevens voor de in § 4 bedoelde doeleinden bekomen worden van de gerechtelijke overheden, de politiediensten en de ambtenaren en agenten van openbare diensten die over deze gegevens beschikken.</p>
<p>TITEL II. AANVULLENDE EN AFWIJKENDE BEPALINGEN BETREFFENDE BEPAALDE CATEGORIEËN VAN VREEMDELINGEN</p>	<p>TITEL II. AANVULLENDE EN AFWIJKENDE BEPALINGEN BETREFFENDE BEPAALDE CATEGORIEËN VAN VREEMDELINGEN</p>
<p>Hoofdstuk II. Vluchtelingen en personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen</p>	<p>Hoofdstuk II. Vluchtelingen en personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen</p>
<p>Art. 48/5</p>	<p>Art. 48/5</p>
<p>§ 1.</p> <p>Vervolgung in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:</p> <p>a) de Staat;</p> <p>b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;</p> <p>c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.</p> <p>§ 2.</p> <p>Bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 kan alleen geboden worden door:</p> <p>a) de Staat, of</p> <p>b) partijen of organisaties met inbegrip van internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen,</p> <p>mits zij bereid en in staat zijn bescherming te bieden overeenkomstig het tweede lid.</p> <p>Bescherming, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, moet doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt in het algemeen geboden wanneer de bedoelde actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.</p>	<p>§ 1.</p> <p>Vervolgung in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:</p> <p>a) de Staat;</p> <p>b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;</p> <p>c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.</p> <p>§ 2.</p> <p>Bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 kan alleen geboden worden door:</p> <p>a) de Staat, of</p> <p>b) partijen of organisaties met inbegrip van internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen,</p> <p>mits zij bereid en in staat zijn bescherming te bieden overeenkomstig het tweede lid.</p> <p>Bescherming, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, moet doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt in het algemeen geboden wanneer de bedoelde actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.</p>

<p>Bij het beoordelen of een internationale organisatie een Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheerst en bescherming verleent, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, wordt onder meer rekening gehouden met de richtsnoeren die worden gegeven in toepasselijke handelingen van de Europese Unie.</p> <p>§ 3. Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst :</p> <p>a) geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of</p> <p>b) toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van § 2;</p> <p>en hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.</p> <p>Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst overeenkomstig het eerste lid, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.</p> <p>§ 4. <u>Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.</u></p> <p><u>Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.</u></p>	<p>Bij het beoordelen of een internationale organisatie een Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheerst en bescherming verleent, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, wordt onder meer rekening gehouden met de richtsnoeren die worden gegeven in toepasselijke handelingen van de Europese Unie.</p> <p>§ 3. Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst :</p> <p>a) geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of</p> <p>b) toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van § 2;</p> <p>en hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.</p> <p>Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst overeenkomstig het eerste lid, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.</p> <p>§ 4 wordt opgeheven.</p>
<p>Art. 48/6</p>	<p>Art. 48/6</p>
<p>De asielzoeker dient alle elementen ter staving van zijn asielaanvraag zo spoedig mogelijk aan te brengen.</p> <p><u>Wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet staft met stukken of bewijzen, wordt hij als geloofwaardig geacht en wordt hem het voordeel van de twijfel gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :</u></p> <p>a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;</p> <p>b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;</p> <p>c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;</p> <p>d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;</p> <p>e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.</p>	<p>§ 1. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.</p> <p>De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek indient.</p> <p>Het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, vormt een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van verzoekers relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan.</p>

	<p>Indien de met het onderzoek van het verzoek belaste instanties goede redenen hebben om aan te nemen dat de verzoeker informatie, stukken, documenten of andere elementen achterhoudt die essentieel zijn voor een correcte beoordeling van het verzoek, kunnen zij de verzoeker uitnodigen om deze elementen onverwijld voor te leggen, wat ook hun drager is. De weigering van de verzoeker om deze elementen voor te leggen zonder bevredigende verklaring kan een aanwijzing zijn van zijn weigering om te voldoen aan zijn medewerkingsplicht zoals bedoeld in het eerste lid.</p> <p>§ 2. De nationale en internationale documenten die de identiteit of de nationaliteit van de verzoeker vaststellen en waarvan de originelen zo spoedig mogelijk zijn neergelegd, worden bewaard in het administratief dossier van de met het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming belaste instanties gedurende de volledige duur van de behandeling van dit verzoek.</p> <p>De originelen van de andere dan in het eerste lid bedoelde ondersteunende stukken kunnen bewaard worden in het administratief dossier gedurende de volledige duur van de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.</p> <p>De verzoeker ontvangt, op zijn verzoek, een kopie van de stukken waarvan de originelen worden bewaard in het administratief dossier en een ontvangstbewijs met een summier beschrijving van de neergelegde documenten.</p> <p>De teruggave door de met het onderzoek van het verzoek belaste instanties van de in het eerste lid bedoelde originele stukken aan de vreemdeling, of aan zijn raadsman op vertoon van een geschreven volmacht uitgaande van de vreemdeling, gebeurt op zijn vraag voor zover er een definitieve beslissing van erkenning van vluchteling of toekenning van subsidiaire bescherming werd genomen betreffende het verzoek om internationale bescherming en dit onverminderd artikel 57/8/1. In de andere gevallen waarin een definitieve beslissing werd genomen, worden deze stukken overgemaakt aan de minister of zijn gemachtigde. De minister of zijn gemachtigde geeft deze terug aan de vreemdeling op zijn vraag, tenzij hij het in bewaring geven van deze stukken op grond van artikel 74/14, §2, tweede lid, als preventieve maatregel of op grond van artikel 74/15, §1, als maatregel om de beslissing tot verwijdering uit te voeren heeft opgelegd.</p> <p>De teruggave van de originele stukken bedoeld in het tweede lid, aan de verzoeker, of aan zijn raadsman op vertoon van een geschreven volmacht uitgaande van de verzoeker, gebeurt op zijn vraag voor zover er een definitieve beslissing werd genomen betreffende het verzoek om internationale bescherming.</p> <p>De originele stukken die aan het administratief dossier werden toegevoegd kunnen in alle gevallen vervroegd worden teruggegeven mits de verzoeker een geldige reden aanbrengt waaruit blijkt dat een vervroegde teruggave noodzakelijk is.</p> <p>De teruggave van een stuk vindt niet plaats indien er ten gevolge van een authenticatie door de bevoegde autoriteiten wordt vastgesteld dat het document vals of vervalst is en/of de teruggave wordt verhinderd door een</p>
--	--

	<p>wettelijke bepaling.</p> <p>De eventuele teruggave van de originele stukken wordt vermeld op het ontvangstbewijs bedoeld in het derde lid.</p> <p>§ 3.</p> <p>De door de verzoeker voorgelegde stukken dienen, indien zij in een andere taal dan één van de drie landstalen of het Engels zijn opgesteld, vergezeld te zijn van een vertaling in één van de drie landstalen of het Engels.</p> <p>De verzoeker wordt bij het indienen van het verzoek, in een taal die hij begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij deze begrijpt, ingelicht over zijn plicht mee te werken om een vertaling te verstrekken, zoals bedoeld in het eerste lid.</p> <p>Bij gebrek aan een vertaling, zoals bedoeld in het eerste lid, dient de verzoeker de door hem voorgelegde stukken, indien zij in een andere taal dan één van de drie landstalen of het Engels zijn opgesteld, zelf toe te lichten tijdens het persoonlijk onderhoud in voorkomend geval via de aanwezige tolk. Deze toelichting betreft minstens de relevante gegevens van de voorgelegde stukken.</p> <p>In het geval de verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming indient, zoals bedoeld in artikel 51/8, dienen de door hem voorgelegde stukken, indien zij in een andere taal dan één van de drie landstalen of het Engels zijn opgesteld, vergezeld te zijn van een vertaling in één van de drie landstalen of het Engels of dient de verzoeker minstens de relevante gegevens er van nauwkeurig aan te duiden in de door hem voorgelegde stukken en toe te lichten in de in artikel 51/8 bedoelde verklaring.</p> <p>Bij gebrek aan enige vertaling voorzien door de verzoeker, is de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, niet verplicht om elk door de verzoeker voorgelegd stuk in zijn volledigheid te vertalen naar één van de drie landstalen of het Engels. Het volstaat om de door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vastgestelde relevante gegevens te vertalen van de voorgelegde stukken.</p> <p>§ 4.</p> <p>Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten geen bevestiging indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:</p> <p>a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;</p> <p>b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;</p> <p>c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;</p> <p>d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;</p>
--	--

	<p>e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.</p> <p>§ 5. De met het onderzoek belaste instanties beoordelen het verzoek op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houden rekening met de volgende elementen:</p> <p>a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;</p> <p>b) de door de verzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;</p> <p>c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;</p> <p>d) de vraag of de verzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren;</p> <p>e) de vraag of in redelijkheid kan worden verwacht dat de verzoeker zich onder de bescherming kan stellen van een ander land waarvan hij de nationaliteit kan invoeren.</p>
Art. 48/8	Art. 48/8
	<p>§ 1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vraagt, indien dit door hem relevant wordt geacht voor de beoordeling van het verzoek, aan de verzoeker om internationale bescherming zich te onderwerpen aan een medisch onderzoek betreffende aanwijzingen van vroegere vervolging of ernstige schade, mits de verzoeker hiermee instemt.</p> <p>De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan aan de verzoeker vragen om zo spoedig mogelijk dit medisch onderzoek te regelen, desgevallend bij een door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aangeduide bevoegde beroepsbeoefenaar in de gezondheidszorg.</p> <p>De bevoegde beroepsbeoefenaar in de gezondheidszorg verstrekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een rapport met vaststellingen betreffende aanwijzingen van vroegere vervolging of ernstige schade, mits de verzoeker hiermee instemt. Er wordt hierbij een duidelijk onderscheid gemaakt tussen enerzijds objectief medische vaststellingen en anderzijds de vaststellingen gebaseerd op de verklaringen van de verzoeker om internationale bescherming.</p> <p>§ 2. Indien er door de verzoeker om internationale bescherming een medisch probleem wordt opgeworpen</p>

	<p>en er geen medisch onderzoek overeenkomstig paragraaf 1 plaatsvindt, wordt hij ingelicht dat hij op eigen initiatief en kosten een medisch onderzoek kan regelen betreffende aanwijzingen van vroegere vervolging of ernstige schade.</p> <p>Het medisch getuigschrift wordt zo spoedig mogelijk voorgelegd aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, die in voorkomend geval een bevoegde beroepsbeoefenaar in de gezondheidszorg kan raadplegen om een advies omtrent het voormelde getuigschrift te vragen.</p> <p>§ 3. Het feit dat de verzoeker om internationale bescherming weigert om het medisch onderzoek overeenkomstig paragraaf 1 te ondergaan of het feit dat er geen medisch onderzoek heeft plaatsgevonden, belet de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.</p> <p>§ 4. Het in paragraaf 1, derde lid, bedoelde rapport of het in paragraaf 2, tweede lid, bedoelde medisch getuigschrift wordt door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beoordeeld samen met de andere elementen van het verzoek om internationale bescherming.</p> <p>§ 5. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen.</p>
Art. 48/9	Art. 48/9
	<p>§ 1. De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.</p> <p>§ 2. Daarnaast kan een ambtenaar-geneesheer of een andere bevoegde beroepsbeoefenaar in de gezondheidszorg, aangeduid door de minister of zijn gemachtigde, via een medisch onderzoek aanbevelingen doen betreffende de bijzondere procedurele noden die een verzoeker om internationale bescherming kan behoeven, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk. Indien de aanbevelingen betrekking hebben op medische gegevens, worden deze slechts aan de minister of zijn gemachtigde en de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen overgemaakt mits instemming van de verzoeker om internationale bescherming.</p> <p>Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op alle ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen.</p>

	<p>§ 3. Onverminderd het bepaalde in paragrafen 1 en 2, kan de verzoeker om internationale bescherming ook elementen in een latere fase van de procedure signaleren aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, zonder dat de procedure betreffende het verzoek om internationale bescherming hierom opnieuw moet worden gestart. De verzoeker dient deze elementen op omstandige en precieze wijze schriftelijk over te maken aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.</p> <p>§ 4. De ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal beoordelen of de verzoeker om internationale bescherming bijzondere procedurele noden heeft en nemen deze in acht door het verlenen van passende steun tijdens de procedure, voor zover deze noden voldoende zijn aangetoond en voor zover de in dit hoofdstuk bedoelde rechten in het gedrang zouden komen en hij niet zou kunnen voldoen aan de hem opgelegde verplichtingen. De beoordeling van de bijzondere procedurele noden is op zich zelf niet vatbaar voor beroep.</p> <p>§ 5. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van oordeel is dat een verzoeker om internationale bescherming bijzondere procedurele noden heeft, in het bijzonder omwille van foltering, verkrachting of andere ernstige vormen van psychisch, fysiek of seksueel geweld, die niet verenigbaar zijn met het onderzoek van zijn verzoek conform artikel 57/6/1, § 1 of 57/6/4, past de Commissaris-generaal deze procedure niet of niet langer toe.</p> <p>§ 6. De vaststelling dat de verzoeker de in paragraaf 1 bedoelde vragenlijst niet heeft beantwoord of dat verzoeker overeenkomstig paragraaf 2 niet medisch werd onderzocht, verhindert niet dat de procedure verder wordt behandeld overeenkomstig artikel 51/10 of belet de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet om een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.</p> <p>§ 7. De in paragraaf 4 vermelde beoordeling blijft geldig indien de vreemdeling een volgend verzoek indient op grond van artikel 51/8.</p> <p>In afwijking van het eerste lid, kan de minister of zijn gemachtigde of de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het kader van het volgende verzoek oordelen dat de verzoeker om internationale bescherming niet langer bijzondere procedurele noden heeft, zelfs al werd er tijdens het vorig verzoek nog geoordeeld dat hij deze heeft.</p> <p>In afwijking van het eerste lid, kan de verzoeker alsnog in de in artikel 51/8 bedoelde verklaring overtuigende elementen aanbrengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden zouden blijken, zelfs al werd er tijdens het vorig verzoek nog geoordeeld dat hij deze niet heeft.</p>
Art. 49/2	Art. 49/2
(...) § 4.	(...) § 4.

<p>De minister of zijn gemachtigde kan, gedurende het verblijf van beperkte duur van de vreemdeling, te allen tijde aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vragen de subsidiaire beschermingsstatus die aan een vreemdeling werd toegekend, op te heffen overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 4°. De minister of zijn gemachtigde kan, tijdens de eerste tien jaar van het verblijf van de vreemdeling, te rekenen vanaf de datum van de indiening van de asielaanvraag, te allen tijde aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vragen de subsidiaire beschermingsstatus die aan de vreemdeling werd toegekend, in te trekken overeenkomstig het <u>artikel 55/5/1</u>.</p> <p><u>In afwijking van het eerste lid kan de minister of zijn gemachtigde te allen tijde aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vragen de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken die werd toegekend aan een vreemdeling die uitgesloten wordt of had moeten zijn overeenkomstig artikel 55/4, § 1 of § 2.</u></p> <p>De minister of zijn gemachtigde zendt onverwijld aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen elk element in zijn bezit over dat een beslissing tot intrekking op basis van artikel 55/5/1 zou kunnen rechtvaardigen. Behoudens uitdrukkelijke aanwijzing in die zin, vormt het overzenden van dergelijke elementen geen vraag tot intrekking van het statuut in de zin van het tweede lid. De minister of zijn gemachtigde zendt tevens onverwijld aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen elk element in zijn bezit over dat een beslissing tot uitsluiting op basis van artikel 55/4, § 2 zou kunnen rechtvaardigen.</p> <p>De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen neemt in geval van toepassing van het eerste of het tweede lid binnen een termijn van zestig werkdagen een beslissing tot intrekking of opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus of informeert de betrokkene en de minister of zijn gemachtigde dat niet wordt overgegaan tot de intrekking of opheffing van dit statuut.</p> <p>De toekenning van het verblijfsrecht van onbepaalde duur zoals bepaald in paragraaf 3, wordt in voorkomend geval geschorst in afwachting van een definitieve beslissing. Indien de geldigheidsduur van de in paragraaf 2, bedoelde verblijfstitel verstrijkt tijdens het heronderzoek van de geldigheid van de internationale beschermingsstatus, wordt deze verblijfstitel vernieuwd in afwachting van een definitieve beslissing.</p> <p>(...)</p>	<p>De minister of zijn gemachtigde kan, gedurende het verblijf van beperkte duur van de vreemdeling, te allen tijde aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vragen de subsidiaire beschermingsstatus die aan een vreemdeling werd toegekend, op te heffen overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 4°. De minister of zijn gemachtigde kan, tijdens de eerste tien jaar van het verblijf van de vreemdeling, te rekenen vanaf de datum van de indiening van de asielaanvraag, te allen tijde aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vragen de subsidiaire beschermingsstatus die aan de vreemdeling werd toegekend, in te trekken overeenkomstig het artikel 55/5/1, §1, of §2, 2°.</p> <p>De minister of zijn gemachtigde kan te allen tijde aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vragen de subsidiaire beschermingsstatus die aan de vreemdeling werd toegekend, in te trekken overeenkomstig artikel 55/5/1, §2, 1°.</p> <p>De minister of zijn gemachtigde zendt onverwijld aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen elk element in zijn bezit over dat een beslissing tot intrekking op basis van artikel 55/5/1 zou kunnen rechtvaardigen. Behoudens uitdrukkelijke aanwijzing in die zin, vormt het overzenden van dergelijke elementen geen vraag tot intrekking van het statuut in de zin van het tweede lid. De minister of zijn gemachtigde zendt tevens onverwijld aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen elk element in zijn bezit over dat een beslissing tot uitsluiting op basis van artikel 55/4, § 2 zou kunnen rechtvaardigen.</p> <p>De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen neemt in geval van toepassing van het eerste of het tweede lid binnen een termijn van zestig werkdagen een beslissing tot intrekking of opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus of informeert de betrokkene en de minister of zijn gemachtigde dat niet wordt overgegaan tot de intrekking of opheffing van dit statuut.</p> <p>De toekenning van het verblijfsrecht van onbepaalde duur zoals bepaald in paragraaf 3, wordt in voorkomend geval geschorst in afwachting van een definitieve beslissing. Indien de geldigheidsduur van de in paragraaf 2, bedoelde verblijfstitel verstrijkt tijdens het heronderzoek van de geldigheid van de internationale beschermingsstatus, wordt deze verblijfstitel vernieuwd in afwachting van een definitieve beslissing.</p> <p>(...)</p>
<p>Art. 49/3</p> <p><u>Een aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, neemt de vorm aan van een asielaanvraag.</u></p> <p><u>Deze asielaanvraag wordt ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.</u></p>	<p>Art. 49/3</p> <p>Een aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, neemt de vorm aan van een verzoek om internationale bescherming.</p> <p>Dit verzoek om internationale bescherming wordt ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.</p>
<p>Art. 49/3/1</p>	<p>Art. 49/3/1</p> <p>Geen maatregel tot verwijdering van het grondgebied of tot teruggrijving kan gedwongen worden uitgevoerd ten aanzien van de verzoeker vanaf het doen van zijn verzoek om internationale bescherming, en tijdens de behandeling van dit verzoek door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, met uitzondering van de</p>

	verzoeker bedoeld in artikel 57/6/2, § 3.
Art. 50	Art. 50
<p><u>De vreemdeling die het Rijk binnenkomt of binnengekomen is zonder te voldoen aan de in artikel 2 gestelde voorwaarden en die de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus wenst te verkrijgen, moet op het ogenblik dat hij binnenkomt of, althans binnen acht werkdagen nadat hij is binnengekomen, een asielaanvraag indienen. De Koning wijst de overheden aan waarbij de vreemdeling een asielaanvraag kan indienen.</u></p> <p><u>De overheid waarbij de vreemdeling (de) aanvraag bedoeld in het eerste lid aflegt, verleent hem daarvan schriftelijk akte en brengt ze ter kennis van de Minister of zijn gemachtigde die daarvan onmiddellijk de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inlicht.</u></p>	<p>§1. De vreemdeling die het Rijk binnenkomt of binnengekomen is zonder te voldoen aan de in artikelen 2 en 3 gestelde voorwaarden en die de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus wenst te verkrijgen, moet op het ogenblik dat hij binnenkomt of, althans binnen de acht werkdagen nadat hij het Rijk is binnengekomen, een verzoek om internationale bescherming doen.</p> <p>De in het eerste lid bedoelde vreemdeling die het Rijk tracht binnen te komen zonder te voldoen aan de in artikelen 2 en 3 gestelde voorwaarden, moet dit verzoek om internationale bescherming onverwijld doen bij de met de grenscontrole belaste overheden op het ogenblik dat deze nadere toelichting vragen over zijn motief om naar België te reizen.</p> <p>De vreemdeling die het Rijk legaal is binnengekomen in het kader van een verblijf van maximaal drie maanden en die de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus wenst te verkrijgen, moet voor het einde van het verblijf van maximaal drie maanden, een verzoek om internationale bescherming doen.</p> <p>De vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen en die de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus wenst te verkrijgen, moet binnen de acht werkdagen nadat zijn verblijf beëindigd of ingetrokken is, een verzoek om internationale bescherming doen.</p> <p>De vreemdeling die tijdelijke bescherming geniet zoals bedoeld in artikel 57/29, kan op elk ogenblik een verzoek om internationale bescherming doen. Eenmaal de regeling van tijdelijke bescherming overeenkomstig artikel 57/36, §1, wordt beëindigd, moet de vreemdeling, indien hij de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus wenst te verkrijgen, binnen de acht werkdagen na de beëindiging van de regeling van tijdelijke bescherming een verzoek om internationale bescherming doen.</p> <p>De Koning wijst de overheden aan waar de vreemdeling een verzoek om internationale bescherming kan doen.</p> <p>Het doen van een verzoek om internationale bescherming moet in persoon gebeuren.</p> <p>§2. De bevoegde overheid waarbij de vreemdeling zijn verzoek om internationale bescherming heeft gedaan, verleent hem daarvan een bewijs van aanmelding en brengt het verzoek ter kennis van de Minister of zijn gemachtigde, die ze binnen de drie werkdagen registreert.</p> <p>Wanneer een groot aantal vreemdelingen tegelijk een verzoek om internationale bescherming doet, waardoor het in de praktijk zeer moeilijk is om de registratietermijn van drie werkdagen na te leven, kan deze verlengd worden tot tien werkdagen.</p> <p>§3. De vreemdeling die overeenkomstig paragraaf 1 een verzoek om internationale bescherming heeft gedaan, krijgt de mogelijkheid om dit verzoek daadwerkelijk in te dienen, hetzij onmiddellijk, hetzij zo snel mogelijk op een</p>

	<p>aangewezen datum en uiterlijk binnen de dertig dagen vanaf de datum waarop het verzoek gedaan werd.. Wanneer een groot aantal vreemdelingen tegelijk een verzoek om internationale bescherming doet, waardoor het in de praktijk zeer moeilijk is om deze termijn van dertig dagen na te leven, kan deze termijn verlengd worden door de Koning bij een in ministerraad overlegd besluit. Dit besluit treedt drie maanden na zijn inwerkingtreding, buiten werking.</p> <p>De Koning wijst de overheden aan waar de vreemdeling een verzoek om internationale bescherming kan indienen.</p> <p>Enmaal de vreemdeling het verzoek om internationale bescherming daadwerkelijk heeft ingediend bij de bevoegde overheid, verleent deze overheid hem daarvan een schriftelijke akte en brengt het verzoek ter kennis van de minister of zijn gemachtigde die daarvan onmiddellijk de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen inlicht. Het indienen van een verzoek om internationale bescherming moet in persoon gebeuren.</p> <p>Indien de vreemdeling zijn verzoek om internationale bescherming doet bij een overheid die niet tevens door de Koning is aangewezen als overheid waarbij een verzoek om internationale bescherming daadwerkelijk kan worden ingediend, informeert deze overheid de vreemdeling over waar en hoe hij dit verzoek daadwerkelijk kan indienen.</p> <p>Een verzoek om internationale bescherming dat wordt gedaan maar vervolgens op de aangewezen datum voor de indiening van dit verzoek, niet daadwerkelijk wordt ingediend, vervalt van rechtswege tenzij de vreemdeling aantoonbaar dat zulks te wijten was aan omstandigheden waarop hij geen invloed had. Indien de vreemdeling zich op een latere datum toch aanmeldt om zijn verzoek daadwerkelijk in te dienen, dan wordt zijn dossier heropend en zijn verzoek om internationale bescherming opnieuw geregistreerd maar nu als een daadwerkelijk ingediend verzoek.</p> <p>§4. Een vreemdeling kan geen nieuw verzoek om internationale bescherming doen zolang de beslissing die werd genomen in het kader van zijn vorig verzoek om internationale bescherming, vatbaar is voor een beroep zoals bedoeld in artikel 39/2, § 1, en dit zolang de termijn bedoeld in artikel 39/57 nog niet verstreken is of zolang een beroep hangende is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen deze beslissing. Deze verzoeken om internationale bescherming worden niet geregistreerd.</p>
<p>Art. 50bis</p> <p><u>De vreemdeling die tijdelijke bescherming geniet zoals bedoeld in artikel 57/29, kan op elk ogenblik een asielaanvraag indienen bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, eerste lid, aangewezen overheden.</u></p> <p><u>De vreemdeling die op grond van artikel 57/29 een tijdelijke bescherming heeft genoten en het statuut van vluchteling wenst te verkrijgen, of de subsidiaire beschermingsstatus wenst te verkrijgen, moet zijn asielaanvraag indienen bij een van de overheden aangewezen door de Koning ter uitvoering van artikel 50, eerste lid, binnen acht werkdagen die volgen op het einde van de regeling van tijdelijke bescherming in een van de gevallen bepaald bij artikel 57/36, § 1.</u></p> <p>De overheid waarbij de in het eerste of tweede lid bedoelde</p>	<p>Art. 50bis</p> <p>Artikel 50bis wordt opgeheven.</p>

<p><u>vreemdeling zijn asielaanvraag indient, verleent hem daarvan schriftelijk akte en brengt haar ter kennis van de minister of zijn gemachtigde die daarvan onmiddellijk de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen inlicht.</u></p>	
<p>Art. 50ter</p>	<p>Art. 50ter</p>
<p><u>De vreemdeling die het Rijk tracht binnen te komen zonder te voldoen aan de in artikel 2 gestelde voorwaarden, moet een asielaanvraag indienen bij de met de grenscontrole belaste overheden op het oogenblik dat deze nadere toelichting vragen over zijn motief om naar België te reizen.</u></p>	<p>Artikel 50ter wordt opgeheven.</p>
<p>Art. 51</p>	<p>Art. 51</p>
<p><u>De vreemdeling die regelmatig het Rijk binnengekomen is in het kader van een verblijf van maximaal drie maanden zonder de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus te bezitten en die deze wenst te verkrijgen, moet binnen acht werkdagen nadat hij het Rijk is binnengekomen, zijn asielaanvraag indienen bij één der door de Koning ter uitvoering van artikel 50, eerste lid, aangewezen overheden.</u></p> <p><u>De vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, die de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus wenst te verkrijgen, moet zijn asielaanvraag indienen bij een van de in het eerste lid bepaalde overheden, voordat er einde gesteld wordt aan deze machtiging of toelating tot verblijf.</u></p> <p><u>De overheid waarbij de vreemdeling zijn asielaanvraag indient, verleent hem daarvan schriftelijk akte en brengt ze ter kennis van de Minister of zijn gemachtigde die daarvan onmiddellijk de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inlicht.</u></p>	<p>De verzoeker om internationale bescherming is vanaf het doen van zijn verzoek om internationale bescherming verplicht om mee te werken met de bevoegde overheden om zijn identiteit en andere elementen ter staving van zijn verzoek vast te stellen. Deze elementen omvatten onder meer de verklaringen van verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken om internationale bescherming, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.</p> <p>De verzoeker wordt bij het doen van zijn verzoek, in een taal die hij begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij deze begrijpt, ingelicht over zijn plicht tot medewerking, alsmede over de gevolgen die kunnen ontstaan indien hij niet met de bevoegde overheden samenwerkt.</p>
<p>Art. 51/2</p>	<p>Art. 51/2</p>
<p><u>De vreemdeling, bedoeld bij de artikelen 50, 50bis en 51, dient bij zijn asielaanvraag in België woonplaats te kiezen.</u></p> <p><u>Zo hij geen woonplaats heeft gekozen wordt de vreemdeling die een asielaanvraag indient geacht woonplaats te hebben gekozen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.</u></p> <p><u>De vreemdeling die een asielaanvraag indient aan de grens zonder te voldoen aan de voorwaarden gesteld in artikel 2, wordt geacht woonplaats te hebben gekozen op de plaats waar hij wordt vastgehouden.</u></p> <p>Elke wijziging van de gekozen woonplaats moet bij een ter post aangetekende zending medegedeeld worden aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, alsook aan de Minister.</p> <p>Onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf, is elke kennisgeving geldig wanneer ze naar de gekozen woonplaats van betrokkene verstuurd wordt bij een ter post aangetekende zending of per bode tegen ontvangstbewijs. Wanneer de vreemdeling woonplaats heeft gekozen bij zijn raadsman, kan de kennisgeving ook geldig worden verstuurd per faxpost of via elke andere bij een koninklijk besluit toegelaten betekeningwijze.</p> <p>De oproepingen en de aanvragen om inlichtingen kunnen eveneens geldig verstuurd worden naar de gekozen woonplaats bij een ter post aangetekende zending of per bode tegen ontvangstbewijs. Wanneer de vreemdeling woonplaats</p>	<p>De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient overeenkomstig artikel 50, §3 dient in België woonplaats te kiezen.</p> <p>Zo hij geen woonplaats heeft gekozen wordt de verzoeker geacht woonplaats te hebben gekozen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.</p> <p>De vreemdeling die aan de grens een verzoek om internationale bescherming indient zonder te voldoen aan de in artikelen 2 en 3 gestelde voorwaarden, wordt geacht woonplaats te hebben gekozen op de plaats waar hij wordt vastgehouden.</p> <p>Elke wijziging van de gekozen woonplaats moet bij een ter post aangetekende zending medegedeeld worden aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, alsook aan de Minister.</p> <p>Onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf, is elke kennisgeving geldig wanneer ze naar de gekozen woonplaats van betrokkene verstuurd wordt bij een ter post aangetekende zending of per bode tegen ontvangstbewijs. Wanneer de vreemdeling woonplaats heeft gekozen bij zijn raadsman, kan de kennisgeving ook geldig worden verstuurd per faxpost of via elke andere bij een koninklijk besluit toegelaten betekeningwijze.</p> <p>De oproepingen en de aanvragen om inlichtingen kunnen eveneens geldig verstuurd worden naar de gekozen woonplaats bij een ter post aangetekende zending of per bode tegen ontvangstbewijs. Wanneer de vreemdeling woonplaats</p>

<p>heeft gekozen bij zijn raadsman, kunnen de oproepingen en aanvragen om inlichtingen ook geldig worden verstuurd per faxpost of via elke andere bij een koninklijk besluit toegelaten betekeniswijze, onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf.</p>	<p>heeft gekozen bij zijn raadsman, kunnen de oproepingen en aanvragen om inlichtingen ook geldig worden verstuurd per faxpost of via elke andere bij een koninklijk besluit toegelaten betekeniswijze, onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf.</p>
<p>Art. 51/3</p>	<p>Art. 51/3</p>
<p>§ 1</p> <p><u>Aan het nemen van vingerafdrukken kunnen onderworpen worden:</u></p> <p>1° de vreemdeling die aan de grens of in het Rijk een asielaanvraag indient;</p> <p>2° de vreemdeling die België verplicht is over te nemen of opnieuw over te nemen krachtens Europese regelgeving betreffende de vaststelling van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, die België bindt;</p> <p>3° de vreemdeling voor wie er aanwijzingen bestaan dat hij reeds een asielaanvraag heeft ingediend;</p> <p>4° de asielzoeker wiens identiteit onzeker is.</p> <p>§ 2</p> <p><u>De vingerafdrukken</u> mogen slechts gebruikt worden in de mate dat zij nodig zijn om:</p> <p>1° de identiteit van de vreemdeling vast te stellen;</p> <p>2° met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, de Staat vast te stellen die verantwoordelijk is voor de behandeling van <u>het asielverzoek</u>;</p> <p>3° <u>het asielverzoek</u> te behandelen.</p> <p>§ 3</p> <p><u>De vingerafdrukken</u> worden genomen op initiatief van de Minister of van zijn gemachtigde. Zij mogen eveneens genomen worden op initiatief van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of zijn gemachtigde, <u>van een officier van de bestuurlijke politie, met inbegrip van diegene wiens bevoegdheid beperkt is, van een onderofficier van de Rijkswacht</u>, of van een directeur van een strafinrichting.</p> <p>§ 4</p> <p>De verwerking en het beheer van <u>de vingerafdrukken</u> gebeurt onder de controle van de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer, overeenkomstig de bepalingen van de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens.</p> <p>§ 5</p>	<p>§ 1</p> <p>Voor de toepassing van dit artikel wordt onder “afname van biometrische gegevens” verstaan het nemen van vingerafdrukken en het maken van gezichtsopname. Onder “gezichtsopname” wordt verstaan de digitale afbeelding van het gezicht met een resolutie en een kwaliteit die voldoende zijn voor gebruik van de afbeelding voor geautomatiseerde biometrische vergelijking.</p> <p>Aan de afname van biometrische gegevens kunnen worden onderworpen:</p> <p>1° de vreemdeling die aan de grens of in het Rijk een verzoek om internationale bescherming doet en/of indient;</p> <p>2° de vreemdeling die België verplicht is over te nemen of terug te nemen krachtens Europese regelgeving betreffende de vaststelling van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, die België bindt ;</p> <p>3° de vreemdeling voor wie er aanwijzingen bestaan dat hij reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend</p> <p>§ 2</p> <p>De biometrische gegevens mogen slechts gebruikt worden in de mate dat zij nodig zijn om:</p> <p>1° de identiteit van de vreemdeling vast te stellen</p> <p>2° met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, de Staat vast te stellen die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming;</p> <p>3° het verzoek om internationale bescherming te behandelen;</p> <p>§ 3</p> <p>De biometrische gegevens worden genomen op initiatief van de Minister of van zijn gemachtigde. Zij mogen eveneens genomen worden op initiatief van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of zijn gemachtigde, van een officier van de gerechtelijke politie, met inbegrip van diegene wiens bevoegdheid beperkt is, van een officier van de bestuurlijke politie, of van een directeur van een strafinrichting.</p> <p>§ 4</p> <p>De verwerking en het beheer van de biometrische gegevens gebeurt onder de controle van de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer, overeenkomstig de bepalingen van de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens.</p> <p>§ 5</p> <p>De Koning bepaalt de termijn gedurende welke de biometrische gegevens, die overeenkomstig dit artikel worden afgenomen, dienen bewaard te worden</p>

<p><u>De vingerafdrukken</u> die met toepassing van § 1 werden genomen, worden vernietigd indien de vreemdeling overeenkomstig artikel 49 als vluchteling erkend wordt of wanneer hem de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend overeenkomstig artikel 49/2.</p>	<p>De biometrische gegevens die met toepassing van § 1 werden genomen, worden vernietigd indien de vreemdeling overeenkomstig artikel 49 als vluchteling erkend wordt of wanneer hem de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend overeenkomstig artikel 49/2.</p>
<p>Art. 51/3bis</p>	<p>Art. 51/3bis</p>
<p>De vreemdeling die <u>een asielaanvraag indient</u> kan onderworpen worden aan een veiligheidsfouillering bij de aankomst bij de in artikel 50 bedoelde overheid, om er zich van te vergewissen dat hij geen wapen of enig voorwerp draagt dat gevaarlijk is voor de fysieke integriteit van hemzelf of van derden of voor de openbare orde.</p> <p>De veiligheidsfouillering gebeurt door het betasten van het lichaam en de kleding van de gefouilleerde, alsook door de controle van zijn bagage. Zij mag niet langer duren dan de daartoe noodzakelijke tijd. Zij wordt uitgevoerd door een gemachtigde van de minister van hetzelfde geslacht als de gefouilleerde.</p> <p>De Koning bepaalt de nadere regels die van toepassing zijn op deze veiligheidsfouillering.</p>	<p>De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming doet of indient, kan onderworpen worden aan een veiligheidsfouillering bij de aankomst bij de in artikel 50 bedoelde overheid, om er zich van te vergewissen dat hij geen wapen of enig voorwerp draagt dat gevaarlijk is voor de fysieke integriteit van hemzelf of van derden of voor de openbare orde.</p> <p>De veiligheidsfouillering gebeurt door het betasten van het lichaam en de kleding van de gefouilleerde, alsook door de controle van zijn bagage. Zij mag niet langer duren dan de daartoe noodzakelijke tijd. Zij wordt uitgevoerd door een gemachtigde van de minister van hetzelfde geslacht als de gefouilleerde.</p> <p>De Koning bepaalt de nadere regels die van toepassing zijn op deze veiligheidsfouillering.</p>
<p>Art. 51/4</p>	<p>Art. 51/4</p>
<p>§ 1 <u>Het onderzoek van de in de artikelen 50,50bis, 50ter en 51 bedoelde asielaanvraag geschiedt in het Nederlands of in het Frans.</u></p> <p>De taal van het onderzoek is tevens de taal van de beslissing waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied.</p> <p>§ 2 <u>De vreemdeling, bedoeld in de artikelen 50,50bis, 50ter of 51, dient onherroepelijk en schriftelijk aan te geven of hij bij het onderzoek van de in de vorige paragraaf bedoelde aanvraag de hulp van een tolk nodig heeft.</u></p> <p>Indien de vreemdeling niet verklaart de hulp van een tolk te verlangen, kan hij volgens dezelfde regels het Nederlands of het Frans kiezen als taal van het onderzoek.</p> <p>Indien de vreemdeling geen van die talen heeft gekozen of verklaard heeft de hulp van een tolk te verlangen, bepaalt de Minister of zijn gemachtigde de taal van het onderzoek, in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties. Tegen die beslissing kan geen afzonderlijk beroep worden ingesteld.</p> <p>§ 3 Bij de procedures voor de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State alsmede indien de vreemdeling tijdens de behandeling van <u>de asielaanvraag</u> of binnen een termijn van zes maanden na afloop van de asielpprocedure verzoekt om het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9bis of</p>	<p>§ 1 Het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming geschiedt in het Nederlands of in het Frans.</p> <p>De taal van het onderzoek is tevens de taal van de beslissing waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied.</p> <p>§ 2 De vreemdeling dient op het moment van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming onherroepelijk en schriftelijk aan te geven of hij bij het onderzoek van dit verzoek de hulp van een tolk nodig heeft.</p> <p>Indien de vreemdeling niet verklaart de hulp van een tolk te verlangen, kan hij volgens dezelfde regels het Nederlands of het Frans kiezen als taal van het onderzoek.</p> <p>Indien de vreemdeling geen van die talen heeft gekozen of verklaard heeft de hulp van een tolk te verlangen, bepaalt de Minister of zijn gemachtigde de taal van het onderzoek, in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties. Tegen die beslissing kan geen afzonderlijk beroep worden ingesteld.</p> <p>In afwijking van voorgaande leden en onverminderd de mogelijkheid voor de minister of zijn gemachtigde om de taal van het onderzoek te bepalen in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties, wordt een volgend verzoek om internationale bescherming onderzocht in de taal waarin het vorig verzoek om internationale bescherming werd onderzocht.</p> <p>§ 3 Bij de procedures voor de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State alsmede indien de vreemdeling tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming of binnen een termijn van zes maanden na afloop van de asielpprocedure verzoekt om het toekennen van een machtiging tot verblijf op</p>

<p>9ter, wordt de taal gebruikt die overeenkomstig paragraaf 2 is gekozen of bepaald.</p> <p>Paragraaf 1, tweede lid, is van toepassing.</p>	<p>grond van de artikelen 9bis of 9ter, wordt de taal gebruikt die overeenkomstig paragraaf 2 is gekozen of bepaald.</p> <p>Paragraaf 1, tweede lid, is van toepassing</p>
<p>Art. 51/5</p>	<p>Art. 51/5</p>
<p>§ 1 <u>Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielerzoek.</u></p> <p><u>Te dien einde kan in een welbepaalde plaats worden vastgehouden voor de tijd die hiervoor strikt noodzakelijk is, zonder dat de duur van de vasthouding of de opsluiting een maand te boven mag gaan:</u></p> <p><u>1° de vreemdeling die beschikt over een verblijfsvergunning of een reisdocument houdende een visum of een visumverklaring, waarvan de geldigheidsduur verstreken is, uitgereikt door een Staat die gebonden is aan Europese regelgeving betreffende het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielerzoek, of;</u></p> <p><u>2° de vreemdeling die niet beschikt over de in artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en die volgens eigen verklaringen verbleven heeft in een dergelijke Staat, of;</u></p> <p><u>3° de vreemdeling die niet beschikt over de in artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en waarbij de afname van vingerafdrukken overeenkomstig artikel 51/3 erop wijzen dat hij in een dergelijke Staat verbleven heeft.</u></p> <p><u>Wanneer wordt aangetoond dat de behandeling van een verzoek tot overname of terugname van een asielerzoek buitengewoon complex is, kan de termijn van vasthouding of opsluiting door de minister of zijn gemachtigde verlengd worden met een periode van een maand.</u></p> <p>Onverminderd het eerste lid, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de <u>asielaanvraag die is ingediend door iemand die tijdelijke bescherming geniet en op grond daarvan gemachtigd is in het Rijk te verblijven.</u></p> <p>Indien de vreemdeling binnen de vijftien dagen na verzending geen gevolg geeft aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen, wordt hij geacht afstand gedaan te hebben van zijn <u>asielaanvraag.</u></p> <p>§ 2 Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen. Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen, of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.</p> <p>§ 3 <u>Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, richt de Minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek de asielerzoek over te nemen of opnieuw over te nemen.</u></p>	<p>§ 1 Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk een eerste of een volgend verzoek om internationale bescherming bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, §3, tweede lid, aangewezen overheden heeft ingediend, gaat de minister of zijn gemachtigde, met toepassing van de Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek.</p> <p>Te dien einde, wanneer er op basis van een individuele beoordeling een significant risico op onderduiken van de persoon bestaat, en enkel voor zover de vasthouding evenredig is en er geen andere, minder dwingende maatregelen effectief kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats vastgehouden worden voor de tijd die noodzakelijk is voor het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, zonder dat de duur van de vasthouding zes weken te boven mag gaan.</p> <p>opgeheven</p> <p>Onverminderd het eerste lid, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming dat is ingediend door iemand die tijdelijke bescherming geniet en op grond daarvan gemachtigd is in het Rijk te verblijven.</p> <p>Indien de vreemdeling binnen de vijftien dagen na verzending geen gevolg geeft aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen, wordt hij geacht afstand gedaan te hebben van zijn verzoek om internationale bescherming.</p> <p>§ 2 Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen. Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen, of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.</p> <p>§3. Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, richt de minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij de Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek om de vreemdeling over te nemen</p>

<p><u>Wanneer de asielzoeker aan de verantwoordelijke Staat overgedragen dient te worden, kan de Minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk weigeren en hem gelasten zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze Staat aan te melden.</u></p> <p><u>Wanneer de Minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.</u></p> <p><u>Te dien einde kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats opgesloten of vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht, zonder dat de duur van de hechtenis of van de vasthouding één maand te boven mag gaan. Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in § 1, tweede lid, bedoelde vasthouding of opsluiting.</u></p>	<p>of terug te nemen.</p> <p>Wanneer de vreemdeling op grond van paragraaf 1, tweede lid, wordt vastgehouden, moet dit overname- of terugnameverzoek binnen de termijnen bepaald bij de Europese regelgeving die België bindt, aan de verantwoordelijke Staat worden gericht. Wanneer de minister of zijn gemachtigde zich niet aan deze termijnen houdt, kan de vreemdeling niet langer op deze grond worden vastgehouden.”</p> <p>§4. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke Staat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze Staat aan te melden.</p> <p>Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.</p> <p>Te dien einde, wanneer er op basis van een individuele beoordeling een significant risico op onderduiken van de persoon bestaat, en enkel voor zover de vasthouding evenredig is en er geen andere, minder dwingende maatregelen effectief kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats vastgehouden worden voor de tijd die noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht naar de verantwoordelijke Staat, zonder dat de duur van de vasthouding zes weken te boven mag gaan. Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in paragraaf 1, tweede lid, bedoelde vasthouding. Wanneer de overdracht niet binnen de termijn van zes weken plaatsvindt, kan de vreemdeling niet langer op deze grond worden vastgehouden. De vasthoudingstermijn wordt van rechtswege gestuit zolang het beroep ingediend tegen de in het eerste lid bedoelde beslissing opschortende werking heeft.</p> <p>§5. Geen vreemdeling mag worden vastgehouden om de enkele reden dat hij aan de bij dit artikel ingestelde procedures onderworpen is.</p> <p>§6. De Koning bepaalt bij een in ministerraad overlegd besluit de in paragraaf 1, tweede lid, en paragraaf 4, derde lid, bedoelde minder dwingende maatregelen voor vasthouding.</p> <p>Onverminderd het eerste lid, kan de minister of zijn gemachtigde ook een verblijfplaats aanwijzen als minder dwingende maatregel voor vasthouding voor de tijd die noodzakelijk is voor het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming en voor de tijd die noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht naar de verantwoordelijke Staat.</p>
--	---

<p>Art. 51/6</p> <p>Wanneer de vreemdeling die aan de grens of in het Rijk een <u>asielaanvraag</u> heeft ingediend, zich onregelmatig op het grondgebied van een andere Staat bevindt of er een <u>asielverzoek</u> heeft ingediend en de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, ertoe gehouden is hem <u>over te nemen</u>, moet de vreemdeling zich bij zijn binnenkomst in het Rijk of ten minste binnen acht werkdagen die hierop volgen, bij de Minister of bij zijn gemachtigde aanmelden. Deze laatste verleent hem daarvan schriftelijk akte en verwittigt hiervan, zo nodig, onmiddellijk de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.</p> <p>Wanneer België niet verantwoordelijk is voor het in behandeling nemen van het <u>asielverzoek</u>, wordt er overeenkomstig <u>artikel 51/5, § 3</u>, gehandeld.</p> <p>Wanneer België verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, moet deze behandeling overeenkomstig de bepalingen van deze wet aangevat of voortgezet worden.</p>	<p>Art. 51/6</p> <p>Wanneer de vreemdeling die aan de grens of in het Rijk een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, zich onregelmatig op het grondgebied van een andere Staat bevindt of er een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, ertoe gehouden is hem terug te nemen, moet de vreemdeling zich bij zijn binnenkomst in het Rijk of ten minste binnen acht werkdagen die hierop volgen, bij de Minister of bij zijn gemachtigde aanmelden. Deze laatste verleent hem daarvan schriftelijk akte en verwittigt hiervan, zo nodig, onmiddellijk de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.</p> <p>Wanneer België niet verantwoordelijk is voor het in behandeling nemen van het verzoek om internationale bescherming, wordt er overeenkomstig artikel 51/5, §§ 3 en 4, gehandeld.</p> <p>Wanneer België verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, moet deze behandeling overeenkomstig de bepalingen van deze wet aangevat of voortgezet worden.</p>
<p>Art. 51/7</p> <p><u>Wanneer de vreemdeling zich op het grondgebied van een andere Staat vluchteling verklaart en België, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, verantwoordelijk is voor het in behandeling nemen van het asielverzoek, is de Minister of zijn gemachtigde verplicht deze vreemdeling, onder de voorwaarden die in deze overeenkomsten bepaald zijn, over te nemen.</u></p> <p>De vreemdeling moet zich bij zijn binnenkomst in het Rijk of ten minste binnen acht werkdagen die hierop volgen, bij de Minister of bij zijn gemachtigde aanmelden. Deze laatste verleent hem hiervan schriftelijke akte en brengt onmiddellijk de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hiervan op de hoogte.</p> <p>De vreemdeling moet zich naar de bepalingen van de artikelen 51/2 en 51/4, § 2, schikken.</p> <p>De behandeling van <u>de asielaanvraag</u> dient overeenkomstig de bepalingen van deze wet aangevat te worden.</p>	<p>Art. 51/7</p> <p>Wanneer de vreemdeling op het grondgebied van een andere Staat een verzoek om internationale bescherming indient en België, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, verantwoordelijk is voor het in behandeling nemen van het verzoek om internationale bescherming, is de Minister of zijn gemachtigde verplicht deze vreemdeling, onder de voorwaarden bepaald bij deze Europese regelgeving, over te nemen.</p> <p>De vreemdeling moet zich bij zijn binnenkomst in het Rijk of ten minste binnen acht werkdagen die hierop volgen, bij de Minister of bij zijn gemachtigde aanmelden. Deze laatste verleent hem hiervan schriftelijke akte en brengt onmiddellijk de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hiervan op de hoogte.</p> <p>De vreemdeling moet zich naar de bepalingen van de artikelen 51/2 en 51/4, § 2, schikken.</p> <p>De behandeling van het verzoek om internationale bescherming dient overeenkomstig de bepalingen van deze wet aangevat te worden.</p>
<p>Art. 51/8</p> <p><u>Indien de vreemdeling een volgende asielaanvraag indient bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, eerste lid, aangewezen overheden, neemt de minister of zijn gemachtigde een verklaring af van de <u>asielzoeker</u> met betrekking tot de nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, en de redenen waarom de <u>asielzoeker</u> deze elementen niet eerder kon aanbrengen.</u></p> <p>Deze verklaring wordt ondertekend door de <u>asielzoeker</u>. Indien deze dit weigert, wordt hiervan melding gemaakt op de verklaring evenals, in voorkomend geval, van de redenen waarom hij weigert om te ondertekenen. Deze verklaring wordt onverwijld overgezonden aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.</p>	<p>Art. 51/8</p> <p>Indien de vreemdeling een volgend verzoek om internationale bescherming indient bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, §3, tweede lid, aangewezen overheden, neemt de minister of zijn gemachtigde een verklaring af van de verzoeker met betrekking tot de nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, en de redenen waarom de verzoeker deze elementen niet eerder kon aanbrengen.</p> <p>Deze verklaring wordt ondertekend door de verzoeker. Indien deze dit weigert, wordt hiervan melding gemaakt op de verklaring evenals, in voorkomend geval, van de redenen waarom hij weigert om te ondertekenen. Deze verklaring wordt onverwijld overgezonden aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.</p>
<p>Art. 51/9</p> <p>Het onderzoek van <u>de asielaanvraag</u> van een vreemdeling die</p>	<p>Art. 51/9</p> <p>Het onderzoek van het verzoek om internationale</p>

<p>tijdelijke bescherming geniet, zoals bedoeld in hoofdstuk IIbis, wordt opgeschort totdat de regeling inzake tijdelijke bescherming beëindigd wordt in één van de gevallen voorzien in artikel 57/36, § 1.</p>	<p>bescherming van een vreemdeling die tijdelijke bescherming geniet, zoals bedoeld in hoofdstuk IIbis, wordt opgeschort totdat de regeling inzake tijdelijke bescherming beëindigd wordt in één van de gevallen voorzien in artikel 57/36, § 1.</p>
<p>Art. 51/10</p>	<p>Art. 51/10</p>
<p>De minister of zijn gemachtigde neemt <u>de asielaanvraag die ingediend werd bij de in artikel 50, eerste lid, bedoelde overheden</u> in ontvangst en neemt een verklaring af van de vreemdeling met betrekking tot diens identiteit, herkomst en reisweg, en diens antwoorden op een vragenlijst met betrekking tot de redenen die hem ertoe aanzetten om <u>een asielaanvraag</u> in te dienen en waarin de mogelijkheden tot terugkeer naar het land waaruit hij gevlucht is worden verduidelijkt.</p> <p>Deze verklaring en vragenlijst moeten worden ondertekend door de vreemdeling. Indien deze dit weigert, wordt hiervan melding gemaakt op de verklaring of op de vragenlijst evenals, in voorkomend geval, van de redenen waarom hij weigert om dit te ondertekenen. Deze verklaring en vragenlijst worden onmiddellijk overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.</p> <p>Tegelijkertijd stelt de minister of zijn gemachtigde vast of de vreemdeling <u>regelmatig</u> in het Rijk verblijft of niet.</p>	<p>De minister of zijn gemachtigde neemt het verzoek om internationale bescherming dat ingediend werd bij de in artikel 50, §3, tweede lid, bedoelde overheden in ontvangst en neemt een verklaring af van de vreemdeling met betrekking tot diens identiteit, herkomst en reisweg, en diens antwoorden op een vragenlijst met betrekking tot de redenen die hem ertoe aanzetten om een verzoek om internationale bescherming in te dienen en waarin de mogelijkheden tot terugkeer naar het land waaruit hij gevlucht is worden verduidelijkt.</p> <p>Deze verklaring en vragenlijst moeten worden ondertekend door de vreemdeling. Indien deze dit weigert, wordt hiervan melding gemaakt op de verklaring of op de vragenlijst evenals, in voorkomend geval, van de redenen waarom hij weigert om dit te ondertekenen. Deze verklaring en vragenlijst worden onmiddellijk overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.</p> <p>Tegelijkertijd stelt de minister of zijn gemachtigde vast of de vreemdeling legaal in het Rijk verblijft of niet.</p>
<p>Art. 52</p>	<p>Art. 52</p>
<p><u>§ 1</u> De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan beslissen om de vluchtelingenstatus niet te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus niet toe te kennen aan de vreemdeling wanneer deze het Rijk probeert binnen te komen zonder te voldoen aan de in artikel 2 gestelde voorwaarden, aan de grens een asielaanvraag indient en:</p> <p>1° [...]; 2° wanneer de aanvraag klaarblijkelijk steunt op motieven die totaal vreemd zijn aan het asiel, inzonderheid:</p> <p>a) omdat ze bedrieglijk is;</p> <p>b) of omdat ze geen verband houdt met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming;</p> <p>3° [...]; 4° [...]; 5° [...]; 6° [...]; 7° wanneer de aanvraag kennelijk ongegrond is omdat de vreemdeling geen gegeven aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of zwaarwegende gronden aanbrengt die wijzen op een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.</p> <p><u>§ 2</u> De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan beslissen om de vluchtelingenstatus niet te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus niet toe te kennen aan de vreemdeling wanneer deze het Rijk binnengekomen is zonder te voldoen aan de in artikel 2 gestelde voorwaarden, een asielaanvraag indient en vraagt als dusdanig erkend te worden en:</p> <p>1° [...]; 2° wanneer de vreemdeling zich bevindt in een van de gevallen bedoeld in § 1, 2° en 7°; 3° wanneer de vreemdeling zich vrijwillig heeft onttrokken aan een bij de grens ingezette procedure;</p>	<p>Artikel 52 wordt opgeheven.</p>

<p>4° wanneer de vreemdeling zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum en hiervoor binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft of wanneer de vreemdeling geen gevolg geeft aan een verzoek om inlichtingen binnen de maand na de verzending van dit verzoek en hiervoor geen geldige reden opgeeft;</p> <p>5° wanneer de vreemdeling bedoeld in artikel 54, § 1, eerste lid, zich gedurende minstens vijftien dagen onttrekt aan de meldingsplicht waarvan de nadere regels bij een in Ministerraad overlegd koninklijk besluit worden bepaald.</p> <p>§ 3 De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan beslissen om de vluchtelingenstatus niet te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus niet toe te kennen aan de vreemdeling wanneer deze regelmatig het Rijk binnengekomen is, een asielaanvraag indient en vraagt als dusdanig erkend te worden en:</p> <p>1° [...];</p> <p>2° wanneer de vreemdeling zich bevindt in een van de gevallen bedoeld in § 1, 2° en 7°;</p> <p>3° wanneer de vreemdeling zich bevindt in een van de gevallen bedoeld in § 2, 4° of 5°.</p> <p>§ 4 De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan beslissen om de vluchtelingenstatus niet te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus niet toe te kennen aan de vreemdeling wanneer deze gemachtigd of toegelaten is langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven of er zich te vestigen, die een asielaanvraag indient:</p> <p>1° [...];</p> <p>2° wanneer de vreemdeling zich bevindt in een van de gevallen bedoeld in § 1, 2° en 7°;</p> <p>3° wanneer de vreemdeling zich bevindt in één van de gevallen bedoeld in § 2, 4° of 5°.</p> <p>§ 5 In de in §§ 1 tot 4 bedoelde gevallen beslist de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang en binnen een termijn van twee maanden nadat de minister of zijn gemachtigde ter kennis gebracht heeft dat België verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag of de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus al dan niet moet toegekend worden aan de vreemdeling.</p>	
Art. 52/2	Art. 52/2
<p>§ 1 De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beslist eveneens bij voorrang en binnen een termijn van twee maanden nadat de minister of zijn gemachtigde ter kennis gebracht heeft dat België verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, of de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus al dan niet moet erkend of toegekend worden aan de vreemdeling, indien de vreemdeling zich bevindt in een in artikel 74/6, § 1bis, 8° tot 15°, bedoeld geval.</p> <p>§ 2 De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beslist voor alle andere zaken en binnen de vijftien dagen nadat de minister of zijn gemachtigde ter kennis gebracht heeft dat België verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, of de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus al dan niet moet toegekend worden aan de vreemdeling indien:</p> <p>1° de vreemdeling zich bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8, § 1, of het voorwerp uitmaakt van</p>	<p>Artikel 52/2 wordt opgeheven.</p>

<p>een veiligheidsmaatregel zoals bedoeld in artikel 68; 2° de vreemdeling zich bevindt in een strafrechtelijke instelling; 3° de minister of zijn gemachtigde de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verzoekt om de aanvraag van de betrokken vreemdeling bij voorrang te behandelen; 4° er aanwijzingen zijn dat de vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.</p>	
<p>Art. 52/3</p>	<p>Art. 52/3</p>
<p>§ 1 Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.</p> <p>Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld tot een verlenging van het in het eerste lid bedoelde bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.</p> <p>De termijn van deze verlenging bedraagt tien dagen, en is twee maal verlengbaar op voorwaarde dat de vreemdeling voldoende meewerkt aan het terugkeertraject bedoeld in art 6/1, § 3, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen. De regeling in dit lid doet geen afbreuk aan de overige mogelijkheden tot verlenging van het bevel, zoals voorzien in de wet.</p> <p>§ 2 In de in artikel 74/6, § 1bis, bedoelde gevallen moet de minister of zijn gemachtigde onmiddellijk bij het indienen van de asielaanvraag een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. In het in artikel 50ter bedoelde geval beslist de minister of zijn gemachtigde eveneens onmiddellijk bij het indienen van de asielaanvraag dat de vreemdeling niet toegelaten wordt tot het grondgebied en dat hij wordt teruggedreven.</p> <p>Deze beslissingen worden betekend op de plaats waar de vreemdeling wordt vastgehouden.</p>	<p>§1. De minister of zijn gemachtigde geeft aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd, en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep binnen de termijn werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, §1, 1°.</p> <p>Indien het een tweede volgend verzoek om internationale bescherming of meer betreft en indien dit verzoek door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°, niet-ontvankelijk wordt verklaard, wordt het bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven na deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing.</p> <p>Dit bevel om het grondgebied te verlaten wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2. Indien de betrokkene wordt vastgehouden, wordt dit bevel ter kennis gebracht op de plaats waar hij wordt vastgehouden.</p> <p>§2. In het in artikel 74/5, §1, 2°, bedoelde geval beslist de minister of zijn gemachtigde dat de vreemdeling niet tot binnenkomst in het Rijk wordt toegelaten nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming op grond van artikel 57/6/4, eerste lid, heeft geweigerd of niet-ontvankelijk heeft verklaard. De vreemdeling wordt teruggedreven onder voorbehoud van artikel 39/70.</p> <p>Deze beslissingen worden ter kennis gebracht op de plaats waar de vreemdeling wordt vastgehouden.</p> <p>§3. Indien de in paragraaf 1 en 2 bedoelde vreemdeling op het moment van de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming reeds het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waaraan hij nog geen gevolg heeft gegeven, ziet de minister of zijn gemachtigde af van het nemen van een nieuwe verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel maar wordt de uitvoerbaarheid van de reeds gegeven maatregel tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming opgeschort overeenkomstig de artikelen 49/3/1 en 39/70.</p> <p>Enmaal de uitvoerbaarheid van de reeds gegeven verwijderingsmaatregel niet langer overeenkomstig de artikelen 49/3/1 en 39/70 is opgeschort, kan de minister of</p>

	zijn gemachtigde, indien hij dit nodig acht, de termijn die aan de vreemdeling was toegekend om het grondgebied vrijwillig te verlaten verlengen.
Art. 52/4	Art. 52/4
<p>Indien de vreemdeling die <u>een asielaanvraag heeft ingediend overeenkomstig de artikelen 50, 50bis, 50ter of 51</u>, een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid, zendt de minister of zijn gemachtigde onverwijld alle elementen in die zin over aan de Commissaris-generaal.</p> <p>De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan weigeren de status van vluchteling te erkennen indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid. In dat geval brengt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een advies uit over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.</p> <p><u>De Minister kan, wanneer hij zulks nodig acht voor de handhaving van de openbare orde of de nationale veiligheid, betrokkene verplichten in een bepaalde plaats te verblijven gedurende de tijd dat zijn vraag in onderzoek is.</u></p> <p><u>In uitzonderlijk ernstige omstandigheden kan de Minister, wanneer hij zulks nodig acht voor de handhaving van de openbare orde of de nationale veiligheid, betrokkene voorlopig ter beschikking van de Regering stellen.</u></p>	<p>Indien de vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid, zendt de minister of zijn gemachtigde onverwijld alle elementen in die zin over aan de Commissaris-generaal.</p> <p>De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan weigeren de status van vluchteling te erkennen indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid. In dat geval brengt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een advies uit over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.</p> <p>opgeheven</p> <p>opgeheven</p>
Art. 53	Art. 53
<p>De vreemdeling die <u>een asielaanvraag heeft ingediend overeenkomstig de artikelen 50, 50bis, 50ter of 51 en aan wie de toegang tot, het verblijf of de vestiging op 's lands grondgebied niet geweigerd is met toepassing van artikel 52/3, § 2, of artikel 52/4 kan wegens het onregelmatig binnenkomen of verblijven in het land niet strafrechtelijk vervolgd worden zolang zijn aanvraag tot erkenning niet ongegrond is verklaard.</u></p>	<p>Een verzoeker om internationale bescherming die het Rijk tracht binnen te komen zonder aan de in de artikelen 2 en 3 gestelde voorwaarden te voldoen of die illegaal in het Rijk verblijft, kan hiervoor niet strafrechtelijk vervolgd worden zolang er geen definitieve beslissing inzake zijn verzoek om internationale bescherming is genomen.</p>
Art. 53bis	Art. 53bis
<p>De vreemdeling <u>bedoeld in artikel 52 of artikel 52/4</u>, kan ingevolge een beslissing van de Minister of diens gemachtigde teruggeleid worden naar de grens van het land waaruit hij gevlucht is en waar volgens zijn verklaring zijn leven of zijn vrijheid bedreigd zou zijn.</p>	<p>De vreemdeling bedoeld in artikel 52/3, kan ingevolge een beslissing van de Minister of diens gemachtigde teruggeleid worden naar de grens van het land waaruit hij gevlucht is en waar volgens zijn verklaring zijn leven of zijn vrijheid bedreigd zou zijn.</p>
Art. 54	Art. 54
<p>§1. Tussen de betekening van de uitvoerbare beslissing inzake de <u>asielaanvraag</u> en totdat de termijn voor het verlaten van het grondgebied verstreken is, kan de minister of diens gemachtigde een terugkeercentrum aanduiden voor de betrokken <u>asielzoeker</u> en voor zijn familieleden.</p> <p>De beslissingen tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het <u>asielverzoek</u> worden niet bedoeld door het eerste lid.</p> <p>De Koning bepaalt het regime en de werkingsregels die</p>	<p>§1. Tussen de betekening van de uitvoerbare beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming en totdat de termijn voor het verlaten van het grondgebied verstreken is, kan de minister of diens gemachtigde een terugkeercentrum aanduiden voor de betrokken vreemdeling en voor zijn familieleden.</p> <p>De beslissingen tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming worden niet bedoeld door het eerste lid.</p> <p>De Koning bepaalt het regime en de werkingsregels die</p>

<p>toepasbaar zijn op de terugkeercentra en het bedrag van de dagvergoeding.</p> <p>In het terugkeercentrum ontvangt de vreemdeling materiële hulp, bestaande uit huisvesting, voedsel en kleding, in natura verstrekt, een dagvergoeding evenals toegang tot een programma voor vrijwillige terugkeer. De vreemdeling ontvangt de noodzakelijke medische en psycho-sociale zorg.</p> <p>De vreemdeling heeft effectief toegang tot juridische eerstelijns en tweedelijnsbijstand, zoals bedoeld in de artikelen 508/1 tot 508/23 van het Gerechtelijk Wetboek.</p> <p><u>§ 2.</u> <u>In ernstige omstandigheden, indien de minister het nodig acht voor de handhaving van de openbare orde of de veiligheid van het land, kan hij de vreemdeling die een asielaanvraag heeft ingediend, verplichten in een bepaalde plaats te verblijven tijdens het onderzoek van zijn aanvraag.</u></p> <p><u>In uitzonderlijk ernstige omstandigheden kan de minister de betrokkene voorlopig ter beschikking stellen van de Regering indien hij het nodig acht voor de handhaving van de openbare orde of de veiligheid van het land.</u></p>	<p>toepasbaar zijn op de terugkeercentra en het bedrag van de dagvergoeding.</p> <p>In het terugkeercentrum ontvangt de vreemdeling materiële hulp, bestaande uit huisvesting, voedsel en kleding, in natura verstrekt, een dagvergoeding evenals toegang tot een programma voor vrijwillige terugkeer. De vreemdeling ontvangt de noodzakelijke medische en psycho-sociale zorg.</p> <p>De vreemdeling heeft effectief toegang tot juridische eerstelijns en tweedelijnsbijstand, zoals bedoeld in de artikelen 508/1 tot 508/23 van het Gerechtelijk Wetboek.</p> <p>§ 2. opgeheven</p>
<p>Art. 57/1</p>	<p>Art. 57/1</p>
	<p>§ 1. Een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient, wordt vermoed dit verzoek eveneens in te dienen namens de hem vergezellende minderjarige vreemdeling(en) over wie hij het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent (op grond van de wet die van toepassing is overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht). Dit vermoeden blijft bestaan tot op het moment dat er een definitieve beslissing met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming wordt genomen, zelfs indien de hiervoor vermelde minderjarige vreemdeling intussen de meerderjarigheid heeft bereikt.</p> <p>De in het eerste lid bedoelde minderjarige vreemdeling kan tot vijf dagen vóór het persoonlijk onderhoud van de ouder(s) of de voogd plaatsvindt, vragen om gehoord te worden door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.</p> <p>De in het eerste lid bedoelde minderjarige vreemdeling kan, zonder dat deze minderjarige vreemdeling hier zelf om verzoekt, door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gehoord worden indien hiertoe bijzondere redenen zijn en indien dit in het belang van deze minderjarige vreemdeling is. De minderjarige vreemdeling heeft het recht om te weigeren gehoord te worden. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden belet de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming en heeft geen negatieve invloed op de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.</p> <p>§ 2. In afwijking van de eerste paragraaf kan de minderjarige vreemdeling, die een verzoeker vergezelt die het ouderlijk gezag of de voogdij over hem uitoefent, ook uitdrukkelijk aangeven om zelf of via zijn ouder of via zijn voogd een verzoek om internationale bescherming in eigen naam in te dienen.</p>

	<p>De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan ook een beslissing nemen op basis van andere elementen dan deze door de minderjarige vreemdeling aangebracht, zoals de elementen die worden aangebracht door de voogd of de ouder(s) in het kader van zijn/hun verzoek om internationale bescherming.</p> <p>§ 3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen hecht passend belang aan de verklaringen van de minderjarige vreemdeling in overeenstemming met zijn leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid. De minderjarige vreemdeling wordt door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gehoord overeenkomstig de bij koninklijk besluit vastgestelde bepalingen.</p> <p>De minderjarige vreemdeling wordt tijdens het persoonlijk onderhoud bijgestaan door een advocaat en, in voorkomend geval, door één enkele vertrouwenspersoon. Het persoonlijk onderhoud kan na een eerste oproeping enkel plaatsvinden indien de advocaat en, in voorkomend geval, de vertrouwenspersoon aanwezig zijn. De afwezigheid van de advocaat en/of de vertrouwenspersoon na latere oproepingen belet de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet om de minderjarige vreemdeling te horen. De voorwaarden waar een vertrouwenspersoon aan moet voldoen, worden bepaald door de Koning.</p> <p>§ 4. Het hoger belang van het kind is een doorslaggevende overweging die de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming.</p> <p>§ 5. Indien de verzoeker in toepassing van paragraaf 1, eerste lid een verzoek om internationale bescherming indient namens de minderjarige vreemdeling(en), neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen één beslissing die geldt voor al deze personen.</p> <p>De minderjarige vreemdeling wiens verzoek in toepassing van paragraaf 1, eerste lid, ingediend werd, heeft geen mogelijkheid meer om een afzonderlijke beslissing in zijn hoofde te vragen.</p> <p>§ 6. In afwijking van paragraaf 5 kan er respectievelijk een afzonderlijke beslissing of een arrest worden genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in hoofde van de in paragraaf 1 bedoelde minderjarige vreemdeling, indien er bijzondere elementen worden vastgesteld door voormelde instanties die een afzonderlijke beslissing noodzaken.</p> <p>§ 7. Zowel de verzoeker om internationale bescherming als de minderjarige vreemdelingen van wie het verzoek in toepassing van paragraaf 1, eerste lid, ingediend werd, hebben recht op toegang tot de gegevens die voormelde minderjarigen betreffen. De toegang tot de gegevens wordt verstrekt zoals bepaald door de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur. Het toegangsrecht geldt niet voor de volgende gegevens:</p> <p>1° gegevens die werden verstrekt door derden zonder dat</p>
--	--

	<p>zij daartoe verplicht werden en die zij als vertrouwelijk hebben bestempeld, tenzij zij zich akkoord verklaren met de toegang;</p> <p>2° gegevens betreffende de in paragraaf 1 bedoelde minderjarige vreemdeling ingeval er tegenstrijdige belangen zijn met de ouder(s) of de voogd. In dat geval wordt het recht op toegang niet uitgeoefend door de ouder(s) of de voogd, maar kan het toegangsrecht van de minderjarige worden uitgeoefend door de minderjarige zelf, op voorwaarde dat hij tot een redelijke beoordeling van zijn belangen in staat is, rekening houdend met zijn leeftijd en zijn maturiteit of door de vertrouwenspersoon die door de minderjarige op ondubbelzinnige wijze werd aangewezen of door de advocaat van de minderjarige vreemdeling.</p>
Art. 57/5ter	Art. 57/5ter
	<p>§ 1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen roept de verzoeker minstens eenmaal op voor een persoonlijk onderhoud over de inhoud van zijn verzoek om internationale bescherming.</p> <p>De omstandigheden waarin het persoonlijk onderhoud plaatsvindt, worden bepaald door de Koning.</p> <p>Wanneer een groot aantal vreemdelingen tegelijk om internationale bescherming verzoekt, waardoor het voor de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in de praktijk onmogelijk is om tijdig het in het eerste lid bedoelde onderhoud af te nemen, kan de minister met instemming van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beslissen om het personeel van een andere instantie tijdelijk in te schakelen voor het afnemen van dit onderhoud. In dergelijke gevallen krijgt het personeel van die andere instantie vooraf de relevante opleidingen zoals door de Koning bepaald voor het personeel van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.</p> <p>§ 2. Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer:</p> <p>1° de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op basis van het beschikbare bewijs een positieve beslissing kan nemen inzake de erkenning van de vluchtelingenstatus;</p> <p>2° de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van oordeel is dat de verzoeker niet persoonlijk kan gehoord worden als gevolg van blijvende omstandigheden waarop hij geen invloed heeft. Bij twijfel raadpleegt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bevoegde beroepsbeoefenaar in de gezondheidszorg om na te gaan of de toestand die de verzoeker niet in staat maakt om te worden gehoord tijdelijk of aanhoudend van aard is.</p> <p>Indien geen persoonlijk onderhoud plaatsvindt omwille van de in het eerste lid, 2° genoemde redenen, worden er redelijke inspanningen geleverd om de verzoeker de kans te bieden de nodige informatie in verband met zijn verzoek te verstrekken.</p> <p>Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden overeenkomstig het eerste lid, 2° heeft geen negatieve invloed op de beslissing van de</p>

	<p>Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen;</p> <p>3° de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.</p> <p>§ 3. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden belet de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.</p>
Art. 57/5quater	Art. 57/5quater
	<p>§ 1. De ambtenaar van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen neemt tijdens het persoonlijk onderhoud, bedoeld in artikel 57/5ter, schriftelijk nota van de verklaringen afgelegd door de verzoeker om internationale bescherming. De notities van het persoonlijk onderhoud vormen een getrouwe weergave van de vragen die aan de verzoeker werden gesteld en van zijn antwoorden en bevatten minstens de bij koninklijk besluit bepaalde gegevens.</p> <p>§ 2. De verzoeker om internationale bescherming of zijn advocaat kan schriftelijk een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud aanvragen.</p> <p>Wanneer deze aanvraag de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen binnen twee werkdagen na het persoonlijk onderhoud bereikt, betekent de Commissaris-generaal de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud aan de verzoeker om internationale bescherming, of aan zijn advocaat alvorens een beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming te nemen.</p> <p>De kopie van de notities wordt door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betekend overeenkomstig de bepalingen van artikel 51/2.</p> <p>§ 3. De verzoeker om internationale bescherming of zijn advocaat kan aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen opmerkingen bezorgen over de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud.</p> <p>Deze opmerkingen worden schriftelijk in de proceduretaal aan de Commissaris-generaal meegedeeld.</p> <p>De Commissaris-generaal onderzoekt deze opmerkingen alvorens een beslissing te nemen in verband met het verzoek om internationale bescherming, voor zover:</p> <p>1° de aanvraag van een kopie bedoeld in paragraaf 2 de Commissaris-generaal bereikt binnen twee werkdagen na het persoonlijk onderhoud, en</p> <p>2° de opmerkingen de Commissaris-generaal bereiken binnen acht werkdagen na de betekening van de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud aan de verzoeker om internationale bescherming, of aan zijn advocaat.</p>

	<p>Als de cumulatieve voorwaarden bedoeld in het derde lid niet vervuld zijn, onderzoekt de Commissaris-generaal de meegedeelde opmerkingen op voorwaarde dat deze hem ten laatste de werkdag vóór het nemen van de beslissing betreffende het verzoek om internationale bescherming bereiken.</p> <p>De verzoeker om internationale bescherming, wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud wanneer op de werkdag vóór het nemen van de beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming, geen enkele opmerking de Commissaris-generaal heeft bereikt. Als de opmerkingen die de Commissaris-generaal in voorkomend geval hebben bereikt, slechts betrekking hebben op een deel van de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud, wordt de verzoeker om internationale bescherming, geacht in te stemmen met de rest van de inhoud van de notities.</p> <p>§ 4. Wanneer de artikelen 57/6, § 2, 57/6, § 3, 57/6/1, § 1 of 57/6/4 worden toegepast, kan een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud worden betekend op hetzelfde ogenblik als de betekening van de beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming.</p>
Art. 57/6	Art. 57/6
<p>De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd:</p> <p>1° om aan de vreemdeling <u>bedoeld in artikel 53</u>, de vluchtelingenstatus, in de zin van artikel 48/3, te erkennen of weigeren te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4, toe te kennen of weigeren toe te kennen;</p> <p>2° om de aanvraag tot het bekomen van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 die ingediend wordt door een onderdaan van een Lidstaat van de Europese Gemeenschappen of door een onderdaan van een Staat die partij is bij een Toetredingsverdrag tot de Europese Unie, dat nog niet in werking is getreden, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaring niet duidelijk blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4;</p> <p>3° om de vluchtelingenstatus in hoofde van de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 49, § 1, 6°, te bevestigen of weigeren te bevestigen;</p> <p>4° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op basis van de artikelen 55/3, en 55/5, op te heffen;</p> <p>5° om de vreemdeling <u>bedoeld in artikel 53</u> van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus uit te sluiten op basis van de artikelen 55/2 en artikel 55/4;</p> <p>6° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 in te trekken;</p> <p>7° om het advies te verstrekken dat de minister of zijn gemachtigde kan inwinnen overeenkomstig artikel 17, § 6, om te weten of een vreemdeling nog steeds internationale bescherming geniet in het Rijk;</p> <p>8° om aan de vluchtelingen en de staatlozen de documenten te verstrekken welke bedoeld zijn in artikel 25 van het</p>	<p>§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd:</p> <p>1° om aan de vreemdeling de vluchtelingenstatus, in de zin van artikel 48/3, te erkennen of weigeren te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4, toe te kennen of weigeren toe te kennen;</p> <p>2° om een verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond te beschouwen op basis van artikel 57/6/1, § 2;</p> <p>3° om de vluchtelingenstatus in hoofde van de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 49, § 1, 6°, te bevestigen of weigeren te bevestigen;</p> <p>4° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op basis van de artikelen 55/3, en 55/5, op te heffen;</p> <p>5° om de vreemdeling van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus uit te sluiten op basis van de artikelen 55/2 en artikel 55/4;</p> <p>6° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 in te trekken;</p> <p>7° om het advies te verstrekken dat de minister of zijn gemachtigde kan inwinnen overeenkomstig artikel 17, § 6, om te weten of een vreemdeling nog steeds internationale bescherming geniet in het Rijk;</p> <p>8° om aan de vluchtelingen en de staatlozen de documenten te verstrekken welke bedoeld zijn in artikel 25 van het</p>

<p>internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève, op 28 juli 1951, en in artikel 25 van het Verdrag betreffende de status van staatlozen, ondertekend te New-York, op 28 september 1954.</p> <p>9° om een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 wanneer hij weigert de vluchtelingenstatus te erkennen op grond van artikel 52/4, tweede lid;</p> <p><u>10° om een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 voor de vreemdeling van wie de asielaanvraag zonder voorwerp wordt verklaard overeenkomstig artikel 55;</u></p> <p>11° om een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 wanneer hij uitsluit van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 55/2;</p> <p>12° om een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 wanneer hij de vluchtelingenstatus intrekt op grond van artikel 55/3/1 § 1 of § 2, 1°;</p> <p>13° om een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 wanneer hij uitsluit van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 55/4;</p> <p>14° om een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 wanneer hij de subsidiaire beschermingsstatus intrekt op grond van artikel 55/5/1, § 1 of § 2, 1° ;</p> <p>15° om het advies te verstrekken bedoeld in artikel 57/6/1, vierde lid, voor het bepalen van de lijst van veilige landen van herkomst.</p> <p><u>De in de punten 1° tot 7° bedoelde beslissingen worden met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak.</u></p> <p><u>De in het eerste lid, 2°, bedoelde beslissing moet getroffen worden binnen een termijn van vijf werkdagen.</u></p>	<p>internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève, op 28 juli 1951, en in artikel 25 van het Verdrag betreffende de status van staatlozen, ondertekend te New-York, op 28 september 1954.</p> <p>9° om een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 wanneer hij weigert de vluchtelingenstatus te erkennen op grond van artikel 52/4, tweede lid;</p> <p>10° om een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 wanneer hij het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaart overeenkomstig artikel 57/6/2, § 2;</p> <p>11° om een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 wanneer hij uitsluit van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 55/2;</p> <p>12° om een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 wanneer hij de vluchtelingenstatus intrekt op grond van artikel 55/3/1 § 1 of § 2, 1°;</p> <p>13° om een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 wanneer hij uitsluit van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 55/4;</p> <p>14° om een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 wanneer hij de subsidiaire beschermingsstatus intrekt op grond van artikel 55/5/1, § 1 of § 2, 1° ;</p> <p>15° om het advies te verstrekken bedoeld in artikel 57/6/1, §3, vierde lid, voor het bepalen van de lijst van veilige landen van herkomst.</p> <p>De in het eerste lid, onder 1°, bedoelde beslissing wordt getroffen binnen een termijn van zes maanden na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgemaakt.</p> <p>De termijn, bedoeld in het tweede lid, kan met ten hoogste negen maanden worden verlengd, indien:</p> <p>complexe feitelijke en/of juridische kwesties aan de orde zijn;</p> <p>een groot aantal vreemdelingen tegelijk om internationale bescherming verzoekt, waardoor het in de praktijk zeer moeilijk is de procedure binnen de termijn van zes maanden af te ronden; of</p> <p>de vertraging van de behandeling van het verzoek duidelijk aan de verzoeker is toe te schrijven.</p> <p>Indien dit noodzakelijk is met het oog op een behoorlijke en volledige behandeling van het verzoek, kan de termijn na verlenging, bedoeld in het derde lid, nogmaals verlengd worden met ten hoogste drie maanden.</p> <p>De in het tweede lid bedoelde termijn wordt verlengd tot ten hoogste eenentwintig maanden, indien onzekerheid bestaat over de situatie in het land van herkomst die naar verwachting tijdelijk is. In dat geval wordt ten minste elke zes maanden de situatie in het betreffende land van herkomst beoordeeld.</p> <p>De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt de verzoeker in kennis van de verlenging van de in het tweede lid vermelde termijn en geeft, indien de verzoeker daarom verzoekt, informatie over de reden van de verlenging en een indicatie van het tijdsbestek waarbinnen de in het eerste lid, onder 1°, bedoelde</p>
--	--

	<p>beslissing wordt getroffen.</p> <p>§ 2. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beslist bij voorrang, indien:</p> <p>1° de verzoeker zich bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8, § 1 of 74/9, §§ 2 en 3 bedoeld geval of het voorwerp uitmaakt van een veiligheidsmaatregel zoals bedoeld in artikel 68;</p> <p>2° de verzoeker zich bevindt in een strafrechtelijke instelling;</p> <p>3° de minister of zijn gemachtigde de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verzoekt om het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene bij voorrang te behandelen;</p> <p>4° het verzoek waarschijnlijk gegrond is.</p> <p>§ 3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer:</p> <p>1° de verzoeker reeds reële bescherming geniet in een eerste land van asiel, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.</p> <p>Een land kan beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de verzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten;</p> <p>2° een derde land als veilig derde land in de zin van artikel 57/6/6 kan worden beschouwd voor de verzoeker, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij in het derde land zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade of dat de band tussen hem en het derde land niet zodanig is dat het voor hem redelijk zou zijn naar dat land te gaan, of dat hij niet tot het grondgebied van dit land zal worden toegelaten;</p> <p>3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;</p> <p>4° de verzoeker een onderdaan is van een lidstaat van de Europese Unie of van een staat die partij is bij een Toetredingsverdrag tot de Europese Unie dat nog niet in werking is getreden, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij in de voormelde lidstaat of staat zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade;</p> <p>5° de verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming indient en er geen nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn gekomen of door de verzoeker werden voorgelegd overeenkomstig artikel 57/6/2;</p> <p>6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming</p>
--	---

	<p>werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.</p> <p>De in het eerste lid, 6° bedoelde verzoeker wordt gehoord door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, voor zover de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen oordeelt dat zijn leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid dit toelaten.</p> <p>De in het eerste lid, onder 2°, 3°, 4°, en 6° bedoelde beslissingen worden getroffen binnen een termijn van vijftien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgemaakt.</p> <p>De in het eerste lid, onder 5° bedoelde beslissing wordt getroffen binnen een termijn van tien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgemaakt.</p> <p>De in het eerste lid onder 5° bedoelde beslissing wordt getroffen binnen een termijn van twee werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgemaakt, indien de verzoeker zijn volgend verzoek heeft gedaan terwijl hij zich in een welbepaalde plaats bevindt zoals bedoeld in de artikelen 74/8 of 74/9 of het voorwerp uitmaakt van een veiligheidsmaatregel zoals bedoeld in artikel 68, met het oog op zijn verwijdering.</p> <p>Voor de toepassing van deze bepaling worden als werkdagen beschouwd, alle dagen, behalve zaterdag, zon- of feestdagen.</p>
Art. 57/6/1	Art. 57/6/1
	<p>§ 1.</p> <p>De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :</p> <ul style="list-style-type: none"> a) de verzoeker bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming en de toelichting van de feiten alleen aangelegenheden aan de orde heeft gesteld die niet ter zake doen om uit te maken of hij in aanmerking komt voor internationale bescherming; of b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of c) de verzoeker de autoriteiten heeft misleid door omtrent zijn identiteit en/of nationaliteit valse informatie of documenten te verstrekken of door relevante informatie of documenten die een negatieve invloed op de beslissingen hadden kunnen hebben, achter te houden; of d) de verzoeker waarschijnlijk, te kwader trouw, een identiteits- of reisdocument dat ertoe kon bijdragen dat zijn identiteit of nationaliteit werd vastgesteld, heeft vernietigd of zich daarvan heeft ontdaan; of

<p>De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de</p>	<p>e) de verzoeker kennelijk incoherente en tegenstrijdige, kennelijk valse of duidelijk onwaarschijnlijke verklaringen heeft afgelegd die tegenstrijdig zijn met voldoende geverifieerde informatie over het land van herkomst, waardoor zijn bewering alle overtuigingskracht wordt ontnomen met betrekking tot de vraag om internationale bescherming; of</p> <p>f) de verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming heeft ingediend dat ontvankelijk werd verklaard overeenkomstig artikel 57/6/2, § 1, eerste lid; of</p> <p>g) de verzoeker enkel een verzoek indient om de uitvoering van een eerdere of van een op handen zijnde beslissing die tot zijn terugdrijving of verwijdering zou leiden uit te stellen of te verijdelen; of</p> <p>h) de verzoeker het grondgebied onrechtmatig is binnengekomen of zijn verblijf op onrechtmatige wijze heeft verlengd en zich, gezien de omstandigheden van zijn binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo snel mogelijk bij de autoriteiten heeft aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend; of</p> <p>i) de verzoeker weigert te voldoen aan de verplichting om zijn vingerafdrukken te laten nemen zoals bedoeld in artikel 51/3; of</p> <p>j) er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de verzoeker een gevaar vormt voor de nationale veiligheid of de openbare orde, of de verzoeker onder dwang werd verwijderd om ernstige redenen van nationale veiligheid of openbare orde.</p> <p>In het eerste lid, f) bedoelde geval neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming binnen een termijn van 15 werkdagen, nadat hij een beslissing tot ontvankelijkheid van het verzoek heeft genomen.</p> <p>In alle andere, in het eerste lid bedoelde gevallen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming binnen een termijn van 15 werkdagen, na ontvangst van het verzoek dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgemaakt.</p> <p>Voor de toepassing van deze bepaling worden als werkdagen beschouwd, alle dagen, behalve zaterdag, zon- of feestdagen.</p> <p>§ 2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen deze aanvraag als kennelijk ongegrond beschouwen.</p> <p>§ 3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van</p>
---	---

<p><u>vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondetekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.</u></p>	<p>herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.</p>
<p>Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondetekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:</p>	<p>Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondetekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:</p>
<p>a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast; b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan; c) de naleving van het non-refoulement beginsel; d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.</p>	<p>a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast; b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan; c) de naleving van het non-refoulement beginsel; d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.</p>
<p>De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te steunen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.</p>	<p>De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te steunen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, het Europees Ondersteuningsbureau voor asielzaken, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.</p>
<p>Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.</p>	<p>Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.</p>
<p><u>De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen.</u></p>	<p>5^{de} lid wordt opgeheven.</p>
<p>Art. 57/6/2</p>	<p>Art. 57/6/2</p>
<p><u>Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de</u></p>	<p>§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgemaakt op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde</p>

<p><u>asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3° of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.</u></p> <p><u>De in het eerste lid bedoelde beslissing moet worden getroffen binnen een termijn van acht werkdagen, zijnde iedere dag, behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na overzending van het asielverzoek door de minister of diens gemachtigde.</u></p> <p><u>Indien de vreemdeling zich bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8, § 1, en 74/9, § 2 en 3, of het voorwerp uitmaakt van een veiligheidsmaatregel zoals bedoeld in artikel 68, moet de in het eerste lid bedoelde beslissing worden getroffen binnen twee werkdagen, zijnde iedere dag, behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, nadat de minister of diens gemachtigde het asielverzoek heeft overgezonden.</u></p>	<p>zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.</p> <p>Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.</p> <p>§ 2. Wanneer de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen overeenkomstig paragraaf 1 een niet-ontvankelijkheidsbeslissing neemt, brengt hij de minister of diens gemachtigde ervan op de hoogte of de terugnrijving of verwijdering al dan niet leidt tot een schending van het non-refoulementbeginsel in hoofde van de verzoeker op grond van het onderzoek in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4.</p> <p>§ 3. Wanneer, in toepassing van paragraaf 2, de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het kader van het vorig verzoek heeft geoordeeld dat een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel niet leidt tot een schending van het non-refoulementbeginsel, kan een dergelijke maatregel enkel gedwongen worden uitgevoerd vanaf het doen van het verzoek en tijdens de in de eerste paragraaf bedoelde behandeling er van, ten aanzien van de verzoeker:</p> <ul style="list-style-type: none"> - die een tweede volgend verzoek of meer doet, en - die zich voorafgaand aan het doen van zijn vorig verzoek en sedertdien, op onafgebroken wijze, bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 of 74/9.
<p>Art. 57/6/3 De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen neemt de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 niet in overweging wanneer een andere lidstaat van de Europese Unie de vluchtelingenstatus heeft toegekend aan de asielzoeker, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend. De in het eerste lid bedoelde beslissing moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen, zijnde iedere dag, behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag.</p>	<p>Art. 57/6/3 Artikel 57/6/3 wordt opgeheven.</p>
<p>Art. 57/6/4</p>	<p>Art. 57/6/4 De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om ten aanzien van de vreemdeling die tracht het Rijk binnen te komen zonder aan de in artikelen 2 en 3 gestelde voorwaarden, te voldoen en die</p>

	<p>aan de grens een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, aldaar het verzoek niet-ontvankelijk te verklaren op basis van artikel 57/6, § 3 of aldaar een beslissing te nemen over de grond van het verzoek in één van de situaties voorzien in artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, a) b), c), d), e), f), g), i) of j).</p> <p>Indien het eerste lid niet kan worden toegepast, beslist de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat een verder onderzoek noodzakelijk is, waarna de verzoeker door de minister of zijn gemachtigde toegelaten wordt het Rijk binnen te komen overeenkomstig artikel 74/5, § 4, 4°.</p> <p>Indien niet binnen de vier weken, na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgemaakt, door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing is genomen, wordt de verzoeker eveneens door de minister of zijn gemachtigde toegelaten het Rijk binnen te komen overeenkomstig artikel 74/5, § 4, 5°.</p>
Art. 57/6/5	Art. 57/6/5
	<p>§ 1.</p> <p>De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen neemt een beslissing tot beëindiging van de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met name indien:</p> <p>1° de verzoeker zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum en hiervoor binnen een door de Koning bepaalde redelijke termijn na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft;</p> <p>2° de verzoeker geen gevolg geeft aan een verzoek om inlichtingen binnen de maand na de verzending van dit verzoek en hiervoor geen geldige reden opgeeft;</p> <p>3° de verzoeker nalaat de verderzetting van de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming te vragen overeenkomstig artikel 55;</p> <p>4° de verzoeker zich bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 of 74/9 bedoeld geval of indien hij het voorwerp uitmaakt van een veiligheidsmaatregel zoals bedoeld in artikel 68 en hij in de hiervoor vermelde gevallen de plaats waar hij werd vastgehouden of verbleef zonder toestemming heeft verlaten zonder binnen de vijftien dagen contact op te nemen met de minister of diens gemachtigde;</p> <p>5° de verzoeker zich gedurende minstens vijftien dagen zonder geldige reden heeft onttrokken aan de meldingsplicht waarvan de nadere regels in een koninklijk besluit worden bepaald;</p> <p>6° de verzoeker overleden is en in voorkomend geval de minderjarige vreemdeling bedoeld in artikel 57/1, § 1, eerste lid geen verderzetting van de behandeling van het verzoek om internationale bescherming heeft gevraagd overeenkomstig de bepalingen bepaald bij koninklijk besluit;</p> <p>7° de verzoeker verklaart afstand te doen van zijn verzoek. In geval van twijfel omtrent het uitdrukkelijke karakter van de afstand, wordt verzoeker opgeroepen teneinde de afstand te bevestigen;</p>

	<p>8° de verzoeker vrijwillig en definitief terugkeert naar het land van herkomst;</p> <p>9° de verzoeker de Belgische nationaliteit verwerft.</p> <p>§ 2. Indien de verzoeker zich bevindt in één van de gevallen opgesomd in paragraaf 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° en het administratief dossier voldoende elementen bevat om tot een inhoudelijke beoordeling van het verzoek te komen, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen eveneens het verzoek weigeren met toepassing van artikel 57/6, § 1.</p>
Art. 57/6/6	Art. 57/6/6
	<p>§1. Het verzoek om internationale bescherming kan op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° niet-ontvankelijk verklaard worden indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van oordeel is dat, alle relevante feiten en omstandigheden in aanmerking nemend, de verzoeker om internationale bescherming in het betrokken derde land overeenkomstig de volgende beginselen zal worden behandeld:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) het leven en de vrijheid worden niet bedreigd om redenen van ras, religie, nationaliteit, lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, en 2) er bestaat geen risico op ernstige schade als bedoeld in artikel 48/4, § 2, en 3) het beginsel van non-refoulement overeenkomstig het Verdrag van Genève wordt nageleefd, en 4) het verbod op verwijdering in strijd met het recht op vrijwaring tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of vernederende behandeling, zoals neergelegd in het internationaal recht, wordt nageleefd, en 5) de mogelijkheid bestaat om de vluchtelingenstatus te verzoeken en, indien hij als vluchteling wordt erkend, bescherming te ontvangen overeenkomstig het Verdrag van Genève. <p>§ 2. Een derde land kan enkel als veilig derde land worden beschouwd indien de verzoeker een zodanige band heeft met het betrokken derde land dat het voor hem redelijk zou zijn naar dat land te gaan en er kan worden vermoed dat de verzoeker tot het grondgebied van het betrokken derde land zal worden toegelaten, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit duidelijk blijkt dat dit niet het geval zal zijn.</p> <p>Bij de beoordeling of er sprake is van een band als bedoeld in het voorgaande lid, worden alle relevante feiten en omstandigheden betrokken, waaronder de aard, duur en de omstandigheden van het eerder verblijf kunnen begrepen worden.</p> <p>§ 3. De beoordeling of een land een veilig derde land is dient te steunen op een reeks informatiebronnen waaronder in</p>

	<p>het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, het Europees Ondersteuningsbureau voor Asielzaken, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.</p> <p>§ 4. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beoordeelt of het betrokken derde land veilig is voor een bepaalde verzoeker.</p> <p>§ 5. Bij de uitvoering van een uitsluitend op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° gebaseerde beslissing, wordt aan de vreemdeling door de minister of zijn gemachtigde een document verschaft waarin de autoriteiten van het derde land in de taal van dat land ervan in kennis gesteld worden dat het verzoek om internationale bescherming niet inhoudelijk is onderzocht.</p>
Art. 57/6/7	Art. 57/6/7
	<p>§ 1. Als er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn waaruit blijkt dat er redenen zijn om de geldigheid van de internationale beschermingsstatus te heronderzoeken, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen of de internationale bescherming van een persoon kan worden ingetrokken of opgeheven.</p> <p>§ 2. De Commissaris-generaal geeft aan de betrokkene de mogelijkheid, tijdens een persoonlijk onderhoud of redenen voor te leggen waarom zijn vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus dient te worden behouden.</p> <p>In afwijking van het eerste lid, als de Commissaris-generaal de mogelijkheid onderzoekt van de opheffing van een internationale beschermingsstatus, krijgt de betrokkene de mogelijkheid, tijdens een persoonlijk onderhoud de redenen voor te leggen waarom zijn internationale beschermingsstatus dient te worden behouden, of de mogelijkheid, schriftelijk de redenen mee te delen waarom zijn status dient te worden behouden.</p> <p>Er wordt op dezelfde manier afgeweken van het eerste lid wanneer de Commissaris-generaal de mogelijkheid onderzoekt van de intrekking van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 55/3/1, § 1 of wanneer hij de mogelijkheid onderzoekt van de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, § 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn.</p> <p>De oproeping voor een persoonlijk onderhoud of de brief die de betrokkene informeert over het heronderzoek van de geldigheid van zijn status en hem de mogelijkheid biedt, schriftelijk de redenen mee te delen waarom de status dient te worden behouden, informeert de betrokkene over de redenen voor het heronderzoek van de geldigheid van zijn status.</p> <p>§ 3. De oproeping voor een persoonlijk onderhoud of de brief die de betrokkene de mogelijkheid biedt schriftelijk de redenen mee te delen waarom de status dient te worden</p>

	<p>behouden, wordt bij een ter post aangetekende zending of per bode tegen ontvangstbewijs verstuurd naar het laatst vermelde adres in het Rijksregister. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stuurt een kopie van deze oproeping of deze brief per gewone post naar de effectieve woonplaats van de betrokkene, indien hij daarover is ingelicht en deze van latere datum is dan het adres vermeld in het Rijksregister.</p> <p>Tijdens het persoonlijk onderhoud kiest de betrokkene woonplaats voor de heronderzoeksprocedure. Als geen persoonlijk onderhoud wordt overwogen, krijgt de betrokkene de mogelijkheid woonplaats te kiezen voor de heronderzoeksprocedure en tegelijk de mogelijkheid, schriftelijk de redenen mee te delen waarom zijn status dient te worden behouden.</p> <p>Elke wijziging van de gekozen woonplaats moet bij een ter post aangetekende zending worden meegedeeld aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.</p> <p>Onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf, kunnen de oproepingen en de brieven door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen of zijn gemachtigde worden verstuurd naar de in het kader van de heronderzoeksprocedure gekozen woonplaats bij een ter post aangetekende zending of per bode tegen ontvangstbewijs. Wanneer de betrokkene woonplaats gekozen heeft bij zijn raadsman, kunnen de oproepingen en brieven ook geldig worden verstuurd per gewone post, per faxpost of via elke andere bij een koninklijk besluit toegelaten betekeningwijze.</p> <p>Bij ontstentenis van gekozen woonplaats in het kader van de heronderzoeksprocedure en onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf, worden de oproepingen en de brieven verstuurd naar het laatst vermelde adres in het Rijksregister bij een ter post aangetekende zending of per bode tegen ontvangstbewijs. In voorkomend geval wordt de kopie van deze oproepingen en van deze brieven ook per gewone post gezonden naar de effectieve woonplaats van de betrokkene, indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen daarover is ingelicht en deze van latere datum is dan het adres vermeld in het Rijksregister.</p> <p>§ 4. De omstandigheden waarin het persoonlijk onderhoud plaatsvindt, worden bepaald door de Koning.</p> <p>Indien de betrokkene zich niet aanmeldt op de voor het persoonlijk onderhoud vastgelegde datum, moet hij binnen de vijftien dagen na de vastgestelde datum van het persoonlijk onderhoud schriftelijk een geldige reden voor zijn afwezigheid overmaken aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.</p> <p>Als de betrokkene geen geldige reden voorlegt binnen de vijftien dagen na de in de oproeping vastgestelde datum, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing nemen op grond van de elementen van het dossier.</p> <p>Als hij de reden geldig acht, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de betrokkene op een latere datum opnieuw oproepen of hem de kans geven schriftelijk de redenen mee te delen waarom zijn status dient te worden behouden.</p>
--	--

	<p>Indien de betrokkene, na opnieuw te zijn opgeroepen overeenkomstig het vorige lid, een nieuwe reden aanhaalt die zijn afwezigheid op het vastgelegde persoonlijk onderhoud rechtvaardigt, beslist de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op grond van de elementen in zijn bezit.</p> <p>§ 5. Als er aan de betrokkene wordt gevraagd schriftelijk de redenen mee te delen waarom zijn status dient te worden behouden, moet het antwoord de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bereiken binnen de door de Koning bepaalde termijn. Bij gebrek aan antwoord kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beslissen op grond van de elementen in zijn bezit.</p> <p>§ 6. Onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf, wordt de beslissing tot opheffing of intrekking van de internationale beschermingsstatus per aangetekende zending of per bode tegen ontvangstbewijs verstuurd. Onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf, wordt de brief die informeert dat er niet wordt overgegaan tot de intrekking of opheffing van de internationale beschermingsstatus per gewone post verstuurd. De beslissing tot opheffing of intrekking van de internationale beschermingsstatus, of de brief die informeert dat er niet wordt overgegaan tot de intrekking of opheffing van de internationale beschermingsstatus, wordt verstuurd naar de woonplaats die werd gekozen in het kader van de heronderzoeksprocedure.</p> <p>Als geen woonplaats werd gekozen in het kader van de heronderzoeksprocedure en onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf, wordt deze beslissing bij een ter post aangetekende zending of per bode tegen ontvangstbewijs, of deze brief per gewone post, verstuurd naar het laatst vermelde adres in het Rijksregister. Een kopie van elke verzending wordt per gewone post verstuurd naar de effectieve woonplaats van de betrokkene, indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen daarover is ingelicht en deze van latere datum is dan het adres vermeld in het Rijksregister.</p>
<p>Art. 57/7</p> <p>Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan zich wenden tot de vertegenwoordiger in België van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen teneinde alle nuttige inlichtingen voor het vervullen van zijn opdracht in te winnen.</p> <p>Het is gerechtigd om alle bescheiden en inlichtingen die voor de uitoefening van zijn opdracht nuttig zijn, door elke Belgische overheid te doen overleggen.</p>	<p>Art. 57/7</p> <p>§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan zich wenden tot de vertegenwoordiger in België van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen teneinde alle nuttige inlichtingen voor het vervullen van zijn opdracht in te winnen.</p> <p>Hij is gerechtigd om alle bescheiden en inlichtingen die voor de uitoefening van zijn opdracht nuttig zijn, door elke Belgische overheid te doen overleggen.</p> <p>§2. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan informatie van alle aard die via elektronische weg is verstuurd of ontvangen door de verzoeker om internationale bescherming en die niet persoonlijk voor de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bestemd, maar die publiek toegankelijk is, raadplegen en gebruiken voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming.</p>

	<p>§ 3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan zich in zijn beslissing baseren op informatie verkregen van een gecontacteerde persoon of instelling, waarvan de naam, de contactgegevens, de activiteiten of de functie, op hun verzoek, vertrouwelijk worden gehouden.</p> <p>In dat geval word(t)(en) de reden(en) waarom deze elementen worden vertrouwelijk gehouden, toegelicht in het administratieve dossier, evenals de reden(en) die toela(a)t(en) om de betrouwbaarheid van deze bron(nen) te veronderstellen.</p>
Art. 57/8/1	Art. 57/8/1
	<p>De vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1 als vluchteling wordt erkend dient het geldig nationaal paspoort waarover hij beschikt, in bewaring te geven bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.</p> <p>Het niet in bewaring geven of terugvragen zonder gegronde reden van het paspoort door de in het eerste lid vermelde persoon, kan een nieuw element vormen om de geldigheid van de vluchtelingenstatus te heronderzoeken door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen op grond van artikel 57/6/8.</p>
Art. 57/9	Art. 57/9
<p>Voor de bevoegdheden omschreven in de artikelen 52/4, 57/6, eerste lid, 1° tot 7° en 9° tot 14°, 57/6/1, eerste lid, 57/6/2 en 57/6/3, kan de beslissing worden genomen door de Commissaris-generaal of bij delegatie door zijn adjuncten of bij delegatie door de personeelsleden van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen die minimaal tot de A3-klasse behoren of door de Commissaris-generaal zijn aangesteld om tijdelijk een functie van niveau A3 waar te nemen, en dit onder het gezag en de leiding van de Commissaris-generaal. In dat geval ondertekenen de adjuncten en de hiervoor bedoelde personeelsleden met de formule "Bij delegatie".</p> <p>De bij artikel 57/6, eerste lid, 8°, omschreven bevoegdheid wordt uitgeoefend door de Commissaris-generaal of zijn gemachtigde.</p>	<p>Voor de bevoegdheden omschreven in de artikelen 52/4, 57/6, § 1, eerste lid, 1° tot 7° en 9° tot 14°, 57/6, §§ 2 en 3, 57/6/1, §§ 1 en 2, eerste lid, 57/6/2, 57/6/4, 57/6/5 en 57/6/7, § 5, kunnen de beslissingen en de adviezen worden genomen door de Commissaris-generaal of bij delegatie door zijn adjuncten of bij delegatie door de personeelsleden van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen die minimaal tot de A3-klasse behoren of door de Commissaris-generaal zijn aangesteld om tijdelijk een functie van niveau A3 waar te nemen, en dit onder het gezag en de leiding van de Commissaris-generaal. In dat geval ondertekenen de adjuncten en de hiervoor bedoelde personeelsleden met de formule "Bij delegatie".</p> <p>De bij de artikelen 57/6, § 1, eerste lid, 8° en 57/8/1, eerste lid, omschreven bevoegdheden worden uitgeoefend door de Commissaris-generaal of zijn gemachtigde, en voor wat betreft deze laatste onder het gezag en de leiding van de Commissaris-generaal.</p>
Art. 57/10	Art. 57/10
<p>De erkenning of de bevestiging van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus kan worden geweigerd aan de vreemdeling die niet voldoet aan de verplichting om in België woonplaats te kiezen of wanneer de vreemdeling zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum en hiervoor binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft of wanneer de vreemdeling geen gevolg geeft aan een verzoek om inlichtingen binnen de maand na de verzending van dit verzoek en hiervoor geen geldige reden opgeeft.</p>	<p>Artikel 57/10 wordt opgeheven.</p>
Art. 57/23bis	Art. 57/23bis
<p>De vertegenwoordiger in België van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen of diens gemachtigde mits de asielzoeker daarmee instemt kan alle stukken, waaronder de vertrouwelijke stukken, inzien die zich</p>	<p>De vertegenwoordiger in België van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen of diens gemachtigde mits de asielzoeker daarmee instemt kan alle stukken, waaronder de vertrouwelijke stukken, inzien die zich</p>

<p>bevinden in de dossiers inzake de aanvraag om als vluchteling te worden erkend, gedurende het hele verloop van de procedure met uitzondering van de procedure voor de Raad van State.</p> <p>Hij kan een mondeling of schriftelijk advies verstrekken aan de Minister in zoverre dat advies de bevoegdheid betreft om te bepalen welke Staat verantwoordelijk is voor de behandeling van <u>een asielverzoek of om een latere asielaanvraag te verwerpen</u> en aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, uit eigen beweging of op diens verzoek. Hij kan eveneens uit eigen beweging een schriftelijk advies verstrekken aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.</p> <p>Wanneer de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen afwijkt van een advies dat haar is verstrekt krachtens het tweede lid, moet zij in haar beslissing uitdrukkelijk de redenen daarvan vermelden.</p>	<p>bevinden in de dossiers inzake de aanvraag om als vluchteling te worden erkend, gedurende het hele verloop van de procedure met uitzondering van de procedure voor de Raad van State.</p> <p>Hij kan een mondeling of schriftelijk advies verstrekken aan de Minister in zoverre dat advies de bevoegdheid betreft om te bepalen welke Staat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, uit eigen beweging of op diens verzoek. Hij kan eveneens uit eigen beweging een schriftelijk advies verstrekken aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.</p> <p>Wanneer de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen afwijkt van een advies dat haar is verstrekt krachtens het tweede lid, moet zij in haar beslissing uitdrukkelijk de redenen daarvan vermelden.</p>
TITEL III: RECHTSMIDDELEN	TITEL III: RECHTSMIDDELEN
Hoofdstuk III. Verzoeken tot opheffing van bepaalde veiligheidsmaatregelen	Hoofdstuk III. Verzoeken tot opheffing van bepaalde veiligheidsmaatregelen
Art. 68	Art. 68
<p>De vreemdeling die het voorwerp is van een der in de artikelen 7, vierde lid, 26, <u>52/4, derde lid, 54</u>, 57/32 § 2, eerste lid, 73 en 74/17, § 2, vierde lid bepaalde veiligheidsmaatregelen, andere dan de vrijheidsberoving, mag, na verloop van en periode van zes maanden, de Minister verzoeken deze maatregel op te heffen.</p> <p>De betrokkene mag hetzelfde verzoek om de zes maanden indienen.</p>	<p>De vreemdeling die het voorwerp is van een der in de artikelen 7, vierde lid, 26, 51/5, §6, tweede lid, 57/32 § 2, eerste lid, 73, 74/6, §1, achtste lid, en 74/17, § 2, vierde lid bepaalde veiligheidsmaatregelen, andere dan de vrijheidsberoving, mag, na verloop van en periode van zes maanden, de Minister verzoeken deze maatregel op te heffen.</p> <p>De betrokkene mag hetzelfde verzoek om de zes maanden indienen.</p>
Hoofdstuk V. Beroep bij de rechterlijke macht	Hoofdstuk V. Beroep bij de rechterlijke macht
Art. 71	Art. 71
<p>De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, 8bis, § 4, 27, 29, tweede lid, 44septies, <u>51/5, § 1, tweede lid</u>, en § 3, vierde lid, <u>52/4, vierde lid, 54</u>, 74/6 en 57/32, § 2, tweede lid kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.</p> <p>De vreemdeling die met toepassing van artikel 74/5 vastgehouden wordt in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar hij wordt vastgehouden.</p> <p>Onverminderd de toepassing van de artikelen 74/5, § 3, vijfde lid en <u>74/6, § 2, vijfde lid</u>, kan de betrokkene het in de voorgaande leden bedoelde beroep om de maand indienen.</p> <p>Indien de Minister evenwel overeenkomstig artikel 74 de raadkamer geadieerd heeft, kan de vreemdeling het in de voorgaande leden bedoelde beroep slechts instellen tegen de beslissing tot verlenging van de termijn van opsluiting of vasthouding vanaf de dertigste dag na de verlenging.</p>	<p>De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, 8bis, § 4, 27, 29, tweede lid, 44septies, 51/5, §1, tweede lid, en §4, derde lid, 74/6 en 57/32, § 2, tweede lid kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.</p> <p>De vreemdeling die met toepassing van artikel 74/5 vastgehouden wordt in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar hij wordt vastgehouden.</p> <p>Onverminderd de toepassing van de artikelen 74/5, § 3, vijfde lid en 74/6, §1, zevende lid, kan de betrokkene het in de voorgaande leden bedoelde beroep om de maand indienen.</p> <p>Indien de Minister evenwel overeenkomstig artikel 74 de raadkamer geadieerd heeft, kan de vreemdeling het in de voorgaande leden bedoelde beroep slechts instellen tegen de beslissing tot verlenging van de termijn van opsluiting of vasthouding vanaf de dertigste dag na de verlenging.</p>
Art. 74	Art. 74
<p>Wanneer de Minister met toepassing van <u>de artikelen 7, vijfde lid, 25, vijfde lid, 29, derde lid, 74/5, § 3, en 74/6, § 2, een</u></p>	<p>Wanneer de Minister met toepassing van de artikelen 7, zesde lid, 29, derde lid, 44septies, § 1, derde lid, 74/5, §3,</p>

<p>beslissing neemt tot verlenging van de opsluiting of vasthouding van de vreemdeling, moet hij binnen vijf werkdagen na de verlenging, bij verzoekschrift de raadkamer adieren van de verblijfplaats van de vreemdeling in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen, ten einde een uitspraak te bekomen over de wettigheid van de verlenging.</p> <p>Indien de raadkamer niet binnen de gestelde termijn geadieerd werd, moet de betrokkene in vrijheid gesteld worden.</p> <p>Voor het overige wordt er gehandeld overeenkomstig de artikelen 72 en 73.</p>	<p>tweede lid en 74/6, §1, zesde lid, een beslissing neemt tot verlenging van de opsluiting of vasthouding van de vreemdeling, moet hij binnen vijf werkdagen na de verlenging, bij verzoekschrift de raadkamer adieren van de verblijfplaats van de vreemdeling in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen, ten einde een uitspraak te bekomen over de wettigheid van de verlenging.</p> <p>Indien de raadkamer niet binnen de gestelde termijn geadieerd werd, moet de betrokkene in vrijheid gesteld worden.</p> <p>Voor het overige wordt er gehandeld overeenkomstig de artikelen 72 en 73.</p>
<p>TITEL IIITER. BIJZONDERE BEPALINGEN MET BETREKKING TOT BEPAALDE VREEMDELINGEN</p>	<p>TITEL IIITER. BIJZONDERE BEPALINGEN MET BETREKKING TOT BEPAALDE VREEMDELINGEN</p>
<p>Art. 74/5</p>	<p>Art. 74/5</p>
<p>§ 1 In een welbepaalde plaats, gesitueerd in het grensgebied, mag worden vastgehouden, in afwachting van de machtiging om in het Rijk toegelaten te worden of van zijn terugdrijving van het grondgebied: 1° de vreemdeling die, met toepassing van de bepalingen van deze wet, door de met grenscontrole belaste overheden kan worden teruggedreven; <u>2° de vreemdeling die tracht het Rijk binnen te komen zonder aan de voorwaarden, gesteld door artikel 2, te voldoen, en die aan de grens een asielaanvraag heeft ingediend.</u></p> <p>§ 2 De Koning kan in het Rijk andere plaatsen aanduiden, die gelijkgesteld worden met de plaatsen zoals bedoeld in <u>het eerste lid</u>.</p> <p>De vreemdeling die in een van deze andere plaatsen wordt vastgehouden, wordt niet beschouwd als zijnde gemachtigd om het Rijk binnen te komen.</p> <p>§ 3 De duur van de vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats mag twee maanden niet te boven gaan. De minister of zijn gemachtigde mag echter de vasthouding van de in § 1 bedoelde vreemdeling telkens met een periode van twee maanden verlengen:</p> <p><u>1° indien ten aanzien van de vreemdeling een uitvoerbare maatregel van terugdrijving werd genomen;</u></p> <p>2° en indien de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen de zeven werkdagen vanaf de maatregel bedoeld in 1°, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.</p> <p>Na een verlenging kan de in het vorige lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.</p> <p>De totale duur van de vasthouding mag nooit vijf maanden te boven gaan.</p> <p>In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de vasthouding van de vreemdeling, na het verstrijken van de</p>	<p>§ 1 In een welbepaalde plaats, gesitueerd in het grensgebied, mag worden vastgehouden, in afwachting van de machtiging om in het Rijk toegelaten te worden of van zijn terugdrijving van het grondgebied: 1° de vreemdeling die, met toepassing van de bepalingen van deze wet, door de met grenscontrole belaste overheden kan worden teruggedreven; 2° de vreemdeling die tracht het Rijk binnen te komen zonder aan de in de artikelen 2 en 3 gestelde voorwaarden te voldoen en een verzoek om internationale bescherming doet aan de grens.</p> <p>Geen vreemdeling mag worden vastgehouden om de enkele reden dat hij een verzoek om internationale bescherming heeft gedaan.</p> <p>§ 2 De Koning kan in het Rijk andere plaatsen aanduiden, die gelijkgesteld worden met de plaatsen zoals bedoeld in paragraaf 1.</p> <p>De vreemdeling die in een van deze andere plaatsen wordt vastgehouden, wordt niet beschouwd als zijnde gemachtigd om het Rijk binnen te komen.</p> <p>§ 3 De duur van de vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats mag twee maanden niet te boven gaan. De minister of zijn gemachtigde mag echter de vasthouding van de in § 1 bedoelde vreemdeling telkens met een periode van twee maanden verlengen:</p> <p>1° indien de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een uitvoerbare maatregel tot terugdrijving;</p> <p>2° en indien de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen de zeven werkdagen vanaf de maatregel bedoeld in 1°, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.</p> <p>Na een verlenging kan de in het vorige lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.</p> <p>De totale duur van de vasthouding mag nooit vijf maanden te boven gaan.</p> <p>In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de</p>

<p>termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de vasthouding daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen.</p> <p>De duur van de vasthouding wordt van rechtswege opgeschort gedurende de aangewende termijn om een verzoekschrift in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoals bedoeld in artikel 39/57. Indien overeenkomstig artikel 39/76, § 1, een termijn wordt verleend aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen of aan de verzoekende of tussenkomende partij om de door één van de partijen aangebrachte nieuwe elementen te onderzoeken of haar bemerkingen mee te delen, wordt de duur van de vasthouding eveneens van rechtswege opgeschort gedurende deze termijn.</p> <p>§ 4 Toegelaten wordt het Rijk binnen te komen: <u>1° de in § 1 bedoelde vreemdeling ten aanzien van wie, bij het verstrijken van de termijn van twee maanden, geen uitvoerbare maatregel is genomen als bepaald in § 3, eerste lid, 1°;</u></p> <p><u>2° de in § 1 bedoelde vreemdeling ten aanzien van wie een uitvoerbare maatregel als bepaald in § 3, eerste lid, 1° werd genomen, wanneer bij het verstrijken van de termijn van twee maanden, die eventueel verlengd werd, de minister of zijn gemachtigde geen enkele beslissing neemt tot verlenging van de termijn;</u></p> <p>3° de vreemdeling, bedoeld in § 1, die in het totaal gedurende een periode van respectievelijk vijf of acht maanden werd vastgehouden;</p> <p>4° <u>de vreemdeling</u> die als vluchteling erkend wordt of aan wie de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend.</p> <p>§ 5 De maatregel van teruggrijping genomen ten opzichte van de vreemdeling bedoeld in § 4, die toegelaten wordt het Rijk binnen te komen, wordt van rechtswege gelijkgesteld met een bevel om het grondgebied te verlaten in de zin van artikel 7, eerste lid.</p> <p><u>De beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 52, § 1, getroffen ten aanzien van de vreemdeling bedoeld in § 1, 2°, die toegelaten wordt het Rijk binnen te komen, wordt van rechtswege gelijkgesteld met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 52, § 2.</u></p> <p>Tenzij de wet anders bepaalt, wordt aan het bevel om het grondgebied te verlaten een termijn verbonden om het grondgebied te verlaten.</p> <p>§ 6 Wanneer de vreemdeling bedoeld in § 1, 2°, de plaats waar hij</p>	<p>vasthouding van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de vasthouding daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen.</p> <p>De duur van de vasthouding wordt van rechtswege opgeschort gedurende de aangewende termijn om een verzoekschrift in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoals bedoeld in artikel 39/57. Indien overeenkomstig artikel 39/76, § 1, een termijn wordt verleend aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen of aan de verzoekende of tussenkomende partij om de door één van de partijen aangebrachte nieuwe elementen te onderzoeken of haar bemerkingen mee te delen, wordt de duur van de vasthouding eveneens van rechtswege opgeschort gedurende deze termijn.</p> <p>§ 4 Toegelaten wordt het Rijk binnen te komen: 1° de in paragraaf 1 bedoelde vreemdeling die, bij het verstrijken van de termijn van twee maanden, niet het voorwerp uitmaakt van een uitvoerbare maatregel als bepaald in paragraaf 3, eerste lid, 1°;</p> <p>2° de in paragraaf 1 bedoelde vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een uitvoerbare maatregel als bepaald in paragraaf 3, eerste lid, 1°, wanneer bij het verstrijken van de termijn van twee maanden, die eventueel verlengd werd, de minister of zijn gemachtigde geen enkele beslissing neemt tot verlenging van de termijn;</p> <p>3° de vreemdeling, bedoeld in § 1, die in het totaal gedurende een periode van respectievelijk vijf of acht maanden werd vastgehouden;</p> <p>4° de in paragraaf 1, 2°, bedoelde vreemdeling ten aanzien van wie een beslissing tot verder onderzoek wordt genomen met toepassing van artikel 57/6/4, tweede lid, of die als vluchteling erkend wordt of aan wie de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend.</p> <p>5° de in paragraaf 1, 2°, bedoelde vreemdeling ten aanzien van wie geen beslissing door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd genomen binnen de vier weken na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgemaakt.</p> <p>§ 5 De maatregel van teruggrijping genomen ten opzichte van de vreemdeling bedoeld in § 4, die toegelaten wordt het Rijk binnen te komen, wordt van rechtswege gelijkgesteld met een bevel om het grondgebied te verlaten in de zin van artikel 7, eerste lid.</p> <p>(tweede lid wordt opgeheven)</p> <p>Tenzij de wet anders bepaalt, wordt aan het bevel om het grondgebied te verlaten een termijn verbonden om het grondgebied te verlaten.</p> <p>§ 6</p>
--	--

<p><u>wordt vastgehouden, zonder toestemming verlaat tijdens de termijn waarbinnen een beroep kan worden ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen of tijdens de duur van het onderzoek van dat beroep, wordt de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 52, § 1, van rechtswege gelijkgesteld met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 52, § 2.</u></p> <p>In alle gevallen wordt de beslissing tot weigering van toegang tot het grondgebied van rechtswege gelijkgesteld met een beslissing tot weigering van verblijf.</p>	<p>(eerste lid wordt opgegeven)</p> <p>Wanneer de in paragraaf 1 bedoelde vreemdeling de plaats waar hij wordt vastgehouden zonder toestemming verlaat, wordt de beslissing tot weigering van toegang tot het grondgebied van rechtswege gelijkgesteld met een beslissing tot weigering van verblijf.</p>
<p>Art. 74/6</p> <p>§ 1 De vreemdeling die het Rijk binnengekomen is zonder te voldoen aan de in artikel 2 gestelde voorwaarden of wiens verblijf heeft opgehouden regelmatig te zijn en aan wie de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen krachtens artikel 52, kan in een welbepaalde plaats worden vastgehouden in afwachting van die toelating of van zijn verwijdering van het grondgebied, zo de Minister, of diens gemachtigde, deze vasthouding nodig acht om de effectieve verwijdering van het grondgebied te waarborgen ingeval de beslissing bedoeld in artikel 52 uitvoerbaar wordt.</p> <p>§ 1bis De vreemdeling die het Rijk binnengekomen is zonder te voldoen aan de in artikel 2 gestelde voorwaarden of wiens verblijf opgehouden heeft regelmatig te zijn en die een asielaanvraag indient, kan door de minister of zijn gemachtigde in een welbepaalde plaats worden vastgehouden teneinde de effectieve verwijdering van het grondgebied van de vreemdeling te waarborgen indien:</p> <p>1° de vreemdeling sedert minder dan tien jaar uit het Rijk teruggewezen of uitgezet werd, zo de maatregel niet opgeschort of ingetrokken werd, of;</p> <p>2° de vreemdeling, na zijn land verlaten te hebben of na het feit dat hem ertoe gebracht heeft ervan verwijderd te blijven, langer dan drie maanden in een ander land verbleven heeft en dit heeft verlaten, zonder vrees in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en zonder dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, of;</p> <p>3° de vreemdeling, na zijn land verlaten te hebben of na het feit dat hem ertoe gebracht heeft ervan verwijderd te blijven, gedurende een totale duur van langer dan drie maanden in verschillende andere landen verbleven heeft, en het laatste van die landen verlaten heeft zonder vrees in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en zonder dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, of;</p> <p>4° de vreemdeling in het bezit is van een geldig vervoerbewijs voor een ander land, op voorwaarde dat hij reisdocumenten bij zich heeft waarmee hij naar dat land kan doorreizen, of;</p> <p>5° de vreemdeling zijn aanvraag zonder verantwoording</p>	<p>Art. 74/6</p> <p>§1. Wanneer het, op basis van een individuele beoordeling, nodig blijkt en er geen andere, minder dwingende maatregelen effectief kunnen worden toegepast, kan de minister of zijn gemachtigde een verzoeker om internationale bescherming, in een welbepaalde plaats in het Rijk vasthouden:</p> <p>1° om de identiteit of nationaliteit van de verzoeker vast te stellen of na te gaan; of</p> <p>2° om de gegevens te verkrijgen die ten grondslag liggen aan het verzoek om internationale bescherming en die niet zouden kunnen worden verkregen als de verzoeker niet vastgehouden zou worden, met name in geval van risico op onderduiken van de verzoeker; of</p> <p>3° wanneer de verzoeker ter voorbereiding van de terugkeer en/of ter uitvoering van het verwijderingsproces wordt vastgehouden, en er kan worden aangetoond op basis van objectieve criteria, zoals het feit dat de verzoeker reeds de mogelijkheid van toegang tot de asielpprocedure heeft gehad, er redelijke gronden zijn om aan te nemen dat de betrokkene het verzoek om internationale bescherming louter heeft ingediend om de uitvoering van het terugkeerbesluit uit te stellen of te verijdelen;</p> <p>4° wanneer de bescherming van de nationale veiligheid of de openbare orde dat vereisen.</p> <p>Geen vreemdeling mag worden vastgehouden om de enkele reden dat hij een verzoek om internationale bescherming heeft gedaan.</p> <p>De vreemdeling kan slechts worden vastgehouden voor een zo kort mogelijke termijn en slechts zo lang de in het eerste lid genoemde redenen van vasthouding van toepassing zijn.</p> <p>De duur van de vasthouding mag twee maanden niet te boven gaan.</p> <p>Wanneer de bescherming van de nationale veiligheid of de openbare orde dat vereist, kan de minister of zijn gemachtigde de in het eerste lid, 4°, bedoelde vasthouding met een periode van twee maanden verlengen.</p> <p>Na een verlenging kan de in het vorige lid bedoelde beslissing enkel door de minister worden genomen en kan de vasthouding van de vreemdeling, na het verstrijken van</p>

<p><u>ingediend heeft na het verstrijken van de in artikel 50, eerste lid, 50bis, tweede lid of 51, eerste lid of tweede lid, bepaalde termijn of, zonder verantwoording overeenkomstig artikel 51/6, eerste lid, of artikel 51/7, tweede lid, niet aan de meldingsplicht voldaan heeft, of;</u></p> <p><u>6° de vreemdeling zich vrijwillig onttrokken heeft aan een bij de grens ingezette procedure, of;</u></p> <p><u>7° de vreemdeling bedoeld in artikel 54, § 1, eerste lid, zich gedurende minstens vijftien dagen onttrekt aan de meldingsplicht waarvan de nadere regels bij een in Ministerraad overlegd koninklijk besluit worden bepaald, of;</u></p> <p><u>8° de vreemdeling zijn aanvraag niet ingediend heeft op het ogenblik dat de met grenscontrole belaste autoriteiten nadere toelichting vragen over zijn motief om naar België te reizen, en daarvoor geen verantwoording heeft verstrekt, of;</u></p> <p><u>9° de vreemdeling reeds een andere asielaanvraag ingediend heeft, of;</u></p> <p><u>10° de vreemdeling weigert zijn identiteit of nationaliteit mee te delen of valse informatie verstrekt met het oog op het vaststellen van zijn identiteit of nationaliteit of valse of vervalste identiteits- of reisdocumenten verstrekt, of;</u></p> <p><u>11° de vreemdeling een identiteits- of reisdocument dat ertoe kon bijdragen dat zijn identiteit of nationaliteit werd vastgesteld, heeft vernietigd of zich daarvan ontdaan heeft, of;</u></p> <p><u>12° de vreemdeling een asielaanvraag indient teneinde de uitvoering van een eerdere of van een op handen zijnde beslissing die tot zijn verwijdering zou leiden, uit te stellen of te verijdelen, of;</u></p> <p><u>13° de vreemdeling de in artikel 51/3 bedoelde afname van vingerafdrukken bemoeilijkt, of;</u></p> <p><u>14° de vreemdeling bij het indienen van zijn asielaanvraag niet aangegeven heeft dat hij reeds een asielaanvraag in een ander land heeft ingediend, of;</u></p> <p><u>15° de vreemdeling weigert de in artikel 51/10, eerste lid, bedoelde verklaring af te leggen of de vragenlijst te beantwoorden.</u></p> <p><u>§ 2</u> <u>De duur van de vasthouding, waartoe beslist werd met toepassing van §§ 1 en 1bis, mag twee maanden niet te boven gaan. Wanneer de in §§ 1 en 1bis bedoelde vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een uitvoerbare beslissing tot weigering van verblijf, kan de Minister of zijn gemachtigde echter de vasthouding telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen nadat de beslissing tot weigering van verblijf uitvoerbaar is geworden, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.</u></p> <p><u>Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.</u></p> <p><u>Na vijf maanden te zijn vastgehouden, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld.</u></p> <p><u>In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming</u></p>	<p><u>de termijn, slechts telkens met één maand verlengd worden, zonder dat de totale duur van de vasthouding daardoor evenwel meer dan zes maanden mag bedragen.</u></p> <p><u>De duur van de vasthouding wordt van rechtswege opgeschort gedurende de aangewende termijn om een verzoekschrift in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoals bedoeld in artikel 39/57. Indien overeenkomstig artikel 39/76, § 1, een termijn wordt verleend aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen of aan de verzoekende of tussenkomende partij om de door één van de partijen aangebrachte nieuwe elementen te onderzoeken of haar bemerkingen mee te delen, wordt de duur van de vasthouding eveneens van rechtswege opgeschort gedurende deze termijnen.</u></p> <p><u>De Koning bepaalt, bij een in ministerraad overlegd besluit, de in het eerste lid bedoelde minder dwingende maatregelen voor vasthouding.</u></p> <p><u>Onverminderd het vorige lid, kan de minister of zijn gemachtigde de vreemdeling ook een verblijfplaats aanwijzen als minder dwingende maatregel voor vasthouding.</u></p> <p><u>§2.</u> <u>Eenmaal de in artikel 52/3, §1, bedoelde vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een uitvoerbare maatregel tot verwijdering, zijn de bepalingen van artikel 7, tweede tot achtste lid, en van titel IIIquater, van toepassing.</u></p>
--	--

<p><u>van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de vasthouding van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de vasthouding daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen.</u></p> <p><u>De duur van de vasthouding wordt van rechtswege opgeschort gedurende de aangewende termijn om een verzoekschrift in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoals bedoeld in artikel 39/57. Indien overeenkomstig artikel 39/76, § 1, een termijn wordt verleend aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen of aan de verzoekende of tussenkommende partij om de door één van de partijen aangebrachte nieuwe elementen te onderzoeken of haar bemerkingen mee te delen, wordt de duur van de vasthouding eveneens van rechtswege opgeschort gedurende deze termijnen.</u></p>	
<p>Art. 74/8 § 1</p> <p>De nodige maatregelen kunnen worden genomen opdat de betrokkene de plaats waar hij wordt opgesloten, ter beschikking gesteld van de Regering of vastgehouden overeenkomstig de artikelen 7, 8bis, § 4, 27 §3, 29, tweede lid, 44septies, 51/5, § 1 of § 3, 52/4, vierde lid, 54, 57/32, § 2, tweede lid, 74/5 of 74/6, § 1 of § 1bis, niet zonder de vereiste toestemming verlaat.</p> <p>Indien een verdachte of een veroordeelde, een vreemdeling in onregelmatig verblijf is, wordt de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of zijn gemachtigde door de directeur van de strafinrichting op de hoogte gebracht van zijn opsluiting in de strafinrichting en dit van bij de aanvang van zijn hechtenis. Na ontvangst van deze informatie gaat de minister of zijn gemachtigde over tot de identificatie door de nationale overheden van zijn land van herkomst. De minister of zijn gemachtigde is gerechtigd om alle documenten en inlichtingen die voor de vaststelling van de identificatie nuttig zijn, door elke Belgische overheid te doen overleggen. Van zodra de identificatie is afgerond, zendt de minister of zijn gemachtigde onmiddellijk een document over aan de directeur van de strafinrichting dat aantoont dat de betrokkene is geïdentificeerd overeenkomstig artikel 1, 14°.</p> <p>De vreemdelingen die in een strafinrichting zijn opgesloten en het voorwerp uitmaken van een uitvoerbare beslissing tot verwijdering, worden na voldaan te hebben aan de straffen opgelegd door de hoven en rechtbanken, onmiddellijk verwijderd of overgebracht naar een plaats die valt onder de bevoegdheid van de minister met het oog op hun effectieve verwijdering.</p> <p>In afwijking van artikel 609 van het Wetboek van strafvordering en enkel indien de minister bevoegd voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aantoont dat hij in de onmogelijkheid verkeert om onmiddellijk over te gaan tot verwijdering of overbrenging, kan degene die het voorwerp uitmaakt van een opheffing van een bevel tot aanhouding, krachtens een beslissing van een bevoegde overheid en voor zover hij het voorwerp uitmaakt ofwel van een uitvoerbaar koninklijk besluit tot uitzetting ofwel van een uitvoerbaar ministerieel besluit tot terugwijzing ofwel van een uitvoerbaar bevel tot verlaten van het grondgebied met bewijs van effectieve verwijdering, voor maximum zeven dagen vastgehouden worden met het oog op zijn effectieve verwijdering, of bij gebreke daaraan, zijn overbrenging naar een plaats die valt onder de bevoegdheid van de minister met</p>	<p>Art. 74/8 § 1</p> <p>De nodige maatregelen kunnen worden genomen opdat de betrokkene de plaats waar hij wordt opgesloten, ter beschikking gesteld van de Regering of vastgehouden overeenkomstig de artikelen 7, 8bis, § 4, 27, §3, 29, tweede lid, 44septies, 51/5, §1, tweede lid, of §4, derde lid, 57/32, §2, tweede lid, 74/5 of 74/6 niet zonder de vereiste toestemming verlaat.</p> <p>Indien een verdachte of een veroordeelde, een vreemdeling in onregelmatig verblijf is, wordt de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of zijn gemachtigde door de directeur van de strafinrichting op de hoogte gebracht van zijn opsluiting in de strafinrichting en dit van bij de aanvang van zijn hechtenis. Na ontvangst van deze informatie gaat de minister of zijn gemachtigde over tot de identificatie door de nationale overheden van zijn land van herkomst. De minister of zijn gemachtigde is gerechtigd om alle documenten en inlichtingen die voor de vaststelling van de identificatie nuttig zijn, door elke Belgische overheid te doen overleggen. Van zodra de identificatie is afgerond, zendt de minister of zijn gemachtigde onmiddellijk een document over aan de directeur van de strafinrichting dat aantoont dat de betrokkene is geïdentificeerd overeenkomstig artikel 1, 14°.</p> <p>De vreemdelingen die in een strafinrichting zijn opgesloten en het voorwerp uitmaken van een uitvoerbare beslissing tot verwijdering, worden na voldaan te hebben aan de straffen opgelegd door de hoven en rechtbanken, onmiddellijk verwijderd of overgebracht naar een plaats die valt onder de bevoegdheid van de minister met het oog op hun effectieve verwijdering.</p> <p>In afwijking van artikel 609 van het Wetboek van strafvordering en enkel indien de minister bevoegd voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aantoont dat hij in de onmogelijkheid verkeert om onmiddellijk over te gaan tot verwijdering of overbrenging, kan degene die het voorwerp uitmaakt van een opheffing van een bevel tot aanhouding, krachtens een beslissing van een bevoegde overheid en voor zover hij het voorwerp uitmaakt ofwel van een uitvoerbaar koninklijk besluit tot uitzetting ofwel van een uitvoerbaar ministerieel besluit tot terugwijzing ofwel van een uitvoerbaar bevel tot verlaten van het grondgebied met bewijs van effectieve verwijdering, voor maximum zeven dagen vastgehouden worden met het oog op zijn effectieve verwijdering, of bij gebreke daaraan, zijn overbrenging naar een plaats die valt onder de bevoegdheid van de minister met het oog op zijn effectieve verwijdering.</p>

<p>het oog op zijn effectieve verwijdering.</p> <p>Deze vreemdeling wordt afgezonderd van de gemeenrechtelijke gevangenen.</p> <p>(...)</p>	<p>Deze vreemdeling wordt afgezonderd van de gemeenrechtelijke gevangenen.</p> <p>(...)</p>
<p>TITEL IIIQUATER. BEPALINGEN VAN TOEPASSING OP DE TERUGKEER VAN DE ONDERDANEN VAN DERDE LANDEN DIE ILLEGAAL OP HET GRONDGEBIED VERBLIJVEN</p> <p>Art. 74/14</p>	<p>TITEL IIIQUATER. BEPALINGEN VAN TOEPASSING OP DE TERUGKEER VAN DE ONDERDANEN VAN DERDE LANDEN DIE ILLEGAAL OP HET GRONDGEBIED VERBLIJVEN</p> <p>Art. 74/14</p>
<p>§ 1.</p> <p>De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.</p> <p>Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.</p> <p>Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.</p> <p>Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.</p> <p>De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.</p> <p>§ 2.</p> <p>Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.</p> <p>Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.</p> <p>De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.</p> <p>§ 3.</p> <p>Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:</p> <p>1° er een risico op onderduiken bestaat, of;</p> <p>2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;</p> <p>3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;</p> <p>4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;</p>	<p>§ 1.</p> <p>De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.</p> <p>Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.</p> <p>Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.</p> <p>Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.</p> <p>De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.</p> <p>§ 2.</p> <p>Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.</p> <p>Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.</p> <p>De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.</p> <p>§ 3.</p> <p>Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:</p> <p>1° er een risico op onderduiken bestaat, of;</p> <p>2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;</p> <p>3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;</p> <p>4° Wordt opgeheven;</p> <p>5° het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken in toepassing van de artikelen 11, §2, 4°, 13, §4, 5°, 74/20 of 74/21, of ;</p>

<p>5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;</p> <p>6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.</p> <p>In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.</p>	<p>6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2.</p> <p>In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.</p>
---	---

Wet 12 januari 2007	
Wijzigingen van de wet van 12 januari 2007	
<p>Art. 1</p> <p>Deze wet regelt een aangelegenheid als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet.</p> <p><u>Zij zet de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van de Europese Unie van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten gedeeltelijk om.</u></p>	<p>Art. 1</p> <p>Deze wet regelt een aangelegenheid als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet.</p> <p>Zij zet de richtlijn van 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) gedeeltelijk om.</p>
<p>Art. 2</p> <p>1° de asielzoeker : de vreemdeling die een asielaanvraag heeft <u>ingediend</u>, hetzij tot erkenning van zijn hoedanigheid van vluchteling, hetzij tot erkenning van het subsidiair beschermingsstatuut;</p> <p>4° de niet-begeleide minderjarige : een persoon van minder dan achttien jaar oud, die op het ogenblik van de toegang tot het grondgebied van het Rijk niet begeleid is of na het betreden van het grondgebied van het Rijk niet meer begeleid is door een persoon die het ouderlijk gezag of de voogdij over hem uitoefent op grond van de wet die van toepassing is overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht, en die in één van de volgende situaties verkeert :</p> <ul style="list-style-type: none"> - ofwel een aanvraag hebben <u>ingediend</u> in de zin van 1°; - ofwel niet voldoen aan de voorwaarden inzake toegang tot en verblijf op het grondgebied vastgesteld in de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; <p>5° de familieleden van de asielzoeker : in de mate dat de familie reeds in het land van oorsprong gesticht werd en indien ze omwille van de asielaanvraag op het grondgebied van het Rijk aanwezig zijn :</p> <ul style="list-style-type: none"> i) de echtgenoot van de asielzoeker, of zijn of haar niet gehuwde partner waarmee hij of zij een stabiele relatie heeft; ii) de minderjarige kinderen van het koppel van de asielzoeker bedoeld in punt i) of van de asielzoeker, op voorwaarde dat ze niet getrouwd <u>en ten laste</u> zijn, zonder discriminatie naar gelang zij binnen of buiten het huwelijk geboren zijn of dat zij geadopteerd werden. 	<p>Art. 2</p> <p>1° de asielzoeker : de vreemdeling die een asielaanvraag heeft gedaan, hetzij tot erkenning van zijn hoedanigheid van vluchteling, hetzij tot erkenning van het subsidiair beschermingsstatuut;</p> <p>4° de niet-begeleide minderjarige : een persoon van minder dan achttien jaar oud, die op het ogenblik van de toegang tot het grondgebied van het Rijk niet begeleid is of na het betreden van het grondgebied van het Rijk niet meer begeleid is door een persoon die het ouderlijk gezag of de voogdij over hem uitoefent op grond van de wet die van toepassing is overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht, en die in één van de volgende situaties verkeert :</p> <ul style="list-style-type: none"> - ofwel een aanvraag hebben gedaan in de zin van 1°; - ofwel niet voldoen aan de voorwaarden inzake toegang tot en verblijf op het grondgebied vastgesteld in de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; <p>5° de familieleden van de asielzoeker : in de mate dat de familie reeds in het land van oorsprong gesticht werd en indien ze omwille van de asielaanvraag op het grondgebied van het Rijk aanwezig zijn :</p> <ul style="list-style-type: none"> i) de echtgenoot van de asielzoeker, of zijn of haar niet gehuwde partner waarmee hij of zij een stabiele relatie heeft; ii) de minderjarige kinderen van het koppel van de asielzoeker bedoeld in punt i) of van de asielzoeker, op voorwaarde dat ze niet getrouwd zijn, zonder discriminatie naar gelang zij binnen of buiten het huwelijk geboren zijn of dat zij geadopteerd werden.
<p>Art. 4</p> <p><u>Het Agentschap kan, middels een individueel gemotiveerde beslissing, beslissen dat de asielzoeker die een tweede asielaanvraag indient, geen beroep kan doen op artikel 6, § 1, van deze wet, tijdens het onderzoek van de aanvraag, tenzij</u></p>	<p>Art. 4</p> <p>§ 1. Het Agentschap kan de materiële opvangvoorzieningen beperken of, in uitzonderlijke gevallen, intrekken:</p>

<p><u>het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname met toepassing van artikel 57/6/2 of een beslissing met toepassing van artikel 57/6, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft genomen. Dit principe kan gelden voor elke nieuwe asielaanvraag.</u></p> <p><u>Het Agentschap kan beslissen dat de asielzoeker geen beroep kan doen op de materiële hulp bedoeld in artikel 6, § 1, indien de asielzoeker de door de bevoegde instantie vastgestelde verblijfplaats weigert, niet benut of verlaat, zonder deze instantie hiervan op de hoogte te stellen, of zonder toestemming, indien de toestemming vereist is.</u></p> <p><u>Wanneer de in het vorige lid bedoelde asielzoeker zich opnieuw aanmeldt, kan hij terug beroep doen op de materiële hulp bedoeld in artikel 6, § 1. In dat geval kan het Agentschap wel beslissen één van de maatregelen te nemen als voorzien in artikel 45, tweede lid, 1° tot 6°</u></p> <p><u>Het recht op medische begeleiding zoals bedoeld in de artikelen 24 en 25 van deze wet blijft echter gewaarborgd voor de asielzoekers bedoeld in dit artikel.</u></p>	<p>1° indien een verzoeker de verblijfplaats die door het Agentschap werd toegewezen weigert, niet benut, of verlaat zonder het Agentschap op de hoogte te stellen of, indien toestemming vereist is, zonder toestemming te hebben verkregen; of</p> <p>2° indien een verzoeker gedurende een redelijke termijn niet voldoet aan de meldingsplicht of aan verzoeken om informatie te verstrekken of te verschijnen voor een persoonlijk onderhoud betreffende de asielprocedure; of</p> <p>3° indien een verzoeker een volgend verzoek heeft gedaan tot aan de beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid wordt besloten met toepassing van artikel 57/6/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft genomen; of</p> <p>4° in toepassing van de artikelen 35/2 en 45, lid 2, 8° en 9°.</p> <p>§ 2. In de onder paragraaf 1, 1° en 2° bedoelde gevallen, wordt indien de verzoeker wordt opgespoord of zich vrijwillig meldt, een op de redenen voor de verdwijning gebaseerde beslissing genomen inzake het opnieuw verstrekken van sommige of alle beperkte of ingetrokken materiële opvangvoorzieningen.</p> <p>§ 3. De in dit artikel bedoelde beslissingen tot beperking of intrekking van materiële opvangvoorzieningen worden individueel gemotiveerd. Deze worden genomen met inachtnaam van de specifieke situatie van de betrokkene, met name voor personen die onder artikel 36 van dezelfde wet vallen, en met inachtneming van het evenredigheidsbeginsel.</p> <p>§ 4. Het recht op medische begeleiding zoals bedoeld in artikelen 24 en 25 en een waardige levensstandaard blijven echter gewaarborgd voor de asielzoeker bedoeld in dit artikel</p>
<p>Art. 6</p> <p>§ 1. Onverminderd de toepassing van <u>artikelen 4, 4/1 en 35/2</u> van de huidige wet, geldt het voor elke asielzoeker vanaf de <u>indiening</u> van zijn asielaanvraag en is van kracht gedurende de hele asielprocedure.</p> <p><u>Tweede lid opgeheven.</u></p> <p>In het geval van een negatieve beslissing genomen na afloop van de asielprocedure, eindigt de materiële hulp wanneer de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend aan de asielzoeker, verstreken is. Het indienen van een cassatieberoep bij de Raad van State doet geen recht op materiële hulp ontstaan. Tijdens de behandeling van het cassatieberoep is er slechts recht op materiële hulp nadat het cassatieberoep toelaatbaar is verklaard met toepassing van artikel 20, § 2, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.</p> <p>Het recht op materiële hulp geldt ook voor de familieleden van de asielzoeker.</p> <p>Het recht op de materiële hulp eindigt evenwel wanneer een</p>	<p>Art. 6</p> <p>§ 1. Onverminderd de toepassing van artikelen 4, 4/1 en 35/2 van de huidige wet, geldt het voordeel van materiële hulp voor elke asielzoeker vanaf het doen van zijn asielaanvraag en is van kracht gedurende de hele asielprocedure.</p> <p><u>Tweede lid opgeheven</u></p> <p>In het geval van een negatieve beslissing genomen na afloop van de asielprocedure, eindigt de materiële hulp wanneer de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend aan de asielzoeker, verstreken is. Het indienen van een cassatieberoep bij de Raad van State doet geen recht op materiële hulp ontstaan. Tijdens de behandeling van het cassatieberoep is er slechts recht op materiële hulp nadat het cassatieberoep toelaatbaar is verklaard met toepassing van artikel 20, § 2, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.</p> <p>Het recht op materiële hulp geldt ook voor de familieleden van de asielzoeker.</p> <p>Het recht op de materiële hulp eindigt evenwel wanneer een</p>

<p>beroep voor de Raad van State wordt ingediend tegen de beslissing van toekenning van de subsidiaire bescherming en van weigering van het vluchtelingenstatuut. Het recht op materiële hulp eindigt eveneens wanneer een machtiging tot verblijf wordt toegekend van meer dan drie maanden op grond van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, aan een persoon van wie de asielpprocedure of de procedure voor de Raad van State nog lopende is.</p> <p>§ 2. Het recht op materiële hulp geldt eveneens voor de personen bedoeld in artikel 60 van deze wet.</p>	<p>beroep voor de Raad van State wordt ingediend tegen de beslissing van toekenning van de subsidiaire bescherming en van weigering van het vluchtelingenstatuut. Het recht op materiële hulp eindigt eveneens wanneer een machtiging tot verblijf wordt toegekend van meer dan drie maanden op grond van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, aan een persoon van wie de asielpprocedure of de procedure voor de Raad van State nog lopende is.</p> <p>§ 2. Het recht op materiële hulp geldt eveneens voor de personen bedoeld in artikel 60 van deze wet.</p>
<p>Art. 7</p>	<p>Art. 7</p>
<p>§ 1. Het recht op de materiële hulp wordt verlengd wanneer van de vreemdeling die verblijft in een opvangstructuur de asielpprocedure en de procedure voor de Raad van State negatief zijn afgesloten, en hij een familielid heeft of een persoon die het ouderlijk gezag of de voogdij over hem uitoefent op grond van de wet die van toepassing is overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht, die binnen het toepassingsveld van deze wet valt.</p> <p>§ 2. Het recht op de materiële hulp kan verlengd worden, op met redenen omklede beslissing van het Agentschap, wanneer de vreemdeling die verblijft in een opvangstructuur zich in één van volgende situaties bevindt en hiertoe een aanvraag indient:</p> <p>1° de vreemdeling van wie de asielpprocedure en de procedure voor de Raad van State negatief zijn afgesloten, die geen gevolg kan geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend en die, met het oog op het beëindigen van het schooljaar, een aanvraag tot uitstel van zijn bevel om het grondgebied te verlaten heeft ingediend bij de autoriteiten bevoegd voor asiel en migratie, en dit ten vroegste drie maanden voor het einde van het schooljaar. De verlenging van het recht op de materiële hulp eindigt wanneer het uitstel van het bevel om het grondgebied te verlaten afgelopen is of wanneer dit uitstel wordt geweigerd;</p> <p>2° de vreemdeling van wie de asielpprocedure en de procedure voor de Raad van State negatief zijn afgesloten en die geen gevolg kan geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend omwille van een zwangerschap. De verlenging van het recht op de materiële hulp geldt ten vroegste vanaf de zevende maand van de zwangerschap en eindigt ten laatste na afloop van de tweede maand na de bevalling;</p> <p>3° de vreemdeling van wie de asielpprocedure en de procedure voor de Raad van State negatief zijn afgesloten, die een aanvraag heeft ingediend bij de autoriteiten bevoegd voor asiel en migratie tot uitstel van het bevel om het grondgebied te verlaten omwille van een onmogelijkheid om redenen onafhankelijk van zijn wil, om terug te keren naar zijn land van herkomst.</p> <p>De verlenging van het recht op de materiële hulp eindigt wanneer het uitstel van het bevel om het grondgebied te verlaten afgelopen is ofwel wanneer dit uitstel wordt geweigerd;</p>	<p>§ 1. Het recht op de materiële hulp wordt verlengd wanneer van de vreemdeling die verblijft in een opvangstructuur de asielpprocedure en de procedure voor de Raad van State negatief zijn afgesloten, en hij een familielid heeft of een persoon die het ouderlijk gezag of de voogdij over hem uitoefent op grond van de wet die van toepassing is overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht, die binnen het toepassingsveld van deze wet valt.</p> <p>§ 2. Het recht op de materiële hulp kan verlengd worden, op met redenen omklede beslissing van het Agentschap, wanneer de vreemdeling die verblijft in een opvangstructuur zich in één van volgende situaties bevindt en hiertoe een aanvraag indient :</p> <p>1° de vreemdeling van wie de asielpprocedure en de procedure voor de Raad van State negatief zijn afgesloten, die geen gevolg kan geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend en die, met het oog op het beëindigen van het schooljaar, een aanvraag tot uitstel van zijn bevel om het grondgebied te verlaten heeft ingediend bij de autoriteiten bevoegd voor asiel en migratie, en dit ten vroegste drie maanden voor het einde van het schooljaar. De verlenging van het recht op de materiële hulp eindigt wanneer het uitstel van het bevel om het grondgebied te verlaten afgelopen is of wanneer dit uitstel wordt geweigerd;</p> <p>2° de vreemdeling van wie de asielpprocedure en de procedure voor de Raad van State negatief zijn afgesloten en die geen gevolg kan geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend omwille van een zwangerschap. De verlenging van het recht op de materiële hulp geldt ten vroegste vanaf de zevende maand van de zwangerschap en eindigt ten laatste na afloop van de tweede maand na de bevalling;</p> <p>3° de vreemdeling van wie de asielpprocedure en de procedure voor de Raad van State negatief zijn afgesloten, die een aanvraag heeft ingediend bij de autoriteiten bevoegd voor asiel en migratie tot uitstel van het bevel om het grondgebied te verlaten omwille van een onmogelijkheid om redenen onafhankelijk van zijn wil, om terug te keren naar zijn land van herkomst.</p> <p>De verlenging van het recht op de materiële hulp eindigt wanneer het uitstel van het bevel om het grondgebied te verlaten afgelopen is ofwel wanneer dit uitstel wordt geweigerd;</p>

<p>4° de vreemdeling van wie de asielpcedure en de procedure voor de Raad van State negatief zijn afgesloten, die geen gevolg kan geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend, en die ouder is van een Belgisch kind en een aanvraag tot machtiging tot verblijf heeft ingediend bij de autoriteiten bevoegd voor asiel en migratie op grond van artikel 9bis van voornoemde wet van 15 december 1980. De verlenging van het recht op de materiële hulp eindigt wanneer de autoriteiten bevoegd voor asiel en migratie zich hebben uitgesproken over de aanvraag tot machtiging tot verblijf;</p> <p>5° [...]</p> <p>6° de vreemdeling van wie de asielpcedure en de procedure voor de Raad van State negatief afgesloten zijn, aan wie een bevel om het grondgebied te verlaten betekend werd, en die om gestaafde medische redenen en steunend op een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9ter van voornoemde wet van 15 december 1980, zich in de onmogelijkheid bevindt om de opvangstructuur waar hij verblijft, te verlaten.</p> <p>In de in het eerste lid, 6°, beoogde hypothese moet de vreemdeling met een getuigschrift van een geneesheer dat ter ondersteuning van zijn aanvraag werd ingediend, staven dat hij zich bevindt in deze situatie van medische onmogelijkheid om de opvangstructuur te verlaten. Als het dit vereist acht, vraagt het Agentschap bijkomend medisch advies. Het Agentschap voert periodiek een controle uit van het voortbestaan van het motief van medische onmogelijkheid om de opvangstructuur te verlaten. De verlenging van het recht op de materiële hulp eindigt wanneer deze controle aantoon dat de medische onmogelijkheid niet langer bestaat, en, in ieder geval, op het ogenblik van de betekening van de beslissing betreffende de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf.</p> <p>De in huidige paragraaf beoogde aanvragen moeten, op straffe van onontvankelijkheid, worden ingediend alvorens de in artikel 6, § 1, derde lid, beoogde termijn verstrijkt.</p> <p>Zolang het Agentschap de in het eerste lid beoogde met redenen omklede beslissing niet betekend heeft aan de vreemdeling, die op basis van huidige paragraaf een aanvraag indiende, wordt het recht op de materiële hulp voorlopig verlengd.</p> <p>Om aanspraak te kunnen maken op huidige paragraaf, mag de asielpcedure van de vreemdeling niet het voorwerp hebben uitgemaakt <u>noch</u> van een beslissing die een andere Staat dan de Belgische aanwijst als verantwoordelijke voor de behandeling van de asielaanvraag in toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, <u>noch van een beslissing om de nieuwe asielaanvraag niet in overweging te nemen in toepassing van artikel 57/6/2 van dezelfde wet.</u></p> <p>§ 3. In bijzondere omstandigheden betreffende het respect voor de menselijke waardigheid kan het Agentschap afwijken van de voorwaarden die door huidige bepaling gesteld worden.</p> <p>Dit artikel vindt toepassing onverminderd de toepassing van artikel 4/1.</p>	<p>4° de vreemdeling van wie de asielpcedure en de procedure voor de Raad van State negatief zijn afgesloten, die geen gevolg kan geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend, en die ouder is van een Belgisch kind en een aanvraag tot machtiging tot verblijf heeft ingediend bij de autoriteiten bevoegd voor asiel en migratie op grond van artikel 9bis van voornoemde wet van 15 december 1980. De verlenging van het recht op de materiële hulp eindigt wanneer de autoriteiten bevoegd voor asiel en migratie zich hebben uitgesproken over de aanvraag tot machtiging tot verblijf;</p> <p>5° [...]</p> <p>6° de vreemdeling van wie de asielpcedure en de procedure voor de Raad van State negatief afgesloten zijn, aan wie een bevel om het grondgebied te verlaten betekend werd, en die om gestaafde medische redenen en steunend op een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9ter van voornoemde wet van 15 december 1980, zich in de onmogelijkheid bevindt om de opvangstructuur waar hij verblijft, te verlaten.</p> <p>In de in het eerste lid, 6°, beoogde hypothese moet de vreemdeling met een getuigschrift van een geneesheer dat ter ondersteuning van zijn aanvraag werd ingediend, staven dat hij zich bevindt in deze situatie van medische onmogelijkheid om de opvangstructuur te verlaten. Als het dit vereist acht, vraagt het Agentschap bijkomend medisch advies. Het Agentschap voert periodiek een controle uit van het voortbestaan van het motief van medische onmogelijkheid om de opvangstructuur te verlaten. De verlenging van het recht op de materiële hulp eindigt wanneer deze controle aantoon dat de medische onmogelijkheid niet langer bestaat, en, in ieder geval, op het ogenblik van de betekening van de beslissing betreffende de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf.</p> <p>De in huidige paragraaf beoogde aanvragen moeten, op straffe van onontvankelijkheid, worden ingediend alvorens de in artikel 6, § 1, derde lid, beoogde termijn verstrijkt.</p> <p>Zolang het Agentschap de in het eerste lid beoogde met redenen omklede beslissing niet betekend heeft aan de vreemdeling, die op basis van huidige paragraaf een aanvraag indiende, wordt het recht op de materiële hulp voorlopig verlengd.</p> <p>Om aanspraak te kunnen maken op huidige paragraaf, mag de asielpcedure van de vreemdeling niet het voorwerp hebben uitgemaakt van een beslissing die een andere Staat dan de Belgische aanwijst als verantwoordelijke voor de behandeling van de asielaanvraag in toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.</p> <p>§ 3. In bijzondere omstandigheden betreffende het respect voor de menselijke waardigheid kan het Agentschap afwijken van de voorwaarden die door huidige bepaling gesteld worden.</p> <p>Dit artikel vindt toepassing onverminderd de toepassing van artikel 4/1.</p>
--	--

<p>Art. 10</p> <p>Het Agentschap wijst een verplichte plaats van inschrijving toe aan vreemdelingen :</p> <p>1° die het Rijk binnengekomen zijn zonder te beantwoorden aan de voorwaarden die zijn vastgelegd in artikel 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en een asielaanvraag hebben ingediend;</p> <p>2° die een asielaanvraag <u>ingediend</u> hebben, nadat hun verblijfsvergunning was verlopen;</p> <p>3° die behoren tot de categorieën van personen die bij een koninklijk besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad zijn aangewezen in het kader van bijzondere maatregelen met het oog op de tijdelijke bescherming van personen.</p> <p>4° die gemachtigd zijn tot een verblijf in het Rijk op grond van artikel 57/30, § 1, of artikel 57/34 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.</p>	<p>Art. 10</p> <p>Het Agentschap wijst een verplichte plaats van inschrijving toe aan vreemdelingen :</p> <p>1° die het Rijk binnengekomen zijn zonder te beantwoorden aan de voorwaarden die zijn vastgelegd in artikel 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en een asielaanvraag hebben ingediend;</p> <p>2° die een asielaanvraag gedaan hebben, nadat hun verblijfsvergunning was verlopen;</p> <p>3° die behoren tot de categorieën van personen die bij een koninklijk besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad zijn aangewezen in het kader van bijzondere maatregelen met het oog op de tijdelijke bescherming van personen.</p> <p>4° die gemachtigd zijn tot een verblijf in het Rijk op grond van artikel 57/30, § 1, of artikel 57/34 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.</p>
<p>Art. 18</p> <p>In afwijking van de artikelen 20 en 21 alsook van de artikelen 30 tot 35 kan de begunstigde van de opvang, wanneer de normaal beschikbare opvangcapaciteit tijdelijk uitgeput is, gehuisvest worden in een noodopvangstructuur. In dat geval geniet hij een beperkte maatschappelijke begeleiding.</p> <p><u>In ieder geval mag het verblijf in een dergelijke structuur niet langer dan tien dagen duren en wordt er voorzien in de fundamentele noden van de begunstigde van de opvang.</u> Deze laatste omvatten de volledige bijstand die nodig is, en onder meer voedsel, huisvesting, toegang tot een sanitaire uitrusting en de medische begeleiding zoals beschreven in de artikelen 23 tot 29.</p>	<p>Art. 18</p> <p>In afwijking van de artikelen 20 en 21 alsook van de artikelen 30 tot 35 kan de begunstigde van de opvang, wanneer de normaal beschikbare opvangcapaciteit tijdelijk uitgeput is, in geval van sterk verhoogde instroom van asielzoekers gehuisvest worden in een noodopvangstructuur. In dat geval geniet hij een beperkte maatschappelijke begeleiding.</p> <p>Het verblijf in een dergelijke structuur kan slechts voor een zo kort mogelijke redelijke termijn en de fundamentele noden van de begunstigde van de opvang worden een voorzien in functie van de evaluatie van de specifieke noden. Deze laatste omvatten de volledige bijstand die nodig is, en onder meer voedsel, huisvesting, toegang tot een sanitaire uitrusting en de medische begeleiding zoals beschreven in de artikelen 23 tot 29.</p>
<p>Art. 22</p> <p>§ 1. Gedurende de dertig dagen die volgen op de toewijzing van zijn verplichte plaats van inschrijving wordt de persoonlijke situatie van de begunstigde van de opvang onderzocht om uit te maken of de opvang aangepast is aan zijn specifieke noden. Indien dit niet zo blijkt te zijn, kan er worden overgegaan tot een wijziging van de verplichte plaats van inschrijving.</p> <p>§ 2. Met het oog hierop wordt tijdens het onderzoek van de persoonlijke situatie van de begunstigde van de opvang met name gepeild naar niet onmiddellijk zichtbare tekenen van een eventuele kwetsbaarheid, zoals in het geval van personen die folteringen hebben ondergaan of aan andere ernstige vormen van psychologisch, fysiek of seksueel geweld werden blootgesteld.</p> <p>§ 3. De evaluatie van de persoonlijke situatie van de begunstigde van de opvang wordt gedurende het hele verblijf in de opvangstructuur voortgezet.</p> <p>§ 4. De Koning bepaalt de nadere regels van deze evaluatie.</p>	<p>Art. 22</p> <p>§ 1. Gedurende de dertig dagen die volgen op de toewijzing van zijn verplichte plaats van inschrijving wordt de persoonlijke situatie van de begunstigde van de opvang onderzocht om uit te maken of de opvang aangepast is aan zijn specifieke opvang noden. Indien dit niet zo blijkt te zijn, kan er worden overgegaan tot een wijziging van de verplichte plaats van inschrijving.</p> <p>§1bis. Tegelijkertijd met het onderzoek naar de specifieke opvangnoden wordt onderzocht of er bijzondere procedurele noden zijn, zoals bedoeld in artikel 48/9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Het Agentschap kan aanbevelingen doen betreffende de bijzondere procedurele noden die een asielzoeker kan behoeven aan de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, mits zijn instemming.</p> <p>§ 2. Met het oog hierop wordt tijdens het onderzoek van de persoonlijke situatie van de begunstigde van de opvang met name gepeild naar niet onmiddellijk zichtbare tekenen van een eventuele kwetsbaarheid, zoals in het geval van personen die folteringen hebben ondergaan of aan andere ernstige vormen van psychologisch, fysiek of seksueel geweld werden blootgesteld.</p> <p>§ 3. De evaluatie van de persoonlijke situatie van de begunstigde van de opvang wordt gedurende het hele verblijf in de opvangstructuur voortgezet.</p> <p>§ 4. De Koning bepaalt de nadere regels van deze evaluatie.</p>

Art. 36	Art. 36
<p>Om tegemoet te komen aan de specifieke behoeften van kwetsbare personen zoals minderjarigen, niet-begeleide minderjarigen, alleenstaande ouders vergezeld van minderjarigen, zwangere vrouwen, personen met een handicap, slachtoffers van mensenhandel, <u>slachtoffers van geweld of foltering of ouderen</u>, sluit het Agentschap of de partner overeenkomsten af met gespecialiseerde instellingen of verenigingen.</p> <p>Indien de begunstigde van de opvang in één van deze instellingen of bij één van deze verenigingen gehuisvest wordt, zal het Agentschap of de partner erop toezien dat de administratieve en sociale opvolging vanuit de plaats die als verplichte plaats van inschrijving toegewezen is, verzekerd blijft en dat de materiële hulp gewaarborgd blijft.</p>	<p>Om tegemoet te komen aan de specifieke behoeften van kwetsbare personen zoals minderjarigen, niet-begeleide minderjarigen, alleenstaande ouders vergezeld van minderjarigen, zwangere vrouwen, personen met een handicap, slachtoffers van mensenhandel, ouderen, zwangere vrouwen, alleenstaande ouders met minderjarige kinderen, slachtoffers van mensenhandel, personen met ernstige ziekten, personen met mentale stoornissen en personen die folteringen hebben ondergaan, zijn verkracht of aan andere ernstige vormen van psychologisch, fysiek of seksueel geweld zijn blootgesteld, zoals slachtoffers van vrouwelijke genitale verminking, sluit het Agentschap of de partner overeenkomsten af met gespecialiseerde instellingen of verenigingen.</p> <p>Indien de begunstigde van de opvang in één van deze instellingen of bij één van deze verenigingen gehuisvest wordt, zal het Agentschap of de partner erop toezien dat de administratieve en sociale opvolging vanuit de plaats die als verplichte plaats van inschrijving toegewezen is, verzekerd blijft en dat de materiële hulp gewaarborgd blijft.</p>
Art. 37	Art. 37
<p>Bij alle beslissingen met betrekking tot de minderjarige primeert het hoogste belang van de minderjarige.</p>	<p>Bij alle beslissingen met betrekking tot de minderjarige primeert het hoogste belang van de minderjarige.</p> <p>Bij het beoordelen van het hoger belang van het kind wordt in het bijzonder voldoende rekening gehouden met:</p> <p>1° de mogelijkheden van gezinshereniging; 2° het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, met bijzondere aandacht voor de achtergrond van de minderjarige; 3° veiligheids- en beveiligingsoverwegingen, met name wanneer de minderjarige mogelijk het slachtoffer is van mensenhandel; 4° het standpunt van de minderjarige in overeenstemming met zijn leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid.</p>
Art. 38	Art. 38
<p>De minderjarige wordt gehuisvest bij zijn ouders of bij de persoon die het ouderlijk gezag of de voogdij over hem uitoefent op grond van de wet die van toepassing is overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht.</p>	<p>De minderjarige wordt gehuisvest bij zijn ouders, bij hun ongehuwde minderjarige broers of zussen of bij de persoon die het ouderlijk gezag of de voogdij over hem uitoefent op grond van de wet die van toepassing is overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht.</p>
Art. 60	Art. 60
<p>Het Agentschap is belast met de toekenning van de materiële hulp aan minderjarigen die illegaal met hun ouders op het grondgebied verblijven en van wie de staat van behoeftigheid door een openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn is vastgesteld, wanneer de ouders niet in staat zijn om hun onderhoudsplicht na te komen.</p> <p>Deze materiële hulp wordt toegekend binnen de opvangstructuren die door het Agentschap worden beheerd.</p> <p>De Koning bepaalt de nadere regels van de toekenning van deze materiële hulp.</p>	<p>Het Agentschap is belast met de toekenning van de materiële hulp aan minderjarigen die illegaal met hun ouders op het grondgebied verblijven en van wie de staat van behoeftigheid door een openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn is vastgesteld, wanneer de ouders niet in staat zijn om hun onderhoudsplicht na te komen.</p> <p>Deze materiële hulp wordt toegekend binnen de collectieve opvangstructuren die door het Agentschap of een partner waarmee het Agentschap een specifieke conventie heeft afgesloten voor de opvang van de minderjarigen bedoeld in lid 1 worden beheerd.</p> <p>De Koning bepaalt de nadere regels van de toekenning van deze materiële hulp.</p>

LOI du 15 décembre 1980 - Coordination des articles	
Texte actuel	Texte modifié
Art. 1	Art. 1
<p>Pour l'application de la présente loi, il faut entendre par : (...) <u>11° risque de fuite : le fait qu'un ressortissant d'un pays tiers faisant l'objet d'une procédure d'éloignement présente un risque actuel et réel de se soustraire aux autorités. Pour ce faire, le ministre ou son délégué se base sur des éléments objectifs et sérieux;</u> (...)</p>	<p>§1. Pour l'application de la présente loi, il faut entendre par : (...) 11° risque de fuite : le fait qu'il existe des raisons de croire qu'un étranger qui fait l'objet d'une procédure d'éloignement, d'une procédure pour l'octroi de la protection internationale ou d'une procédure de détermination de ou de transfert vers l'Etat responsable du traitement de la demande de protection internationale, prendra la fuite, eu égard aux critères énumérés au paragraphe 2; (...) 19 ° décision finale dans le cadre d'une demande de protection internationale : toute décision établissant si l'étranger se voit accorder le statut de réfugié ou le statut conféré par la protection subsidiaire et qui n'est plus susceptible d'un recours formé dans le cadre du Titre Ibis, que ce recours ait ou n'ait pas pour effet de permettre à un demandeur de demeurer sur le territoire en attendant son aboutissement; 20° demande ultérieure de protection internationale : toute demande ultérieure de protection internationale présentée après qu'une décision finale a été prise sur une demande précédente, en ce compris les décisions prises sur la base de l'article 57/6/5, § 1^{er}, 1 °, 2 °, 3 °, 4 °, 5 °, 7 ° et 8 °. §2. Le risque de fuite visé au paragraphe 1er, 11°, doit être actuel et réel. Il est établi au terme d'un examen individuel et sur la base d'un ou plusieurs critères objectifs suivants, en tenant compte de l'ensemble des circonstances propres à chaque cas : 1° l'intéressé n'a pas introduit de demande de séjour à la suite de son entrée illégale ou durant son séjour illégal ou n'a pas présenté sa demande de protection internationale dans le délai prévu par la présente loi; 2° l'intéressé a utilisé des informations fausses ou trompeuses ou des documents faux ou falsifiés, ou a recouru à la fraude ou a employé d'autres moyens illégaux dans le cadre d'une procédure de protection internationale, de séjour, d'éloignement ou de refoulement; 3° l'intéressé ne collabore pas ou n'a pas collaboré dans ses rapports avec les autorités chargées de l'exécution et/ou de la surveillance du respect de la réglementation relative à l'accès au territoire, au séjour, à l'établissement et à l'éloignement des étrangers ; 4° l'intéressé a manifesté sa volonté de ne pas se conformer ou a déjà contrevenu à l'une des mesures suivantes : une mesure de transfert, de refoulement ou d'éloignement ; une interdiction d'entrée ni levée ni suspendue ; une mesure moins coercitive qu'une mesure privative de</p>

	<p>liberté visant à garantir son transfert, son refoulement ou son éloignement, qu'elle soit restrictive de liberté ou autre;</p> <p>une mesure restrictive de liberté visant à garantir l'ordre public ou la sécurité nationale ;</p> <p>une mesure équivalente aux mesures visées aux a), b), c) ou d), prise par un autre Etat membre ;</p> <p>5° l'intéressé fait l'objet d'une interdiction d'entrée dans le Royaume et/ou dans un autre Etat membre, ni levée ni suspendue ;</p> <p>6° l'intéressé a introduit une nouvelle demande de séjour ou de protection internationale immédiatement après avoir fait l'objet d'une décision de refus d'entrée ou de séjour ou mettant fin à son séjour ou immédiatement après avoir fait l'objet d'une mesure de refoulement ou d'éloignement;</p> <p>7° alors qu'il a été interrogé sur ce point, l'intéressé a dissimulé avoir déjà donné ses empreintes digitales dans un autre Etat lié par la réglementation européenne relative à la détermination de l'Etat responsable de l'examen d'une demande de protection internationale à la suite de l'introduction d'une demande de protection internationale;</p> <p>8° l'intéressé a introduit plusieurs demandes de protection internationale et/ou de séjour, dans le Royaume ou dans un ou plusieurs autres Etats membres, qui ont donné lieu à une décision négative ou qui n'ont pas donné lieu à la délivrance d'un titre de séjour;</p> <p>9° alors qu'il a été interrogé sur ce point, l'intéressé a dissimulé avoir déjà introduit précédemment une demande de protection internationale dans un autre Etat lié par la réglementation européenne relative à la détermination de l'Etat responsable de l'examen d'une demande de protection internationale;</p> <p>10° l'intéressé a déclaré ou il ressort de son dossier qu'il est venu dans le Royaume à des fins autres que celles pour lesquelles il a introduit une demande de protection internationale ou de séjour ;</p> <p>11° l'intéressé fait l'objet d'une amende pour avoir introduit un recours manifestement abusif auprès du Conseil du Contentieux des Etrangers.</p>
<p>Art. 7 <u>Sans préjudice de dispositions plus favorables contenues dans un traité international, le ministre ou son délégué peut donner à l'étranger, qui n'est ni autorisé ni admis à séjourner plus de trois mois ou à s'établir dans le Royaume, un ordre de quitter le territoire dans un délai déterminé ou doit délivrer dans les cas visés au 1°, 2°, 5°, 11° ou 12°, un ordre de quitter le territoire dans un délai déterminé :</u></p> <p>1° s'il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2;</p> <p>2° s'il demeure dans le Royaume au-delà du délai fixé conformément à l'article 6, ou ne peut apporter la preuve que ce délai n'est pas dépassé;</p> <p>3° si, par son comportement, il est considéré comme pouvant compromettre l'ordre public ou la sécurité nationale;</p>	<p>Art. 7 Sans préjudice de dispositions plus favorables contenues dans un traité international, le ministre ou son délégué peut, dans les cas visés au 1°, 2°, 5°, 9°, 11° ou 12°, le ministre ou son délégué doit donner à l'étranger, qui n'est ni autorisé ni admis à séjourner plus de trois mois ou à s'établir dans le Royaume, un ordre de quitter le territoire dans un délai déterminé :</p> <p>1° s'il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2;</p> <p>2° s'il demeure dans le Royaume au-delà du délai fixé conformément à l'article 6, ou ne peut apporter la preuve que ce délai n'est pas dépassé;</p> <p>3° si, par son comportement, il est considéré comme pouvant compromettre l'ordre public ou la sécurité nationale;</p>

<p>4° s'il est considéré par le Ministre comme pouvant compromettre les relations internationales de la Belgique ou d'un Etat partie à une convention internationale relative au franchissement des frontières extérieures, liant la Belgique;</p> <p>5° s'il est signalé aux fins de non-admission ou d'interdiction de séjour dans le système d'information Schengen ou dans la Banque de données Nationale Générale ;</p> <p>6° s'il ne dispose pas de moyens de subsistance suffisants, tant pour la durée du séjour envisagé que pour le retour dans le pays de provenance ou le transit vers un Etat tiers dans lequel son admission est garantie, et n'est pas en mesure d'acquérir légalement ces moyens;</p> <p>7° s'il est atteint d'une des maladies ou infirmités énumérées à l'annexe de la présente loi;</p> <p>8° s'il exerce une activité professionnelle indépendante ou en subordination sans être en possession de l'autorisation requise à cet effet;</p> <p>9° si, en application des conventions ou des accords internationaux liant la Belgique , il est remis aux autorités belges par les autorités des Etats contractants en vue de son éloignement du territoire de ces Etats;</p> <p>10° si, en application des conventions ou des accords internationaux liant la Belgique, il doit être remis par les autorités belges aux autorités des Etats contractants;</p> <p>11° s'il a été renvoyé ou expulsé du Royaume depuis moins de dix ans, lorsque la mesure n'a pas été suspendue ou rapportée;</p> <p>12° si l'étranger fait l'objet d'une interdiction d'entrée ni suspendue ni levée.</p> <p>Sous réserve de l'application des dispositions du Titre IIIquater, le ministre ou son délégué peut, dans les cas visés à l'article 74/14, § 3, reconduire l'étranger à la frontière.</p> <p>A moins que d'autres mesures suffisantes mais moins coercitives puissent être appliquées efficacement, l'étranger peut être maintenu à cette fin, pendant le temps strictement nécessaire à l'exécution de la mesure, en particulier lorsqu'il existe un risque de fuite ou lorsque l'étranger évite ou empêche la préparation du retour ou la procédure d'éloignement, et sans que la durée de maintien ne puisse dépasser deux mois.</p> <p>Le ministre ou son délégué peut, dans les mêmes cas, assigner à résidence l'étranger pendant le temps nécessaire à l'exécution de cette mesure.</p> <p>Le Ministre ou son délégué peut toutefois prolonger cette détention par période de deux mois, lorsque les démarches nécessaires en vue de l'éloignement de l'étranger ont été entreprises dans les sept jours ouvrables de la mise en détention de l'étranger, qu'elles sont poursuivies avec toute la diligence requise et qu'il subsiste toujours une possibilité d'éloigner effectivement l'étranger dans un délai raisonnable.</p>	<p>4° s'il est considéré par le Ministre comme pouvant compromettre les relations internationales de la Belgique ou d'un Etat partie à une convention internationale relative au franchissement des frontières extérieures, liant la Belgique;</p> <p>5° s'il est signalé aux fins de non-admission ou d'interdiction de séjour dans le système d'information Schengen ou dans la Banque de données Nationale Générale ;</p> <p>6° s'il ne dispose pas de moyens de subsistance suffisants, tant pour la durée du séjour envisagé que pour le retour dans le pays de provenance ou le transit vers un Etat tiers dans lequel son admission est garantie, et n'est pas en mesure d'acquérir légalement ces moyens;</p> <p>7° s'il est atteint d'une des maladies ou infirmités énumérées à l'annexe de la présente loi;</p> <p>8° s'il exerce une activité professionnelle indépendante ou en subordination sans être en possession de l'autorisation requise à cet effet;</p> <p>9° si, en application des conventions ou des accords internationaux liant la Belgique ou en application des accords bilatéraux en vigueur le 13 janvier 2009 entre les Etats membres de l'Union européenne et la Belgique, il est remis aux autorités belges par les autorités des Etats contractants en vue de son éloignement du territoire de ces Etats;</p> <p>10° si, en application des conventions ou des accords internationaux liant la Belgique ou en application des accords bilatéraux en vigueur le 13 janvier 2009 entre les Etats membres de l'Union européenne et la Belgique, il doit être remis par les autorités belges aux autorités des Etats contractants;</p> <p>11° s'il a été renvoyé ou expulsé du Royaume depuis moins de dix ans, lorsque la mesure n'a pas été suspendue ou rapportée;</p> <p>12° si l'étranger fait l'objet d'une interdiction d'entrée ni suspendue ni levée.</p> <p>Sous réserve de l'application des dispositions du Titre IIIquater, le ministre ou son délégué peut, dans les cas visés à l'article 74/14, § 3, reconduire l'étranger à la frontière.</p> <p>A moins que d'autres mesures suffisantes mais moins coercitives puissent être appliquées efficacement, l'étranger peut être maintenu à cette fin, pendant le temps strictement nécessaire à l'exécution de la mesure, en particulier lorsqu'il existe un risque de fuite ou lorsque l'étranger évite ou empêche la préparation du retour ou la procédure d'éloignement, et sans que la durée de maintien ne puisse dépasser deux mois.</p> <p>Le ministre ou son délégué peut, dans les mêmes cas, assigner à résidence l'étranger pendant le temps nécessaire à l'exécution de cette mesure.</p> <p>Le Ministre ou son délégué peut toutefois prolonger cette détention par période de deux mois, lorsque les démarches nécessaires en vue de l'éloignement de l'étranger ont été entreprises dans les sept jours ouvrables de la mise en détention de l'étranger, qu'elles sont poursuivies avec toute la diligence requise et qu'il subsiste toujours une possibilité d'éloigner effectivement l'étranger dans un délai raisonnable.</p>
---	--

<p>Après une prolongation, la décision visée à l'alinéa précédent ne peut plus être prise que par le Ministre.</p> <p>Après cinq mois de détention, l'étranger doit être mis en liberté.</p> <p>Dans le cas où la sauvegarde de l'ordre public ou la sécurité nationale l'exige, la détention de l'étranger peut être prolongée chaque fois d'un mois, après l'expiration du délai visé à l'alinéa précédent, sans toutefois que la durée totale de la détention puisse de ce fait dépasser huit mois.</p>	<p>Après une prolongation, la décision visée à l'alinéa précédent ne peut plus être prise que par le Ministre.</p> <p>Après cinq mois de détention, l'étranger doit être mis en liberté.</p> <p>Dans le cas où la sauvegarde de l'ordre public ou la sécurité nationale l'exige, la détention de l'étranger peut être prolongée chaque fois d'un mois, après l'expiration du délai visé à l'alinéa précédent, sans toutefois que la durée totale de la détention puisse de ce fait dépasser huit mois.</p>
<p>Art. 15bis</p> <p>§ 2 Pour le calcul du séjour de cinq ans visé au § 1er, alinéa 1er, il n'est pas tenu compte de la ou des périodes visées au § 1er, alinéa 2, 5° et 6°.</p> <p>La ou les périodes visées au § 1er, alinéa 2, 1°, sont prises en compte pour moitié.</p> <p>En ce qui concerne l'étranger auquel la protection internationale a été accordée, la moitié de la période comprise entre la date de l'introduction de la demande de protection internationale sur la base de laquelle cette protection internationale a été accordée et la date de la délivrance du titre de séjour, ou la totalité de cette période si celle-ci excède dix-huit mois, est prise en considération.</p> <p>Les périodes visées à l'alinéa 3 et les périodes de séjour en tant que bénéficiaire de la protection internationale, ne sont pas prises en considération si la protection internationale a été retirée conformément à l'article 57/6, alinéa 1er, 6°, ou si elle a été retirée parce que l'étranger a présenté des faits de manière altérée ou les a dissimulés, a fait de fausses déclarations ou a utilisé des documents faux ou falsifiés qui ont été déterminants dans l'octroi de la protection internationale.</p> <p>En ce qui concerne l'étranger qui a été autorisé au séjour en application de l'article 61/27, les périodes de séjours effectués dans les différents Etats membres de l'Union européenne peuvent être cumulées pour le calcul de la période requise de cinq ans, à condition de justifier de cinq années de séjour légal et ininterrompu sur le territoire de l'Union en tant que titulaire d'une carte bleue européenne, dont deux années précédant immédiatement l'introduction de la demande dans le Royaume.</p>	<p>Art. 15bis</p> <p>§ 2 Pour le calcul du séjour de cinq ans visé au § 1er, alinéa 1er, il n'est pas tenu compte de la ou des périodes visées au § 1er, alinéa 2, 5° et 6°.</p> <p>La ou les périodes visées au § 1er, alinéa 2, 1°, sont prises en compte pour moitié.</p> <p>En ce qui concerne l'étranger auquel la protection internationale a été accordée, la moitié de la période comprise entre la date de l'introduction de la demande de protection internationale sur la base de laquelle cette protection internationale a été accordée et la date de la délivrance du titre de séjour, ou la totalité de cette période si celle-ci excède dix-huit mois, est prise en considération.</p> <p>Les périodes visées à l'alinéa 3 et les périodes de séjour en tant que bénéficiaire de la protection internationale, ne sont pas prises en considération si la protection internationale a été retirée conformément aux articles 55/3/1, §2, ou 55/5/1, §2.</p> <p>En ce qui concerne l'étranger qui a été autorisé au séjour en application de l'article 61/27, les périodes de séjours effectués dans les différents Etats membres de l'Union européenne peuvent être cumulées pour le calcul de la période requise de cinq ans, à condition de justifier de cinq années de séjour légal et ininterrompu sur le territoire de l'Union en tant que titulaire d'une carte bleue européenne, dont deux années précédant immédiatement l'introduction de la demande dans le Royaume.</p>
<p>Art. 19/1</p>	<p>Art. 19/1</p> <p>L'étranger admis au séjour limité visé aux articles 49, §1^{er}, alinéa 1^{er}, ou 49/2, §1^{er}, alinéa 1^{er}, est tenu d'avertir l'administration communale du lieu de sa résidence s'il entend se rendre dans son pays d'origine ou, dans le cas d'un apatride, dans son pays dans lequel il avait sa résidence habituelle.</p> <p>L'administration communale transmet cette information au ministre ou son délégué qui en informe immédiatement le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides.</p>
<p>Art. 30 bis</p> <p>§ 1er. Pour l'application du présent article, il y a lieu d'entendre par " prise de données biométriques ", la prise d'empreintes digitales et de photographies.</p>	<p>Art. 30bis</p> <p>§1. Pour l'application du présent article, il y a lieu d'entendre par «prise de données biométriques », le relevé d'empreintes digitales et la capture de l'image faciale. Par « image faciale », on entend les images</p>

<p>§ 2. Peuvent être soumis à la prise de données biométriques :</p> <p>1° l'étranger qui demande un visa, une autorisation tenant lieu de visa ou une autorisation de séjour auprès d'un représentant diplomatique ou consulaire belge ou d'un représentant diplomatique ou consulaire qui représente les intérêts de la Belgique, à l'exception de l'étranger visé par l'article 10, § 1er, alinéa 1er, 1° et 4° à 7°, ou par l'article 40bis ou 40ter;</p> <p>2° l'étranger qui introduit dans le Royaume une demande d'autorisation de séjour de trois mois au maximum ou une demande en vue d'y être admis ou autorisé à un séjour de plus de trois mois à l'exception de l'étranger visé par l'article 10, § 1er, alinéa 1er, 1° et 4° à 7°, ou par l'article 40bis ou 40ter;</p> <p>3° l'étranger refoulé sur la base de l'article 3 ou auquel un ordre de quitter le territoire est notifié conformément à l'article 7 ou 27;</p> <p>4° l'étranger qui fait l'objet d'un arrêté ministériel de renvoi ou un arrêté royal d'expulsion conformément à l'article 20; Le Roi détermine le délai durant lequel doivent être conservées les données biométriques qui ont été prises conformément au présent article.</p> <p>§ 3. Les données biométriques sont prises à l'initiative du représentant diplomatique ou consulaire belge ou du ministre ou de son délégué. Elles peuvent l'être aussi à l'initiative d'un officier de police judiciaire, en ce compris l'officier de police judiciaire dont la compétence est limitée ou d'un officier de la police administrative.</p> <p>§ 4. Les données biométriques ne peuvent être utilisées que dans la mesure où elles sont nécessaires pour :</p> <p>1° établir et/ou vérifier l'identité de l'étranger;</p> <p>2° examiner si l'étranger concerné constitue un danger pour l'ordre public ou la sécurité nationale;</p> <p>3° respecter les obligations prévues par les règlements et directives européens adoptés par le Conseil de l'Union européenne.</p> <p>§ 5. L'enregistrement, le traitement, l'exploitation et la transmission des données biométriques sont effectués sous le contrôle de la Commission de la protection de la vie privée, conformément à la loi du 8 décembre 1992 relative à la protection de la vie privée à l'égard des traitements de données à caractère personnel.</p> <p>§ 6. A la requête du ministre ou de son délégué, les données biométriques visées au § 2 peuvent être obtenues, pour les finalités visées au § 4, auprès des autorités judiciaires, des services de police et des fonctionnaires et agents des services publics qui disposent de ces données.</p>	<p>numériques du visage, d'une résolution et d'une qualité d'image suffisantes pour servir à la mise en correspondance biométrique automatique.</p> <p>§ 2. Peuvent être soumis à la prise de données biométriques :</p> <p>1° l'étranger qui demande un visa, une autorisation tenant lieu de visa ou une autorisation de séjour auprès d'un représentant diplomatique ou consulaire belge ou d'un représentant diplomatique ou consulaire qui représente les intérêts de la Belgique, à l'exception de l'étranger visé par l'article 10, § 1er, alinéa 1er, 1° et 4° à 7°, ou par l'article 40bis ou 40ter;</p> <p>2° l'étranger qui introduit dans le Royaume une demande d'autorisation de séjour de trois mois au maximum ou une demande en vue d'y être admis ou autorisé à un séjour de plus de trois mois à l'exception de l'étranger visé par l'article 10, § 1er, alinéa 1er, 1° et 4° à 7°, ou par l'article 40bis ou 40ter;</p> <p>3° l'étranger refoulé sur la base de l'article 3 ou auquel un ordre de quitter le territoire est notifié conformément à l'article 7 ou 27;</p> <p>4° l'étranger qui fait l'objet d'un arrêté ministériel de renvoi ou un arrêté royal d'expulsion conformément à l'article 20; Le Roi détermine le délai durant lequel doivent être conservées les données biométriques qui ont été prises conformément au présent article.</p> <p>§ 3. Les données biométriques sont prises à l'initiative du représentant diplomatique ou consulaire belge ou du ministre ou de son délégué. Elles peuvent l'être aussi à l'initiative d'un officier de police judiciaire, en ce compris l'officier de police judiciaire dont la compétence est limitée ou d'un officier de la police administrative.</p> <p>§ 4. Les données biométriques ne peuvent être utilisées que dans la mesure où elles sont nécessaires pour :</p> <p>1° établir et/ou vérifier l'identité de l'étranger;</p> <p>2° examiner si l'étranger concerné constitue un danger pour l'ordre public ou la sécurité nationale;</p> <p>3° respecter les obligations prévues par les règlements et directives européens adoptés par le Conseil de l'Union européenne.</p> <p>§ 5. L'enregistrement, le traitement, l'exploitation et la transmission des données biométriques sont effectués sous le contrôle de la Commission de la protection de la vie privée, conformément à la loi du 8 décembre 1992 relative à la protection de la vie privée à l'égard des traitements de données à caractère personnel.</p> <p>§ 6. A la requête du ministre ou de son délégué, les données biométriques visées au § 2 peuvent être obtenues, pour les finalités visées au § 4, auprès des autorités judiciaires, des services de police et des fonctionnaires et agents des services publics qui disposent de ces données.</p>
<p>Art. 48/5</p> <p>§ 1er</p> <p>Une persécution au sens de l'article 48/3 ou une atteinte grave au sens de l'article 48/4 peut émaner ou être causée par:</p> <p>a) l'Etat;</p> <p>b) des partis ou organisations qui contrôlent l'Etat ou une partie importante de son territoire;</p> <p>c) des acteurs non étatiques, s'il peut être démontré que les acteurs visés aux points a) et b), y compris les organisations internationales, ne peuvent pas ou ne veulent pas accorder la protection prévue au § 2 contre les persécutions ou les atteintes graves.</p> <p>§ 2.</p> <p>La protection au sens des articles 48/3 et 48/4 ne peut être</p>	<p>Art. 48/5</p> <p>§ 1er</p> <p>Une persécution au sens de l'article 48/3 ou une atteinte grave au sens de l'article 48/4 peut émaner ou être causée par:</p> <p>a) l'Etat;</p> <p>b) des partis ou organisations qui contrôlent l'Etat ou une partie importante de son territoire;</p> <p>c) des acteurs non étatiques, s'il peut être démontré que les acteurs visés aux points a) et b), y compris les organisations internationales, ne peuvent pas ou ne veulent pas accorder la protection prévue au § 2 contre les persécutions ou les atteintes graves.</p> <p>§ 2.</p> <p>La protection au sens des articles 48/3 et 48/4 ne peut être</p>

<p>offerte que par:</p> <p>a) l'Etat, ou;</p> <p>b) des partis ou organisations, y compris des organisations internationales, qui contrôlent l'Etat ou une partie importante de son territoire,</p> <p>pour autant qu'ils soient disposés et en mesure d'offrir une protection, conformément à l'alinéa 2.</p> <p>La protection, au sens des articles 48/3 et 48/4, doit être effective et non temporaire et est généralement accordée lorsque les acteurs visés à l'alinéa 1er prennent des mesures raisonnables pour empêcher les persécutions ou les atteintes graves, entre autres lorsqu'ils disposent d'un système judiciaire effectif permettant de déceler, de poursuivre et de sanctionner les actes constitutifs de persécution ou d'atteinte grave, et lorsque le demandeur a accès à cette protection.</p> <p>Pour déterminer si une organisation internationale contrôle un Etat ou une partie importante de son territoire et y fournit une protection, au sens des articles 48/3 et 48/4, il est tenu compte, entre autres, des actes de l'Union européenne pris en la matière.</p> <p>§ 3.</p> <p>Il n'y a pas lieu d'accorder la protection internationale si, dans une partie du pays d'origine, le demandeur d'asile :</p> <p>a) n'a pas de crainte fondée de persécution ou ne risque pas réellement de subir des atteintes graves, ou</p> <p>b) a accès à une protection contre la persécution ou les atteintes graves au sens du §2 ;</p> <p>et qu'il peut voyager en toute sécurité et légalité vers cette partie du pays, et obtenir l'autorisation d'y pénétrer et que l'on peut raisonnablement s'attendre à ce qu'il s'y établisse.</p> <p>Lorsqu'il est examiné si un demandeur a une crainte fondée d'être persécuté ou risque réellement de subir des atteintes graves, ou s'il a accès à une protection contre les persécutions ou les atteintes graves dans une partie du pays d'origine conformément à l'alinéa 1er, il est tenu compte des conditions générales dans cette partie du pays et de la situation personnelle du demandeur d'asile.</p> <p>§ 4.</p> <p><u>Il n'y a pas lieu d'accorder de protection internationale lorsque le demandeur d'asile bénéficie déjà d'une protection réelle dans un premier pays d'asile, à moins qu'il soumette des éléments dont il ressort qu'il ne peut plus se prévaloir de la protection réelle qui lui a été accordée dans le premier d'asile ou qu'il n'est plus autorisé à entrer sur le territoire de ce pays.</u></p> <p><u>A condition que l'accès au territoire de ce pays lui soit à nouveau autorisé, un pays peut être considéré comme étant un premier pays d'asile si le demandeur d'asile est reconnu réfugié dans ce pays et qu'il peut encore y bénéficier de cette protection, ou s'il bénéficie d'une autre protection réelle dans ce pays, y compris du principe de non-refoulement.</u></p>	<p>offerte que par:</p> <p>a) l'Etat, ou;</p> <p>b) des partis ou organisations, y compris des organisations internationales, qui contrôlent l'Etat ou une partie importante de son territoire,</p> <p>pour autant qu'ils soient disposés et en mesure d'offrir une protection, conformément à l'alinéa 2.</p> <p>La protection, au sens des articles 48/3 et 48/4, doit être effective et non temporaire et est généralement accordée lorsque les acteurs visés à l'alinéa 1er prennent des mesures raisonnables pour empêcher les persécutions ou les atteintes graves, entre autres lorsqu'ils disposent d'un système judiciaire effectif permettant de déceler, de poursuivre et de sanctionner les actes constitutifs de persécution ou d'atteinte grave, et lorsque le demandeur a accès à cette protection.</p> <p>Pour déterminer si une organisation internationale contrôle un Etat ou une partie importante de son territoire et y fournit une protection, au sens des articles 48/3 et 48/4, il est tenu compte, entre autres, des actes de l'Union européenne pris en la matière.</p> <p>§ 3.</p> <p>Il n'y a pas lieu d'accorder la protection internationale si, dans une partie du pays d'origine, le demandeur d'asile :</p> <p>a) n'a pas de crainte fondée de persécution ou ne risque pas réellement de subir des atteintes graves, ou</p> <p>b) a accès à une protection contre la persécution ou les atteintes graves au sens du §2 ;</p> <p>et qu'il peut voyager en toute sécurité et légalité vers cette partie du pays, et obtenir l'autorisation d'y pénétrer et que l'on peut raisonnablement s'attendre à ce qu'il s'y établisse.</p> <p>Lorsqu'il est examiné si un demandeur a une crainte fondée d'être persécuté ou risque réellement de subir des atteintes graves, ou s'il a accès à une protection contre les persécutions ou les atteintes graves dans une partie du pays d'origine conformément à l'alinéa 1er, il est tenu compte des conditions générales dans cette partie du pays et de la situation personnelle du demandeur d'asile.</p> <p>§ 4 est abrogé.</p>
<p>Art. 48/6</p>	<p>Art. 48/6</p>
<p><u>Le demandeur d'asile doit présenter aussi rapidement que possible tous les éléments nécessaires pour étayer sa demande.</u></p> <p><u>Lorsque le demandeur n'étaye pas certains aspects de ses déclarations par des preuves documentaires ou autres, il sera jugé crédible et le bénéfice du doute lui sera accordé si les conditions cumulatives suivantes sont remplies :</u></p> <p>a) le demandeur d'asile s'est réellement efforcé d'étayer sa</p>	<p>§ 1.</p> <p>Le demandeur d'une protection internationale doit présenter aussi rapidement que possible tous les éléments nécessaires pour étayer sa demande. Il appartient aux instances chargées de l'examen de la demande d'évaluer, en coopération avec le demandeur, les éléments pertinents de la demande de protection internationale.</p> <p>Les éléments visés à l'alinéa 1^{er} correspondent</p>

<p>demande :</p> <p>b) tous les éléments pertinents en possession du demandeur d'asile ont été présentés et une explication satisfaisante a été fournie quant à l'absence d'autres éléments probants ;</p> <p>c) les déclarations du demandeur d'asile sont jugées cohérentes et plausibles et elles ne sont pas contredites par les informations générales et particulières connues et pertinentes pour sa demande ;</p> <p>d) le demandeur d'asile a présenté sa demande de protection internationale dès que possible, ou a pu avancer de bonnes raisons pour ne pas l'avoir fait ;</p> <p>e) la crédibilité générale du demandeur d'asile a pu être établie.</p>	<p>notamment aux déclarations du demandeur et à tous les documents ou pièces en sa possession concernant son identité, sa ou ses nationalités, son âge, son passé, y compris ceux des membres de la famille à prendre en compte, le ou les pays ainsi que le ou les lieux où il a résidé auparavant, ses demandes d'asile antérieures, son itinéraire, ses titres de voyage, ainsi que les raisons justifiant sa demande de protection internationale.</p> <p>L'absence des éléments visés à l'alinéa 1^{er}, et plus particulièrement l'absence de preuve quant à l'identité ou la nationalité, qui sont des éléments centraux de la procédure d'évaluation d'une demande de protection internationale, constitue une indication défavorable concernant la crédibilité générale du récit du demandeur, à moins que le demandeur ne présente une explication satisfaisante à cette absence.</p> <p>Si les instances chargées de l'examen de la demande ont de bonnes raisons de penser que le demandeur retient des informations, pièces, documents ou autres éléments essentiels à une évaluation correcte de la demande, elles peuvent l'inviter à produire ces éléments sans délai, quel que soit leur support. Le refus du demandeur de produire ces éléments sans explication satisfaisante pourra constituer un indice de son refus de se soumettre à son obligation de coopération visée à l'alinéa 1^{er}.</p> <p>§ 2.</p> <p>Les documents nationaux et internationaux de nature à établir l'identité ou la nationalité du demandeur qui sont déposés aussi rapidement que possible en original sont conservés dans le dossier administratif des instances chargées de l'examen de la demande de protection internationale pendant toute la durée du traitement de cette demande.</p> <p>Les originaux des pièces justificatives autres que celles visées à l'alinéa 1^{er} peuvent être conservés au dossier administratif pendant toute la durée du traitement de la demande de protection internationale.</p> <p>Le demandeur reçoit, à sa demande, une copie des pièces dont les originaux sont conservés au dossier administratif et un accusé de réception avec une brève description des documents déposés.</p> <p>La restitution par les instances chargées de l'examen de la demande des pièces originales visées à l'alinéa 1^{er} à l'étranger, ou à son avocat lorsqu'il présente une procuration écrite émanant de l'étranger, intervient à sa demande pour autant que la demande de protection internationale ait fait l'objet d'une décision finale d'octroi de reconnaissance du statut de réfugié ou du statut de protection subsidiaire, sans préjudice de l'article 57/8/1. Dans les autres cas où une décision finale a été prise, ces pièces sont transmises au ministre ou à son délégué. Le ministre ou son délégué les restitue sur demande à l'étranger, à moins qu'il ait imposé la conservation de ces pièces sur base de l'article 74/14, §2, alinéa 2, en tant que mesure préventive, ou sur base de l'article 74/15, §1^{er} en tant que mesure d'exécution d'une décision d'éloignement.</p> <p>La restitution des pièces originales visées à l'alinéa 2 au demandeur, ou à son avocat lorsqu'il présente une procuration écrite émanant du demandeur, intervient à sa demande pour autant que la demande de protection internationale ait fait l'objet d'une décision finale.</p>
--	--

	<p>Dans tous les cas, les pièces originales déposées au dossier administratif peuvent être restituées anticipativement à condition que la nécessité d'une restitution anticipée soit justifiée valablement par le demandeur.</p> <p>La restitution d'une pièce ne peut pas avoir lieu s'il est établi, à la suite d'une authentification par les autorités compétentes, que le document est un faux ou a été falsifié et/ou s'il existe un obstacle à cette restitution en vertu de la loi.</p> <p>L'éventuelle restitution des pièces originales est mentionnée sur l'accusé de réception visé à l'alinéa 3.</p> <p>§ 3.</p> <p>S'ils sont rédigés dans une autre langue qu'une des trois langues nationales ou l'anglais, les documents présentés par le demandeur doivent être accompagnés d'une traduction vers l'une des trois langues nationales ou vers l'anglais.</p> <p>Lors de l'introduction de la demande, le demandeur est informé dans une langue qu'il comprend, ou dont il est raisonnable de supposer qu'il la comprend, de son obligation de contribuer à fournir une traduction, telle qu'elle est visée à l'alinéa 1^{er}.</p> <p>Si les documents que le demandeur a présentés sont rédigés dans une autre langue qu'une des trois langues nationales ou l'anglais et en l'absence d'une traduction telle qu'elle est visée à l'alinéa 1^{er}, il doit les commenter au cours de l'audition individuelle, le cas échéant assisté de l'interprète présent. Ce commentaire concerne au moins les informations pertinentes contenues dans les documents présentés.</p> <p>Au cas où le demandeur introduit une demande ultérieure de protection internationale visée à l'article 51/8, si les documents qu'il a présentés sont rédigés dans une autre langue qu'une des trois langues nationales ou l'anglais, ceux-ci doivent être accompagnés d'une traduction vers l'une des trois langues nationales ou vers l'anglais, ou le demandeur doit au moins indiquer avec précision dans les documents présentés et commenter dans la déclaration visée à l'article 51/8 les informations pertinentes qu'ils contiennent.</p> <p>En l'absence de toute traduction fournie par le demandeur, le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides n'est pas tenu de traduire intégralement vers l'une des trois langues nationales ou vers l'anglais chaque document présenté par le demandeur. Il suffit de traduire les informations pertinentes que le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides aura relevées dans les documents présentés.</p> <p>§ 4.</p> <p>Lorsque le demandeur n'étaye pas certains aspects de ses déclarations par des preuves documentaires ou autres, ces aspects ne nécessitent pas confirmation lorsque les conditions cumulatives suivantes sont remplies:</p> <p>a) le demandeur s'est réellement efforcé d'étayer sa demande;</p> <p>b) tous les éléments pertinents à la disposition du demandeur ont été présentés et une explication</p>
--	---

	<p>satisfaisante a été fournie quant à l'absence d'autres éléments probants;</p> <p>c) les déclarations du demandeur sont jugées cohérentes et plausibles et elles ne sont pas contredites par les informations générales et particulières connues et pertinentes pour sa demande;</p> <p>d) le demandeur a présenté sa demande de protection internationale dès que possible, à moins qu'il puisse avancer de bonnes raisons pour ne pas l'avoir fait;</p> <p>e) la crédibilité générale du demandeur a pu être établie.</p> <p>§ 5. Les instances chargées de l'examen de la demande évaluent celle-ci individuellement, objectivement et impartialement. Elles tiennent compte des éléments suivants :</p> <p>a) tous les faits pertinents concernant le pays d'origine au moment de statuer sur la demande, y compris les lois et règlements du pays d'origine et la manière dont ils sont appliqués;</p> <p>b) les déclarations et documents présentés par le demandeur, y compris les informations permettant de déterminer si le demandeur a fait ou pourrait faire l'objet de persécutions ou d'atteintes graves;</p> <p>c) le statut individuel et la situation personnelle du demandeur, y compris des facteurs comme son passé, son sexe et son âge, pour déterminer si, compte tenu de la situation personnelle du demandeur, les actes auxquels le demandeur a été ou risque d'être exposé pourraient être considérés comme une persécution ou des atteintes graves;</p> <p>d) le fait que, depuis qu'il a quitté son pays d'origine, le demandeur a ou non exercé des activités qui pourraient l'exposer à une persécution ou à des atteintes graves s'il retournait dans ce pays;</p> <p>e) le fait qu'il est raisonnable de penser que le demandeur peut se prévaloir de la protection d'un autre pays dont il peut invoquer la nationalité.</p>
Art. 48/8	Art. 48/8
	<p>§ 1. S'il le juge pertinent pour procéder à l'examen de la demande, le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides invite le demandeur de protection internationale à se soumettre à un examen médical portant sur des signes de persécutions ou d'atteintes graves qu'il aurait subies dans le passé, sous réserve du consentement du demandeur.</p> <p>Le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides peut inviter le demandeur à prendre dans les meilleurs délais les mesures nécessaires pour se soumettre à un tel examen, qui sera le cas échéant réalisé par un praticien professionnel des soins de santé compétent désigné par le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides.</p> <p>Le praticien professionnel des soins de santé compétent transmet au Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides un rapport avec ses constatations concernant les signes de persécutions ou d'atteintes graves qui auraient été subies dans le passé, sous réserve du</p>

	<p>consentement du demandeur. Une distinction est clairement faite entre les constatations médicales objectives, d'une part, et les constatations basées sur les déclarations du demandeur de protection internationale, d'autre part.</p> <p>§ 2. Si le demandeur de protection internationale invoque un problème médical et qu'aucun examen médical tel que visé au paragraphe 1^{er} n'a lieu, il devra être informé du fait qu'il peut, de sa propre initiative et à ses propres frais, prendre les mesures nécessaires pour se soumettre à un examen médical portant sur des signes de persécutions ou d'atteintes graves qu'il aurait subies dans le passé. Le certificat médical est soumis dans les meilleurs délais au Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides, qui, le cas échéant, peut solliciter l'avis d'un praticien professionnel des soins de santé compétent au sujet du certificat en question.</p> <p>§ 3. Le fait que le demandeur de protection internationale refuse de se soumettre à l'examen médical visé au paragraphe 1^{er} ou qu'aucun examen médical n'ait eu lieu n'empêche pas le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides de prendre une décision au sujet de la demande de protection internationale.</p> <p>§ 4. Le rapport visé au paragraphe 1, alinéa 3, ou le certificat médical visé au paragraphe 2, alinéa 2, est examiné par le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides avec les autres éléments de la demande de protection internationale.</p> <p>§ 5. L'article 458 du Code pénal est applicable aux agents du Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides en ce qui concerne les données médicales dont ils ont connaissance dans l'exercice de leurs fonctions.</p>
Art. 48/9	Art. 48/9
	<p>§ 1. L'étranger qui a introduit une demande de protection internationale conformément à l'article 50, § 3, alinéa 1^{er}, a la possibilité de faire valoir de manière précise et circonstanciée, dans un questionnaire auquel il répond avant la déclaration prévue à l'article 51/10, les éléments dont ressortent ses besoins procéduraux spéciaux, et ce afin de pouvoir bénéficier des droits, et se conformer aux obligations, prévus dans le présent chapitre.</p> <p>§ 2. En outre, un fonctionnaire médecin ou un autre praticien professionnel des soins de santé compétent désigné par le ministre ou son délégué peut, par le biais d'un examen médical, faire des recommandations au sujet des besoins procéduraux spéciaux qu'un demandeur de protection internationale pourrait éprouver, et ce afin que celui-ci puisse bénéficier des droits et se conformer aux obligations prévus dans le présent chapitre. Si les recommandations ont trait à des informations médicales, celles-ci ne seront communiquées au ministre ou son délégué et au Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides que sous réserve du consentement du demandeur de protection internationale.</p> <p>L'article 458 du Code pénal est applicable à tous les</p>

	<p>agents de l'Office des Etrangers et du Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides en ce qui concerne les données médicales dont ils ont connaissance dans l'exercice de leurs fonctions.</p> <p>§ 3. Sans préjudice de ce qui est prévu aux paragraphes 1^{er} et 2, le demandeur de protection internationale peut également signaler au Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides des éléments à un stade ultérieur de la procédure, sans que la procédure relative à la demande de protection internationale ne doive, de ce fait, reprendre à nouveau depuis le début. Ces éléments doivent être transmis par le demandeur au Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides par écrit, de manière précise et circonstanciée.</p> <p>§ 4. Les agents de l'Office des Etrangers et le Commissariat-général évaluent si le demandeur de protection internationale a des besoins procéduraux spéciaux et tiennent compte de ceux-ci en fournissant au demandeur un soutien adéquat au cours de la procédure, pour autant que ces besoins soient suffisamment démontrés et soient susceptibles d'empêcher le demandeur de bénéficier des droits visés au présent chapitre ou de se conformer aux obligations qui lui incombent. L'évaluation des besoins procéduraux spéciaux n'est pas en soi susceptible de recours.</p> <p>§ 5. Si le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides estime, en particulier en cas de torture, de viol ou d'une autre forme grave de violence psychologique, physique ou sexuelle, que le demandeur de protection internationale a des besoins procéduraux spéciaux qui ne sont pas compatibles avec l'examen de la demande selon l'article 57/6/1, § 1 ou 57/6/4, le Commissaire général n'applique pas ou plus cette procédure.</p> <p>§ 6. Le fait que le demandeur n'ait pas répondu au questionnaire visé au paragraphe 1^{er} ou qu'il n'ait pas subi d'examen médical conformément au paragraphe 2 n'empêche pas la poursuite de la procédure de traitement de la demande conformément à l'article 51/10 et n'empêche pas le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides de prendre une décision au sujet de la demande de protection internationale.</p> <p>§ 7. L'évaluation visée au paragraphe 4 reste valable si l'étranger introduit une demande ultérieure sur la base de l'article 51/8.</p> <p>Par dérogation à l'alinéa 1er, le ministre ou son délégué ou le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides peut considérer dans le cadre de la demande ultérieure que le demandeur de protection internationale n'a plus de besoins procéduraux spéciaux, même s'il avait été évalué qu'il en avait au cours de la demande précédente.</p> <p>Par dérogation à l'alinéa 1er, le demandeur peut apporter, dans la déclaration visée à l'article 51/8, des éléments dont il ressortirait de manière convaincante qu'il éprouve tout de même des besoins procéduraux spéciaux, même s'il avait encore été évalué qu'il n'en avait pas au cours de la demande précédente.</p>
--	---

<p>Art. 49/2</p> <p>(...) §4. Le ministre ou son délégué peut, au cours du séjour limité de l'étranger, à tout moment demander au Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides d'abroger le statut de protection subsidiaire accordé à l'étranger, conformément à l'article 57/6, alinéa 1er, 4°. Le ministre ou son délégué peut, pendant les dix premières années de séjour de l'étranger, à compter de la date d'introduction de la demande d'asile, à tout moment, demander au Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides de retirer le statut de protection subsidiaire octroyé à l'étranger conformément à l'article 55/5/1.</p> <p><u>Par dérogation à l'alinéa 1er, le ministre ou son délégué peut à tout moment demander au Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides de retirer le statut de protection subsidiaire accordé à un étranger qui est ou qui aurait dû être exclu conformément à l'article 55/4, § 1er ou § 2.</u></p> <p>Le ministre ou son délégué transmet sans délai au Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides tout élément en sa possession susceptible de justifier une décision de retrait sur la base de l'article 55/5/1. Sauf indication expresse en ce sens, la transmission de tels éléments ne constitue pas une demande de retrait du statut au sens de l'alinéa 2. Le ministre ou son délégué transmet également sans délai au Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides tout élément en sa possession susceptible de justifier une décision d'exclusion sur base de l'article 55/4, § 2.</p> <p>En cas d'application de l'alinéa 1er ou de l'alinéa 2 et dans un délai de soixante jours ouvrables, le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides rend une décision de retrait ou d'abrogation du statut de protection subsidiaire ou informe l'intéressé et le ministre ou son délégué qu'il n'est pas procédé au retrait ou à l'abrogation de ce statut.</p> <p>L'octroi du droit de séjour à durée illimitée prévu au paragraphe 3 est, le cas échéant, suspendu, dans l'attente d'une décision définitive. Lorsque la durée de validité du titre de séjour visé au paragraphe 2 expire pendant le réexamen de la validité du statut de protection internationale, ce titre de séjour est renouvelé dans l'attente d'une décision définitive. (...)</p>	<p>Art. 49/2</p> <p>(...) §4. Le ministre ou son délégué peut, au cours du séjour limité de l'étranger, à tout moment demander au Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides d'abroger le statut de protection subsidiaire accordé à l'étranger, conformément à l'article 57/6, alinéa 1er, 4°. Le ministre ou son délégué peut, pendant les dix premières années de séjour de l'étranger, à compter de la date d'introduction de la demande d'asile, à tout moment, demander au Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides de retirer le statut de protection subsidiaire octroyé à l'étranger conformément à l'article 55/5/1, §1^{er} ou §2, 2°.</p> <p>Le ministre ou son délégué peut à tout moment demander au Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides de retirer le statut de de protection subsidiaire accordé à l'étranger, conformément à l'article 55/5/1, §2, 1°.</p> <p>Le ministre ou son délégué transmet sans délai au Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides tout élément en sa possession susceptible de justifier une décision de retrait sur la base de l'article 55/5/1. Sauf indication expresse en ce sens, la transmission de tels éléments ne constitue pas une demande de retrait du statut au sens de l'alinéa 2. Le ministre ou son délégué transmet également sans délai au Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides tout élément en sa possession susceptible de justifier une décision d'exclusion sur base de l'article 55/4, § 2.</p> <p>En cas d'application de l'alinéa 1er ou de l'alinéa 2 et dans un délai de soixante jours ouvrables, le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides rend une décision de retrait ou d'abrogation du statut de protection subsidiaire ou informe l'intéressé et le ministre ou son délégué qu'il n'est pas procédé au retrait ou à l'abrogation de ce statut.</p> <p>L'octroi du droit de séjour à durée illimitée prévu au paragraphe 3 est, le cas échéant, suspendu, dans l'attente d'une décision définitive. Lorsque la durée de validité du titre de séjour visé au paragraphe 2 expire pendant le réexamen de la validité du statut de protection internationale, ce titre de séjour est renouvelé dans l'attente d'une décision définitive. (...)</p>
<p>Art. 49/3</p> <p><u>Une demande de reconnaissance du statut de réfugié ou d'octroi du statut de protection subsidiaire se fait sous la forme d'une demande d'asile.</u></p> <p><u>Cette demande d'asile est d'office examinée en priorité dans le cadre de la Convention de Genève, tel que déterminé à l'article 48/3, et ensuite dans le cadre de l'article 48/4.</u></p>	<p>Art. 49/3</p> <p>Une demande de reconnaissance du statut de réfugié ou d'octroi du statut de protection subsidiaire se fait sous la forme d'une demande de protection internationale.</p> <p>Cette demande de protection internationale est d'office examinée en priorité dans le cadre de la Convention de Genève, tel que déterminé à l'article 48/3, et ensuite dans le cadre de l'article 48/4.</p>
<p>Art. 49/3/1</p>	<p>Art. 49/3/1</p> <p>Aucune mesure d'éloignement du territoire ou de refoulement ne peut être exécutée de manière forcée à l'égard du demandeur dès la présentation de sa demande de protection internationale, et pendant l'examen de celle-ci par le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides, à l'exception du demandeur visé à l'article 57/6/2, § 3.</p>

Art. 50	Art. 50
<p><u>L'étranger qui entre ou est entré dans le Royaume sans satisfaire aux conditions fixées à l'article 2 et qui désire obtenir le statut de réfugié ou le statut de protection subsidiaire doit, lors de son entrée ou du moins dans les huit jours ouvrables qui suivent celle-ci, introduire une demande d'asile. Le Roi désigne les autorités auprès desquelles l'étranger peut introduire une demande d'asile.</u></p> <p><u>L'autorité à laquelle l'étranger fait la demande visée au premier alinéa, lui en donne acte par écrit et la porte à la connaissance du ministre ou de son délégué, qui en informe immédiatement le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides.</u></p>	<p>§1^{er}. L'étranger qui entre ou est entré dans le Royaume sans remplir les conditions fixées dans les articles 2 et 3 et qui souhaite obtenir le statut de réfugié ou le statut de protection subsidiaire, doit présenter une demande de protection internationale au moment où il entre ou au moins dans les huit jours ouvrables après être entré dans le Royaume.</p> <p>L'étranger visé à l'alinéa 1^{er}, qui tente d'entrer dans le Royaume sans remplir les conditions fixées dans les articles 2 et 3, doit présenter cette demande de protection internationale sans délai auprès des autorités chargées des contrôles aux frontières au moment où celles-ci lui demandent des précisions sur son motif de séjour en Belgique.</p> <p>L'étranger qui est entré légalement dans le Royaume dans le cadre d'un séjour n'excédant pas trois mois et qui souhaite obtenir le statut de réfugié ou le statut de protection subsidiaire, doit présenter une demande de protection internationale avant la fin du séjour n'excédant pas trois mois.</p> <p>L'étranger qui est admis ou autorisé à séjourner plus de trois mois dans le Royaume ou à s'y établir et qui souhaite obtenir le statut de réfugié ou le statut de protection subsidiaire doit, dans les huit jours ouvrables qui suivent la fin ou le retrait de son séjour, présenter une demande de protection internationale.</p> <p>L'étranger bénéficiant d'une protection temporaire conformément à l'article 57/29, peut présenter une demande de protection internationale à tout moment. Dès qu'il est mis fin au régime de protection temporaire conformément à l'article 57/36, §1^{er}, s'il souhaite obtenir le statut de réfugié ou le statut de protection subsidiaire, l'étranger doit présenter une demande de protection internationale dans les huit jours ouvrables après qu'il a été mis fin au régime de protection temporaire.</p> <p>Le Roi désigne les autorités auprès desquelles l'étranger peut présenter une demande de protection internationale.</p> <p>La présentation d'une demande de protection internationale doit être faite en personne.</p> <p>§2. L'autorité compétente auprès de laquelle l'étranger a présenté sa demande de protection internationale conformément au paragraphe 1^{er} lui en fournit une attestation de déclaration et porte cette demande à la connaissance du Ministre ou de son délégué, qui l'enregistre dans les trois jours ouvrables.</p> <p>Lorsqu'un grand nombre d'étrangers présentent simultanément une demande de protection internationale, rendant de ce fait le délai d'enregistrement de trois jours ouvrables particulièrement difficile à respecter dans la pratique, ce délai peut être porté à dix jours ouvrables.</p> <p>§3. L'étranger qui a présenté une demande de protection internationale conformément au paragraphe 1^{er}, bénéficie de la possibilité d'introduire effectivement cette demande soit immédiatement, soit dans les meilleurs délais à une date programmée et au plus tard dans les trente jours à compter de la date à laquelle la demande a été présentée. Lorsqu'un grand nombre d'étrangers présentent</p>

	<p>simultanément une demande de protection internationale, rendant de ce fait ce délai de trente jours particulièrement difficile à respecter dans la pratique, ce délai peut être prolongé par le Roi par arrêté délibéré en Conseil des ministres. Cet arrêté cesse d'être en vigueur trois mois après son entrée en vigueur.</p> <p>Le Roi désigne les autorités auprès desquelles l'étranger peut introduire une demande de protection internationale.</p> <p>Lorsque l'étranger a introduit effectivement la demande de protection internationale auprès de l'autorité compétente, cette autorité lui en remet un acte écrit et porte la demande à la connaissance du ministre ou de son délégué, qui en avise immédiatement le Commissaire général aux réfugiés et apatrides. L'introduction d'une demande de protection internationale doit être faite en personne.</p> <p>Si l'étranger présente sa demande de protection internationale auprès d'une autorité, qui n'a pas également été désignée par le Roi comme autorité auprès de laquelle où une demande de protection internationale peut effectivement être introduite, cette autorité informe l'étranger de l'endroit et des modalités selon lesquelles il peut effectivement introduire cette demande.</p> <p>Une demande de protection internationale qui est présentée mais n'est ensuite pas introduite à la date prévue, échoit d'office, à moins que l'étranger ne démontre que cela était dû à des circonstances qui ne lui sont pas imputables. Si l'étranger se présente toutefois à une date ultérieure pour introduire effectivement sa demande, son dossier est rouvert et sa demande de protection internationale est à nouveau enregistrée, mais à présent comme une demande introduite effectivement.</p> <p>§4. Un étranger ne peut présenter une nouvelle demande de protection internationale tant que la décision prise dans le cadre de sa demande de protection internationale précédente est susceptible de faire l'objet d'un recours visé à l'article 39/2, § 1er, dès lors que le délai visé à l'article 39/57 n'a pas expiré, ou tant que le Conseil du contentieux des étrangers est saisi d'un tel recours contre cette décision. Ces demandes de protection internationale ne sont pas enregistrées.</p>
<p>Art. 50bis</p> <p><u>Le bénéficiaire de la protection temporaire visé à l'article 57/29, peut, à tout moment, introduire une demande d'asile auprès de l'une des autorités désignées par le Roi en exécution de l'article 50, alinéa 1.</u></p> <p><u>L'étranger qui a bénéficié d'une protection temporaire en vertu de l'article 57/29 et qui désire obtenir le statut de réfugié ou le statut de protection subsidiaire, doit introduire une demande d'asile auprès de l'une des autorités désignées par le Roi en exécution de l'article 50, alinéa 1er, dans les huit jours ouvrables qui suivent la fin du régime de protection temporaire dans un des cas prévus à l'article 57/36, § 1er.</u></p> <p><u>L'autorité auprès de laquelle l'étranger visé à l'alinéa 1er ou 2, introduit sa demande d'asile, lui en donne acte par écrit et la porte à la connaissance du ministre ou de son délégué, qui en informe immédiatement le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides.</u></p>	<p>Art. 50bis</p> <p>L'article 50bis est abrogé</p>

<p>Art. 50ter</p> <p><u>L'étranger qui tente d'entrer dans le Royaume sans satisfaire aux conditions fixées à l'article 2, doit introduire sa demande d'asile auprès des autorités chargées du contrôle aux frontières, au moment où celles-ci l'interrogent sur les raisons de sa venue en Belgique.</u></p>	<p>Art. 50ter</p> <p>L'article 50ter est abrogé</p>
<p>Art. 51</p> <p><u>L'étranger qui est entré régulièrement dans le Royaume dans le cadre d'un séjour de trois mois au maximum sans avoir le statut de réfugié ou le statut de protection subsidiaire et qui désire l'obtenir, doit introduire sa demande d'asile auprès de l'une des autorités désignées par le Roi en exécution de l'article 50, alinéa 1er, dans les huit jours ouvrables suivant son entrée dans le Royaume.</u></p> <p><u>L'étranger admis ou autorisé à séjourner plus de trois mois dans le Royaume ou à s'y établir, qui désire obtenir le statut de réfugié ou le statut de protection subsidiaire, doit introduire sa demande d'asile auprès de l'une des autorités prévues à l'alinéa 1er, avant qu'il soit mis fin à son autorisation ou à son droit de séjour.</u></p> <p><u>L'autorité auprès de laquelle l'étranger introduit sa demande d'asile lui en donne acte par écrit et la porte à la connaissance du ministre ou de son délégué qui en informe immédiatement le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides.</u></p>	<p>Art. 51</p> <p>A partir de la présentation de sa demande de protection internationale, le demandeur de protection internationale est tenu de coopérer avec les autorités compétentes afin d'établir son identité et d'autres éléments à l'appui de sa demande. Ces éléments comprennent notamment les déclarations du demandeur et tous les documents ou pièces dont il dispose concernant son identité, sa ou ses nationalités, son âge, son passé, y compris ceux des membres de la famille à prendre en compte, le ou les pays ainsi que le ou les lieux où il a résidé auparavant, ses demandes antérieures de protection internationale, son itinéraire, ses titres de voyage, ainsi que les raisons justifiant la demande de protection internationale.</p> <p>Lorsqu'il présente sa demande, le demandeur est informé, dans une langue qu'il comprend ou dont on peut raisonnablement supposer qu'il la comprend, de son obligation de coopérer et des conséquences qui peuvent survenir s'il ne coopère pas avec les autorités compétentes.</p>
<p>Art. 51/2</p> <p><u>Lors de sa demande d'asile, l'étranger visé aux articles 50, 50bis ou 51 doit être domicile en Belgique.</u></p> <p>A défaut d'élection de domicile, <u>l'étranger qui introduit une demande d'asile dans le royaume</u> est réputé avoir élu domicile au Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides.</p> <p>L'étranger qui <u>introduit une demande d'asile à la frontière, sans satisfaire aux conditions fixées par l'article 2</u>, est réputé avoir élu domicile au lieu où il est maintenu.</p> <p>Toute modification du domicile élu doit être communiquée sous pli recommandé à la poste au Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides ainsi qu'au ministre.</p> <p>Sans préjudice d'une notification à personne, toute notification est valablement faite au domicile élu, sous pli recommandé à la poste ou par porteur avec accusé de réception. Lorsque l'étranger a élu domicile chez son conseil, la notification peut également être valablement envoyée par télécopieur ou par tout autre moyen de notification autorisé par arrêté royal.</p> <p>Les convocations et demandes de renseignements peuvent également être valablement envoyées au domicile élu, sous pli recommandé à la poste ou par porteur avec accusé de réception. Lorsque l'étranger a élu domicile chez son conseil, les convocations et demandes d'informations peuvent également être valablement envoyées par télécopieur ou par tout autre moyen de notification autorisé par arrêté royal sans préjudice d'une notification à la personne même.</p>	<p>Art. 51/2</p> <p>L'étranger qui introduit une demande une protection internationale conformément à l'article 50 § 3 doit être domicile en Belgique.</p> <p>A défaut d'élection de domicile, le demandeur est réputé avoir élu domicile au Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides.</p> <p>L'étranger qui introduit une demande de protection internationale à la frontière sans remplir les conditions fixées par les articles 2 et 3, est réputé avoir élu domicile au lieu où il est maintenu.</p> <p>Toute modification du domicile élu doit être communiquée sous pli recommandé à la poste au Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides ainsi qu'au ministre.</p> <p>Sans préjudice d'une notification à personne, toute notification est valablement faite au domicile élu, sous pli recommandé à la poste ou par porteur avec accusé de réception. Lorsque l'étranger a élu domicile chez son conseil, la notification peut également être valablement envoyée par télécopieur ou par tout autre moyen de notification autorisé par arrêté royal.</p> <p>Les convocations et demandes de renseignements peuvent également être valablement envoyées au domicile élu, sous pli recommandé à la poste ou par porteur avec accusé de réception. Lorsque l'étranger a élu domicile chez son conseil, les convocations et demandes d'informations peuvent également être valablement envoyées par télécopieur ou par tout autre moyen de notification autorisé par arrêté royal sans préjudice d'une notification à la personne même.</p>

Art. 51/3	Art. 51/3
<p>§ 1^{er}.</p> <p>Peuvent être soumis à la prise des empreintes digitales:</p> <p>1° l'étranger qui introduit une demande d'asile à la frontière ou à l'intérieur du Royaume;</p> <p>2° l'étranger dont la prise ou la reprise en charge incombe à l'Etat belge, en vertu de la réglementation européenne liant la Belgique relative à la détermination de l'État responsable de l'examen des demandes d'asile;</p> <p>3° l'étranger pour lequel existent des indices qu'il a déjà introduit une demande d'asile;</p> <p>4° le demandeur d'asile dont l'identité est douteuse.</p> <p>§ 2</p> <p><u>Les empreintes digitales</u> ne peuvent être utilisées que dans la mesure où elles sont nécessaires pour:</p> <p>1° établir l'identité de l'étranger;</p> <p>2° déterminer l'État responsable de l'examen de <u>la demande d'asile</u>, en application de la réglementation européenne liant la Belgique;</p> <p>3° examiner <u>la demande d'asile</u>.</p> <p>§ 3</p> <p><u>Les empreintes digitales</u> sont prises à l'initiative du Ministre ou de son délégué. Elles peuvent l'être aussi à l'initiative du commissaire général aux réfugiés et aux apatrides ou de son délégué d'un officier de police judiciaire, en ce compris l'officier de police judiciaire dont la compétence est limitée, d'un officier de la police administrative, ou d'un directeur d'un établissement pénitentiaire.</p> <p>§ 4</p> <p>Le traitement et l'exploitation <u>des empreintes digitales</u> sont effectués sous le contrôle de la Commission de la protection de la vie privée, conformément aux dispositions de la loi du 8 décembre 1992 relative à la protection de la vie privée à l'égard des traitements de données à caractère personnel.</p> <p>§ 5</p> <p><u>Les empreintes digitales</u> prises en application du § 1er sont détruites lorsque l'étranger est reconnu réfugié conformément à l'article 49 ou lorsque le statut de protection subsidiaire lui est accordé conformément à l'article 49/2.</p>	<p>§ 1^{er}.</p> <p>Pour l'application du présent article, par «prise de données biométriques », il est entendu le relevé d'empreintes digitales et la capture de l'image faciale. Par « image faciale », on entend les images numériques du visage, d'une résolution et d'une qualité d'image suffisantes pour servir à la mise en correspondance biométrique automatique.</p> <p>Peuvent être soumis à la prise des données biométriques:</p> <p>1° l'étranger qui présente et/ou introduit une demande de protection internationale à la frontière ou à l'intérieur du Royaume;</p> <p>2° l'étranger dont la prise ou la reprise en charge incombe à l'Etat belge, en vertu de la réglementation européenne liant la Belgique relative à la détermination de l'État responsable de l'examen d'une demande de protection internationale;</p> <p>3° l'étranger pour lequel existent des indices qu'il a déjà introduit une demande de protection internationale.</p> <p>§ 2</p> <p>Les données biométriques ne peuvent être utilisées que dans la mesure où elles sont nécessaires pour:</p> <p>1° établir l'identité de l'étranger;</p> <p>2° déterminer l'État responsable de l'examen de la demande de protection internationale, en application de la réglementation européenne liant la Belgique;</p> <p>3° examiner la demande de protection internationale.</p> <p>§ 3</p> <p>Les données biométriques sont prises à l'initiative du Ministre ou de son délégué. Elles peuvent l'être aussi à l'initiative du commissaire général aux réfugiés et aux apatrides ou de son délégué d'un officier de police judiciaire, en ce compris l'officier de police judiciaire dont la compétence est limitée, d'un officier de la police administrative, ou d'un directeur d'un établissement pénitentiaire.</p> <p>§ 4</p> <p>Le traitement et l'exploitation des données biométriques sont effectués sous le contrôle de la Commission de la protection de la vie privée, conformément aux dispositions de la loi du 8 décembre 1992 relative à la protection de la vie privée à l'égard des traitements de données à caractère personnel.</p> <p>§ 5</p> <p>Le Roi fixe le délai durant lequel les données biométriques, prises conformément au présent article, doivent être conservées.</p> <p>Les données biométriques prises en application du § 1er sont détruites lorsque l'étranger est reconnu réfugié conformément à l'article 49 ou lorsque le statut de protection subsidiaire lui est accordé conformément à l'article 49/2.</p>
Art. 51/3bis	Art. 51/3bis
L'étranger qui <u>introduit une demande d'asile</u> peut être soumis à une fouille de sécurité lors de son arrivée auprès de	L'étranger qui présente ou introduit une demande de protection internationale peut être soumis à une fouille de

<p>l'autorité visée à l'article 50, afin de s'assurer qu'il ne porte pas une arme ou un objet dangereux pour sa propre intégrité physique ou celle de tiers, ou pour l'ordre public.</p> <p>La fouille de sécurité s'effectue par la palpation du corps et des vêtements de la personne fouillée ainsi que par le contrôle de ses bagages. Elle ne peut durer plus longtemps que le temps nécessaire à cette fin. Elle est effectuée par un délégué du ministre du même sexe que la personne fouillée.</p> <p>Le Roi détermine les autres règles applicables à cette fouille de sécurité.</p>	<p>sécurité lors de son arrivée auprès de l'autorité visée à l'article 50, afin de s'assurer qu'il ne porte pas une arme ou un objet dangereux pour sa propre intégrité physique ou celle de tiers, ou pour l'ordre public.</p> <p>La fouille de sécurité s'effectue par la palpation du corps et des vêtements de la personne fouillée ainsi que par le contrôle de ses bagages. Elle ne peut durer plus longtemps que le temps nécessaire à cette fin. Elle est effectuée par un délégué du ministre du même sexe que la personne fouillée.</p> <p>Le Roi détermine les autres règles applicables à cette fouille de sécurité.</p>
<p>Art. 51/4</p> <p>§ 1er <u>L'examen de la demande d'asile visée aux articles 50, 50bis, 50ter et 51 a lieu en français ou en néerlandais.</u></p> <p>La langue de l'examen est également celle de la décision à laquelle il donne lieu ainsi que des éventuelles décisions subséquentes d'éloignement du territoire.</p> <p>§ 2 <u>L'étranger, visé à l'article 50, 50bis, 50ter ou 51, doit indiquer irrévocablement et par écrit s'il a besoin de l'assistance d'un interprète lors de l'examen de la demande visée au paragraphe précédent.</u></p> <p>Si l'étranger ne déclare pas requérir l'assistance d'un interprète, il peut choisir, selon les mêmes modalités, le français ou le néerlandais comme langue de l'examen.</p> <p>Si l'étranger n'a pas choisi l'une de ces langues ou a déclaré requérir l'assistance d'un interprète, le Ministre ou son délégué détermine la langue de l'examen, en fonction des besoins des services et instances. Cette décision n'est susceptible d'aucun recours distinct.</p> <p>§ 3 Dans les procédures devant le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides, le Conseil du Contentieux des Etrangers et le Conseil d'Etat, ainsi que si l'étranger demande, durant le traitement de <u>sa demande d'asile</u> ou dans un délai de six mois suivant la clôture de la procédure d'asile, l'octroi d'une autorisation de séjour sur la base de l'article 9bis ou 9ter, il est fait usage de la langue choisie ou déterminée conformément au paragraphe 2.</p> <p>Le paragraphe 1er, deuxième alinéa, est applicable.</p>	<p>Art. 51/4</p> <p>§ 1er L'examen de la demande de protection internationale a lieu en français ou en néerlandais.</p> <p>La langue de l'examen est également celle de la décision à laquelle il donne lieu ainsi que des éventuelles décisions subséquentes d'éloignement du territoire.</p> <p>§ 2 Au moment d'introduire sa demande de protection internationale, l'étranger doit indiquer irrévocablement et par écrit s'il a besoin de l'assistance d'un interprète lors de l'examen de cette demande.</p> <p>Si l'étranger ne déclare pas requérir l'assistance d'un interprète, il peut choisir, selon les mêmes modalités, le français ou le néerlandais comme langue de l'examen.</p> <p>Si l'étranger n'a pas choisi l'une de ces langues ou a déclaré requérir l'assistance d'un interprète, le Ministre ou son délégué détermine la langue de l'examen, en fonction des besoins des services et instances. Cette décision n'est susceptible d'aucun recours distinct.</p> <p>Par dérogation aux alinéas précédents, sans préjudice de la possibilité pour le ministre ou son délégué de déterminer la langue de l'examen en fonction des besoins des services et instances, l'examen d'une demande ultérieure de protection internationale introduite conformément à l'article 51/8 est effectué dans la langue dans laquelle la demande de protection internationale précédente a été examinée.</p> <p>§ 3 Dans les procédures devant le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides, le Conseil du Contentieux des Etrangers et le Conseil d'Etat, ainsi que si l'étranger demande, durant le traitement de sa demande de protection internationale ou dans un délai de six mois suivant la clôture de la procédure d'asile, l'octroi d'une autorisation de séjour sur la base de l'article 9bis ou 9ter, il est fait usage de la langue choisie ou déterminée conformément au paragraphe 2.</p> <p>Le paragraphe 1er, deuxième alinéa, est applicable.</p>
<p>Art. 51/5</p> <p>§ 1er <u>Dès que l'étranger introduit une demande d'asile à la frontière ou à l'intérieur du Royaume, conformément à l'article 50, 50bis, 50ter ou 51, le Ministre ou son délégué procède à la détermination de l'État responsable de l'examen de la</u></p>	<p>Art. 51/5</p> <p>§ 1er Dès que l'étranger a introduit à la frontière ou dans le Royaume une première demande de protection internationale ou une demande ultérieure de protection internationale auprès de l'une des autorités désignées par</p>

<p><u>demande d'asile, en application de la réglementation européenne liant la Belgique.</u></p> <p><u>A cette fin, peut être maintenu dans un lieu déterminé le temps strictement nécessaire, sans que la durée de ce maintien ou de cette détention puisse excéder un mois:</u></p> <p><u>1° l'étranger qui dispose d'un titre de séjour ou d'un document de voyage, revêtu d'un visa ou d'une attestation tenant lieu de visa, dont la durée de validité est expirée, délivré par un Etat tenu par la réglementation européenne relative à la détermination de l'Etat responsable du traitement de la demande d'asile, ou;</u></p> <p><u>2° l'étranger qui ne dispose pas des documents d'entrée visés à l'article 2 et qui, d'après ses propres dires, a séjourné dans un tel Etat, ou;</u></p> <p><u>3° l'étranger qui ne dispose pas des documents d'entrée visés à l'article 2 et dont la prise d'empreintes digitales conformément à l'article 51/3 indique qu'il a séjourné dans un tel Etat.</u></p> <p><u>Lorsqu'il est démontré que le traitement d'une demande de prise ou de reprise en charge d'un demandeur d'asile est particulièrement complexe, le délai de maintien ou de détention peut être prolongé par le ministre ou son délégué d'une période d'un mois.</u></p> <p>Nonobstant l'alinéa 1er, le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides examine <u>la demande d'asile</u> introduite par un bénéficiaire de la protection temporaire autorisé à ce titre à séjourner dans le Royaume.</p> <p>Si l'étranger ne donne pas suite à une convocation ou à une demande de renseignements dans les quinze jours de l'envoi de celle-ci, il est présumé avoir renoncé à sa <u>demande d'asile</u>.</p> <p>§ 2 Même si en vertu des critères de la réglementation européenne, liant la Belgique, le traitement de la demande n'incombe pas à la Belgique, le ministre ou son délégué peut à tout moment décider que la Belgique est responsable pour l'examen de la demande. La demande dont le traitement incombe à la Belgique, ou dont elle assume la responsabilité, est examinée conformément aux dispositions de la présente loi.</p> <p>§ 3 <u>Si la Belgique n'est pas responsable de l'examen de la demande, le Ministre ou son délégué saisit l'Etat responsable aux fins de prise ou de reprise en charge du demandeur d'asile dans les conditions prévues par la réglementation européenne liant la Belgique.</u></p> <p><u>Lorsque le demandeur d'asile doit être transféré vers l'Etat responsable, le Ministre ou son délégué peut lui refuser l'entrée ou le séjour dans le Royaume et lui enjoindre de se présenter auprès des autorités compétentes de cet Etat avant une date déterminée.</u></p> <p><u>Si le Ministre ou son délégué l'estime nécessaire pour garantir le transfert effectif, il peut faire ramener sans délai l'étranger à la frontière.</u></p> <p><u>A cette fin, l'étranger peut être détenu ou maintenu dans un lieu déterminé pendant le temps strictement nécessaire à</u></p>	<p>le Roi en exécution de l'article 50, §3, alinéa 2, en application de la réglementation européenne liant la Belgique, le ministre ou son délégué procède à la détermination de l'Etat qui est responsable de l'examen de cette demande.</p> <p>À cette fin, lorsque, sur la base d'un examen individuel, il existe un risque non négligeable de fuite de la personne, et uniquement pour autant que le maintien soit proportionné et qu'aucune autre mesure moins coercitive ne puisse effectivement être appliquée, l'étranger peut être maintenu dans un lieu déterminé pour la durée nécessaire à la détermination de l'Etat qui est responsable de l'examen de la demande de protection internationale, sans que la durée du maintien ne puisse excéder six semaines.</p> <p>Alinéa 3 est abrogé.</p> <p>Nonobstant l'alinéa 1er, le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides examine la demande de protection internationale introduite par un bénéficiaire de la protection temporaire autorisé à ce titre à séjourner dans le Royaume.</p> <p>Si l'étranger ne donne pas suite à une convocation ou à une demande de renseignements dans les quinze jours de l'envoi de celle-ci, il est présumé avoir renoncé à sa demande de protection internationale.</p> <p>§ 2 Même si en vertu des critères de la réglementation européenne, liant la Belgique, le traitement de la demande n'incombe pas à la Belgique, le ministre ou son délégué peut à tout moment décider que la Belgique est responsable pour l'examen de la demande. La demande dont le traitement incombe à la Belgique, ou dont elle assume la responsabilité, est examinée conformément aux dispositions de la présente loi.</p> <p>§3. Lorsque la Belgique n'est pas responsable de l'examen de la demande de protection internationale, le ministre ou son délégué adresse à l'Etat responsable une demande de prise en charge ou de reprise en charge de l'étranger, conformément aux conditions fixées dans la réglementation européenne liant la Belgique.</p> <p>Lorsque, sur la base du paragraphe 1er, alinéa 2, l'étranger est maintenu, cette demande de prise en charge ou de reprise en charge doit être adressée à l'Etat responsable dans les délais déterminés par la réglementation européenne liant la Belgique. Si le ministre ou son délégué ne respecte pas ce délai, l'étranger ne peut plus être maintenu sur la base de ce motif.</p>
--	---

<p><u>l'exécution du transfert, sans que la durée de la détention ou du maintien puisse excéder un mois. Il n'est pas tenu compte de la durée du maintien ou de la détention visé au § 1er, alinéa 2.</u></p>	<p>§4. Lorsque le demandeur de protection internationale doit être transféré à l'Etat membre responsable, le ministre ou son délégué lui refuse l'entrée ou le séjour dans le Royaume et l'enjoint de se manifester auprès des autorités compétentes de cet Etat avant une date déterminée.</p> <p>Lorsque le ministre ou son délégué l'estime nécessaire afin de garantir un transfert effectif, il peut faire reconduire sans délai l'étranger à la frontière.</p> <p>A cette fin, lorsque, sur la base d'un examen individuel, il existe un risque non négligeable de fuite de la personne, et uniquement pour autant que le maintien soit proportionné et qu'aucune mesure moins coercitive puisse être appliquée, l'étranger peut être maintenu dans un lieu déterminé pour la durée nécessaire à la mise en œuvre du transfert vers l'Etat responsable, sans que la durée de ce maintien ne puisse excéder six semaines. Il n'est pas tenu compte de la durée du maintien visé au paragraphe 1^{er}, alinéa 2. Lorsque le transfert n'est pas exécuté dans un délai de six semaines, l'étranger ne peut être maintenu plus longtemps sur cette base. Le délai du maintien est interrompu d'office tant que le recours introduit contre la décision visée à l'alinéa 1^{er} a un effet suspensif.</p> <p>§5. Aucun étranger ne peut être maintenu au seul motif qu'il est soumis aux procédures régies par le présent article.</p> <p>§6. Le Roi fixe, par arrêté délibéré en Conseil des ministres, les mesures de maintien moins coercitives visées au paragraphe 1^{er}, alinéa 2, et au paragraphe 4, alinéa 3.</p> <p>Sans préjudice de l'alinéa 1^{er}, le Ministre ou son délégué peut également assigner un lieu de résidence comme mesure de maintien moins coercitive pour la durée nécessaire pour déterminer l'Etat responsable de l'examen de la demande de protection internationale et pour la durée nécessaire pour l'exécution du transfert à l'Etat responsable.</p>
<p>Art. 51/6 Lorsque l'étranger ayant introduit une <u>demande d'asile</u> à la frontière ou dans le Royaume, se trouve irrégulièrement dans un autre Etat ou y a formulé une <u>demande d'asile</u> et que le Ministre ou son délégué est tenu de le reprendre en charge en application de la réglementation européenne liant la Belgique, l'étranger doit, lors de son entrée dans le Royaume ou du moins dans les huit jours ouvrables qui suivent celle-ci, se présenter auprès du Ministre ou de son délégué. Ce dernier lui en donne acte par écrit et, le cas échéant, en informe immédiatement le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides ou le Conseil du Contentieux des étrangers.</p> <p>Si la Belgique n'est pas responsable de l'examen de la demande d'asile, il est procédé conformément à l'article 51/5.</p>	<p>Art. 51/6 Lorsque l'étranger ayant introduit une demande de protection internationale à la frontière ou dans le Royaume, se trouve irrégulièrement dans un autre Etat ou y a formulé une demande de protection internationale et que le Ministre ou son délégué est tenu de le reprendre en charge en application de la réglementation européenne liant la Belgique, l'étranger doit, lors de son entrée dans le Royaume ou du moins dans les huit jours ouvrables qui suivent celle-ci, se présenter auprès du Ministre ou de son délégué. Ce dernier lui en donne acte par écrit et, le cas échéant, en informe immédiatement le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides ou le Conseil du Contentieux des étrangers.</p> <p>Si la Belgique n'est pas responsable de l'examen de la demande de protection internationale, il est procédé</p>

<p>§ 3.</p> <p>Si l'examen de la demande incombe à la Belgique, il doit être entamé ou poursuivi, conformément aux dispositions de la présente loi.</p>	<p>conformément à l'article 51/5, §§ 3 et 4.</p> <p>Si l'examen de la demande incombe à la Belgique, il doit être entamé ou poursuivi, conformément aux dispositions de la présente loi.</p>
<p>Art. 51/7</p> <p><u>Lorsque l'étranger se déclare réfugié sur le territoire d'un autre Etat et que la Belgique est responsable de l'examen de la demande d'asile, en application de la réglementation européenne liant la Belgique, le Ministre ou son délégué est tenu de prendre cet étranger en charge dans les conditions prévues par ces conventions.</u></p> <p>Lors de son entrée dans le Royaume ou du moins dans les huit jours ouvrables qui suivent celle-ci, l'étranger doit se présenter auprès du Ministre ou de son délégué. Ce dernier lui en donne acte par écrit et en informe immédiatement le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides.</p> <p>L'étranger est tenu de se conformer aux dispositions des articles 51/2 et 51/4, § 2.</p> <p>L'examen de <u>la demande d'asile</u> doit être entamé conformément aux dispositions de la présente loi.</p>	<p>Art. 51/7</p> <p>Lorsque l'étranger introduit une demande de protection internationale sur le territoire d'un autre Etat et que la Belgique est responsable de l'examen de la demande de protection internationale, en application de la réglementation européenne liant la Belgique, le Ministre ou son délégué est tenu de prendre cet étranger en charge dans les conditions prévues par cette réglementation européenne.</p> <p>Lors de son entrée dans le Royaume ou du moins dans les huit jours ouvrables qui suivent celle-ci, l'étranger doit se présenter auprès du Ministre ou de son délégué. Ce dernier lui en donne acte par écrit et en informe immédiatement le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides.</p> <p>L'étranger est tenu de se conformer aux dispositions des articles 51/2 et 51/4, § 2.</p> <p>L'examen de la demande de protection internationale doit être entamé conformément aux dispositions de la présente loi.</p>
<p>Art. 51/8</p> <p><u>Si l'étranger introduit une demande d'asile subséquente auprès de l'une des autorités désignées par le Roi en exécution de l'article 50, alinéa 1er, le ministre ou son délégué consigne les déclarations du demandeur d'asile concernant les nouveaux éléments qui augmentent de manière significative la probabilité qu'il puisse prétendre à la reconnaissance comme réfugié au sens de l'article 48/3 ou à la protection subsidiaire au sens de l'article 48/4, ainsi que les raisons pour lesquelles le demandeur d'asile n'a pas pu produire ces éléments auparavant.</u></p> <p>Cette déclaration est signée par le <u>demandeur d'asile</u>. S'il refuse de signer, il en est fait mention sur la déclaration, et, le cas échéant, il est également fait mention des raisons pour lesquelles il refuse de signer. Cette déclaration est transmise sans délai au Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides.</p>	<p>Art. 51/8</p> <p>Si l'étranger introduit une demande ultérieure de protection internationale auprès de l'une des autorités désignées par le Roi en exécution de l'article 50, §3, alinéa 2, le ministre ou son délégué consigne les déclarations du demandeur concernant les nouveaux éléments qui augmentent de manière significative la probabilité qu'il puisse prétendre à la reconnaissance comme réfugié au sens de l'article 48/3 ou à la protection subsidiaire au sens de l'article 48/4, ainsi que les raisons pour lesquelles le demandeur n'a pas pu produire ces éléments auparavant.</p> <p>Cette déclaration est signée par le demandeur. S'il refuse de signer, il en est fait mention sur la déclaration, et, le cas échéant, il est également fait mention des raisons pour lesquelles il refuse de signer. Cette déclaration est transmise sans délai au Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides.</p>
<p>Art. 51/9</p> <p>L'examen de <u>la demande d'asile</u> d'un étranger bénéficiaire de la protection temporaire visée au chapitre IIbis, est suspendu jusqu'à ce que le régime de protection temporaire prenne fin dans un des cas prévus à l'article 57/36, § 1.</p>	<p>Art. 51/9</p> <p>L'examen de la demande de protection internationale d'un étranger bénéficiaire de la protection temporaire visée au chapitre IIbis, est suspendu jusqu'à ce que le régime de protection temporaire prenne fin dans un des cas prévus à l'article 57/36, § 1.</p>
<p>Art. 51/10</p> <p>Le ministre ou son délégué accuse réception de <u>la demande d'asile introduite auprès des autorités visées à l'article 50, alinéa 1er</u>, et consigne les déclarations de l'étranger relatives à son identité, son origine et son itinéraire, et ses réponses à un questionnaire concernant les motifs qui l'ont conduit à introduire <u>une demande d'asile</u> ainsi que les possibilités de retour dans le pays qu'il a fui.</p> <p>Cette déclaration et le questionnaire doivent être signée par</p>	<p>Art. 51/10</p> <p>Le ministre ou son délégué accuse réception de la demande de protection internationale introduite auprès des autorités visées à l'article 50, §3, alinéa 2, et consigne les déclarations de l'étranger relatives à son identité, son origine et son itinéraire, et ses réponses à un questionnaire concernant les motifs qui l'ont conduit à introduire une demande de protection internationale ainsi que les possibilités de retour dans le pays qu'il a fui.</p>

<p>l'étranger. S'il refuse de signer, il en est fait mention sur la déclaration ou sur le questionnaire et, le cas échéant, il est également fait mention des raisons pour lesquelles il refuse de signer. Cette déclaration et ce questionnaire sont immédiatement transmise au Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides.</p> <p>Le ministre ou son délégué constate en même temps si l'étranger séjourne <u>de manière régulière</u> dans le Royaume ou non.</p>	<p>Cette déclaration et le questionnaire doivent être signée par l'étranger. S'il refuse de signer, il en est fait mention sur la déclaration ou sur le questionnaire et, le cas échéant, il est également fait mention des raisons pour lesquelles il refuse de signer. Cette déclaration et ce questionnaire sont immédiatement transmise au Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides.</p> <p>Le ministre ou son délégué constate en même temps si l'étranger séjourne légalement dans le Royaume ou non.</p>
<p>Art. 52</p>	<p>Art. 52</p>
<p>§ 1er <u>Le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides peut décider de ne pas reconnaître le statut de réfugié ou de ne pas octroyer le statut de protection subsidiaire à un étranger lorsque celui-ci tente de pénétrer dans le Royaume sans satisfaire aux conditions fixées à l'article 2, introduit une demande d'asile à la frontière et:</u> 1° [...]; 2° si la demande est manifestement fondée sur des motifs étrangers à l'asile, en particulier: a) parce qu'elle est frauduleuse; b) ou parce qu'elle ne se rattache ni aux critères prévus par l'article 1er, A (2), de la Convention de Genève tel que déterminé à l'article 48/3, ni aux critères prévus à l'article 48/4 en matière de protection subsidiaire; 3° [...]; 4° [...]; 5° [...]; 6° [...]; 7° si la demande est manifestement non fondée, parce que l'étranger ne fournit pas d'élément qu'il existe, en ce qui le concerne, de sérieuses indications d'une crainte fondée de persécution au sens de la Convention de Genève, tel que déterminé à l'article 48/3 ou n'invoque pas des motifs sérieux qui prouvent le risque réel qu'il subisse une atteinte grave telle que déterminée à l'article 48/4.</p> <p>§ 2 <u>Le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides peut décider de ne pas reconnaître le statut de réfugié ou de ne pas octroyer le statut de protection subsidiaire à un étranger lorsque celui-ci est entré dans le Royaume sans satisfaire aux conditions fixées à l'article 2, et introduit une demande d'asile:</u> 1° [...]; 2° si l'étranger se trouve dans un des cas prévus au § 1er, 2° et 7°; 3° si l'étranger s'est soustrait volontairement à une procédure entamée à la frontière; 4° si l'étranger ne se présente pas à la date fixée dans une convocation et ne fournit pas de motif valable à ce sujet dans les quinze jours suivant cette date, ou si l'étranger ne donne pas suite, sans motif valable, à une demande de renseignements dans le mois de son envoi; 5° lorsque l'étranger visé à l'article 54, § 1er, alinéa 1er, se soustrait, pendant au moins quinze jours, à l'obligation de présentation dont les modalités sont déterminées par un arrêté royal délibéré en Conseil des ministres.</p> <p>§ 3 <u>Le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides peut décider de ne pas reconnaître le statut de réfugié ou de ne pas octroyer le statut de protection subsidiaire à un étranger lorsque celui-ci est entré dans le Royaume de manière régulière, et introduit une demande d'asile:</u> 1° [...]; 2° si l'étranger se trouve dans un des cas prévus au § 1er, 2° et 7°; 3° si l'étranger se trouve dans un des cas prévus au § 2, 4° ou</p>	<p>Article 52 est abrogé.</p>

<p>5°.</p> <p><u>§ 4</u></p> <p><u>Le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides peut décider de ne pas reconnaître le statut de réfugié ou de ne pas octroyer le statut de protection subsidiaire à un étranger autorisé ou admis à séjourner plus de trois mois dans le Royaume ou à s'y établir, qui introduit une demande d'asile:</u></p> <p><u>1° [...];</u></p> <p><u>2° si l'étranger se trouve dans un des cas prévus au § 1er, 2° et 7°;</u></p> <p><u>3° si l'étranger se trouve dans un des cas prévus au § 2, 4° ou 5°.</u></p> <p><u>§ 5</u></p> <p><u>Dans les cas visés aux §§ 1er à 4, le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides décide, en priorité et dans un délai de deux mois après que le ministre ou son délégué lui a notifié que la Belgique est responsable du traitement de la demande d'asile, si le statut de réfugié ou le statut de protection subsidiaire doit ou non être reconnu à l'étranger.</u></p>		
<p>Art. 52/2</p>		<p>Art. 52/2</p>
<p><u>§ 1er</u></p> <p><u>Le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides décide également, en priorité et dans un délai de deux mois après que le ministre ou son délégué lui a notifié que la Belgique est responsable du traitement de la demande d'asile, si le statut de réfugié ou de protection subsidiaire doit ou non être reconnu ou octroyé à l'étranger lorsque celui-ci se trouve dans un cas visé à l'article 74/6, § 1er bis, 8° à 15°.</u></p> <p><u>§ 2</u></p> <p><u>Le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides décide, avant toutes les autres affaires et dans un délai de quinze jours après que le ministre ou son délégué lui a notifié que la Belgique est responsable du traitement de la demande d'asile, si le statut de réfugié ou le statut de protection subsidiaire doit ou non être reconnu ou octroyé à l'étranger, lorsque:</u></p> <p><u>1° l'étranger se trouve dans un lieu déterminé visé à l'article 74/8, § 1er, ou fait l'objet d'une mesure de sûreté visée à l'article 68;</u></p> <p><u>2° l'étranger se trouve dans un établissement pénitentiaire;</u></p> <p><u>3° le ministre ou son délégué demande au Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides de traiter en priorité la demande de l'étranger concerné;</u></p> <p><u>4° il y a des indications que l'étranger représente un danger pour l'ordre public ou pour la sécurité nationale.</u></p>		<p>Article 52/2 est abrogé.</p>
<p>Art. 52/3</p>		<p>Art. 52/3</p>
<p><u>§1.</u></p> <p><u>Lorsque le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides ne prend pas en considération la demande d'asile ou refuse de reconnaître le statut de réfugié ou d'octroyer le statut de protection subsidiaire à l'étranger et que celui-ci séjourne de manière irrégulière dans le Royaume, le ministre ou son délégué doit délivrer sans délai un ordre de quitter le territoire motivé par un des motifs prévus à l'article 7, alinéa 1er, 1° à 12°. Cette décision est notifiée à l'intéressé conformément à l'article 51/2.</u></p> <p><u>Lorsque le Conseil du Contentieux des Etrangers rejette le recours de l'étranger contre une décision prise par le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides en application de l'article 39/2, § 1er, 1°, et que l'étranger séjourne de manière irrégulière dans le Royaume, le ministre ou son délégué décide sans délai de prolonger l'ordre de quitter le territoire prévu à l'alinéa 1er. Cette décision est notifiée sans délai à l'intéressé conformément à l'article 51/2.</u></p> <p><u>Le délai de cette prolongation est de dix jours, et peut être prolongé deux fois à condition que l'étranger collabore</u></p>		<p>§1^{er}.</p> <p>Le ministre ou son délégué donne à l'étranger en séjour illégal dans le Royaume et qui a introduit une demande de protection internationale, l'ordre de quitter le territoire, justifié sur la base d'un des motifs prévus à l'article 7, alinéa 1er, 1° à 12°, après que le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides a refusé la demande de protection internationale, l'a déclarée irrecevable ou a clôturé l'examen de la demande, et que le délai de recours visé à l'article 39/57 a expiré, ou si un tel recours a été introduit dans le délai prévu, après que le Conseil du contentieux des étrangers a rejeté le recours en application de l'article 39/2, §1er, 1°.</p> <p>S'il s'agit d'une deuxième demande ultérieure de protection internationale ou plus et si le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides l'a déclarée irrecevable sur la base de l'article 57/6, §3, alinéa 1er, 5°, l'ordre de quitter le territoire est délivré après cette décision d'irrecevabilité.</p> <p>Cet ordre de quitter le territoire est porté à la</p>

<p>suffisamment au trajet de retour visé à l'article 6/1, § 3, de la loi du 12 janvier 2007 sur l'accueil des demandeurs d'asile et de certaines autres catégories d'étrangers. Les dispositions dans cet alinéa ne portent pas atteinte aux autres possibilités de prolongation de l'ordre, telles que prévues dans la loi.</p> <p><u>§ 2.</u> <u>Dans les cas visés à l'article 74/6, § 1er bis, le ministre ou son délégué doit délivrer immédiatement lors de l'introduction de la demande d'asile un ordre de quitter le territoire motivé par un des motifs prévus à l'article 7, alinéa 1er, 1° à 12°. Dans le cas visé à l'article 50ter, le ministre ou son délégué décide également immédiatement lors de l'introduction de la demande d'asile que l'étranger n'est pas admis à entrer sur le territoire et qu'il est refoulé.</u></p> <p>Ces décisions sont notifiées à l'endroit où l'étranger est maintenu.</p>	<p>connaissance de l'intéressé conformément à l'article 51/2. Si l'intéressé est maintenu, cet ordre est porté à sa connaissance dans le lieu où il est maintenu.</p> <p>§2. Dans le cas visé à l'article 74/5, § 1, 2°, le ministre ou son délégué décide que l'étranger n'est pas admis à entrer dans le Royaume après que le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides a refusé ou a déclaré irrecevable la demande de protection internationale sur la base de l'article 57/6/4, alinéa 1er. L'étranger est refoulé sous réserve de l'article 39/70.</p> <p>Ces décisions sont notifiées dans le lieu où l'étranger est maintenu.</p> <p>§3. Si l'étranger visé aux paragraphes 1er et 2 fait déjà l'objet d'une mesure d'éloignement ou de refoulement à laquelle il n'a pas encore été donné suite au moment de l'introduction de la demande de protection internationale, le ministre ou son délégué renonce à prendre une nouvelle mesure d'éloignement ou de refoulement mais conformément aux articles 49/3/1 et 39/70, le caractère exécutoire de la mesure déjà prise est suspendu pendant la durée du traitement de la demande de protection internationale.</p> <p>Lorsque le caractère exécutoire de la mesure d'éloignement déjà ordonnée n'est plus suspendu conformément aux articles 49/3/1 et 39/70, le ministre ou son délégué peut, s'il l'estime nécessaire, prolonger le délai accordé à l'étranger pour quitter volontairement le territoire.</p>
<p>Art. 52/4</p> <p>Si l'étranger qui a introduit <u>une demande d'asile conformément aux articles 50, 50bis, 50ter ou 51</u>, constitue, ayant été condamné définitivement pour une infraction particulièrement grave, un danger pour la société ou lorsqu'il existe des motifs raisonnables de le considérer comme un danger pour la sécurité nationale, le ministre ou son délégué transmet sans délai tous les éléments en ce sens au Commissaire général.</p> <p>Le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides peut refuser de reconnaître le statut de réfugié si l'étranger constitue [un danger pour la société]1, ayant été condamné définitivement pour une infraction particulièrement grave, ou lorsqu'il existe des motifs raisonnables de le considérer comme un danger pour la sécurité nationale. Dans ce cas le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides émet un avis quant à la compatibilité d'une mesure d'éloignement avec les articles 48/3 et 48/4.</p> <p>Le ministre peut enjoindre à l'intéressé de résider en un lieu déterminé pendant que sa demande est à l'examen, s'il l'estime nécessaire à la sauvegarde de l'ordre public ou de la sécurité nationale.</p> <p>Dans des circonstances exceptionnellement graves, le ministre, peut mettre l'intéressé à titre provisoire à la disposition du gouvernement, s'il l'estime nécessaire à la sauvegarde de l'ordre public ou de la sécurité nationale.</p>	<p>Art. 52/4</p> <p>Si l'étranger qui a introduit une demande de protection internationale, constitue, ayant été condamné définitivement pour une infraction particulièrement grave, un danger pour la société ou lorsqu'il existe des motifs raisonnables de le considérer comme un danger pour la sécurité nationale, le ministre ou son délégué transmet sans délai tous les éléments en ce sens au Commissaire général.</p> <p>Le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides peut refuser de reconnaître le statut de réfugié si l'étranger constitue [un danger pour la société]1, ayant été condamné définitivement pour une infraction particulièrement grave, ou lorsqu'il existe des motifs raisonnables de le considérer comme un danger pour la sécurité nationale. Dans ce cas le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides émet un avis quant à la compatibilité d'une mesure d'éloignement avec les articles 48/3 et 48/4.</p> <p>Alinéas 3 et 4 sont abrogés.</p>
<p>Art. 53</p> <p><u>L'étranger qui a introduit une demande d'asile conformément aux articles 50, 50bis, 50ter ou 51 et qui ne s'est pas vu refuser l'accès au territoire du Royaume, le séjour ou</u></p>	<p>Art. 53</p> <p>Un demandeur de protection internationale qui tente d'entrer dans le Royaume sans remplir les conditions fixées aux articles 2 et 3, ou en séjour illégal dans le</p>

<p><u>l'établissement, en application de l'article 52/3, § 2, ou de l'article 52/4 ne peut faire l'objet de poursuites pénales en raison de son entrée ou de son séjour irréguliers aussi longtemps que sa demande de reconnaissance n'aura pas été déclarée non fondée.</u></p>	<p>Royaume, ne peut pas faire l'objet de poursuites pénales pour ce motif tant qu'une décision finale n'a pas été prise sur sa demande de protection internationale</p>
<p>Art. 53bis Par décision du ministre ou de son délégué, l'étranger <u>visé à l'article 52 ou 52/4</u> peut être reconduit à la frontière du pays qu'il a fui et où, selon sa déclaration, sa vie ou sa liberté serait menacée.</p>	<p>Art. 53bis Par décision du ministre ou de son délégué, l'étranger visé à l'article 52/3 peut être reconduit à la frontière du pays qu'il a fui et où, selon sa déclaration, sa vie ou sa liberté serait menacée.</p>
<p>Art. 54 §1. Entre la notification de la décision exécutoire relative à la <u>demande d'asile</u> et jusqu'à l'expiration du délai pour quitter le territoire, le ministre ou son délégué peut désigner un centre de retour <u>au demandeur d'asile</u> concerné ainsi qu'aux membres de sa famille.</p> <p>Les décisions relatives à la détermination de l'Etat responsable de l'examen de <u>la demande d'asile</u> ne sont pas visées par l'alinéa 1er.</p> <p>Le Roi fixe le régime et les règles de fonctionnement applicables aux centres de retour et le montant de l'allocation journalière.</p> <p>Dans le centre de retour, l'étranger reçoit l'aide matérielle comprenant le logement, la nourriture et l'habillement fournis en nature, une allocation journalière ainsi que l'accès à un programme de retour volontaire. L'étranger reçoit l'aide médicale et psycho-sociale nécessaires.</p> <p>L'étranger a un accès effectif à l'aide juridique de première et de deuxième ligne, telle que visée aux articles 508/1 à 508/23 du Code judiciaire.</p> <p>§ 2. <u>Dans des circonstances graves, s'il l'estime nécessaire pour la sauvegarde de l'ordre public ou de la sécurité nationale, le ministre peut enjoindre à l'étranger qui a introduit une demande d'asile de résider en un lieu déterminé pendant que sa demande est à l'examen.</u></p> <p><u>Dans des circonstances exceptionnellement graves, le ministre peut mettre l'intéressé à titre provisoire à la disposition du Gouvernement, s'il l'estime nécessaire à la sauvegarde de l'ordre public ou de la sécurité nationale.</u></p>	<p>Art. 54 §1. Entre la notification de la décision exécutoire relative à la demande de protection internationale et jusqu'à l'expiration du délai pour quitter le territoire, le ministre ou son délégué peut désigner un centre de retour à l'étranger concerné ainsi qu'aux membres de sa famille.</p> <p>Les décisions relatives à la détermination de l'Etat responsable de l'examen de la demande de protection internationale ne sont pas visées par l'alinéa 1er.</p> <p>Le Roi fixe le régime et les règles de fonctionnement applicables aux centres de retour et le montant de l'allocation journalière.</p> <p>Dans le centre de retour, l'étranger reçoit l'aide matérielle comprenant le logement, la nourriture et l'habillement fournis en nature, une allocation journalière ainsi que l'accès à un programme de retour volontaire. L'étranger reçoit l'aide médicale et psycho-sociale nécessaires.</p> <p>L'étranger a un accès effectif à l'aide juridique de première et de deuxième ligne, telle que visée aux articles 508/1 à 508/23 du Code judiciaire.</p> <p>§2. Paragraphe 2 est abrogé.</p>
<p>Art. 57/1</p>	<p>Art. 57/1 § 1. Un étranger qui introduit une demande de protection internationale, est présumé également introduire cette demande au nom du (des) mineur(s) qui l'accompagne(nt) et sur le(s)quel(s) il exerce l'autorité parentale ou la tutelle (sur la base de la loi applicable conformément à l'article 35 de la loi du 16 juillet 2004 portant le Code de droit international privé). Cette présomption subsiste jusqu'au moment où une décision finale est prise concernant la demande de protection internationale, même si le mineur étranger mentionné ci-dessus a entre-temps atteint la majorité.</p> <p>Le mineur étranger visé à l'alinéa 1^{er} peut demander à être entendu par le Commissaire général aux réfugiés et aux</p>

	<p>apatrides, jusqu'à cinq jours avant que l'entretien personnel du (des) parent(s) ou du tuteur ait lieu.</p> <p>Le mineur étranger visé à l'alinéa 1^{er} peut être entendu par le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides s'il existe pour cela des raisons particulières et si cela est dans l'intérêt de ce mineur étranger, sans que ce mineur étranger lui-même l'ait demandé. Le mineur étranger a le droit de refuser d'être entendu. Le fait qu'aucun entretien personnel n'a eu lieu n'empêche pas le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides de prendre une décision quant à la demande de protection internationale et n'a pas d'influence négative sur la décision du Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides.</p> <p>§ 2. Par dérogation au paragraphe 1^{er}, le mineur étranger qui accompagne un demandeur qui exerce sur lui l'autorité parentale ou la tutelle peut explicitement faire savoir qu'il introduit une demande de protection internationale en son nom, que ce soit personnellement, ou par le biais de son parent ou de son tuteur.</p> <p>Le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides peut aussi prendre une décision sur la base d'autres éléments que ceux invoqués par le mineur étranger, comme les éléments invoqués par le tuteur ou le(s) parent(s) dans le cadre de sa/leur demande de protection internationale.</p> <p>§ 3. Le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides accorde aux déclarations du mineur étranger une importance adaptée à son âge, sa maturité et sa vulnérabilité. Le mineur étranger est entendu par le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides conformément aux dispositions fixées par arrêté royal.</p> <p>Le mineur étranger est assisté au cours de l'entretien personnel par un avocat et, le cas échéant, d'une seule personne de confiance. L'entretien personnel suite à une première convocation peut n'avoir lieu que si l'avocat et, le cas échéant, la personne de confiance sont présents. L'absence de l'avocat et/ou de la personne de confiance suite à des convocations ultérieures n'empêche pas le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides d'entendre le mineur étranger. Le Roi définit les conditions auxquelles une personne de confiance doit satisfaire.</p> <p>§ 4. L'intérêt supérieur de l'enfant est une considération déterminante qui doit guider le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides au cours de l'examen de la demande de protection internationale.</p> <p>§ 5. Si le demandeur, en application du paragraphe 1^{er}, alinéa 1^{er}, introduit une demande de protection internationale au nom du mineur étranger (ou des mineurs étrangers), le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides prend une décision applicable à toutes ces personnes.</p> <p>Le mineur étranger dont la demande a été introduite en application du paragraphe 1^{er}, alinéa 1^{er}, n'a plus la possibilité de demander une décision distincte dans son chef.</p>
--	---

	<p>§ 6. Par dérogation au paragraphe 5, le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides ou le Conseil du contentieux des étrangers peuvent prendre respectivement une décision ou un arrêt distinct(e) dans le chef du mineur étranger visé au paragraphe 1^{er} si les instances précitées constatent des éléments particuliers qui nécessitent une décision distincte.</p> <p>§ 7. Tant le demandeur de protection internationale que les mineurs étrangers dont la demande a été introduite en application du paragraphe 1^{er}, alinéa 1^{er}, ont le droit d'accéder aux informations qui concernent lesdits mineurs. L'accès aux informations est accordé conformément aux dispositions de la loi du 11 avril 1994 relative à la publicité de l'administration. Ce droit d'accès ne s'applique pas dans le cas des informations suivantes:</p> <p>1° les informations fournies par des tiers sans qu'ils y aient été contraints et qu'ils ont qualifiées de confidentielles, à moins qu'ils marquent leur accord sur l'accès à ces informations;</p> <p>2° les informations qui concernent le mineur étranger visé au paragraphe 1^{er} en cas d'intérêts opposés à ceux du (des) parent(s) ou du tuteur. Dans ce cas, le droit d'accès n'est pas exercé par le(s) parent(s) ou le tuteur. Cependant, le droit d'accès du mineur peut être exercé par le mineur lui-même, à condition qu'il soit en mesure d'apprécier raisonnablement ses intérêts, compte tenu de son âge et de sa maturité, ou par la personne de confiance désignée de façon non équivoque par le mineur, ou par l'avocat du mineur étranger.</p>
Art. 57/5ter	Art. 57/5ter
	<p>§ 1. Le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides convoque au moins une fois le demandeur à un entretien personnel relatif au contenu de sa demande de protection internationale.</p> <p>Le Roi détermine les conditions dans lesquelles se déroule l'entretien personnel.</p> <p>Lorsqu'un nombre élevé d'étrangers demandent simultanément une protection internationale, ce qui, dans la pratique, ne permet pas au Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides de mener, en temps utile, l'entretien visé à l'alinéa 1^{er}, le ministre peut, avec l'accord du Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides, provisoirement affecter le personnel d'une autre instance à la conduite de cet entretien. Dans ce cas, le personnel de cette autre autorité reçoit préalablement les formations pertinentes, comme le Roi le détermine à l'intention du personnel du Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides.</p> <p>§ 2. L'entretien personnel visé au paragraphe 1^{er} n'a pas lieu lorsque :</p> <p>1° sur la base des éléments de preuve disponibles, le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides peut prendre une décision positive quant à la reconnaissance du statut de réfugié ;</p> <p>2° le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides</p>

	<p>estime que le demandeur ne peut être entendu personnellement en raison de circonstances permanentes dont il n'a pas la maîtrise. En cas de doute, le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides consulte un praticien professionnel des soins de santé compétent afin de vérifier si l'état qui ne permet pas au demandeur d'être entendu a un caractère provisoire ou permanent.</p> <p>Si aucun entretien personnel n'a lieu pour la raison déterminée dans l'alinéa 1^{er}, 2^o, des efforts raisonnables sont fournis pour donner au demandeur l'opportunité de fournir les informations nécessaires concernant sa demande.</p> <p>Le fait qu'aucun entretien personnel n'a eu lieu conformément à l'alinéa 1^{er}, 2^o n'a pas d'influence négative sur la décision du Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides ;</p> <p>3^o dans le cas de l'article 57/6/2, le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides estime qu'il peut prendre une décision sur la base d'un examen exhaustif des éléments fournis au ministre ou à son délégué par le demandeur, comme le détermine l'article 51/8.</p> <p>§ 3. Le fait qu'aucun entretien personnel n'a eu lieu n'empêche pas le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides de prendre une décision sur la demande de protection internationale.</p>
Art. 57/5quater	Art. 57/5quater
	<p>§ 1. Lors de l'entretien personnel visé à l'article 57/5ter, l'agent du Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides prend note par écrit des déclarations du demandeur de protection internationale. Les notes de l'entretien personnel constituent une transcription fidèle des questions posées au demandeur ainsi que des réponses données par celui-ci et reprennent à tout le moins les données déterminées par arrêté royal.</p> <p>§ 2. Le demandeur de protection internationale ou son avocat peut demander par écrit une copie des notes de l'entretien personnel.</p> <p>Lorsque cette demande parvient au Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides dans les deux jours ouvrables qui suivent l'entretien personnel, le Commissaire général notifie la copie des notes de l'entretien personnel au demandeur de protection internationale ou à son avocat avant de prendre une décision concernant la demande de protection internationale.</p> <p>La copie des notes est notifiée par le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides conformément aux dispositions de l'article 51/2.</p> <p>§ 3. Le demandeur de protection internationale ou son avocat peut transmettre au Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides des observations concernant la copie des notes de l'entretien personnel.</p> <p>Ces observations sont communiquées au Commissaire général par écrit, dans la langue de la procédure.</p>

	<p>Le Commissaire général examine ces observations avant de prendre une décision quant à la demande de protection internationale pour autant :</p> <p>1° que la demande de copie visée au paragraphe 2 soit parvenue au Commissaire général dans les deux jours ouvrables qui suivent l'entretien personnel, et</p> <p>2° que les observations soient parvenues au Commissaire général dans un délai de huit jours ouvrables suivant la notification de la copie des notes de l'entretien personnel au demandeur de protection internationale ou à son avocat.</p> <p>Si les conditions cumulatives visées au troisième l'alinéa ne sont pas remplies, le Commissaire général n'examine les observations communiquées qu'à la condition que celles-ci lui parviennent au plus tard le jour ouvrable qui précède celui de l'adoption de la décision relative à la demande de protection internationale.</p> <p>Le demandeur de protection internationale est réputé confirmer le contenu des notes de l'entretien personnel lorsqu'au jour ouvrable qui précède celui de l'adoption de la décision relative à la demande de protection internationale, aucune observation n'est parvenue au Commissaire général. Si les observations éventuellement parvenues au Commissaire général ne portent que sur une partie du contenu des notes de l'entretien personnel, le demandeur de protection internationale est réputé confirmer le reste de celui-ci.</p> <p>§ 4. Lorsqu'il est fait application des articles 57/6, § 2, 57/6, § 3, 57/6/1, § 1^{er} ou 57/6/4, une copie des notes de l'entretien personnel peut être notifiée au même moment que la notification de la décision concernant la demande de protection internationale.</p>
Art. 57/6	Art. 57/6
<p>Le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides est compétent:</p> <p>1° pour reconnaître ou refuser de reconnaître la qualité de réfugié, au sens de l'article 48/3 ainsi que d'octroyer ou refuser d'octroyer le statut de protection subsidiaire défini par l'article 48/4, à l'étranger visé à l'article 53;</p> <p>2° pour ne pas prendre en considération la demande de reconnaissance du statut de réfugié au sens de l'article 48/3 ou d'obtention du statut de protection subsidiaire au sens de l'article 48/4, introduite par un étranger ressortissant d'un Etat membre des Communautés européennes ou par un étranger ressortissant d'un Etat partie à un traité d'adhésion à l'Union européenne qui n'est pas encore entré en vigueur, lorsqu'il ne ressort pas clairement de sa déclaration qu'il existe, en ce qui le concerne, une crainte fondée de persécution au sens de la Convention internationale relative au statut des réfugiés, signée à Genève le 28 juillet 1951, tel que déterminé à l'article 48/3, ou des motifs sérieux de croire qu'il court un risque réel de subir une atteinte grave telle que déterminée à l'article 48/4;</p> <p>3° pour confirmer ou refuser de confirmer le statut de réfugié à l'étranger qui satisfait aux conditions prévues par l'article 49, § 1^{er}, 6°;</p> <p>4° pour abroger le statut de réfugié ou le statut de protection subsidiaire sur la base des articles 55/3 et 55/5;</p> <p>5° pour exclure l'étranger visé à l'article 53 du bénéfice du</p>	<p>§1. Le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides est compétent:</p> <p>1° pour reconnaître ou refuser de reconnaître la qualité de réfugié, au sens de l'article 48/3 ainsi que d'octroyer ou refuser d'octroyer le statut de protection subsidiaire défini par l'article 48/4, à l'étranger;</p> <p>2° pour considérer une demande de protection internationale comme manifestement infondée sur la base de l'article 57/6/1, § 2 ;</p> <p>3° pour confirmer ou refuser de confirmer le statut de réfugié à l'étranger qui satisfait aux conditions prévues par l'article 49, § 1^{er}, 6°;</p> <p>4° pour abroger le statut de réfugié ou le statut de protection subsidiaire sur la base des articles 55/3 et 55/5;</p> <p>5° pour exclure l'étranger du bénéfice du statut de réfugié ou</p>

<p>statut de réfugié ou du statut de protection subsidiaire sur la base des articles 55/2 et 55/4;</p> <p>6° pour retirer le statut de réfugié ou de protection subsidiaire sur la base des articles 55/3/1 et 55/5/1;</p> <p>7° pour rendre l'avis que le ministre ou son délégué peut solliciter conformément à l'article 17, § 6, afin de savoir si un étranger bénéficie toujours de la protection internationale dans le Royaume;</p> <p>8° pour délivrer aux réfugiés et aux apatrides les documents visés à l'article 25 de la Convention internationale relative au statut des réfugiés, signée à Genève le 28 juillet 1951, et à l'article 25 de la Convention relative au statut des apatrides, signée à New York, le 28 septembre 1954;</p> <p>9° pour rendre un avis quant à la compatibilité d'une mesure d'éloignement avec les articles 48/3 et 48/4 lorsqu'il refuse de reconnaître le statut de réfugié sur la base de l'article 52/4, alinéa 2;</p> <p>10° pour rendre un avis quant à la compatibilité d'une mesure d'éloignement avec les articles 48/3 et 48/4 pour l'étranger dont la demande d'asile est déclarée sans objet conformément à l'article 55;</p> <p>11° pour rendre un avis quant à la compatibilité d'une mesure d'éloignement avec les articles 48/3 et 48/4 lorsqu'il exclut du statut de réfugié sur la base de l'article 55/2;</p> <p>12° pour rendre un avis quant à la compatibilité d'une mesure d'éloignement avec les articles 48/3 et 48/4 lorsqu'il retire le statut de réfugié sur la base de l'article 55/3/1 § 1er ou § 2, 1;</p> <p>13° pour rendre un avis quant à la compatibilité d'une mesure d'éloignement avec les articles 48/3 et 48/4 lorsqu'il exclut du statut de protection subsidiaire sur la base de l'article 55/4;</p> <p>14° pour rendre un avis quant à la compatibilité d'une mesure d'éloignement avec les articles 48/3 et 48/4 lorsqu'il retire le statut de protection subsidiaire sur la base de l'article 55/5/1, § 1er ou du § 2, 1°;</p> <p>15° pour rendre l'avis visé à l'article 57/6/1, alinéa 4, pour la détermination de la liste des pays d'origine sûrs.</p> <p><u>Les décisions visées aux points 1° à 7° sont motivées, en indiquant les circonstances de la cause.</u></p> <p><u>La décision visée à l'alinéa 1er, 2°, doit être prise dans un délai de cinq jours ouvrables.</u></p>	<p>du statut de protection subsidiaire sur la base des articles 55/2 et 55/4;</p> <p>6° pour retirer le statut de réfugié ou de protection subsidiaire sur la base des articles 55/3/1 et 55/5/1;</p> <p>7° pour rendre l'avis que le ministre ou son délégué peut solliciter conformément à l'article 17, § 6, afin de savoir si un étranger bénéficie toujours de la protection internationale dans le Royaume;</p> <p>8° pour délivrer aux réfugiés et aux apatrides les documents visés à l'article 25 de la Convention internationale relative au statut des réfugiés, signée à Genève le 28 juillet 1951, et à l'article 25 de la Convention relative au statut des apatrides, signée à New York, le 28 septembre 1954;</p> <p>9° pour rendre un avis quant à la compatibilité d'une mesure d'éloignement avec les articles 48/3 et 48/4 lorsqu'il refuse de reconnaître le statut de réfugié sur la base de l'article 52/4, alinéa 2;</p> <p>10° pour rendre un avis quant à la compatibilité d'une mesure d'éloignement avec les articles 48/3 et 48/4 lorsqu'il déclare la demande de protection internationale irrecevable conformément à l'article 57/6/2, § 2 ;</p> <p>11° pour rendre un avis quant à la compatibilité d'une mesure d'éloignement avec les articles 48/3 et 48/4 lorsqu'il exclut du statut de réfugié sur la base de l'article 55/2;</p> <p>12° pour rendre un avis quant à la compatibilité d'une mesure d'éloignement avec les articles 48/3 et 48/4 lorsqu'il retire le statut de réfugié sur la base de l'article 55/3/1 § 1er ou § 2, 1;</p> <p>13° pour rendre un avis quant à la compatibilité d'une mesure d'éloignement avec les articles 48/3 et 48/4 lorsqu'il exclut du statut de protection subsidiaire sur la base de l'article 55/4;</p> <p>14° pour rendre un avis quant à la compatibilité d'une mesure d'éloignement avec les articles 48/3 et 48/4 lorsqu'il retire le statut de protection subsidiaire sur la base de l'article 55/5/1, § 1er ou du § 2, 1°;</p> <p>15° pour rendre l'avis visé à l'article 57/6/1, §3, alinéa 4, pour la détermination de la liste des pays d'origine sûrs.</p> <p>La décision visée à l'alinéa 1er, 1°, doit être prise dans un délai de six mois après la réception de la demande de protection internationale transmise par le ministre ou son délégué.</p> <p>Le délai visé à l'alinéa 2 peut être prolongé d'une durée ne pouvant excéder neuf mois supplémentaires lorsque:</p> <p>des questions factuelles et/ou juridiques complexes entrent en jeu;</p> <p>du fait qu'un grand nombre d'étrangers demandent simultanément une protection internationale, il est très difficile, en pratique, de conclure la procédure dans le délai de six mois; ou</p> <p>le retard peut être clairement imputé au demandeur.</p> <p>Lorsque cela est nécessaire pour assurer un examen approprié et exhaustif de la demande de protection internationale, le délai prolongé visé à l'alinéa 3 peut être encore prolongé d'une durée maximale de trois mois.</p> <p>Le délai visé à l'alinéa 2 est prolongé au maximum à vingt-et-un mois si une incertitude existe quant à la situation dans le pays d'origine qui devrait être temporaire. En pareil cas, la situation dans le pays d'origine concerné est évaluée au moins tous les six mois.</p> <p>Le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides informe le demandeur du prolongement du délai visé à l'alinéa 2 et lui communique, pour autant que le demandeur le demande, des informations quant aux raisons du prolongement et une indication sur le délai dans lequel la décision visée à l'alinéa 1er, 1° sera prise.</p>
---	---

	<p>§ 2. Le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides décide en priorité, lorsque :</p> <p>1° le demandeur se trouve dans un lieu déterminé tel que visé dans les articles 74/8, § 1 ou 74/9, §§ 2 et 3 ou fait l'objet d'une mesure de sûreté telle que visée à l'article 68;</p> <p>2° le demandeur se trouve dans un établissement pénitentiaire ;</p> <p>3° le ministre ou son délégué demande au Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides de traiter en priorité la demande de protection internationale de l'intéressé ;</p> <p>4° la demande est probablement fondée.</p> <p>§ 3. Le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides peut déclarer irrecevable une demande de protection internationale lorsque :</p> <p>1° le demandeur bénéficie déjà d'une protection réelle dans un premier pays d'asile, à moins qu'il soumette des éléments dont il ressort qu'il ne peut plus se prévaloir de la protection réelle qui lui a été accordée dans le premier pays d'asile ou qu'il n'est plus autorisé à entrer sur le territoire de ce pays.</p> <p>À condition que l'accès au territoire de ce pays lui soit à nouveau autorisé, un pays peut être considéré comme étant un premier pays d'asile si le demandeur d'asile est reconnu comme réfugié dans ce pays et qu'il peut encore y bénéficier de cette protection, ou s'il bénéficie d'une autre protection réelle dans ce pays, y compris du principe de non-refoulement ;</p> <p>2° un pays tiers peut être considéré comme un pays tiers sûr au sens de l'article 57/6/6 pour le demandeur, à moins qu'il soumette des éléments dont il ressort qu'il sera exposé à une persécution ou une atteinte grave dans ce pays tiers, ou que le lien qui l'unit au pays tiers n'est pas tel qu'il serait raisonnable pour lui de s'y rendre, ou qu'il ne sera pas admis sur le territoire de ce pays ;</p> <p>3° le demandeur bénéficie déjà d'une protection internationale dans un autre État membre de l'Union européenne ;</p> <p>4° le demandeur est un ressortissant d'un État membre de l'Union européenne ou d'un État partie à un traité d'adhésion à l'Union européenne qui n'est pas encore entré en vigueur, à moins qu'il soumette des éléments dont il ressort qu'il sera exposé à une persécution ou une atteinte grave dans cet État membre ou dans cet État ;</p> <p>5° le demandeur introduit une demande ultérieure de protection internationale pour laquelle aucun élément ou fait nouveau au sens de l'article 57/6/2 n'apparaît ni n'est présenté par le demandeur ;</p> <p>6° après qu'une demande de protection internationale, qui a été introduite en son nom conformément à l'article 57/1, 1er, alinéa 1er, a fait l'objet d'une décision finale, l'étranger mineur n'invoque pas de faits propres qui justifient une demande distincte. Dans le cas contraire, le Commissaire général prend une décision dans laquelle il conclut à la recevabilité de la demande.</p>
--	--

	<p>Le demandeur visé à l'alinéa 1er, 6° est entendu par le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides, pour autant que le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides estime que son âge, sa maturité et sa vulnérabilité le permettent.</p> <p>Les décisions visées à l'alinéa 1er, 2°, 3°, 4° et 6° sont prises dans un délai de quinze jours ouvrables après la réception de la demande de protection internationale transmise par le ministre ou son délégué.</p> <p>La décision visée à l'alinéa 1er, 5° est prise dans un délai de dix jours ouvrables après la réception de la demande de protection internationale transmise par le ministre ou son délégué.</p> <p>La décision visée à l'alinéa 1er, 5° est prise dans un délai de deux jours ouvrables après la réception de la demande de protection internationale transmise par le ministre ou son délégué, si le demandeur a présenté sa demande ultérieure alors qu'il se trouvait dans un lieu déterminé tel que visé dans les articles 74/8 ou 74/9 ou fait l'objet d'une mesure de sûreté telle que visée à l'article 68, en vue de son éloignement.</p> <p>Pour l'application de la présente disposition, sont considérés comme jours ouvrables, tous les jours, excepté le samedi, le dimanche ou les jours fériés.</p>
Art. 57/6/1	Art. 57/6/1
	<p>§ 1. Le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides peut traiter une demande de protection internationale selon une procédure d'examen accélérée lorsque :</p> <ul style="list-style-type: none"> a) le demandeur n'a soulevé, en soumettant sa demande de protection internationale et en exposant les faits, que des éléments sans pertinence au regard de l'examen visant à déterminer s'il remplit les conditions requises pour bénéficier de la protection internationale; ou b) le demandeur provient d'un pays d'origine sûr au sens du paragraphe 3; ou c) le demandeur a induit les autorités en erreur en ce qui concerne son identité et/ou sa nationalité, en présentant de fausses indications ou de faux documents ou en dissimulant des informations ou des documents pertinents qui auraient pu influencer la décision dans un sens défavorable; ou d) il est probable que, de mauvaise foi, le demandeur a procédé à la destruction ou s'est défait d'un document d'identité ou de voyage qui aurait aidé à établir son identité ou sa nationalité; ou e) le demandeur a fait des déclarations manifestement incohérentes et contradictoires, manifestement fausses ou peu plausibles qui contredisent des informations suffisamment vérifiées du pays d'origine, ce qui rend sa demande visiblement peu convaincante quant à sa qualité de bénéficiaire d'une protection internationale; ou

<p><u>Le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides est compétent pour ne pas prendre en considération la demande de reconnaissance du statut de réfugié au sens de l'article 48/3 ou d'obtention du statut de protection subsidiaire au sens de l'article 48/4, introduite par un ressortissant d'un pays d'origine sûr ou par un apatride qui avait précédemment sa résidence habituelle dans ce pays, lorsqu'il ne ressort pas clairement de ses déclarations qu'il existe, en ce qui le concerne, une crainte fondée de persécution au sens de la Convention internationale relative au statut des réfugiés, signée à Genève le 28 juillet 1951, tel que déterminée à l'article 48/3, ou des motifs sérieux de croire qu'il court un risque réel de subir une atteinte grave telle que déterminée à l'article 48/4.</u></p> <p>Un pays est considéré comme un pays d'origine sûr lorsque,</p>	<p>f) le demandeur a présenté une demande ultérieure de protection internationale qui a été déclarée recevable conformément à l'article 57/6/2, § 1^{er}, alinéa 1^{er}; ou</p> <p>g) le demandeur ne présente une demande qu'afin de retarder ou d'empêcher l'exécution d'une décision antérieure ou imminente qui entraînerait son refoulement ou éloignement; ou</p> <p>h) le demandeur est entré ou a prolongé son séjour illégalement sur le territoire du Royaume et, sans motif valable, ne s'est pas présenté aux autorités ou n'a pas présenté une demande de protection internationale dans les délais les plus brefs compte tenu des circonstances de son entrée; ou</p> <p>i) le demandeur refuse de se soumettre à la prise des empreintes digitales visée à l'article 51/3; ou</p> <p>j) il existe de sérieuses raisons de considérer que le demandeur représente un danger pour la sécurité nationale ou l'ordre public, ou le demandeur a été éloigné de manière forcée pour des motifs graves de sécurité nationale ou d'ordre public.</p> <p>Dans la situation visée à l'alinéa 1er, f), le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides prend une décision sur la demande de protection internationale dans un délai de 15 jours ouvrables, après qu'il ait pris une décision de recevabilité de la demande.</p> <p>Dans toutes les autres situations, visées à l'alinéa 1^{er}, le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides prend une décision sur la demande de protection internationale dans un délai de 15 jours ouvrables, après qu'il ait réceptionné cette demande transmise par le ministre ou son délégué.</p> <p>Pour l'application de la présente disposition, sont considérés comme jours ouvrables, tous les jours, excepté le samedi, le dimanche ou les jours fériés.</p> <p>§ 2. En cas de refus de protection internationale et si le demandeur de protection internationale se trouve dans une des situations mentionnées au paragraphe 1er, alinéa 1er, a) à j), le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides peut considérer cette demande comme manifestement infondée.</p> <p>§3. Le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides est compétent pour refuser la protection internationale à un ressortissant d'un pays d'origine sûr ou à un apatride qui avait précédemment sa résidence habituelle dans ce pays lorsque l'étranger n'a pas fait valoir de raisons sérieuses permettant de penser qu'il ne s'agit pas d'un pays d'origine sûr en raison de sa situation personnelle, compte tenu des conditions requises pour prétendre au statut de bénéficiaire d'une protection internationale.</p> <p>Un pays est considéré comme un pays d'origine sûr lorsque,</p>
--	--

<p>sur la base de la situation légale, de l'application du droit dans le cadre d'un régime démocratique et des circonstances politiques générales, il peut être démontré que, d'une manière générale et de manière durable, il n'y est pas recouru à la persécution au sens de la Convention internationale relative au statut des réfugiés, signée à Genève le 28 juillet 1951, telle que déterminée à l'article 48/3, ou des motifs sérieux de croire que le demandeur d'asile court un risque réel de subir une atteinte grave telle que déterminée à l'article 48/4. Pour réaliser cette évaluation, il est tenu compte, entre autres, de la mesure dans laquelle il est offert une protection contre la persécution et les mauvais traitements, grâce aux éléments suivants:</p> <p>a) les dispositions législatives et réglementaires adoptées dans le pays et la manière dont elles sont appliquées;</p> <p>b) la manière dont sont respectés les droits et libertés dans la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, le Pacte international relatif aux droits civils et politiques ou la Convention contre la torture, en particulier les droits pour lesquels aucune dérogation ne peut être autorisée conformément à l'article 15, § 2, de ladite Convention européenne;</p> <p>c) le respect du principe de non-refoulement;</p> <p>d) le fait qu'il dispose d'un système de sanctions efficaces contre les violations de ces droits et libertés.</p> <p>L'évaluation d'un pays d'origine sûr doit reposer sur une série de sources d'information parmi lesquelles, en particulier, des informations d'autres États membres de l'Union européenne, du Haut-Commissariat des Nations Unies pour les réfugiés, du Conseil de l'Europe et d'autres organisations internationales pertinentes.</p> <p>Sur proposition conjointe du ministre et du ministre des Affaires étrangères et après que le ministre a obtenu l'avis du Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides, le Roi détermine, au moins une fois par an, par un arrêté délibéré en Conseil des ministres, la liste des pays d'origine sûrs. Cette liste est communiquée à la Commission européenne.</p> <p><u>La décision visée à l'article 1er est motivée en mentionnant les circonstances propres à la demande et doit être prise dans un délai de quinze jours ouvrables.</u></p>	<p>sur la base de la situation légale, de l'application du droit dans le cadre d'un régime démocratique et des circonstances politiques générales, il peut être démontré que, d'une manière générale et de manière durable, il n'y est pas recouru à la persécution au sens de la Convention internationale relative au statut des réfugiés, signée à Genève le 28 juillet 1951, telle que déterminée à l'article 48/3, ou des motifs sérieux de croire que le demandeur d'asile court un risque réel de subir une atteinte grave telle que déterminée à l'article 48/4. Pour réaliser cette évaluation, il est tenu compte, entre autres, de la mesure dans laquelle il est offert une protection contre la persécution et les mauvais traitements, grâce aux éléments suivants:</p> <p>a) les dispositions législatives et réglementaires adoptées dans le pays et la manière dont elles sont appliquées;</p> <p>b) la manière dont sont respectés les droits et libertés dans la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, le Pacte international relatif aux droits civils et politiques ou la Convention contre la torture, en particulier les droits pour lesquels aucune dérogation ne peut être autorisée conformément à l'article 15, § 2, de ladite Convention européenne;</p> <p>c) le respect du principe de non-refoulement;</p> <p>d) le fait qu'il dispose d'un système de sanctions efficaces contre les violations de ces droits et libertés.</p> <p>L'évaluation d'un pays d'origine sûr doit reposer sur une série de sources d'information parmi lesquelles, en particulier, des informations d'autres États membres de l'Union européenne, du Bureau européen d'appui en matière d'asile, du Haut-Commissariat des Nations Unies pour les réfugiés, du Conseil de l'Europe et d'autres organisations internationales pertinentes.</p> <p>Sur proposition conjointe du ministre et du ministre des Affaires étrangères et après que le ministre a obtenu l'avis du Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides, le Roi détermine, au moins une fois par an, par un arrêté délibéré en Conseil des ministres, la liste des pays d'origine sûrs. Cette liste est communiquée à la Commission européenne.</p> <p>Alinéa 5 est abrogé.</p>
<p>Art. 57/6/2</p> <p><u>Après réception de la demande d'asile transmise par le Ministre ou son délégué sur base de l'article 51/8, le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides examine en priorité si des nouveaux éléments apparaissent, ou sont présentés par le demandeur, qui augmentent de manière significative la probabilité qu'il puisse prétendre à la reconnaissance comme réfugié au sens de l'article 48/3 ou à la protection subsidiaire au sens de l'article 48/4. En l'absence de ces éléments, le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides ne prend pas en considération la demande d'asile et il estime d'une manière motivée qu'une décision de retour n'entraînera pas un refoulement direct ou indirect. Dans le cas contraire, ou si l'étranger a fait auparavant l'objet d'une décision de refus prise en application des articles 52, §2, 3°, 4° et 5°, §3, 3° et §4, 3°, ou 57/10, le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides prend une décision de prise en considération de la demande d'asile.</u></p> <p><u>La décision visée à l'alinéa 1er doit être prise dans un délai de huit jours ouvrables, soit tous les jours, sauf un samedi, un dimanche ou un jour férié légal, après que le Ministre ou son délégué a transmis la demande d'asile.</u></p>	<p>Art. 57/6/2</p> <p>§ 1.</p> <p>Après réception de la demande ultérieure transmise par le ministre ou son délégué sur la base de l'article 51/8, le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides examine en priorité si de nouveaux éléments ou faits apparaissent, ou sont présentés par le demandeur, qui augmentent de manière significative la probabilité qu'il puisse prétendre à la reconnaissance comme réfugié au sens de l'article 48/3 ou à la protection subsidiaire au sens de l'article 48/4. En l'absence de ces éléments ou faits, le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides déclare la demande irrecevable. Dans le cas contraire, ou si le demandeur a uniquement fait auparavant l'objet d'une décision de clôture prise en application de l'article 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° ou 5° le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides déclare la demande recevable.</p> <p>Lors de l'examen visé à l'alinéa 1er, le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides tient compte, le cas échéant, du fait que le demandeur s'est abstenu sans explication valable de faire valoir au cours de la précédente procédure, en particulier en exerçant le</p>

<p><u>Si l'étranger se trouve dans un endroit déterminé tel que visé aux articles 74/8, §1er, et 74/9, §§ 2 et 3, ou fait l'objet d'une mesure de sûreté telle que visée à l'article 68, la décision visée à l'alinéa 1er doit être prise dans les deux jours ouvrables, soit tous les jours sauf un samedi, un dimanche ou un jour férié légal, après que le ministre ou son délégué a transmis la demande d'asile.</u></p>	<p>recours visé à l'article 39/2, les éléments ayant justifié l'introduction de sa demande ultérieure.</p> <p>§ 2. Lorsque le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides prend une décision d'irrecevabilité conformément au paragraphe 1^{er}, il informe le ministre ou son délégué si l'éloignement ou le refoulement entraînera ou non une violation du principe de non-refoulement du demandeur sur base de l'examen effectué au regard des articles 48/3 et 48/4.</p> <p>§ 3. Lorsque, en application du paragraphe 2, le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides a estimé, dans le cadre de la demande précédente, qu'une mesure d'éloignement ou de refoulement n'entraînera pas une violation du principe de non-refoulement, une telle mesure peut être exécutée de manière forcée dès la présentation de la demande et pendant l'examen visé au paragraphe 1^{er} à l'encontre du demandeur :</p> <ul style="list-style-type: none"> - qui présente une deuxième demande ultérieure ou plus, et - qui, préalablement à la présentation de sa demande précédente et depuis lors, se trouve de manière ininterrompue dans un endroit déterminé tel que visé aux articles 74/8 ou 74/9.
<p>Art. 57/6/3</p>	<p>Art. 57/6/3</p>
<p><u>Le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides ne prend pas en considération la demande de reconnaissance du statut de réfugié au sens de l'article 48/3 ou d'obtention du statut de protection subsidiaire au sens de l'article 48/4, lorsqu'un autre Etat membre de l'Union européenne a reconnu le statut de réfugié au demandeur d'asile, à moins que celui-ci apporte des éléments dont il ressort qu'il ne peut plus recourir à la protection qui lui a déjà été accordée.</u></p> <p><u>La décision visée à l'alinéa 1er doit être prise dans un délai de quinze jours ouvrables, soit tous les jours, sauf un samedi, un dimanche ou un jour férié légal.</u></p>	<p>Article 57/6/3 est abrogé.</p>
<p>Art. 57/6/4</p>	<p>Art. 57/6/4</p>
	<p>À l'égard de l'étranger qui tente d'entrer dans le Royaume sans satisfaire aux conditions fixées aux articles 2 et 3 et qui a introduit à la frontière une demande de protection internationale, le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides est compétent pour y déclarer la demande irrecevable sur la base de l'article 57/6, § 3 ou pour y prendre une décision sur le fond de la demande dans une des situations visées à l'article 57/6/1, § 1er, alinéa 1er, a), b), c), d), e), f), g), i) ou j).</p> <p>Si l'alinéa 1^{er} ne peut pas être appliqué, le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides décide qu'un examen ultérieur est nécessaire, après quoi le demandeur est autorisé par le ministre ou son délégué à entrer dans le Royaume conformément à l'article 74/5, § 4, 4^o.</p> <p>Si aucune décision n'a été prise par le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides dans un délai de quatre semaines, après réception de la demande de protection internationale transmise par le ministre ou son délégué, le demandeur est également autorisé par le ministre ou son délégué à entrer dans le Royaume conformément à l'article 74/5, § 4, 5^o.</p>

Art. 57/6/5	Art. 57/6/5
	<p>§ 1. Le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides prend une décision qui clôture l'examen de la demande de protection internationale, notamment lorsque :</p> <p>1° le demandeur ne se présente pas à la date fixée dans une convocation et ne donne pas de motif valable à ce sujet dans le délai raisonnable déterminé par le Roi ;</p> <p>2° le demandeur ne donne pas suite à une demande de renseignements dans le mois suivant l'envoi de celle-ci et ne donne pas de motif valable à ce sujet ;</p> <p>3° le demandeur s'abstient de demander la poursuite du traitement de sa demande de protection internationale conformément à l'article 55 ;</p> <p>4° le demandeur se trouve dans un lieu déterminé tel que visé dans les articles 74/8 ou 74/9 ou s'il fait l'objet d'une mesure de sûreté telle que visée à l'article 68, et que, dans ces situations, il a quitté sans autorisation le lieu où il était maintenu ou résidait et qu'il n'a pas pris contact dans les quinze jours avec le ministre ou son délégué ;</p> <p>5° le demandeur s'est soustrait, sans motif valable, pendant au moins quinze jours à l'obligation de se présenter selon les modalités fixées par arrêté royal ;</p> <p>6° le demandeur est décédé et, le cas échéant, l'étranger mineur visé à l'article 57/1, §1^{er}, alinéa 1^{er} n'a pas demandé la poursuite de l'examen de la demande de protection internationale conformément aux dispositions fixées par arrêté royal ;</p> <p>7° le demandeur déclare renoncer à sa demande. En cas de doute quant au caractère explicite de la renonciation, le demandeur est convoqué afin de confirmer celle-ci ;</p> <p>8° le demandeur retourne volontairement et définitivement dans son pays d'origine ;</p> <p>9° le demandeur acquiert la nationalité belge.</p> <p>§ 2. Si le demandeur se trouve dans l'un des cas énumérés au paragraphe 1^{er}, 1°, 2°, 3°, 4° ou 5° et le dossier administratif contient suffisamment d'éléments pour procéder à un examen du contenu de la demande, le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides peut également refuser la demande en application de l'article 57/6, § 1^{er}.</p>
Art. 57/6/6	Art. 57/6/6
	<p>§ 1. La demande de protection internationale peut être déclarée irrecevable sur la base de l'article 57/6, § 3, alinéa 1^{er}, 2° si le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides estime que, compte tenu de tous les faits et circonstances pertinents, le demandeur de protection internationale sera traité conformément aux principes suivants dans le pays tiers concerné :</p> <p>1) sa vie et sa liberté ne sont pas menacées en raison de sa race, de sa religion, de sa nationalité, de son appartenance à un certain groupe social ou de ses opinions politiques, et</p>

	<p>2) il n'existe aucun risque d'atteintes graves telles que visées à l'article 48/4 § 2, et</p> <p>3) le principe de non-refoulement est respecté, conformément à la Convention de Genève, et</p> <p>4) l'interdiction, prévue par le droit international, de prendre des mesures d'éloignement contraires à l'interdiction de la torture et des traitements cruels, inhumains ou dégradants, y est respectée, et</p> <p>5) la possibilité existe de solliciter la reconnaissance du statut de réfugié et, si ce statut est accordé, de bénéficier d'une protection conformément à la Convention de Genève.</p> <p>§ 2. Un pays tiers peut uniquement être considéré comme un pays tiers sûr si le lien qui unit le demandeur à ce pays est tel qu'il serait raisonnable pour lui de s'y rendre et qu'il peut être présumé que le demandeur sera admis sur le territoire du pays tiers concerné, à moins qu'il soumette des éléments dont il ressort clairement que ce ne sera pas le cas.</p> <p>Dans le cadre de l'évaluation du lien tel que visé à l'alinéa précédent, tous les faits et circonstances pertinents, qui peuvent notamment comprendre la nature, la durée et les circonstances du séjour précédent, sont pris en compte.</p> <p>§ 3. L'évaluation visant à déterminer si un pays est un pays tiers sûr doit reposer sur une série de sources d'information parmi lesquelles, en particulier, des informations d'autres États membres de l'Union européenne, du Bureau européen d'appui en matière d'asile, du Haut Commissariat des Nations unies pour les réfugiés, du Conseil de l'Europe ainsi que d'autres organisations internationales compétentes.</p> <p>§ 4. Le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides évalue si le pays tiers concerné est sûr pour un certain demandeur.</p> <p>§ 5. Lors de l'exécution d'une décision fondée exclusivement sur l'article 57/6, § 3, alinéa 1^{er}, 2^o, le Ministre ou son délégué remet à l'étranger un document informant les autorités du pays tiers, dans la langue de ce pays, que sa demande de protection internationale n'a pas été examinée quant au fond.</p>
Art. 57/6/7	Art. 57/6/7
	<p>§ 1. Lorsque des éléments ou des faits nouveaux apparaissent indiquant qu'il y a lieu de réexaminer la validité du statut de la protection internationale, le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides examine si la protection internationale d'une personne peut être retirée ou abrogée.</p> <p>§ 2. Le Commissaire général donne la possibilité à l'intéressé de présenter au cours d'un entretien personnel les motifs pour lesquels il y a lieu de maintenir son statut de réfugié ou de protection subsidiaire.</p>

	<p>Par dérogation à l'alinéa 1^{er}, si le Commissaire général examine l'éventualité d'une abrogation du statut de protection internationale, l'intéressé se voit offrir, soit la possibilité de présenter au cours d'un entretien personnel les motifs pour lesquels il y a lieu de maintenir son statut de protection internationale, soit la possibilité de communiquer par écrit les motifs pour lesquels il y a lieu de maintenir son statut.</p> <p>Il est également dérogé de la sorte à l'alinéa 1^{er} lorsque le Commissaire général examine l'éventualité d'un retrait du statut de réfugié conformément à l'article 55/3/1, § 1^{er} ou lorsqu'il examine l'éventualité d'un retrait du statut de protection subsidiaire à l'étranger qui est ou aurait dû être exclu en application de l'article 55/4, § 2.</p> <p>La convocation à un entretien personnel ou le courrier informant l'intéressé du réexamen de la validité de son statut et lui offrant la possibilité de communiquer par écrit les motifs pour lesquels il y a lieu de maintenir le statut informe l'intéressé des motifs du réexamen de la validité de son statut.</p> <p>§ 3. La convocation à un entretien personnel ou le courrier qui donne à l'intéressé la possibilité de communiquer par écrit les motifs pour lesquels il y a lieu de maintenir le statut est envoyé sous pli recommandé ou par porteur contre accusé de réception à la dernière adresse mentionnée au Registre national. Le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides envoie une copie de cette convocation ou de ce courrier, par courrier ordinaire, à l'adresse effective de l'intéressé, s'il en est informé et si cette adresse est plus récente que celle mentionnée dans le Registre national.</p> <p>Lors de l'entretien personnel, l'intéressé élit domicile pour la procédure de réexamen. Si un entretien personnel n'est pas envisagé, l'intéressé se voit offrir la possibilité d'élire domicile pour la procédure de réexamen en même temps que la possibilité de communiquer par écrit les motifs pour lesquels il y a lieu de maintenir son statut.</p> <p>Toute modification du domicile élu doit être communiquée sous pli recommandé à la poste au Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides.</p> <p>Sans préjudice d'une notification à personne, les convocations et les courriers peuvent être envoyés par le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides ou son délégué au domicile élu dans le cadre de la procédure de réexamen, sous pli recommandé à la poste ou par porteur contre accusé de réception. Lorsque l'intéressé a élu domicile chez son conseil, les convocations et les courriers peuvent également être valablement envoyées par courrier ordinaire, par télécopieur ou par tout autre moyen de notification autorisé par arrêté royal.</p> <p>A défaut de domicile élu dans le cadre de la procédure de réexamen, et sans préjudice d'une notification à personne, les convocations et les courriers sont envoyés à la dernière adresse mentionnée au Registre national, sous pli recommandé à la poste ou par porteur contre accusé de réception. Le cas échéant, la copie de ces convocations et de ces courriers est également envoyée par courrier ordinaire à l'adresse effective de l'intéressé si le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides en est informé et si cette adresse est plus récente que celle mentionnée dans le Registre national.</p>
--	--

	<p>§ 4. Les conditions dans lesquelles l'entretien personnel se déroule sont déterminées par le Roi.</p> <p>Si l'intéressé ne se présente pas à la date fixée pour l'entretien personnel, il doit transmettre par écrit au Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides un motif valable justifiant son absence, dans les quinze jours suivant la date fixée pour l'entretien personnel.</p> <p>Si l'intéressé ne présente pas de motif valable dans les quinze jours suivant la date de l'entretien personnel fixée dans la convocation, le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides peut prendre une décision sur la base des éléments du dossier.</p> <p>S'il estime le motif valable, le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides peut reconvoquer l'intéressé à une date ultérieure, ou lui donner la possibilité de communiquer par écrit le motif pour lequel son statut doit être maintenu.</p> <p>Si après avoir été reconvoqué conformément à l'alinéa précédent, l'intéressé invoque un nouveau motif justifiant une absence à l'entretien personnel fixé, le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides statue sur base des éléments en sa possession.</p> <p>§ 5. S'il est demandé à l'intéressé de communiquer par écrit les motifs pour lesquels il y a lieu de maintenir son statut, la réponse doit parvenir au Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides dans le délai déterminé par le Roi. En l'absence de réponse, le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides peut statuer sur base des éléments en sa possession.</p> <p>§ 6. Sans préjudice d'une notification à personne, la décision d'abrogation ou de retrait du statut de protection internationale est envoyée sous pli recommandé à la poste ou par porteur contre accusé de réception. Sans préjudice d'une notification à personne, la lettre informant qu'il n'est pas procédé au retrait ou à l'abrogation du statut de protection internationale est envoyée par courrier ordinaire. La décision d'abrogation ou de retrait du statut de protection internationale, ou la lettre informant qu'il n'est pas procédé au retrait ou à l'abrogation du statut de protection internationale est envoyée au domicile qui a été élu dans le cadre de la procédure de réexamen.</p> <p>Si aucun domicile n'a été élu dans le cadre de la procédure de réexamen et sans préjudice d'une notification à personne, cette décision, sous pli recommandé à la poste ou par porteur contre accusé de réception, ou cette lettre, par courrier ordinaire, est envoyée à la dernière adresse mentionnée au Registre national. Une copie de tout envoi est envoyée par courrier ordinaire à l'adresse effective de l'intéressé, si le Commissaire général en est informé et que cette adresse est plus récente que celle mentionnée dans le Registre national.</p>
Art. 57/7	Art. 57/7
Le Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides peut s'adresser au représentant en Belgique du Haut-Commissaire	<p>§1. Le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides peut s'adresser au représentant en Belgique du Haut-Commissaire</p>

<p>des Nations Unies pour les réfugiés afin de recueillir tous renseignements utiles à l'accomplissement de sa mission.</p> <p>Il a le droit de se faire communiquer par toute autorité belge tous documents et renseignements utiles à l'exercice de sa mission.</p>	<p>des Nations Unies pour les réfugiés afin de recueillir tous renseignements utiles à l'accomplissement de sa mission.</p> <p>Il a le droit de se faire communiquer par toute autorité belge tous documents et renseignements utiles à l'exercice de sa mission.</p> <p>§2. Le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides peut consulter et utiliser pour l'évaluation d'une demande de protection internationale des informations de toute nature envoyées ou reçues par voie électronique par le demandeur de protection internationale, qui n'ont pas été destinées personnellement au Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides mais qui sont accessibles au public.</p> <p>§ 3. Le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides peut, dans sa décision, s'appuyer sur des informations obtenues d'une personne ou d'une institution qu'il a contactée et dont, à la demande de celle-ci, le nom, les coordonnées, les activités ou la fonction sont tenus confidentiels.</p> <p>Dans ce cas, la ou les raison(s) pour laquelle/lesquelles ces éléments sont tenus confidentiels est/sont précisée(s) dans le dossier administratif, de même que la ou les raison(s) qui permet(tent) de présumer de la fiabilité de cette/ces source(s).</p>
Art. 57/8/1	Art. 57/8/1
	<p>L'étranger reconnu réfugié conformément à l'article 49, § 1^{er} doit mettre en dépôt auprès du Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides le passeport national valable dont il dispose.</p> <p>Le non-dépôt ou la demande de restitution du passeport, sans raison valable, par la personne visée à l'alinéa 1^{er} peut constituer un nouvel élément pour un réexamen de la validité du statut de réfugié par le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides sur la base de l'article 57/6/8.</p>
Art. 57/9	Art. 57/9
<p>Pour les compétences définies aux articles <u>57/6, 1^o à 7, 57/6/1, 57/6/2 et 57/6/3</u>, la décision est prise par le Commissaire général ou ses adjoints agissant par délégation ou par les membres du personnel du Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides agissant par délégation et appartenant au minimum à la classe A3 ou désignés par le Commissaire général pour exercer temporairement une fonction de niveau A3, et ce, sous l'autorité et la direction du Commissaire général. Dans ce cas, les adjoints et les membres du personnel susvisés signent avec la formule "Par délégation".</p> <p><u>La compétence définie par l'article 57/6, 8^o, est exercée par le Commissaire général ou par son délégué.</u></p>	<p>Pour les compétences définies aux articles 52/4, 57/6, § 1^{er}, alinéa 1^{er}, 1^o à 7^o et 9^o à 14^o, 57/6, §§ 2 et 3, 57/6/1, §§ 1^{er} et 2, alinéa 1^{er}, 57/6/2, 57/6/4, 57/6/5 et 57/6/7, § 5, les décisions et les avis peuvent être pris par le Commissaire général ou ses adjoints agissant par délégation ou par les membres du personnel du Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides agissant par délégation et appartenant au minimum à la classe A3 ou désignés par le Commissaire général pour exercer temporairement une fonction de niveau A3, et ce, sous l'autorité et la direction du Commissaire général. Dans ce cas, les adjoints et les membres du personnel susvisés signent avec la formule "Par délégation".</p> <p>Les compétences définies par les articles 57/6, § 1^{er}, alinéa 1^{er}, 8^o et 57/8/1, alinéa 1^{er} sont exercées par le Commissaire général ou son délégué, et concernant ce dernier sous l'autorité et la direction du Commissaire général.</p>
Art. 57/10	Art. 57/10
<p><u>La reconnaissance ou la confirmation du statut de réfugié ou l'octroi du statut de protection subsidiaire peut être refusée à l'étranger qui ne satisfait pas à l'obligation d'élire domicile en Belgique, ou qui ne se présente pas à la date fixée dans la convocation et ne donne pas de motif valable à ce sujet dans les quinze jours suivant cette date ou ne donne pas suite à</u></p>	<p>Article 57/10 est abrogé.</p>

une demande de renseignements dans le mois suivant l'envoi de celle-ci et ne donne pas de motif valable à ce sujet.	
Art. 57/23bis	Art. 57/23bis
<p>Le représentant en Belgique du Haut Commissaire des Nations Unies pour les Réfugiés, ou son délégué, à condition que le demandeur d'asile soit d'accord, peut consulter toutes les pièces, y compris les pièces confidentielles, figurant dans les dossiers de demande de reconnaissance de la qualité de réfugié pendant tout le déroulement de la procédure, à l'exception de la procédure devant le Conseil d'État.</p> <p>Il peut donner un avis, écrit ou oral, au Ministre pour autant que cet avis concerne la compétence de déterminer quel Etat est responsable du traitement de <u>la demande d'asile ou de rejeter une demande d'asile ultérieure</u> et au Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides, de sa propre initiative ou à sa demande. Il peut également, de sa propre initiative, donner un avis écrit au Conseil du Contentieux des étrangers.</p> <p>Lorsque le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides s'écarte d'un avis qui lui a été donné en vertu du deuxième alinéa, il doit en mentionner explicitement les motifs dans sa décision.</p>	<p>Le représentant en Belgique du Haut Commissaire des Nations Unies pour les Réfugiés, ou son délégué, à condition que le demandeur d'asile soit d'accord, peut consulter toutes les pièces, y compris les pièces confidentielles, figurant dans les dossiers de demande de reconnaissance de la qualité de réfugié pendant tout le déroulement de la procédure, à l'exception de la procédure devant le Conseil d'État.</p> <p>Il peut donner un avis, écrit ou oral, au Ministre pour autant que cet avis concerne la compétence de déterminer quel Etat est responsable du traitement de la demande de protection internationale et au Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides, de sa propre initiative ou à sa demande. Il peut également, de sa propre initiative, donner un avis écrit au Conseil du Contentieux des étrangers.</p> <p>Lorsque le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides s'écarte d'un avis qui lui a été donné en vertu du deuxième alinéa, il doit en mentionner explicitement les motifs dans sa décision.</p>
Art. 68	Art.68
<p>L'étranger qui fait l'objet d'une des mesures de sûreté prévues par les articles 7, alinéa 4, 22, <u>52/4, alinéa 3, 54, 57/32, § 2, alinéa 1er, 73 et 74/17, § 2, alinéa 4</u>, autre que la détention, peut, à l'expiration d'une période de six mois, demander au Ministre de lever cette mesure.</p> <p>L'intéressé peut introduire la même demande de six mois en six mois.</p>	<p>L'étranger qui fait l'objet d'une des mesures de sûreté prévues par les articles 7, alinéa 4, 26, 51/5, §6, alinéa 2, 57/32, § 2, alinéa 1er, 73, 74/6, §1^{er}, alinéa 8, et 74/17, § 2, alinéa 4, autre que la détention, peut, à l'expiration d'une période de six mois, demander au Ministre de lever cette mesure.</p> <p>L'intéressé peut introduire la même demande de six mois en six mois.</p>
Art. 71	Art. 71
<p>L'étranger qui fait l'objet d'une mesure privative de liberté prise en application des articles 7, 8bis, § 4, 25, 27, 29, alinéa 2, <u>51/5, § 1er, alinéa 2, et § 3, alinéa 4, 52/4, alinéa 4, 54, 74/6 et 57/32, § 2, alinéa 2</u> peut introduire un recours contre cette mesure en déposant une requête auprès de la chambre du conseil du tribunal correctionnel du lieu de sa résidence dans le Royaume ou du lieu où il a été trouvé.</p> <p>L'étranger maintenu dans un lieu déterminé situé aux frontières, en application de l'article 74/5, peut introduire un recours contre cette mesure, en déposant une requête auprès de la chambre du conseil du tribunal correctionnel du lieu où il est maintenu.</p> <p>Sans préjudice de l'application des articles 74/5, § 3, alinéa 5 et <u>74/6, § 2, alinéa 5</u>, l'intéressé peut réintroduire le recours visé aux alinéas précédents de mois en mois.</p> <p>Toutefois, lorsque, conformément à l'article 74, le Ministre a saisi la chambre du conseil, l'étranger ne peut introduire le recours visé aux alinéas précédents contre la décision de prolongation du délai de la détention ou du maintien qu'à partir du trentième jour qui suit la prolongation.</p>	<p>L'étranger qui fait l'objet d'une mesure privative de liberté prise en application des articles 7, 8bis, § 4, 27, 29, alinéa 2, 44septies, 51/5, § 1er, alinéa 2, et § 4, alinéa 3, 74/6 et 57/32, § 2, alinéa 2 peut introduire un recours contre cette mesure en déposant une requête auprès de la chambre du conseil du tribunal correctionnel du lieu de sa résidence dans le Royaume ou du lieu où il a été trouvé.</p> <p>L'étranger maintenu dans un lieu déterminé situé aux frontières, en application de l'article 74/5, peut introduire un recours contre cette mesure, en déposant une requête auprès de la chambre du conseil du tribunal correctionnel du lieu où il est maintenu.</p> <p>Sans préjudice de l'application des articles 74/5, § 3, alinéa 5 et 74/6, § 1er, alinéa 7, l'intéressé peut réintroduire le recours visé aux alinéas précédents de mois en mois.</p> <p>Toutefois, lorsque, conformément à l'article 74, le Ministre a saisi la chambre du conseil, l'étranger ne peut introduire le recours visé aux alinéas précédents contre la décision de prolongation du délai de la détention ou du maintien qu'à partir du trentième jour qui suit la prolongation.</p>
Art. 74	Art. 74
Lorsque le Ministre décide de prolonger la détention ou le maintien de l'étranger en application des articles 7, alinéa 5,	Lorsque le Ministre décide de prolonger la détention ou le maintien de l'étranger en application des articles 7, alinéa 6,

<p><u>25, alinéa 5, 29, alinéa 3, 74/5, § 3, et 74/6, § 2</u>, il doit saisir par requête dans les cinq jours ouvrables de la prolongation, la chambre du conseil du lieu de la résidence de l'étranger dans le Royaume ou du lieu où il a été trouvé, afin que celle-ci se prononce sur la légalité de la prolongation.</p> <p>A défaut de saisine de la chambre du conseil dans le délai fixé, l'étranger doit être remis en liberté.</p> <p>Pour le surplus, il est procédé conformément aux articles 72 et 73.</p>	<p>29, alinéa 3, 44septies, §1er, alinéa 3, 74/5, §3, alinéa 2, et 74/6, §1er, alinéa 6, il doit saisir par requête dans les cinq jours ouvrables de la prolongation, la chambre du conseil du lieu de la résidence de l'étranger dans le Royaume ou du lieu où il a été trouvé, afin que celle-ci se prononce sur la légalité de la prolongation.</p> <p>A défaut de saisine de la chambre du conseil dans le délai fixé, l'étranger doit être remis en liberté.</p> <p>Pour le surplus, il est procédé conformément aux articles 72 et 73.</p>
<p>Art. 74/5</p> <p>§ 1er Peut être maintenu dans un lieu déterminé, situé aux frontières, en attendant l'autorisation d'entrer dans le Royaume ou son refoulement du territoire: 1° l'étranger qui, en application des dispositions de la présente loi, peut être refoulé par les autorités chargées du contrôle aux frontières; <u>2° l'étranger qui tente de pénétrer dans le Royaume sans satisfaire aux conditions fixées par l'article 2, et qui introduit une demande d'asile à la frontière.</u></p> <p>§ 2 Le Roi peut déterminer d'autres lieux situés à l'intérieur du Royaume, qui sont assimilés au lieu visé au § 1er. L'étranger maintenu dans un de ces autres lieux n'est pas considéré comme ayant été autorisé à entrer dans le Royaume.</p> <p>§ 3 La durée du maintien dans un lieu déterminé situé aux frontières ne peut excéder deux mois. Le ministre ou son délégué peut toutefois prolonger le maintien de l'étranger visé au § 1er, par période de deux mois: 1° si l'étranger fait l'objet d'une mesure de refoulement exécutoire ; 2° et si les démarches nécessaires en vue de l'éloignement de l'étranger ont été entreprises dans les sept jours ouvrables de la mesure visée au 1°, qu'elles sont poursuivies avec toute la diligence requise et qu'il subsiste toujours une possibilité d'éloigner effectivement l'étranger dans un délai raisonnable.</p> <p>Après une prolongation, la décision visée à l'alinéa précédent ne peut plus être prise que par le Ministre.</p> <p>La durée totale du maintien ne peut jamais excéder cinq mois.</p> <p>Dans les cas où la sauvegarde de l'ordre public ou la sécurité nationale l'exige, la détention de l'étranger peut être prolongée chaque fois d'un mois, après l'expiration du délai visé à l'alinéa précédent, sans toutefois que la durée totale du maintien puisse de ce fait dépasser huit mois.</p> <p>La durée du maintien est suspendue d'office pendant le délai utilisé pour introduire un recours auprès du Conseil du contentieux des étrangers, tel que prévu à l'article 39/57. Si, conformément à l'article 39/76, §1er un délai est accordé au Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides ou à la partie requérante ou intervenante afin d'examiner les nouveaux éléments apportés par une des parties ou afin de communiquer ses remarques, la durée du maintien est également suspendue d'office pendant ce délai.</p> <p>§ 4 Est autorisé à entrer dans le Royaume:</p>	<p>Art. 74/5</p> <p>§ 1er Peut être maintenu dans un lieu déterminé, situé aux frontières, en attendant l'autorisation d'entrer dans le Royaume ou son refoulement du territoire: 1° l'étranger qui, en application des dispositions de la présente loi, peut être refoulé par les autorités chargées du contrôle aux frontières; 2° l'étranger qui tente d'entrer dans le Royaume sans remplir les conditions fixées aux articles 2 et 3, et qui présente une demande de protection internationale à la frontière. Aucun étranger ne peut être maintenu au seul motif qu'il a présenté une demande de protection internationale.</p> <p>§ 2 Le Roi peut déterminer d'autres lieux situés à l'intérieur du Royaume, qui sont assimilés au lieu visé au § 1er. L'étranger maintenu dans un de ces autres lieux n'est pas considéré comme ayant été autorisé à entrer dans le Royaume.</p> <p>§ 3 La durée du maintien dans un lieu déterminé situé aux frontières ne peut excéder deux mois. Le ministre ou son délégué peut toutefois prolonger le maintien de l'étranger visé au § 1er, par période de deux mois: 1° si l'étranger fait l'objet d'une mesure de refoulement exécutoire; 2° et si les démarches nécessaires en vue de l'éloignement de l'étranger ont été entreprises dans les sept jours ouvrables de la mesure visée au 1°, qu'elles sont poursuivies avec toute la diligence requise et qu'il subsiste toujours une possibilité d'éloigner effectivement l'étranger dans un délai raisonnable.</p> <p>Après une prolongation, la décision visée à l'alinéa précédent ne peut plus être prise que par le Ministre.</p> <p>La durée totale du maintien ne peut jamais excéder cinq mois.</p> <p>Dans les cas où la sauvegarde de l'ordre public ou la sécurité nationale l'exige, la détention de l'étranger peut être prolongée chaque fois d'un mois, après l'expiration du délai visé à l'alinéa précédent, sans toutefois que la durée totale du maintien puisse de ce fait dépasser huit mois.</p> <p>La durée du maintien est suspendue d'office pendant le délai utilisé pour introduire un recours auprès du Conseil du contentieux des étrangers, tel que prévu à l'article 39/57. Si, conformément à l'article 39/76, §1er un délai est accordé au Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides ou à la partie requérante ou intervenante afin d'examiner les nouveaux éléments apportés par une des parties ou afin de communiquer ses remarques, la durée du maintien est également suspendue d'office pendant ce délai.</p> <p>§ 4</p>

<p>1° l'étranger visé au § 1er qui, à l'expiration du délai de deux mois, ne fait l'objet mesure exécutoire prévue au § 3, alinéa 1er, 1°;</p> <p>2° l'étranger visé au § 1er qui fait l'objet d'une mesure exécutoire prévue au § 3, alinéa 1er, 1°, lorsque, à l'expiration du délai de deux mois, éventuellement prolongé, le ministre ou son délégué ne prend aucune décision de prolongation du délai;</p> <p>3° l'étranger visé au § 1er dont la durée totale du maintien atteint respectivement cinq ou huit mois;</p> <p>4° <u>l'étranger</u> qui est reconnu réfugié ou auquel le statut de protection subsidiaire est accordé.</p> <p>§ 5 La mesure de refoulement prise à l'égard de l'étranger visé au § 4, qui est autorisé à entrer dans le Royaume, est assimilée de plein droit à un ordre de quitter le territoire au sens de l'article 7, alinéa 1er.</p> <p><u>La décision de refus du statut de réfugié ou du statut de protection subsidiaire prise, conformément à l'article 52, § 1er, à l'encontre de l'étranger visé au § 1er, 2°, qui est admis à entrer dans le Royaume, est assimilée de plein droit à une décision de refus du statut de réfugié ou du statut de protection subsidiaire au sens de l'article 52, § 2.</u></p> <p>Sauf disposition contraire de la loi, l'ordre de quitter le territoire est assorti d'un délai pour quitter le territoire.</p> <p>§ 6 <u>Si l'étranger visé au § 1er, 2°, quitte l'endroit où il est maintenu, sans autorisation, durant le délai pendant lequel un recours peut être introduit auprès du Conseil du Contentieux des étrangers ou durant la période de l'examen de ce recours, la décision de refus du statut de réfugié ou du statut de protection subsidiaire prise conformément à l'article 52, § 1er, est de plein droit assimilée à une décision de refus du statut de réfugié ou du statut de protection subsidiaire au sens de l'article 52, § 2.</u></p> <p><u>Dans tous les cas,</u> la décision de refus d'entrée sur le territoire est assimilée de plein droit à une décision de refus de séjour.</p>	<p>Est autorisé à entrer dans le Royaume:</p> <p>1° l'étranger visé au § 1er qui, à l'expiration du délai de deux mois, ne fait l'objet mesure exécutoire prévue au § 3, alinéa 1er, 1°;</p> <p>2° l'étranger visé au § 1er qui fait l'objet d'une mesure exécutoire prévue au § 3, alinéa 1er, 1°, lorsque, à l'expiration du délai de deux mois, éventuellement prolongé, le ministre ou son délégué ne prend aucune décision de prolongation du délai;</p> <p>3° l'étranger visé au § 1er dont la durée totale du maintien atteint respectivement cinq ou huit mois;</p> <p>4° L'étranger visé au §1^{er}, 2°, à l'égard duquel une décision d'examen ultérieur est prise en application de l'article 57/6/4, alinéa 2, ou qui est reconnu réfugié ou à qui le statut de protection subsidiaire est accordé ;</p> <p>5° l'étranger visé au § 1^{er}, 2°, à l'égard duquel une décision n'a pas été prise par le Commissaire général aux réfugiés et apatrides dans les quatre semaines après la réception de la demande de protection internationale transmise par le ministre ou son délégué.</p> <p>§ 5 La mesure de refoulement prise à l'égard de l'étranger visé au §4 qui est autorisé à entrer dans le Royaume, est assimilée de plein droit à un ordre de quitter le territoire au sens de l'article 7, alinéa 1er.</p> <p>Alinéa 2 est abrogé.</p> <p>Sauf disposition contraire de la loi, l'ordre de quitter le territoire est assorti d'un délai pour quitter le territoire.</p> <p>§ 6 Alinéa 1^{er} est abrogé.</p> <p>Lorsque l'étranger visé au §1^{er} quitte l'endroit où il est maintenu sans y avoir été autorisé, la décision de refus d'entrée sur le territoire est assimilée de plein droit à une décision de refus de séjour.</p>
<p>Art. 74/6</p>	<p>Art. 74/6</p>
<p>§ 1er <u>L'étranger qui est entré dans le Royaume sans satisfaire aux conditions fixées par l'article 2 ou dont le séjour a cessé d'être régulier et qui, en vertu de l'article 52, se voit refuser le statut de réfugié ou le statut de protection subsidiaire par le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides, peut, en attendant ladite autorisation ou son éloignement du territoire, être maintenu en un lieu déterminé lorsque le Ministre, ou son délégué, estime ce maintien nécessaire pour garantir</u></p>	<p>§1. Lorsque, sur la base d'un examen individuel, cela s'avère nécessaire et qu'aucune mesure moins coercitive ne peut être effectivement appliquée, le ministre ou son délégué peut maintenir dans un lieu déterminé dans le Royaume le demandeur de protection internationale:</p> <p>1° pour établir ou vérifier l'identité ou la nationalité du demandeur ; ou</p>

<p><u>l'éloignement effectif du territoire, au cas où la décision visée à l'article 52 deviendrait exécutoire.</u></p> <p>§ 1er bis <u>L'étranger qui est entré dans le Royaume sans satisfaire aux conditions fixées à l'article 2 ou dont le séjour a cessé d'être régulier, et qui introduit une demande d'asile, peut être maintenu par le ministre ou son délégué dans un lieu déterminé afin de garantir l'éloignement effectif du territoire, lorsque:</u></p> <p>1° <u>l'étranger a été renvoyé ou expulsé du Royaume depuis moins de 10 ans et cette mesure n'a pas été suspendue ou rapportée, ou;</u> 2° <u>l'étranger a, après avoir quitté son pays ou après le fait l'ayant amené à en demeurer éloigné, résidé plus de trois mois dans un pays tiers, sans crainte au sens de l'article 1er, A(2), de la Convention de Genève, tel que déterminé à l'article 48/3 et sans motifs sérieux qui prouvent le risque réel qu'il subisse une atteinte grave telle que déterminée à l'article 48/4, ou;</u> 3° <u>l'étranger a, après avoir quitté son pays ou après le fait l'ayant amené à en demeurer éloigné, résidé dans plusieurs pays tiers pendant une durée totale supérieure à trois mois, sans crainte au sens de l'article 1er, A (2), de la Convention de Genève, tel que déterminé à l'article 48/3 et sans motifs sérieux qui prouvent le risque réel qu'il subisse une atteinte grave telle que déterminée à l'article 48/4, ou;</u> 4° <u>l'étranger est en possession d'un titre de transport valable à destination d'un pays tiers, à la condition qu'il dispose des documents de voyage lui permettant de poursuivre son trajet vers ledit pays, ou;</u> 5° <u>l'étranger a, sans justification, présenté sa demande après l'expiration du délai fixé à l'article 50, alinéa 1er, 50bis, alinéa 2 ou 51, alinéa 1er ou 2, ou n'a pas satisfait, sans justification, à l'obligation de présentation conformément à l'article 51/6, alinéa 1er, ou 51/7, alinéa 2, ou;</u> 6° <u>l'étranger s'est soustrait volontairement à une procédure entamée à la frontière, ou;</u> 7° <u>l'étranger visé à l'article 54, § 1er, alinéa 1er, se soustrait, pendant au moins quinze jours, à l'obligation de présentation dont les modalités sont déterminées par un arrêté royal délibéré en Conseil des ministres, ou;</u> 8° <u>l'étranger n'a pas introduit sa demande au moment où les autorités chargées du contrôle aux frontières l'interrogent sur les raisons de sa venue en Belgique et n'a pas apporté de justification à ce sujet, ou;</u> 9° <u>l'étranger a déjà introduit une autre demande d'asile, ou;</u> 10° <u>l'étranger refuse de communiquer son identité ou sa nationalité, fournit de fausses informations pour établir son identité ou sa nationalité, ou a présenté des documents de voyage ou d'identité faux ou falsifiés, ou;</u> 11° <u>l'étranger a détruit ou s'est débarrassé d'un document de voyage ou d'identité qui pouvait contribuer à constater son identité ou sa nationalité, ou;</u> 12° <u>l'étranger introduit une demande d'asile dans le but de reporter ou de déjouer l'exécution d'une décision précédente ou imminente devant conduire à son éloignement, ou;</u> 13° <u>l'étranger entrave la prise d'empreintes digitales visée à l'article 51/3, ou;</u> 14° <u>l'étranger a omis de déclarer qu'il avait déjà introduit une demande d'asile dans un autre pays lorsqu'il introduit sa demande d'asile, ou;</u> 15° <u>l'étranger refuse de déposer la déclaration ou de répondre au questionnaire visés à l'article 51/10, alinéa 1er.</u></p> <p>§ 2 <u>La durée du maintien décidé en application du §§ 1er et 1er bis ne peut excéder deux mois. Lorsque l'étranger visé au §§ 1er et 1er bis fait l'objet d'une décision de refus de séjour, le</u></p>	<p>2° pour déterminer les éléments sur lesquels se fonde la demande de protection internationale qui ne pourraient être obtenus si le demandeur n'était pas maintenu, en particulier lorsqu'il y a risque de fuite du demandeur ; ou</p> <p>3° lorsque le demandeur est maintenu dans le cadre d'une procédure de retour, pour préparer le retour et/ou procéder à l'éloignement, et lorsqu'il peut être démontré, sur la base de critères objectifs, tels que le fait que le demandeur a déjà eu la possibilité d'accéder à la procédure d'asile, qu'il existe des motifs raisonnables de penser que l'intéressé a introduit la demande de protection internationale à seule fin de retarder ou d'empêcher l'exécution de la décision de retour ; ou</p> <p>4° lorsque la protection de la sécurité nationale ou de l'ordre public l'exige.</p> <p>Aucun étranger ne peut être maintenu au seul motif qu'il a présenté une demande de protection internationale.</p> <p>L'étranger ne peut être maintenu que pour une durée la plus brève possible et tant que les motifs de maintien visés à l'alinéa 1^{er}, sont applicables.</p> <p>La durée du maintien ne peut excéder deux mois.</p> <p>Lorsque la protection de la sécurité nationale ou de l'ordre public l'exige, le ministre ou son délégué peut prolonger le maintien visé à l'alinéa 1er, 4°, pour une période de deux mois.</p> <p>Après une prolongation, la décision visée à l'alinéa précédent peut être prise uniquement par le ministre et le maintien de l'étranger, après l'expiration du délai peut être prolongé chaque fois d'un mois seulement sans que la durée totale du maintien ne puisse toutefois dépasser six mois.</p> <p>La durée du maintien est suspendue d'office pendant le délai utilisé pour introduire un recours auprès du Conseil du contentieux des étrangers, tel que visé à l'article 39/57. Si, conformément à l'article 39/76, § 1^{er}, un délai est accordé au Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides ou à la partie requérante ou intervenante afin d'examiner les nouveaux éléments apportés par une des parties ou afin de communiquer ses remarques, la durée du maintien est également suspendue d'office pendant ces délais.</p> <p>Le Roi fixe, par arrêté délibéré en Conseil des ministres, les mesures de maintien moins coercitives visées à l'alinéa 1^{er}.</p> <p>Sans préjudice de l'alinéa précédent, le Ministre ou son délégué peut également assigner un lieu de résidence à l'étranger comme mesure de maintien moins coercitive.</p> <p>§2. Une fois que l'étranger visé à l'article 52/3, §1^{er}, fait l'objet d'une mesure d'éloignement exécutoire, les dispositions de l'article 7, alinéas 2 à 8, et le titre IIIquater s'appliquent.</p>
---	--

<p><u>Ministre ou son délégué peut toutefois prolonger son maintien par période de deux mois si les démarches en vue de l'éloignement de l'étranger ont été entreprises dans les sept jours ouvrables, après que la décision de refus de séjour est devenue exécutoire qu'elles sont poursuivies avec toute la diligence requise et qu'il subsiste toujours une possibilité d'éloigner effectivement l'étranger dans un délai raisonnable.</u></p> <p><u>Après une prolongation, la décision visée à l'alinéa précédent ne peut plus être prise que par le Ministre.</u></p> <p><u>Après cinq mois de maintien, l'étranger doit être mis en liberté.</u></p> <p><u>Dans les cas où la sauvegarde de l'ordre public ou la sécurité nationale l'exige, la détention de l'étranger peut être prolongée chaque fois d'un mois, après l'expiration du délai visé à l'alinéa précédent, sans toutefois que la durée totale du maintien puisse de ce fait dépasser huit mois.</u></p> <p><u>La durée du maintien est suspendue d'office pendant le délai utilisé pour introduire un recours auprès du Conseil du contentieux des étrangers, tel que prévu à l'article 39/57. Si, conformément à l'article 39/76, §1er, un délai est accordé au Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides ou à la partie requérante ou intervenante afin d'examiner les nouveaux éléments apportés par une des parties ou afin de communiquer ses remarques, la durée du maintien est également suspendue d'office pendant ces délais.</u></p>	
<p>Art. 74/8</p> <p>§ 1er Les dispositions nécessaires peuvent être prises afin d'assurer que l'intéressé ne quitte pas, sans l'autorisation requise, le lieu où il est détenu, mis à la disposition du Gouvernement ou maintenu en application des articles 7, 8bis , § 4, 25, 27, 29, alinéa 2, 51/5, § 1er ou § 3, 52/4, alinéa 4, 54, 57/32, § 2, alinéa 2, 74/5 ou 74/6, § 1er ou § 1erbis.</p> <p>Si un prévenu ou un condamné est un étranger en séjour irrégulier, le ministre compétent pour l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement d'étrangers ou son délégué est informé par le directeur de l'établissement pénitentiaire de son enfermement dans l'établissement pénitentiaire et ce, dès le début de sa détention. Dès réception de ces informations, le ministre ou son délégué procède à l'identification par les autorités nationales de son pays d'origine. Le ministre ou son délégué est habilité à demander à toute autorité belge de produire tous les documents et renseignements utiles à l'établissement de l'identification. Dès que la procédure d'identification est clôturée, le ministre ou son délégué transmet immédiatement un document au directeur de l'établissement pénitentiaire qui atteste que l'intéressé a été identifié, conformément à l'article 1er, 14°.</p> <p>Les étrangers qui sont détenus dans un établissement pénitentiaire et qui font l'objet d'une décision d'éloignement exécutoire sont, après avoir satisfait aux peines imposées par les cours et tribunaux, immédiatement éloignés ou transférés vers un lieu relevant de la compétence du ministre en vue de leur éloignement effectif.</p> <p>Par dérogation à l'article 609 du Code d'instruction criminelle, et seulement si le ministre compétent pour l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement d'étrangers démontre être dans l'incapacité de procéder immédiatement à l'éloignement ou au transfert, celui qui fait l'objet d'une levée d'un mandat d'arrêt peut, conformément à une décision d'une autorité compétente et pour autant qu'il fasse l'objet soit d'un</p>	<p>Art. 74/8</p> <p>§ 1er Les dispositions nécessaires peuvent être prises afin d'assurer que l'intéressé ne quitte pas, sans l'autorisation requise, le lieu où il est détenu, mis à la disposition du Gouvernement ou maintenu en application des articles 7, 8bis , § 4, 25, 27, 29, alinéa 2, 51/5, § 1er, alinéa 2, ou § 4, alinéa 3, 57/32, § 2, alinéa 2, 74/5 ou 74/6.</p> <p>Si un prévenu ou un condamné est un étranger en séjour irrégulier, le ministre compétent pour l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement d'étrangers ou son délégué est informé par le directeur de l'établissement pénitentiaire de son enfermement dans l'établissement pénitentiaire et ce, dès le début de sa détention. Dès réception de ces informations, le ministre ou son délégué procède à l'identification par les autorités nationales de son pays d'origine. Le ministre ou son délégué est habilité à demander à toute autorité belge de produire tous les documents et renseignements utiles à l'établissement de l'identification. Dès que la procédure d'identification est clôturée, le ministre ou son délégué transmet immédiatement un document au directeur de l'établissement pénitentiaire qui atteste que l'intéressé a été identifié, conformément à l'article 1er, 14°.</p> <p>Les étrangers qui sont détenus dans un établissement pénitentiaire et qui font l'objet d'une décision d'éloignement exécutoire sont, après avoir satisfait aux peines imposées par les cours et tribunaux, immédiatement éloignés ou transférés vers un lieu relevant de la compétence du ministre en vue de leur éloignement effectif.</p> <p>Par dérogation à l'article 609 du Code d'instruction criminelle, et seulement si le ministre compétent pour l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement d'étrangers démontre être dans l'incapacité de procéder immédiatement à l'éloignement ou au transfert, celui qui fait l'objet d'une levée d'un mandat d'arrêt peut, conformément à une décision d'une autorité compétente et pour autant qu'il fasse l'objet soit d'un</p>

<p>arrêté royal d'expulsion exécutoire, soit d'un arrêté ministériel de renvoi exécutoire, soit d'un ordre de quitter le territoire exécutoire avec preuve d'éloignement effectif, être maintenu en détention pour un maximum de sept jours en vue de son éloignement effectif, ou à défaut de cela, de son transfert vers un lieu qui relève de la compétence du ministre en vue de son éloignement effectif.</p> <p>Cet étranger est isolé des détenus de droit commun. (...)</p>	<p>arrêté royal d'expulsion exécutoire, soit d'un arrêté ministériel de renvoi exécutoire, soit d'un ordre de quitter le territoire exécutoire avec preuve d'éloignement effectif, être maintenu en détention pour un maximum de sept jours en vue de son éloignement effectif, ou à défaut de cela, de son transfert vers un lieu qui relève de la compétence du ministre en vue de son éloignement effectif.</p> <p>Cet étranger est isolé des détenus de droit commun. (...)</p>
<p>Art. 74/14</p>	<p>Art. 74/14</p>
<p>§ 1er. La décision d'éloignement prévoit un délai de trente jours pour quitter le territoire.</p> <p>Le ressortissant d'un pays tiers qui, conformément à l'article 6, n'est pas autorisé à séjourner plus de trois mois dans le Royaume, bénéficie d'un délai de sept à trente jours.</p> <p>Sur demande motivée introduite par le ressortissant d'un pays tiers auprès du ministre ou de son délégué, le délai octroyé pour quitter le territoire, mentionné à l'alinéa 1er, est prolongé, sur production de la preuve que le retour volontaire ne peut se réaliser endéans le délai imparti.</p> <p>Si nécessaire, ce délai peut être prolongé, sur demande motivée introduite par le ressortissant d'un pays tiers auprès du ministre ou de son délégué, afin de tenir compte des circonstances propres à sa situation, comme la durée de séjour, l'existence d'enfants scolarisés, la finalisation de l'organisation du départ volontaire et d'autres liens familiaux et sociaux.</p> <p>Le ministre ou son délégué informe par écrit le ressortissant d'un pays tiers que le délai de départ volontaire a été prolongé.</p> <p>§ 2. Aussi longtemps que le délai pour le départ volontaire court, le ressortissant d'un pays tiers est protégé contre un éloignement forcé.</p> <p>Pour éviter le risque de fuite pendant ce délai, le ressortissant d'un pays tiers peut être contraint à remplir des mesures préventives.</p> <p>Le Roi définit ces mesures par un arrêté délibéré en Conseil des ministres.</p> <p>§ 3. Il peut être dérogé au délai prévu au § 1er, quand :</p> <p>1° il existe un risque de fuite, ou;</p> <p>2° le ressortissant d'un pays tiers n'a pas respecté la mesure préventive imposée, ou;</p> <p>3° le ressortissant d'un pays tiers constitue un danger pour l'ordre public et la sécurité nationale, ou;</p> <p>4° le ressortissant d'un pays tiers n'a pas obtempéré dans le délai imparti à une précédente décision d'éloignement, ou;</p> <p>5° il a été mis fin à son séjour sur le territoire en application de l'article 11, § 2, 4° de l'article 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, ou de l'article 18, § 2, ou; 6</p>	<p>§ 1er. La décision d'éloignement prévoit un délai de trente jours pour quitter le territoire.</p> <p>Le ressortissant d'un pays tiers qui, conformément à l'article 6, n'est pas autorisé à séjourner plus de trois mois dans le Royaume, bénéficie d'un délai de sept à trente jours.</p> <p>Sur demande motivée introduite par le ressortissant d'un pays tiers auprès du ministre ou de son délégué, le délai octroyé pour quitter le territoire, mentionné à l'alinéa 1er, est prolongé, sur production de la preuve que le retour volontaire ne peut se réaliser endéans le délai imparti.</p> <p>Si nécessaire, ce délai peut être prolongé, sur demande motivée introduite par le ressortissant d'un pays tiers auprès du ministre ou de son délégué, afin de tenir compte des circonstances propres à sa situation, comme la durée de séjour, l'existence d'enfants scolarisés, la finalisation de l'organisation du départ volontaire et d'autres liens familiaux et sociaux.</p> <p>Le ministre ou son délégué informe par écrit le ressortissant d'un pays tiers que le délai de départ volontaire a été prolongé.</p> <p>§ 2. Aussi longtemps que le délai pour le départ volontaire court, le ressortissant d'un pays tiers est protégé contre un éloignement forcé.</p> <p>Pour éviter le risque de fuite pendant ce délai, le ressortissant d'un pays tiers peut être contraint à remplir des mesures préventives.</p> <p>Le Roi définit ces mesures par un arrêté délibéré en Conseil des ministres.</p> <p>§ 3. Il peut être dérogé au délai prévu au § 1er, quand :</p> <p>1° il existe un risque de fuite, ou;</p> <p>2° le ressortissant d'un pays tiers n'a pas respecté la mesure préventive imposée, ou;</p> <p>3° le ressortissant d'un pays tiers constitue un danger pour l'ordre public et la sécurité nationale, ou;</p> <p>4° Est abrogé;</p> <p>5° il a été mis fin au séjour du ressortissant d'un pays tiers ou retiré en application des articles 11, §2, 4°, 13, §4, 5°, 74/20 ou 74/21, ou;</p> <p>6° la demande de protection internationale d'un</p>

<p>6° le ressortissant d'un pays tiers a introduit plus de deux demandes d'asile, sauf s'il y a des éléments nouveaux dans sa demande.</p> <p>Dans ce cas, la décision d'éloignement prévoit soit un délai inférieur à sept jours, soit aucun délai.</p>	<p>ressortissant de pays tiers a été déclarée irrecevable sur la base de l'article 57/6, §3, alinéa 1er, 5° ou a été considérée comme manifestement infondée sur la base de l'article 57/6/1, §2.</p> <p>Dans ce cas, la décision d'éloignement prévoit soit un délai inférieur à sept jours, soit aucun délai.</p>
--	--

LOI du 12 janvier 2007	
Modification de la loi du 12 janvier 2007	
<p>Art. 1</p> <p>La présente loi règle une matière visée par l'article 78 de la Constitution.</p> <p><u>Elle transpose en partie la directive 2003/9/CE du Conseil de l'Union européenne du 27 janvier 2003 relative à des normes minimales pour l'accueil des demandeurs d'asile dans les Etats membres.</u></p>	<p>Art. 1</p> <p>La présente loi règle une matière visée par l'article 78 de la Constitution.</p> <p>Elle transpose en partie la directive 2013/33/UE du Conseil de l'Union européenne du 26 juin 2013 établissant des normes pour l'accueil des demandeurs d'asile dans les Etats membres (refonte).</p>
<p>Art. 2</p> <p>1° le demandeur d'asile : l'étranger qui a <u>introduit</u> une demande d'asile, ayant pour objectif soit la reconnaissance du statut de réfugié, soit l'octroi du statut de protection subsidiaire;</p> <p>4° le mineur non accompagné : une personne de moins de dix-huit ans non accompagnée au moment de son entrée sur le territoire du Royaume ou cessant d'être accompagnée postérieurement à celle-ci par une personne exerçant sur lui l'autorité parentale ou la tutelle, en vertu de la loi applicable conformément à l'article 35 de la loi du 16 juillet 2004 portant le Code de droit international privé, et se trouvant dans l'une des situations suivantes :</p> <ul style="list-style-type: none"> - soit, avoir <u>introduit</u> une demande d'asile au sens du 1°; - soit, ne pas satisfaire aux conditions d'accès au territoire et de séjour déterminées par les lois sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers; <p>5° les membres de la famille du demandeur d'asile : dans la mesure où la famille était déjà fondée dans le pays d'origine et s'ils sont présents sur le territoire du Royaume en raison de la demande d'asile :</p> <ul style="list-style-type: none"> i) le conjoint du demandeur d'asile, ou son ou sa partenaire non marié(e) avec lequel (laquelle) il a une relation stable; ii) les enfants mineurs du couple du demandeur d'asile visé au point i) ou du demandeur d'asile, à condition qu'ils soient non mariés <u>et à charge</u>, sans discrimination selon qu'ils sont nés du mariage, hors mariage ou qu'ils ont été adoptés. 	<p>Art. 2</p> <p>1° le demandeur d'asile : l'étranger qui a présenté une demande d'asile, ayant pour objectif soit la reconnaissance du statut de réfugié, soit l'octroi du statut de protection subsidiaire;</p> <p>4° le mineur non accompagné : une personne de moins de dix-huit ans non accompagnée au moment de son entrée sur le territoire du Royaume ou cessant d'être accompagnée postérieurement à celle-ci par une personne exerçant sur lui l'autorité parentale ou la tutelle, en vertu de la loi applicable conformément à l'article 35 de la loi du 16 juillet 2004 portant le Code de droit international privé, et se trouvant dans l'une des situations suivantes :</p> <ul style="list-style-type: none"> - soit, avoir présenté une demande d'asile au sens du 1°; - soit, ne pas satisfaire aux conditions d'accès au territoire et de séjour déterminées par les lois sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers; <p>5° les membres de la famille du demandeur d'asile : dans la mesure où la famille était déjà fondée dans le pays d'origine et s'ils sont présents sur le territoire du Royaume en raison de la demande d'asile :</p> <ul style="list-style-type: none"> i) le conjoint du demandeur d'asile, ou son ou sa partenaire non marié(e) avec lequel (laquelle) il a une relation stable; ii) les enfants mineurs du couple du demandeur d'asile visé au point i) ou du demandeur d'asile, à condition qu'ils soient non mariés, sans discrimination selon qu'ils sont nés du mariage, hors mariage ou qu'ils ont été adoptés.
<p>Art. 4</p> <p><u>L'Agence peut décider, au moyen d'une décision individuelle motivée, que le demandeur d'asile qui introduit une deuxième demande d'asile ne peut invoquer l'article 6, § 1er, de cette loi pendant l'examen de la demande, sauf si le Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides a pris une décision de prise en considération en application de l'article 57/6/2 ou une décision en application de l'article 57/6, 1°, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers. Ce principe peut s'appliquer à chaque nouvelle demande d'asile.</u></p> <p><u>L'Agence peut décider que le demandeur d'asile ne peut prétendre à l'aide matérielle visée à l'article 6, § 1er, lorsqu'il</u></p>	<p>Art. 4</p> <p>§ 1er. L'Agence peut limiter ou, dans des cas exceptionnels, retirer le bénéfice des conditions matérielles d'accueil :</p> <p>1° lorsqu'un demandeur refuse le lieu obligatoire d'inscription désigné fixé par l'Agence, ne l'utilise pas ou l'abandonne sans en avoir informé l'Agence ou, si une autorisation est nécessaire à cet effet, sans l'avoir obtenue; ou</p> <p>2° lorsqu'un demandeur ne respecte pas l'obligation de se présenter, ne répond pas aux demandes d'information ou ne se rend pas aux entretiens personnels</p>

<p><u>refuse le lieu de résidence fixé par l'autorité compétente, ne l'utilise pas ou l'abandonne sans en avoir informé ladite autorité ou, si une autorisation est nécessaire à cet effet, sans l'avoir obtenue.</u></p> <p><u>Lorsque le demandeur d'asile visé à l'alinéa précédent se représente, il peut de nouveau prétendre à l'aide matérielle visée à l'article 6, § 1er. Dans ce cas, l'Agence peut toutefois décider de prendre l'une des mesures prévues à l'article 45, alinéa 2, 1° à 6°.</u></p> <p><u>Le droit à l'accompagnement médical tel que visé aux articles 24 et 25 de la présente loi reste cependant garanti au demandeur d'asile visé dans le présent article.</u></p>	<p>concernant la procédure d'asile dans un délai raisonnable; ou</p> <p>3° lorsqu'un demandeur présente une demande ultérieure, jusqu'à ce qu'une décision de recevabilité soit prise en application de l'article 57/6/2, §1er de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ;</p> <p>4° en application des articles 35/2 et 45, alinéa 2, 8° et 9°.</p> <p>§ 2. Dans les cas visés au paragraphe 1er, 1° et 2°, lorsque le demandeur est retrouvé ou se présente volontairement, une décision fondée sur les raisons de sa disparition, est prise quant au rétablissement du bénéfice de certaines ou de l'ensemble des conditions matérielles d'accueil retirées ou réduites.</p> <p>§ 3. Les décisions portant limitation ou retrait du bénéfice des conditions matérielles d'accueil visées au présent article sont individuellement motivées. Elles prennent en considération la situation particulière de la personne concernée, en particulier des personnes visées à l'article 36 de la même loi, et compte tenu du principe de proportionnalité.</p> <p>§ 4. Le droit à l'accompagnement médical tel que visé aux articles 24 et 25 et un niveau de vie digne restent cependant garantis au demandeur d'asile visé dans le présent article.</p>
<p>Art. 6</p> <p>§ 1er. Sans préjudice de l'application des articles 4, 4/1 et 35/2 de la présente loi, le bénéfice de l'aide matérielle s'applique à tout demandeur d'asile dès l'introduction de sa demande d'asile et produit ses effets pendant toute la procédure d'asile.</p> <p><u>Alinéa 2 abrogé.</u></p> <p>En cas de décision négative rendue à l'issue de la procédure d'asile, l'aide matérielle prend fin lorsque le délai d'exécution de l'ordre de quitter le territoire notifié au demandeur d'asile a expiré. L'introduction d'un recours en cassation au Conseil d'Etat, n'engendre pas de droit à une aide matérielle. Lors de l'examen du recours en cassation un droit à l'aide matérielle est garanti uniquement si le recours en cassation est déclaré admissible en application de l'article 20, § 2, des lois sur le Conseil d'Etat coordonnées le 12 janvier 1973.</p> <p>Le bénéfice de l'aide matérielle s'applique également aux membres de la famille du demandeur d'asile.</p> <p>Le bénéfice de l'aide matérielle prend toutefois fin en cas de recours introduit devant le Conseil d'Etat contre la décision d'octroi de la protection subsidiaire et de refus du statut de réfugié. Le bénéfice de l'aide matérielle prend également fin lorsqu'une autorisation de séjour est accordée pour plus de trois mois sur la base de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, à une personne dont la procédure d'asile ou la procédure devant le Conseil d'Etat est toujours en cours.</p> <p>§ 2. Le bénéfice de l'aide matérielle s'applique également aux personnes visées à l'article 60 de la présente loi.</p>	<p>Art. 6</p> <p>§ 1er. Sans préjudice de l'application des articles 6/2, 6/3 et 35/2 de la présente loi, le bénéfice de l'aide matérielle s'applique à tout demandeur d'asile dès la présentation de sa demande d'asile et produit ses effets pendant toute la procédure d'asile.</p> <p><u>Alinéa 2 abrogé.</u></p> <p>En cas de décision négative rendue à l'issue de la procédure d'asile, l'aide matérielle prend fin lorsque le délai d'exécution de l'ordre de quitter le territoire notifié au demandeur d'asile a expiré. L'introduction d'un recours en cassation au Conseil d'Etat, n'engendre pas de droit à une aide matérielle. Lors de l'examen du recours en cassation un droit à l'aide matérielle est garanti uniquement si le recours en cassation est déclaré admissible en application de l'article 20, § 2, des lois sur le Conseil d'Etat coordonnées le 12 janvier 1973.</p> <p>Le bénéfice de l'aide matérielle s'applique également aux membres de la famille du demandeur d'asile.</p> <p>Le bénéfice de l'aide matérielle prend toutefois fin en cas de recours introduit devant le Conseil d'Etat contre la décision d'octroi de la protection subsidiaire et de refus du statut de réfugié. Le bénéfice de l'aide matérielle prend également fin lorsqu'une autorisation de séjour est accordée pour plus de trois mois sur la base de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, à une personne dont la procédure d'asile ou la procédure devant le Conseil d'Etat est toujours en cours.</p> <p>§ 2. Le bénéfice de l'aide matérielle s'applique également aux personnes visées à l'article 60 de la présente loi.</p>

Art. 7	Art. 7
<p>§ 1er. Le bénéfice de l'aide matérielle est prolongé quand l'étranger résidant dans une structure d'accueil dont la procédure d'asile et la procédure devant le Conseil d'Etat se sont clôturées négativement, a un membre de sa famille ou une personne exerçant sur lui l'autorité parentale ou la tutelle en vertu de la loi applicable conformément à l'article 35 de la loi du 16 juillet 2004 portant le Code de droit international privé, qui entre dans le champ d'application de la présente loi.</p> <p>§ 2. Le bénéfice de l'aide matérielle peut être prolongé, sur décision motivée de l'Agence, quand l'étranger résidant dans une structure d'accueil se trouve dans une des situations suivantes et en fait la demande :</p> <p>1° l'étranger dont la procédure d'asile et la procédure devant le Conseil d'Etat se sont clôturées négativement, qui ne peut donner suite à l'ordre de quitter le territoire qui lui a été notifié et qui, en vue de terminer l'année scolaire, a introduit une demande de prolongation de l'ordre de quitter le territoire auprès des autorités compétentes en matière d'asile et de migration, et ce au plus tôt trois mois avant la fin de l'année scolaire. La prolongation du droit à l'aide matérielle se termine quand la prolongation de l'ordre de quitter le territoire est terminée ou quand cette prolongation est refusée;</p> <p>2° l'étranger dont la procédure d'asile et la procédure devant le Conseil d'Etat se sont clôturées négativement, qui ne peut donner suite à l'ordre de quitter le territoire qui lui a été notifié en raison de sa grossesse. La prolongation du droit à l'aide matérielle s'applique au plus tôt à partir du septième mois de grossesse et se termine au plus tard à la fin du deuxième mois suivant l'accouchement;</p> <p>3° l'étranger dont la procédure d'asile et la procédure devant le Conseil d'Etat se sont clôturées négativement, qui introduit auprès des autorités compétentes en matière d'asile et de migration une demande de prolongation de son ordre de quitter le territoire parce qu'il ne peut rentrer dans son pays d'origine en raison de circonstances indépendantes de sa volonté.</p> <p>La prolongation du droit à l'aide matérielle se termine quand cette prolongation de l'ordre de quitter le territoire est terminée ou bien quand elle est refusée;</p> <p>4° l'étranger dont la procédure d'asile et la procédure devant le Conseil d'Etat se sont clôturées négativement, qui ne peut donner suite à l'ordre de quitter le territoire qui lui a été notifié et qui est parent d'un enfant belge et qui a introduit une demande d'autorisation de séjour auprès des autorités compétentes en matière d'asile et de migration sur la base de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980. La prolongation du droit à l'aide matérielle se termine quand les autorités compétentes en matière d'asile et de migration se sont prononcées sur la demande d'autorisation de séjour;</p> <p>5° [...]</p> <p>6° l'étranger dont la procédure d'asile et la procédure devant le Conseil d'Etat se sont clôturées négativement, et qui s'est vu notifier un ordre de quitter le territoire, et qui pour des raisons médicales certifiées et étayées par une demande d'autorisation de séjour introduite sur la base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre 1980 précitée, et qui n'est pas en mesure de quitter la structure d'accueil dans laquelle il réside.</p>	<p>§ 1er. Le bénéfice de l'aide matérielle est prolongé quand l'étranger résidant dans une structure d'accueil dont la procédure d'asile et la procédure devant le Conseil d'Etat se sont clôturées négativement, a un membre de sa famille ou une personne exerçant sur lui l'autorité parentale ou la tutelle en vertu de la loi applicable conformément à l'article 35 de la loi du 16 juillet 2004 portant le Code de droit international privé, qui entre dans le champ d'application de la présente loi.</p> <p>§ 2. Le bénéfice de l'aide matérielle peut être prolongé, sur décision motivée de l'Agence, quand l'étranger résidant dans une structure d'accueil se trouve dans une des situations suivantes et en fait la demande :</p> <p>1° l'étranger dont la procédure d'asile et la procédure devant le Conseil d'Etat se sont clôturées négativement, qui ne peut donner suite à l'ordre de quitter le territoire qui lui a été notifié et qui, en vue de terminer l'année scolaire, a introduit une demande de prolongation de l'ordre de quitter le territoire auprès des autorités compétentes en matière d'asile et de migration, et ce au plus tôt trois mois avant la fin de l'année scolaire. La prolongation du droit à l'aide matérielle se termine quand la prolongation de l'ordre de quitter le territoire est terminée ou quand cette prolongation est refusée;</p> <p>2° l'étranger dont la procédure d'asile et la procédure devant le Conseil d'Etat se sont clôturées négativement, qui ne peut donner suite à l'ordre de quitter le territoire qui lui a été notifié en raison de sa grossesse. La prolongation du droit à l'aide matérielle s'applique au plus tôt à partir du septième mois de grossesse et se termine au plus tard à la fin du deuxième mois suivant l'accouchement;</p> <p>3° l'étranger dont la procédure d'asile et la procédure devant le Conseil d'Etat se sont clôturées négativement, qui introduit auprès des autorités compétentes en matière d'asile et de migration une demande de prolongation de son ordre de quitter le territoire parce qu'il ne peut rentrer dans son pays d'origine en raison de circonstances indépendantes de sa volonté.</p> <p>La prolongation du droit à l'aide matérielle se termine quand cette prolongation de l'ordre de quitter le territoire est terminée ou bien quand elle est refusée;</p> <p>4° l'étranger dont la procédure d'asile et la procédure devant le Conseil d'Etat se sont clôturées négativement, qui ne peut donner suite à l'ordre de quitter le territoire qui lui a été notifié et qui est parent d'un enfant belge et qui a introduit une demande d'autorisation de séjour auprès des autorités compétentes en matière d'asile et de migration sur la base de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980. La prolongation du droit à l'aide matérielle se termine quand les autorités compétentes en matière d'asile et de migration se sont prononcées sur la demande d'autorisation de séjour;</p> <p>5° [...]</p> <p>6° l'étranger dont la procédure d'asile et la procédure devant le Conseil d'Etat se sont clôturées négativement, et qui s'est vu notifier un ordre de quitter le territoire, et qui pour des raisons médicales certifiées et étayées par une demande d'autorisation de séjour introduite sur la base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre 1980 précitée, et qui n'est pas en mesure de quitter la structure d'accueil dans laquelle il réside.</p>

<p>Dans l'hypothèse visée à l'alinéa 1er, 6°, l'étranger doit justifier, par le biais d'une attestation d'un médecin déposée à l'appui de sa demande, qu'il se trouve dans cette situation d'impossibilité médicale de quitter la structure d'accueil. Si elle l'estime requis, l'Agence sollicite un avis médical complémentaire. Un contrôle de la persistance du motif d'impossibilité médicale de quitter la structure d'accueil est effectué périodiquement par l'Agence. La prolongation du droit à l'aide matérielle prend fin quand ce contrôle démontre que l'impossibilité médicale ne persiste plus, et, en toute hypothèse, au moment de la notification de la décision quant à la recevabilité de la demande d'autorisation de séjour.</p> <p>Les demandes visées dans le présent paragraphe doivent, sous peine d'irrecevabilité, être introduites avant l'issue du délai visé à l'article 6, § 1er, alinéa 3.</p> <p>Tant que l'Agence n'a pas notifié à l'étranger, qui a introduit une demande sur la base du présent paragraphe, la décision motivée visée à l'alinéa 1er, le bénéfice de l'aide matérielle est prolongé provisoirement.</p> <p>Pour que l'étranger puisse se prévaloir du bénéfice du présent paragraphe, la procédure d'asile ne doit pas avoir fait l'objet <u>ni</u> d'une décision désignant un autre Etat que l'Etat belge comme responsable du traitement de la demande d'asile en application de l'article 51/5 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, <u>ni d'une décision de ne pas prendre en considération la nouvelle demande d'asile en application de l'article 57/6/2 de la même loi.</u></p> <p>§ 3. Dans des circonstances particulières liées au respect de la dignité humaine, l'Agence peut déroger aux conditions fixées par la présente disposition.</p> <p>§ 4. L'application du présent article se fait sans préjudice de l'application de l'article 4/1.</p>	<p>Dans l'hypothèse visée à l'alinéa 1er, 6°, l'étranger doit justifier, par le biais d'une attestation d'un médecin déposée à l'appui de sa demande, qu'il se trouve dans cette situation d'impossibilité médicale de quitter la structure d'accueil. Si elle l'estime requis, l'Agence sollicite un avis médical complémentaire. Un contrôle de la persistance du motif d'impossibilité médicale de quitter la structure d'accueil est effectué périodiquement par l'Agence. La prolongation du droit à l'aide matérielle prend fin quand ce contrôle démontre que l'impossibilité médicale ne persiste plus, et, en toute hypothèse, au moment de la notification de la décision quant à la recevabilité de la demande d'autorisation de séjour.</p> <p>Les demandes visées dans le présent paragraphe doivent, sous peine d'irrecevabilité, être introduites avant l'issue du délai visé à l'article 6, § 1er, alinéa 3.</p> <p>Tant que l'Agence n'a pas notifié à l'étranger, qui a introduit une demande sur la base du présent paragraphe, la décision motivée visée à l'alinéa 1er, le bénéfice de l'aide matérielle est prolongé provisoirement.</p> <p>Pour que l'étranger puisse se prévaloir du bénéfice du présent paragraphe, la procédure d'asile ne doit pas avoir fait l'objet d'une décision désignant un autre Etat que l'Etat belge comme responsable du traitement de la demande d'asile en application de l'article 51/5 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers.</p> <p>§ 3. Dans des circonstances particulières liées au respect de la dignité humaine, l'Agence peut déroger aux conditions fixées par la présente disposition.</p> <p>§ 4. L'application du présent article se fait sans préjudice de l'application de l'article 4/1.</p>
<p>Art. 10</p> <p>L'Agence désigne un lieu obligatoire d'inscription aux étrangers :</p> <p>1° qui sont entrés dans le Royaume sans satisfaire aux conditions fixées à l'article 2 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et ont introduit une demande d'asile;</p> <p>2° qui ont introduit une demande d'asile après l'expiration de leur autorisation de séjour;</p> <p>3° qui appartiennent aux catégories de personnes désignées par un arrêté royal délibéré en Conseil des ministres dans le cadre de mesures spéciales visant la protection temporaire de personnes;</p> <p>4° qui sont autorisés à séjourner dans le Royaume sur la base de l'article 57/30, § 1er, ou de l'article 57/34 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers.</p>	<p>Art. 10</p> <p>L'Agence désigne un lieu obligatoire d'inscription aux étrangers :</p> <p>1° qui sont entrés dans le Royaume sans satisfaire aux conditions fixées à l'article 2 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et ont introduit une demande d'asile;</p> <p>2° qui ont présenté une demande d'asile après l'expiration de leur autorisation de séjour;</p> <p>3° qui appartiennent aux catégories de personnes désignées par un arrêté royal délibéré en Conseil des ministres dans le cadre de mesures spéciales visant la protection temporaire de personnes;</p> <p>4° qui sont autorisés à séjourner dans le Royaume sur la base de l'article 57/30, § 1er, ou de l'article 57/34 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers.</p>
<p>Art. 18</p> <p>Par dérogation aux articles 20 et 21 ainsi qu'aux articles 30 à 35, le bénéficiaire de l'accueil peut, lorsque les capacités de logement normalement disponibles sont temporairement épuisées, être hébergé dans une structure d'accueil d'urgence. Dans ce cas il bénéficie d'un accompagnement social limité.</p> <p>En toute hypothèse, le séjour dans une telle structure ne</p>	<p>Art. 18</p> <p>Par dérogation aux articles 20 et 21 ainsi qu'aux articles 30 à 35, le bénéficiaire de l'accueil peut, lorsque les capacités de logement normalement disponibles sont temporairement épuisées, en cas d'afflux massif de demandeurs d'asile être hébergé dans une structure d'accueil d'urgence. Dans ce cas il bénéficie d'un accompagnement social limité.</p> <p>Le séjour dans une telle structure peut uniquement avoir</p>

<p>peut excéder dix jours et les besoins fondamentaux du bénéficiaire de l'accueil y sont rencontrés. Ceux-ci comprennent toute l'assistance nécessaire, et notamment la nourriture, le logement, l'accès aux facilités sanitaires et l'accompagnement médical tel que décrit aux articles 23 à 29.</p>	<p>lieu pour une période raisonnable aussi courte que possible et les besoins fondamentaux du bénéficiaire de l'accueil y sont rencontrés en fonction de l'évaluation de ses besoins spécifiques. Ceux-ci comprennent toute l'assistance nécessaire, et notamment la nourriture, le logement, l'accès aux facilités sanitaires et l'accompagnement médical tel que décrit aux articles 23 à 29.</p>
<p>Art. 22</p> <p>§ 1er. Dans les trente jours qui suivent la désignation de son lieu obligatoire d'inscription, la situation individuelle du bénéficiaire de l'accueil est examinée en vue de déterminer si l'accueil répond à ses besoins spécifiques. S'il apparaît que ce n'est pas le cas, il peut être procédé à une modification du lieu obligatoire d'inscription.</p> <p>§ 2. A cette fin, l'examen de la situation individuelle du bénéficiaire de l'accueil porte notamment sur les signes non détectables a priori d'une éventuelle vulnérabilité telle que celle présente chez les personnes ayant subi des tortures ou d'autres formes graves de violence psychologique, physique ou sexuelle.</p> <p>§ 3. L'évaluation de la situation individuelle du bénéficiaire de l'accueil se poursuit tout au long de son séjour au sein de la structure d'accueil.</p> <p>§ 4. Le Roi fixe les modalités de cette évaluation.</p>	<p>Art. 22</p> <p>§ 1er. Dans les trente jours qui suivent la désignation de son lieu obligatoire d'inscription, la situation individuelle du bénéficiaire de l'accueil est examinée en vue de déterminer si l'accueil répond à ses besoins d'accueil spécifiques. S'il apparaît que ce n'est pas le cas, il peut être procédé à une modification du lieu obligatoire d'inscription.</p> <p>§1bis. En même temps que l'examen des besoins spécifiques d'accueil, il est examiné s'il existe des besoins procéduraux spéciaux tels que visés par l'article 48/9 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers. L'Agence peut formuler des recommandations relatives aux besoins procéduraux spéciaux qu'un demandeur d'asile peut éprouver auprès de l'Office des étrangers et du Commissariat général aux réfugiés et apatrides, à condition qu'il ait donné son autorisation à cette fin.</p> <p>§ 2. A cette fin, l'examen de la situation individuelle du bénéficiaire de l'accueil porte notamment sur les signes non détectables a priori d'une éventuelle vulnérabilité telle que celle présente chez les personnes ayant subi des tortures ou d'autres formes graves de violence psychologique, physique ou sexuelle.</p> <p>§ 3. L'évaluation de la situation individuelle du bénéficiaire de l'accueil se poursuit tout au long de son séjour au sein de la structure d'accueil.</p> <p>§ 4. Le Roi fixe les modalités de cette évaluation.</p>
<p>Art. 36</p> <p>Afin de répondre aux besoins spécifiques de personnes vulnérables telles que les mineurs, les mineurs non accompagnés, les parents isolés accompagnés de mineurs, les femmes enceintes, les personnes ayant un handicap, les victimes de la traite des êtres humains, <u>les personnes victimes de violence ou de tortures ou encore les personnes âgées</u>, l'Agence ou le partenaire conclut des conventions avec des institutions ou associations spécialisées.</p> <p>Dans l'hypothèse où le bénéficiaire de l'accueil est hébergé dans une de ces institutions ou associations, l'Agence ou le partenaire veillera à ce que le suivi administratif et social avec le lieu désigné comme lieu obligatoire d'inscription [1 reste]1 assuré et que le bénéfice de l'aide matérielle [1 reste]1 garanti.</p>	<p>Art. 36</p> <p>Afin de répondre aux besoins spécifiques de personnes vulnérables telles que les mineurs, les mineurs non accompagnés, les parents isolés accompagnés de mineurs, les femmes enceintes, les personnes ayant un handicap, les victimes de la traite des êtres humains, les personnes âgées, les personnes ayant des maladies graves, les personnes souffrant de troubles mentaux et les personnes qui ont subi des tortures, des viols ou d'autres formes graves de violence psychologique, physique ou sexuelle, par exemple les victimes de mutilation génitale féminine, l'Agence ou le partenaire conclut des conventions avec des institutions ou associations spécialisées.</p> <p>Dans l'hypothèse où le bénéficiaire de l'accueil est hébergé dans une de ces institutions ou associations, l'Agence ou le partenaire veillera à ce que le suivi administratif et social avec le lieu désigné comme lieu obligatoire d'inscription [1 reste]1 assuré et que le bénéfice de l'aide matérielle [1 reste]1 garanti.</p>
<p>Art. 37</p> <p>Dans toutes les décisions concernant le mineur, l'intérêt supérieur du mineur prime.</p>	<p>Art. 37</p> <p>Dans toutes les décisions concernant le mineur, l'intérêt supérieur du mineur prime.</p> <p>Lors de l'évaluation de l'intérêt supérieur de l'enfant, il est dûment compte, en particulier, des facteurs suivants:</p> <p>1°) les possibilités de regroupement familial;</p> <p>2°) le bien-être et le développement social du mineur, en accordant une attention particulière à la situation personnelle du mineur;</p> <p>3°) les considérations tenant à la sûreté et à la sécurité, en particulier lorsque le mineur est susceptible d'être une victime de la traite des êtres humains;</p>

		4°) l'avis du mineur, en fonction de son âge, de sa maturité et de sa vulnérabilité.
Art. 38		Art. 38
Le mineur est logé avec ses parents ou avec la personne exerçant sur lui l'autorité parentale ou la tutelle en vertu de la loi applicable conformément à l'article 35 de la loi du 16 juillet 2004 portant le Code de droit international privé.		Le mineur est logé avec ses parents, avec ses frères ou sœurs mineurs non mariés ou avec la personne exerçant sur lui l'autorité parentale ou la tutelle en vertu de la loi applicable conformément à l'article 35 de la loi du 16 juillet 2004 portant le Code de droit international privé.
Art. 60		Art. 60
L'Agence est chargée de l'octroi de l'aide matérielle aux mineurs séjournant avec leurs parents illégalement sur le territoire et dont l'état de besoin a été constaté par un centre public d'action sociale, lorsque les parents ne sont pas en mesure d'assumer leur devoir d'entretien. Cette aide matérielle est octroyée dans les structures d'accueil gérées par l'Agence. Le Roi détermine les modalités d'octroi de cette aide matérielle.		L'Agence est chargée de l'octroi de l'aide matérielle aux mineurs séjournant avec leurs parents illégalement sur le territoire et dont l'état de besoin a été constaté par un centre public d'action sociale, lorsque les parents ne sont pas en mesure d'assumer leur devoir d'entretien. Cette aide matérielle est octroyée dans les structures d'accueil communautaires gérées par l'Agence ou un partenaire avec lequel l'Agence a conclu une convention spécifique pour l'accueil des mineurs visés à l'alinéa 1er. Le Roi détermine les modalités d'octroi de cette aide matérielle.